

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 468527 DUPL

—

POETAE LYRICI
GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. III.

POETAS MELICOS CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXXII.

240.8

95

116

115

LIPSIAT, TYPE B. G. TRUBNER.

PRAEFATIO.

Theodorus Bergk priusquam a. 1881 ultimum diem obiret mihi mandavit ut editionis poetarum lyricorum Graecorum volumen alterum et tertium, quae quartis curis aucta atque emendata reliquerat, publici iuris facerem.

Quo mandato quanti me fecerit vir illustrissimus grato animo agnovi: imposuit autem mihi munus, cui me parem non esse non dubitabam nisi accederet consilium auxiliumque viri in poetis Graecis continuo versati. Neque spes quam conceperam me fefellit. Eduardus enim Hillerus, qui in his studiis habitat quemque noveram et Bergkium magni facere et ab Bergkio magni esse habitum, hanc curam non sane ubique facilem expeditu non detrectavit, cumque id solum spectaret, ut haec editio ita prodiret quemadmodum Bergkianam adornatam voluit, pietatis insigne documentum dedit et de poetarum Graecorum fragmentis optime meruit. Hilleri igitur operaetribuendum est quod quarta haec editio tam nitide adeoque ex editoris mente absolvi potuit.

Scr. Bonnae Kal. Iuliis 1882.

Arnoldus Schaefer.

1

—

POETAE LYRICI
GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. III.

POETAS MELICOS CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXXII.

Ne quis miretur, quod *Olympum* a melicorum poetarum 809 numero segregavi, pauca praemunienda sunt. Olympo nullus hic locus, neque enim carmina, sed tantum modos tiliarum cantibus aptos composuit, quamquam pervagatus est error, quem a veteribus acceptum etiam nostri homines foveant, velut Volkmann in commentario, quo Plutarchi librum de Musica illustravit, et Westphal de metr. arte II 1 p. 126*), qui Olympum et poetam et musicum fuisse perhibent. At νόμους ἀνλωδικούς primus condidit Clonás Tegeata, qui Terpandro minor aetate fuit et Terpandri exemplo excitatus eiusque νόμους κιθαρωδικούς aemulatus hoc novavit: vid. Plut. de mus. c. 3 et 5 ac praeterea c. 4: οἱ δὲ τῆς κιθαρωδίας νόμοι πρότερον πολλῶ χρόνῳ τῶν ἀνλωδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρῳ. Olympus autem aetate antecessit Terpandrum, hinc Plut. c. 29: Ὀλυμπον ἐκεῖνον, ᾧ δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ νομικῆς μουσικῆς ἀποδιδόασιν. Igitur νόμοι, quos Olympus condidit, ἀνλωτικοὶ fuerunt, non ἀνλωδικοί: idque plane testificatur Plut. c. 7: ἐπεὶ δὲ τοὺς ἀνλωδικούς νόμους καὶ κιθαρωδικούς ὁμοῦ τοὺς ἀρχαίους ἐμπεφανίκαμεν, μεταβησόμεθα ἐπὶ μόνους (scr. νόμους) τοὺς ἀνλωτικούς· λέγεται γὰρ τὸν προειρημένον Ὀλυμπον ἀνλωτὴν ὄντα τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον ἀνλωτικόν εἰς Ἀπόλλωνα τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον. Adversari sane videtur alius locus c. 5: ἐξηλωκέναι δὲ τὸν Τέρπανδρον Ὀμήρου μὲν τὰ ἔπη, Ὀρφείῳ δὲ τὰ μέλη· ὁ δ' Ὀρφεὺς οὐδένα φαίνεται μεμιμημένος· οὐδεὶς γὰρ πῶ γεγένητο εἰ μὴ οἱ τῶν ἀνλωδικῶν ποιηταί. hic enim Plutarchus νόμοις ἀνλωδικοῖς vel principem locum videtur vindicare: at manifestus librariorum est error, nam scribendum οἱ τῶν ἀνλωτικῶν ποιηταί. Maior dubitatio est de alio loco c. 4, ubi de Terpandri et Archilochi aetate disserit: πρεσβύτερον γοῦν αὐτὸν (Τέρπανδρον) Ἀρχιλόχῳ ἀποφαίνει Γλαῦκος ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματι τῷ περὶ ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ μουσικῶν· φησὶ γὰρ αὐτὸν δεύτερον γενέσθαι μετὰ τοὺς πρῶτους ποιήσαντας ἀνλωδίας. His verbis si Olympus eiusque

*) In editione altera I 277 seqq. Westphal cavet sibi ab hoc errore.

Ne quis miretur, quod *Olympum* a melicorum poetarum 809 numero segregavi, pauca praemunienda sunt. Olympo nullus hic locus, neque enim carmina, sed tantum modos tibiaram cantibus aptos composuit, quamquam pervagatus est error, quem a veteribus acceptum etiam nostri homines foveant, velut Volkmann in commentario, quo Plutarchi librum de Musica illustravit, et Westphal de metr. arte II 1 p. 126*), qui Olympum et poetam et musicum fuisse perhibent. At νόμους ἀνλωδικούς primus condidit Clonás Tegeata, qui Terpandro minor aetate fuit et Terpandri exemplo excitatus eiusque νόμους κιθαρωδικούς aemulatus hoc novavit: vid. Plut. de mus. c. 3 et 5 ac praeterea c. 4: οἱ δὲ τῆς κιθαρωδίας νόμοι πρότερον πολλῶ χρόνῳ τῶν ἀνλωδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου. Olympus autem aetate antecessit Terpandrum, hinc Plut. c. 29: Ὀλυμπον ἐκεῖνον, ᾧ δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ νομικῆς μουσικῆς ἀποδιδόασιν. Igitur νόμοι, quos Olympus condidit, ἀνλωτικοὶ fuerunt, non ἀνλωδικοί: idque plane testificatur Plut. c. 7: ἐπεὶ δὲ τοὺς ἀνλωδικούς νόμους καὶ κιθαρωδικούς ὁμοῦ τοὺς ἀρχαίους ἐμπεφανίκαμεν, μεταβησόμεθα ἐπὶ μόνους (scr. νόμους) τοὺς ἀνλωτικούς· λέγεται γὰρ τὸν προειρημένον Ὀλυμπον ἀνλωτὴν ὄντα τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον ἀνλωτικὸν εἰς Ἀπόλλωνα τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον. Adversari sane videtur alius locus c. 5: ἐξηλωκέναι δὲ τὸν Τέρπανδρον Ὀμήρου μὲν τὰ ἔπη, Ὀρφέως δὲ τὰ μέλη· ὁ δ' Ὀρφεὺς οὐδένα φαίνεται μεμνημένος· οὐδεὶς γὰρ πῶ γεγέννητο εἰ μὴ οἱ τῶν ἀνλωδικῶν ποιηταί. hic enim Plutarchus νόμοις ἀνλωδικοῖς vel principem locum videtur vindicare: at manifestus librariorum est error, nam scribendum οἱ τῶν ἀνλωτικῶν ποιηταί. Maior dubitatio est de alio loco c. 4, ubi de Terpandri et Archilochi aetate disserit: πρεσβύτερον γοῦν αὐτὸν (Τέρπανδρον) Ἀρχιλόχου ἀποφαίνει Ἰλαῦκος ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματι τῷ περὶ ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ μουσικῶν· φησὶ γὰρ αὐτὸν δεύτερον γενέσθαι μετὰ τοὺς πρώτους ποιήσαντας ἀνλωδῖαν. His verbis si Olympus eiusque

*) In editione altera I 277 seqq. Westphal cavit sibi ab hoc errore.

discipuli significantur, censendum est ipsum Plutarchum negliger verbo non apto usum esse (quemadmodum etiam alia incitiae documenta in hoc libro edidit); nam *αὐλητικήν* dici oportebat: sin recte se habet *αὐλωδίας* vocabulum, non iam de Olympo accipiendus est locus, sed de Callino; elegiacae poesis principe. Igitur Olympus, qui ante Clonam *αὐλωδικῶν νόμων* inventorem vixit et *αὐλητικὸς νόμος* condidit, modos tantum, neque vero carmina composuit.

Sane Suidas dicit: *Ὀλυμπος . . . αὐλητῆς καὶ ποιητῆς μελῶν καὶ ἐλεγείων*, atque is, quem grammaticus descripsit, haud dubie poetam fuisse credidit, sed in eum errorem inductus est, quem 810 admodum nostri homines, quoniam ignoravit vocabula *ποίημα* et *ποιητής* etiam de musicis, qui modos faciunt, usurpari: ita planissime Aristotel. Probl. XIX 19, 20: *καὶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταί, πυκνὰ πρὸς τὴν μέσην ἀπαντᾷσι· καὶν ἀπέλθωσι, ταχὺ ἐπανέρχονται· πρὸς δὲ ἄλλην οὕτως οὐδεμίαν*. atque eodem vocabulo Plutarchus vel potius Aristoxenus, quem ille descripsit, etiam Olympum appellat c. 11, ubi enarmonii generis inventio ei vindicatur: *τὸ γὰρ ἐν ταῖς μέσαις ἐναρμόνιον πυκνόν, ᾧ νῦν χρῶνται, οὐ δοκεῖ* (adde cum Westphalio *ἐκείνου*) *τοῦ ποιητοῦ εἶναι*: neque aliter accipiendus locus c. 18: *μαρτυρεῖ γοῦν τὰ Ὀλύμπου τε καὶ Τερπάνδρου ποιήματα καὶ τῶν τούτοις ὁμοιοτρόπων πάντων*: nam ibi de modorum simplicitate, non de carminibus agitur. — Neque ubi *μέλη* Olympi memorantur, de carminibus cogitandum, velut ap. Aristot. Pol. VIII 5, 5: *οὐχ ἦκιστα δὲ καὶ διὰ τῶν Ὀλύμπου μελῶν· ταῦτα γὰρ ὁμολογουμένως τὰς ψυχὰς ποιεῖ ἐνθουσιαστικάς*, ubi secus iudicant interpretes, quemadmodum etiam Volkmann Plut. de mus. c. 19 *δῆλον δ' εἶναι καὶ ἐκ τῶν Φρυγίων, ὅτι οὐκ ἠγνόητο (ἢ νήτη συνημμένων) ὑπ' Ὀλύμπου τε καὶ τῶν ἀκολουθησάντων ἐκείνῳ· ἐχρῶντο δ' αὐτῇ οὐ μόνον κατὰ τὴν κροῦσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέλος ἐν τοῖς Μητρώοις καὶ ἐν τισι τῶν Φρυγίων perperam κατὰ μέλος*, quod est *in melodiis*, vertit *in cantilenis*. Potius quod praecedat *κατὰ κροῦσιν* ad carmina modis musicis adaptata est referendum, at hoc non Olympum, sed eius sectatores, velut Terpandrum spectat.

Olympi nomi hi recensentur: in *Apollinem* qui *Πολυκέφαλος* dictus est, quem alii Crateti Olympi discipulo tribuebant, Plut. c. 7. Pindar. Pyth. XII 15 ibique schol. et Hesych. v. *Πολυκεφ.* (ubi non recte citharoedicum melos dicitur*); *Ἀρμά-*

*) Hunc Olympi nomum haud dubie respicit Epicrates comicus poeta ap. Athen. XIII 570 B: *Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἔστιν ἀυλούσας ἰδεῖν*

τειος νόμος, quem Plut. c. 7 maiori Olympo vindicare studet, in *Minervam*, vid. Plut. c. 33, qui etiam νόμος ὄρθιος (Pollux IV 73 αὐλημα δὲ ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ νόμος ὄρθιος) dictus est, cf. Dio Chrys. 11—3, eundem fortasse respexit Plato Cratyl. 417 E; in *Martem* Plut. c. 29: et hunc utrumque Olympi nomum olim existimabam respici in iis, quae Plut. c. 27 ex Aristoxeno descripsit: ἐξήκει δ' αὐτῷ (Πλάτωνι) τὰ εἰς τὸν Ἄρη καὶ Ἀθηνᾶν καὶ τὰ σπονδεῖα· ἐπιρῶσαι γὰρ ταῦτα ἱκανὰ ἀνδρὸς σώφρονος ψυχῇ. Νόμον Φρύγιον (μέλος Φρύγιον, τὰ Φρύγια) memorat schol. Aristoph. Acharn. 14, quemadmodum correxi infra p. 10, quorsum etiam spectat Plut. c. 19, ubi de Olympo eiusque secta dicit: ἐχρῶντο γὰρ αὐτῇ (τῇ συνημμένων νήτῃ) οὐ μόνον κατὰ τὴν κρούσιν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέλος ἐν τοῖς Μητροῖς καὶ ἔν τισι τῶν Φρυγίων. ubi Westphal Hist. Artis Mus. I 152 non recte legendum censet ἔν τισιν ἄλλοις τῶν Φρυγίων, integra sunt haec verba, quae nihil aliud significant, quam in *nonnullis partibus nomi Phrygii*. Porro Olympi Μητροῦα adhibet Plut. c. 19 et 29, denique ἐπικηδεῖον ἐπὶ τῷ Πύθωνι c. 15. Hos Olympi nomos satis diu viguisse testantur Plato et Aristoteles, sed quod Plutarchus scribit c. 7: τοὺς νόμους τοὺς ἐρμονικοὺς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἐορταῖς τῶν θεῶν, non ad Plutarchi aetatem referendum est, sed Heraclidem Ponticum sive alium antiquum auctorem fideliter sequitur.

Ἀθηναίων πάσας Ἀπόλλωνος νόμον, Διὸς νόμον * * * * Αὐταὶ δὲ μόνον αὐλοῦσιν Ἰέρακος νόμον. Ac fortasse etiam Διὸς νόμος qui hic memoratur, Olympi esse perhibebatur: quae desunt, non possunt certa emendatione restitui, quamquam possis suspicari: τὸν ἀρμάτιον, τὸν ὄρθιον. Meineke scripsit Ἐρμού νόμον, Πανδὸς νόμον, Διὸς νόμον, quae auctoritate destituta sunt.

EUMELUS.

ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτῃ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
 ἅ καθαρὰν (κίθαριν) καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

Eumelus. Pausanias IV 33, 3: ἄγονσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθωμαῖα (οἱ Μεσσήνιοι)· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μουσικῆς· τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τὰδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· τῷ γὰρ κτλ. οὐκοῦν ποιῆσαί μοι δοκεῖ τὰ ἔπη καὶ μουσικῆς ἀγῶνα ἐπιστάμενος τιθέντας. Hoc carmen etiam IV 4, 2 memorat: ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμήλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνον τὰ ἔπη ταῦτα. Atque denuo V 19, 10, ubi epigrammata arcae Cypseliae ab Eumelo facta esse coniecit: τὰ ἐπιγράμματα δὲ τὰ ἐκ' αὐτῆς τάχα μὲν πον καὶ ἄλλος τις ἂν εἴη πεποιηκώς, τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμήλου τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων τε ἕνεκα καὶ τοῦ προσοδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Δῆλον. Suspiciari igitur licet in peculiari aliqua re hoc Eumeli carmen cum signis et titulis illius arcae conspiravisse. — V. 1. Μοῖσα, Π'δ μοῖρα. — V. 2 om. Πδ. ἅ καθαρὰ om. Vab. — Scripsi ἅ καθαρὰ ν (κίθαριν) et deinde ἔχοισα pro ἔχουσα, quae dixisse videtur poeta tibicinum arti adversatus, quae tunc in Graecia laetissima capiebat incrementa. Emperius coniecit ἅ καθαρὰ καὶ ἐλευθέριος καλὰ σάμβ. ἔχ. — σάμβαλ' BMPcdAgVbRLb, σάματα Pa, σάματ' reliqui, hinc non recte Goldhagen ἄσματ' scripsit.

TERPANDER.

Septem nomos Terpandro tribuit Photius p. 302, 16: *Νόμος ὁ καθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἁρμονίαν ἔχων ταύτην (τακτὴν) καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἰς ὄρθιος, τετραδιδος (τετραοίδιος), ὀξύς.**) eademque Suidas v. *νόμος* et *ὄρθιος νόμος*. Ac totidem recenset Plut. de mus. c. 4: *ἐκεῖνος γοῦν τοὺς καθαρωδικοὺς πρῶτος ἀνόμασε Βοιωτίον τινα καὶ Αἰόλιον Τροχαῖον τε καὶ Ὀξύν, Κηπλώνά τε καὶ Τερπάνδρειον καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ Τετραοίδιον.* discrepat vero, quod ὄρθιον, quem Photius Terpandro tribuit, non recenset: hunc quidem etiam Pollux agnoscit, qui octo nomos Terpandreos iusto ordine recenset IV 65: *νόμοι δὲ οἱ Τερπάνδρου ἀπὸ μὲν τῶν ἔθνων ὅθεν ἦν Αἰόλιος καὶ Βοιωτίος, ἀπὸ δὲ τῶν ῥυθμῶν ὄρθιος καὶ τροχαῖος, ἀπὸ δὲ τρόπων ὀξύς καὶ τετραδιδος (unus liber τετραοίδος, fort. τετραοίδιος), ἀπὸ δὲ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐρωμένου Τερπάνδρειος καὶ Καπίων.***) σφάλλονται δὲ οἱ καὶ ἀπόθετον προστιθέντες αὐτῷ καὶ σχοινίωνα· οὗτοι γὰρ αὐλητικοί (scr. αὐλωδικοί). Atque Ὀρθιος νόμος qui non fuit diversus a prooemio in Apollinem, vid. quae dixi ad fr. 2., omnium consensu adscribitur Terpandro. Adde praeterea Suid. v. *Ὀρθιον νόμον καὶ τροχαῖον· τοὺς δύο νόμους ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ἀνόμασε Τερπανδρος, ἀνατεταμένοι δ' ἦσαν καὶ εὐτονοί.* Fallitur enim Volkmann, qui ὄρθιον νόμον ab hoc loco alienum esse censet, quippe qui fuerit αὐλητικός: at duo fuerunt diversi νόμοι ὄρθιοι, alter καθαρωδικὸς Terpandri, quos modos prooemium in Apollinem exhibebat, alter αὐλητικὸς Olympi, ut videtur, qui νόμος Ἀθηνᾶς dictus est. Illi vero, quos Photius et Suidas sequuntur, cum septem tantum

*) Glossa ad Herod. I 24: *ὄρθιον νόμον Θαμύρα· ὁ καθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον· ἦσαν δὲ ζ', ὧν εἰς ὁ ὄρθιος.* ubi falso Thamyras pro Terpandro nominatur.

**) Terpandri et Capionis νόμον etiam Clemens Protr. p. 2 memorat.

EUMELUS.

ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

*Τῷ γὰρ Ἰθωμάτῃ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
ἅ καθαρὰν (κίθαριν) καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.*

Eumelus. Pausanias IV 33, 3: ἄγονσι δὲ καὶ ἐορτὴν ἐπέτειον Ἰθωμαῖα (οἱ Μεσσηνιοὶ)· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μουσικῆς· τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τὰδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· τῷ γὰρ κτλ. οὐκοῦν ποιῆσαί μοι δοκεῖ τὰ ἔπη καὶ μουσικῆς ἀγῶνα ἐπιστάμενος τιθέντας. Hoc carmen etiam IV 4, 2 memorat: ἐπὶ δὲ Φίντῃ τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσηνιοὶ τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμήλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνῃ τὰ ἔπη ταῦτα. Atque denuo V 19, 10, ubi epigrammata arcae Cypseliae ab Eumelo facta esse coniecit: τὰ ἐπιγράμματα δὲ τὰ ἐκ' αὐτῆς τάχα μὲν πον καὶ ἄλλος τις ἂν εἴη πεποιηκώς, τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμήλου τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων τε ἕνεκα καὶ τοῦ προσοδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Δῆλον. Suspiciari igitur licet in peculiari aliqua re hoc Eumeli carmen cum signis et titulis illius arcae conspiravisse. — V. 1. *Μοῖσα*, Pd *μοῖρα*. — V. 2 om. Pd. ἅ καθαρὰ om. Vab. — Scripsi ἅ καθαρὰν (κίθαριν) et deinde ἔχοισα pro ἔχουσα, quae dixisse videtur poeta tibicinum arti adversatus, quae tunc in Graecia laetissima capiebat incrementa. Emperius coniecit ἅ καθαρὰ καὶ ἐλευθέριος καλὰ σάμβ. ἔχ. — *σάμβαλ'* BMPcdAgVbRLb, *σάματα* Pa, *σάματ'* reliqui, hinc non recte Goldhagen ἄσματ' scripsit.

TERPANDER.

Septem nomos Terpandro tribuit Photius p. 302, 16: *Νόμος ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἁρμονίαν ἔχων ταύτην (τακ-
τὴν) καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου·
ὧν εἰς ὄρθιος, τετράδιος (τετραοίδιος), ὀξύς·*) eademque Suidas
v. νόμος et ὄρθιος νόμος. Ac totidem recenset Plut. de mus.
c. 4: ἐκεῖνος γοῦν τοὺς κιθαρωδικοὺς πρῶτος ὠνόμασε Βοιωτίων
τινα καὶ Αἰόλιον Τροχαῖόν τε καὶ Ὀξύν, Κηπλιανά τε καὶ Τερπάν-
δρειον καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ Τετραοίδιον. discrepat vero, quod
ὄρθιον, quem Photius Terpandro tribuit, non recenset: hunc qui-
dem etiam Pollux agnoscit, qui octo nomos Terpandreos iusto
ordine recenset IV 65: νόμοι δὲ οἱ Τερπάνδρου ἀπὸ μὲν τῶν
ἔθνων ὅθεν ἦν Αἰόλιος καὶ Βοιωτίας, ἀπὸ δὲ τῶν ῥυθμῶν ὄρθιος
καὶ τροχαῖος, ἀπὸ δὲ τρόπων ὀξύς καὶ τετραώδιος (unus liber τε-
τράιδος, fort. τετραοίδιος), ἀπὸ δὲ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐρωμένου Τερ-
πάνδρειος καὶ Καπλίων·**) σφάλλονται δὲ οἱ καὶ ἀπόθετον προστι-
θέντες αὐτῷ καὶ σχοινίωνα· οὗτοι γὰρ ἀύλητικοί (scr. ἀύλωδικοί).
Atque ὄρθιος νόμος qui non fuit diversus a prooemio in
Apollinem, vid. quae dixi ad fr. 2., omnium consensu adscri-
bitur Terpandro. Adde praeterea Suid. v. ὄρθιον νόμον καὶ
τροχαῖον· τοὺς δύο νόμους ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνόμασε Τέρπανδρος,
ἀνατεταμένοι δ' ἦσαν καὶ εὐτονοί. Fallitur enim Volkmann, qui
ὄρθιον νόμον ab hoc loco alienum esse censet, quippe qui fuerit
ἀύλητικός: at duo fuerunt diversi νόμοι ὄρθιοι, alter κιθαρωδικὸς
Terpandri, quos modos prooemium in Apollinem exhibebat, alter
ἀύλητικὸς Olympi, ut videtur, qui νόμος Ἀθηνᾶς dictus est. Illi
vero, quos Photius et Suidas sequuntur, cum septem tantum*

*) Glossa ad Herod. I 24: ὄρθιον νόμον Θαμύρα· ὁ κιθαρωδικὸς
τρόπος τῆς μελωδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον·
ἦσαν δὲ ζ', ὧν εἰς ὁ ὄρθιος. ubi falso Thamyras pro Terpandro no-
minatur.

**) Terpaudri et Capionis νόμον etiam Clemens Protr. p. 2 memorat.

II. ΕΙΣ ΑΡΟΛΛΩΝΑ.

2.

Ἀμφί μοι αὐτε ἄναχθ' ἑκαταβόλον
ἀειδέτω φρήν.

Rossbach (Metr. Gr. I p. 100) item trochaeos semantos agnoscit, sed duos esse versus ex quaternis pedibus compositos putat, ut in clausula octo inania sint tempora, quod mihi parum verisimile videtur. Contra Caesar (Rhythm. p. 177), qui item duos versus descripsit, quorum prior voce Ζεῦ terminatur, iamborum potius productorum, qui Ὀρθιοι appellantur, numerum sibi deprehendisse videtur. — Ceterum quod Terpandrum praeter hymnos in Iovem (fr. 1) et Apollinem (fr. 2) etiam nomum in Minervam composuisse olim suspicatus sum, iam retracto; nam Pollux, qui IV 66 haec dicit: τὸ μέντοι τῶν φιλῶν κιθαριστῶν ὄργανον, ὃ καὶ Πυθικὸν ὀνομάζεται, δακτυλικὸν τινες κεκήλασιν· νόμοι δ' αὐτῶν Διός, Ἀθηνᾶς, Ἀπόλλωνος, Ἰαμβοί, Ἰαμβίδες, παριαμβίδες. non citharodicos nomos recenset, quos Terpander condere solebat, sed eos, quos citharistae solis fidibus canebant.

Fr. 2. Schol. Aristoph. Nub. 595: Τὸ δὲ ἀμφί μοι αὐτε ἐκ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων· καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως ἤρξατο· ἀμφί μοι αὐτὶς ἄνακτα, καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. et ibid. μιμνέται δὲ τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρου· ἀμφ' ἑμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. Huc respicit Hesych. ἀμφὶ ἄνακτα· ἀρχὴ κιθαρωδικοῦ νόμου. Auctius Suidas Ἀμφιανακτίζειν· τὸ προοιμιάζειν. . . . Περίανδρος (scr. Τέρπανδρος)· ἀμφί μοι αὐτὶς (sic AB, v. αὐτὶς) ἄνακτα. (eadem Zonar. 163) et deinde: ἀμφιανακτίζειν· ἄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὀρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν· Ἀμφί μοι αὐτόν (sed AB αὐτόν) ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἄδέτω (A ασιδέτω, B ἀειδέτω) φρήν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐνόια (recte Dindorf Εὐνείδαις, quae Cratini fuit fabula) καὶ ἐν Ἀναγύρω (ita A, ἐν ἀναγυρώ BE, ἐν ἀγύρῳ vulgo: Aristophanis comoediam dici iam Küster intellexit). His Suidae verbis abusus Hartung duos hexametros edolavit: Ἀμφί μοι αὐτὶς ἄναχθ' ἑκατηβόλον (ἔσπετε Μῶσαι), ἄδεα τῷ φρήν ἔστι καὶ εὐνοία καὶ ἀρωγά. Hermann hexametrum composuit hoc modo:

Ἀμφί μοι αὐτε ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἄδέτω ἃ φρήν.

Hoc carmen, ut testimonia adscripta arguunt, modo προοίμιον modo νόμος dicitur: late enim patet προοίμιον nomen, quo varia carminum genera appellari solent: sed Plutarchus de mus. c. 4 postquam Terpandri nomos percensuit, cum addit: πεποιήται δὲ τῷ Τερπάνδρῳ καὶ προοίμια κιθαρωδικὰ ἐν ἑπεσιν proprietate sermonis servata prooemia dicit breviora carmina heroicis versibus condita, cum nomi numerorum varietate essent insignes. Itaque non decet abuti hoc Plutarchi testimonio et haec Terpandri verba, quoniam a schol. Aristoph. prooemio adscribuntur, in hexametri speciem redigere. Ego tetrametrum dactylicum et penthemimeres iambicum restitui: nam videtur ob id ipsum hic nomus ὄρθιος nuncupatus esse, quoniam Terpander primus in hoc quidem carminum genere cum dactylis consociavit iambicum numerum: iambus autem a principio videtur ὄρθιος vocatus esse, unde etiam postea versus, qui ex puris iambis fuit compositus, hoc nomen sibi vindicabat, vid. Atil. Fort. II 10, 2 et 4. — V. 1. αὐτε et ἑκαταβόλον

*3.

Σπένδωμεν ταῖς Μνάμας
 παισὶν Μώσαις
 καὶ τῷ Μωσάρχῳ
 Λατοῦς νίει.

*4.

Ὡ Ζανὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτήρες.

scripsi, in edit. 2 αὐτίς et ἑκατηβόλον. — Ceterum fortasse ex fine huius nomi petitum:

Ἄλλ' ἄναξ μάλα χαίρει.

Cf. Zenob. V 99: Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ δαψωδοί, ὥς καὶ οἱ κιθαρωδοί· ἄλλ' ἄναξ μάλα (B μέγα) χαίρει. Hesych. Ἄλλ' ἄναξ· ἐξόδιον κιθαρωδοῦ τὸ καθαπάδον καὶ τὸ νῦν· corrigunt τὸ καταπαδόμενον, sed malim: κατὰ Τέρπανδρον, καὶ τό· νῦν (δὲ θεοὶ μάκαρες, δαψωδοῦ). cf. Eust. II. 239, 13: ἰστέον δέ, ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχὴ τις ἐξοδίου κιθαρωδικοῦ τό· ἄλλ' ἄλλ' ἄναξ, ὥς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος.

Fr. 3. Keil Anal. Gramm. 6, 6: Σπονδεῖος δ' ἐκλήθη τοῦ θυμῶν ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐπανδυνόμενου τε καὶ ἐπαδομένου, οἷον· Σπένδωμεν κτλ. ex cod. Ambrosiano (A), eadem Gaisford post Hepphaest. p. 170 ed. 2 ex cod. Saibantiano (S) et Mangelsdorf ex cod. Chisianò (C). Terpanthro haec tribuenda esse iam in ed. 2 suspicatus sum. De divisione versum ambigi potest, antea tres versus discipuli Σπ. τ. Μ. παισὶν | Μ. κ. τῷ | Μ. Α. νίει, nunc quatuor: videtur hoc prooemium ex orthiis et spondeis maioribus constare, ut hoc sit diagramma:

—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—

Leutsch Philol. XI 336 trochaeos semantos esse censet. Nauck in dimetros anapaestos redegit delens Μούσαις et τῷ. Dixit etiam de his versibus Buchholtz Tanzkunst des Euripides p. 56 et in Mus. Rhen. XXVIII 566, ubi trisyllabos iambos et trochaeos porrectos omnino admittendos esse negat. — Denique addo ex hoc Terpanthro exordio fictum esse versum hexametrum, quem latinus grammaticus Audax p. 14 ed. Keil ad Phemonoen refert: Σπένδωμεν Μούσαις καὶ τῷ μωσάρχῳ Φοίβῳ. — V. 1. Σπένδωμεν A, σπένδομεν CS. — Μνάμας Keil, legebatur μνήμαις, C μνήμαις. — V. 2. παισὶν A, πασι C, ποσί S. — Μώσαις scripsi et v. 3 Μωσάρχῳ, legebatur μούσαις et μωσάρχῳ. — V. 4. Λατοῦς A, Λητοῦς S, utrumque C, malim Λατῶς. — νίει, νίει A.

Fr. 4. Dionys. Halic. de compos. verb. c. 17: παράδειγμα δὲ αὐτοῦ (molossi) τόδε· ὦ Ζηνὸς κτλ. Terpanthro tribui, quemadmodum etiam

5.

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγηρυν ἀποστέραντες ἀοιδάν
ἐπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

Leutsch Phil. XI 342 censet, qui trochaeis semantis constare existimat: mihi orthii quatuor videntur esse; fluctuat Rossbach I 99. Buchholtz Mus. Rh. XXVIII 567 vel in anapaestos redigit ᾧ Ζηνὸς καὶ | Αἴδας κάλλι. σ. qui cum artis legibus pugnant, vel in quinque syllabarum versus Ζηνὸς καὶ Αἴδας | κάλλιστοι (παῖδες) | σωτήρες (ναύταις) | εὐσέλμων ναῶν nihil moratus Dionysii auctoritatem. — Ζανὸς scripsi, v. Ζηνὸς. — κάλλι-στοι, Schaefer κάλλιστας coniecit. — Aliquando putavi haec augenda esse duobus vocabulis εὐσέλμων ναῶν, quae suppeditare visus est Sext. Empir. p. 411, 1: καὶ τοῦτω συμφωνεῖ τὸ τοὺς Διοσκουροὺς ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας σωτήρας εὐσέλμων νεῶν, qui haud dubie nobilem alicuius poetae locum respexit. Postea hunc Sexti locum adhibui ad versum redintegrandum, quem sive ex iambo aliquo sive ex tragoedia adscripsit Aelian. V. H. I 30: φέρε, Διοσκουροὶ τοῖς δειλαίοις γενώ-μεθα σωτήρες ἐνθα καὶ ἀγαθοὶ παρασάται, τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων, ut poeta ille dixerit:

εὐσέλμων νεῶν
σωτήρες ἐνθα κάγαθοι παρασάται.

Fr. 5. Strabo XIII 618: οὗτος (Ἀρίων) μὲν οὖν καθαρθός· καὶ Τέρπανδρον δὲ τῆς αὐτῆς μουσικῆς τεχνίτην γεγονέναι φασὶν καὶ τῆς αὐτῆς νήσου, τὸν πρῶτον ἀντὶ τῆς τετραχόρδου λύρας ἐπταχόρδω χρησάμενον, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἔπεσιν εἰς αὐ-τόν λέγεται· Σοὶ δ' κτλ. (ubi Dhi τετραγυρην, et v. 2 DFhi εὐός, mox κελαδήσαμεν). Eadem Euclid. Introd. Harm. 19 (Pappus Cram. An. Par. I 56, 10). Dialecti legi satis facias ἀμὲς τετράγαρυν et νέως ὕμνωσ scribingens. — Τετράγηρυν ἀοιδάν; Volkmann ad Plut. de mus. p. 81 componit sed dubitanter cum τετραοιδίῳ νόμῳ, quo nomine Ter-pandri hymnus insignis fuit: vid. Plut. de mus. c. 4, sed is ipse nomus unde hoc nomen consecutus sit incertum. Quod si illa Volkmanni suspicio vera esset, censendum foret Terpandrum, cum prius in deum aliquem νόμον τετραοιδίον condidisset, postea in eundem deum novum hunc hymnum adornavisse. Τετράγηρυν ἀοιδά est ut Strabo significat antiquissima musica, quae potuit etiam τετράχορδος dici, qua ipse Ter-pander videtur in νόμῳ τετραοιδίῳ more maiorum usus esse, sed postea sprete antiqua simplicitate artem auxit et amplificavit, itaque in exordio nomi, qui videtur in locum veteris cantilenae substitutus esse, dicit se novum sive ἐπταχόρδον μέλος condere: sed aliquot saeculis post haec ipsa artis forma nimis rudis visa est, hinc Aristophanes (ap. Miller Misc. 124) οὐχ οἷα πρῶτον ᾗδον ἐπταχόρδα, πάνθ' ὁμοῖα. Sed idem Terpander, qui ἐπταχόρδα μέλη composuit, etiam priscam sacrorum carminum formam ac speciem immutavit: haec enim carmina, ut alio loco plane ostendam, olim quatuor tantum partibus constabant (ἀρχά, κατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς), quas Terpander tribus additis auxit (μεταρχά, μετακατατροπά, ἐπίλογος). cf. Pollux IV 66: μέρη δὲ τοῦ καθαρθικοῦ νόμου, Τέρπανδρον κατανείμαντος, ἐπτά· ἀρχά, μετ-αρχά, κατατροπά, μετακατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς, ἐπίλογος. Ita enim legendum est, vulgo ἔπαρχα (ἐπαρχα) μέταρχα κατάρροπα μετακατάρροπα. — V. 1. σοὶ δ' ἡμεῖς, Euclid. ἡμεῖς τοι (τοι om. Bryenn.). — ἀποστέραντες Euclid., ἀποστρέψαντες Strabo. — ἀοιδάν cod. Bar. Bryenn., ceteri ἀοιδήν. — V. 2. affert Clem. Alex. Strom. VI 814 om. poetae nom.

6.

816

"Ενθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια
καὶ δῖκα εὐρυάγνια, καλῶν ἐπιτάρροθος ἔργων.

7.

Plut. de Mus. c. 6: τὸ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς ὡς βούλονται
ἀφοσιούμενοι, ἐξέβαινον εὐθὺς ἐπὶ τε τὴν Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων
ποίησιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων.

8.

Io. Lyd. de mens. 72: Τέρπανδρός γε μὴν ὁ Λέσβιος Νύσσαν
λέγει τετιθηγηκέναι τὸν Διόνυσον, τὸν ὑπὸ τινων Σαβάξιον ὀνομα-
ζόμενον, ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης γενόμενον, εἶτα ὑπὸ τῶν Τιτά-
νων σπαραχθέντα. In theatri Attici sedilibus legitur ὕμνητριάς
Νύσα(ς) τροφοῦ . . . . . πειθοῦς et ὕμνητριῶν (Ν)ύσα(ς νύ)μφης,
vid. Keil Philol. XXIII, 608.

Fr. 6. Plut. Lycurg. c. 21: ὅλως δ' ἂν τις ἐπιστήσας τοῖς Λακωνι-
κοῖς ποιήμασιν . . . οὐ κακῶς ἡγήσαιτο καὶ τὸν Τέρπανδρον καὶ τὸν
Πίνδαρον τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ συνάπτειν· ὁ μὲν γὰρ (Τέρπανδρος)
οὕτως πεποίηκε περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· "Ενθ' . . . εὐρυάγνια.
Integrum fragm. affert Arrian. Tact. 44, 3: ὥστε ἐς τὴνδε τὴν βασι-
λείαν, ἣν Ἀθριανὸς εἰκοστὸν τοῦτ' ἔτος βασιλεύει, πολὺ μᾶλλον ξυμ-
βαίνειν μοι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα, ἥπερ ἐς τὴν πάλαι Λακεδαιμόνα,
ἐνθ' κτλ. — V. 1. μῶσα Arrian., μούσα Plut. — λίγεια, ap. Plut. C
λιγεῖ. Respicit huc Pindarus Ol. XIII 22 ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος, ἐν δ'
Ἄρης ἀνθεῖ νέων οὐλλαῖς αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν, laudes quibus Terpander
Lacōnas ornavit, ad Corinthios transferens, quamquam fr. 199 simili
praeconio Spartam ornavit. — V. 2. εὐρυάγνια, Schneidewin εὐ ἀρα-
γνία, ego conieci εὐρυάνασσα (nomen certe Εὐρυβάνασσα Spartae
satis frequens, vid. Ahrens II 45. Keil Inscr. Spart. I et tituli Laco-
nici in Annal. Inst. Arch. XXXIII) vel εὐθυάγνια leniore medela ad-
hibita, nisi forte licet tueri traditam scripturam Arati loco v. 105:
Δίκη . . . ἀγειρομένη δὲ γέροντας ἥέ που εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυχόρῳ ἐν
ἀγνιῇ. (Cognomen Δήμητρος Εὐρυόδεια, huic deae satis conveniens,
testatur Hesychius.) Est fortasse ex carmine, quo Lacedaemoniorum
discordiam composuit, de quo carmine vide quae dixi ad Pindari fr. 268.

POLYMNASTUS.

1.

Pausanias I 14, 4: Θάλης δ' ὁ Λακεδαιμονίους τὴν νόσον παύσας οὔτε ἄλλως προσήκων οὔτε πόλεως ἦν Ἐπιμενίδῃ τῆς αὐτῆς· ἀλλ' ὁ μὲν Κνώσσιος, Θάλητα δ' εἶναι φησι Γορτύνιον Πολύμναστος Κολοφώνιος, ἔπη Λακεδαιμονίους ἐς αὐτὸν ποιήσας. Quod ἔπη dicit Pausanias, non melicum, sed vel heroicum vel elegiacum hoc carmen fuisse significat, cf. Theocriti epigr. in Archilochum 19, 5: ὥς ἐμμελής τ' ἐγένετο κῆπιδέξις Ἐπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' αἰδεῖν. — Pindarus cum fr. 169 dicit: φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός, Polymnasti sive apophthegma sive notum aliquem versum adhibuit: sed hoc verisimilius. Alia, quae de Polymnasto memoriae prodita sunt, nullas carminum reliquias suppeditant, vide Comment. de Com. Att. p. 230, ubi Cratini versus, quem servavit schol. Aristoph. Eq. 1284, ita videtur redintegrandus esse: καὶ Πολυμνήστει' αἰεῖδαι μουσικὴν τ' Οἰωνόχου Μανθάνει.

A L C M A N *).

ΕΙΣ ΔΙΑ ΑΥΚΑΙΟΝ. 1—8.

1. [1.]

x o o o o o o o o o
 x o o o o o o
 o o o o o o o o o

Alcman. Grammatici, qui Alcmanis carmina in ordinem redege-
 , poemata in deorum honorem composita praemiserunt, quos quoad
 t secutus sum: nam varia carminum genera, quae videntur gram-
 ci separatim edidisse, nos aegre discernimus propter reliquiarum
 itatem. Erant hymni i. e. poemata quae ad similitudinem carmi-
 , quibus hymnorum proprium est nomen, prope accedebant, erant
 nes, hyporchemata et inprimis parthenia: hoc genus carminum,
 l Alcman praeter cetera frequentavit, fortasse compluribus libris
 prehensum fuit. Orsi autem sunt grammatici ut par erat a carmine
 rem. Huius hymni argumentum illustrat Himer. Or. V 3: *Ἀλκμείων*
τὴν Διὶ Ἰὸν Λύραν Ἀρδίῳις κεράσας ἕσμασιν, ἐτύγγαθε μὲν διὰ τῆς
οὔρης εἰς Διὸς Ἀυκαίου κομίζων ἕσματα, οὐ μὲν παρήλθε τὴν Σπαρ-
πρὶν καὶ ἀντὶν τὴν πόλιν καὶ Διοσκόρους ἀσπάζεσθαι. Nam haec
 a haud dubie significant poetam hymno in Iovem inseruisse Spartae
 ioscurosum laudes. At composuit poeta etiam peculiare carmen in
 curos, atque huic carmini vel propter argumenti similitudinem
 matici secundum tribuerunt locum (vid. fr. 9). Et ipsi quidem
 eri versuum indicio sunt, utrum fragmentum aliquod de Dioscuris
 ymnium I an ad hymnum II pertineat, nam hymnus I constat, ut
 tur Maximus Planudes, strophis ternorum versuum, sed *ἀνομοίων*.
 usque iterabantur, sed hymnus II dispari numerorum genere et
 his ut videtur amplioribus; verum ubi poetae sententia tantum
 tur, ambigi licet, quo quidque sit referendum. Dissertit de his
 eidewin ad Orion. p. 1 seqq., sed veram rei rationem non perspexit.
 ni in Iovem singulae strophae ternis constant versibus, duobus
 dieis, tertio iambico: verum hic versus negotium facessit, nam
 to loco bis reperitur spondeus (fr. 4 et 6), qui trimetrorum legi
 aus adversatur. Itaque olim existimavi trochaicum esse trimetrum

* Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

*Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελὲς
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.*

819

2. [31.]

*... Ἐγώνγα δ' αἰίσομαι
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.*

anacrusi auctum, cuius tertius pes vice dipodiae trochaicae fungatur, velut est in hyporchemate laconico ap. Aristoph. Lysistr. 1253:

Ποττὰ κἄλα, τῶς Μήδως τ' ἐνίκων.

Sed tamen scrupulus iniicitur, quod alias in hac versus sede spondei loco etiam iambus reperitur, velut fr. 1 v. 3 et fr. 7. Praeterea, quoniam haec Alcmanica strophæ ad similitudinem Archilochiae:

*Καὶ βήσας ὀρέων δυσπαιπάλους
οἶος ἦν ἐπ' ἥβης·
ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.*

prope accedit, consentaneum est clausulam quoque non plane diversam fuisse. Novavit tamen hic quoque aliquid Alcman, etenim versus iambicus non tribus dipodiis, sed duabus tripodiis constat, quemadmodum est in Anacreontis versu fr. 93:

Ἵ' ραννὲ δὴ λίην, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Vel sic tamen duo versus refragari videntur, sed fr. 4 ἄγνός ut legatur ipsa sententia flagitat, fr. 7 κέκλαγ', quam formam doricae dialecti lex requirit, non perfecti, sed aoristi formam esse censeo. Ita iam omnis difficultas remota est.

Fr. 1. Maxim. Plan. Rhett. V p. 510 ed. Walz. postquam aliud Alcmanis fr. (36) attulit, pergit: *ἐξ ἀνομοίων δὲ (στροφῇ συγκειμένη) ὡς τόδε· Μῶσ' κτλ.* et v. 3. Priscian. de metr. Terent. 251 ed. Lindem. (II 425 Keil) nominatim ex Alcmane affert: „Alcman autem in primo catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum sic: *Νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.*“ Est autem ipsum huius hymni exordium. — V. 1 affert Et. M. 589, 47 sine poetae nomine: *Μῶσά γε Μῶσα λίγεια.* et Apollon. de Synt. I 4, ubi vulgo *Μῶσα γε λίγεια.* — *πολυμμελὲς* Ven., *πολυμελὲς* Ald., *πολυμμελὲς* rell. — V. 2. *αἰενάοιδε* de coniectura restitui (de accentu cf. Arcad. p. 86), sive *αἰνάοιδε* malis, quamquam Dorienses etiam *αἰέν* dixisse testatur Cram. An. Ox. I 71, 19, vulgo *αἰὲ δὲ*, unde Hermann *αἰοιδᾶς*, sed cod. Par. 2918 *αἰέν αἰδε*, sch. An. *αἰέν αἰδε*, quod ipsum recepit Walz. Hartung *αἰολάοιδε* scripsit. — V. 3. *νεοχμὸν*, ap. Plan. cod. Par. 2916 *νεωχμὸν*, ut Erotian. 262: *Νεωχμὸν* (Klein *νεοχμὸν*): *νεώτατον*, ὡς καὶ *Ἀλκμάν ἐν α'* (AB αη') *μελῶν*. ap. Prisc. libri *νεομον*. — *παρσένοις* Prisc. libri, sed codd. Plan. *πάρ σ' ἐνοις*, *ἐπ' ἀρσένοις*, *ἐπ' ἄρσενας*. — *αἰίδεν*, ap. Prisc. libri *αιιδεν*, ap. Planud. καὶ *αἰεide*. Alcman et *αἰίδεν* et *αἰίδην* dixit, cf. Et. M. p. 327.

Fr. 2. Vita Arati ed. Buhle II 437: *ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καὶ Πίνδαρος κατεχρήσατο τῷ ἔπει τούτῳ, λέγων· ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ Ἀλκμάν· ἐγὼ δὲ αἰεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα.* Valckenaer *ἐγὼ δ' αἰίσομαι ἐκ Δι. ἀρχόμενος*, scripsi *ἐγώνγα* (nisi malis *ἐγὼ λίγ'*) et *ἀρχομένα*, nam puellarum chorus hoc carmen cantavit, ut fr. 1 v. 3 docet.

6.

816

"Ενθ' αἶχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια
καὶ δίκαια εὐρυάγνια, καλῶν ἐπιτάφροτος ἔργων.

7.

Plut. de Mus. c. 6: τὸ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς ὡς βούλονται
ἀφοσιούμενοι, ἐξέβαινον εὐθύς ἐπὶ τε τὴν Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων
ποιήσιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων.

8.

Io. Lyd. de mens. 72: Τέρπανδρός γε μὴν ὁ Λέσβιος Νύσσαν
λέγει τετιθηγμένην τὸν Διόνυσον, τὸν ὑπὸ τινων Σαβάξιον ὀνομα-
ζόμενον, ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης γενόμενον, εἶτα ὑπὸ τῶν Τιτά-
νων σπαραχθέντα. In theatri Attici sedilibus legitur ὑμνητρίας
Νύσα(ς) τροφοῦ . . . . . πειθοῦς et ὑμνητριῶν (N)ύσα(ς) νύ)μφης,
vid. Keil Philol. XXIII, 608.

Fr. 6. Plut. Lycurg. c. 21: ὅλως δ' ἂν τις ἐπιστήσας τοῖς Λακωνι-
κοῖς ποιήμασιν . . . . οὐ κακῶς ἡγήσαιτο καὶ τὸν Τέρπανδρον καὶ τὸν
Πίνδαρον τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ συνάπτειν· ὁ μὲν γὰρ (Τέρπανδρος)
οὕτως πεποιήκε περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· "Ενθ' . . . εὐρυάγνια.
Integrum fragm. affert Arrian. Tact. 44, 3: ὥστε ἐς τὴνδε τὴν βασι-
λείαν, ἣν Ἀδριανὸς εἰκοστὸν τοῦτ' ἔτος βασιλεύει, πολὺ μᾶλλον ξυμ-
βαίνειν μοι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα, ἥπερ ἐς τὴν πάλαι Λακεδαίμονα,
ἐνθ' κτλ. — V. 1. μῶσα Arrian., μουσα Plut. — λίγεια, ap. Plut. C
λιγεί. Respicit huc Pindarus Ol. XIII 22 ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος, ἐν δ'
Ἀρης ἀνθεὶ νέων οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν, laudes quibus Terpander
Laconas ornavit, ad Corinthios transferens, quamquam fr. 199 simili
praeconio Spartam ornavit. — V. 2. εὐρυάγνια, Schneidewin εὐ ἄρα-
γνία, ego conieci εὐρυάνασσα (nomen certe Εὐρυβάνασσα Spartae
satis frequens, vid. Ahrens II 45. Keil Inscr. Spart. I et tituli Laco-
nici in Annal. Inst. Arch. XXXIII) vel εὐθυάγνια leniore medela ad-
hibita, nisi forte licet tueri traditam scripturam Arati loco v. 105:
Δίκη . . . ἀγειρομένη δὲ γέροντας ἥ ἐ πον εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυχόρῳ ἐν
ἀγνιῇ. (Cognomen Δήμητρος Εὐρυόδεια, huic deae satis conveniens,
testatur Hesychius.) Est fortasse ex carmine, quo Lacedaemoniorum
discordiam composuit, de quo carmine vide quae dixi ad Pindari fr. 268.

POLYMNASTUS.

1.

Pausanias I 14, 4: *Θάλης δ' ὁ Λακεδαιμονίους τὴν νόσον παύσας οὔτε ἄλλως προσήκων οὔτε πόλεως ἦν Ἐπιμενίδῃ τῆς αὐτῆς· ἀλλ' ὁ μὲν Κνώσσιος, Θάλητα δ' εἶναι φησι Γορτύνιον Πολύμναστος Κολοφώνιος, ἔπη Λακεδαιμονίους ἐς αὐτὸν ποιήσας.* Quod ἔπη dicit Pausanias, non melicum, sed vel heroicum vel elegiacum hoc carmen fuisse significat, cf. Theocriti epigr. in Archilochum 19, 5: *ὥς ἐμμελὲς τ' ἐγένετο κῆπιδέξιος Ἐπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' αἰεῖν.* — Pindarus cum fr. 169 dicit: *φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός,* Polymnasti sive apophthegma sive notum aliquem versum adhibuit: sed hoc verisimilius. Alia, quae de Polymnasto memoriae prodita sunt, nullas carminum reliquias suppeditant, vide Comment. de Com. Att. p. 230, ubi Cratini versus, quem servavit schol. Aristoph. Eq. 1284, ita videtur redintegrandus esse: *καὶ Πολυμνήσται' αἰεῖ μουσικὴν τ' Οἰωνίχου Μανθάνει.*

A L C M A N *).

ΕΙΣ ΔΙΑ ΛΥΚΑΙΟΝ. 1—8.

1. [1.]

1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0
 1 0 0 - 0 0 x
 0 1 0 - 0 - 0 1 0 - 0

Alcman. Grammatici, qui Alcmanis carmina in ordinem redegerunt, poemata in deorum honorem composita praemiserunt, quos quoad licuit secutus sum: nam varia carminum genera, quae videntur grammatici separatim edidisse, nos aegre discernimus propter reliquiarum paucitatem. Erant hymni i. e. poemata quae ad similitudinem carminum, quibus hymnorum proprium est nomen, prope accedebant, erant paeanes, hyporchemata et inprimis parthenia: hoc genus carminum, quod Alcman praeter cetera frequentavit, fortasse compluribus libris comprehensum fuit. Orsi autem sunt grammatici ut par erat a carmine in *Iovem*. Huius hymni argumentum illustrat Himer. Or. V 3: *Ἀλκμάνων δ' ὁ τὴν Δώριον λύραν Ἀυδίοις κεράσας ᾄσμασιν, ἐτύγγαθε μὲν διὰ τῆς Σπάρτης εἰς Διὸς Ἀνκαίου κομίζων ᾄσματα, οὐ μὴν παρήλθε τὴν Σπαρτήν, πρὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ Διοσκόρους ἀσπάζασθαι*. Nam haec verba haud dubie significant poetam hymno in Iovem inseruisse Spartae et Dioscurorum laudes. At composuit poeta etiam peculiare carmen in Dioscuros, atque huic carmini vel propter argumenti similitudinem grammatici secundum tribuerunt locum (vid. fr. 9). Et ipsi quidem numeri versuum indicio sunt, utrum fragmentum aliquod de Dioscuris ad hymnum I an ad hymnum II pertineat, nam hymnus I constat, ut testatur Maximus Planudes, strophis ternorum versuum, sed *ἀνομοίων*, quae usque iterabantur, sed hymnus II dispari numerorum genere et strophis ut videtur amplioribus; verum ubi poetae sententia tantum refertur, ambigi licet, quo quidque sit referendum. Disseruit de his Schneidewin ad Orion. p. 1 seqq., sed veram rei rationem non perspexit. Hymni in Iovem singulae strophae ternis constant versibus, duobus dactylicis, tertio iambico: verum hic versus negotium facessit, nam quarto loco bis reperitur spondeus (fr. 4 et 6), qui trimetrorum legi prorsus adversatur. Itaque olim existimavi trochaicum esse trimetrum

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

Μῶς' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελὲς 819
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.

2. [31.]

... Ἐγώνγα δ' αἰίσομαι
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.

anacrusi auctum, cuius tertius pes vice dipodiae trochaicae fungatur, velut est in hyporchemate laconico ap. Aristoph. Lysistr. 1253:

Ποττὰ κἄλα, τῶς Μήδως τ' ἐνίκαν.

Sed tamen scrupulus iniicitur, quod alias in hac versus sede spondei loco etiam iambus reperitur, velut fr. 1 v. 3 et fr. 7. Praeterea, quoniam haec Alcmanica strophæ ad similitudinem Archilochiae:

Καὶ βήσας ὀρέων δυσπαιπάλους
οἶος ἦν ἐπ' ἥβης·
ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

prope accedit, consentaneum est clausulam quoque non plane diversam fuisse. Novavit tamen hic quoque aliquid Alcman, etenim versus iambicus non tribus dipodiis, sed duabus tripodiis constat, quemadmodum est in Anacreontis versu fr. 93:

Ὡ' ραννὲ δὴ λίην, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Vel sic tamen duo versus refragari videntur, sed fr. 4 ἄγνως ut legatur ipsa sententia flagitat, fr. 7 κέκλαγ', quam formam doricae dialecti lex requirit, non perfecti, sed aoristi formam esse censeo. Ita iam omnis difficultas remota est.

Fr. 1. Maxim. Plan. Rhett. V p. 510 ed. Walz. postquam aliud Alcmanis fr. (36) attulit, pergit: *ἐξ ἀνομοίων δὲ (στροφῇ συγκειμένη) ὥς τόδε· Μῶς' κτλ.* et v. 3. Priscian. de metr. Terent. 251 ed. Lindem. (II 426 Keil) nominatim ex Alcmane affert: „Alcman autem in primo catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum sic: *Νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.*“ Est autem ipsum huius hymni exordium. — V. 1 affert Et. M. 589, 47 sine poetae nomine: *Μῶσά γε Μῶσα λίγεια.* et Apollon. de Synt. I 4, ubi vulgo *Μῶσα γε λίγεια.* — *πολυμμελὲς* Ven., *πολυμελὲς* Ald., *πολυμμελὲς* rell. — V. 2. *αἰενάοιδε* de coniectura restitui (de accentu cf. Arcad. p. 86), sive *αἰνάοιδε* malis, quamquam Dorienses etiam *αἰέν* dixisse testatur Cram. An. Ox. I 71, 19, vulgo *αἰεί* δὲ, unde Hermann *αἰοιδᾶς*, sed cod. Par. 2918 *αἰέν* αἰίδε, sch. An. *αἰέν* αἰίδε, quod ipsum recepit Walz. Hartung *αἰολάοιδε* scripsit. — V. 3. *νεοχμὸν*, ap. Plan. cod. Par. 2916 *νεωχμὸν*, ut Erotian. 262: *Νεωχμὸν* (Klein *νεοχμὸν*): *νεώτατον*, ὥς καὶ *Ἀλκμάν ἐν α'* (AB αη') *μελῶν*. ap. Prisc. libri *νεομον*. — *παρσένοις* Prisc. libri, sed codd. Plan. *πάρ σ' ἐνοῖς*, *ἐπ' ἀρσένοις*, *ἐπ' ἀρσενας*. — *αἰίδεν*, ap. Prisc. libri *αιειδεν*, ap. Planud. *καὶ αἰίδε*. Alcman et *αἰίδεν* et *αἰίδην* dixit, cf. Et. M. p. 327.

Fr. 2. Vita Arati ed. Buhle II 437: *ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καὶ Πίνδαρος κατεχρήσατο τῷ ἔπει τούτῳ, λέγων· ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ Ἀλκμάν· ἐγὼ δὲ αἰεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα.* Valckenaer *ἐγὼ δ' αἰίσομαι ἐκ Δι. ἀρχόμενος*, scripsi *ἐγώνγα* (nisi malis *ἐγὼ λίγ'*) et *ἀρχομένα*, nam puellarum chorus hoc carmen cantavit, ut fr. 1 v. 3 docet.

ALCMAN*).

ΕΙΣ ΔΙΑ ΑΥΚΑΙΟΝ. 1—8.

1. [1.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Alcman. Grammatici, qui Alcmanis carmina in ordinem redegerunt, poemata in deorum honorem composita praemisunt, quos quoad licuit secutus sum: nam varia carminum genera, quae videntur grammatici separatim edidisse, nos aegre discernimus propter reliquiarum paucitatem. Erant hymni i. e. poemata quae ad similitudinem carminum, quibus hymnorum proprium est nomen, prope accedebant, erant paeanes, hyporchemata et inprimis parthenia: hoc genus carminum, quod Alcman praeter cetera frequentavit, fortasse compluribus libris comprehensum fuit. Orsi autem sunt grammatici ut par erat a carmine in *Iovem*. Huius hymni argumentum illustrat Himer. Or. V 3: *Ἀλκμᾶων δ' ὁ τὴν Δώριον λύσαν Ἀυδίοις κεράσας ᾠμασιν, ἐτύγγαθε μὲν διὰ τῆς Σπάρτης εἰς Διὸς Ἀνκαιοῦ κομίζων ᾠματα, οὐ μὴν παρήλθε τὴν Σπαρτην, πρὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ Διοσκόρουσ ἀσπιάσασθαι*. Nam haec verba haud dubie significant poetam hymno in Iovem inseruisse Spartae et Dioscurorum laudes. At composuit poeta etiam peculiare carmen in Dioscuris, atque huic carmini vel propter argumenti similitudinem grammatici secundum tribuerunt locum (vid. fr. 9). Et ipsi quidem numeri versuum indicio sunt, utrum fragmentum aliquod de Dioscuris ad hymnum I an ad hymnum II pertineat, nam hymnus I constat, ut testatur Maximus Planudes, strophis ternorum versuum, sed *ἀνομοίων*, quae usque iterabantur, sed hymnus II dispari numerorum genere et strophis ut videtur amplioribus; verum ubi poetae sententia tantum refertur, ambigi licet, quo quidque sit referendum. Dissertit de his Schneidewin ad Orion. p. 1 seqq., sed veram rei rationem non perspexit. Hymni in Iovem singulae strophae ternis constant versibus, duobus dactylicis, tertio iambico: verum hic versus negotium facessit, nam quarto loco bis reperitur spondeus (fr. 4 et 6), qui trimetrorum legi prorsus adversatur. Itaque olim existimavi trochaicum esse trimetrum

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

*Μῶς' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελὲς
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.*

819

2. [31.]

*. . . . . Ἐγώνγα δ' αἰίσομαι
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.*

anacrusi auctum, cuius tertius pes vice dipodiae trochaicae fungatur, velut est in hyporchemate laconico ap. Aristoph. Lysistr. 1253:

Ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.

Sed tamen scrupulus iniicitur, quod alias in hac versus sede spondei loco etiam iambus reperitur, velut fr. 1 v. 3 et fr. 7. Praeterea, quoniam haec Alcmanica strophæ ad similitudinem Archilochiae:

*Καὶ βήσας ὀρέων δυσπαιπάλους
οἶος ἦν ἐπ' ἥβης·
ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.*

prope accedit, consentaneum est clausulam quoque non plane diversam fuisse. Novavit tamen hic quoque aliquid Alcman, etenim versus iambicus non tribus dipodiis, sed duabus tripodiis constat, quemadmodum est in Anacreontis versu fr. 93:

Ὡς ῥ' ἄνν' δὴ λίην, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Vel sic tamen duo versus refragari videntur, sed fr. 4 ἄγνως ut legatur ipsa sententia flagitat, fr. 7 κέκλαγ', quam formam doricæ dialecti lex requirit, non perfecti, sed aoristi formam esse censeo. Ita iam omnis difficultas remota est.

Fr. 1. Maxim. Plan. Rhett. V p. 510 ed. Walz. postquam aliud Alcmanis fr. (36) attulit, pergit: ἐξ ἀνομοίων δὲ (στροφῇ συγκειμένη) ὡς τόδε· Μῶς' κτλ. et v. 3. Priscian. de metr. Terent. 251 ed. Lindem. (II 426 Keil) nominatim ex Alcmane affert: „Alcman autem in primo catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum sic: Νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.“ Est autem ipsum huius hymni exordium. — V. 1 affert Et. M. 589, 47 sine poetæ nomine: Μῶσά γε Μῶσα λίγεια. et Apollon. de Synt. I 4, ubi vulgo Μῶσα γε λίγεια. — πολυμμελὲς Ven., πολυμελὲς Ald., πολυμελὲς rell. — V. 2. αἰενάοιδε de coniectura restitui (de accentu cf. Arcad. p. 86), sive αἰνάοιδε malis, quamquam Dorienses etiam αἰέν dixisse testatur Cram. An. Ox. I 71, 19, vulgo αἰὲ δὲ, unde Hermann αἰοιδᾶς, sed cod. Par. 2918 αἰέν αἰειδε, sch. An. αἰέν αἰειδε, quod ipsum recepit Walz. Hartung αἰολάοιδε scripsit. — V. 3. νεοχμὸν, ap. Plan. cod. Par. 2916 νεωχμὸν, ut Erotian. 262: Νεωχμὸν (Klein νεοχμὸν)· νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμάν ἐν α' (AB αη') μελῶν. ap. Prisc. libri νεομον. — παρσένοις Prisc. libri, sed codd. Plan.· πᾶρ σ' ἔνοις, ἐπ' ἄρσένοις, ἐπ' ἄρσενας. — αἰίδεν, ap. Prisc. libri αἰειδεν, ap. Planud. καὶ αἰειδε. Alcman et αἰίδεν et αἰείδην dixit, cf. Et. M. p. 327.

Fr. 2. Vita Arati ed. Buhle II 437: ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καὶ Πίνδαρος κατεχρήσατο τῷ ἔπει τούτῳ, λέγων· ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίον· καὶ Ἀλκμάν· ἐγὼ δὲ αἰεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα. Valckenaer ἐγὼ δ' αἰίσομαι ἐκ Δ. ἀρχόμενος, scripsi ἐγώνγα (nisi malis ἐγὼ λίγ') et ἀρχομένα, nam puellarum chorus hoc carmen cantavit, ut fr. 1 v. 3 docet.

3. [78.]

Τμέ τε καὶ σφετέρως
ἵππως . . . . .

4. [2.]

820

Καὶ ναὸς ἄγνός ἐν πύργῳ Σεράπνας.

5.

Schol. Eurip. Troad. v. 210: οἰκητήριον δέ φησι τὰς Θεράπνας τῶν Διοσκούρων παρόσον ὑπὸ τὴν γῆν τῆς Θεράπνης εἶναι λέγονται ζῶντες, ὡς Ἀλκμάν (A ἀλκ . . ., N ἀλμαίων) φησιν.

* 6.

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκῃσι πιτνεῖ.

Fr. 3. Apollon. de pron. 399 B de pronominum abusione disputans: πλείστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὐρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. ἀντὶ τοῦ τεὰ τοι κήδεα λέξον ἔα παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωίτερον. Ἀλκμάν. Τμέ κτλ. Callimacho Alcmanica tribuere vult Ahrens Dialect. Dor. 263, existimans Callimachum in hymno aliquo in Castores dixisse: Ἀλκμάν ὑμέ τε κ. σφ. ἵππως (ἐκλείσσειν.) Non animadverterunt homines docti Callimachi testimonium satis incommodum locum obtinere; ne iustus disputationis cursus turbetur, eximenda sunt verba: ἀντὶ τοῦ τεὰ τὸ

Κήδεα λέξον ἔα

παρὰ Καλλιμάχῳ, quae postea a grammatico aliquo adscripta ex margine in verborum ordinem se insinuaverunt. Apollonius usus Hesiodi Operum exordio (σφέτερον πατέρα) dicit eundem poetam σφέτερος pro σφωίτερος usurpavisse (in perduto aliquo carmine); tum eundem usum duobus Alcmanicis exemplis confirmat. Neque enim iusta est causa, cur antiquioribus poetis hunc usum abiudicemus, de quo quae Cobet (Ἑρμῆς λόγιος I 260 seqq.) disputavit, religiose examinanda sunt: nam ut solet confidenter et pro imperio veteres scriptores castigat, imperitiae alios insimulans, ipse erroris non immunis.

Fr. 4. Priscian. de metr. Terent. 251 (II 428 Keil) postquam fr. 1 v. 3 attulit: Καὶ ναὸς ἄγνός ἐν πύργῳ Σεράπνας (ευρυργῶν εραπνας A, versum omisit R): „Hic quarto loco spondeum habet.“ ut certum sit hunc versum ad idem carmen pertinere, ex quo petitum est fr. 1. Cf. Harpocr. 95, 20: Θεράπναι (ABC Θεράπνη) τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαιμόνι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμάν (A Ἀλκαῖος) ἐν α'. Similia Phot. 85, 7 et Suid. v. Θεράπναι. Therapnis Dioscurorum templum sanctissimum, vid. fragm. 5. Pausan. III 20, 1 et Schol. Pind. Isthm. I 43. — ἄγνός scripsi, quod Hermann correxuit, legebatur ἄγνᾶς.

Fr. 6. Priscian. ibid. pergit: „Similiter Χερσόνδε (Χέρσονδε Ald., ΧΕΡΣΑΝΔΕ RVA) κωφὸν (ΚΩΦΩΝ A) ἐν φύκῃσι (Ald. φύκῃσι, A φύκῃσι) πιτνεῖ (om. R, antea scripsi πίτνει). Quarto loco spondeum posuit, nam φν producitur teste Heliodoro, qui ait Simonidem hoc frequenter facere.“ Apparet hunc quoque versum Alcmanis ex eodem carmine esse.

7. [6.]

Α Μῶσα κέκλαγ', ἃ λίγεια Σειρήν.

*8.

*Τως τέκε οἱ θυγάτηρ
Γλαύκω μάκαιρα.*

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ. 9—11.

822

9. [3.]

υ λ υ - υ λ υ - υ λ υ - υ λ υ -
υ λ υ - υ λ υ . . .

*Κάστωρ τε πάλων ὠκέων δματῆρες, ἱππόται σοφοί,
καὶ Πωλυδεύκης κυδρός.*

Fr. 7. Aristid. II 508: Ἀκούεις δὲ καὶ τοῦ Λάκωνος λέγοντος εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν χορόν· Ἡ Μῶσα κεκλήγει, ἢ λίγεια Σειρήν, ubi Γ' κεκλήγη, Welcker κέκληγ', ἢ correxit, Schneidewin ἃ scripsit, ego κέκλαγ', ἃ substitui, quod ἐκλαγε, non κέκληγε esse puto. Versum ut hic referrem me non tantum numerorum similitudo permovit, sed confirmat hanc suspicionem ipse Aristides cum addit: προστίθει δὲ κακείνο, ὅτι αὐτῆς τῆς Μούσης δεηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητής, ἔν' ἐνεργὸς ἐπ' αὐτῆς γένοιτο, εἶτα ὥσπερ ἐξέστη καὶ φησὶν, ὅτι τοῦτο ἐκείνο χορὸς αὐτὸς ἀντὶ τῆς Μούσης γεγένηται. Vides quam apte haec convenient, si sumamus fr. 1 proxime praecessisse.

Fr. 8. Schol. Apoll. Rhod. I 146: Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ β' ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρώνας Αἴθαν καὶ Ἀλθαίαν Θεστίω γενέσθαι φησὶν· ὅτι δὲ Γλαύκων ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας ἀντίτεταὶ λέγων· τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκω μάκαιρα. φασὶ τὸν μὲν Πολυδεύκην Διός, τὸν δὲ Κάστορα Τυνδάρεω. Apparet Ἀλθαίας ortum esse ex errore, nomine quod in superiore versu legitur repetito; scripsi Ἀλκμάν· τως τέκε οἱ θ. Γλαύκω μάκαιρα.

Fr. 9. Herodian. περὶ σχημ. 61: Ἀλκμανικὸν σχῆμα τὸ μεσάζον τὴν ἐκαλλήλων ὀνομάτων ἢ ῥημάτων θέσιν πληθυντικοῖς ἢ δυτικοῖς ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα· ἡχι φοῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἢ δὲ Σκάμανδρος. πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμάνι τῷ λυρικῷ, ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθὺς γοῦν ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾧ δὴ παρτίλλεται· Κάστωρ τε (Α κάστορες) π. ὠκέων (ita A, ὠκέα CD, om. B) δαμάντορες (A, δαμαντήρες BCD) ἱππόται σοφοί (ἱππῶτα σοφῶ CD) κ. Π. κυδρός (B κύδρος, CD κύδεος). Eadem Schol. Pind. Pyth. IV 318 ubi ταχέων δμητῆρες (unde δματῆρες cum Schneidewino scripsi), Schol. Od. κ 513, ubi Κάστωρ ὠκ. Π. ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκης, eademque iterat Eustath. 1667, 34, nisi quod ἐλατῆρες et Πολυδεύκεις exhibet. — V. 2. Πωλυδεύκης scripsi, legebatur Πολυδεύκης, cf. fr. 23 pag. I v. 1. Welcker Mus. Rhen. X 406 sic constituit:

*Κάστωρ τε πάλων ὠκέων δαμάντορες,
ἱππῶτα σοφῶ,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.*

* 10. [66.]

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρ ἀνὴρ.

* 11.

Μάκαρ ἐκείνος.

12.

821

Schol. cod. Bernens. ad Virg. Georg. III 89: „Amycla urbs in Peloponneso: equos autem a Neptuno Iunoni datos Alcman lyricus dicit Cyllarum et Xanthum, quorum Polluci Cyllarum, Xanthum fratri eius concessum esse dictum est: Cyllarus enim equus fuit Pollucis, et magni currus Achillis.”

13. [3.]

Pausan. I 41, 4: Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως; ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾄσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας (Ἀφίδνας) ἔλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα ἀλμάλων, ὅμως Θησεία φησὶν αὐτὸν ἀπείναι. Cf. Schol. Hom. Il. γ 242: Ἐλένη ἀρπασθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρῳ, ἀγνοοῦσα τὸ συμβεβηκὸς μεταξὺ τοῖς ἀδελφοῖς Διοσκούροις κακόν, ὑπολαμβάνει δι' αἰσχύνῃς αὐτῆς μὴ πεπορευῆσθαι τούτους εἰς Ἴλιον, ἐπειδὴ προτέρως ὑπὸ Θησέως ἡρπιάσθη. καθὼς προεῖρηται. Διὰ γὰρ

Fr. 10. Hephaest. 3 sine poetae nom.: Ἦτοι γὰρ λήξει (A λήξει) εἰς δύο σύμφωνα, οἷον Τίρηνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρεσσε (hoc ex epico poeta petitum videtur) καί. Καὶ κείνος (sic AFHB, καὶ κείνος E, κακείνος Turn. C) ἐν σάλεσιν (Welcker σάλεσιν i. e. θαλέεσσιν, Pausan. et Hermann recte σάλεσσιν) ἥμενος (E κείμενος γρ. ἥμενος, A ἡμίμος, Turn. in calce κείμενος) μάκαρ ἀνὴρ (A ἀνὴρ). Redintegratus est Alcmanis versus ex Apollon. de pronom. 335 B: Αἰολεῖς κῆνος, . . . Ἰωρεῖς τῆνος . . . σπανίως διὰ τοῦ κ, Καὶ κείνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, Ἀλκμὰν. Versus huc a me relatus propter numerorum similitudinem, quos non admodum frequentasse videtur Alcman. Alcman Herculem dicere videtur, qui vitae aerumnis defunctus consummata felicitate fruebatur. Herculem, quem Graeci heroicis vel divinis honoribus colere solebant, etiam post mortem ἀνδρα dici a poeta illius saeculi et Spartano equidem non miror: nam Spartae quidem Herculis sacra non videntur ea religione, quam in plerisque aliis civitatibus deprehendimus, culta fuisse. Ἡρακλείον, quod Pausan. III 15, 3 et 5 memorat, haud dubie iam fuit dedicatum, cum Alcman hoc carmen condidit; alia Herculis signa idem memorat III 14, 6 et 9.

Fr. 11. Apollon. de pron. 334 A: Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν πρῶτον Μάκαρ ἐκείνος φησί. Non est, ut putant, idem fragmentum atque praegressum, sed poeta non sine vi quadam illa repetit, auctiore pronominis forma usus. Nam ex eodem carmine utrumque fragmentum esse petitum non est dubium. Commode autem Apollon. hic indicat, ex primo libro locum desumptum esse.

τὴν τότε γενομένην ἀρπαγὴν Ἀφιδνα πόλις Ἀττικῆς πορθεῖται καὶ τιτρώσκεται Καστωρ ὑπ' Ἀφιδνοῦ τοῦ τότε βασιλέως κατὰ τὸν δεξιὸν μηρόν· οἱ δὲ Διόσκουροι, Θησέως μὴ τυχόντες, λαφυραγωγοῦσι τὰς Ἀφιδνας (Ἀθήνας A). ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις (unus cod. τελαμωνίοις) ἢ τοῖς (ἢ τοι D) κυκλικοῖς καὶ ἀπὸ μέρους παρὰ Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ (de quo difficillimo loco cf. Prelleri Polemo p. 16 seqq.). Ἀθήνας, non Ἀφιδνας et apud Pausaniam et in schol. II. legendum esse contendit Schubart (Methodologie der Kritik p. 95), sed quod utitur ad illam lectionem stabiliendam versiculo, qui legebatur in arca Cypseli (Pausan. V 19, 3) Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ' ἔλκετον Ἀθάνανθεν, omnino fallitur: non nego ita scriptum fuisse in arca, quamquam Ἀθάνανθεν fortasse ipsius Pausaniae vel eius librariorum error est; at poeta scripserat: Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον Αἴθραν τ' Ἀφιδναθεν. quae artifex addito verbo ἔλκετον interpolavit. — Quod Schneidewin duce O. Müllero tribuere vult Alcmani ap. Hesych.: Ἀσανέων πόλιν· τὰς Ἀφιδνας· ubi Palmerius Ἀσαναίων correxit, fortasse ex hymno II petum.

14. [3.]

Pausan. III 26, 2: Θαλαμῶν δὲ ἀπέχει σταδίους εἴκοσιν ὀνομαζομένη Πέφνος ἐπὶ θαλάσῃ, πρόκειται δὲ νησίς πέτρας τῶν μεγάλων οὐ μελίων, Πέφνος καὶ ταύτῃ τὸ ὄνομα· τεχθῆναι δὲ ἐνταῦθα τοὺς Διοσκόρους φασὶν οἱ Θαλαμᾶται· τοῦτο μὲν δὴ καὶ Ἀλκμᾶνα ἐν ᾧσμι οἶδα εἰπόντα· τραφῆναι δὲ οὐκέτι ἐν τῇ Πέφνῳ φασὶν αὐτούς, ἀλλ' Ἐρμῆν τὸν ἐς Πελλάναν κομίσαντα εἶναι. — Fr. 12. 13. 14 hoc loco collocavi: nam non licet decernere, quid horum in primo, quid in secundo hymno Alcman memoraverit, ac verisimile est poetam etiam in aliis carminibus Castorum fabularem historiam attigisse, id quod reliquiae Parthenii carminis fr. 23 plane ostendunt.

15.

823

Schol. Clem. Alex. T. IV 107 ed. Klotz: Ἰπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱοὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἰπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Λικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τῷ πεφονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κύνα αὐτῶν· καὶ δὴ ἀγανακτήσας ἐπὶ τοῦτοις ὁ Ἡρακλῆς πόλεμον συγκροτεῖ κατ' αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήρη μέμνηται καὶ Ἀλκμᾶν ἐν α'. μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρακί τῶν Ἰπποκόωντος παίδων, τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκόρων. Attigit

hanc famam etiam Plutarch. Qu. Rom. 90, ubi dicit propter Oeoni caedem canes Herculi invisos esse, deinde addit in pugna adversus Hippocoontidas etiam Iphiclem Herculis fratrum occisum esse. — Dubitanter schol. Clem. huc rettuli: nam scholiasta hic Herculem solum Hippocoontidas devicisse dicere videtur, neque aliter Apollod. Bibl. III 10, 5: *Ἰπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυκλῆς, Σκαῖος, Ἐναρσφόρος* (ita Heyne, legebatur *Ἐμάρσφορος*), *Εὐτείχης* (ita libri, vulgo *Εὐτύχης*), *Βουκόλος, Λυκάων* (ita libri praeter P, qui *Λύκανον*, vulgo *Λύκων*), *Τέβρος, Ἰππόθοος, Εὐρυτος, Ἰπποκορυστής, Ἀλκίονος, Ἀλκων*. *τούτους Ἰπποκόων ἔχων παῖδας Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλε Λακεδαιμόνος· οἱ δὲ φεύγουσι πρὸς Θεστίον καὶ συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμῇ Τυνδάρεως Θεστίου θυγατέρα Λήδαν. αὐτῆς δέ, ὅτε Ἡρακλῆς Ἰπποκόωντα καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέργονται καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν.* ubi Apollodorus epicos poetas, ut opinor, Hesiodi *κατάλογον γυναικῶν*, secutus est: ac similiter supra II 7, 3, postquam narravit Herculis expeditioni contra Hippocoontidas etiam Cephea cum viginti filiis interfuisse eosque omnes una cum Iphicle interemptos esse, dicit Tyndareum ab Hercule Hippocoontidis victis in regnum restitutum esse: *Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἰπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χειρωσάμενος τὴν πόλιν, Τυνδάρεω (scr. Τυνδάρεων) καταγαγὼν τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ*: et ad eundem fere modum Diodor. IV 33 haec enarrat. Verum etiam Tyndareum et §24 filios huic pugnae interfuisse verisimile est: certe Spartanorum haec memoria fuisse videtur, hinc in Apollinis Amyclaei solio inerat *Τυνδάρεω πρὸς Εὐρυτον μάχη* (Paus. III 18, 11), qui Eurytus fuit Hippocoontis filius. Secundum Pausaniam III 15, 5 Hercules bis pugnavit cum Hippocoontidis Oeoni caedem ulturus, primum solus ut videtur, ac tunc vulneratus est, postea maioribus opibus adiutus extinxit adversarios. Si ad hunc modum Alcman rem exposuit, potuit in hymno in Dioscuros Herculis vulnerati mentionem facere. Interitum Hippocoontidarum poeta in Parthenio fr. 23 enarravit, hinc Ahrens ap. schol. Clem. *ἐν α' (τῶν Παρθενείων)* scribendum putat, quemadmodum est fr. 24 *ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾠσμάτων*: sed ibi ambigas, utrum secundum carmen an secundus liber Partheniorum dicatur.

ALCMAN.

21

(ΕΙΣ ΗΡΑΝ.)

839

16. [29.]

Καί τιν' εὖχομαι φέροισα
τόνδ' ἐλιχρύσω πυλεῶνα
κῆρατῷ κυπαίρω.

(ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.)

840

17. [67.]

Ἐμέ, Λατοῖδα, τέο δαυχοφόρον.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

* 18. [113.]

Ἐπαμμένα πέρι δέρματα θηρῶν.

* 19.

Οὐδὲ τῷ Κνακάλῳ οὐδὲ τῷ Νυρσύλῳ.

Fr. 16. Athen. XV 681 A: *Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ ἐλιχρύσου) Ἀλκμάν ἐν τούτοις· καί τιν' εὖχ. κτλ.* — V. 1. *καί τιν' scripsi*, Casaubonus *καί τιν'*, vulgo *καί τιν'*. — *εὖχομαι*, Hecker *ἔρχομαι*. — *φέροισα* A, *φέροισαν* Cant. L. — V. 2. *πυλεῶνα κῆρατῷ* Boissonade, *πυλεῶνα ἀκηράτῳ* Casaubonus (quod probans Hartung καὶ κυπαίρω scripsit), *πύλειῳ ἀκηράτῳ* Cant. L. — V. 3. *κυπαίρω* Welcker, *κυπέρω* libri, cf. Eust. Od. 1648, 7: *καὶ κύπειρον κύπαιρον παρ' Ἀλκμάνι*. atque etiam apud Homerum Il. Φ 351 αἱ ἐκ τῶν πόλεων hanc formam suppeditabant. Ex hymno in Iunonem haec esse petita docet Athen. XV 678 A: *Πυλεῶν· οὕτως καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες, ὡς φησι Πάμφιλος*.

Fr. 17. Apollon. de pron. 356 B: *Ἡ σέο μεταβάλλει τὸ σ εἰς τὸ τ παρὰ Δωριεῦσιν, Ἀλκμάν· ἐμὲ Λατοῖδα τέο δ' ἀχοσχορον*. quod correxi; *δαυχοφόρον* i. e. *δαφνηφόρον*: quamquam alia quoque tentari possunt, velut *τέο δέκευ χορόν*, vel *τέο τ' ἀγάλλοις χ.*, ut ex hymno in Dianam sit. Hermann coni: *Ἀλκμάν ἐν εἰ· Λατοῖδα, τέο δ' ἀρχέχορον*, cf. inscriptionem Lesbiacam ap. Conze (Iter Lesb.) tab. XVII 1: *τὰς τε Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος Μαλέοντος* (corr. *Μαλόεντος*) *ἀρχέχορον*. Schneidewin *τέο λάχος χορόν*.

Fr. 18. Schol. Hom. Il. Φ 485: *ἐναίρειν, φρονέειν ἢ σκυλεύειν· περιάπτεται γὰρ (ἡ Ἄρτεμις) νεβρίδας· Ἀλκμάν· ἐπάμεναι παρὰ δ. Θ.* Scripsi *ἐπαμμένα πέρι*, (Hartung *ἐπειμμένα πέρι* praeoptavit.) et iam Welcker *ἐπαμμέναι* coniecit.

Fr. 19. Schol. Hephaest. p. 77 ed. 2 Gaisf.: *Ἠλιάδωρος δέ φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπανσις διδοῦσα χρόνον ἐξασημούς τὰς βάσεις ποιῇ καὶ λομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας. οἶον· οὐδὲ τῷ Κνακάλῳ οὐδὲ τῷ Νυρσύλῳ.* Alcmānis haud dubie est versus, ex carmine aliquo in *Dianam* petitus, quod testificatur Menander, cuius locum infra fr. 21 adscripsi: et quod ille dicit

20. [18.]

Θριδακίσκας τε καὶ κριβάνας νῶντος.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ.

841

21. [33.]

Κίπρον ἡμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιρρύταν.

(Π Α Ι Α Ν.)

22. [37.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —

poetam excitare deam ex plurimis montibus, fluviis, urbibus, plane convenit: nam Cnacalus Arcadiae mons Dianae sacer, vid. Paus. VIII 23, 4: Καφνάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπικλήσιν Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος· ἐστὶ δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος Κνάκαλος, ἐνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι. A rupium colore videtur mons nomen traxisse, quemadmodum etiam in Laconica prope Lan fuit ὄρος Κνακάδιον Paus. III 24, 6. Alterum nomen Νυρσύλα vel montis vel fluvii fuisse videtur. Male Westphal hiatu offensus, qui satis habet excusationis, οὐδὲ τῶν κνωδάλων οὐδὲ τῶν * νρούλων.

Fr. 20. Athen. III 114 F: Αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι Θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταὶ εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς Θριδακίναϊς (cf. Hesych. Θριδακίναϊ) λέγει δὲ οὕτως ὁ Ἀλκμᾶν· Θριδακίσκα (ita AC, Θριδακίσκαι B, Θριδακίσκας PVL) τε καὶ κριβανωτός (P κριβανωτός)· Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος κριβανα φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς, ubi κριβάνας pro κριβανα scribendum esse docet alter locus Athenaei, adde Hesych. κριβάνας· πλακοῦντάς τινας. Antea scripsi .. Θριδακίσκα καὶ κριβανωτός ... in iambos haec redigens, sed Alcmænem Θριδακίσκαν, non Θριδακίσκον dixisse ipse Athenaeus confirmat: Sed locus nondum in integrum restitutus, fortasse scribendum Θριδακίσκας τε καὶ κριβανωτός (vel τῶς) φέρε, vel quod magis placet Θριδακίσκας τε καὶ κριβάνας νῶντος, cf. Photius νῶντος· σωρεύοντος, itaque hoc recepi. Versus est creticus, quem ut hymno in Dianam adscriberem non tam prioris fr. 19 similitudo fecit, sed Athenaei locus XIV 646 A: κριβάνας (PLV κυριβάνας) πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδαμος παρ' Ἀλκμᾶνι ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς φάσκων εἶναι αὐτούς· χρῆσθαι δ' αὐτοῖς Ἀλκμᾶνος πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἐστιάσεις, περιφέρειν τε αὐτούς, ὅταν μέλλωσιν ἄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἱ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι. ubi παρθένος haud dubie Diana dicitur.

Fr. 21. Strabo VIII 340: Καὶ Ἀλκμᾶν· Κύπρον κτλ. Eadem Eust. II. 305, 34. Respicit huc Menander Walzii Rhet. IX 135: Μέτρον μέντοι τῶν κλητικῶν ὕμνων ἐν μὲν ποιήσει ἐπιμηκέστερον· ἅμα μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν τόπων ἔξεστιν τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖν ὥς παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ Ἀλκμᾶνι πολλὰ χρὴ εὐρίσκειν· τὴν μὲν γὰρ Ἀρτεμιν ἐκ μυρίων ὁρέων, μυρίων δὲ πόλεων, ἔτι δὲ ποταμῶν ἀνακαλεῖ· τὴν δὲ Ἀφροδίτην Κύπρον, Κνίδον, Συρίαν, πολλὰ χόθεν ἀνακαλεῖ κτλ.

Fr. 22. Strabo X 482: τὰ δὲ συσσίτια ἀνδρεία παρὰ μὲν τοῖς Κρη-

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν
 ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσιν
 πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

23.

824

Insignes hae reliquiae carminis Parthenii ex Aegyptiacorum sepulcrorum situ in lucem protractae sunt: repperit hoc chartae fragmentum Mariette anno 1855 in sepulcro, quod fuit haud ita procul a secunda Pyramide, eamque chartam Eggero permisit qui, postquam Brunet de Presle recte perspexit Alcmanis esse versus, edidit in libro, qui inscriptus est: *Mémoires d'histoire ancienne et de philologie* Parisiis 1863 p. 159 seqq.

Paginae sunt tres, sed primae paginae pars sinistra abscissa ita ut nullus versus sit integer; tertiae paginae deterrima est conditio, nam etiam postquam iteratis studiis examinata est illa pars, plurima incerta; commode igitur accidit, ut certe media pagina fere integra sit servata. In pag. I et II 34, in III 33 versus leguntur. Addita sunt in marginibus*) scholia, lectu difficiliora ut fieri solet et partim evanida. Apparet autem haec ex amplis veterum grammaticorum commentariis in breviarium redacta et selecta esse: nam difficillima haec poemata, si quae alia, interpretum industriam exercuerunt: sed integrum commentarium non capiebant harum paginarum angustiae.

Eggerus quidem satis habuit apographum chartae litteris minusculis publici iuris facere, paucis quibusdam locis poetae verba instaurare vel interpretari conatus: sed continuo B. ten Brink in *Philologo* XXI p. 126 seq. negotii difficultate haud

σιν καὶ νῦν ἔτι καλεῖσθαι (λέγει Ἐφορος), παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι καλούμενα ὁμοίως πρότερον παρ' Ἀλκμᾶνι γούν οὕτω κεῖσθαι. Φοίναις . . . κατάρχειν. — V. 1. Φοίναις, φοίνες B (ex corr. φθοίναις, ut K), θοίναις n (a m. s.) o, φοίνινες CDhis. — V. 2. ἀνδρείων, ἀνδρίων BCDhi, ἀνδρείων Meineke. — παρὰ, Cobet παρ. — V. 3. πρέπει Ursinus, vulgo πρέπε.

*) In pag. II 24, 25, 26 etiam intervalla versuum adnotationibus interpretum recipiendis inserviunt. Praeterea in ima margine alia leguntur, quae quorsum spectent, incertum velut sub p. I

ΝΟΙΚΑΤΤΟΙ·
 Θ . . ΝΟ . . ΟΝ

Et haec quidem maiore interstitio diremta sunt a poetae versibus p. I et II, sed p. III scholiis subscriptis contigua.

deterritus Alcmanis has reliquias in integrum restituere pro viribus aggressus est; et nonnulla quidem recte emendavit, sed alia levissimis coniecturis tentavit, neque potuit inceptus labor succedere, quandoquidem falsam concepit opinionem, non continui carminis partem esse servatam, sed a grammatico aliquo ex diversis carminibus haec decerpta et pro arbitrio coniuncta esse. Ipse de his Alcmanis reliquiis primum disserui in Philologo XXII p. 1 seq., tum retractavi et inserui editioni 3 Lyricorum poetarum, denique in addendis exhibui has paginas litteris maiusculis, usus exemplo, quod a 1865 editum est in sylloge chartarum Parisinarum (*Notices et extraits de Manuscrits* T. XVII 2 p. 416 seq. n. 71; ipsius chartae exemplum exhibet tab. 2). Hoc exemplum, quamvis non potuerit plane desideriis nostris satisfacere, quandoquidem lithographi opera usi sunt editores, insigni et fide et cura confectum esse apparet. Nunc demum licuit non solum penitus persentiscere, quam difficile sit chartae litteras rudi admodum librarii manu exaratas expedire, sed etiam chartae habitu cognito propius accedere ad veram scripturam indagandam: itaque illo exemplo usus quantum per temporis angustias licuit, nonnulla rectius administravi, quam antea, ubi praeter unum Eggeri apographum nullum criticam artem facitanti fuit instrumentum.

Iam post meam qualemcunque operam in his Alcmanis reliquiis instaurandis collocatam alii certatim studia sua huc contulerunt, velut Ahrens in Philologo XXVII 241 seq. et 577 seq. et Blass in Museo Rhenano XXIII p. 545 seq. et XXV p. 177 [et in Herma XIII p. 15 seq. et XIV p. 466 seq.] qui a. 1869 [et 1877] ipse Parisiis chartam denuo examinavit et inprimis in pag. III plurima expedit. Praeter hos de Alcmanis poemate optime meritos memorandus Christ, qui in Philologo XXIX 211 seq. de aliquot locis disputavit, et Canini, qui Parisiis a. 1870 commentationem edidit (*Fragment du parthénée d'Alcman restauré, commenté et traduit*), qui denuo diligenter nec sine fructa chartae scripturas pervestigavit. [De scholiorum reliquiis cf. Blass in Herma XIII.]

Alcmanis has reliquias esse planissime docent veterum grammaticorum testimonia, vide ad p. I v. 6 et p. II v. 27. 30. 31, atque etiam si testium auctoritate destituti essemus, nemo opinor dubitaret haec Laconico poetae vindicare. Egger insigne hoc poematis fragmentum, quod versibus CI constat, hymno in Dioscuros adscripsit, quem antea secutus sum: etenim p. I v. 6

Εὐτέλῃ τε Φάνακτά τ' ἀρήιον

qui iam dudum ex Crameri Anecdotis Oxoniensibus innotuit, a me praeunte Schneidewino ad hoc carmen relatus fuit: spectat enim versiculus, ut scite animadvertit Schneidewin, ad Hippocoon-tidarum caedem, quam Alcmanem in libro I enarravisse auctor est schol. Clem. Alex., itaque secundo carmini libri I sive proe-mio in Castores probabili, ut tunc videbatur, ratione attribuimus istum versiculum. Verum postquam Ahrens ostendit, poematis huius Parthenii strophae quemadmodum fuerint aedificatae, ista opinio omnino abiicienda: nam cum harum stropharum diagram-mate reliquiae proemii in Castores nequeunt conciliari, neque verisimile Parthenia primo libro inserta fuisse.

Carmen hoc quoniam exordio orbatum est, cui deo deaeve dedicatum fuerit ignoramus, nam ex fabularis narrationis, quae inserta est, indole non satis tuto coniecturam capias. Fortasse carmen Dianae Orthiae destinatum, siquidem p. II v. 27 recte huius deae nomen restitui, ac nisi fallor sacris vigiliis virginum chorus hoc carmen canebat, vid. praeterea p. II v. 28: quem-admodum etiam Athenis virgines Minervae pervigilium choreis celebrabant, vid. Eurip. Heracl. 781: ὁλολύματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων λαχεῖ ποδῶν κρότοισιν.

Veteres grammatici cum melicae poesis varia genera recen-sent, primum carmina in deorum honorem scripta, tum hominum laudibus destinata enumerant, denique poemata, quorum duplex fuit argumentum, quae ut Proclus dicit, εἰς θεοὺς γραφόμενα καὶ ἀνθρώπων περιέληφεν ἐπαίνους: quorsum refert παρθενεῖα, δαφνη-φορικά, ὄσχοφορικά, εὐκτικά*). Ac nunc demum ubi partem Par-thenii Alcmanici recipravimus, paulo planius perspicitur, quae indoles fuerit istorum carminum: sane et prima et extrema de-siderantur, et quod aegerrime ferimus, carminis reliquiae magna ex parte tam male sunt habitae atque adeo obscurae, ut non liceat in integrum restituere: sed apparet poetam in priore parte, quae ad deorum religionem pertinebat, more tralaticio fabulam antiquitus traditam quamvis strictim enarravisse: tum serio ar-gumento misso in rem praesentem audientes perducit, ludibundus ad chorum se convertit et in virginum laude versatur, tanta

*) 'Προρχήματα, quae a principio deorum religioni per omnia in-serviebant, postea in societatem eiusdem licentiae venerunt, quae in Partheniis cernitur.

libertate et audacia usus, ut vel iis locis, qui integri propemodum sunt servati, difficillimum sit poetae ingeniosissimi consilium satis assequi.

Cum primum has reliquias redintegrare conarer, dispares pericopas mihi videbar discernere, itaque carmen lege solutum esse existimabam: sed verissime animadvertit Ahrens carmen constare strophis XIV versuum, atque Blass idem assecutus est. Ita lege numerorum reperta iam licet etiam mutilatas et vitiatas carminis partes ad certam normam exigere. Neque veteres grammaticos strophicum esse carmen latuit, sed si fides habenda notis in col. II additis*) strophas breviores et dispares discripserunt, ut strophae VIII versuum et strophae VI versuum alternis vicibus iterarentur. Compararet enim paragraphi nota — in col. II post v. 1 evanida quidem (...) sed non dubia, deinde post v. 9 et rursus post v. 15, ut plane appareat in charta stropham quartam in duas dispares strophas octonorum alteram, alteram senorum versuum diremtam fuisse. Tum paragraphus addita v. 25 et rursus v. 29, sed librarii negligentiam hic licet animadvertere qui debebat notam v. 23, non v. 25 subicere. Col. I nullas notas exhibet, quoniam sinistra margo perdita: sed librarii negligentia culpanda, quod nulla notarum vestigia in col. III comparent**), nisi quod v. 10, ubi nova stropha initium capit, legitur >ΟΥΓΑΡΑ, quae nota metrica paragraphus vel διπλή potius esse videtur***), quam spiritus lenis index, qui negationi non solet addi. Verum haec notatio, quam in chartaprehendimus, insolens prorsus est: nam paragrapho utebantur in carminibus monostrophis, ubi eadem strophae species usque iteratur, ad strophas dirimendas†), sed in hoc carmine, ubi secundum veterum grammaticorum descriptionem dispares strophae alternis vicibus copulantur, strophae VIII versuum paragrapho —, stro-

*) Eggeri exemplum cum has notas non exhiberet, non potui iis uti: sed quod col. II 29 paragraphum additam esse testabatur, id indicio esse dixi, olim pericopas diremtas fuisse.

**) Quod tribus deinceps versibus 18, 19, 20 non subiecta, sed in margine addita videtur —, cavendum, ne fallaci specie decipiamur, nam scholia prioris paginae hoc loco cum poetae versibus propemodum coaluerunt.

**) Variatur enim nota paragraphi, Γ vel Γ, cf. Osann Anecd. Rom. p. 329.

†) Hephaest. p. 133: παρὰ μὲν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾄσμα ᾗ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἢ παράγραφον, εἴτα ἐπὶ τέλος τοῦ ᾄσματος ἢ κορωνίς.

phae VI versuum [sive διπλῆ ἔξω νενευκὺς erant notandae, quemadmodum factum esse in alio Alcmanis carmine ipse Hephaestio testatur*), nisi quod ibi strophae pares praecedebant, dispaes subsequebantur. Fortasse in archetypo strophae VI versuum paragrapho et dipla erant notatae — [, sed librarius compendi fecit.**)

Sed strophis XIV versuum usum esse Alcmanem argumento est, quod antiquae artis simplicitati convenienter curavit, ut novissimo versu sententia integra absolveretur, id quod nusquam est neglectum, quantum quidem coniecturam capere licet ex mutilatarum reliquiarum conditione: verum post v. 8 cum nullum sit interstitium sententiae col. II 9, indicio est, stropham non esse finitam, sed novam tantum periodum inchoari: duabus enim periodis una quaeque constat strophæ, priore VIII versuum, altera VI.

Animadversione inprimis dignum, quod tres primæ strophæ quibus fabulare argumentum absolvitur, terminantur tetrapodia dactylica catalectica

— ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪ —

sed alterius partis strophæ, quarum quidem clausulae integrae servatae, hoc loco ostendant tetrapodiam logaoedicam acatalecton

— ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪

Poetam dispaes has species prorsus promiscue pro arbitrio adhibuisse non est verisimile, itaque conieci Alcmanem, quamvis per totum carmen easdem strophas usque repetiverit, clausulam in altera parte de industria variavisse. Verum postquam Blass chartam denuo examinavit et strophæ 7 versu extremo hæc sibi visus est legisse

.. ΑΙΝΑCÉΠΑΤ ἈCΕΠΙ ΠΕΒΑΝ

etiam in altera parteprehendimus versum dactylicum. Sed vel sic arbitror poetam non temere hæc variavisse. Fortasse carmen XII strophis constabat, sex strophis fabulare argumentum absolvebatur, totidem lusibus et lasciviae puellari erant destinatae. In utraque autem parte tres priores strophæ versu logaoedico, tres posteriores versu dactylico terminabantur. Hæc si tenemus, interciderunt ab initio tres strophæ, in fine una de-

*) Hephaestionis locum postea adhibebo.

**) Notam hanc Anecd. Parisin. et Isidorus recensent: — [*avcrsa, quotiens strophæ antistrofos infertur.*

sideratur, ut integri carminis fuerint versus 168. Nam aequali lance diversa argumenta in eiusmodi carminibus pensitavisse Alcmanem colligo ex Hephaest. p. 139: Ἡ δὲ διπλῇ ἢ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς τραγικοῖς ἔστι πολλή, παρὰ δὲ λυρικοῖς σπανία· παρὰ γοῦν Ἀλκμᾶνι εὐρίσκεται· γράψας γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα, τὸ μὲν ἡμῶν τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἐπτάστροφον, τὸ δὲ ἡμῶν ἑτέρου· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἐπτά στροφαῖς ταῖς ἑτέραις τίθεται ἡ διπλὴ σημαίνουσα τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾄσμα γεγράφθαι.*)

Nota X quae adscripta legitur in margine Col. II 25. 27 et fortasse 28, item col. III 30, indicio est scholia adiecta esse: quod II 28 et III 30 nunc scholia quae quidem ad illos versus revocari possint non comparent, non est mirum: aut oblitterata sunt, aut librarii socordia describere neglexit. Vicissim scholia plane eiusdem generis, quibus unum aliquod vocabulum explicatur, in charta leguntur, neque X in margine additum.**)

Hippocoontis et filiorum interitum Alcman potissimum eo consilio videtur enarravisse, ut ostenderet inevitabilem esse vinctam divinam, in epilogo (p. II) summam argumenti, ut solent graeci poetae, professus. In ipsa pugna praecipuas partes tribuit Castoribus, Herculis non fit mentio nisi forte in ea poematis parte, quae penitus perdita est.

De numero Hippocoontidarum dissentiunt veteres: Apollod. 825 III 10, 5 (vid. supra fr. 15) duodecim nominatim recenset, quos omnes interemtos esse dicit: Diodorus IV 33 viginti dicit, verum decem tantum una cum Hippocoonte occisos esse perhibet; sed praeterea τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν παμπληθεῖς: Hippocoontidarum numerus videtur auctus esse, ut congrueret cum Cephei filiis: sed hic quoque Diodorus cum Apollodoro (II 7, 3) non plane consentit, siquidem tres de viginti Cephei filiis sospites ac superstites fuisse prodidit. Alcman quid secutus sit incertum: novem Hippocoontidas nominatim memorat in iis versibus, qui sunt servati.

*) Ita hic locus corrigendus, legitur vulgo ἔγραψε . . . ᾄσματα, ὧν τὸ μὲν ἡμῶν, sed duo libri γράψας, itaque ὧν delevi, ac nescio an praeterea ᾄσμα pro ᾄσματα sit restituendum.

**) De hac nota disseruit Lehrs in libro de scholiis Pindaricis p. 110, ubi etiam chartae huius mentionem facit, sed inspicere et examinare neglexit: itaque vir doctissimus non dubitavit haec scribere: „Wo es einmal am Rande älterer Handschriften erscheinen sollte, ist es wohl von späterer Hand hinzugesetzt. Es soll in dem Pariser Papyrus des Alkmanfragments stehen.“

Ex iis, quos recenset, *Enarsphorus*, *Sebrus*, *Euteiches*, *Eurytus* etiam ab Apollodoro enumerantur, *Lycaethus* ab ipso Alcmane additur, quattuor nomina de coniectura redintegrata, *Alcimus*, *Bucolus*, *Scaeus*, *Alcon*, quos Apollodorus et ex parte Pausanias testificatur. Illud inprimis memorabile, ab Alcmane hic eos potissimum recenseri, quorum memoriam monumenta vetusta Spartae servarunt, id quod Pausanias docet III 15, 1: ἔστι δὲ 826 τῆς στοᾶς, ἣ παρὰ τὸν Πλατανιστᾶν πεπολιῖται, ταύτης ὀπισθεν ἡρώα, τὸ μὲν Ἀλκίμου, τὸ δὲ Ἐναρφαίου, καὶ ἀφ᾽ ἑστένης οὐ πολὺ Δορκέως (Δερκέως Va)· τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ Σεβροῦ· παῖδας δὲ Ἴπποκόωντος εἶναι λέγουσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ Δορκέως (MVa Δερκέως) κρήνην τὴν πλησίον τοῦ ἡρώου Δορκείαν, τὸ δὲ χωρίον τὸ (aut delenda haec vocula, aut excidit aliquid) Σέβριον (scr. Σεβρεῖον) καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Σεβροῦ. τοῦ Σεβρίου δὲ ἔστιν ἐν δεξιᾷ μνημα Ἀλκμᾶνος, ὃ ποιήσαντι ᾄσματα οὐδὲν ἐς ἡδονὴν αὐτῶν ἐλυμήνατο τῶν Λακωνίων ἢ γλῶσσα, ἥκιστα παρεχόμενῃ τὸ εὐφρων· Ἑλλήνης δὲ ἱερὰ καὶ Ἡρακλέους, τῆς μὲν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀλκμᾶνος, τῷ δὲ ἐγγυτάτω τοῦ τείλους, ἐν αὐτῷ δὲ ἄγαλμα Ἡρακλέους ἔστιν ὠπλισμένον· τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος διὰ τὴν πρὸς Ἴπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας μάχην γενέσθαι λέγουσιν. itaque Spartani Alcmanis monumentum eo ipso loco exstruxerunt, cui adhaerebat Hippocoontidarum memoria, quam poeta hoc carmine illustraverat. Erant praeterea alia Hippocoontidarum monumenta seorsim illa quidem sed haud ita procul condita, vid. Paus. III 14, 6: ἐς τοῦτον τὸν δρόμον ἰόντι ἀπὸ τοῦ τάφου τῶν Ἀγιδῶν ἔστι μὲν ἐν ἀριστερᾷ μνημα Εὐμήδους (Ἴπποκόωντος δὲ καὶ οὗτος ὁ Εὐμήδης), ἔστι δὲ ἄγαλμα ἀρχαῖον Ἡρακλέους, ὃ θύουσιν οἱ σφαιρεῖς. et ib. 7: πρὸς δὲ τοῦ δρόμου τῇ ἀρχῇ Διόσκουροι τέ εἰσιν ἀφ᾽ ἑτέρου καὶ ὀλίγον προελθόντι ἡρώον Ἀλκωνος· τὸν δὲ Ἀλκωνα λέγουσιν Ἴπποκόωντος παῖδα εἶναι· παρὰ δὲ Ἀλκωνος τὸ ἡρώον Ποσειδῶνός ἔστιν ἱερὸν, δωματίην δὲ ἐπονομάζουσιν.

Ut quae conditio sit chartae planius cognosci possit atque universae reliquiae carminis Alcmani in medio ponantur, etiam eae, quas infra repetere nolui, quoniam nimis mutilae ac male habitae sunt, subieci apographon ad exemplum Parisinum quanta potui cura et religione factum, sed tenendum est, multas litteras ambiguas et obscuras esse: ego singulis locis id secutus sum, ut eam speciem litterarum exhiberem, quae ad exempli similitudinem proxime accederet. Tertiae autem paginae integrum apographon a Blassio confectum exhibui. [Scripturae quas in charta extare Blass testatur etiam in pag. I et II receptae sunt.]

ΩΛΥΔΕΥΚΗΣ	
-ΛΥΚΑΙΣΟΝΕΓΚΑΜΟΥΪΝΑΛΕΓΩ	οτι τοιαυτα (αν τοιαυτη?) η
ΡΣΦΟΡΟΝΤΕΚΑΙΣΕΒΡΟΝΤΟΔΩΚΗ	δια τον λυχαι
ΝΤΕΤΟΝΒΙΑΤΑΝ	ον ου συγκατα
5 ΤΕΤΟΝΚΟΡΥΣΤΑΝ	ριθ' αλλο - ντιδαις -- ουμ - του - -- η
ΤΕΦΑΝΑΚΤΑΤΑΡΗΙΟΝ	(αν εσ?) τοιαντω.ιου. τον λυκαϊαν. χαι-
ΑΤΕΞΟΧΟΝΗΜΙΣΙΩΝ	τουσμ. πουσ δηριτιδας λυ επ ο'νοματος λεγει
ΝΤΟΝΑΓΡΟΤΑΝ	φερε' ενά
ΜΕΓΑΝΕΥΡΥΤΟΝΤΕ	τιπποκωντι
10 ΤΕΤΩΚΛΟΝΟΝ	αρηιτον μει . . . .
ΤΕΤΩΣΑΡΙΣΤΩΣ	τουνη'ωλεωντα
ΑΡΗΟΜΕΣ	ο
ΑΡΑΪΣΑΤΤΑΝΤΩΝ	δειτ η'αρηιτον
ΓΕΡΑΪΤΑΤΟΙ	ο αλκ αρηιον.
15 ΕΔΣΙΛΟΣΑΛΚΑ	οτι τον πόρον ειρηκε τον ατότον
ΡΩΠΩΝΕΣΩΡΑΝΟΝ ΠΟΤΗΘΩ	τωι υπό του 'Ησιόδου μεμυθεν-
ΡΗΤΩΓΑΜΕΝΤΑΝΑΦΡΟΔΙΤΑΝ	μένωι χάει
Ν. ΣΣΛΗΨΤΙΝΑ	
ΗΠΤΑΪΔΑΠ.ΡΚΩ	
20 ΠΤΕΣΔΕΔΙΟΣΔ.ΜΟΝ	
ΣΙΝΕΡΟΓΛΕΦΑΡΟΙ	

[V. 2. Schol. ὅτι τοιαῦτα φησὶν ἢ διὰ τὸ τὸν Λύκαιον οὐ συγκαταραφιδμεῖς θαι τοῖς ἄλλοις Ἰπποκωντίδαις — — ἦδοι (αν εἶσται?) οὐ μόνον τὸν Λύκαιον ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιπούς. Δηριτιδας Λύκαιον ἐπ' ὀνόματος λέγει, suppl. Blass.]

[V. 6. Schol. Φερεκύνδης ἕνα (αν ἐν α') τῶν Ἰπποκωντιδῶν Ἀρηιτον — — ἢ τὸν Ἀρηιτον ὁ Ἀλκμάν Ἀρηιον suppl. Blass.]

[V. 7. „Vor ΤΕΞΟΧΟΝ ziemlich sicher ein A.“ Blass.]

[V. 11. „Vor ΤΕ anscheinend Reste eines A.“ Bl.]

[V. 13. „Eher ΑΡΑΪΣΑ als ΑΙΑΙΣΑ.“ Bl.]

V. 15. Ahrens ἐδειλος, ita voluit librarius scribere, sed charta C non exhibet.

V. 17. ΓΑΜΩ" ex. Par., extrema satis ambigua, fort. ΓΑΜΕΩ". Blass PH. ΤΩΙΓΑΜΕΝ, adpungens Ω tanquam incertae lectionis. [„Der Punkt zwischen PH und ΤΩ zweifelhaft; nach der Photographie ΤΩ ohne I.“ Bl.]

ΤΑΤΟΙ
 ΑΔΑΙΜΩΝ
 ΦΙΛΟΙΣ
 25 ΩΚΕΔΩΡΑ
 ΓΑΡΕΟΝ
 ΩΛΕΧΉΒΑ
 ΡΟΝΟΝ
 ΤΑΪᾹΣ
 30 ΕΒᾹ ΤΩ̄ΝΔΑΛΛΟCΙΩ̄Ι
 ΜΑΡΜΑΡΩΙΜΥΛΑΚΡΩΙ
 ΕΝΑΪΔ̄ᾹC
 ΑΥΤΟΙ
 ΄ΤΤΟΝ ἈΛΑCΤΑΔΕ

αριστο αἶδας παμφιλ.
 αἶδας

ΕΡΓΑΤΤᾹCΟΝΚΑΚΑΜΗCΑΜΕ̄ΝΟΙ
 ...CΤΙΤΙCΙΩ̄ΝΤΙCΙC
 ΟΔ̄...Β̄.ΟCΟCΤΙCΕΥΦΡΩ̄Ν
 .ΜΕΡΑΝ...ΑΠΛΕΚΕΙ
 5 Κ...CΤΟC.ΕΓΩ̄ΝΔΑΕΪΔΩ
 ἈΓΙΔΩ .CΤΟΦΩCΟΡΩ̄
 ΡΩ̄†ΤΑΛΙΟΝΟΝΠΕΡᾹΜΙΝ
 ἈΓΙΔΩΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ
 ΦΑΪΝΕΝ.ΕΜΕΔΟΥΤΕΤΑΪΝΕ̄Ν : : : : :

α. γ. . . τ. αγιδους
 ζ
 αρι δ. . .

V. 30. Blass post ΕΒᾹ stigmen dubitanter agnovit, idem ΔΑΛΛΟCΙΩ̄Ι,
 non ΔΑΜΟCΙΩ̄Ι.

[V. 2. Schol. ἀρχὴ τῶν Ἀγιδούς ἐπαίνων? Bl.]

[V. 3. Schol. Ἀρίσταρχος ὁδ' ὀλβιος. Bl.]

[V. 5. „ἄ]κλανστος scheint sicher“. Bl.]

V. 7. Scholii, quod Egger hic exhibet, nullum vestigium in ex.
 Par., videtur hoc eliciasse ex schol. ad v. 9 adscripto. [„Das erste I
 scheint durchstrichen.“ Bl. — De scholiis ad vss. 9 et 14 cf. Blass
 Herm. XIII p. 19.]

- 10 ΟΥΤΕ ΜΟΜΕΘΑΝ Ν ΑΚΙΝΝΑΛΟΡΑ-ΟΣ
 ΟΥΔΑΜΩΣ ΕΗ ΔΟΚΕΙΓΑΡΕΜΕΝΑΥΤΑ
 ΕΚΠΡΕΠΗΤΩΝΩΠΕΡΑΤΙΣ
 ΝΒΟΤΟΙΣΤΑΚΕΝ ΠΠΟΝ
 ΠΑΓΟΝ ΕΗΛΟΦΟΡΟΝΑΝΑΠΟΔΑ
- 15 Χ . . . . Υ. ΟΠΕΤΡΔΩΝΔΕΙΡΩΝ
 ΗΟΥΟΡΗΟΜΕΝΑΕΝΗΕ
 ΕΝΕΤΙΚΟΣ ΑΔΕΛΑΥΤΑ
 ΤΑΣΕΜΑΣΑΝΕΥΙΑΣ
 ΑΓΗΣΙΝΟΡΑΕΠΑΘΕΙ
 20 ΡΥΣΟΣ ΣΑΚΗΡΑΤΟΣ
 ΤΟΤΑΡΓΥΡΙΟΝΠΡΟΣΩΠΟΝ
 ΔΙΑΦΡΑΔΑΝΤΙΤΟΙΛΕΓΩ
 ΑΓΗΣΙΝΟΡΑΜΕΝΑΥΤΑ
 ΑΔΕΔΕΥΤΕΡΑΠΕΔΑΓΙΔΩΤΟΕΙΔΟΣ
 25 Χ ΠΠΟΟΕΙΒΗΝΩΙΚΟΛΑΞΑΙ. ΣΔΡΑΜΕΪΤΑΙ
 ΤΑΠΤΕΛΕΙΑΔΕΣΓΑΡΑΜΙΝ
 ΟΡΘΡΙΑΙΦΑΡΟΣΦΕΡΟΙΣΑΙΣ
- ὅτι τὰ θνητά
 ἐκ
 οὐκ καὶ τερατώδη οἱ
 ποιεῖται εἰδέναι τοῖς
 ὄντιναι· προσκίπτειν καὶ
 παρ' . . . ἥν' διὰ τὸ φαίνεσθαι
 κατὰ τὸν ὄντινον τοιαῦτα.
 ἐκπεσεῖσ' ἰδοῦντες· εἰρη(ε) τοὺς
 ἐκ πέρ' αὐτοῦ οὐκ οὐκ
 ἐν ἀδελφῷ τόκῳ παραγέρ(φει)
 δὲ ἴδω(ε)σαν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐαι
 παρ' δ' ἴδω(ε)σαν ἀντιοῦ ροῆς
 καὶ λευκῆ
- ὅτι τὰ
 καὶ γὰρ ἐστὶν . . . .
 ἵκων ἵκων εἰς ἴδω(ε)
 ταχύν . . . ἀπὸ τῆς

V. 10. Ahrens cum Eggero καμίσθαι, sed Blass ΜΟΜΕΘΑΙ testatur, ego antea . ΟΜΑΘΑΙ.

V. 11. Ahrens et Blass οἰδαμῶς.

V. 12. ἐκπερής etiam nunc mihi videor legere, Egger et Ahrens ἐκπερής, Blass ἐκπερής, quod ex coniectura commendavi. Blass ΑΙΤΙC legi testatur.

V. 15. Init. ΤΩΝ legit Blass.

V. 22. διαφραδων litterae φ haec species ρ, unde Ahrens et Blass expunctam esse animadverterunt.

[V. 24. ΠΕΔΑΓΙΔΩΙ m. pr.; das letzte l scheint doppelt dazustehn. Bei der Correctur ist l durch einen Querstrich getilgt und Ν darübergeschrieben; also mit Ahrens ἡγιδών." Bl.]

[V. 25. „ΚΟΛΑΞΑΙΕC m. pr., das l nach ΕΑ ist durch einen dicken Querstrich getilgt; ob dann weiter Ε oder Ο folgt, ist nicht zu erkennen. So nach der Photographie; aus dem Original habe ich mir nur notirt, dass sich in den Circumflex über α der Schweif des Ρ mischt, welches dem übergeschriebenen Scholion angehört (παρ' Ἑλλήνων)." Bl.]

/ ΝΥΚΤΑΔΙΑΜΙΡΟCΙΑΝΑΤΕCΤΡΙΟΝ
 ΑCΤΙΟΝΑΥΕΙΡΟΜΈΝΑΙΜΑΧΟΝΤΑΙ
 30 ΟΥΤΙΓΑΡΤΙΠΟΡΦΥΡΑC
 ΤΟCΟCΚΟΙΟCΩCΤΑΜΥΝΑΙ
 ΟΥΤΕΠΟΙΚΙΛΟCΔΡΑΚΩΝ
 ΠΑΝΧΡΥCΙΟCΟΥΔΕΜΙΤΡΑ
 ΛΥΔΙΑΝΕΑΝΙΔΩΝ

αροτρον
 ορθῆται φάρος Σωσιφάνης αροτρον. ὅτι
 τὴν . . ζώ και Ἀγχιχόραν περιστρεαῖς ἑκάξουσιν

Pagina III.

829

.....
 .....
 .....
 .....
 .....

ΙΑΝΟΙΝΚ . . . ΑΦΩΝΑΓΑΛΜΑ
 ΟΥΔΕΤΑΙΝΑΝΝΩCΚΟΜΑΙ
 ΑΛΛΟΥΔΕΡΑΤΑCΙΕΙΔΗC
 ΟΥΔΕCΥΛΑΚΙCΤΕΚΑΙΚΛΕΗCΙCΗΡΑ
 5 ΟΥΔ'ΕCΑΙΝΗCΙΜΒΡ' ΤΑCΕΝΘΟΙCΑΦΑCΕΙC
 ΑCΤΑΦΙC. ΕΜΟΙΓΕΝΟΙΤΟ
 ΚΑΙΠΟΤΗ. ΕΠΟΙΦΙΛΥΛΛΑ
 ΔΑΜΑΙΠΑΤΕΡΑΤΑ. ΕΙΔΕΘΕΜΙC
 ΑΛΛΑΓΗCΙΧΟΡΑΜΕΤΗΡΕΙ
 10 ΟΥΓΑΡΑΚ. ΛΙCΦΥΡΟC

[V. 28. „Ob ΑΤΕCΙΡΙΟΝ oder ΑΓΕCΙΡΙΟΝ ist nicht auszumachen. Gestrichen ist das I vor P und nach der Photographie auch das P selbst; von der voranzusetzenden Correctur *σηριον* finde ich nichts.“ Bl.]

[Ante v. 1 legitur scholion versuum sex — — | — — | — — μοι. |
 — — οὐδὲ ταὶ Ναν[νῶς κόμαι | — — συλακιστῆκῆλεσισηρ[α | — —
 φιλον[λλα] ἡδαιμαῖκα ἡ ιανθεμ[ις]. Ceterum cf. de omnibus huius pa-
 ginae versibus Blass, Herm. XIII p. 20 sqq. et XIV p. 466 sqq.]

ΡΟΒΤΑΒ LXX. III.

3

- ἄΓΗCΙΧ...ΑΡ' ΑΥΤΕΪ ^ἄαυτου
 ἄΓΙΔΟΪ.Ε...ΑΡΜΕΝΕΙ ^{τ'}ο στασιλῆς
 ΘΩCΤΗΡ...ἈΜΕΠΤΑΙΝΕΪ ^θωστηρια εορ
 ΑΛΛΑΤΑΝ...ΩΝΙΟΪ
 15 X ΔΕΞΑCΘΕ.ΠΟΝ.ΤΙΑΝΑ ^ὅτι τὸ ἄνα ἄνυσις
 ΚΑΙΤΕΛΟC...ΑΥCΤΟΤΙC
 ΕΙΠΟΙΜΙΚ'ΑΠΑΝΜΕΝΑΥΤΑ
 ΠΑΡCΕΝΟCΜΑΤΑΝΑΠΩΡΝΩΒΕΒΑΚΑ
 ΓΛΑΥΞ.ΕΓΩ.ΔΕΤΑΪΜΕΝΑΩΤΙΜΑΛΙCΤΑΙ
 20 ἘΑΝΔΑΝΗΝΕΡΩΠΟΝΩΝΓΑΡ ^ἀρέσκειν ἐπιθυμῶ
 ἘΑΜΙΝΙἈΤΩΡ...ΕΝΤΟ
 ΕΞΑΓΗCΙΧΟΡ...ΔΕΝΕΑΝΙΔΕC
 ΑΙΝΑCΕΡΑΤΑCΕΠΤΕΒΑΝ
 .ΙΤΕΓΑΡCΤ.ΝΦΟΡΩΙ
 25 ...ΤΩCΕΔ...ΚΕΡΑΜΑΙ
 Τ.ΙΚΥΒΕΡΝΑΤΑΙΔΕΧ.Ν
 Η.ΝΝΑΪΜΟΛΟΪΗ...ΩΚΑ ^{ναῖ}ναῖ αρι...
 ἘΑΔΕΤΑΝCΗΡΗΝ...ΩΝ
 ΑΟΙΔΟΤΕΡΑΚ.ΕΧΜ
 30 X CΙΟΪΓΑΡ.ΑΝΤΙΔ . . . . .
 ΠΑΙΔΩΝΔΕΚ.....ΔΕ. . . . .
 ΦΘΕΓΓΕΤΑΙΔ..Ω.ΕΠΙΞΑΝΘΩΡΟΑΙC ^ο
 ΚΥΚΝΟC.ἌΔΕ.ΔΕΙΜΕΡΩΙΞΑΝΘΑΪ ΚΟΜΙCΚΑΙ ^{χ.ηκε}
^αλλὰ δια
^{το}τον χ
 χοροτεμενε. ἰὰ παρθενων οτε δε εκ ι φη ουν
 την χορηγον α...γκ...αντι ἰα αιειν ι εξην γαρ α?
 αριθμον ειπειν τον αριθ
 παρθενων — — ιτωι —
 αδ.αιολυμπω — —
 ΙΘ

[V. 11. Schol. ἀντι τοῦ αὐτοῦ πάρεστι Στασιλῆς? Bl.]

[V. 27. Schol. ναῖ· νᾶ Ἀριστοφάνης? Bl.]

[V. 30. Schol. ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν χορὸν ὅτε μὲν ἐξ ἑνδεκα παρθένων
 ὅτε δὲ ἐκ δέκα· φησὶν οὖν τὴν χορηγὸν ἀναγκάσαι ἀντι ἑνδεκα ἄδειν
 δέκα· ἐξῆν γὰρ αὐτῇ τὸν ἀριθμὸν εἰπεῖν κτε. suppl. Blass.]

..... μέγαν, Εὐρυτόν τε
10 Ἄρεος ἄν πῶρω κλόνον

10

Ap. Ox. I 159, 2: οὐ γὰρ πάντως τὰ μὲν κύρια αἰεὶ βαρύνεται, τὰ δὲ ἐπιθετικά ὀξύνεται, ἀλλ' εἴ που βαρύνεται τὸ κύριον, ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικόν· εἰ οὖν ἐστὶν Εὐτείχης ὄνομα παρ' Ἀλκμᾶνι· Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήιον, καὶ ὥφειλεν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ Εὐτείχεα (corr. εὐτείχεια, i. e. in versu Homérico Il. II 57)· πόθεν οὖν ἡ τετριμμένη βαρεῖα τάσις; Adde Schol. Il. II 57. Sed restat difficultas, in charta est [Εὐτείχη] τε *Ἰάννακτα* τ' Ἀρήιον, videntur igitur duo heroes commemorari, itaque Egger Ἀρήιον proprii nominis loco esse putat, sed Ἀρήιος nunquam inter Hippocoontis filios refertur. Itaque aut vitium contraxit chartae scriptura (quod secutus antea correxi Εὐτείχη τε *Ἰάννακτα* *Ἰαρήιον* nunc omnino repudio) aut alter heros non fuit nominatim designatus, quare v. 3—7 in hunc modum redintegravi καὶ δ' Ἐναρσφ. .... ἐκτάνε]τ' ἔξοχον ἡμισίων i. e. ipsum Hippocoontem, cuius nomen reticere licuit poetae, cum verbis ἀναξ Ἀρήιος et ἔξοχος ἡμισίων satis superque praeter ceteros insigniverit. Poetae Castores, Hippocoontidarum debellatores, alloquitur; de quibus supra v. 1 tertia persona usus verba fecit: sed apostrophae figura lyricum poetam, qui variare solet orationem, inprimis decet, apteque poeta verbum ἐκτάνετε clausulae strophae reservavit. Antea scripsi [*Δορκέα*] τ' ἔξοχον ἡμισίων (nomen *Δορκέα* metro adversatur, quod verbum a vocali littera incipiens requirit), ut haec omnia et quae proxime sequuntur a verbo [ἐκτα] Πωλοδεύκης, quod v. 1 supplevi suspensa sint, et enuntiatum v. 12 absolvatur: at strophae fine etiam oratio terminatur. Ahrens haec ita conformavit: ἀλλ' ἐγὼν Ἀνκαῖσον ἐγ καμῶσιν ἀλέγω, ἐν δ' Ἐναρσφ. — Ἀλκιμον τε τὸν β., ἱπποτᾶν τε τ. κ. Εὐτείχη τε *Ἰάννακτ'* ἄγ' Ἀρήιον, *Δορκέα* τ' ἔξοχον ἡμισίων, satis audacter ἄγ' Ἀρήιον i. e. ἄγαν Ἀρήιον novare ausus. [Blass scripsit: οὐκ ἐγὼν Ἀνκαῖσον ἐγ κ. ἀλ., ἀλλ' Ἐν. κτλ., Βωκόλον τε τ. β., ἱππόθων τε τὸν κ., Εὐτείχη τε, *Ἰάννακτα* τ' Ἀρήιον Ἀλκιμονά τ' ἔξοχον ἡμισίων.] V. 2 Blass opinatur delitescere apud schol. Pind. Ol. X 15 Ἀλκαῖος· οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν μουσαῖς ἀλέγω, ubi Ἀλκμᾶν corrigit. Christ scripsit Ἀλκιμονά τ' ἐξ. ἡ, nomen inauditum, nam ap. Schol. Apoll. Rhod. II 373 dudum Holstenius sustulit Ἀλκιμον corrigens. — V. 8. Conieci καὶ στρατῶ τὸν ἀγρόταν [*Σκαῖον*] μέγαν, Εὐρυτόν τε . . . [ἦρωας] παρήσομες (v. 12). Charta ἀγρόταν pronolibrarii errore, qui etiam ap. Aesch. Pers. 1002 deprehenditur: βεβᾶσι γὰρ τοῖπερ ἀγρόται στρατοῦ, ubi libri itidem ἀγρόται exhibent. Neque enim existimandum est, ὅ in locum litterae ε̄ successisse, quod nec rationem habet, nec firmatur usu, nam et κωλαγρόται (κωλακρόται) dicebantur, et apud Spartanos ἱππαγρόται et παιδαγρόται. Sed Hesychii glossa ἀγρόταν· ἡγεμόνα, θεὸν alio videtur spectare, fort. ἡγεμόνα θεῶν scribendum, poterat poeta lovem ἀγρόταν θεῶν indigitare. [Κᾶλκιμον τὸν ἀγρόταν στρατῶ μέγαν, Εὐρυτόν τε ἄν ταλαιπῶρω κλόνον μάχας ποτὲ τῶς ἀρίστως — οὐ (vel οὐδαμῶς) παρήσομες dubitanter conl. Blass.] — V. 9. Σκαῖον supplevit Ahrens, ego antea Εὐμήδη inserui. — V. 10. Ἄρεος ἄν] πῶρω κλόνον [*Ἀλκιονά*] τε τῶς ἀρίστως scripsi. Notanda liberior verborum collocatio, Eurytus et Alcon dicuntur ἀριστοὶ Ἄρεος ἄν πῶρω κλόνον, cf. fr. 9 Κάστωρ τε πῶλων ἀκίων δματῆρες, ἱππῶται σοφοί, καὶ Πωλοδεύκης κυδρός. Antea scripsi: καὶ στρατοῦ τ. ἀγ. Εὐμήδη μ. Εὐρ. τε ἐσλὸν ἄν πῶρω κλόνον ἄλλως τε τ. ἀρ. ἦρ. παρ., ut πῶρος substantivi loco belli tumultum sive laborem significaret: dicit Ahrens hoc nomen auctoritate destitutum esse, at ταλαιπῶρος et similia satis testificantur, haec enim composita ad nomina, non ad ad-

Αλκωνά τε τῶς ἀρίστως

..... παρήσομες.

.....

.....

.....

στρ. γ'. 832

. . . . ἄλαστα δὲ 34

35 ἔργα πάσον κακὰ μῆσαμένοι. P. II.

στρ. δ'. ἔστι τις σιῶν τίσις.

ὁ δ' (ὄλβι)ος, ὅστις εὖφρων

iectiva referenda sunt, sed ambiguum utrum ὁ πῶρος an τὸ πῶρος fuerit; nunc ubi ἂν πῶρω κλόνον cum τῶς ἀρίστως copulandum esse intellexi, ἐσλόν alienum, itaque scripsi Ἄρεος ἂν πῶρω κλόνον, ut πῶρος adiectivi sit loco, cf. Hesych. πῶρος ὁ ταλαίπωρος. Ahrens haec sic constituit: καὶ στρατῶ τ. ἄ. Σκαῖον μέγαν Εὐρ. τε δωρὸς ἀμ πῶρω κλόνον πρέπονδ' ἄτε τ. ἄ. φώτας οὐ παρήσομες.

Reliquam partem paginae I intactam relinquere satius duxi. Ad v. 13 adnotavit schol. ὅτι τὸν πόρον εἴρηκε τὸν αὐτὸν τῷ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου μεμυθενμένῳ Χάει: unde certum Πόρος hic oblitteratum esse, sed restitutio prorsus incerta. Ahrens scripsit: αἰπειά γ' ἄρ αἶσα παντῶν, [ἂν Πόρω] γεραιτάτω [τέκ' ἡῦπ] ἐδῖλος Ἀλκᾶ. [(κράτησε γ) ἄρ Αἶσα παντῶν (καὶ Πόρος,) γεραιτάτοι (σιῶν' ἀπ) ἐδῖλος Ἀλκᾶ coni. Blass.] — Tum v. 16 Ahrens: [Ἀλλ' ἀπ' ἀνθ]ρώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω [Φάμις ἄρ]ρήτων γάμων τὰν Ἀφροδίταν [καὶ κασιγ]νήταν 51' ἄγνάν [πάλιν ἐπισ]πενύδην, ἐπάσαν [εἰποκα μὴ σέμι]τ', ἐς δὲ Διὸς δόμον [αἰψα παρ]ῆν ἐρογλεφάροι: hoc postremum verbum διερογλεφάροι interpretatus. [(μήτις ἀνθ]ρώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω (μηδὲ πει)ρήτω γαμὲν τὰν Ἀφροδίταν (Κυπρίαν ἄνασσαν, ἢ τιν' — —, ἢ παιδα Πόρω (εἰναλίαν· Χά)ριτις δὲ Διὸς δόμον (ἐσβαίνοι)σιν ἐρογλεφάροι coni. Blass.] — V. 30 Ahrens scripsit Ψάφος αὐτίκα σφ' ἔβα τῶν δαμοσιῶν [ἐς βύσσον δύσασα] μαρμάρῳ μυλάκρῳ, [πόντιος δ' ἔμαρψ]εν Ἀἶδας. Insolens accentus δαμοσιῶν (οἱ) sane videtur firmari lectione cod. Mutin. Theogn. 50 δημοσιῶ, sed hic praeterea brevis syllaba vice productae fungens offendit; permira protulit de hac voce Ahrens p. 278 seq., neque satis fecit Blassio, qui ἔβα· τῶν δ' ἄλλος ἰῶ [ἐφθιτ', ἄλλος δ' αὐτε] μαρμάρῳ μυλάκρῳ scripsit. Ἐμαρψεν, quod v. 30 Ahrens dedit, ipse olim commendaveram, scholion additum: Ἀριστο(φάνης) Ἀἶδας, Πάμφιλος Ἀἶδας arguit criticos olim dubitavisse, utrum trisyllaba an disyllaba forma Alcman usus fuerit.

V. 35. μῆσαμένοι. In clausula strophae fabulae narratione absoluta summam paucis comprehendit: *infanda facinora perpetrare ausi gravia mala perpressi sunt*, Hippocoontidas ut par est dicens. Antea, cum Eggeri apographum μῆσαμέναι suppedicaret, ad Tyndari filias rettuli coll. Hesiodo ap. Schol. Eurip. Orest. 239 et Hom. Od. Ω 199. — V. 37. ὄλβιος restituit Brink quamvis institutam sententiam non perspexerit, nam v. 38 ἀναπλέκει (i. e. χαίταν) correxit, ubi διαπλέκει emendavi. — In scholio Egger Ἀρίσταρχος legendum suspicatur, sed fuit fortasse

	ἀμέραν (δι)απλέκει.	
	. κ . . . . . ος. ἐγὼν δ' αἶδω	5
40	Ἀγιδῶς τὸ φῶς· ὁρῶ-	
	ρ' ᾧτ' ἄλιος, ὄνπερ ἄμιν	
	Ἀγιδῶ μαρτύρεται	833
	φαίνεν· ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν	
	οὔτε μωμήσθαι νιν ἅ κλευνὰ χοραγὸς	10

Ἀρχιλοχός. — V. 39. Egger ἀκήρυκτος scripsit, quod et versus numero et sermonis Dorici legi adversatur, Ahrens et Blass ἀκλυστος, Christ ἀκλυστος. — V. 40. Poeta fabulari perfunctus argumento ad virgines, quae hoc carmen canebant, se convertit, atque in hac altera carminis parte suaviter et puellaribus ingeniis convenienter ludit. Ac nominatim quidem appellat Agido et Agesichoram. Agesichorae etiam in scholiis passim fit mentio. Agidus nomen restituendum schol. II 34: τὴν . . ζῶ (ιαζῶ Egger) καὶ Ἀγισιχόραν περισσεραῖς εἰσάξουσιν, fuit haud dubie (ΑΓΙ)ΔΩ: littera Δ speciem Z refert, quoniam librarius solet passim litteras hastulis coniungere: nam de tertia puella, cuius pulcritudinem poeta laudaverit, non esse cogitandum, verans, quibus scholion illud adscriptum, argumento sunt. Scripsi sicut Blass Ἀγιδῶς τὸ φῶς, quandoquidem non licet commode τὸ φῶς cum sequentibus iungere: in charta ΑΓΙΔ . . litterarum, quae partim chartae hiatu absumptae sunt, reliquiae incertae, Blass sibi visus est ΑΓΙΔ . C legisse. Perperam Brink αἶδω· Ἀγίδαο τὸ φῶς ὁρῶ de Agesichora haec interpretatus, quae Agidae fuerit consobrina: Agidam hunc fuisse Alcmanis patronum eundemque tunc choregi munere functum esse. At Alcmanis patrono *Agesidae* fuit nomen, vid. Heraclid. Pont. Pol. c. 2. Agido autem Agesichorae fuit consobrina, ut ipse poeta v. 52 testatur. Nomen Ἀγιδῶ, quamquam alibi non legitur, recte tamen a nomine Ἀγίς descendit, quemadmodum Λαμπιδῶ (Plato Alcib. I 123 E) a nomine Λάμπις. — Cum antea ὁρῶρ' scripsissem, ratus librarium, qui ὁρῶ sibi videretur legere, peccavisse, nunc ὁρῶρ' tueor, auctore Ahrensio, qui doricæ prosodiae proprietatem agnovit. — ᾧ τ' ἄλιος scripsi, charta ᾧ τ' ἄλιον manifesto errore, nam hoc dicit poeta: Agido ubi est, quasi sol oritur. Ὡτε vel ᾧτε secundum veterum grammaticorum praecepta scribendum, non ᾧτε, id quod secutus sum, in medio relinquens, rectene an secus isti iudicaverint. — μαρτύρεται, Ahrens μαρτυρεῖται requirit. — φαίνεν, carmen hoc fortasse pervigilio fuit destinatum, cf. infra v. 62. — Blass scripsit ὁρῶ ρ' ᾧτ' ἄλιον, ὄνπερ ἄμιν Ἀγιδῶ μαρτύρεται, praeunte Christio, qui ὁρῶ ρ' excogitavit, Ahrens τὸ φῶς ὁρῶρ' ὡ Φάδιον ἐνπερ ἄμιν Ἀγιδῶ μαρτυρεῖται φήνην. — V. 43. ἐπαινὲν, Ahrens ἐπαινῆν requirit. — V. 44. μωμήσθαι scripsi, charta utrum μωμάσθαι an μωμέσθαι exhibeat, incertum, μωμέσθαι legit Blass, hoc si verum, antiquae scripturae vestigium est. Egger male legit καμέσθαι, unde Ahrens παλλέσθαι, quamvis ipse iam in addendis Eggeri errorem sustulisset. — ἅ κλευνὰ χοραγὸς Ahrens, cum Egger ἅ κλευνὰ et in margine tanquam scholiastae interpretamentum χορηγὸς exhibuisset, qui error cum alios tum me vexavit: existimavi enim ipsum poetam a grammatico choregum dici, usus Athenaei loco XIV 633 A: ἐκάλοιν δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) καὶ χορηγούς, ὡς φησιν ὁ Βυζάντιος Δημήτριος ἐν τετάρτῳ περὶ ποιημάτων, οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τὸννομα ση-

45 οὐδὲ λῶσ' ἐῆ· δοκέει γὰρ ἡμεν αὐτα
 ἐμπρεπῆς τῶς, ᾧπερ αἶ τις
 ἐν ΒΟΤΟΙC στάσειεν ἵππον 834
 παγὸν ἀεθλοφόρον καναχάποδα,
 . . . ὑποπετριδίων ὀνείρων; 15

μαίνει. At choragos hic vocatur Agesichora, cuius laudes iam poeta persequitur, non Agido, ut Ahrensio visum. — V. 45. οὐδὲ λῶσ' ἐῆ scripsi, charta ut videtur ΟΥΔΕΑΩC, quod cum Anrora memorari videretur, me antea frustra exercuit, sed fuit fortasse id ipsum, quod nunc restitui, ibi scriptum, nam et prosodia et littera A ambigua. Hoc dicit poeta: Agesichora neque si velit me sinit vel laudare vel vituperare illam virginem, ipsa enim eximia sua pulcritudine animum meum plane occupat. Huc fortasse Hesych. spectat: λῶσα· θέλουσα. Ahrens οὐδαμῶς (οὐδαμῶς) correxit, idque ipsum Blass dicit se in charta reperisse, haud dubie vana specie deceptus: οὐδαμῶς languidum foret versus complementum, neque eo vocabulo antiquiores poetae utuntur. — ἡμεν charta ex corr., erat εἰμεν. — V. 46. ἐμπρεπῆς ut mihi videtur exemplum Paris., Egger εὐπρεπῆς legit, ego conieci ἐμπρεπῆς, idque ipsum in charta legi testatur Blass. — τῶς, ᾧπερ αἶ τις iam olim scripseram (nisi quod ᾧπερ dedi), Egger legit τῶ σῶι περαιόις, ex Par.

ΤΩCΩΠΤΕΡΑΙC, in charta ΑΙΤΙC extare auctor Blass. — V. 47. ΒΟΤΑΙC ex Paris., sed T incerta. Egger βάτοις, Ahrens βοτοις, quod in charta legi testatur Blass, sed incredibile poetam lepidissimum adeo illepidi comparatione usum esse, ut dum Agesichoram praeconio vult ornare, choro virginum conviciaretur. Equidem nequeo expedire, nam βάταις i. e. φάταις sive πάταις proposito non satis aptum, neque βοταις i. e. gregibus puerorum correpta priore syllaba conveniens. Fort. ἐν βαθμοῖς vel ἐν βάθροις, i. e. ἐν βαλβίσιν. — V. 48. παγόν, quod dubitanter conieci, plane in charta comparere auctor est Blass. — καναχά(πο)δα quemadmodum supplevi agnovit in charta Blass. Cum Eggeri apographon κανάχαδα exhiberet, primum καναχαδὰ (θέοντα) scripsi. — V. 49. Primum vocabulum in ex. Par. oblitteratum, Blass ΤΩΝ legit, atque ita poetam scripsisse opinatur, sed equum ceiletem alatis somniis adnumerare inficetum. Conieci νῶμα i. e. νόημα. Mentis sensa omnium rerum celerrima, hinc ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐπατάτο, νέες ὠκείαι ὥσει πτερόν ἢ νόημα, item somnia, ψυχὴ δ' ἥντ' ὄνειρος ἀποπταμένη, vel σκιῇ εἰκελὸς ἢ καὶ ὀνείρω ἐπατάτο. Itaque Alcmā audacter sane, sed non invenuste hyperbole usus celerem equum dixit sensum alatorum somniorum. Antea scripsi παῦ' ὑπ., vel ποῖ' δ' vel τῶ δ' i. e. τίνι δέ, cui dono, quod vulgo dici solet τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, τί γὰρ νεφῶν μοι (vid. ad Anacr. fr. 130. Bernhardt Paralip. synt. II 67): sed poterat etiam τῶ vel τίνι dici, quemadmodum etiam τίη (quod male dirimunt τί· ἦ) dandi est casus et Latini dicunt quo mihi fortunam. Sed haec pariter atque σαῦμ' i. e. θαῦμα ab Ahrensio, παιδ' olim a Blassio commendatum, institutae sententiae non satisfaciunt. Τποπετρίδιος dictum per metathesin pro ὑποπετρίδιος vel potius per syncopen pro ΥΠΟΠΕΤΕΡΙΔΙΟC, id quod plane confirmat Et. M. 783, 20: ὑποπετριδίων ὀνείρων (ita certe V a m. sec. atque Et. Flor., vulgo ὑποπτέρων ὄν.). Διονύσιος ὁ Σιδώνιος (ita Boeckh, vulgo σίδιος, V σίδιτος) πρῶτον (V πρῶτος) ταύτη τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήσατο, ἥπερ χρῶνται οἱ γραμματικοί, ὥς τὺμβος τυμβίδιος, παῦρος παυρίδιος, μοιχὸς μοιχίδιος, πτερόν πτερίδιος. ἐχρήν οὖν εἰπεῖν

στρ. ε'. 50 ἡ οὐχ ὀρεῖς; ὁ μὲν κέλης

Ἐνετικός, ἅ δὲ χαίτα

ταῖς ἐμαῖς ἀνεψιῶς

835

Ἀγῃσιχόρας ἐπανθεῖ

χρυσὸς ὥς ἀκήρατος,

20

55 τὸ τ' ἀργύριον πρόσωπον

καὶ τῶν ὑποπτέρων ὀνείρων τῶν ὑποπεριδίων ὑπερθέσει τῶν ὑποπεριδίων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Ita fere libri, sed apparet locum ampliorem male in brevium redactum esse. Primum Dionysii Sidonii, qui fuit Aristarchi discipulus et anagnostes (in scholiis Homericis passim Ποσειδώνιος perperam scribitur pro ὁ Σιδώνιος) sententia proponitur: ὑποπεριδίων ὀνείρων· Διονύσιος ὁ Σιδώνιος· πετερόν, ταύτη τῇ ἐπιβολῇ (Ἀλκμάν) ἐχρήσατο ἥπερ χρῶνται οἱ Ταραντῖνοι. Is igitur recte vidit Alcmanicum non ad πετερόν, sed ad πετερόν esse revocandum, quod inserta littera E sit auctum, ἐπιβολῇ dicens, cui contraria est ἀποβολή, quam alii ἐπένθεσιν ἐπέκτασιν, παρ-ολκῇν vocant, neque inepte Laconici poetae idiomati illustrando adhibuit sermonem Tarentinorum, qui a Laconibus originem ducunt, et ad eundem modum τόρονος pro τόνος (vid. Hesych.) dixerunt. Dionysius igitur, quamvis non agnovit πετερόν esse primigeniam vocabuli speciem, tamen eius auxilio expedit Alcmanicum, contra Herodianus metathesin tuetur: sed Herodiani explanatio non integra est servata: novissima ita redintegranda: οὕτως πετερόν πετερίδιος· ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν τῶν ὑποπεριδίων ὀνείρων καὶ ὑπερθέσει τῶν ὑποπεριδίων. Quae praeterea Lentz Herod. II 238. 39 tentavit, improbanda. Scholiasta Alcmanis docte magis quam vere existimat somnia dici ὑποπεριδία, quoniam somniorum sedes fuerit prope λευκάδα πέτρην, adhibens Homeri versus Od. Ω 11 παρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῖο (ap. Hom. est Ὠκεανοῦ τε) ῥοάς καὶ λευκάδα πέτρην Ἥδ' ἐπαρ' ἡέλιόιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Neque vero Dionysii explicatio latuit hunc interpretem, qui videtur (vid. init. schol.) dixisse, veteres solitos esse somniis aliisque, quae monstri instar sint, pinnae tribuere. — V. 50. ἡ οὐχ ὀρεῖς; ὁ μὲν κέλης emendavi Eggeri apographon οὐ χωρησομεν κέλης, emendationem firmavit ex. Paris., nisi quod ορης exhibet, ἡ quod dubitanter proposui, Blass sibi visus est reperire. Satis apparet iam Alcmanis aetate Lacones usos esse Venetis equis in certaminibus curulibus, velut Olympiae, cf. fr. adesp.: Ἐνετίδας πάλους στεφαναφόρος. Errat igitur schol. Eurip. Hippol. 230 Λέων πρῶτος Λακεδαιμόνιος πῶ· (Eustath. πέ) ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, neque videtur hoc dixisse Polemo, quem antestatur, neque arguit hoc titulus statuae adscriptus: Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέταις Ἀντικλείδα πατήρ: ubi Ἀντακλείδα corrigo, cuius pater Ol. 89 (85) potuit Olympiae victoriam hanc reportare: hoc additamentum si recte se habet, statua multo post dedicata sit necesse est, sed credo Polemonem scripsisse haec ἦν δὲ (ὁ Λέων) Ἀντακλείδα πατήρ. — V. 53. Ἀγῃσιχόρας, hoc nomen hic et aliis locis spiritu caret, sed. v. 57 spiritus vestigium superest, pag. III 11 asper deprehenditur contra doricis sermonis consuetudinem. — V. 54. χρυσὸς ὥς ἀκήρατος ut redintegravi manifesto chartae scriptura firmat. — V. 55. τὸ τ' ἀργύριον πρόσωπον διαφάδαν — τί τοι λέγω; charta διαφράδαν, sed P est expunctum, ut Ahrens vidit conlato Poll. II 129 ἀρρήδην, διαρρήδην, διαφάδην. Correxī distinctionem: laudare cum vult virginis faciem, fingit se nescire, qua comparatione commode

διαφάδαν — τί τοι λέγω; —
 Ἀγχιχόρα, μὲν' αὐτα. —
 ἃ δὲ δευτέρῃ πεδ' Ἀγιδῶν τὸ εἶδος
 ἵππος εἰβήνῳ Κολαξαῖος δραμεῖται. 25
 60 ταὶ πελειάδες γὰρ ἄμιν
 Ὀρθία φάρος φεροίσαις

uti possit, itaque orationem non continuat, reticentia usus. Neque enim ut Ahrens et Blass volunt oratio ita conformanda: τό τ' ἀργύριον πρόσωπον· διαφάδαν τί τοι λέγω· (vel λέγω;) nam τό τ' ἀργ. πρ. ἐπανθῇ nullo pacto ferendum, itaque antea scripsi τὸ Ἰαργύρ. πρ., iungens γαῖτα ἐπανθῇ πρόσωπον i. e. προσώπῳ. — V. 57. Ἀγχιχόρα, μὲν' αὐτα scripsi, fingit enim Agesichoram se avertere vel recedere, ne coram suas laudes exaudiat: nam Ἀγχιχόρα μὲν αὐτα haec est Agesichora otiosum plane additamentum, praeterea μὲν si legimus, quod sequitur ἃ δὲ referendum foret ad aliam (i. e. tertiam puellam), at universa haec strophæ Agesichoræ laudibus destinata, quemadmodum prior Agidus praeconio. Nihil egit Blass Ἀγχιχόρα μὲν αὐτα· ἃ δὲ δευτέρῃ scribendo. — V. 58. πεδ' Ἀγιδῶν Ahrensii emendationem charta plane confirmat. — V. 59. ἵππος εἰβήνῳ Κολαξαῖος δραμεῖται h. e. tanquam equus Colaxaidos Scytharum regis cum venatico cane pernicitate certabit: cf. Pollux V 41 de Cretensium canibus: οἱ δὲ πάρῖπποι τοῖς ἵπποις συνθέουσιν, οὔτε προθέοντες οὔτε μὴν ἀπολειπόμενοι. Dativus enim certandi studium significat, idem est ac si dixisset ἅμα δραμεῖται, quemadmodum Theocr. VIII 6 μνηστῶν ἐπὶ λουρὶ βοῶν, Ἰάφρῃ, λῆς μοι ἀεῖσαι, i. e. δια εἶσαι vel διδάσασθαι, quod veteres rectius quam nostri interpretantur. εἰβήνῳ quid sit, vidit Blass adhibens Hesych. εἰβήνοι· ἄλωπεκίδες et Pollux V 38 λέγουσι δὲ τὰς μὲν Λακαίνας (κύνας) ἐξ ἄλωπέκων καὶ κυνῶν γενομένας κληθῆναι ἄλωπεκίδας. Idem Blass in scholio adscripto vidit εβην (Egger την). Κολαξαῖος Alcman contractione admissa dixit pro Κολαξαῖος: Κολαξαῖος antiquus Scytharum rex (vid. Herod. IV 5 et 7) equum pernicitate insignem habuisse videtur: scholion κων ἵππων redintegrandum (Σκυνθ)ικῶν ἵππων: nam ad equum, non ad canem hoc nomen referendum: canem si insignire voluisset poeta, Castoris nomen addidisset, cf. Pollux V 39: αἱ δὲ Καστορίδες Καστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον· ταύτας δ' ὁ αὐτὸς οὗτος ποιητής (Nicanter) εἶναι τὰς ἄλωπεκίδας ἔχει, μιξαμένου τοῦ γένους ἄλωπεκι Καστορος. Alcman autem quantopere peregrinis nominibus locorum, gentium, hominum delectatus sit, satis constat. Ahrens ἵππος εἰβήν (ὡς) κόλαξ Λιδὸς δραμεῖται, at εἰβήν (εἰβήν) quod non est segregandum ab ἄρσῃ (primigenia species fuit ΑΡΙΗΝ) ab hoc loco omnino alienum. Blass ἵππος εἰβήν κόλαξ δῖος [postea ἄε] δραμεῖται, at κόλαξ quod θεράποντα interpretetur non convenit; poterat canis equi minister, non equus canis comes dici. — V. 60. ἄμιν, accentus nota in charta nulla, ut videtur. —

V. 61. Ὀρθία φάρος scripsi, in charta est ΟΡΘΙΑΙΦΑΡΟΣ, sed ὀρθοῖαι vel propter insolentem collocationem verborum displicet (hinc Egger φεροῖσαι scripsit) neque satis convenit cum proximis verbis νύκτα δι' αροτρον

ἀμβρόσιαν. In scholio est ορθοῖαι φάρος σωσιφανῆς αροτρον, quod apparet descriptum esse ex libro, qui diversam recensionem exhibebat. Huc spectat Herodianus π. μον. λέξ. 39, 31, ubi dicit ΦΑΡΟΣ correpta paenultima tria genera et varias significationes addiscere, καὶ οὐδέ-

τύχτα δι' ἀμβροσίαν ἄτε σήριον
ἄστρον αὐειρομέναι μάχονται.

836

σφ. ε'. Οὔτε γάρ τι πορφύρας
ἐς τόσσοις κόροις, ὥστ' ἀμύνται,
οὔτε ποικίλος δράκων
παρχρυσίος, οὔδ' ἔμπερος
Λιθία γεαυίδων
..... ων ἀγαλμα.

30

P. III.

τεροι, ὅποτε σηματικὸν τοῦ ἰσχυρίου ἢ καὶ τοῦ ἀστέρος, ὡς καὶ παρ' Ἰλίου, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχου αἰὲ γάρτος χατέτοισιν ἔχων (scr. ἢ χατέτοισιν ἔχ.· οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἔργεται. γάρτος, εἰ ἀρά-
trum notat, correpta priorē syllaba dictum esse poetarum usus arguit,
atque hanc explicationem praeter Sosiphanem quem in aliquo com-
mentario de hoc versu disputavisse credo, quamquam Brink in t. agoe-
dii ipsum hoc vocabulum adhibuisse existimat, comprobavit Herodia-
nus, cuius auctoritas me movet, ut hanc scripturam sequar, quamquam
quid iste titus sibi velit, ignoramus: nam aratrum in Dianae sacris ad-
hiberi insolens: sed veteres interpretes velut Sosiphanem non temere
id statuisse, consentaneum: cognomen Dianae Ἐριάνη ap. Hesych.,
vel Meineke ἐριάνη suavit quorsum spectet, ambiguum. Alii inter-
pretabantur *vestem*, solenne deabus munus, hinc in charta γάρτος scri-
ptum. Sed sive γάρτος sive γάρτος probaveris, Ὀρθία pro ὀρθία
Brink ὀρθία recte mihi videor restituisse. — V. 62. ἄτε σήριον
antea σήριον scripsi. ἄστρον αὐειρομέναι correxi chartae scripturam
ΑΤΕΟΡΠΙΟΝΑΤΙΟΝ. Alirens αὐειρομέναι sibi videre visus est. Hoc enim
chorus dicit: *Hoc pro conatam noctem ut lucidum sidus nobiscum
certant periclitante in choris aeternis*. Cf. Ibyci fr. 3: *γίγνεται ἀπὸ
διὰ τύχτα μακρὰν αἰθρία πευκαυόοντα*. Adde Hesych. Σήριον κρό-
δίκης· Σοφοκλῆς τοῖς ἀστέροις κῖνα, οὗ δὲ ἀρχιλόχου τὸν ἥλιον, Ἰφί-
κος δὲ πάντα τὰ ἀστρον. Αἰθεσθαι de sideris ortu dictum, ut est apud
Soph. Phil. 1331 *ἔστ' αἰ ἥλιος αἰθρ.* Medela, quam v. 61 seq. ad-
hibui Alirensis nota est omnium infelicissima, sed quod ipse coniecit
αἰθεσθαι h. e. *aetatem adducens* metrum perversit et quod virgines
cum Pleiadibus comparari existimat vix cuiquam probaverit. Canini
ἀγασθαι scripsit. — V. 64. οὔτε corrector chartae, erat οὔτε. Hunc et
v. seq. Alcmænis nomine ex Aristophanis grammatici commentariis ad-
scripsit schol. Hom. Il. E 296: *πρὸς γὰρ ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης τὸ
ἀμύνεσθαι . . . τίθεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ τοῦ ἀμύνεσθαι· γάρτος γὰρ χρῆσιν
ἐκ τῆς Ἀλκυονος τῆς οὗ γὰρ πορφύρας τόσσοις κόροις ὥστ' ἀμύνε-
σθαι* eadem Eust. 546, 29: ubi ἀμύνεσθαι ex librarii errore ortum,
quem non debebat Brink probare: nam media forma versus numero
aperte adversatur. Recte Aristophanes ἀμύνεσθαι ἀμύναι interpre-
tatur, nam sententia haec est: *purpurearum vestium non tanta est copia,
ut mutare liceat, quemadmodum est Od. E 521: χλαῖναν . . . ἣ οἱ παρ-
ετίσκει· ἀμοιβὰς*. — V. 66. δράκων, cf. Luciani Amor. 41: *οἱ περὶ παρ-
ποῖς καὶ βραχίονι δράκοντες*. Hesych. *ἔφει* . . . καὶ τὸ χειρὸν περι-
βραχιόνιον, et ἄφει, τὰ δράκοντι ὄντι γινόμενα ψέλλια. Μεταφράς Παρ-
καταθήκη· τοῖς ὄφει, λέγει, καλῶς γέ μοι ἠγόρασας, et Nicostrat.
fr. inc. 7: *ἀλύσεις, καθετήρας, δακτυλίους, βουβάλλ' ὄφεις*. — V. 69.
ἰεροφύων ante scripsi. [ἰάνοι προτάφων ἀγαλμα Blass, cui fere omnia

- 70 οὐδὲ τὰλ Ναννώς κόμαι, 837
 ἀλλ' οὐδ' Ἐράτα σιειδῆς,
 οὐδὲ Συλακίς τε καὶ Κλησισηῖρα,
 οὐδ' ἐς Αἰνησιμβρότας ἐνθοῖσα, φασεῖς· 5
 Ἀσταφίς τέ μοι γένοιτο
 75 καὶ ποτηνέποι Φιλύλλα,
 Δαμαγόρα τ' ἐρατά τε Ἴανθεμῖς,
 ἀλλ' Ἀγησιχόρα με τηρεῖ.
 στρ. ξ'. Οὐ γὰρ ἅ καλλίσφυρος 10
 Ἀγησιχόρα πάρ' αὐτεῖ,
 80 Ἀγιδοῖ δέ παρμένει,

quae in hac pagina restituta sunt debentur.] — V. 70. Conieci οὐδέ μοι Ναννώς κόμαι. — Chorus postquam dixit simplici cultu se uti (quorsum etiam spectant Ναννώς κόμαι i. e. *eleganter coacti crines*, quibus Nanno superbiebat), deinde dicit non virgines nobiles et potentes, quas nominatim recenset, sed Agesichoram choragum esse. Neque enim mundus muliebris hic enumeratur, quemadmodum critici antea opinabantur, sed nomina recensentur virginum Laconicarum, quibus Agesichora chori dux et magistra multum praestare dicitur. Id statim

intellexi, ubi in apographo Blassiano v. 72 ΚΛΕΨΙΧΗΡΑ comparuit; est enim hoc Laconicum nomen pro vulgari Κλεισιθήρα, quo Lycophro v. 1222 utitur, geminumque plane exemplum Κλησιππος extat in Fr. adesp. 45, qui haud dubie Alcmanis est versus. Fuit enim antiquitas verbum ΚΛΕΗΜΙ, cuius tertia persona ΚΛΕΗΣΙ nominibus componendis adhibita, unde etiam postea Lacones dixerunt κλέω sive κλεῶ pro κλέω (κλείω), inde est apud Aristophanem in Lysistr. 1299 κλεῶ τὸν Ἀνύκλαις σιόν, ita recte libri, non κλέωα. — V. 71. σιειδῆς non ad θεός(σιός), sed ad Laconicum σίς referendum (cf. ὁ τὸν σίν φέρων in titulo, Hesych. σίν· τὴν σεμνὴν θεόν, ita enim scribendum videtur). — V. 74. Ἀσταφίς mulieris nomen, velut in Plauti Truculento est Astaphium, antea *inaures* dici opinabar, quae alias βότερος vel βοτρυδία vocantur (vid. Aristoph. Thesmoph. II fr. 6, 2. Hesych. v. βότερος. Pollux V 97). — V. 76. Δαμαγόρα correxi chartae scriptu-

ram quae videtur ΔΑΜΑΙΠΑ, quamquam alia quoque tentari possunt. Ahrens stropham hanc ita refinxit: τὰν οὐ μακάρων ἀγαλμα, οὐδὲ π(α)γαλινῆς κόμαι· ἀλλ' οὐ(δέ τι χρ)ὼς ἀειδῆς, οὐδὲ σ(μ)φυρο(ς) κα πῶι· ἅ φέσηρα οὐδ' ἐς ἄ(κρον τὰς ἀκμᾶς) ἐνθοῖσα, φασεῖς, ἀσταφίς (τις οὐδ' ἀν)οστο(ς)· καί ποτ' ἰ(σγί)ον φ(θίν)υλλα δᾶλλά (τις, ἄς νεα)ρά φάδη ἀνθεμῖς· ἀλλ' ἀγ(α)σ(ᾶν κ)όρα (ᾶδ)ε (κ)υρεῖ, quae quemodo interpretatus sit qui cognoscere velit, adeat ipsum. — V. 78 seq. Pergit chorus hac strophā Agesichoram laudibus ornare, laetatur enim, quod choro huic virginum praeesse non dedignetur, quod arcta amicitiae necessitudine sit coniuncta cum Agidone, quod festis diebus epulas a virginibus paratas non spernat: utitur autem chorus per omnia interrogativa oratione. — V. 79. [Blass ita scribit: οὐ γὰρ — αὐτεῖ; Ἀγιδοῖ μέσφ' ἄρ μένει, θωστήρια καμ' ἐπαινεῖ.] αὐτεῖ agnovit Ahrens, huc

θωστήριά θ' ἄμ' ἐπαινεῖ;
 ἀλλὰ τᾶν . . . . σιοί,
 δέξασθ — 15
 καὶ τέλος —
 85 εἰποιμί κ' ἅπαν μὲν αὐτά
 παρσένος μάταν —
 γλαυξ· ἐγὼν δ' . . . . . μάλιστα
 ἀνδάνην ἐρῶ· πόνων γὰρ 20
 ἄμιν ἰάτωρ ἔγεντο.
 90 ἐξ Ἀγησιχόρας δὲ νεάνιδες
 . . . . . ἐρατᾶς ἐπέβαν.

spectat schol. adscriptum ἃ αὐτοῦ i. e. ἀντὶ αὐτοῦ. — V. 81. θωστή-
 ριά θ' ἄμ' ἐμαινεῖ; scripsi, charta ΘΩΣΤΗΡ — ἈΜΕΠΑΙΝΕΙ, unde in
 promptu correctio, ἄμᾳ i. e. ἀμέτερα. Huc pertinet schol. θωστήρια
 εορ quemadmodum Blass legit. Cf. Hesych. θωστήρια· εὐωχητήρια καὶ
 ὄνομα (εορτῆς). Ahrens θωστήμεν . . μ' ἐπαινεῖ. — V. 82. Conieci
 ἀλλὰ τᾶν ἀρᾶν, — σιοί, δέξασθαι ἄναν δότ', — ἀρχὰ καὶ τέλος· χορο-
 στάτις εἰποιμί κ', ἀδνὰ μὲν αὐτὰ παρσένος. Schol. οὐ το ἀνα ἀνυσίς.
 Cf. Callim. in Iov. 90 αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοιμήν.
 Hesych. ἄναν· ἀνυσιν. Hoc dicere chorum putavi: *precum mearum quas
 di ratas faciant principium et finis est*; optat autem, ut virgo maneat
 et chorum regere pergat. Antea conieci αἰεὶ μένε. [ἀλλὰ τὰνδ' ἄμων,
 σιοί, δέξασθ'· ἀπονητὶ ἄνα καὶ τέλος· γλαυξ τό τις εἰποιμί κ'· ἅπαν
 μὲν αὐτὰ παρσένος μάταν ἀπὸ θράνα λείλακα γλαυξ. scr. Blass.] —
 V. 87 aegre in integrum restitui potest; conieci μὰ τάν, ἀπειπ'· ἄνω
 βέβακας, γλαυξ: h. e. *negat, noctua enim sursum abiit*, fingit enim
 noctuam, Minervae deae virginalis ministram, infaustum edidisse omen,
 unde colligit Agesichoram nolle semper virginem manere. Prima per-
 sona βέβακα γλαυξ nullo modo ferenda, itaque βέβακας correxi, cor-
 rector λείλακα substituit, sed cum incertum sit, utrum volatu an voce
 noctua omen ediderit, illud servavi. — V. 87. Conieci ἐγὼν δ' ἐρῶσα
 δαμῳτι μάλιστα ἀνδάνην ἐρῶ (δαμῳτι i. e. δαμῳτιδι sive virgini, quae
 ludendi studiosa et perita est. cf. Stesichor. fr. 34 τοιάδε χρῆ Χαρί-
 των δαμῳματα καλλιόμων ὑμνεῖν, quod. Et. M. 265, 35 recte παύγια
 interpretatur, schol. Arist. Pac. 797 quem sequitur Hesych. male τὰ δη-
 μοσίᾳ ἀδόμενα. Plato Theaet. 161E: δημῳμενον λέγειν τὸν Πρωταγό-
 ραν. Hesych. δαμῳμενος· ἀγαλλόμενος· οἱ δὲ παίζων, (καὶ) δαμῳσεις
 (παύγια), ita enim scribendum: quae sequuntur spectant aliam glos-
 sam δαμῳται.) Quod antea conieci ἐγὼν δ' ἐρῶσ' ἐννῳτι i. e. *viragini*
 (ἐννῳτις ab Ἐννῳ fictum) dudem repudiavi. ἀνδάνην, non ἀνδάνειν,
 plane exhibet charta; ἐρῶ, quod divinavit Ahrens, Blass in charta agno-
 vit, ego antea ποθῶ conieci, usus interpretamento adscripto ἀρέσκειν
 ἐπιθυμῶ. [ἐγὼν δὲ τᾶ μὲν Ἄωτι μάλιστα (vel μαλίστα) ἀνδάνην ἐρῶ
 Blass.] — Conieci ἀγλαῖᾱς ἐρατᾶς ἐπέβαν. [Blass ἡ' ῥ' αἶνας ἐρατᾶς
 ἐπέβαν.] — A novissima strophā restituenda me abstinui. Ad v. 32
 cf. Hymn. Hom. 21, 1 Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερόγων λίγ'
 αἰεῖδαι ὄχθη ἐπιθρῶσκων ποταμὸν πέρα δινήεντα Πηγεῖον. Xanthum
 enim Lyciae flumen dici recte monuit Ahrens: ego quod antea existi-

24. [11.]

- 1 0 - 0 1 0 - 0
 1 0 - 0 0 0 - 0
 1 0 - 0 1 0 -
 - 0 0 - 0 1 0 - -
 1 0 - 0 1 0 - -

Οὐκ εἰς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδέ
 σκαιὸς οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν
 οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος
 οὐδ' Ἐρυσίχαιος οὐδὲ ποιμήν,

842

mavi Ξάνθον esse Laconicae terrae rivum, qui Κνακινν (ita Herodianus, apud Lycophr. 550 est Κνηκεινν, Choerob. 296 Κακωνών paenultima producta) vocatus in rhetra Lycurgi, postea Οἰνοῦς appellatus est, in errorem inductus sum Eggeri apographo. [Ἰστε γὰρ 0 - 0 - οὕτως ἔθος, αἱ κ' ἐράμαι· τοὶ κυβερνάται δ' ἔχον· ἢ ἂν νᾶ μοιοίῃ (vel μοιόῃ) . . . ὥκα· ἄθε τᾶν Σηρηνίδων αἰδοτέρᾳ κ' ἐχμάσθοι· σιαι γὰρ· ἀντὶ δ' ἐνδεκα παιδων δέκα σῆκ' αἰίδεν· φθέγγεται δ' ἄρ' ὥτ' ἐπὶ Ξάνθῳ ῥοαῖσι κύκνος· ἀδεῖ δ' ἰμέρω ξανθᾷ κομίσκα — Blass.]

Fr. 24. Steph. Byz. v. Ἐρυσίχη· Πόλις Ἀκαρνανίας· . . . τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσίχαιος, περὶ οὗ πολὺς λόγος τοῖς ἀρχαίοις· ὁ Τεχνικός γὰρ καὶ Ἡρωδιανὸς φασιν (fort. del. καὶ Ἡρωδιανὸς et deinde φησιν restituendum), ὅτι σεσημειώται τὸ Ἐρυσίχαιος προπαροξυνόμενον ἐν τοῖς ἐθνικοῖς· μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἐγκείσθαι, ὃ ἐστὶν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος, καὶ τὸν ἐρύσω μέλλοντα. διχῶς οὖν ἔσται, ὥς ἐστὶ δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι (P ἀκβάνη, V αἰβαντι) ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾠσμάτων· φησὶ γὰρ· Οὐκ . . . Ἐρυσίχαιος. εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλῷ γένος συναπτέον, ἐθνικὸν ἐστὶ καὶ προπερισπᾶσθω· Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς Καθόλου προσωδαῖς καὶ Πτολεμαῖος ἔφη· εἰ δὲ τῷ οὐδὲ ποιμήν συνάψει τις, λέγων· οὐδ' Ἐρυσίχαιος οὐδὲ ποιμήν (sic vulgo, ΠRV ἢ Ἐρυσίχαιος τὸ οὐδὲ ποιμήν, A ἢ Ἐρυσίχαιος τὸ δὲ οὐδὲ ποιμήν, Meineke λέγων τό· οὐδὲ ποιμήν ἢ Ἐρυσίχαιος), πρόδηλον ὥς προπαροξυνθήσεται καὶ δηλοῖ τὸν βουκόλον ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς δὲ τὸ ποιμήν ἀρμόδιον ἐπαχθήσεται. Igitur paradosis antiqua proparoxytonon tuebatur, Herodianus praecipit, si ἐθνικὸν sit, circumducendam esse paenultimam, id quod secutus sum; sin acuatur antepaenultima, esse appellativum, quam interpretationem comprobavit schol. Apoll. Rhod. IV 972: καὶ τὸ(ν) παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον Ἐρυσίχαιον, τῷ χαῖω ἐρύοντα ἦτοι ποιμαίνοντα. Qui ultimam acuunt Et. M. 180, 27, Cram. An. Ox. I 10, 28, Philem. 16, non sunt audiendi. Initium affert Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 21: Εἰ Ἀλκμᾶν ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· Οὐκ ἦς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδὲ σκαιός. ubi quod ἦς pro εἰς legitur, ex errore (EIC et HC) ortum videtur, sed recte ἄγροικος, Steph. ἄγριος, M. Schmidt ἀγρεῖος praeoptat. — V. 2. παρὰ σοφοῖσιν manifestum mendum aegre procuraveris, olim παρὰ σοφοῖσι (cf. Lycophr. 676) conieci, Iacobs παρὰ σοφος, Hartung παράσοφος σύ, Welcker παρ' ἀσόφοισιν, Meineke παρ' ἀσόφοισιν. — V. 4 et 5 redintegrandi sunt ex Strabone X 460, ubi haec leguntur: Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσίχαιους τινὰς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμᾶν μέμνηται· Οὐδ' Ἐρυσί-

5 ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν.

25. [22.]

839

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἔπη τάδε καὶ μέλος Ἀλκμάν
εὔρε, γεγλωσσομένον
κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.

26. [12.]

Οὐ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,

χαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σ. ἀπ' ἀκρᾶν, ubi Καλυδώνιος οὐδὲ Casaubonus scripsit, libri καλυδωναίου δέ vel καλυδωνέου δέ, vel κλυδωναίου δέ, vel denique κλυδωνέου δέ. At delendum plane est Καλυδώνιος apud Strabonem, quae est interpretatio vocis Ἐρυσιχαῖος, namque Stephanus satis luculenter docet, versum fuisse οὐδ' Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν, Hartung scripsit Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν priore vocula οὐδὲ deleta, Stephani verba non satis recte interpretatus. — V. 5. ἀκρᾶν Villebrun, codd. ἀκραν, praeter lx, qui ut vulgo ἀκρας. Ceterum hoc fortasse fuit carmen, in quo poeta recensuit varias gentes, apud quas ipsius nomen vigeat, vid. fr. 118.

Fr. 25. Athen. IX 390 A: καλοῦνται δὲ οἱ πέριδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμάνος, λέγοντος οὕτως· ἐπῆγε κτλ., σαφῶς ἐμφανίζων ὅτι παρὰ τῶν περδίκων ἔδειν ἐμάνθανε· διὸ καὶ Χαμαιλέων ὁ Ποντικός ἐφη τὴν εὔρεσιν τῆς μουσικῆς τοῖς ἀρχαίοις ἐπινοηθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀδόντων ὀρνίθων, ὡς κατὰ μίμησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικὴν. — V. 1. ἔπη τάδε καὶ μέλος scripsi, legebatur ἐπῆγε (ita APN, ἐπῆγαγε L) δὲ καὶ μέλος. Cf. Theocriti epigr. 19, 5 de Archilocho: ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κῆπιδέξιος Ἐπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' αἰδεῖν. Hermann ἐπάγε, Meineke ἐπέιγε δὴ καὶ μέλος, Emperius ἐπη δέ τι καὶ μέλος vel ἐπη τάδε καμμέλος et deinde εἶρε. — V. 2. εὔρε γεγλωσσομένον κακκαβίδων στόμα συνθέμενος emendavit Meineke, legebatur εὔρε τε γλωσσάμενον κακκ. ὄνομα συνθ. Emperius εὔρε (εἶρε) τὸ γλώσσαλόν ποκα (vel θάμα) κακκ. στόμα συνθ., Hermann εὔρε τε γλώσσα νόμον, | κακκ. ὄμαδον | συνθ. Ego olim proposui εὔρετο γλωσσάμενον (ut ποδάνεμος dicitur) κ. ὅπα σ., Hartung ἐπη δέ τε καὶ μέλος Ἀλ. εὔρετο, γλυκυστόμων κ. ὅπα συνθ.

Fr. 26. Antig. Cargyst. Hist. Mir. 27 (23): Τῶν δὲ ἀλκύνων οἱ ἄρσενες κηρύλοι καλοῦνται· ὅταν οὖν ὑπὸ τοῦ γῆρας ἀσθενήσωσι καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβοῦσαι· καὶ ἔστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος λεγόμενον τοῦτω συνωνεωμένον· φησὶν γὰρ ἀσθενὴς ὢν διὰ τὸ γῆρας καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δύναμενος συμπεριφέρεισθαι οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει· Οὐ μ' ἔτι κτλ. — V. 1. οὐ μ' ἔτι, cod. Pal. quem inspexit Holder οὐ μὲν τι. — ἱμερόφωνοι scripsi cum Barkero, idemque Schneidewin edidit, legebatur ἱερόφωνοι, quod vocabulum nonnulli legisse videntur ap. Hom. Il. Σ 505, ubi nunc ἡερόφωνων extat. Ahrens et apud Alcmanem et apud Homerum ἱερόφωνος requirit, quod repetit ab ἱερός (= διερός,

γυῖα φέρειν δύνανται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην, 843
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκυνόνεσσι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἀλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.

27. [13.]

Πολλαλέγων ὄνυμ' ἀνδρί, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

28. [21.]

Λῦσαν δ' ἄπρακτα νεάνιδες, ὦστ'
ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

λιγυρός, λιαρός), Philol. XXVII 590. — V. 2. φέρειν, scribendum videtur φέρην. — Cod. Pal. βάλε δὴ, βάλε et in margine κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ᾱ ἀρκτικοῦ στοιχείου· ἔχει γὰρ τὸ ὅλον ἀβάλε, σημαντικὸν εὐχῆς ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ὀφείλεν, εἶθε, αἰθε. Apoll. de coni. Bekk. An. II 522: Τὸ ἀβάλε ἐντελὲς ἐστὶ· καὶ σαφὲς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ᾱ· καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ· Βάλε δὴ, βάλε κ. ε. et rursus 568. Idem legitur in Bekk. An. II 946. Cram. An. Ox. I 265, 1. Et. M. 186, 43. Schol. Arist. Av. 299. Suid. v. Κηρύλος. Denique Et. Flor. Miller Misc. 60: βάλε, ἀντὶ τοῦ ἀβάλε· βάλε δὴ βάλε ἀπὸ τοῦ κήρυκος εἶην· ὁ δὲ Ἀλκμᾶν τὸ ἀβάλε, ὅσον ἀβάλε καὶ νέοντα . . γίνεταί. In his novissimis cave credas aliud Alcmānis fragmentum delitescere, scribendum Ἀλκμάν. τὸ δὲ ᾱ βάλε, ὅσον ᾱ βάλε μὴ δ' ἐγένοντο γίνεται καὶ ᾱ κατὰ ἀποκοπὴν κτλ.: initium est epigr. Callimachei 19, ubi ὠφελε legitur, sed ᾱ βάλε commendat Agathias Anth. VII 583, ut assolet Callimachum imitatus. — V. 3. Satis intempestive Hecker ἀν' (vel ὑφ') ἀλκυνόνεσσι φορεῖται. Imitatur Aristoph. Av. 251: ὦν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης Φῶλα μετ' ἀλκυνόνεσσι ποτᾶται. ubi Schol. ἐστὶ δὲ παρὰ τὰ Ἀλκμᾶμος· ὅστ' ἐπὶ . . . ποτᾶται· διὸ καὶ Δωρικῶς εἴρηται, unde apparet etiam apud Aristophanem ποτῆται restituendum esse. Cf. Zon. 121: Ἀλκμᾶν· ὄρνεον θρηνητικόν. ubi Goettling: Ἀλκμᾶν· ὁ. θ. Ἀλκμᾶν recte videtur corrigere. — V. 4. νηλεγὲς scripsi, Antig. νηλεῖς, ἀδεῖς Photius 848, 22: ὄρνις . . . καὶ Δωρικεῖς ὄρνιξ, παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ ἄπαξ ὄρνις· Ἀδεῖς κτλ., unde Boissonade νηδεῖς coniecit, Hecker πολεμῖς. Cf. Hesych. Νηλεγὲς· οἰκτρόν (Alberti ἀνοικτόν), ἀθρήνητον. Ultima verba ἀλ. εἰ. ὁ. affert Athen. IX 473 D, Hecker ἱερός (ἱαρός) ὄρνις, fortasse recte, Ahrens ἱαρός i. e. ἱερός sive διερός, sed quae de his vocabulis disseruit, redarguere non est huius loci.

Fr. 27. Aristid. II 40: Τί δὲ ὁ τῶν παρθένων ἐπαινέτης τε καὶ σύμβουλος λέγει ὁ Λακεδαιμόνιος ποιητής; Πολλὰ λέγων κτλ. πολλά, φησίν, ὁ ἀνὴρ λέγέτω, γυνὴ δὲ οἷς ἂν ἀκούσῃ χαιρέτω. ubi Sch.: ὁ Ἀλκμάν. Πολλαλέγων Herm., v. πολλά λέγων. — ὄνυμ', M ὄνυσιμ'. — Πασιχάρηα Hermann, πᾶσι χαρηά Θ, πάση χάσῃ χαρηά M, πάση χαρηά L.

Fr. 28. Athen. IX 373 E: Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσιν, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον. ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν που φησί· Λῦσαν κτλ. Λῦσαν scripsi, quavis brevior forma ἔδυν non ἔδυσαν usitata sit. Welcker (Mus. Rh. X 406) frustra defendit λῦσαν. Olim λῦσαν scripsi, et a me monitus proposuit Schneidewin, vel potius λῦσαν ἄπρακτα, quandoquidem alias trisyllaba tantum forma extat. At in hac comparatione timoris potius quam clamoris fieri solet men-

29.

844

Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἶη.

30. [79.]

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

31. [80.]

Τῷ δὲ γυνὰ ταμία σφεᾶς εἶξε χάρας.

32. [114.]

(Ἄρκτον δ') ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχων.

tio, ut est apud Alcaenum fr. 27: *ἔπταζον ὥστ' ὄρνιθες ὄκνον Ἀλετον ἔξαπίνης φανέντα*, adde Soph. Ai. 167. Alcman Nausicae ministras dicit, quae cum Ulixem conspexissent, subito timore percelluntur, cf. Homeri Od. VI 138: *τρέσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη*. Ad idem hoc carmen pertinent fr. 29. 30. 31. 32, cf. quae dixi in Philol. XVI 590 seq. Welcker et Rossbach tetrametrum acatalectum exhibent, quos nolui sequi, nam Alcman versiculos minutos adamavit, neque dubitavit elisionem versu extremo admittere. — V. 1. *ὥστ'*, Alcman *ῶτ'*, ut solet, scripsisse videtur. — V. 2. *ὄρνεις* PVL, *ὄρνις* B, *ὄρνιθος* A. — *ὑπερπταμένω* Dindorf, vulgo *ὑπερπταμένον*, BP *ὑπερπταμένω*.

Fr. 29. Schol. Hom. Od. § 244: *Αἰ γὰρ ἐμοί . . . ἐνθάδε ναίε- τάων: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· διατάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμᾶν αὐτὸν μετέβαλε* (Lehrs μετέλαβε mavult), *παρθε- νους λαγούσας εἰσάγων· Ζεῦ κτλ.*

Fr. 30. Apollon. de pron. 399 B: *Πλεῖστα γούνα ἔστι παρ' ἐτέροις εὐρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον . . . Ἀλκμᾶν· Τμέ κτλ.* (fr. 3) *Σφεὰ δὲ κτλ.* — *προτὶ Bekker, cod. ποτι.* — *γούνατα, malim γώνατα.* cf. Homeri Od. η 146: *Σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας*. Non audiendus Ahrens, qui hunc versiculum Callimacho vindicat de dial. dor. 263: vide supra ad fr. 3.

Fr. 31. Cyrillus ap. Cram. An. Par. IV 181, 27: *εἶκω, τὸ ὑποχωρῶ, ἐνθεν καὶ τὸ οἶκος, εἰς δὲ ὑποχωροῦμεν, ὡς Ἀλκμᾶν· τὸ δὲ γύναι τα- μίας σφεᾶς εἶξε χάρας*, quae correxi; adde Apollon. de pron. 402 B: *τὸ σφεᾶς εἶξε* (cod. *σφεασε εἶξεν*) *χάρας παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ἑπλεονάζει.*

Fr. 32. Eustath. Il. 110, 25: *Μονῆρες δὲ ἐν θηλυκοῖς ἡ χεῖρ, ἡ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ἑ, ὅθεν καὶ χέριβα, ποτὲ δὲ διὰ τῆς ι διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς ἦ, ὃ μαρτυρεῖ φησὶν Ἀλκμᾶν ἐν τῷ· ἐπ' ἄρ. κτλ.* Versum redintegravi, cf. Homeri Od. ε 276: *Ἄρκτον . . . τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θεῶων Ποντοπορεύμεναι, ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.* — Fortasse alia quoque huc pertinent, velut fr. 54 *Σὲ γὰρ ἄξομαι* (cf. Od. § 108: *ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε τίθηπά τε*), fr. 14 *Μάκας ἐκείνος* (Od. § 158 *κείνος δ' αὐτὸν κῆρι μακάτατος*), fr. *πληθύνον* (Od. ε 270. 315).

33. [23.]

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,
 ᾧ κ' ἐνι . . . . . λε' ἀγείραις·
 ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
 ἔτνεος, οἶον ὁ παμφάγος Ἀλκμάν
 ἤράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς·
 οὔτι γάρ ἦν τετυγμένον ἔσθει,
 ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
 ζατεύει.

34. [25.]

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὄρεων, ὅκα
 θεοῖσιν ᾄδῃ πολύφαμος ἑορτά,
 χρύσιον ἄγγος ἔχουσα μέγαν σκύφον,

Fr. 33. Athen. X 416 C: Καὶ Ἀλκμάν δὲ ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ᾄδῃ φάγον εἶναι παραδίδωσιν ἐν τῷ τρίτῳ (B γω) διὰ τούτων· Καί ποκά τοι κτλ. Respicit huc Aelian. Var. H. I 27. — V. 1. ποκά, fort τόκα. — V. 2. ἀγείραις scripsi, nam coniunctivus modus ἀγείρης ab instituta sententia alienus; ᾧ κ' ἐνι . . . . . λε' ἀγείρης Dindorf prae-eunte Hermannō, A ᾧ κ' ἐνίλει ἡγείρης, B ᾧ κενίλει ᾧ εἴρης, PVL ᾧ καὶ νιλέα τριήρης. Supplementum incertum, fortasse ᾧ κ' ἐνὶ παῖσιν ἐπαίλῃ ἀγείραις: chorus enim virginum vel chori dux videtur compellari; de vocabulo ἐπαίλῃ vid. Athen. XIV, 642 E: Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδοτος, ὡς φησι Πάμφιλος, ἐπαίλῃ (ita C, ἐπαίλῃ AB, ἐπέκλεια PVL) καλεῖσθαι τὰ μετὰ δειπνον τραγήματα. Meineke ᾧ κ' ἐν ἐδέσματα πόλλ' ἐναγείρης. Welcker Mus. Rh. X 408 ᾧ κ' ἐνὶ λείᾳ τριήρης· ἀλλ' ἔτι | ἐντι γε νῦν ἄπυρος, Hartung ᾧ κ' ἐνὶ πνάνιόν σοι ἀγείρης. — V. 3. ἔτι AB, ἐντι PVL. — ἄπυρος L, ἄπειρος BPV. — V. 4. ἔτνεος L, ἔπνεος P, ἔπνεο V. — V. 5. χλιερὸν πεδὰ Casaubonus, libri χαίερον παῖδα, fortasse verba traicienda χλιερὸν ἤράσθη. — V. 6. ἦν censor Ienensis Athenaei, vulgo οὐ, Schweighauser οὐ τὸ non recte probante Welckero. — τετυγμένον L, τετυμμένον ABPV. — ἔσθει, fort. ἐσθίει, quod Hartung quoque proposuit. Meineke scripsit ἤράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς ἐσθίειν (vel ἐσθίειν)· οὔτι γάρ ἦν τετυγμένον, ἀλλὰ κτλ. — V. 7. κοινὰ Casaubonus, libri καινά.

Fr. 34. Athen. XI 498 F: Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησὶν, ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ᾗσται καὶ μετρίων οὐδείς ἐχρήτο, συμβῶται δὲ καὶ νομείς καὶ οἱ ἐν τῷ ἀγγῶ . . . καὶ Ἀλκμάν δὲ φησι· Πολλάκι κτλ. — V. 1. ὅκα, B ὅσα. — V. 2. θεοῖσιν ᾄδῃ Hermann, vulgo θεοῖς ᾄδῃ, quod frustra tuetur Welcker, qui de his versibus disputavit in Mus. Rh. X 254. — πολύφαμος Fiorillo, libri πολόφανος, quod Welcker alii putant dorice pro πολύφωνος dictum esse, id quod iure suo Ahrens de dial. Dor. 182 addubitavit; melius conveniret, si quis πολὺ φαινός interpretaretur, quemadmodum est apud Pindarum Isth. V. 30 ἐν θυσίαισι φαιρναῖς, at insolens eiusmodi compositum. Olim πολύφοινος h. e. πολύθεινος scripsi. — V. 3. χρύσιον scripsi, legebatur χρύσειον, Baumeister male κίσσινον ἄγγος.

οἳ τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
 5 χερσὶ λεόντειον γάλα θήσας,
 τυρὸν ἐτύρηντας μέγαν ἄτρυφον ἀργιφόνταν.

846

— V. 4. ἔχουσι, fort. rectius ἔχοισιν, vid. ad. fr. 60, 1, ἔχοισα AB, ἔχουσα PVL. — V. 5. χερσὶ λεόντειον γάλα Fiorillo, θήσας ego, codd. χερσὶ λεοντέον (sic B, χερσὶλεον τέον PV, λεοντέον L) ἐπαλαθεῖσα: Fiorillo θείσα pariter atque ἄτρυφον tanquam interpretamenta abiecit, Hermann χερσὶ λεόντειον ἐν γάλα θείσα coniecit, ego olim θεῖσα scripsi, sed hoc non solum propter formae insolentiam offendit, verum etiam praesens tempus ferri nequit, ubi omnino praeteritum requiritur: itaque nunc θήσας scripsi (nam neque contracta forma θήσα, neque θήσας satis placet), ubi asyndeton θήσας . . . ἐτύρηντας, quamvis non satis gratum, tamen rationem habet. Fiorillo autem, qui verissime vidit γάλα restituendum esse, commode adhibuit Aristid. I 49: Καὶ δόναιτ' ἂν καὶ ὄνους πετρῶν (ὁ Διόνυσος), οὗ γὰρ ἔκπους μόνον ὥσπερ καὶ λεόντων γάλα ἀμείλγειν ἀνέθηκε τις αὐτῷ Λακωνικὸς ποιητής. Sane Aristides Bacchum dicit leonum lac mulgere, Alcman eadem attribuit mulieri: nec tamen recte Emperius, cum antea θήσθαι proposuisset, postea ut hanc difficultatem removeret, ἔχων σὺ pro ἔχοισα et θήσας scripsit. Fiorillo Baccham aliquam dei ministram dici existimavit: mihi vel Bacchi aliquam comitem, velut Μέθην, vel Δαῖτα (Sophocles Triptol. fr. 539: Ἥλθεν δὲ Δαῖς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν) poeta dicere visus est, quamquam etiam de matre Deorum cogitavi, cuius religio iam ante Alcmanis saeculum in Peloponnesum haud dubie fuit propagata, cf. quae Pausanias in Arcadicis (VIII 44, 3) dicit: πρὸς τε τοῦ Ἀλφειοῦ τῇ πηγῇ ναὸς τε Μητρὸς θεῶν ἐστὶν οὐκ ἔχων ὄροφον καὶ λέοντες δύο λίθον πεποιημένοι, hinc etiam ipse Alpheus λεόντειος πῶρος dictus, vid. Hesych. (Hartung de Diana et Nymphis Caryatidibus cogitat.) Sed ut hoc in medio relinquam, non est mirum, si Aristides, qui Alcmanis hunc locum non satis firma tenebat memoria, haec ad Bacchum transtulit, cui eiusmodi facinus inprimis convenire videbatur. Minime vero audiendus Welcker, qui Aristidis locum ab Alcmane plane alienum ratus, hunc poetam existimat Spartanam mulierem alloqui, quae diis obtulerit in aureo vasculo caseum, qui vel in leonis similitudinem formatus vel leonis imagine ornatus fuerit, itaque corrigit χερσὶ λεόντειον σκαλαθεῖσα vel παλαθεῖσα (in massam cogens) quorum neutrum graeci sermonis consuetudine firmatur: persuasit tamen Schneidewino, qui Philol. X 352 χερσὶ λεόντειον εἰκόνα θεῖσα legendum censuit. — V. 6. ἀργιφόνταν Welcker, ἀργειοφρονται A, ἀργειοφόνται BP, ἀργυφόν τε VL, ego olim Ἀργειφόντα conieci, ut hoc nomine Alcman appellaverit Bacchum, quemadmodum Apollinem Sophocles (vid. Et. Gud. 72, 52). Meineke ἀργιφόντα edidit: sed ἀργιφόνταν dixisse Alcmanem correpta antepaenultima testatur gramm. Hamburgensis editus a Welckero et Schneidewino (M. Rh. X 256, Phil. X 350): τὰ παρὰ τῇ γραφῇ διαφοροῦμενα· εἰσι ταῦτα· ἀργειφόντης καὶ τύρος ἐντηρήσας μέγαν ἀργύφον. ἀργιφόντα· εἴκελος ἀστεροπῇ καὶ τὸ ἥκελος. Poterat hoc Alcmanis versu Didymus uti, qui Ἀργειφόντης vel potius Ἀργιφόντης a vocula ἀρῇ inserta Γ repetebat, vid. Schmidt Didym. 337. Lepide autem et solita usus audacia poeta caseum ἀργιφόνταν appellavit, nam recte puto Welckerum accusativum restituisse. Est autem hic versus, ut videtur, strophae novissimus, itaque poeta trochaicam clausulam in locum dactylorum substituit, nam dactylis trium temporum hic haud dubie usus est.

* 35. [14.]

Ἔρπει γὰρ ἅντα τῷ σιδάρω
τὸ καλῶς κιθαρίσδην.

36. [26.]

Ἔρος με δαῦτε Κύπριδος Φέκατι
γλυκὺς κατείβων καρδίαν λαίνει.

37. [27.]

847

⋮ ⋮ — — — [⋮ —] — ⋮ ⋮ — ⋮
— ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ ⋮ —
⋮ — — ⋮ ⋮ — ⋮ —

Τοῦτο Φαδειᾶν . . Μωσᾶν ἔδειξεν
δῶρον μάκαιρα παρθένων
ἃ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

38. [34.]

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρος οἷα παῖς παῖσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καθαίνων, ἃ μὴ μοι θίγῃς, τῷ κυπαιρίσκῳ.

Fr. 35. Plut. vit. Lycurgi c. 21: Μουσικωτάτους γὰρ ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτούς (Λακεδαιμονίους). ἔρπει κτλ. ὡς ὁ Λακωνικὸς ποιητὴς εἴρηκε. Eadem s. poetae n. de fort. Alex. II c. 2. — ἔρπει, Scaliger coni. ῥέπει. — V. 2. κιθαρίσδην scripsi, vulgo κιθαρίσδειν, C κιθαρίδην. Welcker τῷ σιδάρω et κιθαρίσδην requirit. In ed. 2 coniunxi cum fr. 22.

Fr. 36. Athen. XIII 600 F: Ἀρχύτας δ' ὁ ἀρμονικός, ὡς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ (fort. καταφερῇ pro καὶ scribendum) περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβὰς διὸ καὶ λέγειν ἐν τινι τῶν μελῶν. Ἔρος κτλ. — V. 1. δαῦτε scripsi, vulgo δ' αὐτε, Buttman δεῦτε. — Φέκατι scripsi, legebatur ἔκατι.

Fr. 37. Athen. XIII 600 F: Λέγει δὲ (Ἀρχύτας sive Χαμαιλέων) καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως ἐρασθεῖη (libri symmetros ἐρασθεῖς, alterum Schweighaeuser, alterum Cobet correxit), ποιητρίδας μὲν οὖσης, δυναμένης δὲ καὶ διὰ τὴν ὁμίλιαν τοὺς ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δ' οὕτως περὶ αὐτῆς. Τοῦθ' ἀδειᾶν μοῦσαν κτλ. Est fort. ex eodem carmine ex quo fr. 36. — V. 1. τοῦτο Φαδειᾶν . . Μωσᾶν scripsi, fortasse ἐμὴν vel ἄν' ὦν ad versum redintegrandum addendum, antea τοῦθ' ἀδειᾶν Μωσᾶν scripsi, Stephanus ἀδειᾶν Μωσᾶν, cui Μωσᾶν substituit Schneidewin, non recte Meineke Μωᾶν. — V. 2. μάκαιρα, PVL μάκαιρα. — παρθένων AB, παρθένῳ PVL, fort. παρσένων.

Fr. 38. Hephaest. 76: Δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἐξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἐξαμέτρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμάνος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων. Ἀφρ. κτλ. Eadem Apostol. IV 62, 6. — V. 1. παῖς παῖσδει

39. [30.]

Χρύσιον ὄρμον ἔχων ῥαδινᾶν πετάλοις ἴσα καλχᾶν.

40. [50.]

848

Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρᾳ.

41. [51.]

Καί ποτ' Ὀδυσσεῖος ταλασίφρονος ᾤσαθ' ἑταίρων
Κίρκᾳ ἐπαλείψασα.

42. [82.]

Τίς δ' ἄν, τίς ποκα ῥᾶ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐνίσποι;

Bentley, παῖς δὴ Turneb., παῖσδει CE, παῖσδει AP, παῖσδα FIBNH Apost. Fort. huc pertinet Hesych. Παῖσδη (cod. παῖς δὴ) παιδαριεύει, ut sit scribendum παῖσδη· παιδαριεύεται. — V. 2. ἐπ' ἄνθη, ἐπ' ἄνθη A, ἐπ' ἄνθη P, αἰπ' ἄνθη C. — ἄ μὴ, Ἀ αμῆ. — Hartung ἀκ' ἐπ' ἄνθη βάλων, abusus Hesychii glossa ἀνθηρόν, ἀνθηρόν, βαπτόν, ubi dudum ἀνθηρόν restitutum est. — καβαίνων Pauwius, vulgo καβαίνων, Ursinus καμβαίνων, Apost. ἄνθηκα βάλων. — τῷ κυπαιρίσκῳ A, ut scripserat Welcker, vulgo τῷ κυπαιρίσκῳ, Apost. τῷ κυπαιρίσκῳ.

Fr. 39. Athen. XV 682 A: Τῶν δὲ καλχῶν μέμνηται καὶ Ἀλκμᾶν ἐν τούτοις· Χρύσειον κτλ. — χρύσιον B, χρύσειον Ursinus, vulgo χρύσειον. — ῥαδινᾶν . . . καλχᾶν Dalecampius, vulgo ῥαδινᾶν . . . καλχᾶν. — πετάλοις ἴσα scripsi, legebatur πετάλοις, vitium subesse animadvertit Meineke, sed non debebat πετάλοις ἴσον corrigere.

Fr. 40. Schol. Hom. II. γ 39: Δύσπαρις· ἐπὶ κακῷ ὀνομασμένη Πάρι, κακὴ Πάρι. Καὶ Ἀλκμᾶν φησί· Δύσπαρις κτλ. Eadem Eust. 379, 38, ubi καὶ αἰνόπαρις. — βωτιανείρᾳ, legebatur βωτιανείρῃ.

Fr. 41. Schol. Hom. II. π 236: Καὶ Ἀλκμᾶν γὰρ φησί· Καί ποτ' κτλ. οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεύς. — V. 1. ᾤσαθ' scripsi, legebatur ὠτά θ', antea correxeram ᾤσαθ', et sic Schneidewin et Dindorf. — ἑταίρων Heyne, codd. ἑτάρων. — V. 2. Κίρκᾳ scripsi, legebatur Κίρκῃ. — ἐπαλείψασα, Heyne ἐπλήλειψεν coniecit, mihi poeta scripsisse videtur:

Κίρκᾳ ἐπάλειψ(εν) καρὸν χειρὶ δεψήσασα.

cf. Od. μ 47: ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιθεῖα. adde 173: αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὅξέϊ χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας, χειρὶ στιβαρῇσι πιέξεν· αἶψα δ' λαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς Ἑλλίου τ' αὐγῇ Τπεριονίδας ἄνακτος, sed novissimus hic versus expungendus, quippe qui a rhapsodo aliquo sit additus. Antea apud Alcmanem suspicatus sum legendum esse: καὶ τότε . . . Κίρκᾳ ἐπάλειψ' αἶψα.

Fr. 42. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 566, 11: Ἐξῆς φητέον καὶ περὶ τοῦ ΠΑ. Ἀλκμᾶν· Τίς ἄν, τίς ποκα ῥᾶ κτλ. τίς δ' Schneide-

43. [124.]

Καὶ ποικίλον ἱκα, τὸν ἀμπέλων
ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα.

44. [116.]

Τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἄν κάρραν μάβως ἐπίαζεν.

45. [4.]

849

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἱμερον
ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

46. [40.]

Πάρ θ' ἱερὸν σκόπελον παρὰ τε Ψύρα.

wia, vulgo τίς, nisi forte τίς κα (sive καν) scribendum; sed Alcman etiam fr. 49 utitur particula ἄν: ταῦτα μὲν ὡς ἄν ὁ δᾶμος ἄπας. — ῥᾶ voculam nonnulli grammatici ex ῥέα coaluisse ideoque ῥᾶ scribendum esse censuerunt, quos olim secutus sum. Sed antiquitus propagata scriptura erat ῥᾶ et similiter apud Aeolenses βρᾶ, quam tuentur Apollonius et Herodianus, cf. Et. M. 210, 43 et 700, 25. Sed quod illi existimant, decurtatum esse ex ῥᾶδιον, falluntur: primigenia adiectivi forma fuit ΡΑΙΣ, hinc neutrum adverbii loco adhibitum. Hiatus asperitas mitigatur littera ἀνεκφωνήτω praesertim in caesura. — ἄλλω Bekker, cod. ἄλλᾶ. — ἐνίσποι scripsi, legebatur ἐπίσποι.

Fr. 43. Ammon. v. ἱπες. . . ἱπες δὲ τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Καὶ ποικίλον κτλ. — V. 1. ἀμπέλων (vel potius ἀμπέλῳ) ὀφθαλμῶν scripsi, legebatur inverso ordine ὀφθαλμῶν ἀμπέλων. Est autem versus 1 anapaestus generis logaoedici, quo genere usum esse hunc poetam testis est Hephaest. c. 8 extremo, ubi Alcmanem metrum Archebuleum adhibuisse auctor est. Antea scripseram ὀφθαλμῶν ἀμπελίωνων, Reiske ἀπαλῶν, Schneidewin delevit.

Fr. 44. Herodian. περὶ μόν. λέξ. 44, 10: Παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾰ (πιάζω). τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἄν κάρραν μάβως ἐπίαζε. Lehrs coni. τῷ δέσποινα θεᾷ καττᾶν κάραν ἀμβᾶς ἐπίαζε de Venere vel Ate cogitans, Nauck τῷ δὲ κόρυν θεᾷ καττᾶν κάραν λαβῶς ἐπίαζε. Non possum expedire, olim proposui dubitanter τῷ δὲ σκόλλυν θεᾷ | καττᾶν κάραν ἀβρῶς πίαζεν, Hartung τῷ δὲ κόρυν θεᾷ καττᾶν κορρᾶν μαλακῶς ἐπίαζεν. Forma πιάζω etiam Sophron usus est ap. Apoll. de pron. 336: οὐχ ὁδεῖν τν ἐπικαζε, ubi ἐπίαζε vel ἐπίαξε scribendum.

Fr. 45. Hephaest. 40: Ἀλκμᾶν καὶ ὅλας στροφάς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε· Μῶσ' ἄγε κτλ. Eadem Max. Plan. V 510 ed. Walz. Arsen. Viol. 360. Apostol. XI 94, 4. — V. 1 etiam Hephaest. 24 et Schol. — V. 2. ἱμερον, Max. ἱερόν. — V. 3. ὕμνῳ Heph. (nisi quod A ὕμνω), ὕμνω Ars. Apost., ὕμνον Max.

Fr. 46. Schol. Odyss. γ 171: Νήσου ἐπὶ Ψυρή[ς] νησίδιον μικρόν,

47. [7.]

Εἵπατέ μοι τάδε, φῦλα βροτήσια.

48. [47.]

*Οἶα Διὸς θυγάτηρ
ἔρσα τρέφει καὶ Σελάνας [δίας].*

49. [64.]

850

Ταῦτα μὲν ὥς ἂν ὁ δᾶμος ᾄκας.

50. [60.]

Μέγα γείτονι γείτων.

51. [61.]

Οὐ γὰρ ἐγώνγα, Φάνασσα, Διὸς θυγάτηρ.

ἔχον λιμένα νηῶν εἴκοσιν. Ἀλκμάν· Παρά τε ἱερὸν σκόπελον παρά τε
Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες. Eadem Eust. 1462, 46. Cram. An. Par.
III 433, 19. Schneidewin a me monitus vidit Alcmanis versum cum
Cratini fragmento Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες (vid. Meineke II 1, 208)
temere coaluisse. — πάρ θ' Buttman, vulgo παρά τε, sed Cobet male
ad eundem modum παρ τε Ψύρα.

Fr. 47. Aristid. II 509: Ἀλλαχῇ δὲ (ὁ Ἀλκμάν) οὕτω σφόδρα ἐν-
θεος γίγνεται ὥστε φαίης ἂν ὅτι οὐδ' οὕτως κατὰ τὸ φῆμα ἐνθεός
ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο ὥσπερ θεὸς τῶν ἀπὸ μηχανῆς λέγει· Εἵ-
πατε κτλ. Itaque in hoc quoque carmine de se praedicaverat poeta.
Est fort. ex eodem carmine ex quo est fr. 33.

Fr. 48. Plut. Sympos. III 10, 3: Δροσοβολεῖ γὰρ ταῖς πανσελήνοις
μάλιστα διατηκόμενος (ὁ ἄήρ), ὥς πον καὶ Ἀλκμάν ὁ μελοποιὸς αἰνι-
τόμενος τὴν δρόσον ἄερος θυγατέρα καὶ Σελήνης· Οἶα, φησί, Διὸς θ.
ἔρσα (vulgo μέγα) τ. κ. Σελ. (om. δίας). et de facie in orbe lunae c. 25
ubi οἶα om., praeterea Διὸς codd. pariter atque δίας om., et Quaest.
nat. c. 24, ubi additum est δίας. Respicit Macrobi. Saturn. VII 16. Hinc
Natalis Com. Myth. III 255: „Quidam tradiderunt Lunam fuisse ux-
orem Aeris, e quo Rorem filium conceperit ac genuerit, ut ait Alcman
melicus in eo carmine: Ἀγρωστὴν δρόσον αὔξει μὲν Μῆνης τε καὶ Ἄερος
νόσ.“ — Ego δίας cancellis sepsi, quamquam epitheton hoc convenit
Lunae, cf. Hymn. Hom. 32 v. 8 et 17; fortasse Σελαναιας scribendum,
sed quoniam numeri ambigui, satius coniecturis abstinere. Hartung
ἔρσα τρέφει Σελαναιας τε.

Fr. 49. Hephaest. 40: Τῷ δὲ ἐφθημιμερεῖ (δακτυλικῷ κέχρηται)
Ἀλκμάν· Ταῦτα μὲν κτλ. cf. Schol. Heph. 176. — δᾶμος, vulgo δῆμος.

Fr. 50. Schol. Hom. II. γ 305: Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι
πυθέσθαι. Λέπει τὸ ἀγαθόν, ὥς Ἀλκμάν· Μέγα κτλ.

Fr. 51. Apollon. de Pron. 324 B: Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἜΓΩΝΓΑ καὶ

52. [69.]

Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων.

* 53.

Τεῖ γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν.

* 54.

Σὲ γὰρ ἄξομαι.

55.

Ἔχει μ' ἄχος, ὦ ἰλὲ δαῖμον.

56 A. [81.]

851

*Σφοῖς ἀδελφιδεοῖς
κᾶρα καὶ φόνον.*

56 B.

Εἰπέ με δ' αὖτε φαιδιδιμος Αἴας.

ἘΓΩ ΝΗ· Οὐ γὰρ ἔγωνγα ἄνασσα Δ. Θ. Ἀλκμαν. — scripsi ἐγώνγα
(vid. Etym. M. 315, 11) et Ἰάνασσα.

Fr. 52. 53. 54. Apollon. de Pron. 366 C: Ἡ ΣΕ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή· Δωριεῖς διὰ τοῦ τ' . . . Πρὸς κτλ. Ἀλκμάν. Καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι· Τεῖ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ δάμασαι. Καὶ ἔτι κοινῶς· Σὲ γὰρ ἄξομαι· (hoc affert etiam de Syntaxi 139). Alcmani etiam haec duo fragmenta tribui, et fr. 53 correxi, Bekker Ἀλέξανδρος δεδάμασται, Ahrens Ἀλεξάνδρῳ δάμασεν, de Venero et Helena interpretatus, Hartung τεῖ γὰρ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δεδάμασται, male negans τεῖ accusativi formam esse.

Fr. 55. Etym. M. 622, 44: ἐκ δὲ τοῦ ὁλοὺς γίνεται ἡ κλητικὴ ὁλόε, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ, ἐὰν δὲ ὁλὸς ἦ ἡ εὐθεία, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλέ καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή· οἷον Ἔχει μ' ἄχος (M ὄχος) ὦ ὀλέ δ. Alcmanis esse docet Grammat. An. Ox. Cram. II p. 461, 32 et Schol. II. π 134: Οὐδὲ τὸ Ἀλκμανικὸν ἔχει μάχης ὦλε δαῖμον· τοῦ γὰρ ὀλῶλε συγκοπή ἐστίν. Cf. etiam An. Cram. Ox. I 442 not. Scripsi ὦ λὲ, cum antea ὦ ὀλέ edidissem, Hartung ὦλοε.

Fr. 56 A. Apollon. de Pron. 403: Πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμάν τὸ σφέας ἀντὶ ἐνικοῦ ἔταξε· Καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφιδέοις κᾶραν (κᾶρα Bekker) καὶ φόνον. ubi scribendum τὸ σφεᾶς (respicit fr. 31) ἀντὶ ἐνικοῦ ἔταξε. καὶ τὸ Σφοῖς κτλ. quod vidit etiam Ahrens. Hartung σφοῖσιν ἀδελφιδεοῖς κᾶρας τε καὶ φόνον.

Fr. 56 B. Et. Flor. Miller Misc. 213: τὸ δὲ μὴ Ἀλμᾶν· εἰπέ με κτλ. Praecedunt quae Zonaras 1338 exhibet: μέγας παρὰ τὸ μῆγας, ὃ μὴ ᾧ ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' ὑπερέχων αὐτῆς. Similes ineptiae leguntur in Et. M. 574, 38 (nisi quod planius dixit παρὰ τὸ μὴ ἀπαγυρεντικὸν καὶ τὸ γῇ) et apud Eust. Od. 1447, 10. Itaque nihil reconditi delitescit

* 57.

Μῶσε· Διὸς θυγάτηρ.

56. [11. 11. 11.]

Πικέρ· ἔφη· ἐνθάδε ἔλε.

Νεκρὸς· μέλινος· στέφανος.

56. [11. 11. 11.]

Μῶσε· Διὸς θυγάτηρ.

Ὀφρανίαν· λίγ' αἰέσομαι.

60. [11. 11. 11.]

852

in Alcmanis versiculo. illud dubium, sive utrum grammatici an poetae
ait; prius si probaveris, scribendum μέγ' αἶται φαίδιμος Δίας, sed
puto grammaticum scripsisse: καὶ αὐτοὶ δὲ τοῦτο μέγας (vid. Eust.).
Αἰκμῶν· ἔφη· μέγας δ' αὖ φαίδιμος Δίας, quemadmodum est ap. Hom.
Il. II 24 τίπτε σὺ δ' αὖ μεματία, Διὸς θυγάτηρ μεγέλοιο, ἤλθες ἀπ'
Ὀλύμπου.

Fr. 57. Etym. Va ap. Gaisf. Et. M. p. 327: τὸ γὰρ λακωνικόν
ἴσται αἰθεῖν ἢ αἰθεῖν. μὴ δ' εἰα' αἰθεῖν ἀπ. Cf. Phavor. p. 115 (ubi
οὐ αἰθεῖν pro ἤ). apparet αἰθεῖν scribendum esse. nec dubium est
Alcmanis esse versiculum.

Fr. 58. Schol. Soph. O. C. 1248: Νυχιᾶν ἀπὸ 'Ρικᾶν' ... λέγει
δὲ αὐτὰ ἐννόημα διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κείσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλ-
κμῶν λίγων οὕτως· 'Ρικᾶς ὄρος ἐνθεον ὄλαι ν. μ. στέφανων (στέφ-
νον Triclin.). Emendavit Lobeck. Conieci 'Ρικᾶς ὄρος, ἐνθ' ἔσαν ἐνθαὶ
Νυκτὸς μελανοστέφανω, Schoemann 'Ρ. ὄρος ἐνθεον ἀνὰ τε Νυκτὸς με-
λανύας ἀστέφανω, Hartung ἐνθα θεράπηναι Νυκτὸς μελανοστέφανω.

Fr. 59. Schol. Hom. Il. v 588: Τῇ φη παραγωγῇ ὁ ποιητὴς κατὰ
τριῶν κληροῦται πτώσεων, ἐπὶ γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς ... ἐπὶ δὲ
κλητικῆς Ἀλκμῶν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα κτλ. ἔστι γὰρ οὐρανία.
V. 2 legitur etiam Schol. Il. β 233. Resp. Apollon. de Adv. 575, 29:
ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμῶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαν.
Gram. An. Ox. I 293, 23: ἀπὸ κλητικῆς, ὡς τὸ οὐρανίαν· οὐρανίαν
γ' αἰέσομαι. Et. M. 800, 10 (καὶ ἐν κλητικῇ ὡ οὐρανία, λίγ' αἰών καὶ
οὐρανίαν). Et. Gud. 411, 16 (Ὀφρανίαν φέλη γὰ' εἰσομαι). Fuit
fortassis verbum herous: Μῶσα, Διὸς θυγάτηρ, λίγ' αἰέσομαι Ὀφρανίαν.
Dronko nimia audacia usus οὐρανόφιν coniecit, Hartung scripsit Μῶσα,
Διὸς θυγάτηρ, τιν.

5 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

Εὐδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
 πρῶνες τε καὶ χαράδραι,
 φύλλα θ' ἔρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
 θῆρες τ' ὀρεσκῶι καὶ γένος μελισσῶν
 5 καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἄλός·
 εὐδουσιν δ' οἶωνῶν
 φύλα τανυπερύγων.

61.

. . . . Ἦρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον;

Fr. 60. Apollon. Lex. Hom. 101, 18: Ἐνιοὶ δὲ θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες λείοντας καὶ παρθάλεις καὶ λύκους καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις, ἔρπετά δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄψεων, κνώδαλα δὲ τὰ θαλάσσια κήτη, φαλαίνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, καθάπερ καὶ Ἀλκμᾶν διαστέλλει λέγων οὕτως· Εὐδουσιν κτλ. — V. 1. εὐδουσιν, non puto vulgari hac forma Alcmanem usum esse, sed ut solet Dorici sermonis severitatem canora Aeolensium voce temperare, ita videtur εὐδοισιν praeoptavisse, et ad eundem modum supra fr. 34 ἔχουσιν, sed alibi Doricam clausulam velut αἰνέοντι adhibet, quemadmodum etiam Pindarum haec variavisse constat. — φάραγγες Villoison, cod. φάλαγγες. — V. 2. πρῶνός τε Villoison, cod. πρῶτονέστε. — V. 3. φύλλα θ' scripsi, vulgo φύλά τε. — ὅσσα scripsi, cod. ὅσα, Schoemann φύλά τε ἔρπετά τῶσσα, Hartung φύλά τε ἔρπετ' ὀπόσσα. — V. 4. θῆρες τ' ὀρεσκῶι traditam scripturam iam tueor, antea correxi θῆρες ὀρεσκῶι τε καὶ γ. μ., ut esset hexapodia logaoedica, sed offendit tunc longa syllaba, quam forma novicia ὀρεσκῶι restituenda expellere nolui: putabam Alcmanem in versibus logaoedicis longam syllabam etiam iis locis admisisse, ubi brevis syllaba requiritur; certa tamen exempla huius licentiae desiderantur; nam fr. 66:

Ἐντί, τὸν καθαριστὰν αἰνέοντι

spondens non trochaei vice fungitur, quae nimia foret numerorum asperitas, sed dactyli est vicarius. — μελισσῶν, legebatur μελισσῶν. — V. 6. hexapodia logaoedica est, sed initio versus iambica dipodia in locum ditrochaei substituta: simile est metrum, quod *Alcmanicum decasyllabum* vocat Schol. metr. Pind. Ol. XIV - - - - - , nisi quod pentapodia constat. Sed possis etiam ad iambicum numerum refingere, si βένθεσι scripseris. Olim deleta praepositione ἐν et verbo εὐδῃ adiecto ad anapaesticum numerum haec revocavi:

καὶ κνώδαλα βένθεσι πορφυρέας ἄλός εὐδῃ.

— πορφυρέας, legebatur πορφυρῆς. — ἄλός, Hartung auspicatur λίμνας. — V. 6. εὐδουσιν, conieci εὐδῃσιν, cf. Hesychius εὐδῃσι ἡσυχάζει, ubi etiam Meineke εὐδῃσι restituendum esse censuit. — οἶωνῶν scripsi, legebatur οἶωνῶν.

Fr. 61. Apollon. de coni. Bekk. An. II 490: Παρ' Ἀλκμᾶνι Ἦρα τὸν Φοῖβον κτλ. — ὄνειρον adverbiascit, quemadmodum alias ὄναρ.

62. [45.]

853

. (Τύχα), Εὐνομίας τε καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ
καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

63. [59.]

Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

64. [121.]

Ἔστι παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι.

65. [72.]

Ὡς ἀμὲς τὸ καλὸν μελίσκον.

66. [73.]

. . . Ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων
ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

67.

854

Οἶδα δ' ὀρνίχων νόμῳ
πάντων.

Antea scripsi ἦρ' αὐτὸν, ut esset versus Archebuleo similis, quo Alcmanem usum esse auctor est Hephaestio c. 8 extr., nisi quod pede minor est.

Fr. 62. Plutarch de fort. Rom. c. 4: οὐ μὲν γὰρ (ἡ Τύχη) ἀπειροδῆς κατὰ τὸν Πίνδαρον οὐδὲ δίδυμον στρέφοισα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας κτλ. ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν. — V. 1. Τύχα addidi, et scripsi deinde τε καί, vulgo καί. — ἀδελφὰ Schneidewin, vulgo ἀδελφή. — V. 2. Προμαθείας Schneidewin, vulgo Προμηθείας.

Fr. 63. Schol. Pind. Isthm. I 56: Ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθῆς γίνεται Ἀλκμάν. Πεῖρά τοι κτλ.

Fr. 64. Eustath. Od. 1787, 43: Λέγουσιν οἱ Ἀιολεῖς ἐκ τοῦ φιλῶ μετοχὴν φίλεις καὶ τοῦ φρονῶ φρόνεις . . . εἰς, ἧς κλίσειν παρὰ τοῖς ποιηταῖς φυλάττεσθαι εἰπὼν (Ἡρακλείδης) παρᾶγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμάνος τό Ἔστι κτλ. — ἐπιθέσθαι, fort. τίθεσθαι.

Fr. 65. Apollon. de pron. 378 C: Ἄμες Δωρίον Ἀλκμάν ὡς ἀμὲς κτλ. οὐκ ἐκλήπτος δὲ ἡ τάσις, καθὼ τὰ πτωτικά ἀπέστραπται τὴν εἰς τὸ ἐς ὀξεῖαν. — μελίσκον, Hartung μελίσδομεν.

Fr. 66. Apollon. de pron. 381 B: Ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σὺν-αρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμὸς τῇ μέντοι διαιρέσει ἡ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης Ἀλκμάν Ὅσαι δὲ κτλ. — V. 1. παῖδες, legebatur παῖδες. Hecker ὅσοι δὲ πεδ' ἀμέων requirit. — V. 2. Chorus puellarum haec de ipso Alcmano dicit, quem κιθαριστὰν nuncupari non est mirum, siquidem Aristoxenus ap. Ammonium p. 81 significat, κιθαρωδοῦ nomen recens usu receptum.

Fr. 67. Athen. IX 374 D: Οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὀρνίξ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ᾗ λέγουσιν ὀρνιχος. Ἀλκμάν δὲ διὰ τοῦ ὅ τὴν εὐθείαν ἐκφέρει καὶ τὴν γενικὴν Οἶδα θι' ὀρνίχων ὅμως πάντων. ubi B νόμως. Correxit Hermann. Fort. est ex eodem carmine ex quo fr. 24.

68. [52.]

Δουρὶ δὲ ξυστῶ μέμνηεν Αἴας αἰχματὰς τε Μένων.

69. [48.]

Ὅς φέθεν πάλοις ἔπαλεν δαίμονας τ' ἐδάσσατο.

70. [19.]

855

Κῆπι τᾶ μύλα δρυφῆται κῆπι ταῖς συναικλίαις.

Fr. 68. Choerobosc. Epimer. I 94. (Bekk. An. III 1128): ἀλλὰ καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλον τὸ ᾧ· ἐκείνος γὰρ συνέστειλεν αὐτὸ εἰπών· Δουρὶ δὲ ξ. μ. Αἴας αἶμα τὰ τε μέμνων· ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυστῶ | μέμνηεν | αἴας | αἶμα | τὰ τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χάρα κείται, ἐν ᾗ οὐ τίθεται σπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ. Respicit etiam I 214, et rursus 377 affert usque ad Αἴας, eademque sine poetæ n. Zonar. 564. Cf. Cram. An. Ox. III 283, 14: τό· Δουρὶ δὲ ξυστῶ μέμνηεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ πάθος. Et. Flor. Miller Misc. 92 δουρὶ ξυστῶ μέμνη Αἴας. Integrum versum Draco Stratonic. 12 (μίνων) et priorem partem 64 affert. Αἴας et Μένων scripsi cum Meinekio, praeterea αἰχματὰς restitui, ubi Hermanno αἶματᾶ, Schneidewino αἶμάτα placuit: sed μέμνηεν quoque de vitio suspectum, malim μεμήναι ad Homeri modum, qui εἰστήκειν pro εἰστήκει dicere solet, item ἠνώγειν, δεδειπῆκειν alia. — Aiakis et Memnonis certamen etiam Dictys Cretensis enarrat, sed non liquet, utrum alienam auctoritatem sit secutus, an suo periculo novaverit.

Fr. 69. Schol. II. α 222: Οὕτως δαίμονας καλεῖ θεοὺς ἦτοι ὅτι δαήμονες . . . ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταί τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμᾶν ὁ λυρικός φησιν· Ὅς (AD οἷ) φέθεν . . . τ' ἐδάσσατο (Α τεδάσσαντο) τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Cram. An. Ox. IV 409, 16: Οἱ φέθεν πάλλοις ἔπαλλε δαίμονας, ἐδάσσατο τοὺς μερισμούς καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Matranga An. 409: οἷφθεν πάλιν ἔπαλλε, δαίμονας τ' ἐδάσσατο, τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Schol. cod. Vind. 49: Ἀλκμᾶν ὁ λυκόφρων φησὶν· ἠέθεν πάλῃ ἔπαλλε, δαίμονας τ' ἐδάσσατο· τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις. cod. Vind. 61: ὅς φέθεν πάλλοις ἔπαλλεν δαίμονας· ἐδάσσατο τοὺς μ. τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. — φέθεν scripsi, vulgo φέθεν, Blomfield coni. ὅς θεῶν παλούς, quod debebat certe πάλως scribi; ego dativum teneo, cf. Soph. Electr. 709 στάντες δ' ὄθ' αὐτούς (poeta videtur scripsisse ὄθεν σφας) οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλιν καὶ κατέστησαν δίφρους. — δαίμονας haud dubie antiquitus iam corruptum; poeta scripserat διανομάς. cf. Callimach. ap. Schol. Eurip. Hec. 467: Ἦχι πάλους ἐβάλοντο διέκριναντό τε τιμὰς πρῶτα Γιγαντεῖον δαίμονες ἐκ πολέμου. Eodem vitio laborat Aeschyli versus Eumen. 685: Σὺ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας οἶνον παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς, ubi schol. Eurip. Alcest. v. 12 veram scripturam διανομάς servavit. Nauck in Alcmanis versu δαίμονας praefert, quod doricum esse putat pro διανομάς.

Fr. 70. Athen. IV 140 C: Ἐτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δειπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄϊκλον προσαγορεύεσθαι, παρακλησίως ἀπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμᾶν μὲν γὰρ οὕτω φησί· Κῆπι κτλ. οὕτω τὰ συνδείκνυα καλῶν. — κῆπι τᾶ μύλα Schweighauser, libri κηπιταιμύλαι. — δρυφῆται, olim ὀνφῆται scripsi, i. e. ῥοφῆται, sed nescio an Alcman δρυφᾶσθαι pro ῥοφῆσθαι dixerit, cf. Hesych.

71. [26.]

Αἶκλον Ἀλκμᾶων ἄρμόξατο.

72.

Ἦσκέ τις σκάφευς ἀνάσσω.

73. [36.]

Πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκῆω.

74 A.

Ναοῖσιν ἀνθρώποισιν αἰδοιέσταν.

74 B. [17.]

*Κλῖναι μὲν ἐπὶ τὰ καὶ τόσαι τράπεσσαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
λίνῳ τε σασάμῳ τε κῆν πελίχναις
πέδεσσι χρυσοκόλλα.*

δρῦφειν, περαίνειν, et δρυφόμενοι, φθειρόμενοι. Dixit de hoc fr. etiam Welcker in Mus. Rh. X 407. — συναικλίας Dindorf, vulgo συναικλείαις, BP συναικλείαις.

Fr. 71. Athen. IV 140 C: Καὶ πάλιν Ἀἶκλον κτλ. — scripsi αἶκλον. — ἄρμόξατο PL, ἄρμόξατο V fortasse recte.

Fr. 72. Cram. An. Ox. I 159, 30: Καὶ ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσιν συστήλλει ἐν τῷ ἔσκειν, ὁ δὲ Ἀλκμᾶν φυλάττει. Ἦσκε κτλ. Τινὲς δύο μὲν (scr. μέρη) φασί, ἧς ἀντὶ τοῦ ἦν Λωρικῶς, καὶ κε σύνδεσμος οἱ Λωριεῖς ἢ μετὰ τοῦ ν λέγουσιν ἢ τροπῇ τοῦ ε εἰς κα. — Scripsi σκάφευς, legēbatur σκαφεύς. Deinde Alcman haud dubie Φανάσσω scripserat.

Fr. 73. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: Πρόσθε, πρόσθα, καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφήν. Πρόσθε' (ita Bast, cod. πρόσ) κτλ.

Fr. 74 A. Et. Flor. Miller Misc. 55: Καὶ τὸ αἰδοιέσταν, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅλον· ναοῖσιν ἀν. αἰδ. Nisi forte primum vocabulum vitium contraxit, poeta ἀνθρωπος adiectivi loco adhibuit, quemadmodum comicus ἀνθρωπον ἦθος dixit. Dübner coni. νέουσιν, Nauck λαοῖσιν ut ἀνθρώποισιν plane tollatur, idem ἡδυμέσταν (vid. infra fr. 137) hic restituendum arbitratur.

Fr. 74 B. Athen. III 110 F: Μακωνίδων ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμᾶν ἐν τῷ πέμπτῳ (sic Schweighaeuser, ἐν τῷ ε' A, ἐν τῷ ιεω P, ἐν ἱεω B, ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ VL) οὕτως· Κλῖναι κτλ. ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. — V. 2. ἐπιστέφοισαι APV, ἐπιστέφοι σε B, ἐπιστεφεῖς σελίνῳ L. — V. 3. λίνῳ τε σασάμῳ τε, Schneidewin λίνῳ τε σασάμῳ τε. — κῆν BP, κῆν VL. — πελίχναις, P πελλίχναις. — V. 4. πέδεσσι ABDP, πέδαισι VL, παίδεσσι Schweighaeuser. Scribendum videtur λίνῳ τε (vel δὲ) σασάμῳ τε (i. e. ἄρτοις λινωτοῖς καὶ σασαμωτοῖς) καὶ πελαίναις πέδεστι χρυσοκόλλα. Alias ἐμπέλαινα dicuntur, vid. Hesych. ἐμπέλαινα, πόπανα, formam diphthongo auctam agnoscit idem: Πέλαινα· πόπανα, μελλίγματα. Femininum genus tuetur idem: ἐπιπελάιναι· ὅλαι καὶ πόπανα, ubi fort. ἐπιπέλαινα legendum. Hartung

Ἦδη παρέξει πνάνιον τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

Ὀρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χεῖμα κῶπώραν τρίταν,
καὶ τέτρατον τὸ ἤρ, ὅκα
σάλλει μὲν, ἐσθίεν δ' ἄδαν
ὅ οὐκ ἔστιν.

. . . . . Αἰ γὰρ ἄμιν
τούτων μέλοι . . .
Ἄμιν δ' ὑπανλήσει μέλος.

Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάφιον.

ἐπιστεφεῖς ἐν λίνῳ τε σασάμῳ τε, κῆμπέλαινα Περίκλεσσι (vel πελικάϊσι) χρυσόκολλα. Dixit etiam Welcker de his versibus in Mus. Rh. X 412. — Fortasse hoc fragmentum sicut etiam fr. 75 et alia quaedam quae sequuntur referendum ad illud carminum genus, quod Hesychius memorat: Κλεψιάμβοι· Ἀριστόξενος· μέλη τινα παρ' Ἀλκμᾶν. quibuscum componas quae Athen. XIV 636 B ex Phillide ascripsit: ἐν οἷς γὰρ τοὺς ἰάμβους ἤδον ἰαμβύκας ἐκάλουν, ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις κλεψιάμβους. ubi παρακαταελογίζοντο omnino scribendum, nam παρακαταλογία vel καταλογία (vid. Hesych.) proprie dici solebat, quando assa voce carmina recitabant.

Fr. 75. Athen. XIV 648 B: Πόλτον δὲ μνημονεύει Ἀλκμᾶν οὕτως· Ἦδη κτλ. ἔστι δὲ τὸ πνάνιον, ὡς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἡψημένη· χίδρον δὲ οἱ ἐφθοῖ πυροί· κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι. Cf. Eust. Od. 1563, 1 et 1735, 50. — V. 1. πνάνιον, B πνάνιον.

Fr. 76. Athen. X 416 D: Κᾶν τῷ πέμπτῳ (ε' AB, om. PVL) δὲ (Ἀλκμᾶν) ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀδηφάγον λέγων οὕτως· Ὀρας κτλ. — V. 1. ἔσηκε τρεῖς L, ἔση καὶ κετρεῖς PV, ἔσακε τρεῖς B. — V. 2. χεῖμα κῶπώραν censor Ienensis, χεῖμα κῶπώραν Schweighauser, χεῖμάχῳ παρὰ A, χεῖμάχῳ παρὰ B, χεῖμάλῳ παρὰ P, χεῖμάλῳ παρὰ V, χεῖμᾶν ὀπώραν L. — V. 3. τέτρατον PL, τέταρτον V. — ἤρ, ὅκα Schweighauser, ἡροκας A, τὸ κρόκας PVL, praeterea scripsi ἤρ. — V. 4. σάλλει μὲν Porson, libri ἄλλ' εἰ μὲν. — ἐσθίεν δ' ἄδαν Porson, ἔσθει ἐν δάδαν PVL. — V. 5. ἔστιν B, vulgo ἔστι.

Fr. 77. 78. Apollon. de pron. 383 B: Ἡ ἈΜΙΝ Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ἰ, ἐν οἷς προπερισπᾶται· Αἰ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι· ὀξύνομέν τε· Ἄμιν κτλ. Ἀλκμᾶν. — τούτων, Valckenaer τούτῳ.

Fr. 79. Priscian. I 21: „Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi nisi, ut Alcman: Καὶ γ. κτλ. est enim dimetrum iambicum et sic est proferendum Ἔ, ut faciat brevem syllabam.“ Manifestus

71. [26.]

Αἶκλον Ἀλκμῶν ἀρμόξατο.

72.

Ἦσκέ τις σκάφενς ἀνάσσω.

73. [36.]

Πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκῆω.

74 A.

Ναοῖσιν ἀνθρώποισιν αἰδοιέστατον.

74 B. [17.]

*Κλῖναι μὲν ἐπὰ καὶ τόσαι τράπεσσαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
λίνω τε σασάμω τε κῆν πελίχναις
πέδεσσι χρυσοκόλλα.*

δρύφειν, περαίνειν, et δρυφόμενοι, φθειρόμενοι. Dixit de hoc fr. etiam Welcker in Mus. Rh. X 407. — συναικλείαις Dindorf, vulgo συναικλείαις, BP συναικλείαις.

Fr. 71. Athen. IV 140 C: Καὶ πάλιν Ἀἶκλον κτλ. — scripsi αἶκλον. — ἀρμόξατο PL, ἀρμόξατο V fortasse recte.

Fr. 72. Cram. An. Ox. I 159, 30: Καὶ ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν συστήλλει ἐν τῷ ἔσκειν, ὁ δὲ Ἀλκμῶν φυλάττει. Ἦσκε κτλ. Τινὲς δύο μὲν (scr. μέρη) φασί, ἧς ἀντὶ τοῦ ἦν Λωρικῶς, καὶ κε σύνδεσμος οἱ Λωρικεῖς ἢ μετὰ τοῦ ν λέγουσιν ἢ τροπῇ τοῦ ε εἰς κα. — Scripsi σκάφενς, legabatur σκαφεύς. Deinde Alcman haud dubie *Ἀνάσσω* scripserat.

Fr. 73. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: Πρόσθε, πρόσθα, καὶ παρ' Ἀλκμῶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφήν. Πρόσθε' (ita Bast, cod. πρόσ) κτλ.

Fr. 74 A. Et. Flor. Miller Misc. 55: Καὶ τὸ αἰδοιέστατον, ὡς παρ' Ἀλκμῶνι, οἶον· ναοῖσιν ἀν. αἰδ. Nisi forte primum vocabulum vitium contraxit, poeta ἀνθρωπος adiectivi loco adhibuit, quemadmodum comicus ἀνθρωπον ἦθος dixit. Dübner coni. νέουσιν, Nauck λαοῖσιν ut ἀνθρώποισιν plane tollatur, idem ἡδυμέστατον (vid. infra fr. 137) hic restituendum arbitratur.

Fr. 74 B. Athen. III 110 F: Μακωνίδων ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμῶν ἐν τῷ πέμπτῳ (sic Schweighaeuser, ἐν τῷ ε' A, ἐν τῷ ιεῷ P, ἐν ιεῷ B, ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ VI.) οὕτως· Κλῖναι κτλ. ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. — V. 2. ἐπιστέφοισαι APV, ἐπιστέφοι σε B, ἐπιστεφεῖς σελίνω L. — V. 3. λίνω τε σασάμω τε, Schneidewin λίνω τε σασάμω τε. — κῆν BP, κῆν VL. — πελίχναις, P πελλίχναις. — V. 4. πέδεσσι ABDP, πέδαισι VL, παίδεσσι Schweighaeuser. Scribendum videtur λίνω τε (vel δὲ) σασάμω τε (i. e. ἄρτοις λινωτοῖς καὶ σασαμωτοῖς) κῆμ πελαίναις πέδεσσι χρυσοκόλλα. Alias ἐμπέλαινα dicuntur, vid. Hesych. ἐμπέλαινα, πόπανα, formam diphthongo auctam agnoscit idem: Πέλαινα· πόπανα, μελλίγματα. Femininum genus tuetur idem: ἐπιπελάιναι· ὅλαι καὶ πόπανα, ubi fort. ἐπιπέλαιναι legendum. Hartung

Ἦδη παρέξει πνάνιον τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

Ὡρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χειμα κῶπώραν τρίταν,
καὶ τέτρατον τὸ ἤρ, ὅκα
σάλλει μὲν, ἐσθίεν δ' ἄδαν
οὐκ ἔστιν.

. . . . . Αἰ γὰρ ἄμιν
τούτων μέλοι . . .
Ἀμιν δ' ὑπαυλήσει μέλος.

Καὶ χειμα πῦρ τε δάφιον.

ἐπιστεφεῖς σὺν λίνῳ τε σασάμῳ τε, κῆμπέλαινα Περίκεσσι (vel πελικάϊσι) χρυσόκολλα. Dixit etiam Welcker de his versibus in Mus. Rh. X 412. — Fortasse hoc fragmentum sicut etiam fr. 75 et alia quaedam quae sequuntur referendum ad illud carminum genus, quod Hesychius memorat: Κλεψιάμβοι· Ἀριστόξενος· μέλη τινα παρ' Ἀλκμᾶνι. quibuscum componas quae Athen. XIV 636 B ex Phillide ascripsit: ἐν οἷς γὰρ τοὺς ἰάμβους ἦδον λαμβύκας ἐκάλουν, ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις κλεψιάμβους. ubi παρακαταελογίζοντο omnino scribendum, nam παρακαταλογὴ vel καταλογὴ (vid. Hesych.) proprie dici solebat, quando assa voce carmina recitabant.

Fr. 75. Athen. XIV 648 B: Πόλτον δὲ μνημονεύει Ἀλκμᾶν οὕτως· Ἦδη κτλ. ἔστι δὲ τὸ πνάνιον, ὡς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἡψημένη· χίδρον δὲ οἱ ἐφδοὶ πυροί· κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι. Cf. Eust. Od. 1563, 1 et 1735, 50. — V. 1. πνάνιον, B πεάνιον.

Fr. 76. Athen. X 416 D: Κᾶν τῷ πέμπτῳ (ἐ' AB, om. PVL) δὲ (Ἀλκμᾶν) ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀδηφάγον λέγων οὕτως· Ὡρας κτλ. — V. 1. ἔσηκε τρεῖς L, ἔση καὶ κετρεῖς PV, ἔσακε τρεῖς B. — V. 2. χειμα κῶπώραν censor Ienensis, χειμα κῶπώραν Schweighauser, χειμάχῳ παρὰ A, χειμάχῳ παρὰ B, χιμάλῳ παρὰ P, χιμάλῳ παρὰ V, χειμᾶν ὀπώραν L. — V. 3. τέτρατον PL, τέταρτον V. — ηρ, ὅκα Schweighauser, ηροκας A, τὸ κρόκας PVL, praeterea scripsi ἤρ. — V. 4. σάλλει μὲν Porson, libri ἀλλ' εἰ μὲν. — ἐσθίεν δ' ἄδαν Porson, ἐσθίει ἐν δάδαν PVL. — V. 5. ἔστιν B, vulgo ἔστι.

Fr. 77. 78. Apollon. de pron. 383 B: Ἡ ΑΜΙΝ Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι, ἐν οἷς προπερισπᾶται· Αἰ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι· ὀξύνονέν τε· Ἀμιν κτλ. Ἀλκμᾶν. — τούτων, Valckenaer τούτῳ.

Fr. 79. Priscian. I 21: „Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman: Καὶ χ. κτλ. est enim dimetrum iambicum et sic est proferendum Ἔ, ut faciat brevem syllabam.“ Manifestus

80.

Οἶκας μὲν ὠραίῳ λίνῳ.

81.

Λεπτὰ δ' ἄταρκος, νηλεὲς δ' ἀνάγκα.

82. [63.]

Ο Ο Ο — — — Ο Ο — — — Ο Ο —

Φρύγιον αὐλήσεν μέλος Κερβήσιον.

83. 84. [35.]

*Περυσσόν· αἶ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκης.
Ἰνώ σαλασσομέδοισ', ἄν ἀπὸ μάσδων.*

Priaciani error corripientis vocalem *Λ*, a quo errore sibi cavit infra 22 haec repetens: „Hiatus quoque causa solebant illi interponere *Ϝ*, quod ostendunt et poetae Aeolide nisi, Alcman: καὶ χεῖμα κτλ.“

Fr. 80. Cram. An. Ox. I 287, 4: Καὶ εἶκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοῖα, οἶκας κτλ. παρὰ Ἀλκμᾶνι. At ibid. IV 368, 19: εἶκα μὲν legitur, et 415. 22: Εἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι. itaque Bekk. An. III 1294, 5, sed ibid. 1404: Οἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀντὶ τοῦ ὁμοῖος εἰ. Gaisford tamen in Choerobosci Epim. II 871 et 587 bis εἶκας edidit, sed οἶκας tuetur etiam Herodian. περὶ μόν. λέξ. 24, 9.

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 60, 24: Ἐὰν δ' ὦσιν ἐκ τοῦ εἰ οὐκ ἔτι (γίνεται τροπή τοῦ ἦ εἰς ᾧ μακρόν), ἔλατος ἱππῆλατος. Ἀλκμᾶν· Λεπτὰ δ' ἄτ. ἀνελῆς δ' ἀνάγκη, ἐκ γὰρ τοῦ ἐλεεινῆ. quae correxi. Ἄταρκος videtur Parcae filum dici, unde ipsa dea Ἄταρπώ dicta, vid. Schol. Od. η 179.

Fr. 82. Strabo XII 580: Λέγεται δὲ τινα φύλα Φρύγια οὐδαμοῦ δεικνύμενα, ὥσπερ οἱ Βερέκυντες· καὶ Ἀλκμᾶν λέγει· Φρύγιον κτλ. καὶ βόθρονος τις λέγεται Κερβήσιος ἔχων ὀλεθροῦς ἀποφορὰς. — αὐλήσεν scripsi, vulgo ἠῦλσε, *Ϝ* ἠῦλσε. — Κερβήσιον scripsi, vulgo τὸ Κερβήσιον, Cfg τὸ Κερβήσιον, Dhi τὸ Κερβήσιον. Meineke Κερβήσιον requirit, coll. Hesych. Κερβιαῖον ἔθνος ἐχόμενον Λυδῶν. Strabo non recte de populo ignoto cogitavit, a Corybantibus sive Cyrbantibus nomus ille dictus esse videtur.

Fr. 83 et 84. Hephaest. 81: Ἀπ' ἐλάσσονός τε ἐπιώνικον τριμετρὸν ἐστὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἱαμβικὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον· τὰς δὲ ἐξῆς δύο ἐξάσημους ἰωνικάς καθαρὰς, ὅλον· Περυσσόν κτλ. Duo diversa fragmenta esse apparet. At valde dubium mihi videtur prius, nam mirificum plane illud περυσσόν, quae mihi quidem videtur nota esse veteris alicuius metrici, qui illud αἶ redundare censuit, cum verum dimetrum ionicum esse censeret, quod non percepit Hephaestio. — Fr. 83. Λύκης ACP, vulgo Λύκειος, E Turn. Fl Λύκειος. — Fr. 84. σαλασσομέδοισ', ἄν scripsi, praeunte Porsono, qui supplavit locum in hunc modum: ῥίπτειν φάτις γαλασηνὸν Μελικέρταν. vulgo σαλασσομέδοισαν, quod metro adversatur, sed verae lectionis vestigium servat P σαλασσομέδοισάν, A Ἰνώ σαλασσομεδοισάν, C Ἰνωσαλασσομέδοισαν, ES Turn. σάλας ὁμέδοισαν, Fl σάλας ὁ μέδοισαν. — ἀπὸ μάσδων C, reliqui ἀπομάσδων, Porson ἀπὸ μασθῶν.

Ἑκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

-85 B.

Λιγύκορτον πάλιν ἄχει.

86. [60.]

Ἄδοι Διὸς δόμῳ

ὁ χορὸς ἄμὸς καὶ τοί, Φάναξ.

87. [53.]

υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένιοισιν

ἄλιτρος ἦστ' ἐπὶ θάκῳ κατὰ πέτρας

ὀρέων μὲν οὐδέν, δοκέοντι δ' (ἐοικώς).

859

Fr. 85 A. Hephaest. 66: καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι Ἑκατον κτλ. — V. 1. Ἑκατον Ursinus, vulgo ἑκατόν. Vulgo post υἱόν interpungitur, et dimetri esse putantur, sed affert ut tetrametrum grammaticus ap. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 472 et gramm. Harlei. 332. Cf. Tricha 51.

Fr. 85 B. Et. Flor. Miller Misc. p. 206: Λιγύκορτον (in marg. λιγύκορτον) πάλιν παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχει ἀντὶ τοῦ λιγύκορτον μεταθέσει τοῦ ῥ. quae correxi, nam πάλιν et ἔχει poetae esse manifestum. Syllabae αχ et εχ in codicibus adeo similes, ut saepissime permutentur a librariis. Vocabuli λιγύκορος etiam Miller memor fuit, Alcman metathesi usus λιγύκορτον dixit, cf. Hesych. κορτεῖν κροτεῖσθαι, qui praeterea κόρος ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων, ut Musurus correxit. Poeta de instrumento musico dixisse videtur λιγ. π. ἄχει (sive ἀχει) μάγας. Etiam Nauck λιγύκορτον Alcmani vindicat.

Fr. 86. Apollon. de pron. 365 A: Ὀρθοτονεῖται δὲ (τοί) καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν Ἄδοι κτλ. Φάναξ Maittaire, cod. γ' αναξ. Videtur esse ex hymno in Apollinem. Numeri incerti, nam v. 2 diagraphma

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

non satis placet, atque δόμῳ de vitio suspectum. Hartung ἄδοι δὲ Διὸς τε δόμῳ χορὸς.

Fr. 87. Schol. Pind. Ol. I 97: Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμᾶν· λίθον φασὶν ἐκπαινεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος ..., ὁ δὲ Ἀλκμᾶν (haec tria verba addidit Boeckh). Ὅπως (ὅπη Vrat. 4) ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένιοισιν ἄλιτρος ἦστ' (ἦσθ' Vrat. 4, Vat. B ἦσθ') κτλ. Scribendum ὁ δὲ Ἀλκμᾶν οὕτως· ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένιοισιν ἄλιτρος, ita ut ab ἄλιτρος novus versus inchoetur, nam v. 2 eiusdem est numeri, qui fr. 83 et 84 reperitur: quamquam numeri etiam aliter describi possunt, velut ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένιοις ἄλιτρος | ἦστ' κτλ. Vat. B duos exhibet versus, quorum prior voce θάκας terminatur. Hecker coniecit ὅπως δ' ἄλιτρος ἀνὴρ πᾶσιν ἐν ἀρμένιοισιν, Hermann delevit ἐν ἀρμένιοισιν. — V. 2. ἐπὶ θάκῳ

88.

Ὅποτε ὑπὸ τοῦ Ἱππολόχου, κλέος δ' ἔβαλλον οὐ νῦν
ὑπεστάντων.

89. [83.]

Νικῶ δ' ὁ κάρρων.

90. [85.]

Μῆον ἦ κοδύμαλον.

91. [87.]

Μάγαδιν δ' ἀποθέσθαι.

92. [100.]

Τανσία παλλακίῳ.

scripsi, legebatur ἐπὶ θάκας, ἐπιθάκας Vrat. 3, Heyne ἐπὶ θάκοις. — Hartung hoc plane oblitteravit ἥσται κρεμαστᾶς κάτω πέτρας ascribens, et κάτω iam Hermannu commendavit. — V. 3. Schol. Pind. ὀρέων μὲν οὐδὲν δοκίαν δέ, sed Eust. Od. 1701, 23: ὅτι δὲ φαντασία ἦν καὶ τὰ ἐπὶ Σισύφῳ δηθησόμενα πλάσματα, δηλοῖ καὶ ὁ Ἀλκμᾶν ἐν τῷ ὀρέοντι μὲν οὐδὲν, δοκίοντι δέ, ubi quamvis dativus ex librarii errore ortus videri possit, tamen germanae lectionis vestigium superesse credo, nam particula δέ in enuntiato novissimo omnino non ferenda indicio est vocabulum aliquod interceptum esse, itaque ὀρέων quidem servavi, sed δοκίοντι recepi et λοιπῶς addidi. Welcker Mus. Rhen. X 242 seq. ita haec conformavit Ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοις ἀλιτροῦς | ἥστ' ἐπὶ θάκας κάτω, πέτρας ὀρέων μὲν | οὐδὲν, δοκίαν δέ.

Fr. 88. Cram. An. Ox. I 418, 8: Λέγεται δὲ (ὑπαιθα) καὶ ἀνευ τῆς θα παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ σημαίνει τὸ πρότερον. Ὅποτε κτλ. ἀντὶ τοῦ πρότερον. Non expedit, olim conieci ad Hippocoontidarum caedem pertinere, ὁπόθ' ὑπὸ θ' Ἱπποδόω Δορυκλῆος τ' ἔβλη κορύνα ὑπαισταντων. Cf. Hesych.: ὑπαί· πρὸ τοῦ καὶ νῦν· ὑπαὶ πόδα. Hartung οὔτ' Εὐρύτου νιν, οὐ Δορυκλῆος δόρυ Βάλλε νιν οὐδὲν ὑπαὶ Ἀντώντα.

Fr. 89. Apollon. Dysc. de synt. 212: Ἡ εὐκτική, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι· νικῶ κτλ. Fortasse Alcmanis est, quod legitur in Et. Gud. 301, 6. (Cram. An. Par. IV 54. 23) κάρρων· ὅλον νὰ καὶ κάρρων βῶς: sed non debebam eo uti ad hoc fr. redintegrandum.

Fr. 90. Athen. III 81 F: Ἀλκμᾶν δὲ τὸ στρουθίον μῆλον ὅταν λέγῃ· μείον ἢ κ. Ἀπολλόδαρος δὲ καὶ Σωσίβιος τὸ Κυθώνιον μῆλον ἀκούουσιν. — μῆον, legebatur μείον. — κοδύμαλον, A κωδύμαλον, B κωδύμαλλον, sed κοδύμαλον tuetur Hesychius.

Fr. 91. Athen. XIV 636 F: Καὶ Ἀλκμᾶν δὲ φησι· Μάγαδιν δ' (om. P) ἀποθ.

Fr. 92. Et. M. 171, 7: Αὔσιον, καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει . . . ὁ δὲ Ἀλκμᾶν· τανσία παλλακίῳ (PD πανσία, Flor. πολλακίῳ). Hoc quidem vocabulum ab Alcmanis consuetudine alienum; conieci τανσίαν πάλιν κίω, quamquam alias placuit τανσία πάλλα κάτω (ἔπεσεν) i. e. Nausicae pila, vid. Hom. Od. VI 115. Hesych.: πάλλα· σφαῖρα ἐκ ποικίλων ναμάτων (scr. ξαμμάτων) πεποιημένη.

93. [105.]

860

Καὶ Κέρκυρος ἀγείται.

94. [106.]

Ὅκκα δὲ γυνὰ εἶην.

95. [120.]

Τὰν Μῶσαν καταῦσεῖς.

96. [109.]

Τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κλείτει.

Fr. 93. Et. M. 506, 20: *Κέρκυρ . . . Ἀλκμάν φησι· Καὶ Κ. ἡγείται ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ, ἀλλ' οὐκ εἴρηται.* Cf. Et. Gud. 316, 39. — Scripsi *ἀγείται*, Schneidewin *ἀγῆται*.

Fr. 94. Et. M. 620, 85: *Ὅκκα δὲ τύννη εἶην· παρὰ Ἀλκμᾶνι, τὸ ὅτε ὄκα λέγει ἡ διάλεκτος, εἶτα διπλασιάσασα ὄκκα· Περί παθῶν.* At Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 606: *ὅτε ὄκα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ. ὄκκα δὲ γυνή.* — Scripsi *γυνή*.

Fr. 95. Eust. Il. 1547, 50: *Λέγει δὲ καὶ Ἀλκμάν· τὰν μοῦσαν κατ-αύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσαις.* — *Μῶσαν* Welcker; *καταῦσεῖς* ego correxi. Sane Eustathius sive auctor quem sequitur refert ad *αὔειν wrere*, itaque addit Atticos aspirare *καθαῦσαι*, hinc *ἀφανίσαις* interpretatur (cf. Hes. *καθαῦσαι· ἀφανίσαι*) atque ipse antea hoc secutus sum, tuitusque est Lobeck. Soph. Ai. p. 357 exemplis speciosis sane, sed disparibus. Quemadmodum *καταβοᾶν* et *κατακράζειν* dicuntur, ad eundem modum Alcman *καταῦειν* usurpavit, et cum futurum diacrisin retineat, omnis ambiguitas procul habetur.

Fr. 96. Schol. Hom. Il. μ 66: *οὕτως καὶ τὸ κλειτός, οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ' Ἀλκμᾶνι· τῷ ἐν Θεσσαλίᾳ κλείτει.* Scripsi *τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ*, nisi malis *τῶν Θεσσαλίδων*; neque vero *κλειτός* hic *clivum* significat, quemadmodum *κλείτεια* (*κλίτεια*) dixit Apollon. Rh. I 599 (idem vocabulum correptum adhibuit Lycophr. 601. 737), sed idem est atque *κλῆος*, componit enim Herodianus adiectiva oxytona et nomina barytona eiusdem stirpis, velut *μακρός* et τὸ *μάκρος*, *στενός* et τὸ *στεινός*. adde schol. Il. Ψ 419. Alcman fortasse *κλήτει* scripsit, cf. Suid. *κλήτος· δόξα*, contra Et. Gud. 327, 55 *κλήτος* interpretatur *κλήθος*. Hesychius, quem adhibuit Welcker, *κλειτή· κλίματι, γωνία· ἡ ἀγαθὴ δόξα· ἡ ὀνομαστή.* ut solet tria diversa vocabula coniunxit *κλείτει* vel *κλίτει* (Lycophr. *πρὸς κλίτει γεωλόφῳ*), τὸ *κλήτος* et ἡ *κλήτη*. Non recte Lobeck *Ῥηματικ.* 292 scribit *ἐν τῷ Θεσσαλικῷ κλείτει* et interpretatur *κλισμὸν Θεσσαλικόν*, Schneidewin coni. *παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν τῷ ε'*, neque melius Dindorf *ἐν τῷ Θεσσαλῷ κλείτει*. Alcman fortasse de magarum Thessalicarum fama verba facit quandoquidem magos e Thessalia ad mala averruncanda Lacones adhibere solebant, vid. Meineke Poet. Com. IV 705, quo rettulit etiam Hesychii glossam *Θεσσαλῶν· ἐναγισμός τις παρὰ Λάκωνιν*, corrigens: *Θεσσαλιώτας· ἐναγισμός τις*.

97. [118.]

Λᾶδος εἰμένα καλόν.

98. [103.]

Καλλὰ μελισδομέναι.

99. [76.]

861

Τὰ ῥὰ κάδεα.

100. [16.]

Τὸ νέκταρ ἔδμεναι.

101 A.

Ἀρτέμιτος θεράποντα.

101 B.

Etym. Flor. Miller Misc. 291 post explicationem vocis ὕλα-
κόμωροι, quae legitur in Et. M. 776, 21 seq. exhibet haec: καὶ
Ἀλκμάν· μελισκόνα τὸν ἀμόρη, quae nequeo expedire.

Fr. 97. Eust. II. 1147, 1: Λᾶδος . . . ὁ Λωρεῖς λᾶδος φασίν, ὡς
Ἀλκμάν, Α. εἰ. κ. ὅ ἐστιν λῆδιον ἐνδεδυμένη εὐειδής. itaque λῆδιον
Didymus littera Ἰῶτα carere censuit, quam alii addere solebant, quem-
admodum etiam Ahrens λᾶδος scripsit coll. Hesych. λαῖδος, λῆδος, τρι-
βώνιον. Cf. M. Schmidt Didym. p. 342 qui in Philemonis verbis, quae
Eustath. adscripsit, recte quidem iambici numeri vestigia animadvertit,
sed non recte Byzantio qui politicis versibus usus sit vindicat, nam
Philemon Atticista iambicis versibus praecepta de sermonis Attici con-
suetudine exposuit, vid. schol. Hephaest.: ὡς τὸ φερόμενον δι' ἰάμβων
Φιλήμονος τοῖς Ἀττικισταῖς (fort. τοῦ Ἀττικιστοῦ) περὶ Ἀττικῆς ἀντιλογίας
τῆς ἐν ταῖς λέξεσιν.

Fr. 98. Etymol. M. p. 486, 39: καλὰ· τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι (add.
DM καλὰ, P καλλὰ ut conieceram) ἐστίν, οἶον· καλὰ (DP κάλλα) μελ.
Cram. An. Par. IV 63, 13: τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι καλὰ ἐσθλὸν καὶ καλὰ
μελισσομέναι. scrib. καλλὰ ἐστίν· καλλὰ μελισδομέναι. Cf. Apollon. de
adv. p. 565, 13.

Fr. 99. Apollon. de pron. 396 C: Ἀλοεῖς μετὰ τοῦ ρ κατὰ πᾶσαν
πτῶσιν καὶ γένος . . . καὶ Ἀλκμάν δὲ συνεχῶς ἀλοεῖζων φησὶ τὰ εα κά-
δεα. — Scripsi ρὰ, Welcker et Bekker ρεᾶ, quod debebat ἐϛὰ dici.

Fr. 100. Athen. II 39 A: Οἶδα δ' ὅτι Ἀναξανδρίδης τὸ νέκταρ οὐ
ποτόν, ἀλλὰ τροφήν εἶναι λέγει θεῶν . . . καὶ Ἀλκμάν δὲ φησὶ· τὸ νέ-
κταρ ἔδμεναι αὐτούς. fortasse etiam αὐτῶς poetae est. Cf. Eust. 1633, 1.
Hartung τὸ delet.

Fr. 101 A. Eust. Od. 1618, 23: κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῶ Ἀλκμα-
νικὴν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἶον· Ἀρτέμιτος θεῖρ. ubi scriben-
dum videtur Ἀρτάμιτος.

102. [38.]

Plut. de mus. c. 14: Οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ θεός . . . ἄλλοι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν φασιν αὐλῆσαι, καθάπερ ἱστορεῖ ὁ ἄριστος μελῶν ποιητῆς Ἀλκμάν.

103. [39.]

Schol. Theocr. V 83: Πράξιλλα μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὀνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι, (τὰ Κάρνεια), Ἀλκμάν δὲ ἀπὸ Καρνέου (P Ox. II Καρνίου, Καρνέου Gen. a) τινὸς Τρωικοῦ. Fortasse Alcman Κάρνον dixit, quam formam Praxillae vindicat cod. Ambros., adversante Pausan. III 13, 5. Quod exhibent EFN ἀπὸ Καρνέου τινὸς τοῦ υἱοῦ τῆς Δήμητρος (Δήμητρος Ahrens), ineptum librariorum commentum, cui ansam dedit scholion Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κῆραναι, quod in Ambros. continuo subsequitur.

104. [41.]

Schol. Aristoph. Pac. 457: Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄρεα καὶ Ἐννάλιον, κατ' ἐπίθετον· τινὲς δὲ Ἄρεως καὶ Ἐννοῦς τὸν Ἐννάλιον, οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὅτε μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὅτε δὲ διακρίειν.

105. [43.]

Pausan. III 18, 6: Ἐς Ἀμύκλας δὲ κατιούσιν ἐκ Σπάρτης ποταμός ἐστι Τλασα. θυγατέρα δὲ νομίζουσιν εἶναι τοῦ Εὐρώτα τὴν Τλασαν· καὶ πρὸς αὐτῇ Χαρίτων ἐστὶν ἱερὸν Φαέννας καὶ Κλη- 862 τᾶς, καθὰ δὴ καὶ Ἀλκμάν ἐποίησεν.

106.

Athenagor. Legat. pro Christ. c. 14: Ἀλκμάν καὶ Ἡσίοδος Μύδειαν, καὶ (duo codd. Clarom. ἦ) Νιόβην Κίλικες (ἰδρυνται θεούς).

107. [46.]

Plut. de Herod. malign. c. 14: Καίτοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πεισανδρος, οὐ Στρίλχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχατον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἕνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλῆα τὸν Βοιωτίον ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.

108. [49.]

Tzetz. in Il. 65 ed. Herm.: *Θαλῆς, Πυθαγόρας, Πλάτων τε καὶ οἱ Στωικοὶ διαφορὰν ἴσασι δαιμόνων τε καὶ ἡρώων· δαίμονας γὰρ φάσκουσιν ἀσωμάτους εἶναι οὐσίας· ἡρώας δὲ ψυχὰς σωμάτων διαζυγείσας. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ὅμηρος, Ἡσίοδος τε καὶ Ἀλκμᾶν ὁ λυροποιὸς καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ ἀλληλόως ταῦτα ἐκδέχονται.* Fort. pertinet ad Fr. 69.

109. [54.]

Aelian. Var. Hist. XII 36: *Ἐολκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις . . . Ἀλκμᾶν δέκα φησὶν.*

110. [55.]

Aelian. Hist. Anim. XII 3: *Ὀμήρῳ μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ ἵππῳ δόντι συγγνώμην νέμειν ἄξια· ποιητῆς γὰρ καὶ Ἀλκμᾶν δὲ μιμούμενος ἐν τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον οὐκ ἂν φέροιτο αἰτίαν· ἔχει γὰρ ἀξιόχρεων εἰς αἰδῶ τὴν πρωτίστην τόλμαν.*

111. [119.]

Eust. Il. 1154, 25: *Καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὥς δὲ Ἀκμονος ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμᾶν φασιν ἱστορεῖ.* Sed videtur Ἀκμων scripsisse, ita non solum Eudoc. 26: *ὥς δὲ Ἀκμων ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμᾶν ἱστορεῖ*, sed etiam ipse Eust. 1150, 59: *ὁ τοῦ Κρόνου πατὴρ Ἀκμων ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ φασὶν ἀκαμάτου φύσεως.* neque tamen ista interpretatio satis habet auctoritatis, nisi quod Hesych.: *ἄκμων· ἀπαθής· Κρόνος· οὐρανός.* Alii potius Coeli patrem ferunt, quemadmodum Et. M. 49, 47, qui ex scholiis Homericis eadem fere quae Eust. 1150 exhibet, *ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατὴρ* dicit, Bekk. An. I 367, 12, Hesychius: *Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανός· Ἀκμονος γὰρ παῖς*, 863 Cornut. de Deor. nat. c. 1: *τινὲς δὲ τῶν ποιητῶν Ἀκμονος αὐτὸν (Οὐρανὸν) ἔφασαν εἶναι υἱόν.* Hesiodi versum affert Schol. Simmiae ap. Iacobs Anth. Pal. T. III 824: *Ἀκμονίδαν δὲ τὸν οὐρανόν, Ἡσίοδος· Γαῖα μὲν Ἀκμονα ἔτικτεν, ἀπὸ δ' Ἀκμονος οὐρανός,* quibus Comes Natalis si recte memini addit *ἔσκεν.* Suspensus aliquando sum Alcmanis hunc esse versum, id quod etiam Hermann Op. VI 271 censuit, sed potius ex *Titanomachia* petitus, quam videntur nonnulli Hesiodo tribuisse, vid. Cram. An. Ox. I 75, 12: *οἱ δὲ ἄκμονα τὸν αἰθέρα, αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανός,* ὥς ὁ τὴν *Τιτανομαχίαν* γράψας (sec. Philodemum π. εὐσ.

p. 61 huius carminis auctor omnium rerum primordia repetiit ab Aethere). Etiam Antimachus fr. 42 Coelum Ἀκμονίδην appellat, Charon autem dictus est eodem nomine propterea, quoniam malleo armatus ferebatur. Ceterum cf. Roth in Kuhnii diario II 44 seq. De Acnone etiam O. Schneider Callim. II p. 415 disseruit.

112. [86.]

Athen. XIV 624 B: Ταύτην δὲ τὴν ἁρμονίαν Φρύγες πρῶτοι εὗρον καὶ μετεχειρίσαντο, διὸ καὶ τοὺς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν αὐλητὰς Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν, οἷός ἐστιν ὁ παρὰ Ἀλκμᾶνι Σάμβας καὶ Ἐδων καὶ Τῆλος (fort. Τύλος legendum).

113. [57.]

Schol. Hom. II. γ 250: Μήτηρ Πριάμον, ὥς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμᾶνα τὸν μελοποιόν, Ζευξίππην, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον, Στυμῶ (D et cod. Vindob. n. 49 Τρυμῶ). Cf. Eudoc. 194.

114. [58.]

Plut. de mus. c. 5: Τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμᾶν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν. non recte O. Müller Alcaei nomen substituere voluit Dor. II 315.

115. [61.]

Schol. Aristid. III 490: Ὁ Κρής δὴ τὸν πόντον παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδότην μὲν, προσποιουμένων δ' ἄγνοεῖν ἀντὶ τοῦ νησιώτης ἄγνοεῖ τὴν θάλατταν. . . . λέγεται δὲ ἡ παροιμία καὶ οὕτως· ὁ Σικελὸς τὴν θάλατταν. Σὺ ὄρα (sic A, σύρας BD Oxon., tanquam proprium hominis nomen, σῦκα videntur legisse Apostol. XIII 6, Arsen. 388): γάρ, φασί, τίς Σικελὸς ἐμπορευόμενος καὶ ναυαγῆσας, εἴτα ἐκπεσὼν, ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ὡς γαληνιώσαν εἶδε τὴν θάλατταν, οἷδ' αὖ φησιν ἂ βούλει, βούλει γὰρ καὶ αὐτόν με λαβοῦσα καταποντίσαι· ἐγὼ δὲ νῆσον οἰκῶν ἐκ παιδὸς οἷδα τὰ σὰ σοφίσματα. Ἀλκμᾶν δὲ ὁ λυρικὸς μέμνηται τῆς παροιμίας. Alcmanis testimonium haud dubie ad pervagatum illud Ὁ Κρής ἄγνοεῖ τὴν θάλασσαν (Strabo X 482), non ad novicium ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν revocandum. Sed Alcmanis loco Alcaeum testem adhibet Zenob. V 30: Ὁ Κρής τὴν θάλατταν ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἢ παροιμία ἐστίν,

ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρηῖτες ἐγένοντο· μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος,
ut utri fides sit habenda, nescias.

116. [62.]

864

Aristid. II 272: Ἀλλ' ὅμως ἐὼ ταῦτα Πλάτωνος χάριν· ἔστω τὸ γειτόνημα ἄλμυρόν, ὡς φησιν, ubi Schol. T. III 635: Ἀλμυρόν γειτόνημα· Ἀλκμάν ὁ λυρικός τοῦτο εἶπεν· ἀντὶ τοῦ τί κακόν ἐστὶν γείτονα ἔχειν τὴν θάλασσαν, ἢ ὅτι ἡ λέξις Πλατωνική ἐστίν. Cf. Apostol. II 23. Arsen. 43 (Ἀλμυρόν γειτόνημ' ἐμβλεπε πόρρω).

117. [15.]

Athen. I 31 C: Ἀλκμάν που ἄπυρον οἶνον καὶ ἄνθεος ὄσδοντά φησι τὸν ἐκ Πέντε λόφων, ὅς ἐστι τόπος Σπάρτης ἀπ-
έχων στάδια ἑπτὰ (ξ C) καὶ τὸν ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, καὶ (om. D; verba καὶ τὸν ἐκ Καρύστου ... Ἀρκαδίας hic collo-
cavit Porson, vulgo leguntur post Σταθμίταν) τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας, καὶ τὸν ἐξ Οἰνουῦντος καὶ τὸν ἐξ Ὀνόγλων καὶ Σταθμῶν. χωρία δὲ ταῦτα, τὰ καὶ (verba τὰ καὶ plane delenda videntur), πλησίον Πιάνης· φησὶ γοῦν· Οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν (Οἰνουντιάδην vulgo, Οἰνουντιάδα B. cf. Plut. vit. Lyc. 6)· ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἢ Ὀνογλιν ἢ Σταθμί-
ταν. ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἐφημέριον· ἐχρῶντο γὰρ ἐφθοῖς οἶνοις. Καρύστιον οἶνον ex Alemane affert Strabo X 446, Eust. II. 281, 10, Steph. Byz. v. Κάρυστος, illud autem ἄνθεος ὄσδοντα affert Eust. 1449, 12 et 1633, 51. Pro Ὀνογλιν Casaubonus Ὀνογλίταν probante Meinekio, sed tuetur paradisin Hesych.: Ὀνύγλιν· εἶδος οἶνου, qui huc respicit etiam s. v. Δένθις. Poeta fort. scripsit:

Οἶνον δ' (αἰνῆν) Οἰνουντιάδαν
ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἤτοι Ὀνογλιν
ἢ Σταθμίταν ἢ Πέντε λόφων
ἄπυρόν τε καὶ ἄνθεος ὄσδοντ' ...

Fuit haud dubie olim Φοῖνον et Φοινουντιάδαν scriptum. De origine vocis οἶνος varia commenta sunt nostri, alius aliter primordia humani generis ad suum arbitrium exornantes, scilicet non animadverterunt, οἶνος οἰνώδης qui diceretur ab Hippocrate.

118.

Aristid. II 508: Ἐτέρωθι τοίνυν καλλωπιζόμενος παρ' ὅσοις εὐδοκμεῖ (Ἀλκμάν), τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἔθνη καταλέγει, ὥστ' ἔτι

νῦν τοὺς ἀθλόους γραμματιστὰς ζητεῖν, οὗ γῆς ταῦτ' εἶναι, λυσι-
τελεῖν δ' αὐτοῖς καὶ μακράν, ὥς ἔοικεν, ἀπελθεῖν ὁδὸν μᾶλλον ἢ
περὶ τῶν Σκιαπόδων ἀνήνυτα πραγματεύεσθαι. Alcman praeter
varias gentes, apud quos nomen suum clarum esse iactabat, etiam
fabulosum hominum genus commemoraverat Στεγανόποδας, vid.
Strabo I 43: 'Ἡσιόδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, 'Ἡμίκυ-
νας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους, οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ
'Ομήρου ταῦτα μυθεύοντος, ὧν εἰσὶ καὶ οὗτοι οἱ Πυγμαῖοι, οὐδ'
'Ἀλκμᾶνος Στεγανόποδας ἱστοροῦντος κτλ. Similia ibid. VII 299:
'Ἀλκμᾶνα δὲ στεγανόποδας (λέγειν). Adde Cram. An. Ox. III
370, 8. Vulgo aves palustres dici solebant στεγανόποδες ὄρνιθες
(vid. Arist. Hist. An. II 12. VIII 3. Hesych. στεγανόποδες ὄρ- 865
νιθες). Alcman autem non hac forma videtur usus esse, sed
aut Στεγανάποδας aut Στεγνόποδας dixit. Idem vero for-
tasse praeterea alias fabulosas gentes recensuit, quarum magnum
numerus exhibent Strabo II 70, XV 711 et Tzetz. Chil. VIII
629 seq., ubi qui v. 767 μονοτοκῆται dicuntur, emendandum est
'Ενωτοκοῖται, ut recte vidit Lobeckius, quemadmodum iam
Kiesslingius idem nomen v. 638 restituit, cf. Nonni XXVII 94:
ἀνέρες Οὐατοκοῖται, οἷσι θέμις δολιχοῖσιν ἐπ' οὐάσιν ὕπνον ἰάειν.
eosdem nugator aliquis inseruit gentium Asianarum catalogo in
Xenoph. Anab. VII 8, 25: καὶ Κόλχοι καὶ Μοσσύνοι καὶ Κοῖτοι
(s. Κοῖται), nam καὶ Ἐνωτοκοῖται ibi scribendum, nisi malis Χα-
μαικοῖται. Ac nescio an similiter decipi se passus sit Plinius
Hist. N. IV 83, ubi in portentosa librorum scriptura *Enocchad-*
loe (*enoaedioae* al.) non *Hellenoscythae*, ut Urlichs coniecit, sed
hoc ipsum nomen videtur delitescere, ac fortasse idem adscriptum
fuit Christi imagini, quam Tertull. apol. 16 et ad nat. 114 de-
scripsit. — Ceterum de hoc Alcmanis carmine disputavit Schnei-
dewin ad Orion. p. 20 seqq. cf. etiam supra fr. 25. Fortasse
huc pertinet etiam Hesychii glossa Τιθωνόκομον ἔθνος.

119. [9.]

Diod. Sicul. IV 7: Περὶ δὲ τῶν Μουσῶν, ἐπειδήπερ ἐμνή-
σθημεν ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου πράξεσιν, οἰκεῖον ἂν εἴη διελθεῖν ἐν
κεφαλαίοις· ταύτας γὰρ οἱ πλείστοι τῶν μυθογράφων καὶ μάλιστα
οἱ δεδοκιμασμένοι φασὶ θυγατέρας εἶναι Διὸς καὶ Μνημοσύνης,
ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ Ἀλκμᾶν ('Ἀλκμαίων FG),
θυγατέρας ἀποφαίνονται Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Cf. Schol. Pind. Nem.
III 16. Sed ipse Alcman fr. 45 et 59 Iovis filiam Musam ap-
pellat. Apud Clem. Al. Protr. 19: τὰς δὲ Μούσας, ἃς Ἀλκαν-

δρος Διὸς καὶ Μνημοσύνης γενεαλογεῖ, nescio an Ἀλκμᾶν scribendum sit.

120. [96.]

Hesych.: Ἀάνθα (vulgo Ἀανθα)· εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶν ἢ Ἀριστοφάνει. Eadem Cram. An. Par. IV 84, 18 ubi Ἀάνθα. . . ἢ Ἀριστοφάνει, corrigunt καὶ Ἀρ., conieci ὡς Ἀριστοφάνης, ut grammatici glossae Laconicae intelligantur, nisi forte Aristophanis commentarius intelligendus est, vide fr. 16 col. I v. 32.

121.

Cram. An. Ox. I 55, 7: Ἀγάζω . . . τὸ θανυμάζω, ὅπερ παρὰ ἀγῶ, ἔστιν δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι· Αὐτὸν ἀγῶ. Videtur ipsum hunc versum adhibere Herodian. π. μ. λ. 22, 15: ἔστι γὰρ καὶ περισσώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας (ἀγῶ)· εὐτ' ἂν τῇδ' ἄγε χρέος ἄνδρας. Fort. scrib. εὐτ' ἂν τόδ' ἀγῶ χρέος ἀνήρ, sed Doris ἀγῇ flagitat, itaque nihil audeo decernere. Hartung haec ab Alcmane aliena censet, corrigens τόδ' ἄγῃ . . . ἄνδρας, quod sane Apollonii locus Argon. I 236 commendare videtur εὐτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ἵπτεῖρ ἄλλα ναντίλλεσθαι, sed adversatur Herodiani auctoritas. Lehrs Callimacho tribuit, εὐτ' ἂν τόδ' ἀγῶ χρέος ἀνδρός scribens, cui assensus est O. Schneider, nisi quod ἄνδρας tuetur.

122. [115.]

866

Eust. II. 314, 41: Ἀγέρωχοι δὲ οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες . . . δημοῖ δέ φασιν οὕτως ἢ λέξεις τοὺς σεμνούς, ὡς Ἀλκμᾶν βούλεται, Ἀλκαῖος δέ φασι καὶ Ἀρχιλόχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε. Proprie dicebantur tauri grege superbientes, nam idem est quod ἀγέλανχοι.

123. [99.]

Etym. M. 22, 30: Ἄζω . . . ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἄγος ἀγίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄζω . . . πόθεν δὲ δῆλον ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἀγίσδεο ἀντὶ τοῦ ἄζω, sed Va: ἀγίσδεο αὐτός· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀγίξω καὶ ἄζω ἦτοι ξηραίνου εἰπεῖν, ἀγίσδεο εἶπεν. Fort. ἀγίσδεο δ' αὐτως.

124. [88.]

Steph. Byz. Αἰγιαλός . . . τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς, τὸ θηλυκὸν Αἰγιάλεια καὶ Αἰγιαλὶς παρὰ Ἀλκμᾶνι.

125.

Argum. Theocr. XII: Καὶ Ἀλκμᾶν τὰς ἐπεράστους κόρας αἶτας (cod. Ambr. αείτας) λέγει, ubi L. Vat. 3: Ἀλκμᾶν δὲ τὰς αἶτας χορδὰς ἀπεράστους φησίν. Corrigo αἶτιας χορδὰς, cf. Etym. M. 43, 40: Ἀἶτιας χορδὰς· σημαίνει δὲ τὰς ἐρωτικές, Ἡρωδιανὸς προπαροξυτόνως λέγει ἀπὸ τοῦ αἶτις αἶτιδος, αἶτιδας καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ. οἱ δὲ περὶ Ὀρον λέγουσιν, ὅτι εἰ ἦν οὕτως, οὐκ ὄφειλεν ἀποβάλλειν τὸ δ, τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ δ. ἄμεινον οὖν παροξύνειν ἀπὸ τοῦ αἶτης. Cf. ibid. Gaisford et Et. Gud. 23, 3 et 12. Hartung αἶτιας κόρας praefert.

126.

Hesych.: Ἀλίβαπτον (cod. ἀλιβάπτοις, fort. ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς καὶ ἀλίβαπτον)· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμᾶν (cod. ἀλ.μάς). Schmidt scripsit ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς, quemadmodum ap. Etym. 62, 45 extat, reliquis deletis, nam *Achaei* nomen ad aliam glossam ἀλιάποδα refert, *Alcmanis* autem nomen omnino alienum esse censet, corrigens καὶ ἀλίβας.

127. [89.]

Steph. Byz.: Ἀννίχωρον· μέμνηται Ἀλκμᾶν· οἱ οἰκοῦντες Ἀννίχωροι καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περσῶν κείμενοι.

128 A.

Steph. Byz.: Ἀράξαι ἢ Ἀραῖοι ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς Ἀλέξαν-867 δρος Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων.

128 B. [90.]

Steph. Byz.: Ἀρυβα· τὸ ἐθνικὸν Ἀρύβας· οὕτω γὰρ Ἀλκμᾶν. Ita Gronov, A Ἀρρυβα et Ἀρρύβας, RV Ἀρρυββα et Ἀρρύββας, Westermann Ἀρυββα et Ἀρύββας.

129. [91.]

Steph. Byz.: Ἀσσός . . . Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ἱστορημένων Μιτυληναίων ἄποιον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἀσσόν, ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνεται λίθος.

130.

Hesych.: Βλῆρ (βλῆρ) δέλεαρ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄσθμα (αἰθμα corr. Schmidt collato Hesych. αἰθμα· δέλεαρ)· παρὰ Ἀλκμαίωνι ἡ λέξις. Schow Ἀλκμῖω, et Aeolicum vocabulum dicitur in Et. M. 200, 27; Alcmani tribuit Meineke, quem secutus sum, quandoquidem Et. M. non Aeolensibus tribuit vocem, sed Αἰολικὴν τροπὴν agnoscit, neque quod Sophro Syracusanus δελήτιον dixit, Alcmani βλῆρ abiudicandum, quem saepe αἰολίζειν testantur grammatici, sed optionem difficilem esse confiteor. Nam δέλεαρ, quod nostri homines a voce δόλος repetunt (idem veriloquium praeter alia iam veteres commendaverunt) descendit a verbo βάλλω, quod Arcades δέλλω pronuntiauerunt, quemadmodum ὀβελὸν ab eadem stirpe ortum Dorienses ὀδελόν dixerunt; itaque βλῆρ tam Aeolensibus quam Doriensibus licet vindicare: omnino in vocabulis, quorum origo mature est oblitterata, admodum variant dialecti, neque decet talia ad normae constantiam exigere.

131. [92.]

Steph. Byz. v. Γάργαρα. . . . Ἀλκμῶν δὲ θηλυκῶς τὴν Γάργαρόν φησιν.

132. [101.]

Etym. M. 228, 35: Γεργύρα· ὁ ὑπόνομος, κυρίως δι' οὗ τὰ ὕδατα φέρεται τὰ ὄμβρια, γεώργια τινὰ ὄντα, τὰ ὑπὸ γῆν ὀρύγματα, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν καὶ διπλασιασμὸν γεργύρα· ζήτει εἰς τὰ Γόργυρα· ὁ δὲ Ἀλκμῶν διὰ τοῦ ε γεργύρα (γέργυρα) φησὶ. Cf. Bekk. An. I 233, 27.

133. [125.]

Sch. Lucian. Anach. c. 22 (Bachm. An. II 339): Γέργρον . . . Ἀλκμῶν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν.

134. [93.]

Steph. Byz. v. Γραικός. . . . Γραικες (Α Γραιες) δὲ παρὰ Ἀλκμῶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες . . . ἔστι δὲ ἡ μεταπλασμὸς ἡ τῆς Γραιξ εὐθελος κλίσις [ἐστίν].

135.

868

Bekk. An. II 949: Τὸ δοᾶν παρ' Ἀλκμῶνι Δωρικῶς δξύνεται, γεγνὸς οὔτω· δῆν, δάν, δοάν. Cf. Io. Alex. p. 42. Adde Apollon.

de adv. Bekk. An. II 570: καὶ τὸ δ' ἂν πλεονάσαν τῷ ὃ οὐκ ἀντέκειτο, ubi cum Schoemanno δοᾶν restituendum.

136 A. [94.]

Steph. Byz.: Ἰσσηδόνες· ἔθνος Σκυθικόν. . . Ἀλκμᾶν δὲ μόνος Ἐσσηδόνας (sic R, Ἀσσεδόνας A, Ἀσεδόνας V) αὐτοὺς φησιν· εὐρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ εἰ.

136 B.

Et. Flor. Miller Misc. 136: τὸ δὲ ζάτραφα παρὰ Ἀλκμᾶνι κανονιστέον κατὰ μεταπλασμόν ἀπὸ τοῦ ζάτροφον.

137. [102.]

Etym. M. 420, 48: Ἥδυμος . . . τὸ δὲ ὑπερθετικὸν ἡδυμέστατον Ἀλκμᾶν ἔφη, Schneidewin ἡδυμέστατον.

138. [122.]

Eustath. Od. 1892, 44: Ἔτι ἰστέον, καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμᾶν ἧς λέγει, μετελλημένον τοῦ ν εἰς σ Δωρικῶς ὡς ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. Cf. Favor. 234.

139.

Cram. An. Ox. I 190, 20: Ἦτι δὲ λέγει Ἀλκμᾶν ἀντὶ τοῦ ἡσίν.

140.

Cram. An. Ox. I 55, 21: Σεσημείωται τὸ κάρχαρος . . . καὶ τὸ θηλυκὸν παρ' Ἀλκμᾶνι· καρχάραισι φωναῖς. καὶ ἐπίρρημα καρχαρώς. Legebatur καρχάρεσι.

141. [117.]

Eust. Il. 756, 30: Ἀντιθέσει τοῦ ν εἰς λ, ᾧ ἀντιστοιχοῦσι Δωριεῖς ἐν τῷ φίλτατος φίντατος . . . ἔλετο, ἔντο, καὶ Δωρικῶς γέντο, κέλετο, κέντο παρὰ Ἀλκμᾶνι. Alcmanis verba cum non sint adscripta, non licet diiudicare, rectene an secus grammaticus hoc edixerit. Nam potest κέντο etiam a stirpe KEN repeti, unde κένσαι, κέντωρ, κέντρον, κεντέιν, et composita Κενθίππη, Κένταυρος descendunt, ut Alcman media forma vice agentis sit usus. Neque recte idem grammaticus Homericum γέντο ad ἔλετο rettulit, quod G. Curtius recte vidit descendere ab ea stirpe, quam Cypriorum vocabula ἀπόγεμε (ἄφελκε) et ὕγγεμος (συλλαβή) osten-

tant: mediam formam firmat quamvis corrupta Hesychii glossa: γέννον· Κύπριοι, καὶ λάβε καὶ κάθιζε, ubi duo diversa vocabula composita esse apparet, γέμου i. e. λάβε, alterum oblivium γεννοῦ a γόνυ descendens i. e. γόνυ κάμψον, κάθιζε, quemadmodum γουνοῦσθαι, *congeniculare, ingeniculare* dicitur.

142. [104.]

Zonar. 1190: Κερκολύρα, οὕτως ὁ Ἀλκμάν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα, ἔστι δὲ τοῦτο πάθος· τὸ δὲ κερκολύρα ἡχητικὴ λύρα. τὸ γὰρ κρέκε, κρέκε ἡχός ἐστι τῆς κιθάρας. Adde Et. M. 506, 17: Κέρκος· θηλυκῶς σκευός τι, ὥσπερ καὶ τριπους ἢ θύρα χαλκῇ. Κερκολύρα (hoc vulgo deest, sed add. DPM, cf. Mingarelli cod. Nan. 496)· οὕτως ὁ Ἀλκμάν ἐχρήσατο. ut haec sit nova glossa. Prior glossa Κέρκος totidem verbis legitur in Bekk. An. I 271, 11. Ceterum cf. etiam Suid. Κερκολύρα· ὄνομα τόπον, ubi fort. τόνου legendum.

143. [84.]

869

Athen. III 81 D: Κυδωνίων δὲ μῆλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως . . . καὶ Ἀλκμάν.

144.

Schol. Hom. Od. ψ 76: Ὁ δὲ Ἀλκμάν καὶ τὰς γνάθους μάστακός φησι παρὰ τὸ μασᾶσθαι.

145.

Etym. Gud. 395, 52: Μνήμη, μενήμη . . . Ἀλκμάν δέ, φασί, δόρκον αὐτὴν καλεῖ· βλέπομεν γὰρ τῇ διανοίᾳ τὰ ἀρχαῖα. Eadem duo codd. Par. not. ad Et. M. 589, 16. Emperius coni. παλίδορκον, O. Müller φρασίδορκον, Hartung παλαιόδορκον.

146 A.

Appendix Achill. Tat. Isag. c. 2 p. 166 Petav.: ὧς πον καὶ Ἀλκμάν ὁμοστοίλους ἐκάλεσε τὰς ἐν τάξει χορευούσας παρθένους.

146 B. [112.]

Schol. Hom. Il. ρ 40: Τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα θηλυκὰ δυσύλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῶ ὁ ἦτοι μόνῃ ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προίτις, φροντίς, οὐτίς τὸ ζῶον παρ' Ἀλκμᾶνι. Cf. Arcad. 35, 3.

147 A.

Et. Flor. Miller Misc. 243: *πήρατα, πέρατα· καὶ παρ' Ἀλκ-
μᾶνι· πέρασα παθῶν*. Fortasse scribendum: *πήρας (ἐβ)α παθῶν*.

147 B. [95.]

Steph. Byz.: *Πιτυοῦσαι· νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις κα-
λεῖ Ἀλκμάν*. Cf. Eust. II. 355, 45.

148.

Cram. An. Ox. I 343, 11: *Καὶ πληττον τὸ πηδάλιον καὶ
ὑποκοριστικῶς εἶπεν Ἀλκμάν πληθροῖον, scr. πληθρίον*. cf.
Ammon. p. 109. Fortasse petitum ex carmine, in quo Ulixis
errores descripsit, vid. fr. 28.

149. [107.]

Et. M. 663, 53: *Περίηρος, ἐκ τοῦ Περιήρης, ἄρον τὸ ἡ Πε-
ρίηρος· ταύτη ἐὰν σοι προτεθῇ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι, κλῖνον αὐτό, μὴ
κλίνης· οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἡ κατάληξις, εἰ γένοιτο Περιήρους, πρὸς
τὴν Περιήρης εὐθείαν*. *Περὶ παθῶν*. Lobeck Proleg. Path. 282
coniecit poetam *Περίηρ* scripsisse, ut *Περίηρος* a grammaticis sit
profectum. Pertinet fort. ad Hymnum in Dioscuros, fr. 12 seq.
nam pater Tyndari fuit.

150. [98.]

Hesych.: *Νηρεὺς· θαλάσσιος δαίμων· Ἀλκμάν καὶ Πόρκον
ὀνομάζει*.

151. [44.]

870

Suid. v. *χθονία*· . . . καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι δέ, ὅτε φησὶ *χθό-
νιον τέρας ἐπὶ τῆς Ἑριδος*, τινὲς ἀντὶ τοῦ στυγνὸν ἐδέξαντο, ἔνιοι
δὲ ἀντὶ τοῦ μέγα, ἐπεὶ πρὸς αὐτὴν λέγει.

152. [108.]

Suid. v. *φιλεύς*· ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος· ὅθεν καὶ φιλό-
φιλος παρὰ Ἀλκμᾶνι, ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστασθαι. Cf.
Phot. 654, 15.

153. [110.]

Schol. Hom. II. μ 137: *ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ
ναῦος ἐβαρύνετο, καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ ψαῦος παρ'
Ἀλκμᾶνι*.

Bekker An. II 855: 'Ο ὑποκορισμὸς ὄνομά ἐστι μικρότης ἐμφαντικὴν καὶ κόραις ὅμοιος· λαμβάνεται δὲ ἔνεκεν τοῦ πρέποντος, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· * * * κόραι γὰρ αἱ λέγουσαι. Exemplum aliquod excidit, atque etiam nunc reliquiae huius poetae abundant deminutivis vocabulis. Ceterum cf. Cramer. An. Ox. IV 273, 12: ἢ διὰ τὸ πρέπον, ὡς παρὰ Ἀλκμᾶνι εὐρομεν (legebatur ἔχοντι sed infra 329, 11 ubi eadem repetuntur παραλκὰν εὐρομεν extat) τὰς παρθένους ὑποκοριστικαῖς χρωμένας λέξεσι· πρέπει γὰρ τοῦτο παρθένους. — *Alcmanis* fortasse nomen *Alcaeo* cessit (quae nomina a librariis saepius sunt permutata): vid. fr. Alcaei 115 et 144. — Nauck *Alcmanis* nomen restituendum censet apud Herodianum π. μον. λέξ. 9, 31: Εὐρυπῶν· Ἀλκμάν· Οἷσι δ' Εὐρυπῶν, ubi legitur εὐρυπῶν ἀλκμοῖς ἦδε ὕπῶν, contra Lehrs edidit Εὐρυπῶν· Λακεδαιμονίοις Εὐρυπαντίδαι. Locus nondum persanatus. — Schol. Hippocrat, V 484 ed. Littré Alcmani tribuit versum: ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπων ὄργαι κεκρίμεναι μυρία, hoc est:

Ὅργαι μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρία.

at hic versus vel propter numerorum indolem Alcmani abiudicandus recteque ab aliis Bacchylidi tribuitur, vid. Bacch. fr. 44.

Sosibius cum in Alcmanem scripserit commentarios (vid. supra fr. 20 et 75 et 90), fortasse etiam alia quaedam, quae probabiliter referas illuc, ex poetae Laconis carminibus petita sunt, velut legitur ap. schol. Theocr. V 91: Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι Φαίνιδας καλεῖσθαι φησιν (ubi cod. Ambr. καλεῖ). item apud Hesych. Σάνδυξ· δένδρον θαμνώδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιάν κόκκῳ ἐμφερεῖ ἔχει, ὡς Σωσίβιος. nam quod ibidem est περφίλλα· Σωσίβιος, κύριον ὄνομα, potuit in alio grammatici libro mentio fieri nominis, quod Laconicum esse constat, vide titulum ap. Welckerum Opusc. III 251, 22.

ARION.

- 1 0 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0
 - 1 0 - 1 0 0 - -
 1 0 - 0 0 0 - -
 5 - 1 0 - 1 0 0 -
 - 1 0 0 - 1 0 0
 0 1 0 0 - 0 0 - 1 -
 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 - 1 0 0 0 1 0 0
 10 1 - 1 0 0 - 0 -
 1 0 - 0 1 0 - -
 - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0 - 1 -
 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - -
 - 1 0 - 1 0 0 - -
 15 0 1 0 0 - 0 0
 - 1 0 - 0 1 - 0 0 -
 1 0 0 - 1 0 0 - 0 -
 - 1 0 - 0 1 - - 0 1 0

Arion. Aelian. Hist. An. XII 45: Τὸ τῶν δελφίνων φύλον ὧς εἶσι φιλαῖοι τε καὶ φιλανοί, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἐκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίωνα, Κύκλονος υἱόν,
Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ἕμνον δὲ χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἶονεῖ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἐγραψε· καὶ ἔστιν ὁ ὕμνος οὗτος· Τψιστε κτλ. Arioni carmen abiudicat Boeckh in Actis Acad. Berol. 1836, 74, antiquioris tamen poetae esse statuit, cf. Welcker Opusc. I 95. Etiam Bunsen (Gott in der Weltgesch. I 374)

ἴψιστε θεῶν,

872

πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,

γαιάοχ', ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν·

βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοί

5 θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,

κούφοισι ποδῶν δρίμμασιν

ἐλάφῳ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,

φριξάχενες, ἀκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι

δελφίνες, ἔναλα θρέμματα

10 κούρῳ Νηρείδων θεῶν,

ἃς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·

οἳ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιγαρίαν ἀκτάν

ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,

κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,

tuetur, frustra. Mihi noviciū omnino videtur carmen, quod ante Euripidis aetatem vix potuit componi. Neque tamen mala fraude haec ficta esse arbitror, sed videntur hi versus petiti esse ex dithyrambo sive nomo, in quo Atticus poeta nescio quis fabularem Arionis memoriam non tam dedita opera quam per parechasin illustraverat: quos versus Aelianus errabundus ad ipsum Arionem retulit. Etiam Lehrs (Populäre Aufsätze p. 204) hoc carmen, quod Hermann (ad Aristot. Poet. p. 235) venustissimum esse censuit, antiquo poeta indignum iudicat, non solum quod nimis sit exile, verum etiam quod attica dialectus passim dorico sermone temperata insit: sed quod ab ipso Aeliano hos versus conditos esse suspicatur, omnino fallitur: nam huius carminis numeri prorsus abhorrent ab istius saeculi usu et consuetudine. Plutarchus sept. sap. conviv. 18 magna copia verborum Arionis easum descripsit, neque vero hoc carmen respexit. — V. 1—7 ἀναπαλλόμενοι affert Tzetz. in Cram. An. Ox. III 352, 19. — V. 2. χρυσοτρίαινα Hermann ad Aristot. Poet. p. 235, legebatur χρυσοτρίαινε. — Πόσειδον, Ahrens Ποσειδᾶν vel Ποσειδᾶν requirit. — V. 3. γαιήοχ', ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν Hermann, sed iunxit cum sequentibus et v. 4 περὶ δὲ scripsit: a et edd. γαιήοχ' ἐγκυμονάλμαν, b γαιήοχε κυμονάρχα (Vat. κυκοναλ'), Tzetz. γαιήοχε ἐγκύμον ἄλμας. Locus nondum restitutus, displicet non solum ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν tamquam epitheti loco prioribus adiectum, sed etiam βραγχίοις. Conveniret εὔκυκλον ἄρμ' ἐλαύνων ἄβροχον· περὶ δὲ κτλ. sed non possum divinare, quid olim fuerit scriptum. Bunsen I 376 post v. 3 quaedam intercepta esse existimat, offensus eo, quod exordium sola dei invocatione absolvitur, quae hymnorum legitima est consuetudo. — V. 4. βραγχίοις Hermann, βράγχοι Ael., βράγχα Tz. — V. 5. χορεύουσι bv et edd. vett. et Tz., χορεύουσ' in rel. — V. 6. δρίμμασιν, Tz. δριάσμασι (B δριάσμμασιν). — V. 7. σιμοί bv, vulgo σειμοί, Hermann σεισμῶ. — V. 9. ἔναλα, ἐνάλια b, ἐναλ' ἀθύρματα Valckenauer. — V. 10. Νηρείδων ma, vulgo Νηρηίδων. — V. 12. οἳ μ' εἰς, ἦν εἰς b. — γᾶν, τάν abv. — V. 13. ἐπορεύσατε, ἐπορεύσατο bv, ἐπόρευσαν Brunck. — πλαζόμενον om. m, πλαζόμενον v. — V. 14. ὀχέοντες Brunck, vulgo χορεύοντες, nisi malis ὀχέοντες.

15 ἄλοκα Νηρείας πλακός

τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι

873

ᾧς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεώς

εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

V. 15. *Νηρείας*, vulgo *Νηρείας*, mabc *νηρείας*. — V. 16. *ἀστιβῆ*, *ἀστικῇ* m, *ἀστίβητον* bv. — *δόλιοι* bv, δ' *ἔλιοι* a et edd., *ἔλειοι* M. — V. 17. *μ' ἀφ'* Hermann, vulgo *με ἀπὸ*. — *ἀλιπλόου*, *ἀλιπλοῦ* a, *ἀλιπλούου* b. — *νεώς* attica forma non offendit, minimeque *νεός* substituendum. — V. 18. *πορφυροῦν* scripsi, libri *ἀλιπόρφυρον*, Reiske *ἀλιπορφύρον*. — *ἔριψαν* Hermann, vulgo *ῥίψαν*.

Ὡψιστε θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,
 γαιάοχ', ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν·
 βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοί
 5 θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
 κούφοισι ποδῶν δίμμασιν
 ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
 φριξάχυνες, ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφῖνες, ἐναλα θρέμματα
 10 κουρᾶν Νηρείδων θεῶν,
 ἄς ἐγείναι' Ἀμφιτρίτα·
 οἷ μ' εἰς Πέλοπος γὰν ἐπὶ Ταιγαρίαν ἀκτάν
 ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,

tuetur, frustra. Mihi noviciū omnino videtur carmen, quod ante Euripidis aetatem vix potuit componi. Neque tamen mala fraude haec ficta esse arbitror, sed videntur hi versus petiti esse ex dithyrambo sive nomo, in quo Atticus poeta nescio quis fabularem Arionis memoriam non tam dedita opera quam per parecbasin illustraverat: quos versus Aelianus errabundus ad ipsum Arionem retulit. Etiam Lehrs (Populäre Aufsätze p. 204) hoc carmen, quod Hermann (ad Aristot. Poet. p. 235) venustissimum esse censuit, antiquo poeta indignum iudicat, non solum quod nimis sit exile, verum etiam quod attica dialectus passim dorico sermone temperata insit: sed quod ab ipso Aeliano hos versus conditos esse suspicatur, omnino fallitur: nam huius carminis numeri prorsus abhorrent ab istius saeculi usu et consuetudine. Plutarchus sept. sap. conviv. 18 magna copia verborum Arionis easum descripsit, neque vero hoc carmen respexit. — V. 1—7 ἀναπαλλόμενοι affert Tzetz. in Cram. An. Ox. III 352, 19. — V. 2. χρυσοτρίαινα Hermann ad Aristot. Poet. p. 235, legebatur χρυσοτρίαινε. — Πόσειδον, Ahrens Ποσειδᾶν vel Ποσειδᾶν requirit. — V. 3. γαιήοχ', ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν Hermann, sed iunxit cum sequentibus et v. 4 περὶ δὲ σὲ scripsit: a et edd. γαιήοχ' ἐγκυμονάλμαν, b γαιήοχε κυμονάρα (Vat. κυμοναίχ'), Tzetz. γαιήοχε ἐγκύμον ἄλμας. Locus nondum restitutus, displicet non solum ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν tamquam epitheti loco prioribus adiectum, sed etiam βραγχίοις. Conveniret εὐκυκλον ἄρμ' ἐλαύνων ἄβροχον· περὶ δὲ πλ. sed non possum divinare, quid olim fuerit scriptum. Bunsen I 376 post v. 3 quaedam intercepta esse existimat, offensus eo, quod exordium sola dei invocatione absolvitur, quae hymnorum legitima est consuetudo. — V. 4. βραγχίοις Hermann, βράγχοι Ael., βράγχα Tz. — V. 5. χορεύουσι bv et edd. vett. et Tz., χορεύουσ' in rel. — V. 6. δίμμασιν, Tz. διπάσμασι (B διάσμμασιν). — V. 7. σιμοί bv, vulgo σεισμοί, Hermann σεισμῶ. — V. 9. ἐναλα, ἐνάλια b, ἐναλ' ἀθύρματα Valckenaer. — V. 10. Νηρείδων ma, vulgo Νηρηίδων. — V. 12. οἷ μ' εἰς, ἦν εἰς b. — γὰν, τάν abv. — V. 13. ἐπορεύσατε, ἐπορεύσατο bv, ἐπόρευσαν Brunck. — πλαζόμενον om. m, πλαζομένην v. — V. 14. ὀχέοντες Brunck, vulgo χορεύοντες, nisi malis ὀχεύντες.

15 ἄλοκα Νηρείας πλακός
 τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι 873
 ὧς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεώς
 εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

V. 15. *Νηρείας*, vulgo *Νηρείας*, mabc *νηρείας*. — V. 16. *ἀστιβῆ*, *ἀστικῇ* m, *ἀστίβητον* bv. — *δόλιοι* bv, δ' *ἔλιοι* a et edd., *ἔλειοι* M. — V. 17. μ' *ἀφ'* Hermann, vulgo *με ἀπό*. — *ἀλιπλόου*, *ἀλιπλοῦ* a, *ἀλιπλοῦ* b. — *νεώς* attica forma non offendit, minimeque *νεός* substituendum. — V. 18. *πορφυροῦν* scripsi, libri *ἀλιπόρφυρον*, Reiske *ἀλιπορφύρον*. — *ἔριψαν* Hermann, vulgo *ῥίψαν*.

Ὕψιστε θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,
 γαιάοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν·
 βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοί
 5 θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
 κούφοισι ποδῶν δίμυασι
 ἐλάφῳ ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
 φριξάχενες, ἀκύνδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφίνες, ἐναλα θρέμματα
 10 κουράν Νηρείδων θεῶν,
 ἄς ἐγείναι' Ἀμφιτρίτα·
 οἷ μ' εἰς Πέλοπος γὰν ἐπὶ Ταιγαρίαν ἀκτάν
 ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,

872

tuetur, frustra. Mihi noviciū omnino videtur carmen, quod ante Euripidis aetatem vix potuit componi. Neque tamen mala fraude haec ficta esse arbitror, sed videntur hi versus petiti esse ex dithyrambo sive nomo, in quo Atticus poeta nescio quis fabularem Arionis memoriam non tam dedita opera quam per parecbasin illustraverat: quos versus Aelianus errabundus ad ipsum Arionem retulit. Etiam Lehra (Populäre Aufsätze p. 204) hoc carmen, quod Hermann (ad Aristot. Poet. p. 235) venustissimum esse censuit, antiquo poeta indignum iudicat, non solum quod nimis sit exile, verum etiam quod attica dialectus passim dorico sermone temperata insit: sed quod ab ipso Aeliano hos versus conditos esse suspicatur, omnino fallitur: nam huius carminis numeri prorsus abhorrent ab istius saeculi usu et consuetudine. Plutarchus sept. sap. conviv. 18 magna copia verborum Arionis easum descripsit, neque vero hoc carmen respexit. — V. 1—7 ἀναπαλλόμενοι affert Tzetz. in Cram. An. Ox. III 352, 19. — V. 2. χρυσοτρίαινα Hermann ad Aristot. Poet. p. 235, legebatur χρυσοτρίαινε. — Πόσειδον, Ahrens Ποσειδᾶν vel Ποσειδᾶν requirit. — V. 3. γαιήοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν Hermann, sed iunxit cum sequentibus et v. 4 περὶ δὲ σὲ scripsit: a et edd. γαίηοχ' ἐγκυμονάλμαν, b γαιήοχε κυμονάρχα (Vat. κυκοναλ'), Tzetz. γαιήοχε ἐγκύμον ἄλμας. Locus nondum restitutus, displicet non solum ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν tamquam epitheti loco prioribus adiectum, sed etiam βραγχίοις. Conveniret εὐκυνκλον ἄρμ' ἐλάτων ἄβροχον· περὶ δὲ κτλ. sed non possum divinare, quid olim fuerit scriptum. Bunsen I 376 post v. 3 quaedam intercepta esse existimat, offensus eo, quod exordium sola dei invocatione absolvitur, quae hymnorum legitima est consuetudo. — V. 4. βραγχίοις Hermann, βράγχοι Ael., βράγχα Tz. — V. 5. χορεύουσι bv et edd. vett. et Tz., χορεύουσ' ἐν rel. — V. 6. δίμυασι, Tz. διπάσμαι (B διάσμμασιν). — V. 7. σιμοί bv, vulgo σεισμοί, Hermann σεισμός. — V. 9. ἐναλα, ἐνάλια b, ἐναλ' ἀθύρματα Valckenaer. — V. 10. Νηρείδων ma, vulgo Νηρηίδων. — V. 12. οἷ μ' εἰς, ἦν ἐς b. — γὰν, τάν abv. — V. 13. ἐπορεύσατε, ἐπορεύσατο bv, ἐπόρευσαν Brunck. — πλαζόμενον om. m, πλαζομένην v. — V. 14. ὀχέοντες Brunck, vulgo χορεύοντες, nisi malis ὀχεῦντες.

15 ἄλοκα Νηρείας πλακός

τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι

873

ὥς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεώς

εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

V. 15. *Νηρείας*, vulgo *Νηρείας*, mabc *νηρείας*. — V. 16. *ἀστιβῆ*, *ἀστικῇ* m, *ἀστίβητον* bn. — *δόλιοι* bn, *δ' ἔλιοι* a et edd., *ἐλειοι* M. — V. 17. *μ' ἀφ'* Hermann, vulgo *με ἀπό*. — *ἀλιπλόου*, *ἀλιπλοῦ* a, *ἀλιπλοῦ* b. — *νεώς* attica forma non offendit, minimeque *νεός* substituendum. — V. 18. *πορφυροῦν* scripsi, libri *ἀλιπόρφυρον*, Reiske *ἀλιπορφύρου*. — *ἔριψαν* Hermann, vulgo *ῥίψαν*.

reliquiis scripserunt inprimis *Seidler* in Museo
ego ibid. 1835 p. 209 seqq. *Ahrens* ibid. T.
et in Mus. Rhen. Novo T. I p. 382 seqq. Adde
et de Dial. Dor. 536 seqq. *Hermann* in Opus-
apphus carmina a grammaticis ita disposita
comprehensa essent, ac subinde librorum, unde
merus indicatur. Iam secundum grammaticos
ea carmina, quae Sapphicis strophis vincta
299. Schol. metr. Pind. Pyth. I. Tricha 69*)
quod solum ad hunc librum refertur. — Lib-
tica comprehendisse docet *Hephaest.* p. 111:
κατος μὲν καταμετρεῖται, αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα
τὴ τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφούς,
ὑπὸ διατίτῃ, αὐτὴ δὲ ἡ διατίτῃ ὁμοία ἐστὶ.
τήμα δὲ ἐστὶ μέτρων συναγωγὴ, ἥτοι δύο ἡ
νομοίον· ἀνομοίον μὲν ὡς τὰ ἔλεγεια, δὲ ἐξ-
αμετρον κοινῶν, καὶ ὁ ἐκπόδι· τὸ δὲ ἐξ-
ῆν Σαπφούς, ὡς προΐοντες δελξόμεν. et deinde
ματικά, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγραφθῆαι
, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ
μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς καλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ
ἑκάστον ἄξιμα, καὶ ἐτι διὰ τὸ μηδὲν εὐφρ-
ῶ, κατὰ συστήματα νομιζόμεν αὐτὰ γεγραφθῆαι·
μερον εἶναι τῶν ἐν τῇ θυάδι στίχων, καὶ τῶ
κατὰ τὴν τινὰ ἀρίστην πάντα ἀριθμοῦ πε-
τάσι στίχον αὐτὰ γεγραφθῆαι. adde *Tzet.* *Cram.*
II comprehendebat carmina ex pentametris
Hephaest. p. 42: τῶν δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν
φρῆκιδον τεσσαρεσκαίδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύ-
ροπαται·

〰 〰 一 〰 〰 一 〰 〰 一 〰 〰 一 〰 〰

*) Ne quis in errorem inducatur iis, quae Christ in comm. de schol. metr. Pindari disseruit, moneo, colo, quo Pindarus ibi usus est — — — — —, nusquam usam esse Sapphonom: quod quidem suo periculo magistellus ὀκτασύλλαβον Σαπφικόν appellat, quoniam ex hendecasyllabo Sapphico videbatur decurtatum esse: hoc hendecasyllabo dicit poetriam in lībr. I usam esse, quam memoriam repetiit ex ampliore olim commentario in Hephaestionis enchiridion.

ubi affert fr. 33, sed adversantur tantum non omnia, quae ex lib. II proferuntur, velut fr. 24. 25, quamquam hic licet discrepantiam quodammodo componere, fr. 50 (vid. adn.), fr. 67, quod choriambicos tetrametros ostendit (ut potius libro III inserendum foret), denique fr. 80 (siquidem ex lib. II est depromptum), quod secundum grammaticorum doctrinam ex ionicis a maiore constare videtur. — Liber III constabat choriambicis tetrametris Sapphicis, vid. Hephaest. p. 60: τὸ δὲ ἀκατάληκτον Σαπφικὸν ἐκκαίδεκάσύλλαβον, ὃ τὸ τρίτον ὄλον Σαπφοῦς γέγραπται.

Μ — 1200 — 1200 — 1200 — 00

— Liber V secundum Atil. Fortunat. II p. 353: („*Maecenas atavis edite regibus* Asclepiadeon metrum vocatur . . . ante illum usi Alcaeus . . . et Sappho hoc integro usa est *in libro quinto*“) versibus Asclepiadeis constabat, sed non confirmant duo quae supersunt fragmenta, nam fr. 44 ad Glyconeos, fr. 89 ad Ionicos a minore videtur pertinere. Sed huic quidem libro inserta fuisse etiam alius generis carmina dilucide testatur Atilius Fortunat. I 315 (Caesio Basso h. libellum vindicare studuit Keil), ubi de versu hendecasyllabo sive Phalaecio disserit: „Nam hic versus apud Sappho frequens est, cuius in quinto libro complures huius generis et continuati et dispersi leguntur.“ Frustra Keil p. 296 hunc dissensum conciliare studet, asserens non librum *integrum* dici, sed versum, i. e. nullo incremento auctum. At si At. Fort. I epiploces artificio utentem sequimur, Asclepiadeus est *νόξιμνος* Glyconeus. Porro secundum Keilii interpretationem At. Fort. II censendus esset abiudicare Alcaeo integrum versum, quem soli Sapphoni vindicaverit: quod quam praeposterum sit, non opus est pluribus persequi. — In libri VII fine sec. Hephaest. 60, quemadmodum h. l. correxī, legebantur tetrametri antispastici (qui potius asynarteti iambici sunt, vid. fr. 96). Dissensus, qui inter hos grammaticos intercedit, cum non ferendus esse videatur (nam haud dubie uterque eiusdem metrici graeci sequitur auctoritatem), facile tolli poterit, si priore loco correxeris *in libro quarto* (pro *quinto*): atque satis commode librum IV, si continebat carmina versibus Asclepiadeis minoribus condita, veteres grammatici subiecerunt libro III. Librum V, quem Atil. Fort. I adhibet, carmina variis metris inclusa complexum esse apparet.*) — Denique *Epithalamia*, quae variis admodum numeris constabant, peculiari libro comprehensa fuisse auctor est Servius Virg. Georg. I 31, vide fr. 105. — Has difficultates ita licet solve, ut statuamus etiam Sapphus carminum duas recensiones olim exstitisse: quarum altera carmina potissimum ad argumenti aequabilitatem disposita exhibuerit, altera eadem carmina secundum numerorum genera digesta comprehenderit, qua quidem editione metrici antiqui potissimum usi sunt. Et hanc quidem Aristophanes videtur adornavisse, alteram, quam grammatici fere versaverunt, Aristarchus: nam hos principes Alexandrinorum auctores esse diversarum recensionum certum est, cf. Heph. 134; sed ab utro haec vel illa sit profecta, ambigi potest.

*) De versu Phalaecio eadem tradit Terentianus Maurus 2545, dictitans hunc versum Sapphicum nuncupandum esse secundum artis magistros: *namque et iugiter usa saepe Sappho Dispersosque dedit subinde plures inter carmina disparis figurae*. Adde Mar. Vict. III 9. Itaque mirum nullum huius versus exemplum in Sapphus reliquiis reperiri, nam fr. 186, quod olim huc rettuli, iam Alcaicae strophae adscripsi; fortasse fr. 105, quemadmodum olim refinxī, huc pertinet.

1. [1.]*)

875

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
καὶ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θυμόν·
ἔ ἀλλὰ τυτδ' ἔλθ', αἶποτα κατέρωτα
τᾶς ἑμας αὐδῶς αἰτοῖσα πῆλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες
ἄρμ' ὑπαξεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον

876

Fr. 1. Dionys. de comp. verb. c. 23: Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τούτων τὸν χαρακτῆρα (τὸν γλαφυρόν) ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον, μελοποιῶν δὲ Σαπφῶ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντα τε καὶ Σιμωνίδην. . . . ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιουῦς Ποικιλόθρον' κτλ. Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπέῳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. Carmen integrum etiam in epitome libri Dionysiani legitur, quam edidit Fr. Hanov ope trium librorum DMR (Lipsiae 1868). Librorum notae hae sunt: A — Aldina, C — cod. Colbertinus, D — Darmstadiensis collatus a Werfero, G — Guelpherbytanus collatus a Schneidewino, M — Monacensis, collatus a Goellero et Usenero, P — Parisinus, cuius collatio extat apud Ahrensiū Dial. Dor. 540, non diversus a Regio 1, quem Hudson adhibuit, R — Rehdigeranus post Passovium collatus ab Hanovio. — V. 1. ποικιλόθρον' bis exhibet Hephaest. 78 (ubi S ποικιλόφρων), ποικιλόθρον AP, ποικιλόφρον M, ποικιλόφρων D. — Ἀφρόδιτα Ahrens, vulgo Ἀφροδίτα, PC Ἀφροδίταν. — V. 2. λίσσομαι, D λίσσομαι. — V. 3. ἄσαισι DPR Schol. Heph. 64, ἄσσαισι A, ἄταισι M ut olim legebatur, hinc M. Schmidt μὴ μάταισι coll. Hesych. μάταισι· ταῖς ματαιότησιν. — ὀνίαισι P, vulgo ὀνίαισι (Turneb. E Schol. Heph. ἄσαισι ἀμνηστικαῖσι, qui scholiasta cum iterat μὴ δ' ἠνίαισιν). — V. 5. τυτδ' Hephaest. 78 et Priscian. I 37, ap. Dionys. τυτδ' (D τῷ δελφῇ). — αἶ ποτα κατέρωτα, Heph. αἶ ποτε κατέρωτα (sed C ποτα), cf. Hesych.: κατέρωτα· καὶ ἄλλοτε, ap. Dion. A ἔλθ' ἐπὶ κατ' ἔρωτα, DMR ἐλφ' ἐπὶ κατ' ἔρ., CP ἐλθεποκα κατ' ἔρ. Prisciani sordes nolui adscribere. — V. 6. τᾶς ἑμας, τὰς ἑμὰς AMD. — αὐδῶς, αὐδῶς P, αὐδᾶς MD, αἰδῶς AC, vulgo αὐδᾶς, κλήδως Ahrens. nescio an αὐδᾶς sit revocandum. — αἰτοῖσα πῆλυι scripsi, legebatur αἰτοῖς ἀπόλυ (A ἀπόλας, M ἀπόλι, RD ἀπόλυ, G ἀντοῖς· ἀπόλυ), I. Vossius αἰτοῖσα πολλὴ (Baxter πόλλας), Hermann αἰτοῖσα· πολλὰ δ' ἐκλυες, M. Schmidt ἀντοῖσα πώλω. Ne quis deceptus Kaibelii exemplo, qui in Balbillae carmine ὄτοῖσα deprehendisse sibi visus, id ipsum inferat, adhibeo Alc. fr. 45 ἐπάϊον. — V. 7. λίποισα, A(P) λιποῖσα, vulgo λιποῦσα ut RD. — V. 8. χρύσιον Schneidewin, libri χρύσειον, vulgo χρύσειον. — V. 9. ἄρμ' ὑπαξεύξαισα scripsi, non ἄρμ' ὑποξεύξαισα (ita vulgo, ὑποξεύξαισα Neue, ὑπαξεύξαισα Ahrens). Psilosin in Sapphus et Alcaei reliquiis ubique revocavi, non solum grammaticorum consensum (adde etiam Apollon. de pron. 263 C: πῶς δὲ οὐχὶ γελοῖως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερῶν νυμὸς καὶ ἐτι τὸ ὁμώνυμος δασυνόβεν;) sed etiam Balbillae epigramma-

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

- 10 ὦκεες στρουῖθοι περὶ γᾶς μελαίνας
 πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἰθε-
 ρος διὰ μέσσω.
 αἶψα δ' ἐξέκοντο· τὸ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσαις' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
 15 ἦρε', ὅττι δηῦτε πέπονθα κῶττι
 δηῦτε κάλημι,
 κῶττι μοι μάλιστα θέλω γένεσθαι

tum fidem secutus: atque fr. adesp. 55 A, 8 plane est traditum *ΟΤΚ' ΟΤΤΩ*. Sane aliquot loci Sapphus et Alcaei refragari videbantur, sed ex his complures nunc librorum auctoritate emendati sunt, quo minus dubitavi ad eundem modum reliquos corrigere, velut Sapphus fr. 52 *ἐρχεθ' ὦρα* et *καθεύδω*, fr. 54 *ποθ' ὦδ'* (ubi varia scriptura *οὐδ'* testificatur *ὦδ'* olim scriptum fuisse), fr. 68 *οὔτε τότ' οὐθ' ὕστερον*, cuius loci restitutio omnino incerta, fr. 93 *ἐφίκεσθαι*. Alcaei fr. 15 *καθύπερθεν* et *πρώτισθ' ὑπὸ* (ubi libri partim *πρώτιστα*), fr. 62 *ἐδέξανθ'* *ἄγναι* (quod corrigendum esse docet fr. 55), denique fr. adespot. 61 *ἐφόρεις*. Intactum reliqui Alc. fr. 39 *καθέταν*, quod quomodo sit corrigendum prorsus incertum. Fatendum sane psilosin passim ambiguitate laborare, velut Alc. fr. 75 *εἷς* i. e. *εἷς*, et multo magis Sapphus fr. 85 *Κληῖς ἀγαπάτα* i. e. *ἀ ἀγαπάτα*, quare veterum grammaticorum more ibi syllabam productam notavi. At recentiores Aeolenses haud aspernati sunt spiritum asperum, id quod tituli docent, etiam Lesbii, in quibus est *καθόδος* alia; neque mirum, nam tempore vergente Aeolica quoque dialectus proprius accessit ad communem sermonis consuetudinem. Ahrens Aeolicam psilosin arctioribus finibus circumscribendam censuit, sed quae sollerter excogitavit, infirma sunt. — *ἄγον*, ADMR *ἄγον*, P *ἄγων*. Verba *κάλοι . . . στρουῖθοι* affert Herodian. π. μον. 145. 42, 17. Respicit Athen. IX 391 E. cf. Hesych.: *ὦκεες στρουῖθοί, ταχεῖς, εὐπρεπεῖς, κοῦφοι*. Ceterum Blomfield coni. *ὦκέα*. — V. 10. *περὶ γᾶς* MDP, R *περὶ γῆς*, apogr. Vict. *περὶ γᾶν μελαίναν, πτέριγας* A, *πτέρουγας* Ursinus, quod olim probavi, ita ut v. 11 scriberem *δινεύοντες* eiecto vocabulo *πτέρα*, quod iam Ursinus delevit. *περὶ γᾶς* est idem quod *ὑπὲρ γᾶς*, convenientius sane huic loco *προτὶ γᾶν μελαίναν*, sed adversatur paradosis, nec *προτὶ γαῖς μελαίνας* pluraliter probabile. Hermann *πτέρουγας*, postea *πτέρουγας* et *περάτων ἀπ' αἰθέρος*, Hartung *ποτὶ γᾶς* (quod non aptum) vel *πεδὰ γᾶν μελαίναν*. — V. 11. *δινεῦντες* DM, *διτῆντες* PC, *διτῶντες* G ut vulgo. — *πτέρ'*, P *πτέρα*. — *ὠράνω αἰθέρος* διὰ μέσσω, APG *ὠρανῶ· θέρος δ' ἀμεσπῶ* (A *ἄμες πῶ*), C *ὠρανῶ· θέρος* (de ultimis non constat), D *ἀπωρανῶ· θέρος διὰ μέσω*, item R, qui *μέσσαν*, M *σῶρανῶ αἰθέρος διὰ μέσω*. Ahrens coni. *πύκνα δίνοντες* (idem antea *δίνεντες*) *πτέρ' ἀπ' ὠράνω θ' ἔδος πεδὰ Λέσβω αἰψ' ἄρ' ἐξέκοντο*. Hartung *πτέρα πόρφυρ'*, *αἰθέρος δ. μ.* — V. 13. *αἶψα δ'* MD et Vict. apogr., *αἰψ' ἄλλ'* PA, vulgata ante Hudsonum *αἶψα δ' ἄρ'*. Blass *αἰψά μ'* desiderat. — *ἐξέκοντο*, M *ἐξήκοντο*, D *ἐξήκοντος*. — *τὸ δ'*, D *τί δ'*. — *μάκαιρα*, P *μάκειρα*. — V. 14. *μειδιάσαις* Neue, vulgo *μειδιάσας*. — V. 15. *δηῦτε* Hermann, δ' *ἦν το* P, δ' *ἦν τὸ* ceteri. — *κῶττι* Sylburg, M *κῶτι*, D *κῶτι κα*, vulgo *κ' ὅττι*. — V. 16. *δηῦτε* Hermann, δ' *ἦν τε* P, *διῆν τε* C, δ' *ἦν τε* G, *δεῦρο* MD. — *κάλημι* M, *καλημμι* APCR, *κάλλημην* D. — V. 17. *κῶττι μοι* scripsi, legebatur *κ' ὅττι*, ἐμῶ, P *κῶττι* ἐμῶ, C *κῶττι* ἐμῶ, MD *κῶτι γ' ἐμῶ*.

μαινόλα θυμῷ· τίνα δηῦτε Πείθω 877
μαῖς ἄγην ἐς σάν φιλότατα, τίς σ', ὦ
20 Ψάπφ', ἀδικήει;
καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
αἱ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κῶνκ ἐθέλοισα.

Cf. supra v. 15 κῶντι, infra v. 25 κῶνκ, similiter in Balbillae epigrammate est κῶσσα. Elisionem possit aliquis tueri adhibito Alcaei fr. 13A *λότατ' ὕμμι*, nam Theocriti versus in carmine aeolico 30, 12 *τί ἔσχατον ἔσσεται* aphaeresin, non elisionem ostendat. — *γένεσθαι*, DM *γενέσθω*, rell. ut videtur *γενέσθαι*. — V. 18 seq. *τίνα δηῦτε Πείθω μαῖς ἄγην ἐς σάν* Seidler, nisi quod *λαῖς* scripsit, P *τιναδ' ἐντεπειθῶμαι* (correctum in *καὶ* vel *βαί*) *σαγηνέσσαν*, epitome *τίνα δηῦτι* (δ' ἦντε R, δ' ἦντε D) *πειθῶ καὶ σαγηνέσσαν*, A *τίνα δ' εὔτε πείθωμαι σαγηνέσσαν*, vulgo *τίνα δ' εὔτε πύθωμαι σαγηνέσσαι* (φιλότητός σ', ὦ Σαπφῶ, δίκην) ex manifesta interpolatione. Ego conieci *τίνα δηῦτ' ἀπειθῆν* (vel *ἐπεύθω*) *μαῖς ἄγην ἐς σάν*, Hermann *τίνα δηῦτε πείθω καὶ σαγηνέσσαν φιλότατα*, Ahrens *τίνα δηῦτε πείθω μὴ σάλην* (i. e. *ἀσάλειν*, ἀφροντιστεῖν vid. Hesych.) *ἐς σάν φιλότατα*, Hartung Seidlerum sequitur, sed *ἀπνιθεῖν* (i. e. *ἀπαθεῖν*) requirit, Blass *πειθωμαί σ' ἄγην* i. e. *σοι ἄγην*. — V. 20. *Ψάπφ' ἀδικήει* Gaisford, cf. Et. M. 485, 41: *οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ ἡ προφέρουσιν, ἀδικήω, ὥσα τ' ἀδικήη* (D *ὥσαφ*, M *ὥσα θαδικήη*), eadem Et. Gud. 294, 39 ubi *δφαδ' ἀδικήη*. Apud Dion. P *τις σωπακπα δίκη*, libri epitomae *τίς ὦ σαπφῶ δίκη*, A *Ψακπαδίκη*, Ursinus et Stephanus *Σαπφοί, ἀδικεῖ*. Scripturam *Ψάπφ'* hoc loco librorum auctoritas tuetur, in epigrammate Anthol. Pal. IX 191 versus lex flagitat *Ἥρινα Ψαπφοῦς*, ubi *Σαπφοῦς* vulgo legitur, quod etiam Schneidewin correxit. Traditum *ἀδικήη*, cum hoc uno loco 3 pers. littera *H* terminetur, immutare non dubitavi, cf. Alc. fr. 5, 1. — V. 21. *αἱ*, GP *εἰ*, D *εἴ*. — *φεύγει*, G *φεύγεις*, D *φάγοι*. — V. 22. *αἱ*, D *οἱ*. — *δέκετ'*, P *δέκετ'*, epitome *δὲ καὶ τᾶλλα*, nisi quod D *καὶ* om. — *ἀλλά*, ἄλλα PD. Blass *δέκετ' ἄμα* i. e. nostra. — V. 23. *αἱ*, R *αἱ*, D *αἱ*. — V. 24. *κῶνκ ἐθέλοισα* scripsi, nam de *puellae* amore agitur, minus recte Blomfield *κῶνκ ἐθέλοισαν*, PC *κῶνκ* (C *κ' ὠνκ'*) *ἐθέλοις*, D *κω ἐλ* (*εἰλεις*) *καὶ θέλεις*, M *κῶτ' ἐλ καὶ θέλεις*, item R, nisi quod *κῶ*, G *ἡ ὦ καὶ ἐθέλοις*, A *κῶνκ ἐθέλοι*. In librorum varietate fortasse *κῶνκ ἐθέλοισα* delitescit, nam *θέλειν* etiam infra fr. 25 et Alc. fr. 32 legitur; item in titulis Lesbiiis *καὶ κέ τι θέλη*, unde etiam in aliis locis velut *ὄππα κε θέλη*, ὅ κε θέλη, ὅττι κε θέλη litterarum divisio certa, sed nomen *ἐθέλοντας* est. Theocritus in melicis carminibus utraque verbi forma promiscue usus est. Vocula *οὐκ* etiam apud Theocritum extat 30, 23. — Welcker (Mus. Rhen. XI 226 seq.) contendit omnino *κῶνκ ἐθέλοισαν* scribendum esse, quod etiam Schneidewin probavit, non rationibus usus, sed exemplis minime idoneis: neque enim aptum huic loco *οὐκ ἐθέλοισαν*, nam amor, quem iam non expetebat Sappho, molestus multo magis, quam gratus erat futurus. Iam si *οὐκ ἐθέλοισαν* scripseris, omnino ambiguum, utrum viri an puellae amorem Sappho expetiverit. Welcker non dubitavit ad viri desiderium hoc carmen referre, non recte, si quid video: omnino enim Sappho a virorum amo-

25 ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὖτα
σύμμαχος ἔσσο.

878

ribus abhorrebat: Alcaei quidem desiderio obtemperare noluit: Phaonis pulchritudinem unum alterumve carmen videtur illustravisse, inde ortae fabulae de Sapphus impotente amore. At eadem mulierum amicitias ardentissimo desiderio expetebat, atque hoc ipsum carmen planissime arguit id quod Horatius dicit Carm. II 13, 24, ubi Sapphonis ingenium descripsit, *Aeoliis fidibus querentem Sappho puellis de popularibus*. Atque ob id ipsum grammatici hoc carmen primo loco posuerunt, nam ex Hephaestione colligo primi libri primam odam fuisse. Denique si quis accuratius huius carminis indolem examinaverit, animadvertet, Sapphonem hic ut alias lusisse et poetarum more ingenio indulgentem fictas res exaggerasse, cum carmen II, quod ad mulierem referendum esse manifestum est, ardentissimum desiderium prodat. Itaque etiam nunc tueor, quod olim commendavi, καὶ ἐθέλοισα. — V. 25. ἔλθε, ἔλθῃ D. — χαλεπᾶν D, χαλεπὸν R, APC χαλεπᾶν, et AP μεριμνᾶν. Accentus hic et similibus locis num Aeolici sermonis consuetudini conveniat, valde dubito: equidem credo Aeolenses hic quoque accentu retracto χαλέπαν μεριμνᾶν pronuntiavisse, et Κυλλίαν ἀπὸ Τητᾶν Alc. fr. 43, ut vel librorum pars exhibet, quemadmodum Ποσειδᾶν et Ποτίδαν dixerunt: nihil tamen novavi, pariterque Ἐρμᾶς Sapph. fr. 51 toleravi, ubi Ἐρμᾶς potius exspectaveram. Sed quod nunc scribi solet ἄμμεων et ὁμμεων (Sapph. fr. 82. Alc. fr. 88 et 96), cuius loco Aeolenses etiam ἄμμων dicebant (vid. Apollon. de pron. 381 A: ὡς τὴν ἄμμεν Δωρικὴν καὶ ἐτι τὴν ἄμμεν Αἰολικὴν ὁμοίως ταῖς εἰς εἰς ληγουσῶν εὐθείαις ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικὴν ἄμμων γὰρ καὶ ἄμμων), id ἄμμεων et ὁμμεων scribere non dubitavi: nam littera ε semimuta nimis est debilis, quam quae hunc tenorem impediatur, quemadmodum etiam Iones Ἀλέεω, Ὀρέεω, Attici Μενέλεω, ἀνώγειω dixerunt. Atque etiam apud Homerum passim veteres non tantum ἦμων et ὕμων, sed etiam ὅμων scribebant: v. schol. II. O 499: τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. Debebam fortasse eodem pacto etiam ἄλγειω (Alc. fr. 95) corrigere ubi ἄλγειω scribi solet, sed anceps haereo. Item οὐδέεις et οὐδέεν (Alc. fr. 50 et 76) non mutavi. Ac vel quae grammatici praecipunt, dubitationi sunt obnoxia, velut quod dicunt Aeolenses αὐτάρ et ἀτάρ ut vulgus protulisse, quos secutus sum Sapph. fr. 73, Alc. 34, 5, non omni ex parte certum: nam fuerunt, qui vel apud Homerum αὐτάρ scribendum censerent, velut grammaticus Et. M. 172, 30 et Ptolemaeus (Apollon. de coni. 508, 6), neque ratione caret, si diverso accentu in Homericis carminibus αὐτάρ et ἀτάρ scribatur. — V. 26. ὅσσα et τέλεσσαι, libri ὅσα et τελέσαι, sed deinde P τέλεσσον. — V. 27. ἰμέρρει, R ἰμέρει, A ἰμέρει, P ἰμέρει, D ἰμέρα. — σὺ δ' αὖτα, DMR σὺ δ' αὐτά (R αὐτῇ), conieci σὺ δηῦτε (δαῦτε), Ahrens σὺ δ' αὐτά, (i. e. σαντῇ). — V. 28. ἔσσο D, vulgo ἔσο, om. AP, Ahrens coni. ἔσθι (i. e. ἔσθι).

Fr. 2. Longinus de Subl. c. 10: Οἷον ἡ Σαπφὴ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἔρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἐκείνῃ λαμβάνει. Πού δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτι τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὰ καὶ ἐκλέξει καὶ εἰς ἄλλα συναρθεῖ. Φαίνεται κτλ. . . . φαίνομαι Ἀλλὰ πᾶν τοῖμα τὸν ἐπεὶ πένητα. Οὐ θαυμάζεις ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, το σῶμα, τὰς

2. [2.]

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἔμμεν ὦνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει, καὶ πλασίον ἄδν φωνεύ-
 σας ὑπακούει

879

5 καὶ γελαίσας ἱμερόεν, τό μοι μάν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
 ὥς γὰρ εὐῖδον βροχέως σε, φώνας
 οὐδὲν ἔτ' εἰκει·
 ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'

ἀκοάς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χροάν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια διοι-
 χόμενα ἐπιζητεῖ καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καλεῖται, ἀλο-
 γιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν (Hermann
 φρονεῖ, φοβεῖται, παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, contra Heller ἢ γὰρ φοβεῖ-
 ται, μὴ παρ' ὀλίγον τεθνήκη), ἵνα μὴ ἐν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνη-
 ται, παθῶν δὲ σύννοδος. Idem carmen respicit Plut. Erot. c. 18: Αὕτη
 δὲ (ἡ Σαπφῶ) ἀληθῶς μεμιγμένα πύρι φθέγγεται καὶ διὰ τῶν μελῶν
 ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμότητα, Μούσαις εὐφώνοις
 ἰωμένη τὸν ἔρωτα, κατὰ Φιλόξενον. — ἡ καλὴ Σαπφῶ λέγει, τῆς
 ἔρωμένης ἐπιφανείσης τὴν τε φωνὴν ἰσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ
 σῶμα καὶ καταλαμβάνειν ἀχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἱλιγγόν.
 Λεχθέντων οὖν ὑπὸ τοῦ Λαφναίου τῶν μελῶν ἐκείνων ὡς . . . . .
 Excidit hic Sapphus locus inde a v. 7. Disputavit de hoc carmine Heller
 in Philol. XI 431 seqq. — V. 1. κῆνος Apoll. de Pron. 335 A: Αλολεῖς
 κῆνος· φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖς (ita cod.) ἔ. ὦ., ap. Long.
 ut videtur κείνος, sed non recte voluerunt ex eodem Apoll. 335 A: Αλο-
 λείς σὺν τῷ F· φαίνεται Fοι κῆνος, Σαπφῶ, Fοι restituere, alius
 enim ille Sapphus est versus, cf. Catull., qui carm. LI haec vertit: *Ille
 mi par esse Deo videtur*. — V. 2. ἔμμεν, Ahrens ἔμμεν'. — ὅστις, Blom-
 field ὅστις. — ἐναντίος codd., ἐναντίον vulgo. Ceterum cod. Par. ἔμ-
 μένων ἥρωσις ἐναντίος τοῖζάνει, Ambr. El. Laur. Vat. 2. 3 ἔμμένων
 (Vat. 2. 3 ἔμμένον) ἥρωσις ἐναντίος τοι. — V. 3. ἰζάνει Vat. 2, vulgo
 ἰζάνει, Blomfield ἰσθάνει. — πλασίον, Par. Ambr. Vat. 2. 3 πλησίον,
 Laur. πλησίον. — ἄδν φωνεύσας, vulgo ἄδν φωνεύσας, Neue ἄδν φω-
 νεύσας, Vat. 2 ἄδν φώνουσαις, Vat. 3 ἄδύφων.σαις, Laur. Par. Ambr.
 ἄδύφων·σαις, Robortelli ἄδν φωνούσας, unde vulgo ἄδν φωνεύσας. —
 V. 5. γελαίσας Buttman et Neue, vulgo γελάσας, sed Vat. 2. 3 Par.
 Laur. γελαῖς, Ambr. El. γελαῖς· δῆ, Doederlein coni. καὶ γελαῖς. — μοι
 μάν Hartung, vulgo μοι μάν (ἐμάν), Vat. 2. 3 Par. Laur. μὴ ἐμάν,
 Stephanus μοι τάν, Ahrens δὴ ἔμαν, Hermann μ' ἄμαν. — V. 6. ἐπτό-
 ασεν, Laur. a m. sec. ἐποπτόασεν, Vat. 2 utrumque, Robortelli ἐπ-
 επτόασεν. — V. 7. ὥς γὰρ εὐῖδον βροχέως σε, φώνας scripsi, libri ὥς
 γὰρ σ' ἰδῶ (Vat. 2. 3 εἰδῶ, El. ἰδῶ) βρόχεως με (βροχέως με Laur.
 Ambr.) φωνᾶς (Laur. Ambr. φώνας), Seidler ὥς γὰρ εἰσίδῶ βροχέως σε
 φωνᾶς, Hermann ὥς ἰδῶ γὰρ σε βρόχε', ὥς με φωνᾶς, Ahrens ὥς σε
 γὰρ εἰδῶ, βροχέως με φώνας, Blass ὥς γὰρ εἰσίδῶ βρόχε', ὥς με. Har-
 tung ὥς γὰρ εἰδόν σ', ἐκ βροχόιο (quod interpretatur *e faucibus*).
 Heller ὥς γὰρ ἐσφίδῶ, βροχέας. — V. 8. εἰκει, El. (Laur.) ἦκει,
 Toup ἦκει. — V. 9. καμ, Vat. 2. 3 Par. Laur. κάμ. — μὲν γλῶσσα,
 Vat. 2 Laur. με γλῶσσαν. Mendose admodum Plut. de prof. (vid. infra)

10 αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
 ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
 βεισι δ' ἄκουαι.
 ἃ δὲ μίδρως κακχέεται, τρόμος δὲ

* κατὰ μὲν γλῶσσαν ξαγ', ἂν δὲ λεπτόν, ubi cod. Par. κ. μ. γλῶσσαν γελοπ. . . . Pro μὲν, quamvis tueatur Plut., malim μεν, quae forma non est Lesbii abiudicanda, apud Theocr. σεῦ legitur. — ξαγε, Obbet Mnem. N. I 362 πέπαγε corrigit, ac simplex verbum aptum, sed κατὰ h. l. additum coniecturae adversatur. Tradita scriptura, quae etiam in corruptela ap. Plut.prehenditur, non est sollicitanda, κατέαγε γλῶσσα est fracta et debilitata lingua, ut torpeat, quod alius γλῶσσα δέδεται sive ναρκᾶ dici solet. Hiatus asperitatem sustuleris Aeolica restituta littera, neque tamen Féαγε quod plerisque placuit, sed potius FéFαγε scribendum, quod etiam Christ requirit. Quod praeterea olim proposui γλῶσσ' ἐύαγε, retracto, quandoquidem diaeresis exemplum apud Lesbios poetas non extat. Sane in medio vocabulo melius quam in primore servatur littera Aeolica, ut εὐάλακα et εὐέθωνεν testificantur, atque ita apud Hesiod. Op. 534 οὐτ' ἐπὶ νῶτ' εὐάγε (nisi νῶτα FéFαγε malis) non νῶτα ξαγε scribendum: diaeresin autem tuentur αὐτμή et αὐτμήν. — V. 10. χρῶ scripsi atque ita cod. Par. Plut., legebatur χρῶ, Ahrens χρῶν. — ὑπαδεδρόμακεν Par., Vat. 2. 3 Laur. ὑπεδεδρόμακεν, vulgo υποδεδο. — V. 11. ὀππάτεσσι (vel ὀππάτεσσιν) libri, Robortelli ὀμμάτεσσιν. — ὄρημ', ἐπιρρόμβεισι, P ὄρηι μὴ ἐπιρρόμβεισι, Vat. 2. 3 ὄρημ' (ὄρημ') ἢ ἐπιρρόμβεισι, Laur. ὄρημ' ἢ ἐπιρρόμβεισι, vulgo ἐπιρρομβέσιν, Manutius ὄρημι' βομβέσιν δ' ἀκοαί μοι. Ego conieci ἐπιβρόμβεισι, Heller ἐπιρροισδεῖσι. — V. 12. ἄκουαι Laur., PVat. 2. 3 ἄκουε. — V. 13. ἃ δὲ μίδρως κακχέεται scribere malui, quam ἃ δὲ Fίδρως κ., litteram μ, quam librorum et grammaticorum consensus tnetur, non ausus immutare. Alias quoque μ litterae F vicaria est, velut μάλερον, quo Alcaeus utitur, arguit, ad eundem modum variant nomina Βίως et Μίτος, Βελιστή (Βελιστή) et Μελιστή, ut quorum origo obscura est velut μονθυεῖα et ὀνθυλεῖα praetermittam. Veteres quidem grammatici Aeolicam hanc formam non agnoscunt, nam cum ίδρως ex hoc ipso loco proferant, eos manifestum est ἃ δὲ μ' ίδρως κακχέεται legisse, verbi structura plane vitiosa, itaque non dubitavi vel nullis auctoribus, sed rationi confisus μίδρως novare. Legebatur καδ δ' ίδρῶς ψυχρὸς χέεται, Vat. 2 ἐκ δε μ' ίδρῶς ψυχρὸς κακχέεται, Vat. 3 ἐκαδε μ' ίδρῶς ψ. κ., Par. ἐκαδε μ' ίδρῶς ψ. κ. Spengel vidit ψυχρὸς delendum esse, unde Schneidewin coniecit κᾶν-θεμ' ίδρῶς (vel ἐκ δε Fίδρως) κακχέεται, Hermann καδ δὲ Fίδρως κακχέεται. Spengelii correctionem confirmavit Cram. An. Ox. I 208, 13: ἸΔΡΩΣ· τοῦτο παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται. ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῶ γένει· Ἄδε μ' ίδρῶς κακὸς χέεται, ὁμοιον τῷ ἡῶς· εἶται ἡ γενικὴ ίδρῶς. Adde Schol. Hom. Il. χ' 2. Resp. haec Plut. vit. Demetr. c. 38: Τῆς δὲ Στρατονίκης καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μετὰ τοῦ Σελεύκου φοιτώσης πολλάκις ἐγένετο τὰ τῆς Σαπφούς ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν πάντα· φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψων ὑποδείξεις (Toll. coni. ὑπολείψεις), ίδρῶτες ὀξεῖς, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σπυγμοῖς, τέλος δὲ τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἡττωμένης, ἀπορία καὶ θάμβος καὶ ἀσφάλεια. item de profect. in virtut. c. 10: τὰ Σαπφικὰ ταυτὶ παρ-έπεται, κατὰ μὲν γλῶσσ' ξαγ' ἂν δὲ λ. αὐ. χρῶ πῦρ ὑποδέδρουμε καὶ (l. ὑποδεδρόμηκε) ἀθόρυβον δὲ ὄψιν καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγόμενον δ' ἀκούσαι ποθήσεας. qui locus in Cram. An. Par. I 399 sic scriptus:

παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
 15 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
     φαίνομαι (ἄλλα).
 ἀλλὰ πὰν τόλματον, [ἐπεὶ καὶ πένητα].

880

3. [3. 106.]

ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
 αἶψ' ἀπυκρύπτουσι φάεννον εἶδος,
 ὅπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπη
     γᾶν . . .
 . . . . . ἀργυρία.

κατὰ μὲν γλῶσσαν γελοπ . . . αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδέδρομεν, ἀθόρυβον
 δ' ἄμα καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένου δ' ἂν ἀκ. ποθ. Plutarchus vide-
 tur scripsisse ἀθόρυβον δὲ νόημα καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένου δ'
 ἂν ἀκοῦσαι ποθήσειαν. — V. 14 παῖσαν ἄγρει Ahrens, legebatur
 παῖσαν ἄγρει, Vat. 2. 3 παῖσα, γ' ἄγρει, Par. παῖσ' ἀναγρεῖ. — V. 15.
 'πιδεύης Hermann, antea 'πιδεύην scripsi cum Ahrensio, 'πιδεύειν Vat. 2,
 'πιδεύσιν Ambr. Par., 'πιδευκην Vat. 3 Laur. Heller τεθνάκην δ' ὀλίγω
 'τι δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλα, quod interpretatur ἐτεθνήκειν δ' ὀλίγου ἐτι
 δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλη ἢ οἷα ἦν. Blass 'πιδεύσιν φαίνομαι ἄλλα i. e.
 alii mulieri. — V. 16. ἄλλα, i. e. ἡλεή (demens) adieci, Manutius ἄπνοος,
 Hermann ἄιδί, Hartung ἄλι, quod ἄλῃ interpretatur, metro adversante.
 — V. 17. πὰν τόλματον, P παντόλματον, vulgo πᾶν τολματόν. Quae
 sequuntur ἐπεὶ καὶ (hoc codd., ut videtur omnes, praet. cod. Spengelii,
 om. Robertelli) πένητα uncis inclusi, nam videntur haec ad Longini
 orationem pertinere, fort. Ἀλλὰ πὰν τόλματον, ἐπεῖπεν· εἶτα (vel
 κατὰ) οὐ θανμάξεις (codd. θανμάξοις vel θανμαξοῖς) κτλ. Antea con-
 ieceram versu 16 integrum carmen absolvi, ut deinde sit scribendum
 πᾶν τὸ ἄσμάτιον ἐπεῖπον· εἶτα οὐ θανμ., similiter Ahrens πᾶν τὸ ἄσμά-
 τιον ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡ γὰρ οὐ; θανμάξεις κτλ. Hermann vero coni. φαί-
 νομαι οὐδέν, ἀλλὰ παντόλματον ἀπεῖπεν ἦτορ, Heller πᾶν δὲ τολματέον
 ἐπὶ τάγαπάτα.

Fr. 3. Eust. II. 729, 20: Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ φαεινῇ ἀμφὶ σελήνην
 οὐ τὴν πλησιφαῖ νοητέον καὶ πληροσέληνον· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀμυνοῖ εἶσι
 τὰ ἄστρα ὡς ὑπερανγαζόμενα, καθὰ καὶ ἡ Σαπφώ πον φησὶν· Ἀστέ-
 ρες . . . λάμπη γᾶν. Eadem Cram. An. Par. III 233, 31. — V. 1.
 σελάνναν, legebatur σελάναν, vide ad fr. 52, 1. — V. 2. αἶψ' scripsi,
 legebatur ἄψ. — ἀπυκρύπτουσι Ahrens, ἀποκρύπτουσι Scaliger, vulgo
 ἀποκρύπτουσι. — φάεννον Scaliger, vulgo φαεινόν. — εἶδος, An. ἡθος.
 — V. 3. ὅπποτα Ahrens, nisi forte antiquior forma fuit ὅπποταν, vid.
 H. Weber de dorica particula KA p. 21, Blomfield scripsit ὀππότ' ἂν,
 Neue ὀππότ' ἂν, apud Eust. est ὀπότ' ἂν, An. ὀπόταν. — πλήθοισα,
 An. πλήθησι. — μάλιστα, conicio κάλιστα, ac sic etiam Ahrens. —
 V. 4. ἀργυρία adiecit Blomfield ex Iulian. Epp. XIX: Σαπφώ ἡ καλὴ
 τὴν σελήνην ἀργυρέαν φησὶ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων
 ἀποκρύπτειν τὴν ὄψιν, sed non recte ἀργυρέα γᾶν scripsit, quod ferri
 nequit, itaque olim αὔγαν pro γᾶν correxi. Sed ἀργυρέα αὔγαν quam-
 vis coalescere potuerit, non tamen ἀργυρία, qua forma Sapphonem usam
 esse consentaneum est. Probabiliter Neue suspicatur γᾶν ἐπὶ παῖσαν

4. [4.]

881

Ἄμφι δὲ ψῦχρον κελάδει δι' ὕσδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταρρεῖ.

5. [5.]

... Ἔλθε Κίπρι
χρυσίσαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρωτος

882

ἀργυρέα legendum, nisi quod praeterea alia omissa sunt, nam *ἀργυρέα* mediam sedem occupare debebat, Ahrens Ἄστερες δι' ἀργυρέαν σε-
λάταν.

Fr. 4. Hermog. Walz. Rhet. III 315: Καὶ τὰς μὲν οὐκ ἀλαχρὰς ἡδονὰς ἔστιν ἀπλῶς ἐκφράζειν, οἷον κάλλος χωρίον καὶ φύτευσις δια-
φόρους καὶ δεινμάτων ποικιλίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ
ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὀρώμενα καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλοι τις.
Ὡς περ ἡ Σαπφώ· Ἄμφι δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κ. δι' ὕσδων (sic Vind.
Port., ἢ κλάδων marg. Vict.) μ. καὶ αἰθ. (Vind. supra ἢ κινουμένων)
δὲ φ. κῶμα (Vind. supra ἢ ὕπνος, Par. ἐν ἄλλοις οὐκ ἔστι τὸ κῶμα)
καταρρεῖ. καὶ ὅσα πρὸ τούτων γε καὶ μετὰ ταῦτα εἰρηται. In Schol.
ib. VII 883: Ἄμφι δὲ ὕδωρ ψ. κ. δι' ὕσδων μαλίνων. sed Schol.
V 534 recte ὕσδων et sic Et. Vindob. Cod. CCV f. 109: ὕσδος ὁ ὄζος
παρ' Αἰολεῦσιν· οὗτοι γὰρ τρέπονσι τὸ ο εἰς υ καὶ τὸ ζ διαλύουσι εἰς
τὸ σ καὶ δ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ· ἄμφι δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελάδει δι' ὕσδων
μαλίνων. — V. 1. ὕδωρ expunxi, quippe quod sit ex interpretatione
additum, auctore Neuiio. Antea conieceram ἄμφι δ' ὕδωρ (ἰψοθεῖν)
ψυχρὸν, nisi malis ἡρέμα addere, cf. Luciani Philop. 3 τὸ τε ὕδωρ
ἡρέμα κελάρυζον τὰς ψυχὰς καταθέλλει. Sed sive de aqua, sive potius
de aura circa fontem per frondes leniter spirante sermo fuit, certum
est Nympharum hortos describi, cf. Demetr. Eloc. CXXXII: Εἰσὶν αἱ
μὲν ἐν τοῖς πράγμασι χάριτες οἷον Νυμφαῖοι κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες,
ὅλη ἡ Σαπφούς ποιήσις. Hom. Od. ε 209: Ἄμφι δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδα-
τοτρεφείων ἦν ἄλσος Πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέειν ὕδωρ
Ἐφύθεν ἐκ πέτρης, βωμός δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφῶν. Theocr.
VII 135: Πολλὰ δ' ἄμυν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἰγείροι πε-
λίαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφῶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον
κελάρυσδε. Ovid. Heroid. XV 157: „Est nitidus vitroque magis per-
lucidus omni Fons sacer: hunc multi numen habere putant. Quem
supra ramos expandit aquatica lotos, Una nemus: tenero caespite terra
viret.“ Horat. Epod. 2, 27 „Frondesque (ita recte Markland pro fon-
tesque) lymphis obstrepunt manentibus, Somnos quod invitet leves.“
— V. 2. αἰθυσσομένων Neue, Hermog. καὶ αἰθυσσομένων, ubi Walz
καὶ Hermogenis esse putat, quasi duo exempla afferantur. Conieci
κατθυσσομένων, cf. Hesych.: Θύσσεται· τινάσσεται. et Θυσσόμεναι·
σειόμεναι. — V. 3. καταρρεῖ, Ahrens καρρέει, si quid mutandum, malim
κατάγρει.

Fr. 5. Athen. XI 463 E: Καὶ κατὰ τὴν καλὴν οὖν Σαπφώ·
Ἐλθε . . . οἶνοχοοῦσα τούτοις τοῖς ἐταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς (sol
AB) quae Athenaei sunt verba ut Welcker vidit, Hermann alii Sapphus
verum Τοῖςδε τοῖς ἐμοῖς ἐταίροις τε καὶ σοῖς inesse putant. Fortasse
est ex illo carmine, in quo Sappho fratrem Larichum pocula mini-
strantem induxit, vid. fr. 139. — V. 2. χρυσίσαισιν Neue, χρυσέαισιν

συμμειγμένον θαλίαισι νέκταρ
οίνοχοεῦσα.

6. [6.]

Ἦ σε Κύπρος καὶ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7. *8. [7.]

Σοὶ δ' ἔγω λεύκας ἐπὶ βῶμον αἶγος.

* * *

κάπιλείψω τοι.

*9.

Αἶθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφρόδιτα,

τόνδε τὸν πάλον λαχόν.

883

vulgo, χρυσεύουσιν libri. — ἄβρως scripsi, vulgo ἄβροις, Blomfield ἄβραις. — V. 4. οἶνοχοεῦσα scripsi, vulgo οἶνοχοοῦσα, Neue οἶνοχόεσσα. Non ausus sum contractas formas Lesbii abindicare, velut Sappho fr. 1, 11 δινεῦντες, 2, 3 φωνεύσας (quamquam ibi lectio satis incerta), Alcaeus fr. 18, 5 μοχθεῦντες, 37, 3 ἐπαινεῦντες, fr. 102 μαρτυρεῦντας, denique Sappho fr. 54, 2 ὠρχεῦντ'. Similiter in titulis est εἰρωτῶντες et soluta forma ἀρκέην, quemadmodum etiam Balbilla ἐλάων scripsit: apud Theocritum plura extant exempla. Inprimis autem in participiis videtur usus fluctuasse, quemadmodum etiam apud Hesiodum Theog. v. 880 est πιμπλεῦσαι (nonnulli tamen libri πιμπλεῖσαι exhibent), apud eundem Op. 510 πιλνᾶ legitur, quamquam ibi fortasse rectius πίναι scripseris, nam hunc poetam Aeolentium more etiam breviores has formas adhibuisse docet Op. 526 οὐ γὰρ οἱ ἥελιος δαίμνι νόμον ὀρμηθῆναι, hoc est δαίμνισι, quod fugit interpretes. — V. 3. θαλίαισι, Ahrens θαλίεσσι.

Fr. 6. Strabo I 40: Καὶ Σαπφώ· Ἦ σε κτλ. — καὶ Πάφος scripsi, legebatur ἢ Πάφος. Emendationem stabiliunt HomERICA exempla, quae composuit geographus. — ἢ Πάνορμος, Casaubonus ἢ πάνορμος, debebat ἄ scribere, neque expers poetria Sicularum rerum. — Est haud dubie ex hymno in Venerem, cf. Menander de Encom. Rhet IX 136.

Fr. 7 et 8. Apoll. de pron. 364 C: ΣΟΙ. Ἀττικῶς Ἰωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως. Σοὶ δ' ἐγὼ λεύκας ἐπιδωμον πίγος. Σαπφώ. καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τ' Κάπιλείψω τοι. Posterius hoc ex eodem, ut videtur, carmine petitum est. — ἔγω, Bekker ἔγων. — ἐπὶ βῶμον Bekker, nisi forte fuit ἐπὶ τ' ὦμον. Pro ἐπιδωμον Neue coni. περιδώσω, Ahrens ἐπὶ δᾶμον (i. e. δημόν) αἶγος (πίονα καύσω) — αἶγος, Welcker coniecit Αἶγος (Schneidewin Αἰγᾶς vel rectius Αἰγας) collatus Strabone XIII 615, vide fr. 131. Videtur Sappho describere sacrificium Veneri oblatum, quorsum fort. respicit Philostr. Imag. II 1.

Fr. 9. Apollon. de Synt. 247: Εἰσὶ τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παραστατικά· Αἶθ' ἐγὼ γενόμεαν (γενάμαν M, γενοίμην B, om. C). χρυσὸς αἶθ' (εἶθ' M, αἶθ' οὕτως C), ἀφροδίτα, τ. τ. π. λαχόν (λαχόν B) at recte A χρυσοστέφαν'. — V. 2. λαχόν correxi, cf. Et. M. 558, 28. Cram. An. Ox. IV 204, 5. Choerobosc. Epim. II 772.

10. [90.]

Αἶ με τιμίαν ἐπόησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

11. [47.]

. . . . . Τάδε νῦν ἐταίραις
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλως ἀείσω.

12. [87.]

. . . . Ὅττινας γάρ
εὖ θέω, κῆνοι με μάλιστα σίννον-
ται . . . .

13. [59.] .

. . . . . Ἐγὼ δὲ κῆν' ὅτ-
τω τις ἔραται.

Fr. 10. Apollon. de pron. 404 A: Αἰολεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὕμμον καὶ σφόν. Σαπφῶ· ἐμὲ τιμίαν ἐποίησαν ἐργατα σφαδοῖσαι. Αἶ με Seidler, ἐπόησαν Ahrens, ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι Is. Voss, nisi forte leg. Αἶ με τιμίαν πόησαν ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι, ut sit idem metrum quod fr. 84. Huc respicere videtur Aristid. II 508: οἶμαι δὲ σε καὶ Σαπφούς ἀκηκοέναι πρὸς τινα (ita Seidler, v. τινας) τῶν εὐδαιμόνων εἶναι δοκούντων γυναικῶν μεγαλυνουμένης καὶ λεγούσης, ὥς αὐτὴν αἶ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὥς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη. Novissima ex alio carmine petita sunt, nam recte mihi videor revocare ad fr. 32 μνάσεσθαι τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων: poterat in eodem carmine poetria ut invidiam arceret fr. 37 ψαύην δ' οὐ δοῦμιμ' ὁράνω δύσι πάχεσιν dicere. Apparet autem hoc carmen, ex quo fr. 10 petatum, fere in eodem argumento versatum esse, quod Sappho fr. 68 persequitur.

Fr. 11. Athen. XIII 751 D: Καλοῦσι γοῦν καὶ αἶ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἐτι καὶ νῦν καὶ αἶ παρθέναι τὰς συνήθειας καὶ φίλας ἐταίρας, ὥς ἡ Σαπφῶ· τάδε κτλ. — V. 2. ἔμαισι Seidler, vulgo ἔμαις, contra Blomfield: Τάδε νῦν ἐταίραις ταῖσιν ἔμαις κτλ. — ἀείσω, Meineke ἀείδω dubitanter proposuit.

Fr. 12. Et. M. 449, 34: ὥσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ θέω· καὶ παρὰ Σαπφῶ· Ὅττινας κτλ. — V. 1. Ὅττινας Ahrens alii, vulgo ὅττινας. — V. 2. κῆνοι Blomfield, vulgo κείνοι. — σίννονται Ahrens, legebatur σίνονται. cf. Choerob. 259 οἱ γὰρ Αἰολεῖς σίννονται λέγουσι, καὶ οὐχὶ σίνονται.

Fr. 13. Apollon. de Synt. 291: τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφῶ ἐπιτεταμένω μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο· ἐγὼ δὲ (hoc om. B) καὶ ἡ νοτιῶτις ἐρᾶται. sed A κηνοτιῶτις, unde Seidler κῆ (Hermann κῆν) νοτιῶ i. e. κελ νεοσσοῦ, non recte. Scripsi id quod Ahrens quoque proposuit κῆν' ὅττω τις ἔραται, antea κῆνο τῶ τις correxeram, quod praeoptat Ahrens. ἔραται, qui Ahrensio D. Aeol. 145 est indicativus, prisca coniunctivi

* 14.

884

Ταῖς κάλαις ὕμιν (τὸ) νόημα τῶμον
οὐ διάμειπτον.

15. [60.]

..... Ἔργων δ' ἐμαύτα
τοῦτο σύνοιδα.

16. [8.]

Ταῖσι (δὲ) ψῦχος μὲν ἔγεντο θυμός,
παρ δ' ἴεσι τὰ πτέρα . . .

17. [11.]

..... Κατ' ἔμον σταλαγμόν·
τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἄμοι φέροιεν
καὶ μελεδῶναις.

forma est, de qua dixi ad Pind. Pyth. IV 92. adde fr. adesp. 55 A 9 *διάκηται* et 55 B, 3 *δύνᾶμαι*. Antea *ἐράται* tuitus sum; utitur hac forma Theocr. II 149 (ubi Hermann *ἐρά τευ* correxit) et I 78 *ἐράσαι* (vulgo *ἐρασσαι*), item Homerus II. II 208 *ἐράσῃθε*, quod Buttman conjecturae ope removere conatus est; neque vero Theognidi 256 haec forma obtrudenda.

Fr. 14. Apollon. de pron. 384 C: *Ἵμιν Αἰολεῖς· ταῖς κάλαις κτλ.* — V. 1. τὸ add. Bekker. — V. 2. *νόημα*, Cod. *νοήμα*, Ald. Corn. cop. 266 B Aeolenses *νόαμα* dixisse perhibet. Conieci aliquando haec ita refingenda esse:

Ταῖς κάλαις ὕμιν νόημα τῶμον οὐ ζάμειπτον.

eodem versus numero, qui fr. 85 comparet.

Fr. 15. Apollon. de pron. 324 B: *Αἰολεῖς βαρέως· ἔγων (ἔγων) δ' ἔμ' αὐτὰ τ. σ. Σαπφώ.* Prorsus alio modo iterat haec 363 A: *καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη· ἔμ' αὐτὰ τοῦτ' ἔγων σύνοιδα.* Scribendum *ἐμαύτα*, vid. Alcaei fr. 78. Ahrens *συνόιδα*: ac sane Aeoles *σύνοιδα* etiam per diaeresin extulisse testatur Choeroboscus 592 Herodiani epimerismis usus, cf. ad Alcaei fr. 145, sed haudquaquam compertum hoc loco quattuor syllabarum esse vocabulum, praesertim cum propter scripturae varietatem ne numeros quidem frustuli certa ratione describere liceat.

Fr. 16. Schol. Pind. Pyth. I 10: *Ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῶν περιστερῶν· Ταῖσι ψυχρὸς κτλ.* — V. 1. δὲ adiecit Neue, Boeckh ταῖς scripsit, nec tamen emendatio certa, conieci *ταῖσιν αἰψ' ὕγρος*, vel *ταῖσιν ἄβληχρος*. — *ἔγεντο* Boeckh, vulgo *ἐγένετο*.

Fr. 17. Coniunxi duo fragmenta: prius exhibet Et. M. 576, 22: *Μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες· ὅθεν Ἡσίοδος . . . καὶ οἱ Αἰολεῖς σταλαγμόν τὴν ὀδύνην λέγουσιν.* (cod. Flor. Miller Misc. 213 addit: *Σαπφώ· κατ' ἔμον στελεγμόν·*) ἀποστάζουσι γὰρ καὶ θέουσιν. Ego iam in proecdosi ante Milleri librum editum divinaveram τὸν v. 2

18. [12.]

Ἀρτίως μ' ἂ χρυσοπέδιλλος Ἀΰως.

19. [83.]

... Πόδας δέ

referendum esse ad vocabulum *σταλαγμόν*, quod praecesserit, usus Ety-
mol. vulg. testimonio: quae coniectura nunc plane firmata est, nam
illa verba Sapphici versus numeros ostentant. Sed pro *στάλαγμα*
nescio an rectius *στάλυμον* scribatur, cf. Anacreon fr. 44 *ἀνασταλύω*,
Hesych. *ἀσταλάζει* (i. e. *ἀσταλύζει*) *λυπεῖται* μετὰ *κλαυθμοῦ* et *ἀστα-*
λυεῖν, *κλαίειν*. — Alterum fr. extat in Et. M. 335, 38: *Τὰ γὰρ δύο*
σά εἰς ζ' τρέπονται Ἀλοεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφώ·
Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' (Miller Misc. 110 *ἐπιπολάζοντ'*) *ἄνεμοι φέ-*
ρουν. Auctius Herodian. *περὶ μὲν. λέξ. 23, 12: τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ*
πλάζω. Τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες ἂν ἐμὸι φ. καὶ μελεδῶναι ἀντὶ
τοῦ ἐπιπλήσσαντες. Verbum *πλάζω* hinc affert Herodian. *περὶ διχρόν.*
360. Seidler scripsit *τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φερ. καὶ μελίδωναι*, i. e.
custodem: at epitheton illud ventis potius convenit, itaque scripsi *ἐπι-*
πλάζοντες ἄμοι ... *καὶ μελεδῶναις*, cf. Hesych. *Ἀμῶνας. τὰς ἀνε-*
μῶνας Ἀλοεῖς, unde etiam descendit *μεταμῶνιος*. In voce *ἄνεμος* ex-
trita est E, quemadmodum *ἄφρος* pro *ἀφενος* dicitur, inde *ΑΜΜΟΣ*
ortum, quamquam Aeoles alias solent in assimilatione radice litteram
conservare, unde *ὄπκα*, *γρόπκα*, *ἄλιπκα* dixerunt, cum Doriensium
sermo origines verborum obscurare non dubitaverit; denique neglecta
geminatio fit *ἄμος*, quemadmodum Aeoles *γόνα*, *κάλιον*, *κάλιστος*
dixerunt. In vocabulis, quae ab *ἄνεμος* descendunt, velut *ἄμῶνα* et
μεταμῶνιος, hoc compendium nulli dubitationi obnoxium, de principali
verbo fortasse aliquis scrupulus haereat. Itaque aliam medelam cir-
cumspexi. Si Aeolenses poetae non prorsus dualem numerum aspernati
sunt, possis *ἐπιπλάζοντες ἄνεμοι* scribere, sed pugnat hoc adversa fronte
cum veterum grammaticorum auctoritate. quamquam Boeoti non igno-
rant. Iam Et. M. Sapphoni tribuit verbum compositum, Herodianus
autem *πλάζω*, non solum in libello *π. μὲν. λ.*, sed etiam *π. διχρ. 360:*
τὰ διὰ τοῦ αζω δισύλλαβα συστέλλει τὸ α, ὑπεσταλμένων τῶν Ἀλοεῶν,
διὰ τὸ πτάζω καὶ πλάζω ἐπιπλήσσω. quae Lehrs interpolavit *καὶ πλάζω,*
ὅθεν ἐπιπλάζω ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσω, quem secutus est Lentz Herod.
II 14; unde possis suspicari olim scriptum fuisse:

Τὸν δὲ πλάζοντες ἄνεμοι φέροιεν.

unde proclivi errore *ἐπιπλάζοντες* ortum. Verum syllaba anceps pro-
sus abhorret ab arte Lesbiorum poetarum, neque Doriensium prosodia
γυναίκες, *πίπτες* abutendum ad hanc licentiam defendendam. Itaque
etiam nunc *ἄμοι* tueor.

Fr. 18. Ammon. 23: *Ἀμαρτάνει Σαπφὼ λέγουσα· Ἀρτίως μὲν ἂ*
χρυσοπέδιλος αὐτὴ ὡς ἀντὶ χρυσοῦ ἐπιρρήματος. μ' ἂ Seidler scripsit,
αὐτὴς Scaliger, Ahrens praeterea *χρυσοπέδιλλος*.

Fr. 19. Schol. Aristoph. Pac. 1174: *Διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ*
βαφαί, καὶ Ὀμηρὸς . . καὶ Σαπφώ· πόδα δὲ κτλ. Cf. Pollux VII 93:
Τὰ μέντοι Τυρρηνικὰ εἶη ἂν ὁ Σαπφούς μάσθλης, Ποικίλος μάσθλης
εἶη (om. Bekk.) *Λύδιον καλὸν (Ἀ κακόν) ἔργον.* — V. 1. *πόδας*

ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε, Λύδι-
ον κάλον ἔργον.

20. [84.]

. . . . Παντοδάπαις μεμιγμέ-
να χροταῖσιν.

*21.

. . . Ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν.

*22.

. . . . Ἡ τιν' ἄλλον
(μᾶλλον) ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα.

Seidler, vulgo πόδα. — V. 2. μάσλης Bekker in Polluce bis, ex codd. ut videtur, vulgo μάσλης, ut ap. Schol. Arist. Illam formam recenset Hephaest. 13: προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὄγρου . . . καὶ τὸ σ τοῦ λ κατὰ πάθος, ὡς ἐν τῷ μάσλης.

Fr. 20. Schol. Apoll. Rhod. I 727: Ἐρεσθήεσσα δὲ (ἡ τοῦ Ἰάσονος δίπλαξ), ἀντὶ τοῦ πυρρά, ὀπέρουθρος, καὶ ἐστὶ παρὰ τὸ Σαπφικόν· παν. με. χροταῖσιν, ubi χροταῖσιν Seidler restituit, nisi forte Sappho scripserat παντοδάπαισιν μεμιασμένα | χροταῖσιν versibus asclepiadeis usa.

Fr. 21 et 22. Apollon. de pron. 343 B: Ἔμεθεν· πικρῶς αἰ χροταῖσιν παρ' Αἰολεῖσιν· ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν. ἢ τιν' ἄλλον ἀν. ἐμ. φίλησθα. Haud dubie Sapphus sunt fragmenta. Non recte Hartung utrumque fragmentum in hunc modum coniunxit . . . ἔμεθεν δ' ἔχεισθα, | λάθαν, ἢ τιν' ἄλλον | μᾶλλον ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα; Sunt diversorum carminum reliquiae, ne numeri quidem conveniunt, nam fr. 21 videtur hendecasyllabi Phalaecii pars esse, quem numerum fr. 58 et 59 deprehendimus, nisi forte scribendum ἔμεθεν δ' ἔχεισθα | λάθαν. Cum anceps sit iudicium, certe nolui haec duo fragmenta separare. — Fr. 22. V. 2. μᾶλλον adieci. — φίλησθα scripsi, vulgo φιλέσθα, Ahrens φιλεῖσθα. Fr. 21. ἔχεισθα pariter atque φίλησθα fr. 22 indicativi formae sunt. Cum φιλέσθα componas οἶδηςσθα, quod Choerob. p. 392 Aeolensibus attribuit, cf. Arcad. p. 168, quod in Theocriti carmine XXX v. 13 restitui, sed fortasse aliud verbum ibi delitescit, sed clausula σθα certe deprehenditur. At ἔχεισθα non convenit cum Theocrito XXIX 4 ἐφίλησθα (ita libri, Ahrens ἐφίλησθα), huc adde, quod Kt. Flor. (Miller Misc. 99) apud Hom. II. A 133 ἢ ἐφίλησθαι ὄφρ' αὐτὸς ἔγγο γέρας videtur ἐφίλησθα testificari. Deprehendimus igitur apud Aeoles in ampliore forma eandem scripturae diversitatem, quae in breviori clausula comparet, vid. ad Alc. fr. 5, 1.

Ommino auctoris formae pers. 2 sing. σθα origo incerta: ambigitur, utrum σθα adhaeret integrae figurae verbi, quemadmodum Οὐλομένης, Ἐρπυλίας alia dicuntur, an clausula σθα subiecta sit themati, quemadmodum ἐρπυλίσθην αἰ. dicuntur: hoc si sumimus, ἔχεισθα alia ad genus non magis rationem habent, quam ἔρπυλίσθην, ἐτίγγειν similia. Hoc, quod iam in privativis προσθεν, probante Curtio de verbo Gr. I 24, etiam nunc tenet. Locus de clausulae figura dirimit αὐτὰ, quod Hesychianus quidem συγκομὰς ἀντιθέτως vel potius abusus

* 23.

886

Καὶ ποθήω καὶ μάομαι.

* 24.

Οὐ τι μοι ὕμμες.

25. [17.]

Ἄς θέλει' ὕμμες.

ab οἶδασθα repetit, sed manifestum est, quemadmodum *ῥοιγμεν*, *δέδοιγμεν*, *ἀνωγμεν*, *ἀνωχθι* alia dicuntur, ita etiam verbi stirpi adhaerescere clausulam οἶδ—σθα, unde extrita δ ortum οἶσθα. Vicissim ἦσθα i. e. *ἔα—σθα* praeteriti temporis notam α servat. Ad eundem modum fuit olim in Sapphus versu scriptum *ἔχσθα*, quae legitima est forma (item ap. Theogn. 1316, ubi cod. *ἔχοισθα*, Bekker *ἔχεισθα*, et in hymno Hom. in Cer. 366 *σχῆσεσθα*, ubi cod. *σχῆσησθα*, Hermann *σχῆσεισθα* correxit, nam mitto Epicharmi versum ap. Athen. VII 286 C *ἔχσθα*, qui nondum in integrum restitutus). Iam librarii, qui antiquas litteras sui saeculi consuetudini accommodaverunt, pro errore *ἔχεισθα* substituerunt, item pro *ἔθῆλεσθα* scripsere non satis constanti ratione usi *ἔθῆλησθα*, id quod Theocritus secutus est. Traditam scripturam quae quam sit incerta librorum varietas arguit, ita demum possis tueri, si revocaveris ad verborum declinationem in *μι*, quorum clausulam longa vocalis vel diphthongus solet antecedere. At *ἔχσθι* aliaeque id genus indicativi formae quae perhibentur admodum sunt suspectae, vide quae ad Ibyci fr. 7 disputavi. Iam quae supersunt huius clausulae σθα exempla, facilem habent explicatum: nam neque ea morantur, quae a verbis in *μι* cadentibus descendunt, velut *ποθόρησθα*, *δέδοισθα* (quod veteres grammatici recte referunt ad aeolicam verbi figuram *δίδοιμι*), neque plusquamperfecta, velut Archilochium *ἤρηρησθα*, neque exempla optativi aut coniunctivi (quae inprimis frequentantur, nisi quod hic ambigas iota mutum utrum addendum an detrahendum sit. Denique aeolicum *φαῖσθα* (ita enim pro *φέσθα* apud Apollonium Soph. 162, 26 corrigendum esse iam olim in addendis monui) Homericō *δίδοισθα* aequiperat. Cf. quae dixi ad Sapph. fr. 32.

Fr. 23. Et M. 485, 45: *Οἱ Αἰολεῖς . . . ἀδινῶ* (sequitur Sappho fr. 1, 20) . . . *ποθέω, ποθήω, οἶον· καὶ π. κ. μάχομαι* (DM *μάομαι*). Eadem Et. Gud. 294, 40 ubi *μάομαι*. Videtur Sapphus esse.

Fr. 24 et 25. Apollon. de pron. 379 B: *Τρεῖς . . . Αἰολεῖς ὕμμες οὐ τί μοι ὕμμες. ἄς θέλει' ὕμμες ἐν δευτέρῳ Σαπφῶ*. Apparet prius fr. non esse Homericum Il. α 335, sed utrumque fragmentum Sapphus ex eodem libro ut videtur, sed cum utrumque colon Adonii speciem referat, haec libro I potius quam II ascribenda esse suspicaris. At possunt hae reliquiae carminis esse, cuius versus geminatis Adoniis constabant, velut fr. 27. Praeterea iam supra monui grammaticos fere alia quam metricos recensione usus esse. — ἄς, Ahrens ἄς i. e. *ἕως* requirit.

Fr. 26. Athen. XIII 599 C: *Χαμαιλέον δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφούς καὶ λέγειν τινὰς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιθῆσθαι ὑπ' Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαλερὴ δὴν τε κτλ. . . . καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν· καὶ νῦν κτλ. . . . Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφούς τοῦτο τὸ*

26. [135.]

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἐνίσπες
 ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
 Τῆιος χώρας ὃν αἶδε τερνῶς
 πρέσβυς ἀγανός.

27. [93.]

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
 μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι.

28. [61.]

887

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἱμερον ἦ κάλων,

ἄσμα παντί που δῆλον. Possis suspicari illud tantum confictum esse, quod ad Aëacreontem scriptum sit carmen, sed potius omne carmen subditivum esse censendum est. — V. 1. κεῖνον Ursinus, vulgo κείνων. — ἐνίσπες Barnes, εἰνασπες PVL, εἴνασπες A. — V. 2. ἐκ τᾶς, Meineke ὡς τᾶς correxit. — V. 3. Τῆιος Barnes, vulgo ὁ Τῆιος, Hecker. Τηῖας. — ὃν Ursin., vulgo ὅς'. — V. 4. ἀγανός Barnes, libri ἀγλαός.

Fr. 27. Plutarch. de coh. ira c. 7: Ἐν ὀργῇ δὲ σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας, ὡς ἡ Σακφῶ παραινεῖ, σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς πεφυλάχθαι γλῶσσαν μαψυλάκταν, Hermann μαψυλάκαν emendavit, Seidler restituit Adonios, contra Hermann numeris aliter discriptis ἐν delet et στάθεσιν requirit. — V. 2. Ahrens πεφύλαξο substituit, ac sane infin. πεφυλάχθαι Plutarchi, non poetriae videtur esse, quae πεφύλαχθε scripserit, vel si singularis numerus requirebatur, activa specie usa πεφύλαχθι, formam hanc quamvis inusitatam tuetur δεῖδixθι ap. Nicandr. Alex. 443 et Babrium 75, 2.

Fr. 28. Aristot. Rhet. I 9: Τὰ γὰρ ἀσχερὰ ἀσχύρονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σακφῶ πεποίηκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου (fr. 55). . . . Αἰ δ' κτλ. Adde scholion ad h. l. apud Cram. An. Par. I 266, 25: Εἴτε ὁ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς ἦρα κόρης τινός, ἢ ἄλλος τις ἦρα, παράγει οὖν ὅμως ἡ Σακφῶ διάλογον· καὶ λέγει ὁ ἐρῶν πρὸς τὴν ἐρωμένην· „θέλω τι εἰπεῖν πρὸς σέ, ἀλλ' ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι, ἀσχύνομαι.“ εἰτ' αὐθις ἀμοιβαδὶς ἡ κόρη λέγει πρὸς ἐκείνον· „ἀλλ' ἐάν ᾗς ἀγαθός, καὶ ὁ ἔμελλες πρὸς με εἰπεῖν, ἦν ἀγαθόν, οὐκ ἂν ἡδοῦ καὶ ἡσχύνον οὕτως· ἀλλὰ μετὰ παρηγορίας ἔλεγες ἂν, βλέπων πρὸς με ἀνερευθριάστως.“ — V. 1. ἦχες, Ac ἦχες ἐς, cod. Dresd. εἶχες, Vb ἱκες, Victorius ἱκες ἐς (supra ἐάν δὲ ἦχες). — ἔσλων Steph. et Ursinus, legebatur ἐσθλῶν. cf. infra fr. 51. — ἱμερον codd. ut videtur omnes, vulgo ex Scaligeri ut videtur coniectura αἰ δ' ἱκέ σ' ἐσθλῶν ἱμερος et similiter Nauck αἰ δ' ἦχέ σ' . . . ἱμερος, probante Spengelio (qui praeterea αἰ δ' ἱκες ἐ. ἱμερον proposuit). Satis constat Graece utrumque dici ἱμερος ἔχει με, ut est apud Soph. Oed. Col. 1723 et ἱμερον ἔχω, vid. Soph. El. 542, et ad eundem modum alia id genus.

καὶ μὴ τι φείπην γλῶσσ' ἐκύναι κάκον,
αἶδως κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίως.

— V. 2. μὴ τι φείπην Blomfield, μητιτεπιπῆν Ac, μητ' εἰπεῖν QYb. — γλῶσσ' ἐκύναι, Ac γλῶσσαι κυκαῖ, fort. ἐκύναι scribendum. — V. 3. κέ σ' οὐ κίχανεν scripsi, vulgo μὲν σε οὐκ εἶχεν, cod. Dresd. κέν σε οὐ κᾶν χεν, cod. Lips. κεν σοῦ. Naeke κέ σ' οὐκ ᾶν εἶχεν, Melhorn κέ σ' οὐ κατεῖχεν, Hermann κέ τενς οὐκ εἶχεν, Ahrens praeunte Volgero κεν νῦν σ' οὐκ ἦχεν, Scaliger κεν οὐχί σ' εἶχεν, Neue δέ κεν σ' οὐκ εἶχεν. — ὄππατ' Blomfield, libri ὄμματ'. — V. 4. τῷ, QZb ῶ, cod. Dresd. φ δικαίῳ. Fortasse cum Spengelio φῶ scribendum propter praepositionem praegressam: digamma tuetur φῶτι in titulo Locrensi, neque refragatur κῶτι, quod alibi legitur, quamquam etiam περὶ ὄτω scribi potest. — δικαίως scripsi, idemque coni. Ahrens, vulgo δικαίῳ, Spengel hanc correctionem non necessariam dicit, sed ipse olim sensit intolerandum esse περὶ τῷ δικαίῳ; nam coniecit περὶ φῶ δίκαιον, Schneidewin ἀλλ' ἔλεγες προσίδων δίχ' αἶδως. — Cum Aristoteles fide si quis alius dignus testificetur poetriam haec rescripsisse Alcaeo, apparet necessitudinem, quae inter haec carmina intercedit, manifestam fuisse: itaque non dubitavi Alcaeī versui quem Aristoteles adscripsit Θέλω τι φείπην, ἀλλὰ με κωλύει αἶδως praemittere versum eiusdem numeri, quem servavit Hephaestio Ἰόνλον ἄγνα μελιχόμειδε Σάπφοι, atque consentaneum est etiam Sapphonem in praegressa strophā Alcaeum nominatim compellavisse. Animadversione digni etiam numeri utriusque carminis: Alcaeus ad Sapphonem scribens Sapphico utitur versu, sed hendecasyllabon anacrusi auxit, ut numeri lenitatem propria gravitate temperaret, ac videtur hoc metrum, quod novavit, in hoc uno carmine adhibuisse. Sappho Alcaeo rescribens praefer solitum Alcaicam stropham, cuius indoles a suae poesis natura abhorrebat, adhibuit. Haec igitur singularis ars, quam in numeris deprehendimus, consilium utriusque carminis egregie illustrat Aristotelisque testimonium planissime confirmat. — Welcker memor fabellarum, quae feruntur de aliorum poetarum et Sapphus commercio, olim iecit, fortasse Sapphus carmen ab interpretibus demum antiquis cum Alcaeī carmine compositum esse, atque inde famam pervagatam exortam esse, vid. Kl. Schriften I 110 seq. Quamvis autem largiatur, me iure duos illos Alcaeī versus in unum coniunxisse, non tamen omnem fidem denegat Stephano narranti de carmine dramático Sapphus, in quo Alcaeus sive alius quis cum puella amata sermones seruerit. Equidem nunquam animum inducam Aristotelem gravissimum harum rerum arbitrum, commenticia fama deceptum perperam Lesbiorum poetarum carmina interpretatum esse, Stephanum autem, scilicet magistellum Byzantinum saeculi XI vel XII, qui latrocinia Βενετικῶν καὶ Ρωμαίων commemorat, non solum Sapphus libros usurpavisse, sed etiam carminis institutum penitus introspexisse. Et Welcker quidem denuo alio loco (Alte Denkmäler II 230) recensens artis monumenta, quibus haec Lesbiorum poetarum concertatio illustratur, in eandem fere sententiam disputavit. Inde Overbeck Gesch. d. gr. Plastik I 136 ed. 1 confidenter edixit, quae de Alcaeī et Sapphus commercio ferantur, temere conficta, versus autem subditicios esse: atque nuper Blass in eandem fere sententiam commentatus est. Cf. quae de Stephano Aristotelis interprete Brandis exposuit (Philol. IV 30 seq.).

29. [62.]

Στᾶθι κᾶντα φίλος . .
καὶ τὰν ἐπ' ὅσσοις ἀμπέτασον χάριν.

30. [66.]

888

Χρύσειοι δ' ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

31. [67.]

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταιραι.

32. [16.]

Μνάσεσθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων.

Fr. 29. Athen. XIII 564 D: καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ πρὸς τὸν ὑπερβαλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφήν καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενόν φησι· Στᾶθι κτλ. — V. 1. Post aut ante φίλος aliquid intercidisse apparet, fortasse στᾶθι κᾶντα φίλος, ὡς φίλος, si forte Sappho versum Glyconeum cum Alcaico hendecasyllabo composuit; sin strophae Alcaicae fuit versus novissimus, possis στᾶθι καὶ ἄντα φίλος φίλοιςιν κατὰ τὰν κτλ. supplere. Bentley versum choriambicum esse ratus Στᾶθι κᾶντι φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὅσ' ἀμπέτασον χάριν scripsit, Ahrens Στᾶθι κᾶταντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὅσσοις | ἀμπέτασον χάριν, ut metrum sit encomiologicum, at κᾶταντα ab hoc loco alienum. — V. 2. ἀμπέτασον, Ahrens ἀμπέτασον. Quod Hesychius habet ἀμπέτασον, ἀνακάλυψον alio videtur pertinere. — Fortasse haec petita sunt ex carmine, quod ad Phoenis amorem spectabat (cf. fr. 140), quamquam etiam in epithalamio haec poterant dici, certe a carmine in Alcaicum aliena sunt; A. Schoene de Sapphus fratre dicta esse suspicatur.

Fr. 30. Athen. II 54 F: Σαπφῶ· χρύσειοι ἐρεβ. κτλ. Cf. Eustath. 948, 44. Addidi δ', quod etiam Hermann suspicatus est: Ahrens χρύσειοι scripsit.

Fr. 31. Athen. XIII 571 D: Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθέναι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταῖρας, ὥς ἡ Σαπφῶ . . . καὶ ἔτι· Λάτω (P κατὰ) καὶ κτλ. — μάλα, B μάλιστα, Hartung μάλα μὲν ποτ' ἔσαν φίλαι | ἑταῖραι. Ceterum cf. fr. 143.

Fr. 32. Dio Chrysost. Or. XXXVII T. II 535: Μνάσεσθαί τινά φάμην καὶ ἕτερον ἄμμεων, πάνν γὰρ καλῶς εἶπεν ἡ Σαπφῶ. — Μνάσεσθαί correxit Casaubonus pro μνάσεσθαι. — φαμι BM e corr. ut Casaub. coniecerat, sed quamquam etiam Fr. adesp. 53 quod Sapphus esse videtur φαμι legitur, Lesbios ut φαίμι dixisse credam adducor forma pers. 3 sing. φαῖσι, qua Sappho usa est fr. 66 (quemadmodum fr. 97 ἦσι dixit, sed φατι, quod Heraclides ap. Eustath. 1613, 28 Aeolensibus tribuit, Boeotorum opinor est, non Lesbiorum), et ad eundem modum Lesbii φαῖσθα dixerunt, quod vitiose φέσθα scribitur ap. Apollon. Soph. 162, 25: φῆσθα λέγεις· „εὐ δὲ ταῦτά γε φῆσθα γέρον φίλε“· ἄνευ δὲ τοῦ ἰ γραπτέον, ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φέσθα λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἔλεγε. „φῆσθα“ καὶ τὸ „ἔφησθα κελαινέφες“. qui locus valde mendosus est, nam neque φῆσθα Od. γ 357 legitur, sed ἔφησθα, hoc autem vix quisquam muto iota auxerit, nam grammatici praecipunt φῆσθα praesentis esse, φῆσθα

33. [14.]

Ἡράμαν μὲν ἔγω σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πότα.

34. [27.]

Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεν ἐφαίνεο κᾶχαρις.

(ἔφησθα) praeteriti, vid. Schol. Hom. Il. Φ 186. Forma praesentis φῆσθα semel, quod sciam, usus est Homerus Od. ξ 149. Apollonius, qui etiam Od. γ 357 agnovit, haud dubie secutus est grammaticorum praecepta ac scripsit σὺν δὲ τῷ ἰ γραπτέον, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀολεῖς φαῖσθα λέγουσιν (τὸ δὲ φῆσθα) ἀντὶ τοῦ ἔλεγες (ἄνευ τοῦ ἰ). Aeoles igitur dixerunt φαῖμι, φαῖσθα, φαῖσι diphthongo usi, quemadmodum δίδοιμι, δίδοις vel δίδοισθα, sed pers. 3 sing. erat etiam brevior forma φαῖ, quam ap. Alcae. fr. 86 pro φοι restitui, in usu, quae non ex φαῖσι decurtata est, sed pro ΦΑΣΙ Aeoles extrita sibilante φαῖ dixerunt, quemadmodum δίδοι reliqua. Alia rursus origo diphthongi in 3 pers. plur. φαῖσι, quam apud Alc. fr. 85 Hephaestionis optimus liber A testificatur, quaeque etiam fr. 50 et Sapph. fr. 56 restituta est, ubi vulgo φασὶ legitur, nam ibi ἰ est additum ut litterae ῥ extritae (ΦΑΝΣΙ) detrimentum resarciretur. — ὅστερον Volger restituit, Seidler ὅ — χᾶτερον mavult. — ἄμμεων, M ἄμμεω. Huc fortasse spectat Aristid. III 508 (vide supra fr. 10). Quod deinde dicit Dio: Λάθα μὲν γὰρ ἤδη τινας καὶ ἑτέρους ἐσφηλε καὶ ἐψεύσατο· γνώμη δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν οὐδένα, ἢ κατ' ἀνδρα μοι ὀρθὸς ἐστῆρας. fort. etiam ex Sapphone petitum est. — Sapphus esse conieci aliquando versum ap. Stob. Flor. XXVI 1:

Λάθα Πιερίσι στυνερά καὶ ἀνάρσιος

(libri Πιερίδων et ἀνάρσιος) qui temere cum Sophoclis loco coaluerit: (Λάθα δὲ μόνον φάρμακον) ὀδύνας, | Μελέοις εὐποτμότατα θνατοῖς | Ἀνέχουσα βλόν βραχὺν ἰσθμὸν sive Μούνα δ' ἀκασώδυνος εἰς Λάθα, μελέοις κτλ.

Fr. 33. Hephaest. 42: Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον, ὃ δὲ ὑτέρον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται. Ἡράμαν κτλ. Ἄτθι Bentley, Fl. Turn. BHN ἄτε, CM ἄτ, Cod. Ming. 489 AP ἄτοι. — πότα Blomfield, legebatur πόκα (etiam Plotii cod. A, TOPA exhibet B). Eadem Apos VIII 68 b (ἄτε), corrupta affert Plotius 260.

Fr. 34. Plutarch. Erot. c. 5: Χάρις γὰρ οὐκ, ὡς Πρωτόγενης, ἡ τοῦ θήλεος ὅπεικτις τῷ ἄρρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι, καὶ τὴν οὐκ ἄμμεων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφώ προσαγορεύουσα φησιν, ὅτι Σμίκρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κᾶχαρις. Cf. Schol. Pind. Pyth. II 75: καὶ Σαπφώ· Μικρά μοι πάϊς ἔμμεναι λιθόχαρις, ubi cod. Gott. φῆλιόχαρις exhibet. Maxim. Tyr. XXIV 9: Οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδην, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους, Σμικρά μοι πάϊς ἔτι φαίνεο καὶ (Davis κοῦ) χαρίεσσα, Σαπφώ λέγει. Quae emendavi: nam certum est, versum esse ex eodem carmine, quo superius fragmentum. cf. Terentian. Maur. 2154: „Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sua cum foret.“ unde ortum illud ap. Mar. Victor. 152: „Cordi florea virginitas mihi cum foret.“ Ἀχαρις ex hoc loco afferre videtur Bekkeri Gramm. I 473, 25, respicit Hesych. κᾶχαρις . . . ἢ χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη ἢ οὐκ εὐχαρις. Ahrens ἔμμεν flagitat, Hartung edidit Σμίκρα μοι πάϊς, Ἄτθις, ἐφαίνεο κᾶχα-

* 35.

889

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίῳ πέρι.

36.

Οὐκ οἶδ' ὅττι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.

37. [9.]

Ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύσι πάχεσιν.

38. [75.]

Ὡς δὲ παῖς πεδὰ μάτερα πεπτερόγῳμαι.

39. [36.]

890

Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών.

· ρις, quemadmodum ipse olim Σμίρα μοι παῖς ἔμμεναι, | Ἄτθι, φαίνεο
κάχαρις scripseram.

Fr. 85. Herodian. περὶ μον. λέξ. 26, 20: Ἐφουλαξάμην δὲ διαλέ-
κτους διὰ τὸ (cod. τόδ')· ἄλλ' ἂν μοι μεγ. δακτυλίῳ περὶ. quae emen-
davi, quamquam dativus defendi potest. Hartung ἄλλ' ἂν μὴ μεγαλύ-
νεο δ. π. Ahrens nunc (Phil. XXVII 283) δαλλᾶν μοι μ. δακτυλίῳ
πέρι legit, ut δᾶλλα idem sit quod δᾶλις sive virgo. Sapphus haud
dubie versus est.

Fr. 36. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 23: Εἰ Σαπφὸ οὕτως ἀπο-
φαινομένη· Οὐκ οἶδ' κτλ. ἀπέφασκεν κτλ.

Fr. 37. Herodian. περὶ μον. λέξ. 7, 28: Σημειώδες ἄρα τὸ οὐρανὸς
ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύσει μακρᾶς, Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ᾧ ἀποφαίνεται τὸ
ὄνομα, . . . καὶ ἀνευ τοῦ ὀρᾶνός, καὶ Σαπφῶ· ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ
μοι ὀρανῶ δυσπαχέα, quae correxi; cf. Pseudo-Callisth. II 20: ὥς ποτε
κάγῳ ἰσόθεον ἔχων κράτος χερσὶν ἐμαῖς οὐρανὸν ἠθέλησα ψαῦσαι. Ne-
que tamen haec satis faciunt, fortasse rectius scripseris:

ψαύην δ' οὐ δοκίμοι δύσπαλες ὀράνω,

nam ex Herodiano non liquet, utrum in Sapphus versu per ὀ an per ᾧ
illud vocabulum scriptum sit. Quod Sappho de alio dixit, Horatius
ad se transtulit: *Sublimi feriam sidera vertice*. Ahrens ψαύην δ' οὐ
δοκίμωμ' ὀράνω δυσεπαύχεα (i. e. δυσανχέα), cum Hermannu δοκίμοιμ'
et δυσπαχέα scripserisset. Hecker et Brink οὐδέ τι ψαύην δοκίμωμι
κράνω | ὀράνω δυσπάχεος, novissimum verbum Brink ἀμέτρον sive
δυσμετρήτον interpretatur.

Fr. 38. Et. M. 662, 32: Οἱ γὰρ Ἀιολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμ-
φωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερόγῳμαι πεπτερόγῳμαι, ubi cod. Par. 346 addit
οἶον· ὥς δὲ παῖς παῖδα μητέρα πεπ. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ πάθους.
Similia Zonar. 1540, et cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. 638, ubi παῖδα
ματέρα. Schol. Theocr. I 55 in cod. Ambr.: οἱ γὰρ Ἀιολεῖς εἰώθασι
προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερόγῳμαι· ὥς δὲ παῖς πεδὰ ματέρα
πεπτερόγῳμαι· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πάθους. Ac nescio an πεπτέ-
ρυγμαι sit praeoptandum. Scripsi παῖς itaque etiam Ahrens, Koen
πεδὰ restituit (sic schol. Theocr.) et Sapphoni tribuit, Neue πεπτερό-
γῳται coniecit, comparans Catull. 3, 6 seq., fortasse recte.

Fr. 39. Schol. Soph. Electr. 149: τὸ δὲ Διὸς ἄγγελος (ἢ ἀηδών)

* 40. [37.]

Ἔρως δαυτέ μ' ὁ λυσιμέλῃς δόνει,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

* 41. [37.]

Ἄτθι, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

42. [74.]

(Ἔρως δαυτ' ἐτίναξεν ἔμοι φρένας),
ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων.

43. [40.]

Ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

44. [25.]

891

Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων

ὅτι τὸ ξαρ σημαίνει . . . καὶ Σαπφώ· Ἔρως κτλ. Eadem Suid. v. ἀηδών, ubi ἡμερόφωνος. Ahrens ἡρόφωνος corrigit.

Fr. 40. Hephaest. 42: Τὸ δὲ (Μολικόν) τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· Ἔρως κτλ. Sapphus haec esse certum est. — V. 1. Ἔρως AFl cod. Ursini, Ἐρως E Turneb. — δαυτε, δηύτε Seidler, vulgo δ' αὐτε. — δόνει A, vulgo δονεῖ, cod. Mingarelli p. 489 δυνεῖ, Fl μελήσδων εἰ.

Fr. 41. Hephaest. ibid. Vulgo coniungunt cum prioribus, sed est hoc alius carminis exordium. — V. 1. Ἄτθι, PMCA ἀτθί, vulgo ἄτθις. — σοί, A σοι. — V. 2. φροντίσδην Bentley, vulgo φροντίς δ' ἦν. — πότῃ, P ut videtur πότῃ, CM ποτῇ, vulgo ποτέ. Sapphus hos versus esse certum, cf. Maxim. Tyr. XXIV 8: Ὅ τι γὰρ ἐκείνῳ (Σωκράτει) Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύρινα καὶ Ἄτθις καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅτι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφῷ Γοργώ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκείνα τὰ Σωκράτους.

Fr. 42. Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἐμβαλεῖται (Σωκράτης) ἐπὶ Φαίδρῳ ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος, τῇ δὲ Σαπφῷ ὁ Ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κτλ. quae restitui. Ὡς a sophista additum, sed nunc malim haec in pentametros redigere: Ἔρως δ' ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων φρένας ἀμμετέρως ἐτίναξεν. Hartung Ἔρως μοι φρένας αὐτ' ἐτίναξεν ὡς | ἄνεμος. — κατ' ὄρος, Nauck perperam coni. κατάρης coll. fr. 160.

Fr. 43. Apoll. de Pron. 386 B: (σφὶν) καὶ σὺν τῷ ᾧ λέγεται παρ' Ἀιολεῦσι· ὅτα παν. κτλ. Σαπφώ. Fortasse scribendum:

ὁ π πατ' (ἄωρος)

ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

Hartung ὅτα πάννυχος ἄσφιν ἀγρυπνέει.

Fr. 44. Athen. IX 410 D: Σαπφώ δ' ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ

πορφυρᾶ. . . .
καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις,
ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας
δῶρα τίμια καγγόνων.

45. [24.]

892

Ἄγε δὴ χέλυ διὰ μοι
φωνάεσσα γένοιο.

(B ἐν εω) τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ (B πορφυρᾶ), καὶ ταῦτα (sic PVL, κατὰ A, κατὰ B) μὲν ἀτιμάσεις (sic PVL, ἀτιμάσεις A) ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας (sic censor Ienensis, legebatur ἔπεμψα πυφωκίας, VL πυφωκείας) δῶρα τίμια· καγγόνων κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα, ubi apparet καγγόνων ante κόσμον non ad Athenaei, sed ad Sapphus orationem referendum esse. Sappho cum libro quinto Asclepiadeis versibus usa esse perhibeatur, conicias hic Asclepiadeos cum Glyconeis consociatos fuisse: sed tamen hoc satis incertum: quamquam enim v. 4 et 5 facile ad legem strophae Asclepiadeae redigi possunt, si

πρὸς σ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας
δῶρα τίμια καγγόνων

scripseris pro Φωκίας (haec enim forma legitur in titulo ap. Conze Iter Lesb. t. VI 1, ubi bis ΕΜΦΩΚΑΙ extat, item Eustath. ad Dionys. Per. 437 Φώκη testatur, ac fortasse recte Holstenius eam formam ap. Steph. Byz. restituit), tamen ex v. 1—3 aegre duos Asclepiadeos efficias: atque illud quoque dubium, utrum Athenaeus unum an duos fragmenta adscripserit. Maxime autem obscurum inauditum illud vocabulum καγγόνων, ubi mihi ἱσαγγύρων delitescere videbatur, sed nimis hoc recedit a litterarum vestigiis, quae libri utroque loco firmiter tuentur. Casaubonus πλαγγόνων coniecit (cf. Hesych. πλαγγών), totum locum sic conformans: Χειρ. δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μάλα τιμάεντά γ' ἔπεμψα Σαπφούς τεῆς δῶρα τίμια, Fiorillo τὰ χειρόμακτρα τὰδε καρήνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μὴδ' ἀτιμάσης, ἔπεμψα Σαπφῶ κείνα δῶρα τίμια, Iacobs χειρόμακτρα πλαγγόνων πορφυροβάπτα μὴ ἀτιμάσης ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια, postea Χειρ. δὲ πλαγγόνων . . . μὴ ἀτιμάσης, ἃ πέμψα Σαπφῶ κορείας δ. τ. Neue καγγόνων i. e. κατὰ γούνων commendavit et quattuor versus glyconeos restituit Χειρ. δὲ πορφυρᾶ | ταῦτα μὴ σὺ γ' ἀτιμάσεις, | τὰ γ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας | δῶρα τίμια καγγόνων. Seidler scripsit καγγόνων πορφυρᾶ καταρτάμενα τιμᾶς. εἰς σ' ἔπεμψ' . . . καγγόνων, Hermann καττόνων (i. e. κατατόνων) et duo fragmenta esse censet: καὶ Ταῦτα τὰμ' ἀπατιμάσεις ὅς' ἔπεμψ' . . . καττόνων. Ahrens prius καγγόνων delet: χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ * * * ταῦτα μὴ ποτ' ἀτιμάσης, ὅς' ἔπεμψ' . . . καγγόνων, idem χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ ἀπαυγάμενα τιμίας εἰς σ' ἔπεμψ' κτλ., Hartung χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ ταῦτα μὴ μοι ἀτιμάσης, ὅς' ἔπεμψ' . . . τίμια καγκύλων (debebat καγκύλων, quod κογχῶν interpretatur, coll. Hesychio: Καγκύλας κηκίδας Ἀλολεῖς). Denique Meineke εἰς σ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας δῶρα τίμια κάγων vel κήγων.

Fr. 45. Hermog. III 317 ed. Walz: Καὶ ὅταν τὴν λύραν ἔρωτᾷ ἡ Σαπφῶ καὶ ὅταν αὐτὴ ἀποκρίνηται, ὁλον ἄγε χέλυ διὰ μοι (cod. ap. Blomfield ἄγε δὴ χέλυ om. μοι) λέγε, φωνάεσσα δὲ (om. Vind. 1) γίνεο. καὶ τὰ ἐξῆς. Eustath. II. 9, 41: Ὀμηρικῶς δὲ πῶς καὶ ἡ λυρικὴ Σαπφῶ

46. [26.]

Κάπαλαις ὑποθύμιδας
πλέκταις ἄμπ' ἀπάλα δέρα.

47. [122.]

Γέλλως παιδοφιλωτέρα.

48. [91.]

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

49. [94.]

893

Βρενθείω βασιληῖω.

σχηματίζουσα τῇ κιθάρᾳ ἐγκελεύεται· ἄγε μοι διὰ χέλυ, φωνάεσσα γέ-
νοιο. unde locum correxi. Neue:

Ἄγε διὰ χέλυ μοι λέγε, φωνᾶσσα δὲ γίνεο·

similiter Blomfield, nisi quod χελύνα λέγε scripsit, at Aeolenses haud
dubie χέλυνα dixerunt, vid. fr. 169. Hartung ἄγε μοι χέλυ διὰ
praeoptat.

Fr. 46. Athen. XV 674 D: Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν
τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας. . . καὶ Σαπφώ· καὶ πολλαῖς κτλ. —
V. 1. κάπαλαις scripsi, vulgo καὶ πολλαῖς. — ὑποθύμιδας correxit Blom-
field, vulgo ὑποθυμιάδας, AB ὑποθυμιάδας, Cant. L ὑποθυμιάδες. —
V. 2. ἄμπ' ἀπάλα δέρα Schweighauser, nisi ἄμφ' malis, codd. ἀντὶα
καλαιδέραι, Ahrens ἀντ' ἀπαλᾶν δεράν.

Fr. 47. Zenob. III 3: Γελλὼ παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευ-
τησάντων, ἥτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων
αὐτά· Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος· καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φα-
σὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παῖδιά καὶ τοὺς
τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀντιθέσθαι. Μέννηται ταύτης Σαπφώ. Sic
etiam Et. M. 796, 9, sed rectius Suidas Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα, itaque
Ahrens Γέλλως scripsit.

Fr. 48. Ald. Cornu Cop. 268 B: οἷον ἡ Σαπφὼ τῆς Σαπφῶς, καὶ
ἡ Λητὼ τῆς Λητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· τὸ δὲ ἐκ
Σαπφῶς ἀμελγόμενος μὲν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα
δὴ κεκορημένον στόργος. Ursinus κεκορημένος στόργος. Emendavi haec,
et Gorgus nomen latere iam Toup suspicatus est.

Fr. 49. Athen. XV 690 E: Σαπφὼ δὲ ὁμοῦ μέννηται τοῦ τε βασι-
λείου καὶ τοῦ βρενθείου, λέγουσα οὕτως· βρενθείω βασιληῖω, ita A,
βρενθείω βασιληῖω B, βρενθείω βασιληῖω C, βρενθείω βασιλείω Cant. L.
Dativum si quis praeferat, poterit huc revocare Hesychii glossam:
Βρενθινῶ· ἀνθινῶ. De hoc unguento cf. Philodem. de vitiis p. 80:
καὶ βρενθίνεσθαι δὲ καὶ βρενθινόμενον ὀνόμαζον καὶ ἔτι νῦν ὀνομά-
ζουσιν εἰς· ἀπὸ τοῦ νῦν παραδιδόμενου θυμιάματος ἢ μύρον τῶν θεῶν
βρένθινος. quorsum etiam Hesychii glossa videtur spectare: Βρεθν-
πὸα τις θτοις θυομένη.

50. [54.]

Ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν σπολέω μέλεα.

51. [79. 70.]

Κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κράτηρ ἐκέκρατο,
Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν θεοῖς οἰνοχόησαι. 894
κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσιά τ' ἤχον
κάλειβον, ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔσλα
δ τῷ γάμβρῳ.

Fr. 50. Herod. περὶ μόν. λέξ. 39, 27: Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκει-
μενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ μέμνη-
ται Σαπφῶ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ . . . μέλεα· καὶ μὲν τε τύλαγκας
ἀσπόλεα· οὐ γὰρ ὁ τῆ σύνδεσμος. Respicit Pollux X 40: ἐν δὲ Ἀντιφά-
νους Φάωνι κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἔστιν εὐρεῖν τὰς τύλας, . . . ὥσπερ
καὶ παρὰ Σαπφοῖ. Hermann coniecit: . . . ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθάκαν | τύλαν
κασπολέω μέλε', αὐ καὶ ἄμ' ἐν τῇ τὴν | τύλα κασπολέεαι. pentametris
aeolicis restitutis, quibus Sappho in libro secundo usa sit: sed hoc
admodum incertum, nam potest libri numerus corruptus esse (possis
ἐν δ' conicere), vel etiam diversa editione Herodianus usus est, vide
quae supra monui. Apparet autem duo diversa fragmenta afferri ab
Herodiano, estque post μέλεα inserendum καὶ· καὶ μὲν κτλ. vid. fr. 79.

Fr. 51. Coniunxi duo fragmenta in unum, et similiter Ahrens.
Vulgo singuli versus in binos versiculos divisi erant, coniunxit Lach-
mann. V. 4. schema est:

- 1 0 0 - 1 0 0 - 0 1 -

cum reliquorum haec sit species:

- 1 0 0 - - 1 0 0 - -

Fortasse Sappho hic quoque strophis quaternorum versuum usa versum
novissimum in hunc modum variavit. Prius Fragm. legitur apud Athen.
X 425 C: Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (θεῶν) οἰνοχόον,
ὡς καὶ Σαπφῶ λέγουσα· καθ' δ' ἄμβρ. . . οἰνοχόησαι. et rursus cum
varietate lectionis II 39 A: καὶ Σαπφῶ δὲ φησιν· ἀμβροσίας . . . δ'
ἐλὼν ἔρπιν (sic BCD, ἔρπεν VL) θεοῖς οἰνοχόησεν (sic C, οἰνοχόησαν
LV, οἰνοχόης B). Eadem Eust. 1633, 1, qui addit ἔστι δὲ ἔρπιν αἰγυ-
πτιστὶ ὁ οἶνος, καθὰ καὶ ὁ Ἀνυόφρων οἶδεν. Respicit etiam 1205, 18,
cf. Endoc. 96. Adde praeterea Ath. V 192 C: παρὰ δὲ τῇ καλῇ Σαπφοῖ
καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχόει τοῖς θεοῖς. — V. 1. κῆ δ' Lachmann, i. e. ἐκεῖ
δέ, L καδδ', V καδ', ABP κηδαμβροσίας. — V. 2. Ἑρμᾶς Athen. II,
altero loco sic L, sed PV Ἑρμαῖς, Eust. Ἑρμῆς. — δ', Athen. X δὲ. —
ἔλεν Seidler, libri ἐλὼν, Hecker ἔχεν coniecit. — οἰνοχόησαι Athen. X
codd. — ὄλπιν Ath. X, altero l. ἔρπιν. — Alterum fragmentum extat
apud Athen. XI 475 A: Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφῶ ἐν
τούτοις· κοινῇ δ' ἄρα πάντες κτλ. Eadem Macrob. Sat. V 21, 6, sed
novissima verba ἀράσαντο κτλ. tantum in edd. vett. leguntur. — V. 3.
κῆνοι AB, κοινῇ PVL, Macrob. κοινῇ, sed cod. Thuan. κῆνοι. — καρχή-
σιά τ' ἤχον scripsi, Athen. καρχήσι' ἔχον, Macr. καρχήσι' εἶχον (cod.
Thuan. ἔσχον, edd. vett. ἔχον), Seidler ἐκ καρχησίων χέον, Hecker καρ-
χῆσι' ἔλον, Lachmann καρχάσι' ἔχευον. — V. 4. κάλειβον scripsi,

* 52. [54.]

Δέδυκε μὲν ἃ σελάννα
καὶ Πλητᾶδες, μέσαι δέ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

53. [56.]

895

Πλήρης μὲν ἐφαίνεται' ἃ σελάννα,
αἱ δ' ὥς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

* 54. [46.]

Κρησσαι νύ ποτ' ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσιν

Lachmann κῆλειβον, vulgo καὶ ἔλειβον. — ἔσλα vett. edd. Macr., legabatur ἔσθλα. Formae ἔσλος in reliquiis Lesbiorum poetarum satis incerta vel nulla vestigia, vid. Sapph. fr. 28. Alc. 50 et 96, ut cautius agere videatur, qui ἔσθλος retineat, quod extat in subditicio carmine Sapphus 26, cf. quae ad Pindarum p. 59 dixi. Sed nuper repertum fragmentum Alcaei ut videtur (Fr. Adesp. 55 A 3 κάλων κάλων) fidem facit Lesbios conspirasse cum Boeotis et Laconibus; quandoquidem membranae Aegyptiacae istius singularis est auctoritas. Lachmann ἀράσαντο δ' ἀμπὶ πᾶν ἔσλα scripsit. Longe aliter Ahrens, qui cum antea καρχήσι' ἔχον καὶ | ἔλειβον ἄραντο | δὲ πᾶμπαν (ἐπ') ἔσλα scripsisset, postea proposuit καρχασία (χέρσιν) ἔχον καὶ ἔλειβον, ἄραντο δὲ πᾶμπαν (πόλλ') ἔσλα τε γάμβρω, Hartung ἀράσαντο δ' ἔσλ' ἐπίπαν τῷ | γάμβρω. Koechly καρχάσι' ἀνειχον κᾶλειβον, ἄραντο δὲ πόλλα πᾶν ἔσλα τ. γ. — Versus ex Epithalamio aliquo petiti videntur.

Fr. 52. Hephaest. 65: Ἐνίοτε δὲ ἐναλλάξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαῖ-καῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασημῶν τροχαῖκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασημῶν τροχαῖκὰς, οἷον Δέδυκε κτλ. Eadem Apostol. V 98 C. Gaisford binos versiculos coniunxit, quae descriptio non probanda. Sapphoni tribuit haec Stephanus. — V. 1. σελάννα, quod in

edit. 1 scripsi, firmavit A, in quo est σελάννα, ceteri σελάνα. Nescio autem an rectius σέλαννα scribatur, et fortasse ad eundem modum v. 3 ὥρα. Scholiasta quidem adversari videtur: τὸ οὖν ἃ σελάνα ἐπτά-σημός ἐστι τροχαῖκή . . . μακρόν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον ἃ ἐστὶν οὖν τὸ ἃ σελάνα ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς ἃ τελευταίας ἀντὶ μακρῆς παραλαμβανομένης. Sed mirum est haec ambitiose exponi, nisi alii censebant brevem esse novissimam syllabam. — V. 3. ἔρχετ' et v. 4 κατεύδω scripsi, legabatur ἔρχεθ' et καθεύδω.

Fr. 53. Hephaest. 63: Καὶ (ἰωνικά ἀπὸ μείζονος) τρίμετρα βραχυ-κατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξιλλεία, ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικήν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαῖκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφούς· Πλήρης κτλ. — V. 1. ἐφαίνεται' ἃ A, et ἐφαίνεται' etiam ES, vulgo ἐφαίνεθ' ἃ. — σελάννα ut in ed. 2 scripsi, legabatur σελάνα. Blass existimat haec et fr. 54 ex eodem poemate deprompta esse, poetriam diversos versus alternis vicibus copulavisse ratus.

Fr. 54. Coniunxit haec in unum Santen; v. 1 et 2 leguntur ap. Hephaest. 63: Τὰ δὲ (ἀπὸ μείζονος ἰωνικά) τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς

ὠρχεῦντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον,
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

* 55.

Ἄβρα δηῦτε παχήα σπόλα ἀλλόμαν.

56. [30.]

Φαῖσι δὴ ποτα Λήδαν ὑακίνθινον
πεπνυκαδμένον ὦιον
εὔρην.

896

συνέθεσαν οἱ Ἀλοεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως, οἷον· Κρηῖσαι . . . βῶμον. — V. 3. ibidem leg. 65: Παράτηρεῖν δὲ χρῆ, ὅτι τὴν πρώτην (τῶν τετραμέτρων) συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχέως ἀρχομένην ποιοῦσιν (οἱ Ἀλοεῖς), ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις· Πόας κτλ. Sapphus haud dubie sunt versus. — V. 1. ποτ' ὦδ' κscripsi, vulgo ποθ' ὦδ', sed A οὐδ', P οὐδ'. — V. 2. ὠρχεῦντ' HSA, ἄρχεῦθ' C, ἄρχενντ' Fl, ὠρχεῦνθ' vulgo, ὠρχηντ' Ahrens, fortasse recte, nam alias quoque hae formae a librariis sunt confusae. — ἀπάλοις Fl, vulgo ἀπαλοῖς. — V. 3. μάτεισαι Turn. CAPSE, μάτοισαι DH, μάτοισαν FIBE in marg.

Fr. 55. Herodian. περὶ μὲν. λέξ. 26, 21: ἐφνυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ . . . καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγης πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. Sapphoni tribui et correxi versum, nisi quod prius πάχη scripsi, ut esset tetrameter aeolicus. Alcaeo tribuit Cramer scribens Ἄβραδᾶτη(τα) ἐπ' ἐγχεσπάλῳ ἀλλόμαν, Hartung ἄβρα δηῦτε πεδ' ἐσπέραν | ἀλλόμαν.

Fr. 56. Et. M. 822, 39: ὦιον, δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ὦδον τὸ ἰ ἔχει, ὅτι εὔρηται τὸ ἰ κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· Φασὶ . . . ὦιον. ubi cod. Par. 364 pro δὴ ποτε exhibet γὰρ ποταμόν, 178 δὴ ποταμόν, deinde ληδανόν DVM Call. Miller Misc. 316 δὴ ποταμόν λήθινον. Item Zonar. 1879 ubi δὴ ποταμόν. Cf. Athen. II 57 D: Σαπφῶ δὲ αὐτὸ (τὸ ὦδον) τρισυλλάβως καλεῖ· φασὶ δὴ ποτε Λήδαν ὦιον εὔρεῖν. Adde Eust. 1686, 49. — V. 1. φαῖσι δὴ ποτα Neue, vulgo φασὶ δὴ ποτε. — V. 2. ὦιον εὔρην, vulgo εὔρεῖν, quod correxit Neue. Verborum ordinem, quem praebet epitome Ath. quamvis passim ea in re non satis fide digna, cum Neuiο restitui, nam quod in Et. M. scriptum εὔρεῖν ὦιον ambiguitate laborat, ut nescias ὦιον tribus an duabus syllabis sit enuntiandum, nisi forte grammaticus alia quae sequebantur subiecit quae librarii omiserunt; et imperfectum esse enuntiatum πεπνυκαδμένον indicio est. Fortasse scribendum εὔρην ὅν λιθίνῳ βῶμῳ ὑπ' ἐρνεσιν, siquidem vasculorum picturae Ledam exhibent astantem arae, cui ovum impositum, additis praeterea ramulis vel taeniis, vid. Kekulé über ein griechisches Vasengemälde. Bonn 1879. Neue ὑακίνθινον, quamvis offendat, non iam ausim tentare. In proecdosi scripsi Hermannum fere secutus ὑακινθίνων | (ὑπ' ἀνθέων) πεπνυκαδμένον | εὔρην ὦιον (Cobet ὑακίνθῳ πεπ. scripsit), ac praeterea suspicatus sum fr. 112, quod ibid. adscripsit Athenaeus: καὶ πάλιν ὦιον πολὺ λευκότερον, continuo his subiungendum esse:

εὔρην ὦιον ὦτω
πόλυ λευκότερον — — — — —

Hermann φασὶ δὴ ποθ' ὑπ' ἀνθέων ὑακινθίνων Λήδαν ὦιον εὔρεῖν

57. [39.]

Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλαις νύκτος ἄωρος.

57 A.

Χρυσοφάη θεράπαιναν Ἀφροδίτας.

58. [58.]

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.

59. [58.]

Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν;

60. [50.]

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

61.

897

Πάρθενον ἀδύφωνον.

πεπνυκαδμένον, Hecker φασί δὴ ποτα Λήδαν ὑακινθίνους . . . ἀνθεσιν εὐρην πεπνυκαδμένον ὄϊον. Ahrens coni. φαῖσι δὴ ποτ' ἀμῶναν (i. e. ἀνεμωνᾶν) ὅπα κύκνιον Λήδαν ὄϊον εὐρην πεπνυκαδμένον, quod probat Hartung, nisi quod πεδ' ἀμῶναν ποτὰ scripsit, idem praeterea πεδ' ἀμῶναν ὑακινθίνων commendat.

Fr. 57. Et. M. 117, 14: ὥρος καὶ ἄωρος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἄ μῆδεν πλέον σημαίνοντος· ὥρος γὰρ ὁ ὕπνος. . . . καὶ Σαπφῶ· ὀφθαλμοῖς κτλ. — μέλαις Ahrens, vulgo μέλας, DP μέλ". — νυκτὸς DP, vulgo χύτ'. et cod. Augustan. ap. Tittmann Zonar. CXXIV: καὶ Σαπφῶ· νυκτὸς ἄωρον. Sed fort. scribendum:

Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλαις χύτο νύκτος ἄωρος.

Fr. 57 A. Philodemus π. εὐσεβ. p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 91): (Σαπ)φῶ δὲ τὴν Πειθῶν χρυσοφάη θεράπαιναν Ἀφροδίτης. Ita locum redintegravi, neque adversatur fr. 135, ubi Suada Veneris filia dicitur, vide quae ad fr. 131 adscripsi. Gomperz τὴν αὐτὴν supplevit, ut ad Hecatam referatur, de qua antea dixit philosophus. Versus est integer, pentapodia logaoedica, quamvis alibi in Sapphus reliquiis non legatur.

Fr. 58 et 59. Hephaest. 82: Ἀναλωμένον δὲ ὄντος αὐτοῦ (τοῦ ἰωνικοῦ) προταχθεῖσα λαμβικὴ ἐξάσημος ἢ ἐπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφῶ· ἔχει . . . Ψάπφοι, τί κτλ. Diversorum carminum exordia haec sunt, id quod etiam Blomfield et Hermann censent. — Fr. 58. Ἀνδρομέδα κάλαν, Ἀνδρομέδαν καλὰ CPA, atque καλὰ etiam ES, fort. ἔχει μὲν Ἀνδρομέδαν κάλαν ἀμοίβαν. — Fr. 59. Ψάπφοι A, Ψαπφοῖ BHCPs, Ψάφοι Fl, vulgo Σαπφοῖ.

Fr. 60. Hephaest. 52: Τετράμετρα δὲ (χοριαμβικά), ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφῶς· Δεῦτε νῦν κτλ. — δεῦτε νῦν CEFIA, sed alii libri νῦν, atque ita scholiasta legit, quamquam ibi Gaisford νῦν edidit, at grammaticus iste aperte choriambum testificatur, sed Horatius illo loco ditrochaeum usurpavit. — Μοῖσαι, AFl μούσαι. Eundem versum attulit Attilius Fortun. 259, ubi τὶ μούσαι.

Fr. 61. Attilius Fortunat. 359. „Sappho: παρθ. ἀδ.“ quod videtur ex eodem carmine petatum, ex quo fr. 60.

* 62. [128.]

Κατθνάσκει, Κυθήρη', ἄβρος Ἄδωνις, τί κε θείμεν;
Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

* 63.

ὦ τὸν Ἄδωνιν.

64. [21.]

Ἐλθοντ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν [ἔχοντα] περθόμενον γλάμυν.

65. [22.]

898

Βροδοπάχες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

66. [88.]

... Ὅ δ' Ἄρευσ φαῖσί κεν Ἀφαιστον ἄγην βία.

Fr. 62. Hephaest. p. 59: Τῶν δὲ τετραμέτρων (ἀντισπαστικῶν) τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἐστὶ τὸ τοιοῦτον· κατθνάσκει κτλ. Sapphus esse probabiliter conicias ex Pausania IX 29, 8: Σαπφῶ δὲ ἡ Λεσβία τοῦ Οἰκόλινου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ Πάμφω μαθοῦσα, Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰκόλινον ἦσε. — V. 1. κατθνάσκει Bentley, fort. rectius

κατθναίσκει, vulgo καταθνάσκει, A καταθνάσκει. — Κυθήρη' C, A Κυθήρη, vulgo Κυθήρει'. — V. 2. κατερείκεσθε Pauw, vulgo κατερύκεσθε, C κατερύσκεσθαι. — χίτωνας, malim κίθωνας, ut littera κ usque repetatur.

Fr. 63. Mar. Plot. p. 266: „Adonium dimetrum dactylicum catalecticum a Sappho inventum est, unde etiam Sapphicum nuncupatur ... ὦ τὸν Ἄδωνιν.“ Videtur hoc ephymnium esse carminis in Adonin fr. 62, cf. etiam ad fr. 108. Marius Victor. II 6. 5 tanquam monometros choriambicos hypercatalectos hos versiculos adscripsit:

O quis ad omnem
Spem Cythereae.

ubi apparet O quis Adonin scribendum esse, quod plane firmat Attil. II 12, 1, ubi legitur o quis adon iero, sed V exhibet adone'.

Fr. 64. Pollux X 124: Πρώτην δὲ φασὶ γλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφῶ ἐπὶ τοῦ Ἐρωτος ἐποῦσαν· ἐλθόντ' κτλ. Resp. Ammon. 147: Σαπφῶ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς γλαμύδος. — πορφυρίαν codd., vulgo πορφυρίαν. — ἔχοντα cancellis sepsi, deleuit Bentley. — περθόμενον Seidler, legebatur προΐμενον, Hartung ἔλ. ἐξ ὀρ. π. Ἐρωτά | φοί προΐμενον τὰν γλάμυν — — —

Fr. 65. Argum. Theocr. XXVIII: Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἐκκαιδεκασύλλαβον, τὸ Ῥοδοπάχες κτλ. Respicit Philostr. Epist. 71: Ἡ Σαπφῶ τοῦ Ῥόδου ἐρᾷ καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀείτινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα, ὅμοιοι δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς τῶν Χαρίτων πήχεσιν, ἐπειδὴν ἀποδύση σφῶν τὰς ὀλένας. Cf. etiam Philostr. Ep. II 1 (infra fr. 129) et Eust. Od. 1429, 58. — βροδοπάχες Schneidewin scripsit.

Fr. 66. Priscian. VI 92: „Econtra tamen in quibusdam es pro-

67. [15.]

... πόλλα δ' ἀνάρθμα ποτήρια
καλαίφρις.

68. [19.]

Καθάνοισα δὲ κείσσαι πότα, καὶ μναμοσύνα σέθεν
ἔσσει' οὔτε τότε οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων

ductam terminantibus Graeci poetae $\overline{e\upsilon\varsigma}$ pro $\overline{es}$ proferentes .... Ἀρεὺς
pro Ἀρης ($\overline{ape\upsilon\varsigma}$ pro $\overline{apes}$ B, $\overline{ape\upsilon\varsigma}$ pro $\overline{apes}$ Rr, $\overline{apers}$ pro $\overline{APHC}$ A,
 $\overline{dape\upsilon\varsigma}$ pro $\overline{dapes}$ G, $\overline{dare\upsilon\varsigma}$ pro $\overline{dares}$ L, pro $\overline{APEC}$ L) ut Sappho:
ΕΤΣ

ΟΔΑΡΕΤC (ita BDK, $\overline{oda\upsilon\epsilon\varsigma}$ RA, $\overline{odare\upsilon\varsigma}$ G, $\overline{odane\upsilon\varsigma}$ H, ω ΔΑΡ 1)
ΦΑΙCΕΙ. ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝ ΑΓΕΙΝΒΕΙΑ (ita B, ΦΑΙCΕΤ. ΚΕΝΑΦΕC.
ΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ G, ΦΑΙCΕΤ ΚΕΝΑ ΦΕCΤΟΝΑΤΕ iubia A, ΦΑΙCΕΙ
ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ DHK, ΦΑΤC. ΕΙΚΗΝΑΦΗCΤΩΝ ΑΓΗΙΝ-
ΒΙΑ Rr, ΦΗC, ΕΙΚΕΝ, ΑΦΗC, ΤΟΝ, ΑΓΝΙΕ, ΒΙΑ 1). Martis nomen
latere primus Neue perspexit, itaque ὁ δ' Ἀρεὺς scripsit, Ἀφαιστον
Hermann, φαίCι κεν et ἄγην ego emendavi. Ahrens contra ὁ δ' Ἀρεὺς,
φαίCι, κεν Ἀφ. ἄγην βία vel φαίCι Cε κεν ἈφαιCτω ἄγην βία, Hartung
φαίCι Cέθεν.

Fr. 67. Athen. XI 460 D: Καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ (ex-
spectaveram ἐν τῷ τρίτῳ) ἔφη· Πολλά κτλ. — V. 2. καλαίφρις PVL,
cod. Farn. καλλαιφρις, fort. καλλείφρις vel καμμάφρις, cf. Hesych. καμ-
μάφρι· καταλαβεῖν et κατέμαρψεν· κατέλαβεν. Hermann καὶ φαίCιαι,
Hartung Πολλὰ δ' ἄν. ποτ. κάλ' ἔφην, de vino Pollio interpretatus.

Fr. 68. Stob. Flor. IV 12: Σαπφούς πρὸς ἀπαίδευτον γυναῖκα·
Καθάνοισα κτλ. Plutarch. Praec. Coniug. c. 48: εἰ γὰρ ἡ Σαπφὼ
διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρονεῖ τηλικούτον, ὥστε γράφαι
πρὸς τινὰ πλουσίαν· Καθάνοισα δὲ κείσσαι, οὐδέ τις μνη-
μοσύνα σέθεν ἔσσεται· οὐ γὰρ μετέχεις (sed ΑΕ παῖδ' ἔχεις, B
παῖδας ἔ.) βρόδων (ΑΕ βρόδων) τῶν ἐν Πιερίῃς. Sympos. III 1. c. 2:
Ὅτι γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν βρόδων στέφανος ἐπιπεφῆμισται, μεμνήσθαι
μοι δοκῶ Σαπφούς λεγούσης πρὸς τινὰ τῶν ἀμούσων καὶ ἀμα-
θῶν γυναικῶν· Καθάνοισα δὲ κ., οὐ γὰρ μετέχεις (sed πεδέχεις
Ald. EH Ven. Pal. Vat. An., πεδέχης Dübner) β. τῶν ἐν Πιερίῃς. Sed
Aristid. II 608: Οἶμαι δὲ σε καὶ Σαπφούς ἀκηκοέναι πρὸς τινὰς τῶν
εὐδαιμόνων εἶναι δοκουσῶν γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ
λεγούσης, ὥς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλω-
τὴν ἐποίησαν, καὶ ὥς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη videtur
alio pertinere, vid. ad Fr. 10 et 32. — V. 1. κείσσαι πότα, καὶ μνα-
μοσύνα κτλ. scripsi, nam neque Stobaei lectio κείσσαι· οὐδέποκα (Trinc.
κειῖσθαι· οὐδέποτε, Grotius κείC· scripsit, quod metro, neque vero sen-
tentiae commodum), neque Plutarchi scriptura κείσσαι, οὐδέ τις admit-
tendae. Antea conieci: καθάνοισα δὲ κῆ (i. e. ἐκεί) κείσσαι, οὐ
(i. e. οὐ) μν. σ. ἔC. οὐδέ ποτ' εἰς ὕστερον, vel κῆC· εἰCσαι, ὡ i. e.
ibiC illuc, ubi: sed adversatur Plutarchi prior locus, nisi sumas libra-
rios, non scriptorem verba οὔτε τότε οὔτ' ὕστερον praetermisisse.
Stobaeo usus Hermann οὐδέ ποτα, Plutarcho Spengel οὐδ' ἐτι τις,
lenem uterque medicinam adhibentes scripsere, audacius Hartung σέθεν
οὐ μναμοσύνα ποτά. — V. 2. ἔσσει', Plutarch. ἔσσεται. — οὔτε τότε οὔτ'
Hermann nisi quod οὐδ' scripsit, οὐδέποκα Stob., οὐδέποκα εἰC Grotius,

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κῆν Ἀῖδα δόμοις 899
φοιτάσεις πεδ' ἀμάνυρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

69.

Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

70. [23.]

Τίς δ' ἀγροιώτης τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

Hartung οὐδεμί' οὐδ'. — βρόδων Brunck, v. ῥόδων. Cf. Orion 140, 18. — πεδέχεις Plut. codd., Stob. μετέχεις. Clem. Al. Paed. II 213: ῥόδων τὰς Μούσας Σαπφῶ καταστέφει· οὐ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς ῥόδων τῶν ἐκ περιεργίας. quae librorum menda dudum sunt sublata, sed qui Ἐρμῆν λόγιον I 428 inspexerit, Cobetum primum hoc vidisse crediderit. — V. 3. κῆν, ap. Stob. A Voss. κείν, Hecker κῆς. — Ἀῖδα, αἶδαο A, deinde Voss. δομοφοίτασις. — V. 4. πεδ' Salmasius, v. παιδ'. — V. 5. ἐκπεποταμένα A Voss., vulgo ἐκπεποταμέναν (Gesner ex interpol. οὐδεὶς δέ σε βλέπει παιδ' ἄμ. v. ἐκπεποταμέναν).

Fr. 69. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν 13: εἰ Σαπφῶ οὕτως ἀπεφηνάτο· Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι κτλ., ubi Ahrens δοκίμοιμι scripsit, quam formam Choerobosc. Epim. II 842. Cram. An. Ox. IV 341, 20 memorant, legiturque in Balbillae carmine in Memnonis colosso: ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμοιμι σέθεν. At nulla est causa, cur alteram formam Aeolensibus abiudicemus, qui ad eundem modum etiam δίδοιμι, et similiter γέλοιμι, πλάναιμι, πάλαιμι dixerunt, quae exempla locupletibus testimoniis firmata sunt: ac tuetur has formas etiam L. Hirzel de dial. Aeol. p. 24 et 66. Aliud exemplum supra fr. 37 extat, ubi in tradita scriptura δοκεῖ μοι vel δοκίμοι vel δοκίμοιμι(ς) delitescit; ac tertia quidem persona bis legitur in Theocriti carmine melico XXX v. 25 et 26, ubi in codice eadem corruptela δοκεῖ μοι reperta, item participium δοκίμοις apud Theocr. XXIX 19 restituendum esse suspicatus sum. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 68. — V. 2. ἔσσεσθαι, Hecker γένεσθαι requirit.

Fr. 70. Athen. I 21 C: Σαπφῶ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· τίς δ' ἀγροιώτης (ἀγροιώτης BC) τοι θέλγει νόον οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἔλκειν (ἔλκειν BC) ἔ. τ. σφ. Cf. Eust. 1916, 49 ubi ἀγροιώτης legitur et τοι omisum, Philemon 61 ubi ἀγροιώτης et ἔλκει, pariterque τοι om. Respicit huc Maxim. Tyr. XXIV 9: Κωμῶδει (Σωκράτης) σχῆμά ποιν καὶ κατακλίσιν σοφιστοῦ, καὶ αὐτῇ (Σαπφῶ)· τίς δ' ἀγροιώτην (cod. Par. δὲ ἀγροιώτην) ἐπεμμένα στόλην, quibus plerique ita usi sunt, ut coniungerent cum fragmento apud Athenaeum, velut ipse olim conieci: (Ἄτθι), τίς δέ σ' ἀγροιώτης ἀγροιώτην ἐπεμμένα Σπόλαν . . . θέλγει νόον . . . οὐκ ἐπ. κτλ. Ahrens (Ἄτθι) τίς δ' ἀγροιώτην σε νόον θέλγει ἐπεμμένα οὐκ ἐπ., Hartung τίς θέλγει νόον ἀγροιώτερα τοι σπολάδ' ἐμμένα. sed Maximus videtur memoriter sententiam tantum indicavisse, versus 1 fortasse fuit:

Τίς δὲ θέλγει ἀγροιώτης ∪ — ∪ ∪ τοι νόον.

V. 2. ἐπισταμένα et ἔλκην Neue, vulgo ἐπισταμένη et ἔλκειν.

* 71.

900

Ἥρων ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυσίδρομον.

72. [29.]

. . . . Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω . . . .

73.

. . . . Ἀντὰρ ὀραῖται στεφανηπλόκευν.

74. [81.]

. . . . Σὺ τε κάμμος θεράπων Ἔρος.

75. [20.]

901

Ἀλλ' ἔων φίλος ἄμμιν (ἄλλο)
λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην
νέφ γ' ἔσσα γεραιτέρα.

Fr. 71. Ald. Cornu Cop. 268 B: Τὴν δὲ αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ᾗ ἐποιοῦν τὴν Λητῶν, ὡς καὶ ἡ χοῆσις δηλοῖ· ἥρῶν ἐξεδίδαξε γυάρων × τὴν ἀνυσιδρόμον· αἰτιατικῶς γὰρ ἔστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡρώ. Sapphus haud dubie est versus, quem correxi, Hermann Ἥρων ἐξεδίδαξεν γυάλων τὰν ἀνυσιδρόμον (vel ταναοδρόμον), Ahrens Ἥρων ἐξεδίδαξεν ἄγρωστιν ἀνύδρομον, Hartung Ἥρων ἐξεδίδαξεν Γυάρῳ τὰν ταναοδρόμον.

Fr. 72. Et. M. 2, 43: Ἀβακῆς· . . . κέχρηται αὐτῷ Σακφῶ, οἶον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν (DVa ἔμμιν) παλιγκότων ὀργάνων ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα (DVa παμφρένα) ἔχω, ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ προῶν. — ἔμμι et ὄργαν (ὀργάν) emendavit Ursinus, ἀβάκην Neue. Cf. Cram. An. Ox. IV 278, 25.

Fr. 73. Schol. Aristoph. Thesmoph. 401: Νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανηπλόκεῖν· πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί. Σακφῶ· ἀνταόρα αἰστεφανηπλόκουν, quae correxi, similiter Hermann. Ahrens αὐτὰ δ' ὥραα (vel αὐτὰ ἐραῖα) ἐστεφανηπλόκην, Hartung αὐτὰ | ὥραα στεφανηπλόκευν.

Fr. 74. Maxim. Tyr. XXIV 9: Τὸν Ἐρωτὰ φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σακφάτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεραπεύοντα εἶναι· λέγει που καὶ Σακφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ἄσματι· σὺ τε καλὸς θ. Ἔρος, sed cod. Par. μ supra λ exhibet, scribendum igitur κάμμος (κάμμος) θεράπων Ἔρος, Hermann σὺ τοι καλός.

Fr. 75. Stob. Flor. LXXI 4: Σακφοῦς. et Apostol. II 52, 6. — Quatuor versus discripsi, vulgo bini copulantur, qui asclepiadei maiores esse videantur: et priorem quidem facile ad hunc numerum revocaveris, alter plane refragatur. — V. 1. ἄμμιν Neue, vulgo ἄμιν. — ἄλλο adieci. — V. 2. ἄρνυσο, AB ἄρνησον, Neue ἄρνυσο. — V. 3. ξυνοίκην, Stob. ξυνοικεῖν, Apost. ξυνοικεῖν. — V. 4. νέφ γ' ἔσσα scripsi, nam νέφ prorsus necessarium. ἔσσα Vind., οὔσα vulgo, sed AB νε' οὔσα.

76. [42.]

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίνως.

77. [42.]

Ἄσαροτέρας οὐδαμ' ἐπ', ὦ ῥαννα, σέθεν τύχουσα.

— γεραιτέρα, Vind. γερατέρα, Ursinus γεραιτέρω et supra νεώτερος. — Olim conieci singulos versus ex binis glyconeis constare, itaque v. 1 ἄμμεσιν et v. 2 ξυνοίκην νέω εὔσα scripsi, contra Ahrens ἀρηησο et ξυνοίκην (Schneidewin auctore Hermannō ξυνφοίκην), quod postea ipse improbavit, scribens: ἄλλ' ἐ. φ. ἄμμεσιν | λ. ἄ. ν. | οὐ γὰρ τλάσσομ' ἔγω νέω | ξυνοίκεται γερ., unde Hartung ἔγω σοίγε συνοίκεισα γερ.

Fr. 76. Hephaest. 64: Καὶ τετράμετρα δὲ (ἀπὸ μείζονος ἰωνικά) ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικόν, ὅτι Σακφῶ πολλὰ αὐτῷ ἐχρήσατο, ὅσον· Εὐμ. κτλ. Ἄσαροτ. κτλ. vulgo haec in unum coniungunt, mihi Hephaestio duorum carminum initia attulisse videtur. — Μνασιδίκα om. Fl. et ut videtur pars codd., sed exhibet A, item Longinus, qui in Prolegom. ad Heph. p. 139 affert hunc versum (ubi S ἄσαρομέτρα Μνασιδικά). — Γυρίνως AP, ut Toup emendaverat, γυρίνω HS Long., γηρίνω E, γυρίνω Fl, γυρήνω Turn., ἀγγυρίνω N, γηρίνωσ και C, qui si revera καὶ exhibet, hoc quoque argumento est, versus separandos esse. De hoc nomine cf. Etym. M. 243, 51: Γυρίνω (M hic et infra γυρινώ). ὄνομα κύριον Λεσβίας κύρης. εἰρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυρινώ, ὡς ἔρατος Ἐρατῶ, καὶ κλέος Κλεώ καὶ Κλειώ. Maximus Tyrius XXIV 8 Γύρινναν vocat, quemadmodum Σακφῶ etiam Ψάκφα dicitur. Denique hunc versum cum insigni scripturae varietate exhibet Cornu Copiae Aldi p. 268 B: Καὶ πάλιν· Ἀμορφότερον Μναῖδος, καὶ τῆς ἀπλωσ πυρινῶς. ἔστιν ἡ Μναῖς αὕτη καὶ ἡ Πυρινῶ ὀνόματα κύρια. Nomen Μνασιδίκα, quamquam non insolens, tamen non comparet, ubi Sapphus sodales enumerantur: at Μναῖς, quod nomen Aldi grammaticus supeditat, non minus dubium: hanc puellam ab Ovidio memoratam esse credunt Heroid. XV 15, verum ibi hoc nomen ex manifesta interpolatione ortum: vel sic tamen suspicor legendum esse Εὐμορφοτέρα, Μναῖ (vel Μναῖσι), δόκεις τᾶς ἀπάλας Γυρίνως. Ahrens Μναῖς, Δίκα, τᾶς ἄ. Γ. coniecit.

Fr. 77. Hephaestio ib.: ἄσαροτέρας οὐδαμ' ἐπ', ὦ ῥαννα, σέθεν τύχουσα scripsi Hermannum secutus, id quod fere firmat scholiasta, qui dicit: ὃ δὲ θέλει τοιοῦτόν ἐστι· βλαβερωτέρας ἀντὶ τοῦ αὐτῇ (haec tria verba deleo, fuit in marg. adscriptum ἄση vel ἄσα ἀντὶ τοῦ ἄτη) οὐδαμῶς μου (leg. σοῦ) ποτε εἰρήνης σέθεν (leg. Εἰρήνη et deleas σέθεν) ἐπιτυχοῦσα. Libri variant, A ἄσαροτερας οὐδαμ' ἀπ' ὦρανα, C ἄσαρωτέρα σουδαμά παρανα, P ἄσαρωτέρας οὐδαμ' ἀπ' ὦρανα, S ἄσαρωτέρας οὐδαμ' παρανα, M ἄσαροτέρας οὐδ' ἄμα πῶρανα, N ἄσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὦρανε, FlBH ἄσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὦραναν. Deinde τυχοῖσα SNH, τυχοῖσαν CPM, τυχοῦσα BFl. Blomfield ἄσαροτέρας οὐδαμά πω, ῥαννά, σέθεν τύχους ἄν, quod probavit Hermann, nisi quod ῥαννα scripsit, idem tamen etiam οὐδαμ' ἐπ', ὦ ῥαννα proposuit. Ahrens οὐδαμ' ἐπ', ὦ ῥαννα, Hecker τυχοῖσας requirit, Hartung Ἐραννα proprium esse nomen censet, denique Westphal novo modo conformavit, sed non satis assequor, quid sibi velit. Scholiasta autem non legit ὦ ῥαννα, sed proprium nomen Εἰρήνηα vel potius Εἰραννα, dicit enim ὥσπερ δὲ Ἀφροδίτη Ἀφροδίτα φασὶ συστέλλοντες τὸ ἄ, οὕτω

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ' ἐράταις φόβαισιν,
 ὄρπακας ἀνήτοιο συνέρραις' ἀπάλαισι χέρσιν·
 εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν
 μάλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

Ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καὶ μοι . . . τὸ λάμπρον
 ἔρος . . . ἀελλῶ καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.

καὶ τὸ εἰρήνη εἰρηνα. Nomen hoc muliebre haud infrequens, sed ut videtur recentiore demum tempore usitatum: possis coniecere Ἡριννα, quod nomen alias quoque similiter depravatam, sed nimis hoc incertum, itaque satius duxi nihil novare.

Fr. 78. Athen. XV 674 E: Σαπφῶ δ' ἀπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ὦδικα περθέσθ' ἐρ. φ. ὄρ. ἀνήτω συνέρραις ἀπαλλαγίσῃ (sic Cant. L, ἀπαλλαγίσῃ A) χ. εὐάνθεα γὰρ π. καὶ χάριτες (sic AB, χάριστε Cant. L) μακαιρα μ. προτέρην στεφάνω τοῖσι (sic B, στεφανώτοισι Cant. L) ἀπυστρέφονται (sic Cant. L, δεπυστρ. B). Ὡς εὐάνθεστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μάλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. — V. 1. ὦ Δίκα Welcker, περθέσθ' Seidler. Hermannō non satis fecit Welckeri coniectura, itaque ὦ δέμα suspicatus est legendum esse, comparans Hesychium: ὦ δέμα, ὦ αὐτή, ubi αὐτή corrigit. Ego aliquando conieci Δωρίχα, nam poetriam fratris Charaxi amicam non tantum contumelia affecisse (vid. fr. 138), sed eadem etiam familiariter usum esse mihi videor ex Posidippi versibus apud Ath. XIII 596 C colligere: Δωρίχα, ὅστέα μὲν σὰ πάλαι κεκόνισθ' ὃ τε δεσμός χαίτης . . . Σαπφῶναι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν φθῆς αἱ λευκαὶ φθειγγόμεναι σελίδες. — V. 2. ὄρπακας, vulgo ὄρπακας. — ἀνήτοιο συνέρραις' scripsi (et συνέρραις' etiam Schweighauser), Ahrens ἀνήτοιο συνόρραις', Hermann ἀνήτω συνέρραις', Meineke ἀνήτω συνείρραις', quod improbandum. Huc respicit Schol. Theocr. VII 63: ἀνητίνους δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφῶ. adde Poll. VI 107 (vid. infra fr. 128). — ἀπάλαισι Casanbonus correxit. — V. 3. εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν Mäλλον προτέρην scripsi, Athenaei interpretationem secutus: προτέρην χάριτος μακαιρᾶν satis tueretur προτερεῖν τῆς ὁδοῦ, alia; ἐκπέλεται componas cum Sophocleo ἐκπέλει. Deinde recepi Casauboni emendationem ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται, quamquam insolens est structura, nam ἀστεφανώτοις γὰρ ἀπυστρέφονται potius dici oportebat. Locum depravatam alii aliter expedire conati sunt, Neue εὐάνθεα γὰρ καὶ κεχάριστα μακάρεσσι τοῖσι Mäλλον προτέλῃ, Seidler εὐάνθεα μὲν γὰρ π. κεῦχάριστ' ἐς μακαίρας μάλλον προτόρην, Hermann εὐάνθεα γ. π. κ. χάριτες μακαίρα μ. προτόρην, Ahrens εὐάνθεα γὰρ (θεᾶν) π. καὶ χάριτος μακαιρᾶν μ. προτέρην, Hartung εὐάνθεα γὰρ καὶ μεμέληται Χάρισιν μακαίραις μάλλον προτόρην. Blass Hermannum sequitur, nisi quod καὶ χάρις ἐς μακαίρας scripsit.

Fr. 79. Athen. XV 687 A: καίτοι Σαπφῶ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὔσα καὶ ποιήτρια, ὁμῶς ἠδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότης ἀφ' εἰν λέγουσα ὧδε· Ἔγω δὲ φίλημ' κτλ. φανερόν ποιοῦσα πᾶσιν ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. ταῦτα δ' ἐστὶν

80. [45.]

Ὁ πλοῦτος ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ' οὐκ ἀσίνης πάροιχος.

81. [54.]

Καμ μὲν τε τύλαν κασπολέω.

82. [72.]

Αὐτα δὲ σὺ Καλλιόπα.

83. [86.]

904

Δαύοις ἀπάλας ἐτάρας
ἐν στήθεσιν . . . .

οἰκεία τῆς ἀρετῆς. Sapphus locum om. C. — V. 1. ἀβροσύναν B, legatur ἀβροσύναν, praeterea B φιλήμι, A φιλημι, Cant. L φιλήμια βροσύναν. — V. 2. ἔρος ἀείλω A, ἔρο σαείλω B, ἔρις ἀείλω Cant. L. Lacunas indicavi, videtur scribendum καί μοι ὕμῳ (vel ὕμῳ) τὸ λάμπρον ἔρος δοκίμοιμ' ἀείλω κτλ. Sententiam loci explanat Athenaeus. Ad hoc carmen fort. referendum fr. 80. Ahrens . . ἀβροσύναν . . . ἔγω δὲ φιλήμ', ἔστε κέ μοι τὸ λάμπρον Πρὸς ἀείλω καὶ τὸ κάλον λειόγη, Hartung καὶ μοι ἔρως τὸ λάμπρον φάος ποτόρην ἀείλω, ἄς τὸ κάλον λείλογεν. Blass post ἀβροσύναν lacunam statuens καὶ μοι | τὸ λάμπρον ἔρως ἀείλω κτλ.

Fr. 80. Schol. Pind. Ol. II 96: Καὶ ἡ Σακφώ· πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσίνης πάροιχος· ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον· τοῦτο προσεῖναι τῷ Θῆρῳ μαρτυρεῖ. quae descripsit Schol. rec. ad v. 93: Καὶ Σακφώ· ὁ πλοῦτος ἄ. ἄ. οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. ἡ δ' . . . ἄκρον κτλ. et Pseudoplut. de nobil. c. 5. Denique Schol. Pyth. V 1: ὁ πλ. ἄ. ἀρετᾶς οὐκ ἀσίνης πάροιχος. — ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ' emendavi traditam lectionem ἄνευ ἀρετᾶς, antea ἀνευθ' ἔων ἀρετᾶς scripsi. Neue ἄνευ τᾶς. Non recte homines docti in illis ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κτλ. quae scholiastae sunt, Sapphus verba sibi visi sunt deprehendisse, id quod etiam Ahrens animadvertit. Hermann ἀνευθ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσίνης πάροιχος | ἡ δ' ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχῃσι τᾶκρον | εὐδαιμονίας.

Fr. 81. Herodian. περὶ μον. lxx. 39, 27: τύλη . . . μένεται Σακφώ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακᾶν τύλαν σπολέω μέλα (fr. 50)· καὶ μὲν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος. quae emendavi et separavi a fr. 50. Conf. Hesych.: Κασπολέω, ὑποστρέφω, ubi Hermann ἐπιστορέσω correxit (leg. ὑποστορέσω). Μέν τε i. e. μέντοι secundum epicorum consuetudinem etiam Lesbii poetae adhibent, cf. Fr. adesp. 56 A 2. Adde Hellad. ap. Phot. Bibl. 532 (quamquam is, ubi parapleromatica sit, το in usu fuisse tradit). Antea suspicatus sum formam reduplicatione auctam μὲν τετύλαν restitendam esse, quam suspicionem iam abieci. Seidler, qui coniunxit cum fr. 50, καὶ μὲν τε τύλα κατα σπολείαι, Lehrs scripsit ἀσάμενον τύλα κασπολέω, quod alios sic intellexisse credit, ac si τ' ὅλα scriptum fuerit. Ahrens καὶ ἐν α'· ἐν τὲ τύλα κασπολείοισα, Hartung ἄν τε τύλαν κασπολέη.

Fr. 82. Hephaest. 85: Ἰνυαται δὲ καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαίρεισθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σακφῶς· Αὐτὰ δὲ σὺ Κ. τοῦ προσοδιακοῦ ἔν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον. Repetit Schol.

Fr. 83. Et. M. 250, 10: Δαύω, τὸ κοιμῶμαι· Σακφώ· Δαύοις .

84. [77.]

Δεῦρο δηῦτε Μοῖσαι, χρύσιον λίποισαι.

*85. [76.]

Ἔστι μοι κάλα πάϊς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχουσα μόρφαν, Κλήϊς ἄγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν παῖσαν οὐδ' ἔρανναν.

86. [80.]

905

. . . . Πόλλα μοι τὰν

Πωλυανάκτιδα παῖδα χαιρην.

ἀπ. κτλ. (V δαύοισα καλλὰς ἐτάρασσεν, etiam Miller Misc. 82 ἐτάρασ-
σεν)· λέγει δὲ Ἡρωδιανός, ὅτι ἀπαξ κείται ἡ λέξις παρὰ Σαπφοί. Fort.
δαυοῖς scribingendum. — ἐτάρας, Hartung ἐράτας.

Fr. 84. Hephaest. 102: Καὶ τὸ ἐξ ἰθυοφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ πε-
ποίηκε Δεῦρο κτλ. — δηῦτε, δηῦτε Fl et libri, δεῦτε vulgo. — χρύ-
σιον Ahrens, legebatur χρύσειον.

Fr. 85. Hephaest. 95: Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην
ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαίου διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ λαμβικοῦ ἐφθι-
μιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαῖον προκατα-
ληκτικόν· ἔστι κτλ. Τούτων δὲ τὸ μὲν δευτερον δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς
τομῆς, ὅτι οὕτως σύγκειται, ὡς προεῖρηται, ἐκ τοῦ τροχαίου διμέτρου
ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθιμιμεροῦς λαμβικοῦ (Hephaestio igitur v. 2
videtur ἃ Κλήϊς ἀγαπάτα legisse). Τὸ δὲ πρῶτον διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς
ἔχειν τὴν τομὴν, ἐγένετο προκαταληκτικόν, ἐκ τροχαίου ἐφθιμιμε-
ροῦς· ἔστι μ. κ. π. καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ· χρυσ. ἀνθ., τὸ δὲ
τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου ἀντὶ τ. ἐ. οὐ. Λυδίαν, καὶ βραχυνκατα-
λήκτου· παῖσαν οὐδ' ἔρ. Sed sunt hi versus trochaici, nam v. 1 χρυ-
σίοισι et v. 3 Λυδίαν per synizesin sunt pronuntianda, ut carere possi-
mus Hermannii coniectura, qui v. 3 ἀντὶ delet et ἀπασαν corrigit. —
V. 1. χρυσίοισιν Ahrens, legebatur χρυσείοισιν. — ἀνθέμοισι, Fl cod.
Rhed. ἀνθέμοισιν. — V. 2. ἐμφέρην scripsi, legebatur ἐμφερῇ. —
ἔχουσα. Schol. Fl Turn. ἔχουσα. — μόρφαν, Fl Turn. μορφῇ. — Κλήϊς
ἄγαπάτα scripsi, idem nomen Sapphus matri fuit (Suid. μητρός Κλει-
δός, et epigr. in IX lyricos Κληῖδος μητρός), quod non a κλείω claudio,
sed a κλείω cano descendit, quemadmodum Κλειώ Musa dicta. Cum
forma Κληῖς componas πνήει in Balbillae carmine, nisi forte Κλειῖς
praestat (i. e. Κλέϊς). Contra Κλαῖς ἀγαπάτα Neue (Bentley Κλειῖς
ἀγαπατά), legebatur Κλειῖς (A κλείς) ἀγαπατά (Fl Urs. ἀγαπητά), Ahrens
Κλειῖς μόνα ἄγαπάτα, Christ Κληῖς praefert. Ego psillosin, quam libri
tuentur, restitui, sed virgula addita, ne quem crasis lateat. — V. 3.
τᾶς, ap. Heph. altero loco τὰς, Turn. τὰς δ' et τὰς δ'. — οὐδὲ, Fl
cod. Mon. οὐ. — Λυδίαν, Fl altero loco λυδίαν, Mon. λιδίαν. — παῖσαν
dedi auctore Ahrensio, qui ἀπαισαν desiderat, libri παῖσαν, om. E pr. Turn.
— ἔρανναν scripsi accentu retracto, cf. fr. 88. ἐράνναν A sec. loco,
priorē ἔρανναν, vulgo ἔραννάν, Mon. ἀραννάν. Hoc nomine Lesbum
dicere videtur Sappho (cf. Mosch. III 90), nam Sapphus hos esse versus
apparet.

Fr. 86. Maxim. Tyr. XXIV 9: Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ Σαπφὼ Γοργοί
καὶ Ἀνδρομέδᾳ, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκείνα τὰ Σω-

87. [53.]

Ζὰ δ' ἐλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα.

88. [52.]

Τί με Πανδίωνις ὦ ῥαννα χελίδων.

89. [31.]

. . . . Ἀμφι δ' ἄβροις λασίοις εὖ Fe πύκασσεν.

90. [32.]

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθω δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφροδίταν.

906

κράτους· τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης. πολλά μοι τὰν (cod. Par. τὸν) Πολυάναντος (cod. Harl. πολυανακτίδα, Par. πολυανακτιδα, sed a m. pr. πολυννακτιδα) παῖδ᾽ χαίρειν. Scripsi Πωλυανάντιδα, quemadmodum Aeoles πάλυπος dicebant, et ad Alcaeicae strophae legem verba redegī, neque offendit τὰν ν. paenultimo extremo, quandoquidem hi versus arcta necessitate vincti sunt, ut Sappho fr. 28 et Horatius testantur. Hermann, qui Sapphici metri reliquias restituit, π. μ. τὰν Πολυανακτίδαο (i. e. Πολλυαν. sive Πουλυαν.) | παῖδα χαίρην scripsit, sed recte se habet Πολυανακτίδα, qui non est genitivus, sed accusativus adiectivi Πολυανακτίς. cf. quae dixi in comm. de mensibus Graec. p. 16. Ceterum Polyanactis filia utrum Gorgo an Andromeda an alia fuerit, incertum. — χαίρην Ahrens, vulgo χαίρειν.

Fr. 87. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων (ἰωνικῶν ἀνακλωμένων) τὸ μὲν ἀκατάληκτον· Ζαελεξάμαν κτλ. παρὰ τῇ Σαπφοῖ. Ζαελεξάμαν CPA, προσελεξάμην FI, προσελεξάμαν ES Schol., προσεδεξάμαν H, προσελαβάμην N, emendavit Ahrens Ζὰ δ' ἐλεξάμαν quod secutus sum, nisi forte Ζὰ τ' ἐλ. praestat. Fuit haud dubie carminis principium. — Κυπρογενήα Bentley, Κυπρογέννα CPA, vulgo Κυπρογενεία.

Fr. 88. Hephaest. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά. . . . παρὰ Σαπφοῖ· τί με κτλ. — ὦ ῥαννα Is. Vossius, vulgo ὠράνα, E ὠραινα, Turn. in calce ὠραινα. — χελίδων, Gaisford χελιδοῖ, fort. χέλιδον. Ceterum conf. Hesych.: Ὠράνα· χελιδόνων ὀροφή, fort. Ὠραννα χέλιδον· ὑπωροφία.

Fr. 89. Pollux VII 73: Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἔστιν εὐρεῖν· ἀμφι λάβροις λασίοις εὖ ἐπύκασσεν. καὶ φασιν εἶναι ταῦτα σινδόνια κατεστραμμένα. Correxī haec, contra Seidler Sapphicum versum constituit: ἀμφι λάβροις εὖ λασίοις πύκασσεν, Hermann . . . ἀμφι δ' ἄβροισιν εὖ | λασίοις ἐπύκασσεν, glyconeo et pherecrateo restitutis. Hartung ἀμφ' ἄβροις, ut asclepiadeum versum restitueret.

Fr. 90. Hephaest. 60: Ἔστι δὲ πυκνὸν (ἐν τοῖς ἀντισπαστικοῖς τετραμέτροις καταληκτικοῖς) καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον, ὃ μέτρον ἔγραψεν ἄσματα καὶ Σαπφῶ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου· Γλυκεῖα κτλ. Interpretantur ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου (ita C) in libro septimo, at insolens prorsus hoc genus dicendi: atque codd. admodum variant, PES ἐπὶ τῆς ζ', FIHB ἐπὶ τε τοῦ ἑβδόμου, A Turn. ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου, Pauwius ἐπὶ τῆς στ' τοῦ ἑβδόμου, i. e. in oda sexta libri septimi,

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ.

91. [73.]

Ἵψοι δὴ τὸ μέλαθρον

Τμήναον

Westphal ἐπὶ τῆς τοῦ ἐβδόμου ἀρχῆς. Corrigendum ἐπὶ τέλους τοῦ ἐβδόμου, compendii ambiguitas peperit errorem. Legebantur igitur haec carmina in calce libri VII, qui quam potissimum metrorum speciem complexus sit ignoramus. V. 1 affert Et. Gud. 316, 36, ubi καὶ οὔτι, et Et. M. 506, 1 (ubi οὔτι, τὸν om. V, γλυκελὸν et κέκκειν habet D Call.), et sine p. n. Zonar. 1190 (οὔτι). — V. 1. γλύκεια, P γλυκῆα, C γλυκεα. — κέκκειν CPA. vulgo κέκκειν. — ἴστον, λαστὸν Dorv. Sfl. — V. 2. πόθω, πύθω Fl. Dorv. fort. recte. — βραδίναν, conieci βραδίνω.

Fr. 91. Hephaest. 129: Ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφῇν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλω στίχῳ, μεσόμενιον καλεῖται τὸ ποίημα (haec duo v. delenda), οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ. Ἵψοι . . . ἴσος Ἀρηῖ (unde descriperunt Apost. XVII 76a, Arsen. 460, ubi ὕψοι) et auctius Demetr. de Eloc. CLXVIII: Ἔστι δὲ τις ἰδίως χάρις Σαπφικῇ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰπούσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσῃ οἷον Ἵψοι δὴ, φησί, τὸ μ. αἰείρατε, τέκτονες γαμβρός εἰσέρχεται ἴσος Ἀρηῖ, ἀνδρός μεγάλου πολλῶ μείζων ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς, ὅτι ἀδυνάτω ἐχρήσατο ὑπερβολῇ καὶ ὅτι οὔδεις τῷ Ἀρηῖ ἴσος ἐστὶ. In proecdosi haec Bentleium secutus in hexametros redegit, corrigens γαμβρός εἰσέρχεται ἴσος Ἀρη, μεγάλω πόλῳ μείζων, et coniunxi cum fr. 92. Hartung rursus ad hexametros revocavit Ἵψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τ. ἀ. | ὦ ὕμναιον, ὃ γάμβρος εἰσέρχεται ἰ. Ἀρηῖ | ὕμνην ὦ ὕμναι, ἀνδρός μ. π. μ. | πέροχος (fr. 92) κτλ., item Westphal, qui ephymnium post v. 1 sustulit. Sed potius sunt verus dactylus breviusculi, quales in popularibus cantilenis usurpari solebant (*paroemiacos* dixeris), anacrusi modo addita modo omissa, neque obstat Hephaestio, is enim abusive στίχον dixit, ut fieri solet, quem κῶλον vel κόμμα dici oportebat. Est autem v. 3 γάμβρος priore syllaba correpta dictum, vel potius γάβρος scribendum; nam alias quoque, ubi vocalis tribus consonantibus insequentibus corripi videtur, una de tribus fere sublata est (velut ἀπλακῶν, ἐσλός), extrita autem hic est secundaria, non principalis littera. Eodem modo Homero subveniendum, nam quod legitur ἀνδροτῆτα καὶ ἦβην, ubi Bekker audacissime novavit ἀρετῆτα, sane ἀδροτῆτα improbandum, sed sublevandus est numerus scribendo ἀδροτῆτα καὶ ἦβην, quam formam non abhorrere a Graeci sermonis proprietate ostendit Hesychius: ἀδρί, ἀνδρί. Παμφύλιοι, idque tituli Pamphyliorum confirmant, in quibus ΑΔΡΠΙΟΝΑ i. e. ἀνδρεῶνα comparet, conspiratque Cypriorum sermo. nam arctam necessitudinem, quae inter utramque intercedit dialectum, etiam haec affectio testificatur; ac similiter in vasculis pictis ΤΙΜΑΔΡΑ alia leguntur. — V. 1. Ἵψοι scripsi, ap. Heph. ὕψοι (FICPSA ὕψοι, E Rhed. ὕψοι), ap. Dem. ὕψοι Vict., ὕψω Ald. Par. Farn. Vind. — δὴ, ap. Heph. Fl Rhed. et Arsen. δὲ. — Τμήναον, bis Arsen., Τμέναιον Heph., sed libri Τμήναιον. Forma Τμήναον legitur etiam in epigrammate Cyrenaico ap. Welcker Sylloge 50, 7: οἱ θεήνοισι βοητὸν ὕμνησον, οἱ προκλεῖσθους λαμπάδας ὑστατίου καὶ κενεοῖο λέχους. Westphal requirit comma anapaesticum Τμέναι ὦ, ego, si quid mutandum, malim Τμεν Τμήναον, ut versus hymenaeus restitueretur, vid. fr. 107, sed nihil muto.

87. [53.]

Ζὰ δ' ἐλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα.

88. [52.]

Τί με Πανδίωνις ὦ ῥαννα χελίδων.

89. [31.]

. . . . Ἀμφι δ' ἄβροις λασίοις εὖ Fe πύκασσεν.

90. [32.]

Γλύκεια μάτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθω δάμεισα παῖδος βραδύναν δι' Ἀφρόδιταν.

906

κράτους τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης. πολλά μοι τὰν (cod. Par. τὸν) Πολυναντος (cod. Harl. πολυναντίδα, Par. πολυναντιδα, sed a m. pr. πολυναντιδα) παῖδ' χαίρειν. Scripsi Πολυναντίδα, quemadmodum Aeoles πόλυπος dicebant, et ad Alcaeicae strophae legem verba redegi, neque offendit τὰν ν. paenultimo extremo, quandoquidem hi versus arcta necessitate vincti sunt, ut Sappho fr. 28 et Horatius testantur. Hermann, qui Sapphici metri reliquias restituit, π. μ. τὰν Πολυναντίδαο (i. e. Πολυναν. sive Πουλναν.) | παῖδα χαίρην scripsit, sed recte se habet Πολυναντίδα, qui non est genitivus, sed accusativus adiectivi Πολυναντίς. cf. quae dixi in comm. de mensibus Graec. p. 16. Ceterum Polyanactis filia utrum Gorgo an Andromeda an alia fuerit, incertum. — χαίρην Ahrens, vulgo χαίρειν.

Fr. 87. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων (ἰωνικῶν ἀνακλωμένων) τὸ μὲν ἀκατάληκτον Ζαελεξάμαν κτλ. παρὰ τῇ Σαπφοῖ. Ζαελεξάμαν CPA, προσελεξάμην FI, προσελεξάμαν ES Schol., προσεδεξάμαν H, προσελαβάμαν N, emendavit Ahrens Ζὰ δ' ἐλεξάμαν quod secutus sum, nisi forte Ζὰ τ' ἐλ. praestat. Fuit haud dubie carminis principium. — Κυπρογενήα Bentley, Κυπρογέννα CPA, vulgo Κυπρογενεία.

Fr. 88. Hephaest. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά. . . . παρὰ Σαπφοῖ τί με κτλ. — ὦ ῥαννα Is. Vossius, vulgo ὠράνα, E ὠραινα, Turn. in calce ὠραία. — χελίδων, Gaisford χελιδοί, fort. χελιδον. Ceterum conf. Hesych.: ὠράνα· χελιδόνων ὀροφή, fort. ὠραννα χελιδον· ὑπωροφία.

Fr. 89. Pollux VII 73: Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφούς μελῶν ἔστιν εὐρεῖν ἄμφι λάβροις λασίοις εὖ ἐπύκασσεν. καὶ φασὶν εἶναι ταῦτα συνδόνια κατεστραμμένα. Correxī haec, contra Seidler Sapphicum versum constituit: ἄμφι λάβροις εὖ λασίοις πύκασσεν, Hermann . . . ἄμφι δ' ἄβροισιν εὖ | λασίοις ἐπύκασσεν, glyconeo et pherecrateo restitutis. Hartung ἄμφ' ἄβροις, ut asclepiadeum versum restitueret.

Fr. 90. Hephaest. 60: Ἔστι δὲ πνικνὸν (ἐν τοῖς ἀντισπαστικοῖς τετραμέτροις καταληκτικοῖς) καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον, ὃ μέτρον ἔγραψεν ἄσματα καὶ Σαπφῷ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου· Γλυκεία κτλ. Interpretantur ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου (ita C) in libro septimo, at insolens prorsus hoc genus dicendi: atque codd. admodum variant, PES ἐπὶ τῆς ζ', FIHB ἐπὶ τε τοῦ ἑβδόμου, A Turn. ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου, Pauwius ἐπὶ τῆς στ' τοῦ ἑβδόμου, i. e. in oda sexta libri septimi,

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ.

91. [73.]

Ἵψοι δὴ τὸ μέλαθρον

ῥυμήναον

Westphal ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου ἀρχῆς. Corrigendum ἐπὶ τέλους τοῦ ἑβδόμου, compendii ambiguitas peperit errorem. Legebantur igitur haec carmina in calce libri VII, qui quam potissimum metrorum speciem complexus sit ignoramus. V. 1 affert Et. Gud. 316, 35, ubi καὶ οὔτι, et Et. M. 506, 1 (ubi οὔτι, τὸν om. V, γλυκεῖον et κέρκειν habet D Call.), et sine p. n. Zonar. 1190 (οὔτι). — V. 1. γλύκεια, P γλυκῆα, C γλυκνα. — κέρκειν CPA. vulgo κέρκειν. — ἴστον, ἱαστόν Dorv. SFl. — V. 2. πόθω, πύθω Fl. Dorv. fort. recte. — βραδίναν, conieci βραδίνω.

Fr. 91. Hephaest. 129: Ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφῇν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβάνομενον ἄλλω στίχῳ, μεσύνμιον καλεῖται τὸ ποίημα (haec duo v. delenda), οἷον ἐστὶ τὸ παρὰ Σαπφοῖ: Ἵψοι . . . ἴσος Ἀρηῖ (unde descripserunt Apost. XVII 76a, Arsen. 460, ubi ὕψοι) et auctius Demetr. de Eloc. CLXVIII: Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικῇ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσῃ· οἷον· Ἵψοι δὴ, φησί, τὸ μ. ἀείρατε, τέκτονες· γαμβρὸς εἰσέρχεται ἴσος Ἀρηῖ, ἀνδρὸς μεγάλου πολλῶ μείζων· ὥσπερ ἐπιλαμβάνομένη ἐαντῆς, ὅτι ἀδυνάτῳ ἐχρήσατο ὑπερβολῇ καὶ ὅτι οὔδεις τῷ Ἀρηῖ ἴσος ἐστί. In proecdosi haec Bentleium secutus in hexametros redegi, corrigens γαμβρὸς εἰσέρχεται ἴσος Ἀρη, μεγάλῳ πόλῳ μείζων, et coniunxi cum fr. 92. Hartung rursus ad hexametros revocavit Ἵψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τ. ἄ. | ὦ ὕμναιον, ὃ γάμβρος εἰσέρχεται ἰ. Ἀρηῖ | ὕμνην ὦ ὕμναι, ἀνδρὸς μ. π. μ. | πέροχος (fr. 92) κτλ., item Westphal, qui ephymnium post v. 1 sustulit. Sed potius sunt versus dactylici breviusculi, quales in popularibus cantilenis usurpari solebant (*paroemiacos* dixeris), anacrusi modo addita modo omissa, neque obstat Hephaestio, is enim abusive στίχον dixit, ut fieri solet, quem κῶλον vel κόμμα dici oportebat. Est autem v. 3 γάμβρος priore syllaba correpta dictum, vel potius γάβρος scribendum; nam alias quoque, ubi vocalis tribus consonantibus insequentibus corripitur videtur, una de tribus fere sublata est (velut ἀπλακῶν, ἐσλός), extrita autem hic est secundaria, non principalis littera. Eodem modo Homero subveniendum, nam quod legitur ἀνδροτῆτα καὶ ἦβην, ubi Bekker audacissime novavit ἀρετῆτα, sane ἀδροτῆτα improbandum, sed sublevandus est numerus scribendo ἀδροτῆτα καὶ ἦβην, quam formam non abhorreere a Graeci sermonis proprietate ostendit Hesychius: ἀδρεῖ, ἀνδρεῖ· Πамφύλιοι, idque tituli Pamphyliorum confirmant, in quibus ΑΔΡΠΙΟΝΑ i. e. ἀνδρεῶνα comparet, conspiratque Cypriorum sermo. nam arctam necessitudinem, quae inter utramque intercedit dialectum, etiam haec affectio testificatur; ac similiter in vasculis pictis ΤΙΜΑΔΡΑ alia leguntur. — V. 1. Ἵψοι scripsi, ap. Heph. ὕψοι (FICPSA ὕψοι, E Rhed. ὕψοι), ap. Dem. ὕψοι Vict., νύψω Ald. Par. Farn. Vind. — δὴ, ap. Heph. Fl Rhed. et Arsen. δὲ. — ῥυμήναον, bis Arsen., ῥυμέναιον Heph., sed libri ῥυμήναιον. Forma ῥυμήναον legitur etiam in epigrammate Cyrenaico ap. Welcker Sylloge 50, 7: οἱ θερήνοισι βοητὸν ὕμήναον, οἱ προκλεῦθους λαμπάδας ὕστατον καὶ κενεοῖο λέχους. Westphal requirit comma anapaesticum ῥυμέναι, ὦ, ego, si quid mutandum, malim ῥυμέν, ῥυμήναον, ut versus hymenaeus restitueretur, vid. fr. 107, sed nihil muto.

ἄεργετε τέκτοντες ἄνδρες·
 Τμήναον.
 γάμβρος ἔρχεται ἴσος Ἀρενί,
 (Τμήναον)
 ἄνδρος μεγάλω πόλυ μείζων·
 (Τμήναον).

907

92. [69.]

Πέροχος, ὡς ὅτ' αἰοῖδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

93. [35. 133.]

Οἶον τὸ γλυκίμαλον ἐρεύθεται ἄκρω ἐπ' ὕσδω

Etiam Euripides in Phaethonte carmen nuptiale, quod dactylis et epitritis constat, exorsus est eodem hoc numero — — — Τμήν Τμήν et ἃ τὸν μέγαν, videtur enim Euripides Τμήν correpta priore extulisse. — V. 2. ἄεργετε Bentley, ἄεργατε Ahrens, ἀείρετε ap. Heph. C, ἀείρηται P, ἀείρετα A, ἀείρατε EFl Turn. Apost. Ars. Dem. (ubi Ald. ἀνείρατε). — τέκτοντες, Ahrens τέκτοντες, Ald. Dem. τέκτονα. — ἄνδρες om. Dem. Koechly disserens de Sapphus epithalamiis (Abhandl. I 196 seq.) denuo haec in hexametros redegit ac v. 2 seq. in hunc modum refinxit:

Τμήναιον· ὁ γάμβρος ἐσέρχεται ἴσος Ἀρηί·
 οὐ μὰν ἴσος Ἀρηί, μεγάλην δ' ἄνδρος πόλυ μείζων,
 πέροχος κτλ.

existimans supplementum v. 3 Demetrii verbis commendari. — V. 3. ἔρχεται, Dem. ἐσέρχεται, Seidler ἐσέρχεται. — ἴσος, ap. Heph. Fl ἴσως, et sic Vind. Farn. ap. Dem., Ahrens ἴσος. — Ἀρενί A, vulgo Ἀρηί, E Turn. Ἀρεί, Fl Ars. Ἀρεί. Post hunc versum sicut post v. 4 Τμήναον adieci. — V. 4. μεγάλην πόλυ Neue, legebatur μεγάλου πολλῶ.

Fr. 92. Demetr. de Eloc. CXLVI: Ἐκ δὲ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησιν· Πέροχος κτλ. ἐνταῦθα γὰρ χάριν ἐποίησεν ἡ παραβολὴ μᾶλλον ἢ μέγεθος· καίτοι ἐξὴν εἰπεῖν, πέροχος ὥσπερ ἡ σελήνη τῶν ἄλλων ἀστρῶν, ἢ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρότερος, ἢ ὅσα ἄλλα ἐστὶ ποιητικώτερα. Conf. Eust. II. 741, 16: Ἀλλιον Διονύσιον, ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρον φησιν ἢ Εὔκαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρον φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δὲ φασὶ καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρὲν Λέσβιος, εἰδ' οὕτως οἱ λοιποὶ Μετὰ Λ. ᾠδὸν, τὸν ἀπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον. Perire Kock haec ad Achillem refert, quem Homerus Lesbios celebraverit.

Fr. 93. Scholiasta Hermog. VII 983 ed Walz: καὶ Σαπφώ, οἶον κτλ. — V. 1. γλυκίμαλον, Schol. Theocr. XI 39: γλυκύμηλον . . . ἔστι γὰρ τι μήλου γένος. Σαπφώ· γλυκίμαλον ἐρεύγεται ὡς ἄκρω ἐπ' ὕσδω (M γλυκύ τι μᾶλον et ἐπόσδων, Gen. b γλυκύτατον et ἄκρω ἐπ' ὕσδω, cod. Ambr. satis vitiose γλυκύ τι μᾶλον ἐρεύγεται ἄκρω σποδῶ, vetl. edd. ἄκρω ἐπ' ὕσδω). Schol. Herm. γλυκύ μᾶλλον (Ven. μᾶλον). — ἐρεύθεται Ven., εὐρέθεται Par. 2, εὐρίσκειται Par. 1. — ὕσδω Blom-

ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπῃς,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκασθαι.

94.

908

Οἶαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὖρεσι ποίμενες ἄνδρες
πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δ' ἐπιπορφύρει ἄνθος. . .

field, vulgo ὄσθω. — V. 2. μαλοδρόπῃς Ven., μελαδροπῃς Par. Mon. — V. 3. ἐπίκασθαι, legebatur ἐφικέσθαι, quod non servavi, quamvis in titulo apud Conze Iter Lesb. t. XII A 35 ἀφικομένων sit. Resp. Longus Past. III 33: Καὶ ἐν μῆλον ἐπέπετο ἐν αὐτοῖς ἀκροῖς ἀκροτάτον, μέγα καὶ καλόν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. ἔδρυσεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφυλάττετο τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῶς ποιμένι. Adde Himer. I 4: Τὰ δὲ Ἀφροδίτης ὄργια (μόνη) παρήσαν τῇ Λεσβίᾳ Σαπφοῖ, (καὶ) ἄδειν πρὸς λύραν καὶ ποιεῖν (ᾠδὴν) τὸν θάλαμον· ἢ καὶ . . . εἰσῆλθε μετὰ τοὺς ἀγῶνας εἰς θάλαμον, κλέπει παστάδα, τὸ λέχος (Ὀμήρου) στρώννυνσι, *ἀγείρει παρθέτους, εἰς νυμφεῖον ἀγεί καὶ Ἀφροδίτην ἐφ' ἄρματι Χαρίτων καὶ χορὸν Ἑρωτων συμπαίστορα. καὶ τῆς μὲν ὑακίνθῳ τὰς κόμας σφίγγασα, πλὴν ὅσαι μετώπῳ μερίζονται, τὰς λοιπὰς ταῖς αὔραις ἀφήκεν ὑποκνυαίνειν, εἰ πλήττοιεν. τῶν δὲ τὰ πτέρω καὶ τοὺς βοστρύχους χρυσῶ κοσμήσασα πρὸ τοῦ δάφνου σπεύδει πομπεύοντας καὶ δᾶδα κινούοντας μεταρσίον. Et maxime huc pertinet I 16: Σαπφοῦς ἦν ἄρα μῆλ' ὃ μὲν εἰκάσσει τὴν κόρην, τοσοῦτον χαρισαμένην τοῖς πρὸ ὥρας δρέψασθαι σπεύδουσιν, ὅσον [οὐδ'] ἄκρ' ὃ τοῦ δακτύλου γεύσασθαι, τῷ [δὲ] καθ' ὥραν τρυγᾶν τὸ μῆλον μέλλοντι τηρῆσαι τὴν χάριν ἀκμάζουσιν· τὸν νυμφεῖον τε Ἀχιλλεῖ παρομοιωσάσιν καὶ εἰς ταῦτόν ἀγαγεῖν τῷ ἥρ' ὃν νεανίσκον ταῖς πράξεσιν κτλ. Praeterea I 19: Φέρε οὖν εἰσὼ τοῦ θαλάμου παραγαγόντες αὐτὸν ἐντυχεῖν τῷ κάλλει τῆς νύμφης πεύσμεν. ὦ καλή, ὦ χαρίεσσα, πρέπει γὰρ σοὶ τὰ τῆς Λεσβίας ἐγκώμια. σοὶ μὲν γὰρ δοδόσφυροι Χάριτες χρυσῇ τ' Ἀφροδίτῃ συμπαίζουσιν, ὧραι δὲ λειμῶνας βρύουσι κτλ. quod ipsum ex hoc Sapphus hymenaeo petitum videtur:

ὦ κάλα, ὦ χαρίεσσα.

Alia praeterea Hartung edolavit, velut . . . σοὶ μὲν | δοδόσφυροι Χάριτες | χρυσῇ τ' Ἀφροδίτῃ | συμπαίζουσιν. quemadmodum etiam Kock ista in versus redigere conatus est; at sophista hic potius Anacreontem fr. 2 imitatur. Himerii locum I 4 attigit Koechly, eundem una cum aliis eiusdem sophistae locis examinavit Maehly Mus. Rhen. XXI 301 seq.; utrumque criticum ἄρμα Χαρίτων offendit, at videas Simon. epigr. 119, 10; neque decet huius rhetoris ineptias ad amussim examinare.

Fr. 94. Sapphoni vindicavi, nam omisso poetae nomine leguntur apud Demetrium de Eloc. CVI: Τὸ δὲ ἐπιφώνημα καλούμενον ὀρίζοιτο μὲν ἂν τις λέξιν ἐπικοσμούσαν· ἔστι δὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἐν τοῖς λόγοις· τῆς γὰρ λέξεως ἢ μὲν ὑπηρετεῖ, ἢ δὲ ἐπικοσμεῖ. ὑπηρετεῖ μὲν ἢ τοιάδε· Οἶαν . . . καταστείβοισι. ἐπικοσμεῖ δὲ τὸ ἐπιφερόμενον τὸ· χαμαὶ δὲ τε κτλ. ἐπενήνεγκται γὰρ τοῦτο τοῖς προενηνεγμένοις κόσμος σαφῶς καὶ κάλλος. — V. 1. τὰν, vulgo τήν. — οὖρεσι, Ahrens αὔρεσι, qui quidem postea abindicare studuit Sapphoni hos versus. — V. 2. καταστείβοισι Schneidewin, v. καταστείβουσιν. — χάμαι δ' ἐπιπορφύρει ἄνθος scripsi, legebatur χαμαὶ δὲ τε πορφύρον ἄνθος, ubi ver-

95. [68.]

Φέσπερε, πάντα φέρων, ὅσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὖως,
φέρεις οἶν, φέρεις αἶγα, φέρεις ἄπν ματέρι παιδα.

96.

909

Ἀιπάρθενος ἔσσομαι.

bum desideratur, ut iners quidquid addideris in proximi versus exordio, velut κάππεσεν, quod olim commendavi. Omnis sententia disticho hoc absolvitur. Quod ἐπιπορφυρίζειν dici solet, Sappho ἐπιπορφυρέω vel potius ἐπιπορφύρημι dixit: nam minus placet χάμαι δέ τε πορφύρει: verbo πορφυρέειν utuntur Dionys. Perieg. 1122 et novicii poetae, apud Aratum 168 recte Bekker εἰν ἄλλ πορφυρούση pro πορφυρεούση revocavit.

Fr. 95. Et. M. 384, 4: Σαπφώ. Ἔσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινό-
λις ἐσκέδασ' αὖως. sed auctius exhibet fragmentum Et. Flor. Miller
Misc. 129, ubi additur φέρεις οἶον φέρεις, οἶνον φέρεις, αἶγα φέρεις
ἄποιον μητέρι παιδα. Eadem in arctum redegit Demetrius de Eloc.
CXLl: Φαριεντίζεται δέ ποτε (Σαπφώ) καὶ ἐξ ἀναφορᾶς, ὡς ἐπὶ τοῦ
Ἑσπέρου. Ἔσπερε πάντα φέρεις, φησί, φέρεις οἶν (sic Casaubonus,
vulgo οἶνον), φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παιδα. Καὶ γὰρ ἐν-
ταῦθα ἡ χάρις ἐστὶν ἐκ τῆς λέξεως τῆς φέρεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφερο-
μένης. V. 1 legitur etiam Et. M. 174, 43: Αὖως . . . Σαπφώ (D Σαπ-
φώ εἰ). Ἔσπερε, πάντα φέρων κτλ. et Etym. Gud. 212, 43 (Ἔσπερ' ἐς
π. φέρων, ὅσα φαινόλις ἐσ. ἄβως) et 446, 3 (φέρεσπε, π. φέρω, ὅσα
φαινόλις ἐ. ἡώς). Schol. Eurip. Orest. 1260 (φαινόλις et φαινόλης),
denique Cram. An. Ox. II 444, 17 (ubi tantum ὅσα φαινόλης κτλ.). —
V. 1. Φέσπερε Welcker. — φέρων revocavi, solus Demetrius φέρεις,
sive diversam secutus scripturam, sive memoriae errore deceptus.
Ahrens olim φόρεις, qui hoc partic. etiam v. 2 ubique intulit. — V. 2
nunc demum licuit ope Et. Fl. in integrum restituere: nam φέρεις
ἄποιον nihil aliud est quam φέρεις ἄπν, i. e. eripis (non recte Mei-
neke ἄπ ποιᾶν e praeo). Vocula ἄπν apud Demetrium omissa et numero
versus et sententiae detrimentum attulit; praeterea metri lex exigit, ut
φέρεις αἶγα pro φέρεις scribatur; quae correptio Doriensibus usitata
neque ab Aeolici sermonis proprietate abhorret, quod Cypriorum glos-
sae apud Hesych. arguunt: ἐς ποθ' ἔρπεις ποθὲν ἦνεις. Πάφιοι et
ἀεικνές ἀπρεπές ἀκονεῖς Κύπριοι, ubi diversa vocabula ἀεικνές et ἀίκνεις
(i. e. αἰκνεις, αἰκνεις) temere conglutinata sunt. De clausula sec. pers.
vide ad Alc. 5. Ceterum hoc fr. arguit, Aeolicos poetas in versibus
dactylicis cycliis in primo loco praeter pedes disyllabos etiam dactylo
usos esse. — Olim varie hunc locum emendare conati sunt, velut Ahrens
Φέσπερε, πάντα φέρεις . . . φέρεις οἶν, φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παιδ'
(ἀγαπάταν), Hermann δὲ ἄ φαινόλις . . καὶ γὰρ οἶν σὺ φέρεις, φέρεις
αἶγα, φέρειςθαι δὲ ματέρι Παιδα, Hartung αἶγα σὺ οἶν τε φέρεις, σὺ
φέρεις καὶ ματέρι παιδα. Koechly commendavit οἶν σὺ φέρεις τε καὶ
αἶγα φέρεις καὶ ματέρι παιδα.

Fr. 96. Cram. An. Ox. I 71, 19: ὁ δ' Ἀλολεὺς τριχῶς Ἄελ π. ἔσο-
μαι καὶ αἰεὶ καὶ αἰέν. Ahrens correxit. Cf. Cram. An. Par. III 321,
22: ἀιπάρθενος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται κοινῶς, Ἀλολεῖως δὲ
διὰ τοῦ ι. Adde Herodian. Epim. 184 ed. Boiss.

97.

Δώσομεν, ἥσι πάτηρ.

98. [38. 110.]

Θυρώρῳ πόδες ἐπτορόγνιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

99. [63.]

Ὀλβιε γάμβρε σοι μὲν δὴ γάμος, ὥς ἄραο,
ἐκτετέλεστ', ἔχης δὲ πάρθενον, ἂν ἄραο.

100. [64.]

910

Μελλίχιος δ' ἐπ' ἱμέρῳ κέχνται προσώπω.

Fr. 97. Cram. An. Ox. I 190, 19: Ἡσὶ δώσομεν· ἡ. π., φησὶν ἡ Σαπφώ, ἥτις δὲ λέγει Ἀλκμάν ἀντὶ τοῦ ἡσίν. Prius ἡσὶ grammatici est.

Fr. 98. Hephaest. 41: Τὸ δὲ τετράμετρον (Ἀιολικὸν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον)· Θυρωρῶ κτλ. Demetrius de Eloc. CLXVII: ἄλλως δὲ σκώπτει (Σαπφῶ) τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλον ἐστὶ τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι, ἢ ἄδειν, οὐδ' ἂν ἀρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μὴ τις εἴη χορὸς διαλεκτικός. Ex hoc carmine videtur petitum, quod habet Synes. Epist. III 168 D: Ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἀρμόνιος ἐστὶν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὥς ἂν εἴποι Σαπφώ, τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέρκω διετέλεσεν. — V. 1. ἐπτορόγνιοι Hotchkis, ἐπταθόργνιοι E Schol. Turn. (in calce ἐπτόργνιοι), CMPSA ἐπταθορρόγνιοι, Fl ἐπταρόγιοι, Cod. Ming. ἐπταόργνιοι. — V. 2. σάμβαλα, M σύμβαλα, Turn. σύμβολα. — πεμπεβόηα Schneidewin (postquam ego πεμπαβόηα scripseram), πενταβόεια M Turn., πεντεβόηα CPA, πεντεβόεια vulgo.

Fr. 99. Hephaest. 102: Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν λαμβικὴν κατακλιθεῖσα ἡ αὐτὴ ποιήτρια (Σαπφῶ)· Ὀλβιε κτλ.

— V. 1. ἄραο, ἀρᾶο A, ἀρᾶ C, ὀρ P, ἄρας cod. Rhed. Mon. — V. 2. ἔχης, ἔχης CPsA, vulgo ἔχεις. — ἂν ἄραο, ἀνάραιο E, ἀναράθ P, ἀναραιο A, ἀνάρας FlB, ἂν ἀρᾶθ C Mon. Rhed., Hermann bis ἀρᾶσαι, Ahrens ἄρασο scripsit.

Fr. 100. Hephaest. 102: Καὶ ὁ ποῦς συνῆψε τὴν λέξιν· Μελιχοος δ' ἐφ' ἱμ. κτλ. ubi Fl μελίχρος, N μελίχρως, C μελίχρονος, Turn. με-

λίχροος, P et ut videtur ES μελλίχροος, μελίχροος A. Hermann μελλίχως, quod nunc recepi. Sappho videtur μελλίχιος ὥχρος dixisse, quod vocabulum proximo versu insequabatur, vel παρθενίχας γέλος. — ἐπ' Turn. Fl, vulgo ἐφ'. — Videtur ex eodem carmine, ex quo fr. 99.

101. [41.]

Ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὅσσον ἰδὴν, πέλεται (ἄγαθος),
ὁ δὲ κάγαθος αὐτίκα καὶ κάλος ἔσσεται.

102. [71.]

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

*103. [78.]

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γάμβρος.

*104. [34.]

911

Τίω σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως εἰκάσθω;
ὄρπακι βραδύνω σε κάλιστ' εἰκάσδω.

Fr. 101. Galen. Protr. c. 8: Ἄμεινον οὖν ἔστιν; ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μερικίων ὥραν τοῖς ἡρινοῖς ἀνθεσιν εἰκνύαν, ὀλιγοχρόνιον τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν· Ὁ μὲν γὰρ κ. ὅσσον ἰδεῖν πέλεται, ὁ δὲ κάγ. αὐ. καὶ κ. ἔσται· πεῖθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένην. — V. 1. ἰδὴν Ahrens, v. ἰδεῖν. — ἄγαθος adieci, Hermann κάλος. — V. 2. ἔσσεται Hermann, vulgo ἔσται, quod servans Ahrens v. 1 πέλετ' αὐτὸν scripsit.

Fr. 102. Apollon. de Coni. in Bekk. An. II 490: Ἄρα· οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς ἡρα λέγεται. Ἦρ' ἔτι π[αρ]θενίης ἐπ., Σαπφώ. Schol. Dionys. Thrac. ib. 968: Ὁ ἄρα ἐρωτηματικὸς ὢν μενύνηι τὸ ᾧ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἐκατέρω τὸ ᾧ εἰς ἡ, τὸ μὲν μακρόν παρ' Αἰολεῶδιν οὕτως· Ἦρ' ἔτι παρθενικάς ἐπ. — παρθενίας scripsit Hermann, Hartung παρθενίαν vel παρθενία, σ' ἐπιβάλλομαι. Ego conieci παρθενίαις, ratus eodem modo hunc versum explicandum esse, quo Theocritus qui dici solet scripsit XXIII 26: ἄρτι δὲ χαιρεῖν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι.

Fr. 103. Hephaest. 25: Καταληκτικά δὲ (μέτρα), ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ὅλον ἐπὶ λαμβανόν· Χαίροισα κτλ. Χαίροισα Fl Turn., sed in calce χαιροις ὦ, C χαιροις ἀνύμφα, B2MEPA χαιροις ἀνύμφα, unde Neue χαιροιςθαι, probabiliter, siquidem versum hunc ex carminis exordio depromptum esse aliorum exemplorum multitudo suadere videtur. Equidem auctor essem, ut χαιροις ᾧ νύμφα scriberetur, si certum esset Aeolenses hanc articuli formam, quae supra fr. 52. 53 producta est, etiam subinde corripuisse: sed apud Pindarum Ol. I 89 quod boni libri exhibent quodque tuitus est Mommsen ᾧ τέκε λαγέτας, in hoc poeta prorsus solitarium est. Quod Demetrius de eloc. CLI affert Ἀέλφον παιδίον ὑμῶν ᾧ κύων φέρει incertum, utrum ex carmine an ex pedestri sermone sit petitum.

Fr. 104. Hephaest. 41: Πεντάμετρα δὲ (Αἰολικά) καταληκτικά εἰς δισύλλαβον· Τίω κτλ. — V. 1. τίω Neue, codd. τίω, (Cod. Ming. 489 τί ἡς), Pauw τίω. — V. 2. ὄρπακι A, rell. ut videtur ὄρπακι. — κάλιστ' scripsi, vulgo μάλιστ', A σὲ μάλιστ'.

105. [49.]

. . . . Χαῖρε, νύμφα,
χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

106. [65.]

Οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα παῖς, ὦ γάμβρε, τοιαῦτα.

*107. 108.

Ἔσπετ' Ὑμήναον.
Ὡ τὸν Ἀδώνιον.

109. [51.]

912

A. Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποις' ἀποίχη;
B. Οὐκέτι ἦξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἦξω.

Fr. 105. Serv. Virg. Georg. I 31: „*Generum vero pro marito positum multi accipiunt iuxta Sappho, quae in libro, qui inscribitur Ἐπιθαλάμια, ait χαῖρε κτλ. ἀντὶ τοῦ νυμφέ.* Pollux III 32: Σαπφῶ μέντοι καὶ τὸν ἀνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ. — V. 2. Cf. Iulian. Ep. LX: χαῖρε δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν πόλλα, καθάπερ καλὴ Σαπφῶ φησιν. In edit. 1 χαῖρε τ. γ. χαῖρε πόλλα scripsi. Hermann existimat idem metrum esse, quod fr. 99 et scripsit:

Χαίρετε (vel Χαῖρε δὲ) νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρέ, πόλλα.

Fr. 106. Dionys. de comp. verb. c. XXV: τὸ συμπλεκόμενον τοῦτω πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνίστηκε μέτρων. „Μῆτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα, ἐτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ.“ Εἰ γέ τοι Σαπφικόν τις ἐπιθαλάμιον τοῦτ'. Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν (cod. Reg. I Colb. Ald. νῦν) παῖς, ὦ γ., τοιαῦτα καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανεῖος τοῦδε. „Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθουν καὶ σωφροσύνη νερόμιστο.“ τοὺς τε τελευταίους πόδας καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν συνάψει τοῦτον τὸν τρόπον. „Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γάμβρε, τοιαῦτα. καὶ σωφροσύνη νερόμιστο,“ οὐδὲν διοίσει τοῦ. „Μῆτε μικρὸν . . . ἐπὶ τούτῳ.“ Correxerit Blomfield, nisi quod ἀτέρα scripsi. Sed praeterea malim οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα νῦν παῖς. Ahrens οὐ γὰρ ἄλλοτέρα νῦν Παῖς, ὦ γαμβρέ, τοιαῦτα.

Fr. 107 et 108. Plotius 266: „Hymenaicum dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est: semper enim duobus dactylis constat: TECZEPTMHNIONTONAZONION. ita cod. A, nec valde discrepat B TECCEPTIAHNIONGTONAZONION. Fr. 107 ἔσπετ' Ὑμήναον scripsi, quod propius abest atraditis litteris, quam quod antea exhibui Ὑμεν' Ὑμήναον. — Fr. 108, quod iam Scaliger restituit, fortasse confictum est ex Fr. 63: vel forma Ἀδώνιος possit novicia videri, quam Latini potissimum inde a Plauti saeculo frequentant. Si grammatico Bekk. An. I 346 fides, principes veteris comoediae ea usi sunt, sed Meinekio Fr. Com. II 2, 694 locus vitium contraxisse visus est, quem etiam Cobet tentavit: ego ea de re nihil decernere audeo, sed principalis forma haud dubie Ἀδώνιος, unde Cypriorum sermone Ἀδωνις eva-
luit latinsque propagatum.

Fr. 109. Demetr. de Eloc. CXL: Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν σημάτων χάρι-

101. [41.]

Ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὅσσον ἰδὴν, πέλεται (ἄγαθος),
ὁ δὲ κᾶγαθος αὐτικά καὶ κάλος ἔσσεται.

102. [71.]

Ἡρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

*103. [78.]

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γάμβρος.

*104. [34.]

911

Τίω σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως ἐκᾶσθω;
ὄρπακι βραδίνω σε κάλιστ' ἐκᾶσθω.

Fr. 101. Galen. Protr. c. 8: Ἄμεινον οὖν ἔστιν; ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μερικίων ὥραν τοῖς ἥραιοις ἀνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν· Ὁ μὲν γὰρ κ. ὅσσον ἰδεῖν πέλεται, ὁ δὲ κᾶγ. αὐ. καὶ κ. ἔσται· πελθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένην. — V. 1. ἰδὴν Ahrens, v. ἰδεῖν. — ἄγαθος adieci, Hermann κάλος. — V. 2. ἔσσεται Hermann, vulgo ἔσται, quod servans Ahrens v. 1 πέλετ' αὐτὸν scripsit.

Fr. 102. Apollon. de Coni. in Bekk. An. II 490: Ἡρα· οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς Ἡρα λέγεται. Ἡρ' ἔτι π[αρ]θενίης ἐπ., Σαπφώ. Schol. Dionys. Thrac. ib. 968: Ὁ ἄρα ἐρωτηματικὸς ὢν μὴ κύνει τὸ ἄ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἐκατέρω τὸ ἄ εἰς ἦ, τὸ μὲν μακρόν παρ' Αἰολεῦσιν οὕτως· Ἡρ' ἔτι παρθενικᾶς ἐπ. — παρθενίας scripsit Hermann, Hartung παρθενίαν vel παρθενία, σ' ἐπιβάλλομαι. Ego conieci παρθενίαις, ratus eodem modo hunc versum explicandum esse, quo Theocritus qui dici solet scripsit XXIII 26: ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι.

Fr. 103. Hephaest. 25: Καταληκτικὰ δὲ (μέτρα), ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ λαμβικοῦ· Χαίροις κατλ. Χαίροις Fl Turn., sed in calce χαίροις ὦ, C χαίροις ἀνύμφα, B2MEPA χαίροις ἀνύμφα, unde Neue χαίροις σθα, probabiliter, siquidem versum hunc ex carminis exordio depromptum esse aliorum exemplorum multitudo suadere videtur. Equidem auctor essem, ut χαίροις ἄ νύμφα scriberetur, si certum esset Aeolenses hanc articuli formam, quae supra fr. 52. 53 producta est, etiam subinde corripuisse: sed apud Pindarum (Ol. I 89 quod boni libri exhibent quodque tuitus est Mommsen ἄ τέκε λαγέτας, in hoc poeta prorsus solitarium est. Quod Demetrius de eloc. CLI affert Ἀέλφει παιδίον ὑμῶν ἄ κύων φέρει incertum, utrum ex carmine an ex pedestri sermone sit petitum.

Fr. 104. Hephaest. 41: Πεντάμετρα δὲ (Αἰολικὰ) καταληκτικὰ εἰς διασύλλαβον· Τίω κατλ. — V. 1. τίω Neue, codd. τίω, (Cod. Ming. 489 τί ἦς), Pauw τίω. — V. 2. ὄρπακι A, rell. ut videtur ὄρπακι. — κάλιστ' scripsi, vulgo μάλιστ', A σὲ μάλιστ'.

105. [49.]

. . . . Χαῖρε, νύμφα,
χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

106. [65.]

Οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα παῖς, ὧ γάμβρε, τοιαῦτα.

*107. 108.

Ἔσπετ' Ὑμήναον.
Ὡ τὸν Ἀδώνιον.

109. [51.]

912

A. Παρθενία, παρθενία, ποῦ με λίποις' ἀποίχη;
B. Οὐκέτι ἦξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἦξω.

Fr. 105. Serv. Virg. Georg. I 31: „*Generum vero pro marito positum multi accipiunt iuxta Sappho, quae in libro, qui inscribitur Ἐπιθαλάμια, ait χαῖρε κτλ. ἀντὶ τοῦ νυμφεῖς*. Pollux III 32: Σαπφὼ μέντοι καὶ τὸν ἄνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ. — V. 2. Cf. Iulian. Ep. LX: χαῖρε δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν πόλλα, καθάπερ καλὴ Σαπφὼ φησιν. In edit. 1 χαῖρε τ. γ. χαῖρε πόλλα scripsi. Hermann existimat idem metrum esse, quod fr. 99 et scripsit:

Χαίρετε (vel Χαῖρε δὲ) νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρέ, πόλλα.

Fr. 106. Dionys. de comp. verb. c. XXV: τὸ συμπλεκόμενον τοῦτω πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνίστηται μέτρων· „Μῆτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φάλλον ἀμάρτημα, ἐτοίμως οὕτως ἐπὶ τοῦτω.“ Εἰ γέ τοι Σαπφικόν τις ἐπιθαλάμιον τοῦτί· Οὐ γὰρ ἐτέρα ἦν (cod. Reg. I Colb. Ald. νῦν) παῖς, ὧ γ., τοιαῦτα καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανεῖος τοῦδε· „Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθον καὶ σωφροσύνη νερόμιστο·“ τοὺς τε τελευταίους πόδας καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν συνάφειε τοῦτον τὸν τρόπον· „Οὐ γὰρ ἐτέρα ἦν παῖς, ὧ γάμβρε, τοιαῦτα. καὶ σωφροσύνη νερόμιστο,“ οὐδὲν διοίσει τοῦ· „Μῆτε μικρὸν . . . ἐπὶ τοῦτω.“ Correxīt Blomfield, nisi quod ἀτέρα scripsi. Sed praeterea malim οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα νῦν παῖς. Ahrens οὐ γὰρ ἄλλοτέρα νῦν Παῖς, ὧ γαμβρέ, τοιαῦτα.

Fr. 107 et 108. Plotius 266: „Hymenaicum dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est: semper enim duobus dactylis constat: TECZEPTMHNIONTONAJONION. ita cod. A, nec valde discrepat B TECCEPTIAHNIONTONAJONION. Fr. 107 ἔσπετ' Ὑμήναον scripsi, quod propius abest atraditis litteris, quam quod antea exhibui Ὑμεν' Ὑμήναον, — Fr. 108, quod iam Scaliger restituit, fortasse confictum est ex Fr. 63: vel forma Ἀδώνιος possit novicia videri, quam Latini potissimum inde a Plauti saeculo frequentant. Si grammatico Bekk. An. I 346 fides, principes veteris comoediae ea usi sunt, sed Meinekio Fr. Com. II 2, 694 locus vitium contraxisse visus est, quem etiam Cobet tentavit: ego ea de re nihil decernere audeo, sed principalis forma haud dubie Ἀδώνιος, unde Cypriorum sermone Ἀδωνις eva-luit latiusque propagatum.

Fr. 109. Demetr. de Eloc. CXL: Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάρι-

* 110.

Ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα.

111.

Φαίνεται μοι κῆνος.

112. [95.]

Ὡὶω πόλυ λευκότερον.

113. [98.]

Μήτ' ἐμοὶ μέλι μῆτε μέλισσα.

τες δηλαὶ εἶσι καὶ πλείσται παρὰ Σαπφοῦ ὅσον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅπου νόμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί· Παρθενία, κ., ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; ἡ δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι· Οὐκ ἔτι ἦξω πρὸς σέ, οὐκ ἔτι ἦξω. πλείων γὰρ χάρις ἐμφαίνεται, ἢ εἴπερ ἀπαξ ἐλέχθη καὶ ἀνευ τοῦ σχήματος. καίτοι ἡ ἀναδιπλωσις πρὸς δεινότητος μᾶλλον δοκεῖ εὐρησθαι, ἡ δὲ καὶ τοῖς δεινότητοις καταχρῆται ἐπὶ χάριτος. — V. 1. λιποῖσ' ἀποίχῃ Blomfield scripsit, quod iam secutus sum, quandoquidem Lesbii poetae numerorum complemento usi esse videntur, quod desiderat tradita scriptura λιποῖσ' οἴχῃ, qui tum demum iustus erit versus, ubi silentium vel adiectivum temporis admiseris. — V. 2 aegre restitui potest, fortasse:

οὐκέτι, νόμφα, ποτὶ σ' ἔξω, ποτὶ σ' οὐκέτ' ἔξω.

Koechly parum commodè οὐκέτι πρὸς σ' οὐκέτι πρὸς σ' ἦξω ἀπαξ λίποισα, Seidler οὐκέτι (Σαπφοῖ) ποτὶ σ' ἔξω ποτὶ σ' οὐκέτ' ἔξω, Hermann (χαῖρε φίλα), οὐ γὰρ ἔτ' ἔξω ποτὶ σ', οὐκέτ' ἔξω, Ahrens οὐκέτι σ' εἴξω, οὐκέτι σ' εἴξω, Hartung οὐκέτ' ἀπίξω ποτὶ σ', ὦ νόμφα, ποτ' οὐκέτ' ἔξω. Koenius πρὸς σε, quod Aeolensibus tribuit Greg. Cor. 586 (cf. ib. 681) vel quod Hesychius exhibet πέρ σε πρὸς σε restituendum censuit.

Fr. 110. Herodian. περὶ μον. λξ. 26, 21: ἐφουλαξάμην δὲ διαλέ-

κτους διὰ τό' ἄλλα (fr. 35) . . . καὶ ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα. Sapphoni tribui, sed locus quomodo corrigendus sit incertum, ἄλλαν καβακαστέραν φρένα, quod conieci, improbandum, quoniam Sappho tetrametris trochaicis non est usa. Ahrens ἄλλαν, μῆτι κατ' ἀμμετέραν φρένα, nunc δαλλᾶν praeoptat, vid. fr. 35. Hartung ἄλλα μὴ κατ' ἀσφέ- τέραν φρένα.

Fr. 111. Apollon. de pron. 366 A: Ἀλοεῖς σὺν τῷ F· φαίνεται μοι κῆνος. Σαπφώ. Male vulgo referunt ad fr. 2.

Fr. 112. Athen. II 57 D: Σαπφώ δ' αὐτὸ (τὸ ὥδον) τρισυλλάβως καλεῖ . . . καὶ πάλιν ὥδον π. λ. Idem Eustath. 1686, 49. ὥδω Ahrens. Ceterum conf. quae adnotata sunt ad fr. 56.

Fr. 113. Moschopul. Opusc. 86 ed. Titz.: παροιμία . . . ὡς παρὰ Σαπφοῦ μῆτ' ἐμοὶ μ. μ. μέλισσα (cod. μέλισσα). Adde Tryphon. ap. Walz Rhet. VIII 760 (ubi MA item μέλισσα). Cf. etiam Diogenian. VI 58 (μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίσσας). Arsen. 354. Apostol. XI 46. Paroemiogr. T. II 39. ed. Gott. Germana proverbii forma haud dubie fuit Μῆ μοι μέλι

SAPPHO.	127
114. [85.]	913
<i>Μὴ κίνη χέραδας.</i>	
115. [13.]	
<i>Ὅπταις ἄμμε.</i>	
116. [82.]	
<i>Ἡμιτύβιον σταλάσσον.</i>	
117. [89.]	
<i>Τὸν φὸν παῖδα κάλει.</i>	

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

118. [137.]	
<i>Παῖδες, ἄφωνος εἶδσα τόδ' ἐννέπω, αἶ τις ἔρηται, φωνᾶν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.</i>	914
<i>Αἰδοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα</i>	

μήτε μελίσσας, neque videtur Moschopulus Sapphus locum recte satis memoriae prodidisse.

Fr. 114. Schol. Apoll. Rhod. I 1123: χέραδος ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογή . . . ἢ χεράδες (L ut videtur χέραδες) λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων· φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ μνημονεύει καὶ Σακφῶ· Μὴ κενὴ χεράδος· καὶ Ὅμηρος· ἄλλης χεράδος περιχεύας· χέραδος δὲ ὁ τῶν λίθων σωρός. Et. M. 808, 35: μὴ κίνει χεράδας. ut dubitari possit, utrum χέραδος an χέραδας (i. e. χεράδας) sit legendum. — κίνη Ahrens restituit.

Fr. 115. Apoll. de pron. 387 A: Ἄμμε Αἰολεῖς· ὅπταις ἄμμε Σακφῶ πρώτῳ. — ὅπταις Ahrens restituit.

Fr. 116. Schol. Aristoph. Plut. 729: Ἡμιτύβιον· ἀντὶ τοῦ σουδάριον, δάκος ἡμιτριβὲς λινούν τι ὅλον ἐκμαγεῖον· καὶ Σακφῶ· ἡμ. σταλάσσω, recte Hemsterhuys σταλάσσον. cf. Suid. v. ἡμιτύβιον.

Fr. 177. Apollon. de pron. 396 B: Αἰολεῖς μετὰ τοῦ φ κατὰ πᾶσαν πτώσιν καὶ γένος· τὸν εὐν π. καλεῖ. Σακφῶ. φὸν Volger, Bekker φεὸν scripsit. — κάλει Ahrens, legebatur καλεῖ.

Fr. 118. Anthol. Pal. VI 269. A: Ὡς Σακφῶς· Corr. εἰς τὸ ἀντιβόλιν οὗ κεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαηλῆ· πόθεν οὖν ἐγγράφη οὐκ οἶδα. praeterea in sin. marg. adscripsit notam, ζήτει et ΠΕΡΙCCON, in d. marg. ΟΑΟCΦΑΛΑΤON. Dixerunt de hoc epigrammate Keil Anal. Epigr. 117 seq. Meineke Del. Epigr. 226. Hecker Comment. Crit. in Anth. I 150 et II 125. Neque in hoc neque in sequentibus epigrammatis Aeolicam revocavi dialectum. — V. 1. παῖδες, Dorville παιδνή, non improbante Iacobsio. — εἶδσα, cod. P εἶδσα. — τόδ' scripsi, cod. τετ', Dorville τάδ', Iacobs εἶδσα τ' ἔτ', O. Schneider εἶδσα γ' ἔτ', Meineke τότ', Hecker εἶδσ' ἄπερ vel εἶδσ' ἄτε φεννέπω. — αἶ τις ἔρηται, cod. P αἰτίσσηται. — V. 3. Αἰδοπία με κόρα, cod. αἰδιοπία με κόραι. —

Ἑρμοκλειδαία τῷ Σαοναΐάδῃ,
 5 σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν ἧ σὺ χαρεῖσα
 πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

119. [138.]

Τιμάδος ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
 δέξατο Φερσεφόνας κνάνεος θάλαμος,
 ἃς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρω
 ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

120. [139.]

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
 κύρτον καὶ κόπαν, μνᾶμα κακοζοῖας.

Ἀρίστα Keil et Meineke, Bentley Ἀριστῶ, cod. P ἀρίστα. — V. 4. Ἑρμοκλειδαία τῷ Σαοναΐάδῃ scripsi, id est filia Hermoclidis, cuius pater Saonaiades fuit: cod. P Ἑρμοκλείταιο τῷ Σαοναΐάδῃ, Bentley Ἑρμοκλείταιο τῷ Σαοναΐάδῃ, rectius Dorville Σαοναΐάδῃ, quod iam recepi, cum antea Keilium secutus Σαοναΐάδῃ scripsissem, quae quidem forma non satis auctoritatis habet: sane Boeoti Σαύμελος pro Σάμηνος dixerunt, item Thessalis Σανσι— pro Σάσι (Σάοσι—) fuit in usu, sed in soluta forma Σαο— Σαοσι— Aeolenses ὤ, quam diphthongus flagitat, ascivisse, non est verisimile. Meineke ἃ Ἑρμοκλείδῃ τῷ Σαοναΐάδῃ, Hecker ἃ Ἑρμοκλείτῳ τῷ Σαοναΐάδῃ. Ego antea proposui ἀρίστα (hoc etiam Neue commendavit) Ἑρμῶ καλλίστῃ τῷ Σαοναΐάδῃ, collato Pansania I 29, 2, sed ibi Pamphos potius quam Sappho testis adhibetur, vide infra p. 139 sq. — V. 5. σὰ, cod. P σᾶ. — ἧ σὺ, cod. P α σν. Hecker ὦ σὺ. — V. 6. εὐκλείσον, cod. P εὐκλείσον. Prorsus incredibilia commentus est Hartung, qui scripsit v. 1 πάγας ἄφρωνος (h. e. opinor πηγᾶς, nam *truncum* vel *rupem* interpretari videtur), v. 3. Λάτως ἀνέθανεν Ἀρίστα, Ἑρμοκλείταιο παῖς τῷ Σαοναΐάδῃ, quod ad montis nomen Σαοναΐάδῃ refert.

Fr. 119. Anthol. Pal. VII 489. A Σαπφούς. C εἰς τιμάδα ὁμοίως πρὸ γάμον τελεντήσασαν. Τιμάς alias non legitur, sed idem fere est, quod Τίμη, quod nomen in usu fuisse testatur Arcadius 110, 15: Τίμη δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. hinc apud Hesychium Τιμαδία· μικρὰ Τίμη scribo, ubi legitur τιμή, falso enim Τιμαδίων in ipsa glossa restituunt; ceterum hanc quoque Hesychii glossam ex Lesbio carmine petitam esse testantur formae Τερράδιος, Τινάδιος, aliaeque similes; adde Ptolem. Hephaest. p. 198 West. Τεττιγεθιάς τῆς Μυρναίας, ubi Τεττιγεθιάς scribendum videtur. — V. 1. ἄδε, cod. P ἄδε. — θανοῦσαν, Brunck θανοῖσαν. — V. 3. ἀποφθιμένας, cod. P ἀπὸ φθιμένας, videtur ἃς καὶ ἐπὶ φθιμένας vel ἧ καὶ ἐπὶ φθιμένας scribendum, Hecker κατ' ἀποφθι-

μένας. — νεοθᾶγι σιδάρω Jacobs, cod. νεοθαγεῖσιδῶ, Plan. νεοθηγέι χαλκῶ. Imitatus est Andronicus Anth. P. VII 181: ἃ δὲ σέθεν φθιμένας πολιοὺς νεοθᾶγι σιδάρω κείρατο γηραλίας ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

Fr. 120. Anthol. Pal. VII 505 a m. sec. in rasura: Εἰς πελάγωνα Σαπφούς, fuit antea εἰς θρασύν τινα. — V. 1. γριπεῖ, Cod. P γριππεῖ. — ἐπέθηκε, Plan. ἀνέθηκε. — Μενίσκος Plan., μερίσκος cod. P. — V. 2. κακοζοῖας Scaliger, cod. P κακοζῶας, Plan. κακοζῶας. Qui

ἄδουσα καλλιεπής ἐστι καὶ ἡδεῖα, καὶ περὶ ἐρώτων δὲ καὶ ἔαρος (sic Gale, v. ἄερος) καὶ περὶ ἀλκύνονος, καὶ ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐνύφονται αὐτῆς τῇ ποιήσει, τὰ δὲ καὶ αὐτῇ εἰργάσατο. Fortasse verba καὶ περὶ ἐρώτων . . . ἀλκύνονος statim post verba περὶ μὲν κάλλους collocanda sunt.

125. [97.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν Ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν· τοῦτο Σαπφῶ ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον (vide fr. 90) καὶ ἀλγεσίδωρον· τὸν Ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφῶ μυθοπλόκον. Vocabuli ἀλγεσίδωρος satis insolens figura; ἀλγεσίθυμος, quod in Orphicis carminibus legitur, specie quidem simile, reapse dispar: nam hoc a verbo descendit, Sapphicum a nomine, i. e. ἄλγεσι δωρούμενος.

126. [105.]

Iulian. Epist. XVIII: Ἴνα σέ, τὸ μέλημα τοῦμόν, ὥς φησιν ἡ Σαπφῶ, περιπτύξωμαι. Cf. Theodorus Hyrtacenus in Epist. 15, 40 (Codd. Bibl. Reg. Paris. T. V): καὶ καταπαῦσαι πρὸς σέ, τὸ ἐμὸν μέλημα, Σαπφῶ φησιν ἡ σοφῇ. Sappho τὸ μέλημα ὤμον dixerat.

127.

Aristid. I 425: Τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἐσθηκὸς γάνος, οὐ διαφθεῖρον τὰς ὄψεις, ὥς ἔφη Σαπφῶ, ἀλλ' αὖξον καὶ στέφον καὶ ἄρδον ἅμα εὐθυμίᾳ· ὑακινθίνῳ μὲν ἄνθει οὐδαμῶς⁹¹⁶ ὅμοιον, ἀλλ' οἶον οὐδὲν πώποτε γῆ καὶ ἥλιος ἀνθρώποις ἔφηναν. Non recte Nauck haec refert ad Sapph. 2, 11.

128. [119.]

Pollux VI 107: Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαι φησιν καὶ ἀνήτην, ὥς καὶ Σαπφῶ (fr. 78 v. 2) καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελλίνοις.

129. [120.]

Philostr. Imagg. II 1: Τοσοῦτον ἀμιλλῶνται (αἱ παρθέναι), ῥοδοπήχεις (hoc legitur fr. 65) καὶ ἐλικώπιδες καὶ καλλιπάρηοι καὶ μελίφωνοι, Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα. Paulo aliter Aristaenetus I 10: Πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ἦδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων καὶ μελιχόφωνοι (Sappho, si hoc vocabulo usa est, μελλιχόφωνοι dixit), τοῦτο δὴ Σαπφοῦς

τὸ ἥδιστον φθέγμα. Difficilis optio: nam poterat utrumque recte dici. Adrastum, cuius γλώσσαν Tyrtaeus XII 8 μελιχόγησιν appellavit, Plato in Phaedro μελιγησιν nuncupat. Maior tamen Philostrati auctoritas, quam etiam Antipater Sidonius Anth. Pal. IX 66 videtur firmare: Μναμοσύναν ἔλε θάμβος, ὅτ' ἔκλυε τὰς μελιφώνου Σαπφούς. adde Mosch. I 9: ὡς μέλι φωνά et Theocrit. V 82.

130.

Liban. Or. T. I 402 ed. Reiske: εἰ οὖν Σαπφὴ τὴν Λεσβίαν οὐδὲν ἐκώλυσεν εὐξασθαι νύκτα αὐτῇ γενέσθαι διπλάσιαν, ἐξέστω κάμοι τι παραπλήσιον αἰτῆσαι. Χρόνε, πάτερ ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν, ἔκτεινον ἡμῖν τουτὶ τὸ ἔτος ἐφ' ὅσον οἶόν τε πλεῖστον, ὥσπερ ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρετο, τὴν νύκτα ἐξέτεινας. Tres continuas noctes cum Iuppiter Alcmenae connubio usus esse feratur (hinc Hercules τριέσπερος λέων dictus Lycophroni v. 33), coniicias Sapphonem νύκτα τριπλάσιαν dixisse.

131. [123.]

Strabo XIII p. 615: Εἴτ' ἐν ἑκατὸν σταδίοις (ἀπ' Ἑλαιᾶς πόλεως Αἰολικῆς) ἡ Κάνη, τὸ ἀνταῖρον ἀκρωτήριον τῷ Λέκτῳ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυττηνὸν κόλπον, οὗ μέρος καὶ ὁ Ἑλαιϊτικός ἐστι. Κάναι δὲ πολὺνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Αἰσβον τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ· αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινουσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἰγάτινες (Αἰγά D, αἶγαν hoz) ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ζώῳ· δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγᾶν (αἰγᾶν Ez, vulgo Αἰγᾶν) ὡς ἀκτᾶν καὶ ἀρχᾶν (ita EF, vulgo Ἀκτᾶν καὶ Ἀρχᾶν), οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην καὶ Κάνας λέγουσιν· . . . ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον Αἰγά (ita Coraes et Meineke, vulgo Αἰγά, nisi fuit Αἶγα, αἶγα DE) κεκλήσθαι (ita libri, corrigunt κέκληται, probabilius Meineke putat δοκεῖ excidisse) 917 ὡς Σαπφὴ φησι (φησι add. moz, om. ceteri, Kramer verba ὡς Σαπφὴ φησι ab aliena manu addita esse censet, et omisit Meineke), τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι. cf. Steph. Byz. v. Αἰγά.

132. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. III 26: Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὴ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ. Cf. Eudoc. 158. At Arg. Theocr. XIII: Σαπφὴ (Ἔρωτα) Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, ubi Wüstemann Γῆς coniecit, sed cf. Pausan. IX 27, 3: Σαπφὴ

135. [126.]

Schol. Hesiod. Op. et D. 74: Σαπφὼ δὲ φησι τὴν Πειθῶ Ἀφροδίτης θυγατέρα. cf. fr. 141.

136. [28.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἀνθάπτεται Σωκράτης τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένη, ὅτι ἀπέθνησκειν, ἢ δὲ Σαπφῶ τῇ θυγατρὶ· οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε (Dübner πρέποι). Neue coniecit:

Ἄλλ' οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλῳ οἰκίᾳ
θρῆνον ἔμμεναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

Ahrens: Οὐ γὰρ οἰκίᾳ ἐν μουσοπόλων θέμις κτλ. Hartung ἐν μουσοπόλων δόμῳ.

137. [10.]

Aristot. Rhet. II 23: ἢ ὥσπερ Σαπφῶ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν. Similia Gregor. in Hermog. VII 1153 ed. Walz: οἶόν φησιν ἡ Σαπφῶ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν, εἴπερ ἦν καλὸν τὸ ἀποθνήσκειν. Haec in tetrametros ionicos redegit Hermann: Ἀποθνήσκειν κακόν, οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· Ἀπέθνασκον γὰρ ἄν, αἵπερ ἦν καλὸν (δὴ μ') ἀποθνήσκειν. Contra Ahrens haec Sapphus esse putat: . . . Ἀπυθναίσκην κάκον· οἱ θεοὶ γὰρ | Τοῦτο κεκρίκασ'· ἀπὸ γὰρ κ' ἔθναισκον. Hartung Τὸ θνήσκειν κακόν· οὕτω κεκρίκασι θεοί· | ἔθνασκον γὰρ ἄν εἴπερ κάλον ἦν τόδε. Atque sane videtur ad idem carmen pertinere, unde est fr. 136. Hoc carmen, quod Sappho filiae misit, monens ne se mortuam defleret, fortasse Solon egregio praeconio ornavit, vid. Aelianus ap. Stob. XXIX 58: Σόλων ὁ Ἀθηναῖος Ἐξηκεστίδου παρὰ πότον τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ μέλος τι Σαπφοῦς ᾄσαντος, ἥσθη τῷ μέλει καὶ προσέταξε τῷ μαιρακίῳ διδάξαι αὐτόν· ἐρωτήσαντος δὲ τινος διὰ πόλιν αἰτίαν τοῦτο ἐσπούδασεν, ὃ δὲ ἔφη, ἵνα μαθὼν αὐτὸ ἀποθάνω. unde de-torta videtur narratio, quae legitur ap. Valer. Max. VIII 7, 14.

138.

Athen. XIII 596 B: ἐνδόξους δὲ ἑταίρας καὶ ἐπὶ κάλλει διαφερούσας ἤνεγκε καὶ ἡ Ναύκρατις· Λωρίχαν τε, ἣν ἡ καλὴ Σαπφῶ ἐρωμένην γενομένην Χαράξου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, κατ' ἐμπορίαν εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀπαίροντος, διὰ τῆς ποιήσεως διαβάλλει, ὥς

πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην. Ἡρόδοτος δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν⁹¹⁹ καλεῖ, ἀγνοῶν ὅτι ἑτέρα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη, ἣ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς. vid. Herod. II 135: Ῥοδῶπις δὲ ἐς Αἴγυπτον ἀπῆκετο, Ξάνθειω τοῦ Σαμίλου κομισαντός μιν· ἀπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπὸ ἀνδρὸς Μυτιληναίου Χαράξου, τοῦ Σκαμανδρωνύμου παιδός, ἀδελφεοῦ δὲ Σαπφῶς τῆς μουσοποιοῦ. . . . Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μυτιλήνην, ἐν μέλει Σαπφῶ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν. Strabo XVII 808: Λέγεται δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγωνῶς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἣν Σαπφῶ μὲν ἢ τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίχαν, ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγωνῆαν, οἶνον κατὰγοντος εἰς Ναύκρατιν Λέσβιον κατ' ἐμπορίαν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδῶπιν. Adde Ovid. Heroid. XV 63 et 117. Cf. etiam Phot. et Suid. v. Ῥοδῶπιδος ἀνάθημα. Appendix Prov. IV 51: Πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἢ καλή· ἢ Ῥοδῶπις ἑταῖρα ἣν περὶ Ναύκρατιν τῆς Αἰγύπτου, ἣς καὶ Σαπφῶ μνημονεύει καὶ Ἡρόδοτος. ib. interpr.

139.

Athen. X 424 F: Σαπφῶ τε ἢ καλὴ πολλαχοῦ Λάριχον τὸν ἀδελφὸν ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μυτιληναίοις. Cf. Eudoc. 96. Eust. II. 1205, 19. Schol. II. v 234: ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφῶ φησι, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν.

140.

Palaephlat. de Incredib. c. 49: Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλασσαν· πορθμὸς ἦν θάλασσα· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο, ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο· θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἢ θεὸς (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδύσα θεῶν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ· ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἢ θεός; ἀμείψαι φησι τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ Φάων ἐστίν, ἔφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἢ Σαπφῶ πολλάκις ᾄσμα (ᾄσμα c, αἶμα reliqui) ἐποίησεν. Hinc repetunt eadem Eudoc. 414. Apostol. XX 15. Arsen. 461. Adde Ovid. Heroid. XV. Cf. inprimis Welcker Opusc. II 110 seqq. et Mus. Rhen. XVIII 241 seqq. Fortasse huc pertinet fr. 29.

141. 142. [131.]

920

Pausan. VIII 18, 5: Καίτοι καθαρεύειν γε τὸν χρυσὸν ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἢ τε ποιήτρια μάρτυς ἐστὶν ἡ Λεσβία, καὶ αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἐπιδείκνυσιν. Schol. Pind. Pyth. IV 407: ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσός, κείνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει, βροτείαν φρένα κρᾶτιστον φρενῶν. Sapphus versus inter-ciderunt, nam quod continuo subicitur, Pindari est fragmentum 207.

143.

Gellius XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“ Haud dubie in eo carmine, ex quo est fr. 31.

144. [129.]

Serv. Virgil. Aen. VI 21: „Quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in dithyrambis et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus.“

145. [130.]

Serv. Virgil. Ecl. VI 42: „Prometheus Iapeti et Clymenes filius post factos a se homines dicitur auxilio Minervae coelum ascendisse, et adhibita facula (fort. *ferula*) ad rotam solis ignem furatus, quem hominibus indicavit (fort. quem *cum* hominibus *communicavit*). Ob quam causam irati dii duo mala immiserunt terris, febres et morbos (hoc aperte corruptum, aut *feminas* et morbos, aut febres et *mulieres* scribendum), sicut et Sappho et Hesiodus memorant.“

146. [132.]

Philostr. Epist. 71: Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ, καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεί τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα. Cf. ad fr. 65.

147. [134.]

Himer. Or. XIII 7: Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ κόμῃ τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλί- 921 κῶνα πέμπουσιν, Μούσαις Χάρισι τε ὁμοῦ συγχορεύσαντα, ἢ οἷον τὸν Βακχεϊάτην (οὔτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ, τὸν Διόνυσον λέ-

γουςα), ἦρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμπαντος, ἄνθεσί τ' ἥρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορυμβοῖς Μουσαῖς κάτοχοι ποιηταὶ στέψαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφᾶς Κανκάσου, καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραι ἄγουσι, πηδῶνά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὖιον κτλ.

148.

Eustath. Opusc. 345, 54: Φιλία τις δηλαδὴ πολυρέμβαστος καὶ καλὸν δοκοῦσα, εἶποι ἂν ἡ Σαπφώ, δημόσιον (δαμόσιον)· quod videtur dixisse in Rhodopin, vid. fr. 138.

149. [103.]

Bekk. An. I 370, 14: Ἄκακος, ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηστοθήτης. οὕτω Σαπφώ.

150. [112.]

Etym. M. 77, 1: Ἀμαμαξύς, ἡ ἀναδενδράς ... Σαπφὴ διὰ τοῦ Δ ἀμαμάξυδες λέγει. Choerob. I 357 (Bekk. An. III 1317) τὸ γὰρ παρὰ Σαπφοῖ ἀμαμαξύδος παράλογόν ἐστιν. cf. Suid. v. Ἀμάμυξις et Ἀναδενδράδα.

151. [118.]

Etym. M. 77, 13: Ἀμάρα ... παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἰρεσθαι, ἄμῃ δέ ἐστιν ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν. quo verbo Sappho videtur usa esse, vid. Orion. 3, 12: ἀμάρα (v. Ὀμηρος) παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ (ἄνευ) αἰρεσθαι καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Σαπφοῦς.

152. [114.]

Apollon. de adv. Bekk. An. II 596, 14: Ὅν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λίτα, παρὰ Σαπφοῖ τὸ αὐά (scr. αὔα). Cf. Etym. M. 174, 38: εἴρηται παρὰ τὴν αὐάν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἥν οἱ Αἰολεῖς αὐόν φασί (ubi V et Gud. αὔαν, D αὔαν) et Gudian. 95, 21. Lobeck Paral. 179 αὐόαν coniecit.

153. [109.]

Etym. M. 174, 42: Αὔως ἡ ἡώς, τουτέστιν ἡ ἡμέρα· οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι· Σαπφώ· πότνια αὔως.

154.

922

Athen. IV 182 F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ σάρβιτον, ὦν

Σαπφὸν καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Rectius infra XIV 636 C βάρος dici videtur.

155. [101.]

Pollux VII 49: βεῦδος, ὡς Σαπφώ, κιμβερικόν, ἔστι δὲ τὸ κιμβερικόν διαφανὴς τις χιτωνίσκος. fort. hoc quoque Sappho dixit.

156. [102.]

Phrynich. Bekk. An. I 33, 2: Σαπφὸν δὲ γρύτην καλεῖ τὴν μύρων καὶ γυναικείων τινῶν θήκη.

157. [107.]

Hesych. Ἑκτορες· πάσσαλοι ἐν θυμῷ, Σαπφὸν δὲ τὸν Δία, Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον.

158.

Cram. An. Ox. IV 325, 27: Καὶ ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἢ Σαπφὸν ζάβατον λέγει (λέγη).

159. [117.]

Schol. Hom. Il. § 241: Τῷ δὲ χαρακτηρὶ γενόμενον ὅμοιον τῷ Ιοίην καὶ ἀγαγολίην παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ πεπαγολίην παρὰ Εὐπόλιδι, εἰκότως ἐβαρυντονήθη τὸ ἐπισχοίης. Grammaticus utramque formam ex Sapphus carminibus proferre videtur.

160. [99.]

Eust. Il. 603, 30: Λέγει (ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης) καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφώ, διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν. Lobeck confert Hesych. κατάρης· κάτω ῥέπων. Nauck hoc ipsum restitui voluit supra fr. 42 v. 2.

161. [115.]

Choerob. I 282. (Bekk. An. T. III 1389): Κίνδυν, κίνδυνος, οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὸν τὸν κίνδυνον. Cod. Marc. κίνδυνα, ὡς καὶ Σαπφὸν ἔφη τὸν κίνδυνα.

ἄδουσα καλλιπής ἐστι καὶ ἡδεῖα, καὶ περὶ ἐρώτων δὲ καὶ ἔαρος (sic Gale, v. ἄερος) καὶ περὶ ἀλκυνόνοσ, καὶ ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐνύφανται αὐτῆς τῇ ποιήσῃ, τὰ δὲ καὶ αὐτὴ εἰργάσατο. Fortasse verba καὶ περὶ ἐρώτων . . . ἀλκυνόνοσ statim post verba περὶ μὲν κάλλουσ collocanda sunt.

125. [97.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν Ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν· τοῦτο Σαπφῶ ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον (vide fr. 90) καὶ ἀλγεσίδωρον· τὸν Ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφῶ μυθοπλόκον. Vocabuli ἀλγεσίδωροσ satis insolens figura; ἀλγεσίθυμοσ, quod in Orphicis carminibus legitur, specie quidem simile, reapse dispar: nam hoc a verbo descendit, Sapphicum a nomine, i. e. ἄλγεσι δωρούμενοσ.

126. [105.]

Iulian. Epist. XVIII: Ἴνα σέ, τὸ μέλημα τοῦμόν, ὥσ φησιν ἡ Σαπφῶ, περιπτύξωμαι. Cf. Theodorus Hyrtacenus in Epist. 15, 40 (Codd. Bibl. Reg. Paris. T. V): καὶ καταπαῦσαι πρὸς σέ, τὸ ἐμὸν μέλημα, Σαπφῶ φησιν ἡ σοφῇ. Sappho τὸ μέλημα ὤμον dixerat.

127.

Aristid. I 425: Τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεωσ ἐστηκόσ γάνοσ, οὐ διαφθεῖρον τὰσ ὄψεις, ὥσ ἔφη Σαπφῶ, ἀλλ' αὖξον καὶ στέφον καὶ ἄρδον ἅμα εὐθυμή· ὑακινθίνῳ μὲν ἄνθει οὐδαμῶσ⁹¹⁶ ὅμοιον, ἀλλ' οἶον οὐδὲν πώποτε γῆ καὶ ἥλιοσ ἀνθρώποισ ἐφηναν. Non recte Nauck haec refert ad Sapph. 2, 11.

128. [119.]

Pollux VI 107: Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαι φησιν καὶ ἀνήττω, ὥσ καὶ Σαπφῶ (fr. 78 v. 2) καὶ Ἀλκαῖοσ· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελλίνοισ.

129. [120.]

Philostr. Imagg. II 1: Τοσοῦτον ἀμυλλῶνται (αἱ παρθένοι), ῥοδοπήχεισ (hoc legitur fr. 65) καὶ ἐλικώπιδες καὶ καλλιπάρηοι καὶ μελίφωνοι, Σαπφοῦσ τοῦτο δὴ τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα. Paulo aliter Aristaenetus I 10: Πρὸ τῆσ πασιτάδοσ τὸν ὑμέναιον ἡδὸν αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων καὶ μελιχόφωνοι (Sappho, si hoc vocabulo usa est, μελλιχόφωνοι dixit), τοῦτο δὴ Σαπφοῦσ

τὸ ἥδιον φθέγμα. Difficilis optio: nam poterat utrumque recte dici. Adrastum, cuius γλώσσαν Tyrtæus XII 8 μελιχόγηρον appellavit, Plato in Phaedro μελίγηρον nuncupat. Maior tamen Philostrati auctoritas, quam etiam Antipater Sidonius Anth. Pal. IX 66 videtur firmare: Μναμοσύναν ἔλε θάμβος, ὅτ' ἔκλυε τᾷς μελιφώνου Σαπφούς. adde Mosch. I 9: ὡς μέλι φωνά et Theocrit. V 82.

130.

Liban. Or. T. I 402 ed. Reiske: εἰ οὖν Σαπφὴ τὴν Λεσβίαν οὐδὲν ἐκάλυπεν εὖξασθαι νύκτα αὐτῇ γενέσθαι διπλασίαν, ἐξέστω κάμοι τι παραπλήσιον αἰτῆσαι. Χρόνε, πάτερ ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν, ἔκτεινον ἡμῖν τοῦτ' ὅσον ὅλον τε πλεῖστον, ὥσπερ ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρετο, τὴν νύκτα ἐξέτεινας. Tres continuas noctes cum Iuppiter Alcmenae connubio usus esse feratur (hinc Hercules τριέσπερος λέων dictus Lycophroni v. 33), coniicias Sapphonem νύκτα τριπλασίαν dixisse.

131. [123.]

Strabo XIII p. 615: Εἴτ' ἐν ἑκατὸν σταδίοις (ἀπ' Ἐλαίας πόλεως Αἰολικῆς) ἡ Κάνη, τὸ ἀνταῖρον ἀκρωτήριον τῷ Λέκτῳ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυττηνὸν κόλπον, οὗ μέρος καὶ ὁ Ἐλαϊτικὸς ἐστι. Κάναι δὲ πολλῶν Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναλᾷ· αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινουσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἰγάτινες (Αἰγᾶ D, αἶγαν hoz) ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ξῶφ'· δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγᾶν (αἶγαν Ez, vulgo Αἰγᾶν) ὡς ἀκτᾶν καὶ ἀρχάν (ita EF, vulgo Ἀκτᾶν καὶ Ἀρχᾶν), οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην καὶ Κάνας λέγουσιν· . . . ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον Αἰγᾶ (ita Coraes et Meineke, vulgo Αἰγᾶ, nisi fuit Αἶγᾶ, αἶγᾶ DE) κεκλήσθαι (ita libri, corrigunt κέκληται, probabilius Meineke putat δοκεῖ excidisse) 917 ὡς Σαπφὴ φησι (φησι add. moz, om. ceteri, Kramer verba ὡς Σαπφὴ φησι ab aliena manu addita esse censet, et omisit Meineke), τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι. cf. Steph. Byz. v. Αἰγά.

132. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. III 26: Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἐρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὴ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ. Cf. Eudoc. 158. At Arg. Theocr. XIII: Σαπφὴ (Ἐρωτα) Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, ubi Wüstemann Γῆς coniecit, sed cf. Pausan. IX 27, 3: Σαπφὴ

δ' ἡ Λεσβία πολλά τε καὶ οὐχ ὁμολογοῦντα ἀλλήλοις ἐς Ἑρωτα ἤσεν, ac de Venere et Amore fortasse dixit fr. 117: τὸν Ἔδον παῖδα κάλει.

133.

Himer. Or. XIII 9: Ἀστὴρ οἶμαι σύ τις ἐσπέριος, ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ εἰς Ἑσπερον ἄσμα. Cf. III 17: ἐφάνης τοίνυν οὗτος ἐκεῖνος ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· σὲ γὰρ Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἑσπερον. Videtur fuisse:

Ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος . .

Hartung hexametrum restituit Ἑσπερε, κάλλιστος * * ἄστρον πόλυ πάντων, item Koechly: Ἑσπερος, ὅσι' ἄστρον κάλλιστος ἐφήναο πάντων, cui alium de suo addit: Ἑσπερος, ὅστε κάκιστος ἐν ἀστράσιν ἴστασαι ἀστὴρ. — Ad Sapphus imitationem compositum videtur quod est ibid. I 20: *Εἰ δὲ καὶ ᾧδῃς ἐδέησεν, ἔδωκα ἂν καὶ μέλος τοιόνδε· Νύμφα ῥοδέων ἐρώτων βρούουσα, Νύμφα Παφίης ἄγαλμα κάλλιστον, ἔθι πρὸς εὐνήν, ἔθι πρὸς λέχος, μελιχα παλζουσα, γλυκεῖα νυμφίῳ· Ἑσπερός σ' ἔκοῦσαν ἄγοι, ἀργυρόθρονον ζυγίαν Ἦραν θαυμάζουσαν.* neque tamen ex inepti rhetoris periphrasi licet haec et alia id genus in integrum restituere, quamvis Westphal in Iahnii Annal. LXXXI 690 periculum fecerit:

Νύμφ' ἐρώτων ᾧ ῥοδέων βρούουσα,
 νύμφα κάλλιστον Παφίης ἄγαλμα,
 νυμφίῳ πρόσβαθι λέχος γλυκεῖα,
 βάθι πρὸς εὐναν.
 μελλέχως δὲ παιζομένην σὺν ἄνδρι
 Ἑσπερός σ' ἔκοισαν ἄγοι δόμονδε·
 θαυμάσειας δ' ἂν ζυγίαν θέον ἀργυ-
 ρόθρονον Ἦραν.

eleganter ille quidem et ingeniose, sed ab antiquorum poetarum usu vel illud recedit, quod Venus *Paphia* nuncupatur, quod nomen Alexandrinorum demum saeculo dea illa ascivit. Postea Maehly in Mus. Rhen. XXI 301 Westphalii immemor, sed non meliore successu, Sapphus carmen restituere conatus est.

134. [125.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 57: Περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος ἱστοροῦσι Σαπφὴ καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης· λέγεται δὲ κατέρχεσθαι εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον (Λάτμιον) τὴν Σελήνην πρὸς Ἐν-918 δυμῶνα. Cf. Eudoc. 148.

135. [126.]

Schol. Hesiod. Op. et D. 74: Σαπφῶ δέ φησι τὴν Πειθῶ Ἀφροδίτης θυγατέρα. cf. fr. 141.

136. [28.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἀνθάπτεται Σωκράτης τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένη, ὅτι ἀπέθνησκεν, ἡ δὲ Σαπφῶ τῇ θυγατρὶ· οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε (Dübner πρέποι). Neue coniect:

Ἄλλ' οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλῳ οἰκίᾳ
θρῆνον ἔμμεναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

Ahrens: Οὐ γὰρ οἰκίᾳ ἐν μουσοπόλων θέμις κτλ. Hartung ἐν μουσοπόλων δόμῳ.

137. [10.]

Aristot. Rhet. II 23: ἡ ὥσπερ Σαπφῶ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν. Similia Gregor. in Hermog. VII 1153 ed. Walz: οἶόν φησιν ἡ Σαπφῶ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν, εἴπερ ἦν καλὸν τὸ ἀποθνήσκειν. Haec in tetrametros ionicos redegit Hermann: Ἀποθνήσκειν κακόν, οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· Ἀπέθνασκον γὰρ ἄν, αἵπερ ἦν καλὸν (δὴ μ') ἀποθνήσκειν. Contra Ahrens haec Sapphus esse putat: . . . Ἀπυθναίσκην κάκον· οἱ θεοὶ γὰρ | Τοῦτο κεκρίκασ'· ἀπὺ γάρ κ' ἔθνασκον. Hartung Τὸ θνήσκειν κακόν· οὕτω κεκρίκασι θεοί· | ἔθνασκον γὰρ ἄν εἴπερ κάλον ἦν τόδε. Atque sane videtur ad idem carmen pertinere, unde est fr. 136. Hoc carmen, quod Sappho filiae misit, monens ne se mortuam defleret, fortasse Solon egregio praeconio ornavit, vid. Aelianus ap. Stob. XXIX 58: Σόλων ὁ Ἀθηναῖος Ἐξημεστίδου παρὰ πότον τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ μέλος τι Σαπφοῦς ἄσαντος, ἥσθη τῷ μέλει καὶ προσέταξε τῷ μειρακίῳ διδάξαι αὐτόν· ἐρωτήσαντος δὲ τινος διὰ ποίαν αἰτίαν τοῦτο ἐσπούδασεν, ὁ δὲ ἔφη, ἵνα μαθὼν αὐτὸ ἀποθάνω. unde detorta videtur narratio, quae legitur ap. Valer. Max. VIII 7, 14.

138.

Athen. XIII 596 B: ἐνδόξους δὲ ἐταίρας καὶ ἐπὶ κάλλει διαφερούσας ἤνεγκε καὶ ἡ Ναύκρατις· Δωρίχαν τε, ἣν ἡ καλὴ Σαπφῶ ἐρωμένην γενομένην Χαράξου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, κατ' ἐμπορίαν εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀπαίροντος, διὰ τῆς ποιήσεως διαβάλλει, ὥς

πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην. Ἡρόδοτος δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν 919 καλεῖ, ἀγνοῶν ὅτι ἑτέρα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη, ἥ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς. vid. Herod. II 135: Ῥοδῶπις δὲ ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο, Ξάνθεω τοῦ Σαμίλου κομίσαντός μιν· ἀπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπὸ ἀνδρὸς Μυτιληναίου Χαράξου, τοῦ Σκαμανδρωνύμου παιδός, ἀδελφεοῦ δὲ Σαπφῶς τῆς μουσοποιοῦ. . . . Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μυτιλήνην, ἐν μέλει Σαπφῶ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν. Strabo XVII 808: Λέγεται δὲ τῆς ἐταίρας τάφος γεγωνὸς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἦν Σαπφῶ μὲν ἢ τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίχαν, ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγωνῖαν, οἶνον κατὰγοντος εἰς Νάυκρατιν Λεσβιον κατ' ἐμπορίαν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδῶπιν. Adde Ovid. Heroid. XV 63 et 117. Cf. etiam Phot. et Suid. v. Ῥοδῶπιδος ἀνάθημα. Appendix Prov. IV 51: Πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἢ καλή· ἢ Ῥοδῶπις ἐταῖρα ἦν περὶ Νάυκρατιν τῆς Αἰγύπτου, ἣς καὶ Σαπφῶ μνημονεύει καὶ Ἡρόδοτος. ib. interpr.

139.

Athen. X 424 F: Σαπφῶ τε ἢ καλὴ πολλαχοῦ Λάριχον τὸν ἀδελφὸν ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μυτιληναίοις. Cf. Eudoc. 96. Eust. II. 1205, 19. Schol. II. v 234: ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφῶ φησι, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν.

140.

Palaephlat. de Incredib. c. 49: Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλασσαν· πορθμὸς ἦν θάλασσα· ἐγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο, ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο· θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἢ θεὸς (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἥδη γεγηρακυίας τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ· ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἢ θεός; ἀμείψαι φασὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ Φάων ἐστίν, ἔφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἢ Σαπφῶ πολλάκις ἄσμα (ἄσμα c, αἶμα reliqui) ἐποίησεν. Hinc repetunt eadem Eudoc. 414. Apostol. XX 15. Arsen. 461. Adde Ovid. Heroid. XV. Cf. inprimis Welcker Opusc. II 110 seqq. et Mus. Rhen. XVIII 241 seqq. Fortasse huc pertinet fr. 29.

141. 142. [131.]

920

Pausan. VIII 18, 5: Καίτοι καθαρεύειν γε τὸν χρυσὸν ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἢ τε ποιήτρια μάρτυς ἐστὶν ἡ Λεσβία, καὶ αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἐπιδείκνυσιν. Schol. Pind. Pyth. IV 407: ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς, κείνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει, βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν. Sapphus versus inter-ciderunt, nam quod continuo subiicitur, Pindari est fragmentum 207.

143.

Gellius XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“ Haud dubie in eo carmine, ex quo est fr. 31.

144. [129.]

Serv. Virgil. Aen. VI 21: „Quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in dithyrambis et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus.“

145. [130.]

Serv. Virgil. Ecl. VI 42: „Prometheus Iapeti et Clymenes filius post factos a se homines dicitur auxilio Minervae coelum ascendisse, et adhibita facula (fort. *ferula*) ad rotam solis ignem furatus, quem hominibus indicavit (fort. quem *cum* hominibus *communicavit*). Ob quam causam irati dii duo mala immiserunt terris, febres et morbos (hoc aperte corruptum, aut *feminas* et morbos, aut febres et *mulieres* scribendum), sicut et Sappho et Hesiodus memorant.“

146. [132.]

Philostr. Epist. 71: Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ, καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀέλι τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα. Cf. ad fr. 65.

147. [134.]

Himer. Or. XIII 7: Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ Μου-
σηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ
κόμῃ τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλι- 921
κῶνα πέμπουσιν, Μούσαις Χάρισι τε ὁμοῦ συγγορεύσαντα, ἣ οἷον
τὸν Βακχειώτην (οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ, τὸν Διόνυσον λέ-

5.

Στάλαι καὶ Σειρήνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσεῖ,
 ὅστις ἔχεις Ἀίδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν, 928
 τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἡρίον εἴπατε χαίρειν,
 αἰτ' ἄστοι τελέθωντ', αἰθ' ἑτεροπόλιες·
 5 ᾧτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
 ᾧτι πατήρ μ' ἐκάλει Βανκίδα, ᾧτι γένος
 Τηνία, ὥς εἰδῶντι καὶ ὅτι μοι ἅ συνεταιρίς
 Ἥρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

αἰτ' ἀγὰν, sed iam Ursinus vidit ἀνδᾶν restituendum esse. — ἡσ κ' cod. P, qui deinde ἀγαθάρχης δία, Plan. ἡς. Ceterum haec quae Erinna de Prometheo humani generis auctore significat, componi possunt cum Sapphus fr. 145.

Fr. 5. Anth. Pal. VII 710 Corr. in ras. Ἡρίωνης Μιτυληναίας, C εἰς βρυνκίδα (Βανκίδα) τὴν Μιτυληναίαν, Ἡρίωνης δὲ συν-

εταιρίδα. Lemmati praemissum CωM i. e. σημείωσαι ὥραϊον. Cum hoc epigrammate arctissima necessitudine coniunctum proximum, quamquam in Anth. Pal. directum est interposito Antipatri epigrammate. Utrumque enim carmen ad unum Baucidis sepulcrum pertinet. Binis tabulis impositae erant Sirenes, iuxta adstabat hydria: itaque etiam in utraque tabula epigramma fuit inscriptum. Morem satis illustrat Mnasaecae epigramma Anth. P. VII 491: αἰαὶ παρθενίας ὀλοόφρονος, ἃς ἄπο φαιδρῶν ἔκλασας ἀλκίαν, ἡμερόεσσα Κλεοῖ, καδδὲ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἰδ' ἐπὶ τύμβῳ λᾶες Σειρήνων ἔσταμες εἰδάλιμοι. Urnam tabulae additam testatur titulus ap. Curtium Inscr. Att. n. IX: Ἐνιάλου θυγατρὸς Σπονδίδου κέραμος στήλη. Apparet igitur non recte Schneidewinum στάλα pro στάλαι v. 1 proposuisse. Item ego non recte olim alterum epigramma Erinnae abiudicavi, ratus postea ab alio ad exemplum huius epigrammatis compositum esse. — V. 2. ὅστις ἔχεις, fort. ὅς κατέχεις. — Ἀίδα, Reiske Ἀιδῇ, deinde cod. P τὰν ὀλ. σποδίαν. Haec vitium contraxisse manifestum est, nam urna, quae tumulo imposita est, non conduntur cineres: conieci Ἀίδα τὰν ὀλίγαν λιβάδα i. e. inferias: cum σπονδίαν(ήν) supra scriptum esset, corrector aliquis σπονδίαν substituit, nam ὅστις ἔχεις σπονδίαν τὰν ὀλίγαν Ἀίδα non satis placet. Blassio versus subditicius videtur. — V. 3. ἐμὸν Salmasius, cod. P ἐμοῖς. — V. 4. αἰτ' ἄστοι, cod. P αἰτάστοι. — Brunck τελέθωντ'. — ἑτεροπόλιες Brunck, cod. τελέθωνταιθετέρωι πόλιος, Iacobs ἐτέρας (poterat lenius ἐτέρων) πόλιος, Hecker ἑτεροὶ πόλιος. — V. 5. Iacobs νύμφαν εἰόσαν. — Brunck τάφος· εἴπατε καὶ τό, ὅτι. — V. 6. Βανκίδα, cod. βρυνκίδα. — V. 7. Τηνία, ὥς εἰδῶντι Pauw et Heringa, cod. τηνιδώσειδωντι, Iacobs Τηνία· ὥς δ' εἰδῶντι, καὶ ὅτι. Erinna cum sodalem Baucidis se appellet, popularem sibi fuisse significat, Baucidem autem procul a patria mortem obiisse indicio sunt verba patriae mentioni addita ὥς εἰδῶντι: quo accedit, quod socer novae nuptae iusta persolvit, vid. ep. 6, 6. Atque si Teni sepulta fuisset Baucis, monumentum, quod his epigrammatis Erinna exornavit, dilucide poetriae patriam testificaretur, sed si sepulcrum fuit alio loco conditum, poterant qui de Erinnae patria olim quaesiverunt usi ut par est hoc epigrammate de scripturae fide ambigere: atque certum est,

6.

*Νύμφας Βανκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀῖδα·
„Βάσκανος ἔσσω, Ἀῖδα“ τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ' ὀρώωντι 929
ᾠμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὕφ' ἃς εἰσάγετο πεύκας,
τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἐφλεγε πυρκαϊάν·
καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδάν
ἐς θοῖων γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσας.*

alios *Τηλία* legisse, quod praeoptat Welcker Opusc. II 146. Stephanus Byz. v. *Τήνος* Erinna Teniam dicit, h. e. ex insula Teno non Laconicae oppido oriundam, ut Welcker censet; *Teliam* vel *Tciam* Suidas et Eustathius cum tradunt, lectionis varietatem satis testantur. Optio difficilis: quod Erinna dorica usa est dialecto nullum facit momentum, praesertim cum in Teno insula passim vestigia dorici moris deprehendantur. Sed quod alii sec. Suidam et Eust. Rhodiam fuisse Erinna perhibebant, sane commendat scripturam *Τηλία*: quod si hoc sepulcrum Rhodi fuit, facile poterant nonnulli Rhodo insulae adscribere poetriam. Sed Lesbiam qui tradiderunt, velut Tatianus, hariolati sunt, velut in huius epigrammatis lemmate Mitylenaea et infra VII 711 *Λεσβίς ποιήτρια*, item Baucis Mitylenaea appellatur, quod scriptoris autoschediasma est. — ib. cod. P *ἀσυνεταῖς*, idemque in marg. repetitum.

Fr. 6. Anth. Pal. VII 712. C *Εἰς Βανκίδα τινὰ νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν*, corr. *Ἡρίνης*. Huic quoque lemmati

ut supra praemissae sunt notae C. M. Erinnae esse hoc epigramma testificatur Leonidas vel Meleager in epigr. in Erinna Anth. Pal. VII 13: *Ἡ δὲ τὸδ' ἐμφρων Εἰπ' ἐτύμως ἂ παῖς· Βάσκανος ἔσσω, Ἀῖδα*. — V. 1. *εἰμί* cod. P, legebatur *εἰμί*, erat fort. *ἡμί*. — *παρέρπων*, cod. P *παρέρπων* (sed *ν* addit m. s.). — V. 2. *Ἀῖδα*, cod. P *ἄττα*. — V. 3 cod. P *βάσκανός ἔσσω* (a pr. m. *εσ*). — *τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ'* scripsi, cf. Pittaci dictum ap. Diog. L. I 77: *ὑπὸ Κροίσου (ἐρωτηθεὶς) τίς ἀρχὴ μεγίστη, ἣ τοῦ ποικίλου, ἐφη, ξύλου, σημαίνων τὸν νόμον*. Iacobs *τὰ δὲ τοὶ καλὰ σάμαθ'* vel *ποικίλα γράμμαθ'* proposuit, cod. P *τὰ δὲ τοὶ καλὰ τὰ μεθ'*. — V. 4. *ᾠμοτάταν* et *τύχαν* Salmasius et Brunck, cod. P *ᾠματαταῖ* (sed *αι* a m. s. in rasura) et *τύχαι*, Hecker *τὰ δὲ τοὶ καλὰ κάμ' ἐφορῶντι γράμματα τὰν Β. ἂ τύχαν*. — V. 5. cod. Pal. a m. pr. in marg. novam inscriptionem addit *Εἰς τὴν αὐτὴν βανκ.* at continuatur epigramma, quod totidem versibus constat, quot prius. — ὡς Brunck, cod. P *δς*. — *ὕφ' ἃς εἰσάγετο πεύκας* scripsi, cod. P *ἐφ' αἷς ἦδετο πεύκας* et v. 6 *τᾷ δ' . . . πυρκαϊάν* scripsi, Brunckium fere secutus: significat nuptiis continuo funus successisse; cod. P *τὰν*

δ' . . . πυρκαϊᾶς. — *καδεστὰς*, cod. P *καδεστὰς* ut videtur, non *καδευτάς*. Alii aliter difficilem hunc locum conformarunt, velut Brunck coni. *ὕφ' ἃς δόμον ἄγετο πεύκας τᾷδ' . . . πυρκαϊᾶ*, Iacobs *ἐφ' αἷς καλὸς ἦδετο πεύκας, ταῖσδ' . . . πυρκαϊᾶ*, Schneidewin *ἐφ' αἷς αἰείδετο*. — V. 7. *μολπαῖον* scripsi, P a m. s. *μολπαῖαν*, a m. pr. *μολπαῖαν*. — V. 8. *γοερὸν* Brunck, cod. P *γοερῶν*. — *μεθαρμόσας*, legebatur *μεθηρμόσας*. — Ceterum cf. de hoc epigr. Welcker Syll. Epigr. Praef. XXX seq.

Fuerunt, qui Erinnae tribuerent epigramma, quod in Anthol. Pal. VII 190 inscribitur: *Ἀνύτης, οἱ δὲ Λεωνίδου, εἰς ἀκρίδα καὶ τέττιγα ἐπιτάφιον*, propterea quod Plinius dicit XXXIV 19,57: „Fecisse (Myronem artificem) et cicadae monumentum et locustae carminibus suis Erinna significat.“ At Plinii error manifestus; nam in illo epigrammate non Myro statuarius, sed virgo *Μυρώ* memoratur: *Ἀκρίδι τῶ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι καὶ δρυοκόλῳ Τέττιγι ξυγὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ, Παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δίσσα γὰρ αὐτὰς Παλγνι, ὁ δυσπειθὴς ὤχετ' ἔχων Ἀΐδας*, et idem prorsus nomen exhibet Marcus Argentarius, qui idem argumentum tractavit Anth. P. VII 364: *Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρῶ τόδε θήκατο σῆμα Λιγὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόριν, Ἥμερα δακρύσασα πυρῆς ἐπι· τὸν γὰρ αἰοδὸν Ἀΐδης, τὴν δ' ἑτέραν ἦρπασε Περσεφόνη*. neque vero, quod Myro artifex nullum iam negotium facessit, epigramma illud Erinnae adscribendum: nam non esse antiquitate commendabile apparet: neque minoris alicuius Erinnae esse verisimile, cuius nullae omnino carminum reliquiae supersunt: neque enim Plinii in tam gravi errore est tanta auctoritas, ut Anytae abiudicemus. Atque alias quoque Erinnae nomen temere substitutum, velut apud Stob. Flor. VII 13, ubi A lemma exhibet *Μελιννοῦς Λεσβίας εἰς Πώμην*, Schow ex suis libris ut videtur praesente Gesnero edidit *Μελινῶ ἢ μᾶλλον Ἡρόνῃ Λεσβία εἰς τὴν δώμην*. — Denique addo Hartungum suspicari, aenigmata, quae Cleobuli et Cleobulinae nomine ferebantur, ab Erinna scripta esse, sed non video, quibus argumentis ea coniectura stabiliri queat.

ALCAEUS.

YMNOL

1. [20.]*)

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ὡς ὦς Ἀπολλων, παῖ μεγάλῳ Δίῳ.

2. 3. 4. [17. 18. 19.]

Himerius Or. XIV 10: Ἐθέλω δὲ ὑμῖν καὶ Ἀλκαίου τινὰ λόγον εἰπεῖν, ὃν ἐκεῖνος ἦσεν ἐν μέλεσι παιᾶνα γράφων Ἀπόλλωνι. Ἐρῶ δὲ ὑμῖν οὐ κατὰ τὰ μέλη τὰ Λέσβια, ἐπεὶ μηδὲ ποιητικὸς τις ἐγώ, ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτὸ λύσας εἰς λόγον τῆς λύρας. Ὅτε Ἀπόλλων ἐγένετο, κοσμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς μίτρα τε χρυσῇ καὶ λύρα, δοὺς τε ἐπὶ τούτοις ἄρμα ἐλαύνειν, κύκνοι δὲ ἦσαν τὸ ἄρμα, εἰς Δελφοὺς πέμπει καὶ Κασταλλὰς νάματα, ἐκείθεν προφητεύοντα δίκην καὶ θέμιν τοῖς Ἑλλησιν· ὁ δὲ ἐπιβάς ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἐφῆκε τοὺς κύκνους εἰς Ἰπερβορέους πέτεσθαι. Δελφοὶ μὲν οὖν, ὥς ᾗσθοντο, παιᾶνα συνθέντες καὶ μέλος, καὶ χοροὺς ἡϊθέων περὶ τὸν τρίποδα στήσαντες ἐκάλουν τὸν θεὸν ἐξ Ἰπερβορέων ἐλθεῖν· ὁ δὲ ἔτος ὅλον παρὰ τοῖς ἐκεῖ θεμιστεύσας, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνόμιζε, καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἡγήσασθαι τρίποδας, αὐτοῖς κελεύει τοῖς κύκνοις ἐξ Ἰπερβορέων ἀφίπτασθαι. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ

Alcaeus. Fr. 1. Hephaest. 79: τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκάσύλλαβον . . . οἷον· ὦς ὦς Ἀπολλων κτλ. Fl HB ἄναξ et μεγάλῳ. Alcaei hoc esse et quidem ex primo carmine ostendit Schol. Heph. 121, ibi Hephaestio dicit: Λέγομεν τοίνυν ὅτι μικτὰ μὲν ἔστι συστηματικά, ὥσπερ εἰ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου, καὶ τὴν δευτέραν συνάψει, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρως. ubi Schol.: Καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχή· ὦς ὦς Ἀ. π. μ. Δ. ἐπιωνική, τῆς δὲ δευτέρας· χαῖρε Κυλλάνας κτλ. ἐπιγοριαμβική. Cf. etiam Attil. Fortunat. p. 355, ubi versus satis corruptus legitur.

*) Numeri uncis inclusi sunt editionis Matthianae.

μέσον αὐτό, ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα, ὅθεν δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θερινόν τι 931 καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἀβρύνεται· ἄδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ, ὅποιον εἰκὸς ἄσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ἄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέτιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι· ῥεῖ καὶ ἀργυροῖς ἡ Κασταλία κατὰ πόλιν νάμασι καὶ Κηφισὸς μέγας αἵρεται πορφύρων τοῖς κύμασι, τὸν Ἐνιπέα τοῦ Ὀμήρου μιμούμενος. βιάζεται μὲν γὰρ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὀμήρῳ καὶ ὕδωρ θεῶν ἐπιδημίαν αἰσθῆσθαι δυνάμενον. — (3) Idem hoc carmen respicere videtur Plutarch. de mus. c. 14: οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ θεός. Ἀῆλον δὲ ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιαῶν, ἃς προσήγον μετ' αὐλῶν τῷ θεῷ, καθάπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀλκαῖος ἐν τινι τῶν Ὑμνων ἱστορεῖ. — (4) Porro Pausan. X 8, 9: ἤκουσα δὲ καὶ ἄλλο τοιόνδε· τὸ ὕδωρ τῇ Κασταλίᾳ ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κηφισοῦ· τοῦτο ἐποίησε καὶ Ἀλκαῖος ἐν προοίμῳ τῷ εἰς Ἀπόλλωνα.

5. [22.]

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Χαῖρε Κυλλάνας ὃ μέδεις, σὲ γάρ μοι

Fr. 5. Hephaest. 79: ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὅπο-
τέρον ἐστὶν εὖρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, ὅλον· χαῖρε . . . μοι.
Stropham redintegrat S, qui addit καὶ θυμὸς ὕμνεῖν τὸν κορυφᾶσιν
αὐγαῖς. καὶ μαῖα γέννα τῷ κρονίδῃ μαιεῖα. Est autem hoc secundum
carmen, vid. Schol. Hephaest. 121. — V. 1. μέδεις libri, μεδέεις Fl, μέ-
δων S Turnebus, in schol. vulgo μέδων, sed E μέδεις. cf. Apoll. Synt. 92:
Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὃ μέ-
δεις ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην
ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἶγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται [αἱ] κατὰ
τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὔσαι ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον
ἐδείκνυντο, ὥς καὶ περισπῶμενον εἶη ῥήμα τὸ μεδῶ, ἐνθεν καὶ τὸ Δω-
δώνης μεδέων, ἂν οὐ τὸ μέδημι, ὥς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα
συννοῦσα (fort. ἡ μέδεις ὥς οἴκεις scribendum) μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκό-
λουθον. καὶ τῆς γραφῆς συνηλέγγοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ε (εἰ)
κατὰ πᾶν δευτέρον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν. Apollonius igitur ὁ μέ-
δεις participium esse censuit, et apud Heph. vulgo ὁ legitur, sed A ex-
hibet ὁ μέδεις, Fl ὁς μεδέεις. Scripsi igitur ὁ μέδεις, quod Apion
recto iudicio usus vidit secundam esse verbi personam; nam si legitimus
ὁ μέδεις i. e. ὁ μέδων articulus, omnino alienus: eandemque medicinam
adhibui infra fr. 49: Ἀχιλλεῦ, ὃ τὰς Σκυθίας μέδεις. Apollonius
vidit hoc pugnare cum usu Aeolici sermonis, qui μέδης requirere vide-
batur, sed qua fuit religione, non ausus est hanc formam contra libro-
rum auctoritatem restituere, sed statuit participium esse; at Aeolenses
forma μέδημι usos esse non poterat exemplo idoneo probare, itaque
satis habuit Homericum μεδέων comparare. Quare tuebimur secundam
personam, quam sermonis lex flagitat: neque vero gravissimo Apollo-

Θῦμος ὕμνην, τὸν κορύφαις ἐν αὐταῖς

932

Μαῖα γέννατο Κρονίδα μύγαισα.

nii testimonio fidem denegabimus, secundam personam apud Lesbios ubique in $\eta\varsigma$ cadere, id quod Ahrens fecit: librorum antiquorum fides hanc formam tuebatur, paucis tantum locis velut hic et infra fr. 49, ubi ambigua interpretatio, scriptura $\epsilon\iota\varsigma$ erat propagata. In his quidem reliquiis pauca vestigia formae $\eta\varsigma$ supersunt, $\lambda\upsilon\pi\eta\varsigma$ fr. adesp. 55 A, 4, $\epsilon\chi\eta\varsigma$ Sappho fr. 90, 2, $\pi\acute{\omega}\nu\eta\varsigma$ Alc. fr. 52, contra scribitur $\acute{\alpha}\tau\iota\mu\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota\varsigma$ Sappho fr. 44, $\pi\epsilon\delta\epsilon\chi\epsilon\iota\varsigma$ et $\phi\omicron\iota\tau\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota\varsigma$ 68, 2 et 4, $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\varsigma$ fr. 95 bis, item semel $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\varsigma$, quae correptio haud infrequens apud Dorienses, nec Aeolensibus abiudicanda, ut $\acute{\alpha}\mu\mu\epsilon\varsigma$ et $\epsilon\gamma\mu\mu\epsilon\varsigma$ arguunt. Porro $\epsilon\chi\epsilon\iota\sigma\theta\alpha$ Sapph. fr. 22, $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\varsigma$ Alc. fr. 82, sed haud dubie Alexandrini critici his omnibus locis formam $\eta\varsigma$ exhibuerunt, quam librarii oblitteraverunt. Apollonius de verbis barytonis loquitur, sed ex hac argumentatione conficias etiam verborum quae cadunt in $\eta\mu\acute{\iota}$ ($\epsilon\omega$) eandem clausulam $\eta\varsigma$ fuisse: nam cum grammaticus illud $O\ ME\Delta E\iota\varsigma$ ad verbum $\mu\acute{\epsilon}\delta\eta\mu\iota$ revocat et participium agnoscit, apparet pers. 2 fuisse $\mu\acute{\epsilon}\delta\eta\varsigma$, et sic Sappho fr. 22 $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\sigma\theta\alpha$. Iam utra forma sit praeoptanda, non facile dixeris: scriptum erat antiquo more omnibus locis $E\varsigma$, hoc qui primi Lesbiorum poetarum carmina ionicis litteris accommodaverunt, $\eta\varsigma$ esse arbitrati sunt, secuti ut consentaneum est consuetudinem Aeolici sermonis, qualis tunc fuit: neque abhorret haec forma a lege Aeolensium sermonis aut omnino improbanda est: antiquissima forma cum esset $E\varsigma\iota$, littera iota non traiecta est, ut nostri homines existimant, sed abiecta; hinc Dorienses $\epsilon\varsigma$ dicere solebant, Iones autem, ut damnum resarcirent, diphthongo $\epsilon\iota\varsigma$ usi sunt, Aeolensibus igitur productione admissa ad eundem modum $\eta\varsigma$ dicere licuit: at poterant illi antiquiore tempore, ut diphthongos inprimis adamaverunt, $\epsilon\iota\varsigma$, postea $\eta\varsigma$ usurpare: fortasse iam Alcaeï et Sapphus saeculo usus fluctuabat. Recentior Aeolis, cuius consuetudinem Theocritus sequitur, videtur omnino $\eta\varsigma$ probavisse, velut apud Theocritum $\theta\acute{\epsilon}\lambda\eta\varsigma$, $\epsilon\theta\acute{\epsilon}\lambda\eta\varsigma$, $\epsilon\chi\eta\varsigma$, item $\epsilon\gamma\gamma\acute{o}\chi\eta\varsigma$, $\mu\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$, $\epsilon\pi\acute{o}\tau\eta\varsigma$, igitur pro vitioso $\phi\acute{o}\rho\omicron\iota\varsigma$ potius $\phi\acute{o}\rho\eta\varsigma$ quam $\phi\acute{o}\rho\epsilon\iota\varsigma$ scribendum, $\delta\omicron\kappa\acute{\epsilon}\epsilon\iota\varsigma$ etiam alio nomine suspectum (coniecì $\delta\omicron\kappa\acute{\iota}\mu\omicron\iota\varsigma$); adversantur futura $\epsilon\kappa\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\iota\varsigma$ et $\omicron\lambda\acute{\eta}\sigma\epsilon\iota\varsigma$, sed his scripturis non multum tribuendum esse docet $\epsilon\pi\alpha\iota\upsilon\epsilon\iota\sigma\eta\varsigma$. At in tertia persona constanter (si discesseris ab $\acute{\alpha}\delta\iota\kappa\acute{\eta}\eta$, quod Sapph. I 20 est traditum) scribitur $\epsilon\iota$, velut $\phi\epsilon\upsilon\gamma\epsilon\iota$, $\delta\iota\acute{\omega}\xi\epsilon\iota$, $\delta\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota$, $\phi\iota\lambda\acute{\eta}\sigma\epsilon\iota$, $\iota\chi\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota$, $\upsilon\pi\alpha\kappa\omicron\upsilon\epsilon\iota$, $\epsilon\acute{\iota}\chi\epsilon\iota$, $\epsilon\chi\epsilon\iota$ saepius, $\kappa\alpha\tau\theta\acute{\nu}\alpha\sigma\kappa\epsilon\iota$, $\theta\acute{\epsilon}\lambda\gamma\epsilon\iota$, $\mu\alpha\rho\mu\acute{\alpha}\iota\epsilon\iota$, $\sigma\tau\epsilon\acute{\iota}\chi\epsilon\iota$, $\upsilon\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota$, $\kappa\omega\lambda\upsilon\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\epsilon\rho\rho\epsilon\iota$, $\phi\upsilon\epsilon\iota$, $\pi\alpha\rho\omicron\rho\acute{\iota}\nu\epsilon\iota$, item $\kappa\alpha\chi\acute{\epsilon}\epsilon\iota$, et ad eundem modum $\epsilon\pi\iota\kappa\acute{\rho}\epsilon\tau\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota$, $\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota$, $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\rho\rho\epsilon\iota$, $\delta\acute{o}\nu\epsilon\iota$, $\kappa\epsilon\lambda\acute{\alpha}\delta\epsilon\iota$, $\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\gamma\rho\epsilon\iota$, similiterque ut titulos recentiores praetermittam, in Balbillae epigrammate est $\pi\upsilon\eta\epsilon\iota$ et $\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota$. Nec mirum, nam hic a principio $E\iota$ scribi solebat. Item apud Theocritum leguntur $\epsilon\chi\epsilon\iota$, $\pi\rho\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota$, $\epsilon\phi\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\sigma\sigma\epsilon\iota$, $\mu\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$, $\epsilon\sigma\theta\acute{\iota}\epsilon\iota$, $\phi\iota\lambda\acute{\epsilon}\epsilon\iota$, $\epsilon\phi\epsilon\iota$ ($\epsilon\phi\epsilon\iota\iota$), duobus tantum locis, id quod animadversione dignum, H deprehendimus, XXIX 29 $\phi\acute{o}\rho\eta$ (alii libri $\phi\omicron\rho\epsilon\iota$) et XXX 22 $\delta\acute{o}\rho\eta$. — V. 2. $\epsilon\gamma\mu\mu\eta\eta$ et $\kappa\omicron\rho\acute{\upsilon}\phi\alpha\iota\varsigma$ ἐν αὐταῖς scripsi Meinekium secutus, qui quidem etiam $\acute{\alpha}\kappa\rho\alpha\iota\varsigma$ proposuit: mihi neutrum satis fecit, itaque proposui $\kappa\omicron\rho\acute{\upsilon}\phi\alpha\varsigma$ $\iota\alpha\upsilon\gamma\alpha\iota\varsigma$ i. e. $\kappa\omicron\rho\upsilon\phi\acute{\alpha}\varsigma$ $\iota\omega\gamma\alpha\iota\varsigma$: nam ἐν αὐταῖς nimis ambiguum, quamvis ὀγῇ geminatione abiecta dici poterat, cf. $\kappa\upsilon\mu\alpha\tau\omega\gamma\acute{\eta}$, fortasse etiam Hesychii glossa ὀγῇ ἄκρον huc revocanda. — V. 3. $\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\alpha\tau\omicron$ scripsi, Meineke $\gamma\epsilon\upsilon\gamma\acute{\alpha}\tau\omicron$. — Κρονίδα Meineke, legebatur $\kappa\rho\omicron\nu\acute{\iota}\delta\eta$. — $\mu\acute{\gamma}\epsilon\iota\sigma\alpha$ scripsi, quamvis Meineke hoc improbaverit, Μαλειάτα βασιλῆϊ vel Μαλειάταν βασιλῆα proponens (Cf. Hoerschelmann, Rhein. Mus. XXXVI 464).

6.

Menander de Encom. IX 149 ed. Walz: ἀλλ' ἐπεὶ εὐρεται καὶ τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ὕμνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἤδη τινὲς καὶ Διονύσου γονὰς ὕμνησαν καὶ Ἀπόλλωνος γονὰς ἕτεροι, καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἑρμοῦ, ubi fortasse scribendum ὡς Ἀλκαῖος καὶ Ἡφαίστου κτλ. ut rhetor quattuor Alcaeï hymnos respexerit: nam Apollinis certe natales illustraverat hic poeta, vid. fr. 2, ex hymno in Bacchum videtur fr. 90 petitum. Quod Menander deinde addit: ἔστι δὲ ὡς ποιητῇ μὲν καθ' αὐτὸ μόνον τὸ εἶδος χρήσιμον, συγγραφεὶ δὲ οὐδέποτε, ὁ μὲν γὰρ καὶ Χάριτας μαινευόμενας καὶ Ὁρας ὑποδεχομένας καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματεύεται, ὁ δ' ἐπ' ἀνάγκης ὅτι βραχύτατα ἔρεϊ, quamvis universim de poesis et pedestris orationis discrimine disputet, tamen haec quoque exempla videtur ex Alcaeo, quem modo adhibuit, petivisse. Poterat Alcaeus Horas Mercurii nutrices fingere, cf. Philostr. in vita Apoll. V 19: ἐνθυμεῖται (ὁ Ἑρμῆς) τὰς ὥρας, ὑφ' ὧν αὐτὸς ἐν κορυφαίς τοῦ Ὀλύμπου ἐτάφη. et Imag. I 24: τίκεται μὲν ἐν κορυφαίς τοῦ Ὀλύμπου . . . ἐνταῦθα τὸν Ἑρμῆν ἀποτεχθέντα Ὁραι 933 κομίζονται. sed poterant etiam Gratiae una cum Horis commodè in Vulcani natalibus adhiberi. Non recte G. Wolf Menandri locum retulit ad fr. 62, qui versus neque ex hoc in Mercurium hymno neque ex Vulcani natalium descriptione petitus est, quod vel numeri diversi arguunt.

7. [21.]

Pausan. VII 20, 4: Βοῦσι γὰρ χαλεπὴν μάλιστα Ἀπόλλωνα Ἀλκαῖός τε ἐδήλωσεν ἐν ᾧ τῷ εἰς Ἑρμῆν, γράψας, ὥς ὁ Ἑρμῆς βοῦς ὑφέλοιτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed Porphyrio ad Horat. Od. I 10, 9: „fabula haec autem ab Alcaeo ficta, et iterum Mercurius idcirco traditur furandi repertor, quia oratio, cuius inventor est, animos audientium fallit“, non de boum, sed de phae-trae furto verba facere videtur, id quod etiam Voss Mythol. Briefe I 101 censet, quamquam alia, quae ibi exposuit, omnino improbanda. Hanc alteram igitur fraudem Lesbios poeta excogitavit, ut veterem famam exornaret, eumque sequitur Horatius, qui per totum carmen Alcaeï vestigia legit, cf. quae idem Porphyrio adscripsit ad v. 1: „Hymnus in Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta.“ Fabulam, quemadmodum Alcaeus enarravit, videtur tradere Schol. Hom. Il. O 256: Ἑρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαιᾶς τῆς Ἀτλαντος εὗρε λύραν, καὶ τοὺς Ἀπόλλωνος βόας κλέψας εὐρέθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τῆς μαντικῆς. ἀπειλοῦντος δὲ τοῦ Ἀπόλ-

λωνος εκλεψεν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τόξα· μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν χάβδον, ἀφ' ἧς καὶ χρυσόοραπες ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη· ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν, ὅθεν καὶ χρυσάωρ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. Fortasse etiam Philostr. Imag. I 26 lyricum respexit.

8. [23.]

Athen. X 425 C: Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἶνοχόον. nisi est ex alio carmine.

9. [54.]

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

᾽Ωνασσ' Ἀθανάα πολεμαδόκος,
ἃ ποι Κορωνήας ἐπὶ πίσεων
ναύω πάροιθεν ἀμφι(βαίνεις)
Κωραλίω ποτάμῳ παρ' ὄχθαις.

10. [55.]

934

Strabo IX 412: Οὐκ εὖ δ' ὁ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ Ὀγγηστοῦ κατέ-

Fr. 9. Strabo IX 411: ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς τοῦ Ἑλικωνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἰδρυμένη, κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἀρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον· κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρύσαντο ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κουάριον (Palmerius Κουράλιον, sed repugnat ipse Strabo p. 412 et 436) προσηγόρευσαν ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ· Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωραλίον, λέγων ᾽Ωσσ' Ἀθάνᾳ ἀπολε . . . . . ἀπὸ Κορωνείας ἐπιδέων αὐα (sic A, ἐπιδέων αὐα c, ἐπιδεύων ἄνω g, ἐπιδέω αὐτῷ hi) πάροιθεν ἀμφι . . . . . Κωραλίῳ ποτάμῳ παρ' ὄχθαις. Poetae locum om. Bkl, et no nihil nisi ποτάμῳ π. ὄχ, exhibent. — V. 1. ᾽Ωνασσ' Ahrens, Ἀθανάα πολεμαδόκος Welcker. — V. 2. ἃ ποι Ahrens, ἃ που Welcker. — Κορωνήας ἐπὶ πίσεων scripsi, nam corruptelae hic fere ortae ex similitudine litterarum, quas librarius neglexit. Welcker coniecit ἐπὶ λαῖω (quod etiam Meineke probat, qui proprium nomen esse putat, velut est ap. Hippocr. Epid. III 134 et 142 ed. Littré). — V. 3. ναύω Welcker. — ἀμφιβαίνεις Welcker supplevit. Fortasse verbum v. 2 delitescit, conicias Κορωνήας ἐπὶ πόρεις πόλιν ναύω πάροιθεν ἀμφι βώμῳ. Cf. Callim. in Lav. Pall. v. 63: Ἡ πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθνωμένον ἄλσος καὶ βωμοὶ ποταμῷ κείντ' ἐπὶ Κουραλίῳ. — Longe aliter locum conformavit O. Müller: Ἀνασσ' Ἀθαναία πολίων, ἀπὸ τὰς αἰς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἴθι, Πάροιθεν ἂν ἰδρυσάμεσθα κτλ. Hartung πολέμων ἰδρις, ἃ που Κορωνήας ἐπιερημνίου ναὸν πάρ. ἀμφιβαίνεις.

(τὸν) γέννατ' εὐπέδιλλος Ἴρις
χρυσοκόμα Ζεφύρω μίγειθα.

* 14. [81.]

Τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιο τέα κόρα.

II. ΣΤΑΣΙΩΤΙΚΑ.

935

15. [1.]

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πᾶσα δ' Ἀρη κεκό-
σμηται στέγα
λάμπραισιν κυνίαισι, καττᾶν λεῦκοι κατύπερθεν ἵππιοι
λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα· χάλκισι δὲ πασ-
σάλοις
κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω
βέλους,
5 θῶρακές τε νέοι λίνω κοίλαι τε κατ' ἄσπιδες βεβλή-
μεναι·

ρὸν γεγονέναι τὴν εἰκασίαν. Respicit huc Etym. Gud. 278, 17: Τὰ γὰρ ἀνθ' ἡ λέγεται ἡμερᾶ, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικά θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρον καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν. Cf. Et. M. 470, 28. Argum. Theocr. Id. XIII (ubi Ἐριδος). Eustath. II. 391, 24 et 555, 30. — V. 1. θεῶν, v. θεῶν, θεῶν BE edd. vett. — V. 2. τὸν γέννατ' scripsi, γείνατ' libri, ἐγείνατ' Gaisford, ἐγέννατ' Schneidewin. — εὐπέδιλλος Ahrens, legebatur εὐπέδιλος. — V. 3. μίγισα Porson, libri μιχθείσα.

Fr. 14. Apollon. de pron. 395 A: Ἡ τεὸς Δωρικῇ τῇ σὸς ὁμωνυμεῖ . . . καὶ παρ' Ἀιολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· Τὸ δ' ἔργον κτλ. — ἀγήσαιο Bast alii, cod. ἀγήσατο.

Fr. 15. Athen. XIV 627 A: Ἀλκαῖος ὁ ποιητής, εἰ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερά τῶν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις σεμνυνόμενος φησίν· Μαρμαίρει κτλ. καίτοι μᾶλλον ἴσως ἤρμοττε τὴν οἰκίαν πλήρη εἶναι μουσικῶν ὀργάνων. A. Schoene hoc carmen ad bellum exterum refert, fortasse recte, sed grammatici veteres non videntur eiusmodi carmina a stasioticis segregavisse. — V. 1 init. affert Eust. 1320, 1. — Ἀρη A, ἄρη BP, ἄρει VL. — στέγα Blomfield, vulgo στέγη. — V. 2. κυνίαισι B, κυνίαισιν A, κυνέαισιν VL, λαμπρᾷ σικυνίαισιν P. — καττᾶν, P κάτταν. — κατύπερθεν, legebatur καθόπερθεν, B καθάπερ. — V. 3. νεύοισιν Schneidewin alii, vulgo νεύουσιν. — χάλκισι B, χάλκειαι PVL, vulgo χάλκεαι. — V. 4. κρύπτοισιν Welcker, vulgo κρυπτοῖσιν. — κνάμιδες, PL κναμίδες, V κναμίδες. — ἄρκος APV, ἔρκος L. — ἰσχύρω βέλους, ἰσχυρῶ βέλους A, ἰσχυροβελὲς PVL. — V. 5. νέοι λίνω scripsi, νέω λίνω Casaubonus, vulgo νέφ λίνω, Ursinus νεώλινοι, unde Schneidewin νεόλλινοι. — κοίλαι scripsi, κώλαι

παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ
 • κυπάττιδες.
 τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρῶτιστ' ὑπὸ Φέργον ἔστα-
 μεν τόδε.

* 16. [46.]

. . . . . Βλήχρων ἀνέμων ἀγείμαντοι πνόαι.

* 17. [52.]

936

. . . . . Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι.

18. [2.]

Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κῦμα κυλίνδεται,

Ahrens, κόϊλαι Seidler, vulgo κοῖλαι. — κατ' ἄσπιδες Schweighaeuser, κατασπίδες PVL. — βεβλημένοι ABP, βεβλημένον VL. — V. 6. κυπάττιδες Blomfield alii, κυπάτιδες PVL, κυπάσιδες Ahrens. — V. 7. λάθεσθ' Iani, λαθέσθαι PVL. — πρῶτιστ' Schneidewin, πρώτισθ' A, πρώτιστα PVL. — Φέργον Blomfield, legebatur ἔργον. Praeterea Ahrens v. 1 παῖσα, v. 2 καθίπερθεν, v. 6 ζώματα, v. 7 ὑπὸ scripsit.

Fr. 16. Schol. Il. θ' 178: Ἄλλως δὲ ἤδη αὐτὸ τὸ βλήχρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ'. Βλήχρων ἄ. ἄ. πνοιαί. Idem legitur ap. Eustath. 705, 62 et Cram. An. Ox. I 95 (sive p. nomine), ubi πνοαί. Resp. Et. M. 200, 13. Zonar. 393. Suid. v. Βλήχρον. Videtur autem hoc fr. sicut sequens ex allegorico carmine petitum.

Fr. 17. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 613, 36: Τῇδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπίρρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι· Γαίας κτλ. Cf. idem 588, 27: Τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθεῖται ἄν· οὐ γὰρ ἔστιν ἑλλιπὲς τῇ ἐν προθέσει, συστέλλομένον τοῦ ὧ εἰς τὸ δ, ὡς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσῳ, ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἶκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρὰ τε τὸ Πυθῶ τὸ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφη κατὰ τὸ Αἰολικὸν εἶδος βαρύνεσθαι.

Fr. 18. Heraclid. Alleg. Homer. c. 5 ed. Mehler: Ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μιτυληναῖον μελοποιὸν εὐρήσομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ταραχὰς ἐξίσον χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ (AB νῆ) τῶν ἀνέμων στάσιν (olim male haec verba ad Heraclidis orationem referebantur)· τὸ μὲν γὰρ . . . ἀγκυραῖ. Τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μιτυληναίων ἐγειρομένη σύστασις. cf. Matranga An. 299. Cocondrius περὶ τρόπων in Boisson. An. III 294 (cf. Walz Rhet. VIII 787): Παρὰ Ἀλκαίῳ· Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ. — V. 1. Retinui quod Ahrens coniecit ἀσυνέτημι, coll. Choerobosc. in Psalm. 26: παρ' Αἰολεῦσι δὲ πολλὰ εὐρίσκονται, ἀσυνέτημι, ἐλευθέρωμι, δέδωμι (fort. δοκίμωμι), et Theodos. in Bekk. An. III 1045: τινὲς

τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
 5 χεῖμωνι μοχθεῦντες μέγαλ' ἄλ' ἄλ'
 περ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
 λαῖφος δὲ πᾶν ξάδηλον ἦδη
 καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὐτό·
 χόλαισι δ' ἄγκοιναι.

19. [3.]

937

Τὸ δηῦτε κύμα τῶν προτέρων ὄνω
 στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
 ἄντλην, ἐπεὶ κε νᾶος ἐμβᾶ
 νή(ατα).

ἐνόμισαν τὰ εἰς μὲν πάντα τῆς Αἰολίδος εἶναι διαλέκτου· πολλὴ γὰρ ἔστιν παρ' αὐτοῖς ἢ εἰς μὲν κατάληξις· γέλοιμι γὰρ καὶ ἀσυνέτημι φασί. Neque vero acquiesco in hac coniectura; offendit insolens structura (epist. 4 Heracliti ἂν δὲ ὑμεῖς ἀξυνετῆτε γράμματα suspicionem magis movet, quam arcet), οὐ συνέτημι στάσιν plus excusationis habuerit: sed multo magis offendit incommoda sententia: nam tempestatem coortam quilibet animadvertit. Poterat poeta dicere ἢ ὅ' οὐ συνέτην τ. ἀ. στάσιν; i. e. nonne iam ante animadvertentem tempestatem? hand vanus sum augur, qui futurum periculum vobis cecini. Fortasse in eandem sententiam scribendum Εὐ συν(ν)έτησα τῶν ἀνέμων στάσιν. Antea suspicatus sum Δασύνεται πάντων ἀνέμων στάσι, i. e. horret coelum vel potius mare: nam δασύνεται nudum non magis insolens, quam ἐνίκησε, alia id genus. Horatius Od. I 14 hoc Alcae carmen aemulatur, sed exordium immutavit, ut inde nil auxilii petere possis. — V. 3. Respicit huc Apoll. de pron. p. 379 B. — ἂν, Ahrens ὄν. — μέσσον Blomfield alii, libri μέσον, Cocond. ἄμμε δὲ τὸ μέσον ἀλ' ἄλ' φ. σ. μέλανι. — V. 5. μοχθεῦντες Heracl., μοχέοντες Coc., Ahrens μόχθεντες. — μάλα Coc., καλὰν Heracl. (AB καλὰ), hinc Blomfield κάλων coniecit. — V. 6. περ Hermann, vulgo παρὰ, AB περὰ, Blomfield παρ vel πᾶσαν μὲν ἄντλος. — V. 7. πᾶν Ahrens, v. πᾶν. — ξάδηλον cum perperam interpretatus esset Hartung substituit δαλητόν, Ahrens ξάδαλον scripsit. — V. 8. χόλαισι, libri χολαῖσι, χαλᾶσι Ursinus. — ἄγκοιναι scripsi, legebatur ἄγκυραι, quae vocabula alias quoque a librariis permutata; vitium non procuravit G. Curtius ἀγκύραις coniiciens: nam non est locus ancorae, cum navis tempestate laborans in medio mari versatur. Ἀγκοῖνα (ἀγκοῖνη) funis est, quo antenna ad malum religatur, cf. Boeckh Seewesen p. 132.

Fr. 19. Heraclid. c. 5: Ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου (Μυρσίλου) αἰνιτόμενος ἐτέρωθι πον λέγει· Τὸ δὲ εὐ γε κύμα τῶ προτέρω νεομωστίχει παρέξει δὲ ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην (quae sequuntur vulgo male ad Her. orationem referebant), ἐπεὶ καὶ νᾶος ἐμβάλνει. Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει καὶ τὰ πλείεστα τῶν διὰ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν πελαγίοις χειμῶσιν εἰκάζει. — V. 1. δηῦτε Seidler, τῶν προτέρων Seidler, ὄνω ego correxi, Seidler ὄμω coniecit, AB τὸδ' εὐτε κ. τω προτέρω νέμω, Hermann τῶ προτέρω νέον, Gaisford τῶ προτέρω νέμω, similiter Blass τῶ προτέρω νέμω casu patrio. — V. 2. στείχει Blomfield, στοιχεῖ Ahrens, libri στίχει. — πόνον

20. [4.]

Νῦν χρόνῳ μεθύσθην καὶ τινα πρὸς βίαν
πάνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

21. [7.]

Μέλαγχρος αἰδῶς ἄξιός εἰς πόλιν.

22. [10.]

Λόφον τε σείων Κάρικον.

23. [11. 12.]

Ἄνδρες πόλῃος πύργος ἀρεῦτοι.

πόλιν AB, ut Elmsley coni., Hartung distinxit πόλιν, ἄντην ἐπεὶ κε
v. ἰ. interpretatus ἄντην, quod omni ex parte falsum. — V. 3. κε,
libri καί, antea κα scripsi, Seidler καν i. e. κατὰ. — ἐμβὰ νῆ(ατα)
scripsi, i. e. νεῖατα, nisi νῆτα ad modum Doridis malis, libri ἐμβάινει,
Seidler ἐμβὰ. Sed fortasse plura intercepta sunt, velut ἐμβάινῃ
(κάτα, τετραέλικτος ἄλμα), vide ad fr. 155, sive (κάτα κάμψ
ἐλάση κατ' ἄκρας) vocabulo diremto. — Huc fortasse respicit Schol.
Pind. Isth. I 52: Καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστοχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμῶνα
λέγει, ubi Αλσγόλος corrigunt.

Fr. 20. Athen. X 430 A: Κατὰ γὰρ πᾶσαν ᾠραν καὶ περιστάσειν
πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὐφροσύνεται. — ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις
(Meineke εὐφροσύναις scripsit): Νῦν κτλ. — V. 1. μεθύσθην libri ut
videtur, vulgo μεθύσκειν. — V. 2. πάνην Ahrens, πίνειν Casaub., vulgo
πνεῖν. Cf. Arcad. de Acc. 160, 4: τὰ εἰς νόω παραληγόμενα φύσει
μακρῶ φωνήεντι, ὅποτε μὴ εἴη κατ' αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται . . .
τὸ πάνω (πάνω) βαρύνεται ὡς ἰδιὸν αἰολικόν. Ceterum vir doctus con-
iecit: καὶ χθόνα πρὸς βίαν παίειν, ubi Hartung προύειν praeoptat.

Fr. 21. Hephaest. 79: τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον . . .

Μέλαγχρος αἰδῶς (ita Fl Turn., sed A αἰδῶς, atque iam Vossius αἰδῶς
correxerat, αἰδῶς ἄξιός hinc affert Cram. Gramm. An. Ox. I p. 208, 17)
ἄξ. εἰς (A ἐς) πόλιν. Valde offendit insolentia structurae, suspicor
poetam scripsisse Μέλαγχρος, αἰδῶς ἄξιός ἢς πόλι, ut tyrannum mor-
tuum vel imperio privatum laudaverit, cum qui successerunt in eius
locum, multum illo deteriores essent vel viderentur. Nolim εἰς πόλι
commendare, nam forma εἰς a Lesbii sermonis proprietate abhorret,
nec dominantem aut vivum laudaturus erat Alcaeus nisi cavillandi
gratia; item participium εἰς repudio, quo Alcman usus est.

Fr. 22. Strabo XIV 661: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλον τὰ τε
ὄχλινα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. ἅπαντα
γὰρ λέγεται Καρικὰ. Ανακρίων μὲν γε φησὶν . . ., ὁ δ' Ἀλκαῖος· Λόφ.
κτλ. Eadem Eust. II. 367, 25 (τε om.).

Fr. 23. Schol. Aeschyl. Pers. 347: ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν
ἀσφαλὴς. Ἀλκαῖος· ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος, sed cod. Medic.
sec. Gaisford Et. M. Praef. p. VIII ἄνδρες πόλῃος πύργος ἀρεῦτοι, (Din-
dorf tantum ἀρεῦτος ex cod. Med. adnotavit,) quod praetuli, quamquam

Schol. Aeschyl. Sept. 398: Οὐδ' ἔλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα·
ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὄπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ'
ἑαυτὰ δύνανται ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτά, ἐὰν γενναῖος ᾖ.

τείχος ἄρειον Homerus dixit Il. 1 407. O 736. Huc adde Schol. Soph.
Oed. R. 56: Ἀλκαῖος· ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι, eademque Suid.
v. Ἀρήϊος. Antea Aristide usus (vide infra) locum in hunc modum
supplevi:

οὐ λίθοι
τείχεων εὖ δεδομένον,
ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρήϊοι.

nec poenitet me illius coniecturae: nam hanc fere sententiam videtur
poeta pronuntiasse, neque cod. Med. lectionis πόλιος tanta est aucto-
ritas, ut supplementum (ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρήϊοι sit sper-
nendum. Sed quae praegressa sunt, non licet certo restituere, quando-
quidem Aristides poetae sensa, non verba expressit: nam vocabulo
δεδομμένοι, quod recentiores Graeculi frequentant (cf. Lobeck Phry-
nich. 587), Alcaeum usum esse non est verisimile. — Respicit hunc
locum Aristid. I 821: δι' αὐτὰ πάντα χρόνιον καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεργεῖν
ὡς πρῶτα καὶ τῶν δευτέρων ἐρωμένως ἀντέχεσθαι καὶ τὸν λόγον
βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμένοι οὐδὲ λίθοι τει-
χῶν εὖ δεδομμένοι οὐδὲ στενωποὶ τε καὶ νεώρια ἢ πόλεις,
ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Alcaeum hanc
esse sententiam indicat idem II 273 (Phot. Bibl. p. 430 A): Τὸν λόγον
ὃν κάλει μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὅτερον δὲ οἱ πολλοὶ παρα-
λαβόντες ἐχρήσαντο ὡς ἄρα οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα οὐδὲ τέχνη τεκ-
τόνων αἱ πόλεις εἴεν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὐτοὺς
σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα καὶ τεῖχη καὶ πόλεις. Cf. etiam I 791:
ἐὰν . . . τοῦ θανάτου τοὺς λίθους ἀνῆτε μικρὸν τι καὶ νομίσητε πλεί-
ονος ἄξιους ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν οἰκοδομημάτων καὶ πιστεύσητε ἀληθὲς
εἶναι τὸ κάλει τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τεῖχη οὐδὲ ῥοδεῖα οὐδὲ στοαὶ
οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἴεν, ἀλλ' ἄνδρες αὐ-
τοῖς εἰδότες θαρρεῖν. Ad idem hoc carmen fort. referendum quod
dicit Plato de Leg. VI 778 D: περὶ δὲ τειχῶν, ὧς Μέγιστος, ἔγωγ' ἂν τῇ
Σπάρτῃ ἐνυμφερόμην τὸ καθεύδειν ἐὰν ἐν τῇ γῇ καταλείμενα τὰ τεῖχη
καὶ μὴ ἐπανιστάσθαι, τῶνδε εἴνεκα· καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπέρ
αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ χαλκὰ καὶ σιδηρὰ δεῖν εἶναι τὰ τεῖχη
μᾶλλον ἢ γῆνα. Nisi forte Tyrtaeus eandem sententiam carmine illu-
stravit, quorsum referre possis quod est ap. Hephaest. p. 3:

Τίρυνος, οὐδὲ τι τεῖχος ἐπήρκεσε.

Huc adde Nicolaum Progymn. I 277 Walz: πρὸς αὐτὸν βλέπων Ἀλκαῖος
ὁ ποιητὴς οὐ ξύλα καὶ λίθους, ἀλλ' ἄνδρας ἐφιλοσόφησε πόλεως
εὐστάσιν. et Philotheum ap. Mingarelli Codd. Nan. 533. Sed sive
Alcaeus primus sive iam ante Lacon aliquis poeta Spartanorum vir-
tutem eximio hoc praeconio decoravit, postera aetate, cum fraudulen-
torum hominum industria clarorum virorum nominibus abusa litteras
commenticias studiose propagaret, hoc dictum ad Lycurgum translatum,
v. Plut. Lyc. 19: φέρονται δ' αὐτοῦ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἀποκρίσεις τοι-
αῦται πρὸς τοὺς πολίτας . . . καὶ πάλιν περὶ τῶν τειχῶν· οὐκ ἂν εἴη
ἀτελείστος πόλις, αἷτις ἀνδρείοις (corrige ἀνδράσις ἀρετοῖς), καὶ οὐ
πλείστοις ἐστεφάνωνται.

25. [14.]

Ὀνήρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἃ δ' ἔχεται φόπας.

26. [94 b.]

Οὐδέ πω Ποσειδαν
ἄλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον·
οἶον (πέδον) γᾶς γὰρ πέλεται σέων.

* 27.

939

Ἐπταζον ὥστ' ὄρνιθες ὤκυν
αἰετον ἐξαπίνης φάνεντα.

* 28.

Ἄρεν δαΐφοβος δαΐκτηρ.

* 29.

Ἄρενος στρατιωτέροις.

Fr. 25. Arist. Vesp. 1234: Ὀνήρωφ', οὗτος ὁ μαιόμενος (sic Rav., vulgo μαινόμενος) τὸ μέγα κράτος Ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται φόπας· ubi Schol. παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὀνήσεν οὗτος καὶ μαινόμενος (cod. Ven. ὤνησαι οὗτος ὁ μαινόμενος et τρέψεις τάχα) τὸ μ. κράτος τάχα τρέψεις τήν π. ἃ δ' ἔ. φ., ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος· οὕτως Ἀλοεῖς. unde Buttman vidit Aeolicum κράτος restituendum esse, contra Seidler ζητῶν i. e. interpretamentum vocis μαιόμενος addendum censuit. et deinde: ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρωδεῖ εἰς Κλίωνα ὡς μαινόμενον. Rectius Schol. in Thesmoph. 162: Ἐν Σφῆξιν (παρωδῆται τό)· Ὀνήρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μ. κράτος. — V. 1. κράτος Buttman et Seidler, legebatur κράτος. — V. 2. ἀντρέψει Seidler, ἀντρέψει Ahrens.

Fr. 26. Coniunxi duo fr., quorum prius (v. 1. 2) servavit Herodian. περὶ μον. λέξ. 10, 25: Εἰρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ αὐ μίνοντος τοῦ δ Ποσειδᾶν· Οὐδέ πω κτλ. Choerobosc. Epim. I 277 Ποσειδαν Aeolicum dicit, sed 299 Ποτίδαν et Ποσειδαν iisdem tribuit. — V. 3. Et. Flor. Miller Misc. 264: σέων· ἔστι γὰρ σέω, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ· οἶον γᾶς γὰρ πέλεται σέως quae correxī: nisi forte οἶον (πέδον) γὰρ γᾶς malis. Meineke οἶον secluserit, et γᾶς pluralem numerum esse existimavit.

Fr. 27. Herod. περὶ μον. λέξ. 23, 9: Παρητησάμεθα δὲ Ἀλολῖδα διάλεκτον διὰ τὸ Πτάζω, ἑπταζον· ὡς τό· Ὀρνιθες ὤκυν αἰετὸν ἐξαπτήνας φάνεντα. Poetae nomen quamvis sit omissum, probabiliter Alcaeō tribuas. Correxī codicis scripturam.

Fr. 28. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 1: Ζητούμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρης, Ἄρεος γενικὴν πῶς εὔρηται διὰ διφθόγγου· λέγομεν Ἄρενος, Ἄρενι· . . . ἡ κλητικὴ Ἄρεν δι' ὁ φόβος διακτῆρ. Scripsi δαΐφοβος, Cramer δαΐκτηρ. Hartung δαΐφρον. Blass Ἄρεν, δι' ὃν φόβος δαΐκτηρ. Alcaeī haud dubie versus est.

Fr. 29. 30. 31. Tria haec fragmenta Alcaeō tribuit Seidler, legun-

* 30.

Τὸ γὰρ

Ἄρευι κατθάνην κάλον.

* 31.

Μίξαν δ' ἐν ἀλλήλοισι Ἄρενα.

32. [9.]

ΠΡΟΣ ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΝ.

Herodotus V 95: Πολεμεόντων δὲ σφεων παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγένετο ἐν τῇσι μάχησι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητῆς συμβολῆς γενομένης καὶ νικούντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καὶ σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἐωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἐτάρῳ. Ipsum carminis initium servavit Strabo XIII 600 (ubi Meinekios ab aliena manu additum esse censet): Πιττακὸς δ' ὁ Μιτυληναῖος πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύωνα 940 στρατηγὸν (τῶν Ἀθηναίων) διεπολέμει τέως, διατιθεῖς καὶ πάσων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητῆς ἑαυτὸν ἐν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον τὰ ὄπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρὸς τινα κήρυκα κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ· Ἀλκαῖος σόος Ἄρει ἐνθάδ' οὐκνυτὸν ἀληκτορὶν ἐς γλαυκωπὸν ἱερὸν ὃν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. ubi σόος h a m. sec., σος F, σῶς rwx, om. i. — Ἄρει, ἄρει ho, ἄροι ceteri (F αροι). — ἐνθάδ' Dhz (ἐνθαδ F), ἐνθαδε x, ἐνθα δ' C. — οὐκνυτὸν, οὐκνυτον h, οὐκνυ τὸν i, οὐκνυτὸν C (ut videtur) moz, οὐ κῆται rw. — ἀληκτορὶν, ἀλυκτορὴν oz, τὸν ἀληκτορὶν Ald. — Welcker coni. Ἀλκ. σῶος, ἀρήϊ' ἔντεα δ' (hoc iam Wesseling) οὐκί· τὰν ἀλκτῆρα ζινὸν ἐς Γλαυκωποῦ (hoc iam Wesseling) ἱερὸν ἐκρ. Ἀ., Seidler Ἀλκαῖος . . σῶος Ἄρει, ἔντεα δ' οὐκί, τὰ οἱ τὸ ἀλκνυπον ἐς Γλαυκωποῦ Ἴρον ὀνεκρέμασαν Ἀττικοί. probante Schneidewino, nisi quod de Lindavii coniectura ἀλκροτον scripsit. Ahrens Ἄλκαος σῶος . . . Ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐκ (ἴσως) αὐτὸν δ' ἀλκντόρινον εἰς Γλαυκώπιον Ἴρον ὀνεκρέμασαν

tur ap. Choerobosc. Epim. I 210 (Bekk. An. T. III 1340): Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ εἰς εὖς ἀποβάλλουσι τὸ ὅ κατὰ τὴν γενικὴν . . . χωρὶς τοῦ Ἄρεως, Ἄρεως· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ ὅ παρὰ τοῖς Ἀολεῦσιν, οἷον· Ἄρεως στρατιωτέρεως κτλ. — Fr. 29 cod. Marc. στρατιωτέρεως. — Fr. 30. τὸ, cod. Marc. τῷ. κατθάνην Ahrens, v. καταθανεῖν. — Fr. 31. μίξαν δ' ἐν ἀλλήλοισι Schneidewin, v. μίξαντες ἀλλήλοισιν, sed Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 3: μίξαν δὲ ἀλλήλοισι. — Ἄρενα, cod. Marc. Ἄρενι.

... "Αττικοί. vel si malis: "Αγγελλε κᾶρυξ οἴκαδ' "Αλκαος Σάος γ', ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐ φύγον, "Α δὴ κτέρας Γλανκώπιόνδε "Αττικοί ἱρον ὀνεκρέμασαν. Kramer ἔντεα δ' οὐκ εὗρυτο coni. et deinde de Ursini coni. ἀνεκρέμασαν edidit. Hartung "Αλκαῖος σόος αὐτός "Αρην, | ἔντεα δ' οὐ φύγον, ᾧ κτέρας εἰς | Γλανκώπιον ἱρον ὀνεκρέμασαν | "Αττικοί. Hecker "Αλκαῖος σῶος "Αρενῖ, ἔντος δὲ κλύτον ἀνάκτορον ἐς Γλανκώπιον ἱρον ἀνεκρέμασαν "Αττικοί. Blass εὐκυκλον δ' ὀνδῆ-κατο ῥῖνον ἐς Γλανκώπιον ἱρον | οἱ κρέμασαν "Αττικοί non curans numerorum proprietatem, nam ad Sapphicum metrum revocat. Fortasse Alcaeus scripsit:

Σῶς "Αλκαῖος "Αρην,
"Εντεα δ' οὐ· κύτος (αὐόν) ἀνάκτορον ἐς Γλανκώπω
"Ιρον ὀνεκρέμασαν
"Αττικοί.

numeris usus Archilochiis. Spondei v. 1 et 2 in nominibus propriis admissi non offendunt. Pro ἀνάκτορον v. 2 fort. legendum Ἀλέκτορος, cf. Enstath. 1479, 30.

33. [67. 8.]

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΝΙΔΑΝ.

"Ηλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λάβαν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
(ἐπειδὴ μέγαν ἄθλον Βαβυλωνίοις
συμμάχεις τέλεσας, ῥύσαό τ' ἐκ πόνων,)
5 κτένναις ἄνδρα μαχαίταν βασιληῖων
παλαίσταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
παχέων ἀπὸ πέμπων.

941

Fr. 33. V. 1 et 2 affert Hephaest. 58: Τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν τελευταίαν ἔχον λαμβικὴν καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, ὅσον τὸ Ἀλκαίου (τὸ Ἀλκ. om. FIHB)· ἦλθες (ἦλθεν FIH, ἦλθον B) κτλ. — γᾶς Libanius (vulgo γῆς), qui carminis initium resp. I 406 Reiske: Ἀρ' ὅσιν μοι καιρὸν ἔχει κατὰ τὸν Λέσβιον Ἀλκαῖον ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· "Ηλθες ἐκ περάτων γᾶς οὐκ ἐλεφαντίνῃ χρυσοδέτῃ καλλωπιζόμενος λαβῇ, καθάπερ ἐκεῖνος ἐποίησεν, ἀλλ' ἄτεχνῶς χρυσῇ ψυχῇ κατενθύνων τὴν οἰκουμένην. — ἐλεφαντίναν, FI ἐλεφαντίνων. — Carminis argumentum illustrat Strabo XIII 617: ἄνδρας δ' ἔσχεν ἐνδόξους (Μιτυλήνη) τὸ παλαιὸν μὲν Πιττακόν, καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδαν, ὃν φησὶν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τελεῖσαι μέγαν ἄθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι κτείναντα ἄνδρα μαχαίταν, ὥς φησι, βασιλῶν παλαιστὰν (DFhi παλαστὰν) ἀπολιπόντα μόνον ἀνίαν παχέων (mox τ' ἀχέων) ἀπενέμπων (sic F, reliqui ἀποπέμπων). Unde v. 3 et 4 restitui, cetera emendavit O. Müller, nisi

III. ΣΚΟΛΙΑ.

34. [27.]

Ἦτοι μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὄρανῳ μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥόαι.

— — — — —

— — — — —

κάββαλλε τὸν χεῖμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
5 μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσῃ
μάλθακον ἀμφι . . γνόφαλλον.

35. [29.]

Οὐ χεῖρ κάκοισι θυμὸν ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνειαμένοις μεθύσθην.

quod v. 5 βασιλῆιον scripsit, ego praeoptavi βασιλῆϊων. (Superavit igitur quattuor digitis vel Herculis staturam, si fides est Herodoro ap. Schol. Pind. Isthm. III 87, sed prorsus aequavit Perseum, de quo Herod. VII 117: *μεγάθει μέγιστον ἔδοντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πέντε πήχεων βασιλῆϊων ἀπέλειπε τέσσαρας δακτύλους.* qui quidem scriptor alio loco I 178 exponit, regius cubitus quantum exsuperet Graecorum mensuram: ὁ βασιλῆϊος πήχυς τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μέζων τρισὶ δακτύλοισι.) Contra Ahrens: *Βαβυλωνίοις συμμάχους ἐτέλεσσάς τ' ἄεθλον μέγαν Κῆν πόρων πόλεων ἄσφ' ὑπερύσασα, Κιένναις ἄνδρα μ. β. παλάστιαν ἀπυλείποντα μόναν ἱαν Πάχεων ἀπὺ πέμπων.* Meineke maluit τέλεσσας μέγα ἄθλον, ἐκ τε πόρων σφείας ἐρύσασα.

Fr. 34. Athen. X 430 A: *Κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὐρίσκειται. χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις· Ἦτοι κτλ. — V. 1. Ἦτοι, Hecker νίφει requirit. — ἐκ δ' ABP, ἐν δ' VL. — ὄρανῳ, ὄρανῳ cod. Farnes. ap. Ursinum, ὥρανῳ ABP, ἄρανῳ V, οὔρανῳ L. Cf. Herodian. περὶ μόν. λέξ. 7, 27: Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ὦ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα καὶ ὥρανός λέγων κατὰ τροπὴν τὴν οὐ διφθόγγου εἰς τὴν ὦ καὶ ἄνευ τοῦ ὦ ὄρανός. — V. 2. πεπάγασιν, πεπάγασιν PVL, πεπήγασιν B, utrumque A. Ahrens πεπάγασιν requirit. — V. 3. κάββαλλε VL, κάμβαλλε BP. — V. 4. κίρναις L, κερναῖς V, κερνάς C, κερναῖς AP. — V. 5. 6 om. C. — V. 5. αὐτὰρ et ἀτὰρ etiam apud Aeolenses tralaticium accentum retinere docent grammatici, vid. Ahrens D. Aeol. 10, sed de vocola αὐτὰρ haesito, quandoquidem in Homeri carminibus omnino ita collocatur, ut prior syllaba ictu feriat, inde conficias, etiam Ionicos poetas antiquos αὐτὰρ pronuntiavisse. Item accentus vocis οὐδὲν fr. 35, 2 et alibi incertus. — ἀμφὶ κόρσῃ, ἀμφικόρσαι P, ἀμφικέρσαι B. — V. 6. ἀμφι . . γνόφαλλον, B ἀμφιγνόφαλλον, PV ἀμφὶ γνόφαλλον, L ἀμφὶ γνάφαλλον. Supplent ἀμφιτίθη(τίθει), ἀμφιτίθεις, ἀμφιβαλὼν. Hartung μάλθακον ἔσσαμενος γν.*

Fr. 35. Athen. X 430 B: *Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν (Ἀλκαῖος)· Οὐ χεῖρ κτλ. — V. 1. θυμὸν, θυμὸν Stephanus, vulgo μῦθον. — ἐπιτρέπην*

36. [33. 32.]

942

Ἄλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέraisιν
περθέτω πλέκταις ὑποθύμιδάς τις,
καὶ δὲ χεύατω μύρον ἄδν κατ τῷ
στήθεος ἄμμι.

37 A. [5.]

Τὸν κακοπάτριδα

Πίττακον πόλιος τᾶς διχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἑστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀόλλεες.

37 B. [6.]

Diog. Laert. I 81 (unde hausit sua Suidas v. Σαράπους):
Τοῦτον (Πίττακόν) Ἀλκαῖος σαράποδα μὲν καὶ (lege ἤ) σάραπον
(Cod. Cant. σύραπον, Hartung συρόποδα) ἀποκαλεῖ διὰ τὸ πλατύ-
πουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὸ πόδε, χειροπόδην δὲ διὰ τὰς ἐν
τοῖς ποσὶν ῥαγάδας, ἃς χειράδας ἐκάλουν (cf. Et. M. 810, 27: Χεῖ-
ραι, αἱ ἐν τοῖς ποσὶν ῥαγάδες. καὶ χειρόποδες οἱ οὕτω τοὺς πόδας
κατεργαγότες, οἷον ῥαγόποδες: non tamen propterea χειρόποδα
corrigendum; Hartung χειροπόδην requirit), γαύρικα (Menage

Ahrens, vulgo ἐπιτρέπειν. — ἀσάμενοι, B ἀσάμενος. — V. 3. Βύκη
Schweighaeuser, cf. Etymol. M. p. 216, 47, AP Βυκί, B βυγί, VL
βανί. — V. 4. μεθύσθην ABP, μεθυσθῆναι VL.

Fr. 36. Coniunxi duo fragmenta in unum: v. 1 et 2 leguntur ap.
Athen. XV 674 C: Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιέδοντο τὸν τράχηλον στε-
φάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις: Ἄλλ' ἀνήτω κτλ. —
V. 1. ἄλλ' ἀνήτω μὲν Casaubonus, B ἄλλα ἀνήτω μὲν, Cant. L ἄλλα
ἀνήτωμεν, Schneidewin ἀνήτω. — ταῖς δέraisι Ahrens, vulgo ταῖς
δέrais, unde olim scripsit ταῖσι δέrais. — V. 2. περθέτω Cant. L,
παρθέτω Casaubonus. — πλέκταις ὑποθύμιδας Blomfield, vulgo πλεκτάς
(Cant. L πλέκτας) ὑποθυμιάδας. — V. 3 et 4 leguntur apud Athen. XV
p. 687 C: Ἀλκαῖος ἔφη· Καὶ δ' ἐχέυσατο (B καδδιεχέυσατο, C καδδε-
χεύατο) μύρον ἄδν (Ahrens ἄδν) κτλ. quae emendavi. Praeterea resp.
v. 1 Pollux VI 107, v. 2 Schol. Theoc. VII 63. Athen. XV 678 D.

Fr. 37 A. Aristot. Polit. III 9, 5: οἷον εἴλοντό ποτε Μιτυληναῖοι
Πίττακόν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προεστῆκεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλ-
καῖος ὁ ποιητής. Διηλοὶ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἴλοντο τὸν
Πίττακόν ἐν τινὶ τῶν σκολιῶν μελῶν· ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι· Τὸν κτλ. —
V. 2. πόλιος Schneidewin, vulgo πόλεως. — διχόλω scripsi, i. e.
discordis, quemadmodum δίχολοι γινῶμαι dicuntur, vide infra p. 193.
Atque διχόλω etiam Schmidt commendavit, ἀχόλω libri (B 2, 3 ἀχόλω),
Camerarius et Schneider ἀσχόλω, ego olim conieci ζαχόλω. — V. 3.
ἐπαινέοντες, ἐπαίνεντες Ahrens. Resp. Plut. Erot. c. 18: Κοινῇ τὸν
Ἐρωτα συνεγγράφουσι εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι καὶ νομοθε-
τῶν καὶ φιλοσόφων ἀθρόαι φωναὶ μέγα ἐπαινέοντες, ὥσπερ ἔφη
τὸν Πίττακόν ὁ Ἀλκαῖος αἰρεῖσθαι τοὺς Μιτυληναίους τύραννον. ubi
Reiske ἀθρόα φωνᾷ vel ἀθρόαις φωναῖς coniecit, ut Alcaeï sint verba,
probante Schneidewino.

γαύρηκα, vid. Hesych. γαύρηξ, ὁ γαυριῶν) δὲ ὡς εἰκῇ γαυριῶντα, φύσκωνα δὲ καὶ γάστρωνα (Pollux II 173: τὸν δὲ Πιττακὸν [ABC Ψιττακὸν, quemadmodum in nummo Lesbio apud Mionnet. Suppl. VI p. 64 Φιττακός scriptum] γάστρωνα ὁ Ἀλκαῖος καλεῖ), ὅτι παχὺς ἦν, ἀλλὰ μὲν καὶ ξοφοδορπίδαν (cod. Mon. ξοφοδορπόδαν, Suid. ξοφοδορπίδα, sed ξοφοδορπίδας tuetur Plut. Quaest. Sympos. VIII 6, 1; ceterum cf. Hesych. Ζοπαδασπίδας· λαθρο-943 φάγους, ubi Ζοποδασπίδας corrigunt, et Ζοφοδερχίας· σκοτόδειπνος, λαθροφάγας, ubi Ζοφοδορπίδας corrigunt) ὡς ἄλυχον, ἀγάσυρτον (Lobeck et Hecker ἀνάσυρτον, Hartung ῥυπόσυρτον) δὲ ὡς ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρόν. quae haud dubie omnia ex eodem carmine, ex quo fr. 37 A, petita sunt.

* 38.

Τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λάβα.

39. [28 a.]

Τέγγε πνεύμονας οἶνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,

Fr. 38. Hephaestio 63: τὰ δὲ τρίμετρα ἀκατάληκτα (ἰωνικά ἀπὸ μελίζονος) διχῶς συνέθεσαν οἱ Ἀλοεῖς . . . ἓν καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν, οἷον· τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρ. λ., ubi ACPS τριβώλετερ, FHBB τριβώλετες. atque τριβώλετερ vocandi casum esse testatur Choerobosc. Epim. I 272: οἱ Ἀλοεῖς εἶδος ἔχουσι συστήλλειν τὸ ἢ εἰς τὸ ἓν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· οἷον ὁ τριβώλετερ, ὡς τριβώλετερ· ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης. accentum retrahendum esse idem docet II 431. Vocabulum ipsum, quod non recte interpretatur Hermann a voce τριβός repetens, ex τριβόλος et ὀλετήρ compositum, apud Choeroboscum scribendum: ἔστι δὲ τριβόλος εἶδος ἀκάνθης. Plantae huius fructu pauperes vescabantur, vid. Dioscor. IV 14: οἱ δὲ περὶ τὸν Στεφύμονα ποταμὸν Θράκῃς τὴν μὲν πόαν χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον αἰτοποιοῦνται, χρώμενοι αὐτῷ ἀντὶ ἄστρον. Est igitur ex τριβωλόλετερ in artum redactum, quemadmodum τετραῖχμον ex τετραδάραχμον, μώνυχες ex μονώνυχες ortum. Versum, quem antea Neuium alios secutus Sapphoni tribui, nunc Alcaci reliquiis inserui, qui hoc convicio usus videtur, ut Pittaco paupertatem exprobraret; hoc igitur dixit: cum ipse tribuli fructus comedas, non amplius Arcades culpandi sunt, quod iuglandibus vescantur; itaque nescio an rectius οὐκ ἄρ' scribatur, nam poeta videtur dixisse οὐκ ἄρ' Ἀρκάδεσσι λάβα | φάγην βαλάνοις vel ἔμμεν βαλαναφάγοις. Ac fortasse huc pertinet fr. 91.

Fr. 39. Carmen hoc ex variis fragmentis composui. V. 1 cum iuitio v. 2, et deinde v. 3. 6. 7. 8 servavit Proclus ad Hesiodi Op. 584: Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἄδειν· οἶνω πνεύμονα τέγγε (ita AB Trinc., sed Gaisford τέγγε πνεύμονας οἶνω)· τὸ γ. ἄ. περιτέλλεται (περιστέλλεται AB Trinc.)· ἃ δ' ὦρα χαλεπὰ· ἀχεῖ κτλ. V. 1 et 2 leguntur ap. Athen. X 430 B: Θέρους δὲ (Ἀλκαῖος)· Τέγγε (ubi τέγγε AC, τέγγαι B, τέγγη PVL) πλεῦμονας (P πλεῦμωνας) . . . ἃ δ' (A a m. s. ἢ δ' et similiter deinde χαλεπῇ) . . . δὲ δίψαις (sic B, δὲ διψαῖς AP, δέδιψαις V, δὲ διψᾷ C, δὲ δειψᾷ L) ὑπὸ κανύματος. iidemque duo versus ib. extant I

εἴ μὲν γὰρ γέλοιον, πάντα δὲ θεῶν ἐκὸν πέραςτος. 944
 ἔγωγε δ' ἐκ πετάλων ἰδὼς τέττιξ, πτερόγων δ' ὄψο
 καλὴν ἰγρὸς πέτρης εὐδαί. θέρος δ' ὄκρυα
 ἢ γέλοιον κατὰ γὰρ πετάμενον πάντα κατατάνυ.
 ἔνθα καὶ γυναικὶς γυνὴ δὲ γυναικὶς μαρμαίεται.
 ἔστιν δ' ἄνδρος, ἐκὸν καὶ πετάλων καὶ γόνυ Σείριος
 ἔγωγε.

944: τὸν δὲ καὶ Ἰσχυρὸς ὁ Μηναιεύς; παρὰ τὴν Ὀδὴν πετάμενον
 τέρτιξ... πετάμενον. V. πτῆρ. τέρτιξ. ἢ δ' ἀπὸ γέλοιον; π. δὲ διὰ
 τοῦ δὲ δὲ. V. δ' ἰδὼς. D. δ' ἰδὼς. D. δ' ἰδὼς. O. ὄψο. Prae-
 terea τ. 1. ἀπὸ Ὀδῆς XVII. 11. Macrobi. Sat. VI. 13. Plutarch. Sympos.
 VII. 1. 1. respo. ἰδὼς de Sappho. respo. c. 29. Denique Eustath. ad
 Od. 1612. 14. ἀπὸ οὗ πετάμενον τέρτιξ. et ad II. 643. 5 et 890. 47
 τέρτιξ πετάμενος οὗτος. Mire Lili in Herme VI. 427. Petronianum c. 34
 et 73. τέρτιξ πετάμενος ἰσχυρὸς ad principium Alcibi carminis revocat at-
 que inde colligit, etiam Neronis maculo Lesbii poetae carmina Romae
 esse recitata: atque alii quoque interpretes obscuram illud τέρτιξ πετάμενος
 vel potius τέρτιξ πετάμενος a graeco verbo τέρτιξ repetant: quod quo iure
 faciunt, non intelligo. — V. 1. πετάμενος οὗτος edidi secutus Athen.
 loco priore et Pind. ap. Gell. πετάμενος οὗτος, unde Grotendorf alii
 πετάμενος οὗτος. Quod ceteri exhibent οὗτος πετάμενος τέρτιξ, inde
 videntur repetendum, quod fuit antiquioris poetae didactici versus:
 Ὀδὴν πετάμενος τέρτιξ, γυνὴ δ' ἄνδρος Ἀφροδίτη; vid. Suid. v. τέρτιξ),
 quem imitatus est Alcaeus. — V. 2. εἰς αἶμα Seidler. — V. 3. 6. 7. 8
 adiecti sunt ex Proclo ad Hesiod. Op. v. 584. qui una cum initio car-
 minis attulit: εἴ μὲν δ' ἐκ πετάλων τέρτιξ ἐν τέρτιξ, ἄνδρ' ὅτι
 καὶ εὐδαίνας, γυνὴ δὲ μαρμαίεται γυναικὶς, ἰσχυροὶ δὲ τοὶ
 ἄνδρες, ἐκὸν κατὰ γὰρ γόνυ Σείριος. — V. 3. redintegravi
 et v. 4. 5. addidi ex Demetrio de elocut. 142. ubi omisso auctoris no-
 mine leguntur atque sine idoneo argumento Sapphoni tribuebantur:
 γέλοιον καὶ ἀπὸ ἰσχυρὸς γέλοιον, ἔγωγε ἀπὸ πετάμενος: ὅς ἐστι τοῦ
 τέρτιξ. Πτερόγων δ' ἐκὸν κατὰ γὰρ πετάμενον ἰγρὸς εὐδαί, ὅτι ποτ'
 ἄν γέλοιον κατὰ γὰρ πετάμενον: ita etiam R. κατὰ γὰρ ἢ ἐκὸν κατὰ γὰρ κατ-
 ατάνυ. — V. 3. ἰδὼς Seidler, ἰδὼς Graevius, vulgo τέρτιξ ἐν apud
 Proclum. — δ' ὄψο κατὰ γὰρ scripsi, Demetrius δ' ἐκὸν κατὰ γὰρ (Ald.
 Vind. ἐκὸν κατὰ γὰρ, π. κατὰ γὰρ, Cantab. ἐκὸν κατὰ γὰρ), Ahrens ὄψο,
 Iacobs ἀπὸ. — V. 4. πέτρης adiecti, vid. Hesiod. Op. 584. — (θέρος)
 ὄκρυα γέλοιον κατὰ γὰρ πετάμενον πάντα κατατάνυ scripsi; quae
 Hesiodus tribus verbis θέρος κατατάνυ ὄψο significavit, pluribus
 persequitur Alcaeus. ὄκρυα pro ὅτι ποτ' ἄν correxit Ahrens, πετά-
 μενον pro ἐκὸν κατὰ γὰρ Hartung: sed praestat fortasse ἰσχυρὸς ut
 κατὰ γὰρ ad πάντα κατ. referatur, cf. Hesiod. Scut. 393: ἦμος δὲ γέλοιον
 κατατάνυ: ἔγωγε τέρτιξ ὄψο ἰσχυρὸς θέρος ἀφροδίταις αἰδέειν
 ἀρχεται. κατατάνυ Ahrens et Finckh κατατάνυ, i. e. cicada) sine
 exemplo posui, sed est principalis forma, et quemadmodum ὀδῶν et
 ὀδῶν alia variantur, ita Aeoles αἰάνω pro αἰάνω usurpavisse veri-
 simile. Alii aliter haec conformaverunt. Emperius θέρος ὄκρυα γέ-
 λων πρὸς κατὰ γὰρ ἰσχυρὸς θῆ κατατάνυ, Hartung ὅτι τ' ἰσχυρὸς
 γέλοιον κατὰ γὰρ πετάμενος κατὰ γὰρ αἰάνω, Iacobs ὅτι ποτ' ἄν
 γέλοιον κατὰ γὰρ αἰάνω ἐκὸν πετάλων κατατάνυ. — V. 6. καὶ scripsi,
 vulgo δὲ καὶ. Seidler δὲ, minus grata eiusdem voculae repetitione.
 Deinde Seidler γυναικὶς μαρμαίεται, vulgo μαρμαίεται γυναικὶς. —

40.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

41. [31.]

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
καθ' δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἵτ' ὅτι Οἶκι λαῖς·
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δῖος υἱὸς λαθικάδεα 945
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔρχεε κίρναις ἓνα καὶ δύο
5 πλέαις κακ κεφάλαις, αἱ δ' ἀτέρα τὰν ἀτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

V. 7. δ' Seidler vulgo δέ τοι. — ἐπεὶ καὶ scripsi, vulgo ἐπεὶ. — γόνα scripsi, vulgo γόνατα. Resp. huc Plinius Hist. Nat. XXII 43, ubi de scolymis dicit: „Venerem stimulare in vino Hesiodo et Alcaeo testibus: qui florentie ea cicadas acerrimi cantus esse et mulieres libidinis avidissimas virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adiumento tunc valentissimo.“

Fr. 40. Athen. I 22 F: Καὶ ἀλλαγῷ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ. ubi V πρὸς τέλλεται.

Fr. 41. Athen. X 430 C: Πῶς οὖν ἐμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἓνα καὶ δύο κνᾶθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτων, φησὶ Σέλενος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις, φησὶ γὰρ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ. ἓνα πρὸς δύο ῥητῶς κινᾶναι κελεύων. V. 1—4 cum initio v. 5 rursus leguntur XI 481 A: Ἀλκαῖος· πίνωμεν κτλ. ubi cum καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ sequatur, hic quoque librum indicatum fuisse coni. Meineke. — V. 1. πίνωμεν, Meineke πίνωμεν requirit. — τὸ λύχνον μένομεν Welcker scripsit, τὰ λύχνη ἀμμένομεν Porson (ἀμμένομεν Ahrens), priore loco Athen. τὸν λύχνον σβέννυμεν, altero τὸν λύχνον ἀμμένομεν. — V. 2. καθ' δ' ἄειρε L altero loco, καθάειρε B, καθάειρε P, καθάειρε V, priore loco καθ' δ' ἀναιρε (ἀναιρε P), Ahrens ἀειρε. — αἵτ' ὅτι Οἶκι λαῖς scripsi, Athen. pr. l. αἱ τὰ ποικίλα, altero l. αἱ τὰ B, αἱ τὰ P, αἱ τὰ V, αἱ τὰ L, ποικίλλεις A, ποικίλλεις P, ποικίλλεις B, ποικίλλεις VL. Poeta dicit: sive quod aliud vasculum vis depromere. Οἶκίς sive Φοῖκίς Alcaei sodalis est: Et. M. 216, 48: Βύκηις· ὄνομα Αἰολικόν, παρὰ τὸ βάκχος, βάκχης καὶ βύκχης, ὥς ἔπκος ἔπκίς καὶ οἶκος οἶκίς, ubi Ἰππίς et Οἶκίς scribendum. Nomen comparat in titulo Argolico CIGr. I 1210 Καλλιματῆς Οἶκος. Ut Βύκχης ex Alcaeo fr. 35 petitum, ita etiam Οἶκίς et fortasse Ἰππίς. Cum forma λαῖς compono Hes. εἰκὴ λαῖς· ἔαν τολμήσης (fort. est Corinthiae). Alcaei locus varie tentatus, Schweighauser αἵταις ποικίλαις, unde alii αἵτα, Seidler ὦ φέτα, Meineke antea νάματα, Ahrens αἵφα ποικίλαις vel αἵψ' ἀπὸ κίλλεα, Cramer ἀνατοποικίλαις (ἀνατα ποικίλαις), Hartung αἵπνοτοποικίλοις. Schmidt μετὰ λαισθήα ποικίλαις, quod interpretatur bello confecto. — V. 3. οἶνον, Athen. priore loco οἶνος. — Σεμέλας L, σεμέλας PV utroque loco. — υἱὸς omissum est altero loco. — λαθικάδεα Schweighauser, λαθικάδε' L, λάθι καθ' V, λάθι κάδε P, λαθι καθ' ἔαν B, ut possis λαθικάδεαν conicere, altero loco λαθικήδεα. — V. 4. ἔδωκ', libri ἔδωκεν. — ἔρχεε, altero loco PVL ἐγγείαι. — κίρναις, A κίρναις, P κίρναις, CVL κίρναις, altero loco κέρνα. — δύο altero loco om. Leguntur haec etiam X 430 A: ἔρχεε κέρνα εἰς (sic ABP, κίρναις εἰς VL) ἓνα καὶ δύο. — V. 5. πλέαις, altero loco πλείους, Schweighauser πλείαις. — Deinde libri καὶ κεφαλαῖς (B, κεφαλᾶς PVL) δ'

42.

Κατ τᾷς πόλλα παθοίσας κεφάλας κακχεάτω μύρον
καὶ κατ τῷ πολίῳ στήθεος.

43. [35.]

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηϊᾶν.

44. [30.]

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

ἄτερα (BP, δ' ἄτερα VL) τὰν ἑτέρα. Porson πλείαις κακ κεφαλᾶ· ἃ δ' ἑτέρα κτλ., contra Matthiae πλείαις· κακ κεφαλᾶς δ' ἃ ἑτέρα distinctit hiatu intolerando, quem ut removeret Schneidewin ἃ *ἑτέρα* vel ἃ δ' ἑτέρα proposuit, utramque in partem falsus, nam litterae *F* nullus est locus, ut arguit Sappho fr. 1 v. 5 *κάτέρωτα*, traiectionem autem δὲ in Alcaeo non ferendum: eo nomine praestat Heckeri coniectura ἃ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέρα κακ κεφαλᾶς κύλιξ. Sane κατὰ κεφαλῆς, quod est *praiceps*, *praecipitantes* (proletarii *κατακέφαλα* dicunt) minus commode cum ἔγχεε quam cum ὠδήτω iungitur, atque huic distinctioni patrocinator Athenaei alter locus, ubi fr. voce πλείαις terminatur, quamquam huic argumento non nimium tribuendum. At πλείαις nudum displicet, cum simplex ὠδήτω satis planum sit; itaque Porsonum sequor, neque vero mendii immunis est locus; fort. scrib. πλείαις ἄς κεφαλᾶς, i. e. *plenas usque ad summum*, quemadmodum Athen. XI 501 A et D *στόμα* et *πρόσωπον* de culice dixit. Apud Theocr. XXIX 20 legitur ἄς (A αῖς), sed fortasse antiquae Aeolidis fuit κᾶς. Denique ἄτερος pro ἑτερος scripsi, quemadmodum Aeoles ἄτέρων dixerunt (Cram. An. Ox. II 160), quocum convenit Sapphicum *κάτέρωτα*. — V. 6. ὠδήτω P, vulgo ὠθεῖτω.

Fr. 42. Plut. Sympos. III 1, 3: διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινούς (Blomfield ἀνηθινούς) ἐκ τῶν τραχῆλων καθάπτοντες ὑποθυμῖδας ἐκάλουν καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῷ πολίῳ στήθεος. quae in ordinem redegei. — V. 1. κακχεάτω nunc scripsi, olim χεύσον ἐμοί (rectius Ahrens χεύον). — V. 2. Kock στήθεος ἀννήτινον supplendum suspicatur, quo supplemento facile caremus, vid. supra fr. 36, quo non minus apte Plutarchus uti poterat; nam haec duo fragmenta simillima, neque tamen Plutarchi locus ad fr. 36 v. 3. 4 referendus, ut Blomfieldo visum.

Fr. 43. Athen. XI 481 A: Ἀλκαῖος . . . καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ· Λάταγες κτλ. ἄς διαφόρων γινομένων καὶ ἐν Τέφῳ κυλίκων. Cf. Athen. XV 666 B: Δικαίταρχος δ' ὁ Μεσσήνιος . . . ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λατάνην φησὶν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα et XV 668 D: ὅτι δὲ ἐσπούδατο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος δῆλον ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι, ὡς ἱστορεῖ Δικαίταρχος ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου. Fort. v. 1 scrib. δὲ πότηνται. — V. 2. κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηϊᾶν L, κυλίχναν ἀπὸ Τηϊᾶν P V. Praeterea in edit. 1 ἀπὸ scripsi.

Fr. 44. Athen. X 430 C: Καὶ καθόλου δὲ συμβουλευῶν φησὶν (Ἀλκαῖος)· Μηδὲν κτλ. Eadem Eust. II. 1163, 11. — μηδὲν Eust. CL Bas, μηθὲν ABPV. — δένδριον Ahrens, codd. δένδρον, Bentley δένδρεον.

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάλιον ἐρχομένοιο.

* * * * *

ἐν δὲ κίρνατε τῷ μελιάδεος ὅττι τάχιστα
κράττηρα.

* 46.

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσσαι,
αἱ χρῆ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

47. [34.]

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὀξύτερω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

48 A. [26.]

Κρονίδα βασίλῃος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πεδ' Ἀχίλλεα.

48 B. [49.] 947

. . . Ἀχίλλευ, ὃ γὰρ Σκυθίας μέδεις.

Fr. 45. Ath. X 430 B: Τοῦ δ' ἦρος (πίνων εὐρίσκειται Ἀλκαῖος). Ἦρος κτλ. καὶ προσελθὼν· ἐν δὲ κίρνατε κτλ. — V. 1. ἐπάλιον ACP, ἐπαιον VL. Post hunc versum inserendum censet Kock fr. 46, non recte, nam est illud novi carminis exordium: solet enim Hephaestio quantum licitum erat, primos carminum versus adscribere. — V. 2. κίρνατε Matthiae, κίρνάτε AB, κίρνάται C, κίρνα τὰ P, κίρνα τὸν V, κίρνω τὸν L.

Fr. 46. Hephaest. 41: Τὸ μὲν οὖν Ἀιολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι· Κέλομαί κτλ. Alcaei haud dubie est, Neue non recte Sapphoni tribuit. — V. 1. κέλομαι, κέλλομαι HfI Mingarelli cod. Nan. 489. — Μένωνα, Μίνωα Ming. — καλέσσαι, A et edd. καλέσαι. — V. 2. αἱ χρῆ Ahrens, vulgo εἰ χρῆ, ἐχρῆ B3, ἐχρην B2. — ἐπ' ὄνασιν, HbfI ἐπονάσιν.

Fr. 47. Athen. II 38 E: Ἀλκαῖος Ἄλλοτε κτλ. Resp. Eust. Od. 1910, 18. — V. 1. ἄλλοτα bis Blomfield, vulgo ἄλλοτε. — V. 2. ὀξύτερω Blomfield, vulgo ὀξύτερον. — ἀρυτήμενοι scripsi, vulgo ἀρη-
τυμένοι.

Fr. 48 A. Hephaest. 61: Ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀνατα-
λήκτω ἐχρήσατο· Κρονίδα βασιλῆος κτλ. — πέδ' Casaubonus, libri
καῖδ', Turn. πόδ'. Cf. Choerobosc. Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183):
ἰσοσυλλάβως κλιθέντα, οἷον ὁ Βίας τοῦ Βία, ὁ Δρύας τοῦ Δρύα, ὁ Θόας
τοῦ Θόα, ὡς . . . ὁ Αἴας τοῦ Αἴα . . . παρ' Ἀλκαίῳ· Αἴαν τὸν ἄρι-
στον. Mihi grammaticus, qui accusativum interpretatur, errasse vide-
tur, credo Αἴαν scribendum, quemadmodum A exhibet: atque compen-
latio haec carminis exordio satis conveniens. Deinde sic fere videtur
Alcaeus scripsisse:

Φαῖσιν ἐς Τροίαν τῶν Δαναῶν ἔλθεμεν. . .

Cf. Scolion 17 ap. Athen. XV 695 C.

Fr. 48 B. Eustath. ad Dionys. Per. 306: Ἄλλοι δὲ φασιν ἔτερον

49. [50.]

Ὡς γὰρ δῆποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτῃ λόγον
εἶπεν· χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὐδείς πέλετ' ἔσλος
οὐδὲ τίμιος.

* 50.

. . . . . Δοκίμοι δ' ἄριστος ἔμμεναι
πάνων· αἱ δέ κ' ὀνῆσι φᾶδυσ περὶ φρένας οἶνος, αὐτὸς δὲ
ἄθλιος.

εἶναι τοῦτον Ἀχιλλεῖα παρὰ Σκύθαις βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἡράσθη τε τῆς Ἰφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ τόπος Ἀχιλλεῖον. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα· Ἀχιλλεὺς (Ἀχιλλεύς MbKm var. lect. R) ὃς τὰς Σκυθικὰς (Km σκυθικὰς, τοῖς Σκυθικοῖς M var. lect. R) μεδέει. Eadem Eudoc. 86. — ὃ scripsi, Seidler ὁ, legebatur ὃς, cf. ad fr. 1. — μέδεις Seidler, libri μεδέεις. — γὰς scripsi, legebatur τὰς. Pariter in App. Anth. 107 legendum οἶδε καὶ Ἑλλάδι γὰρ δουλοσύναν ἔπορον, ubi τὰν scriptum.

Fr. 49. Schol. Pind. Isthm. II 17: Χρήματα, χρήματ' ἄνηρ· τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δὲ ἐστὶν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθει ἐξ ὀνόματος, ὥς δῆλον ὄντος, ὃς ἐστὶν ὁ τοῦτο εἰπών, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθει, οὐκ Ἀργος, ἀλλὰ Σπάρτην· Ὡς γὰρ δῆποτε φασὶν Ἀριστόδημον ἐν Σπ. λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν κτλ. Eadem Diog. Laert. I 81, ubi ὡς γ. δ. Ἀρ. ὃν φασὶν οὐκ ἀπ. ἐν Σ. λόγον εἰπεῖν . . . ἔσθλος (cod. Mon. ἔσλος) verbis οὐδὲ τίμιος omissis. Cf. Suidas v. χρήματα, χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὐδέποτε· ἔσθλος . . . καὶ Ἀλκαῖος· ὡς γὰρ δῆποτ' Ἀριστόδημόν φασιν ἐν Σ. οὐκ ἀ. λ. εἰπεῖν χρήματα καὶ τὰ ἑξῆς. Respicit huc Zenob. VI 43 ibique interpr. Arsen. 476. Apostol. XVIII 32. Paroemiogr. T. II p. 129. Fortasse autem hoc fr. sicut fr. 51 rectius adscripseris Stasioticis. Correxī haec iustis versuum numeris restitutis. — V. 1. φαισ' et v. 2 εἶπεν (εἰπῆν) Schneidewin, legebatur φασὶν et εἰπεῖν. — V. 2. ἔσλος schol. Pind. et cod. Monac. Diog., ἔσθλος Diog. et Suidas.

Fr. 50. Alcaeī haud dubie sunt versus (ut iam olim monui, ubi fragmentis adespotis inserui), quos adhibet Demetrius περὶ ποιημάτων Vol. Hercul. Ox. I 122: ἰδαῖσ | — νλ. εἶναι . . νω | . . δεκενη — σπε | . . . ρενας οἶνος οἰδιωτοῖς καπῶ γὰρ κεφαλὰν κατισχοτον | θάμα θυμον αἰτιαμενοὶ | πεδαπετομενας | τακετητοδουκετι | . . . . . ἐν πρ . . αι . . . | τωκαι. λυτα καιρν. Eadem nuper repetita sunt Vol. Hercul. coll. alt. T. V. 19 non sine scripturae varietate | \ αρις | — ν μεν | \ — ν. | — δεκονη — σπε | — νας θῖνος οἰδι | \ — ος κατω γὰρ κεφαλὰν κατισχ — τ — γον. θα μαθυμον αἰτιαμε|νος πε. ατονομενας | τακει — ητοδουκετι | — ενπι — α | τωκαιτ. \ ντα καιρν. Quae in hoc chartae frusto leguntur, omnia poetae attribuenda sunt, praeter novissima verba, ita ut opinor corrigenda: καὶ τὰ αὐτὰ καὶ Ἰβν(νος). Praeterea respicit Demetrius hos versus p. 122 ed. Oxon., p. 20 ed. Neapol., ubi iustus chartarum ordo servatus esse videtur, sed quae hac pagina leguntur aegre expédias, v. 2 νει φησι φρε — v. 5. ν — ογαρουδιωπων | αντι τουμη φευγομεν — λητ — αι — τοτεφη | — οἰς λεγουσιν μετα | —

κάπος γὰρ κεφάλαν κατίζει· τὸν φὸν θαμὰ θυμὸν αἰτι-
 άμενος
 πεδαμενόμενός τ' ἀσάξει· τόκ' οὐκέτι φανδάνει· πῶ
 τάνδε, πῶ.

(ο)υντα (καί) τοκλ [Ox. τοβα] | . (κα δ)εκε . αλαν κατισ(χη) κε [Ox. κα]
 τον τ. (ν) . (μ) . (τ)αν | . . (η) . τα [Ox. τλ] (ιαν τω) του . | (τιν) . . εβα .
 ιογινην [Ox. ισηνην].

Apparet poetam enarrare, quid patiantur qui vino se obruant, numeri autem carminis sunt iidem, quibus in stasioticis fr. 15 Alcaeus utitur, et in scoliis fr. 49, ut recte vidit Blass, itaque licet iam verba mendosa et hiulca ad certam normam exigere. V. 1 scripsi (δοκίμο)ι δ' ἄριστος εἰμυμαι (πῶ)νω(ν); ubi ἄριστος est *felix* sive *beatus*, cf. Hesiodi fr. 95: ὦ τέκνον, ἡ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ. — V. 2 facili negotio quid poeta scripserit, assequi licet (αί) δέ κ' ὄνη(σι φᾶδν)ς περὶ φρένας οἶνος, αὐ δὲς ἄθλιος. περὶ φρένας satis tuetur Homericus sermo Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ alia; δὲς ἄθλιος consulto poeta dicere maluit quam pervagato τρις ἄθλιος uti. — V. 3 κάπος γὰρ κεφάλαν κατίζει, i. e. *gravedo*, *καρηβαρία*. Voce κάπος, quam Alcaeo restitui, utitur Eurip. Phoeniss. 854 καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κάπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, i. e. *lassitudinem*, ubi perperam nunc αἰπος legitur. Ab hac voce omnino separanda κάπος i. e. *habitus* sive *spiritus*, quorsum pertinet gravior corrupta glossa apud Hesychium in hunc modum emendanda: κάπον πλόος· φάρυγξ. — τὸν φὸν θαμὰ θυμὸν αἰτιάμενος πεδαμενόμενός τ' ἀσάξει. Recte mihi videor πεδαμενόμενος restituisse, cf. Hesychii glossam: πεδαλενόμενοι· μεταμελόμενος, μεταδιωκόμενος, quamvis vitii non sit expers. Sed ἀσάξει (cf. Hesych. ἀσάζειν· λυπεῖσθαι), quod a litterarum vestigiis nimis recedit, non satisfacit, malui tamen ita, quam κείται scribere. — V. 4. τόκ' οὐκέτι φανδάνει· πῶ τάνδε, πῶ i. e. non amplius placet cantilena convivalis πῶ τάνδε, πῶ, sive πῶ, χαίρε πῶ malis; cf. Alc. fr. 54. Pro τόκ' possis etiam τῷ δ' scribere. — Hartungi somnia silentio praetermittere satius. Blass in Mus. Rh. XXXII 459 haec ita refinxit: . . . δὲ κόνη . . . περὶ φρένας οἶνος, οὐδ' ἰάτριος· | κάτω γὰρ κεφάλαν κατίζει, τὸν φὸν θαμὰ θυμὸν αἰτιάμενος, | πεδαμενόμενος τὰ κεν θῆ: ubi κόνη idem sit quod κονεῖ i. e. ἐνεργεῖ, ἰάτριος autem vocabulum omni auctoritate destitutum, denique κάτω, quod est in charta, quid sibi velit, non intelligo. — Quod Sapphus nomen in proxima pagina 123 ed. Ox. (ed. Neap. p. 16 B) delitescere olim suspicatus sum, iam dudum abieci, scribendum videtur: ἔρωτα φησὶ σαφῶς τὸν ἐν τῷ θώρακί σου συνιστάμενον θυμὸν καὶ παράσσοντα τὴν ψυχὴν: quae si ordo chartarum iustus in ed. Ox. servatus esset ad Ibycum posset revocare: sed ea quidem in re potior Neapolitanorum auctoritas videtur. Hac mea coniectura abusus Hartung ex his Demetrii verbis Sapphus versiculos restituere periclitatus est. Item vana specie deceptus sum, cum p. 128 ed. Ox. Alcaei et Sapphus nomina deprehendisse me existimarem . . . τησις πραγματικὴ αὐτῇ· διὰ γὰρ τὴν ἐντροχάζουσαν ἀδηλόγητα περὶ τοῦ νηλ . . . ποιήμασιν εἰσιν Ἀλκαῖος τε καὶ Σαπφώ κ., nam ed. Neap. p. 18 exhibet σημάσιν εἰσιν. \ | — \ | αττικαῖς δηφω. Sed recte agnovi Euripidis et Sophronis nomina p. 115 sc. παρ' Εὐριπίδῃ ἐν νινσανίαι (ed. Neap. 4 A) i. e. ἐν Λυκωνίῳ, et p. 127 Ox. παῖς ἐκ τῶν Σώ(φ)ρονος μείμων (ed. Neap. 14 A): item ad Sophronem referendum quod legitur p. 121 B (13) τοῖς προεκκειμένοις ὑπὸ τῆς εἰσαγομένης γυναικὸς· Κοικῶν μὲν γὰρ

51.^{*} [59.]

Πέτρας καὶ πολίας θαλάσσας τέκνον . . .
 . . . ἐκ δὲ παίδων χάυνους φρένας, ἃ θαλασσία λέπας.

52. [60.]

Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Διννομένη παρίσδων.

53. [36.]

948

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

*54 A. B.

Χαῖρε καὶ πῶ τάνδε.

Δεῦρο σύμπωθι.

ὀνοματοποίησεν. Sed apographa huius libri tam mendosa sunt, ut restituendi labor fere irritus sit, nisi planissime investigaveris, qua de re Demetrius verba faciat, velut p. 121 A (p. 11), qui locus haud dubie ad νόμον Πυθικὸν eiusque partes spectat: καὶ ἡ μετὰ τοῦτο σπονδή, ὅτε τῷ θεῷ νεικήσαντι σπουδὰς ἐπιτελοῦσιν οἱ περιοικοῦντες τὸν τόπον ἐκείνον· εἴτα μέρος ἐπόησεν τὸ λεγόμενον καταχόρευσιν (Ox. κατακορησιν, Neap. etiam vitiosius κατα.οπον), ἐν ᾧ μετὰ τὴν νείκην ὁ θεὸς χορεύει. ἔτι δ' ἐπὶ πᾶσιν τὸ συριγμὸν ἔχον τοῦ δράκοντος ἐν τῷ ἐσχάτῳ sive ἐν τ. ἐσχ. ἀγῶνι.

Fr. 51. Athen. III 85 F: Μνημονεύων δ' αὐτῆς (τελλίνης) Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχρυνμένης σκυτάλης ὁμοίως φησὶν εἶναι τὰς λεπάδας ταῖς καλουμέναις τελλίναις. Καλλίας δ' ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίου λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ὥδην, ἥς ἡ ἀρχή· Πέτρας κτλ. ἥς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι· Ἐκ λεπάδων χάυνους φρ. κτλ. ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς ἤελυς καὶ φησιν οὐκ εὖ Δικαίταρχον ἐκδεξάμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδάρια δὲ ἡνίκ' ἂν εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν. — V. 2. ἐκ δὲ παίδων Ahrens, libri ἐκ λεπάδων.

Fr. 52. Athen. XI 460 D: Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτ. πώνης διννομένη παρίσδων (sic PV, παρίσδων A, παρίσδων L). — ποτηρίων, suspicor ποτήριον scribendum esse. — πώνης i. e. πίνεις, antea scripsi πῶ, νέους Διννομένη, Ahrens πώνεις, idem dativum Διννομένη restituit.

Fr. 53. Tzetz. Lycophr. v. 212: Οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρρητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ Ἀλκαῖος φησὶν· Οἶνος κτλ.

Fr. 54 A. B. Et. M. 689, 51 (Favor. 395): Ἔστι καὶ δῆμα προστακτικὸν παρὰ Ἀλολεῦσιν, οἷον· χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ· σύμπωθι, ubi V ἀντὶ τοῦ σύμποθι ἢ ἐκ τοῦ πῶ τὸ πῶθι. Redintegrat Et. Flor. Miller Misc. 258 χαῖρε καὶ πῶι τάνδε et δεῦρο σύμποθι. Ad eundem modum in vasculis pictis Atticae officinae legitur χαῖρε καὶ πίει τήνδε, et in alio τιν τάνδε λατάσσω.

IV. ΕΡΩΤΙΚΑ.

55. [41. 42.]

Ἴοπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
θέλω τι φείπην, ἀλλὰ με κωλύει αἰδώς.

56. [40.]

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

Fr. 55. V. 1. Hephaestio p. 80: Τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεῦθον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δωδεκάσυλλαβον, ὅλον· Ἴοπλοχ' κτλ. — Ἴοπλοκ' ἄγνα APE (nisi quod ἄγνα), Ἴοπλοκ' ἄγνα S, Ἴοπλοχ' ἄγνα vulgo, psilosim iam Schneidewin restituit. — μελλιχόμειδε APES, ut Hermann restituit, μελιχόμειδε Fl, μελιχόμειδες C, vulgo μελιχόμειδε. Formam μελιχομείδης, quam sup-peditat Hesychius (interpretatur προῦγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, προῦνοος) respuit numeri lex. — V. 2. adiunxi ex Aristotele Rhet. I 9: Τὰ γὰρ αἰσχροὶ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφῶ πεποιήμεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου· Θέλω κτλ. Αἰ δ' ἤχες κτλ. (Sappho fr. 29). Cf. etiam Cram. An. Paris. I 266, 25. — φείπην Hermann, τ' εἴπην Ac, τ' εἴπειν QYbZb. — ἀλλὰ et seqq. om. Zb. Affert haec Anna Comn. Alex. XV 486 sed errore Sapphica dicens: ἡβουλόμην δὲ καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Βογομύλων διηγῆσασθαι αἵρεσιν, ἀλλὰ με κωλύει καὶ αἰδώς, ὥς ποῦ φησιν ἡ καλὴ Σαπφώ. Hartung κωλύει τις | αἰδώς scripsit. Recte me hos duos versiculos copulavisse praeter alios etiam Welcker largitur Kl. Schriften I 111, quamvis olim dubitanter locutus de Alcae amoris erga poetriam aequalem. De iis, quibus haec temere, ficta videntur, qui Alcae hoc carmen abiudicant, dixi ad Sapph. fr. 29. Superest, ut de numero v. 2, qui Alcaicus hendecasyllabus videbatur Θέλω τι φείπην, ἀλλὰ με κωλύει | αἰδώς, meam descriptionem tuear. Ego addidi αἰδώς hendecasyllabo, ut iam v. 2 plane congruat cum v. 1. Existimabam κωλύει et αἰδώς coalescere, ut est in Sapphico versu 1, 11: πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἰθε|ρος διὰ μέσσω. Quod si synaloephae asperitas offendant, videndum an forte Aeolenses poetae passim in his versibus dactylum geminaverint, quandoquidem dactylus hic est trium temporum, ut commode in locum trochaei potuerit succedere. Vicissim Alcman et Corinna in logaedicis carminibus interserunt versus, in quibus dactylus plane non comparet. Accedit, quod Seneca in tragoediis eandem licentiam admisit in Sapphiciis versibus, nisi quod secundum et tertium locum occupant dactyli, ut

Si qua Parrhasiae glacialis Ursae
Troia qua iaceat regione monstrans
Sumere innumeras solitum figuras.

Tragicum latinum, quamquam rhythmicæ artis non satis gnarum et saepius magistrorum praeceptis male obsequentem, haec nullo auctore novasse non credibile: videntur Graeci metrici hanc ipsam licentiam agnovisse in Aeolensium poetarum versibus. Neque apud tragicos poetas eiusdem licentiae exempla desunt, quamvis a nostris magistris non sint animadversa.

Fr. 56. Hephaest. 30: Τετράμετρα δέ, ὅλον τὸ τοῦ Ἀλκαίου· Δέξαι κτλ. Eadem Schol. Heph. 168 et Schol. Aristoph. Plut. 302 et

57. [37.]

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεια.

58. [43.]

949

... Οὐκέτ' ἔγω Λύκον
ἐν Μοῖσαις ἀλέγω.

59. [69.]

Ἔμε δείλαν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

60.

Ἔπετον Κυπρογενῆας παλάμαισιν.

Apostol. V 98 d. — κωμάζοντα libri, κωμάσδοντα Blomfield. Deinde A λίσσομαι· σὲ λίσσομαι.

Fr. 57. Schol. Plat. p. 377 Bekker: Οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων· ἐστὶ δὲ ἄσματος Ἀλκαίου ἀρχή· Οἶνος κτλ. καὶ Θεόκριτος. Cf. Ath. I 37 E. — ἀλάθεια Matthiae, vulgo ἀλήθεια, nisi forte praestat ἀλάθεια, ut plana sit sententia. Apud Theocr. XXIX 1 pariter scriptura librorum fluctuat.

Fr. 58. Schol. Pind. Ol. X 15: Ἀλέγων· ὕμνων. καὶ Ἀλκαῖος· Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν Μοῖσαις ἀλ. παρὰ τὸ ἀλέγειν καὶ φροντίδα ποιεῖν. Scripsi οὐκέτ' ἔγω Λύκον ἐν Μοῖσαις, conferas Horat. I 32, 9: „Liberum et Musas Veneremque et illi Semper haerentem puerum canebat, Et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.“ et Ciceron. Nat. Deor. I 28: „Naevus in articulo pueri (fort.: in articulo Lyci pueri) delectat Alcaeum. At est corporis macula naevus: illi tamen hoc lumen videbatur.“ Alcaeo Blass Alcmanis nomen substituit, ut grammaticus Laconici poetae versum Fr. 23, 2 (οὐκ ἔγῳ) Λύκαιον ἐν καμοῦσιν ἀλέγω adhibuerit, quae speciosa magis quam vera est coniectura.

Fr. 59. Hephaest. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά. ... Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε· Ἔμε κτλ. — πασᾶν Turneb., πᾶσαν Afl, παισᾶν Ahrens. — κακοτάτων, Ursinus S κακοτάταν, FIBH κακότητα. — πεδέχοισαν Bentley, πέδ' ἔχοισαν C, παιδ' ἔχ. FIBH,

παιδ' ἔχοισαν A, unde P παιτε δ' ἔχοισαν, πόδ' ἔχ. Turneb. Legitur versus etiam ap. Gramm. ined. ap. Hermann El. Metr. 472 et Gramm. Harlei. p. 332 ed. Heph. Gaisf. 2 (ubi recte bis ἔμε scriptum, ib. παιδ' ἔχουσαν). Et rursus Hephaest. 120, ubi docet hoc carmen ex strophis denorum pedum compositum fuisse: κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ἄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· ἔμε κτλ. (ubi codd. et edd. similes ut supra corruptelas exhibent)· ἀπειρος μὲν γὰρ ἂν τις ὦν φήσειεν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον, ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικά ἄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. et rursus versum repetit p. 121. Cf. Bentley ad Hor. Od. III 12.

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 144, 6: Τοῦ πέτω ὁ ἀόριστος ὠφείλεν εἶναι ἔπετον· Ἀλκαῖος κέχρηται· Ἔπετον Κυπρογόν' παλαμίσιν. Cf. ib. 179, 3. Etym. M. 666, 51: Ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον, οἶον· Ἐπετον Κυπρογενῆας (c. Flor. Κυπρογένης) et Favorin. 354, ubi

61.

Τερένας ἄνθος ὀπώρας.

*62. [124.]

950

- - - - -

Κόλπω σ' ἐδέξαντ' ἄγναι Χάριτες, Κρίνοι.

*63. [25.]

Ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

V. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

64.

Καὶ πλείστοις ἐάνασσε λάοις.

Κυπρογενήτη. — παλάμαισιν Schneidewin, praeterea Ahrens Κυπρογενήτας requirit.

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 413, 23: Ζητεῖται παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ θηλυκὸν· Τερένας κτλ. πῶς ἢ τέρενα εἴρηκεν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρεν ἢ γενικὴ τέρενος· καὶ μετὰγεται ἢ γενικὴ εἰς εὐθείαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Ἀιολικῶς· τερένας ἄ. ὁ. Crinagoras Mitylenaeus, qui quidem alias non solet Aeolensium poetarum vestigia sequi, Anth. Pal. IX 430 v. 7: βληχὴ δ' ἄσσοιτάτω τερένης μνημασι μύσχον. Ad eundem modum Ross (Inscr. II 190) voluit in titulo Patmio legere: ἢ δὲ τιθήνη ἐκ (τ)ε(ρ)έ(ν)ης ἥβης ἔκτροφός ἐστι Πάτμος, sed hoc nimis incertum, Welcker ἐκ γενεῆς, Franz ἐκ γενετῆς praeferit.

Fr. 62. Hephaest. 59: Τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, ἐκατέρωθεν δὲ τὰς λαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἀρχεῖται, Ἀλκαίικόν (C a pr. m. N ἀλχαῖκόν, C corr. PE Ἀλκαῖκόν) καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον· Κόλπω σ' κτλ. ubi Fl κόλπος ἐδέξαθ'. — ἐδέξαντ' scripsi, legebatur ἐδέξανθ'. — Κρίνοι, ut poeta puellam, cui Κρινώ nomen, alloquatur, scripsi, legebatur Κρόνω, in cuius locum Hartung χρόνω substituit. Est exordium carminis haud dubie amatorii; nam puellam a Gratiis nutritam et educatam fingit, eodem fere praeconio ornans, quo Theocr. XVII 36: Τὰς μὲν Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κοῦρα κόλπον ἐς εὐώδη θαρινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας. Non recte haec interpretatus est G. Wolff, vide ad fr. 6.

Fr. 63. Apollon. de pron. 384 B: τὰ γὰρ Αἰολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν διὰ εὐφωνίαν· Ἄεισον κτλ. Αἰ δέ κ' κτλ. (fr. 77) Ἀλκαῖος. nisi forte hoc prius fragmentum Sapphus est. — Ἰόκολπον, coniciat aliquis ἰόπλοκον, pro τὰν M. Schmidt τάλιν, quod si probaveris, correctio ἰόπλοκον iam necessaria, ac praeterea malim νᾶνιν, cum aphoniae gratia ἄμμι pro ἄμμιν sit adscitum.

Fr. 64. Etym. Gud. 162, 31: Ἦνασσε, ἐάνασσε. Καὶ κτλ. Ἀλκαῖος. Eadem Cram. An. Ox. I 169, 3 ubi ἐάνασσε λεοῖς, sed supra adscr. ἄ. Christ ἐφάνασσε, qua coniectura nihil opus, nam iam multis

65. [96.]

Πρώτα μὲν Ἄντανδρος Λελέγων πόλιν.

66. [82.]

*Ἡ ποῦ συναγανδρωνδάσμενον
στρατὸν νομισμένοι πνέοισα.*

67.

951

Τὸν χάλινον ἄρκος ἔση.

68. [84.]

Πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἔλετο φρένας.

locis littera Aeolica evanuit in horum poetarum carminibus: inde apud Hermann ἦνασσε, ubi Bekkerus *ῥήνασσε* scripsit, quod plane vitiosum.

Fr. 65. Strabo XIV 606: *Τὴν δὲ Ἄντανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λελέγων πόλιν· Πρώτα κτλ.* — *πρώτα* Friedemann, vulgo *πρώτα*. — *μὲν* codd., vulgo *μὲν καλ*.

Fr. 66. Hesych.: *Ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος ἡ ποῦ συναγανδρωνδάσμενον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα*, fortasse *Antandrus* urbs erat commemorata, cf. fr. 65, quemadmodum etiam M. Schmidt legendum coniecit *ἵπου σύγ' Ἀντάνδρω . . . στρότον*. Heinsius *συνᾶγ' ἀνδρῶν δεδασμένον στ. τὸ νομισμένον πνέοισα*, vel *συνάγαγ' ἀνδρῶν δυσμενέων*, Ahrens ἡ ποῖ σύγ' ἀνδρῶν δυσμενέων *στρότον πόλιν*, ἐπιπνεύοισα *φίλων τέων*, Hecker *ἀνδρῶν δαίμωνων* suavit, Hartung ἡ ποῦ *ῥάνασσ'* ἀνδρῶν σὺ δεδασμένων *στρατὸν νόμισμ' ἐπιπνεύοισα*.

Fr. 67. Cram. An. Par. IV 61, 13: *Ἄρκος οὐδέτερον, οὐ μέμνηται Ἀλκαῖος· τὸν χάλινον ἄρκος ἔση*, Schneidewin τῶν *χαλίνων* ἄρκος *ἔσται*, et *χαλίνων* commendat Et. Gud. 561, 4. Ego antea τῶν *χαλίνων* ἄρκος *ἔση*, sed latet aliud, fortasse poeta scripserat τῶν *χάλιν* ἄρκος *ἔσθηκε*.

Fr. 68. Harpocr. 175, 15: *Τετύφωμαι· ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. ἦτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν τυφῶνα ἀναφερομένων σκηπτῶν· ἢ ἀπὸ τῶν τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταρραγέντα· καὶ γὰρ Ἀλκαῖος φησὶ· Πάμπαν δὲ τυφῶς κτλ.* Eadem Phot. 582, 7. Schol. Demosth. Aristocr. §. 158 et Suidas v. *τετ*. — Porsonum nunc secutus scripsi *πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἔλετο φρένας*, ceteri critici tralatitiam lectionem δὲ *τυφῶς* tuiti proxima alii aliter tentaverunt, velut *ἐκ σ' ἔλετο* Bekkes in Harpocrate edidit, ubi A *ἐκδε* *λέγετο*, D *ἐκ* δὲ *ἐλέγετο*, BC *ἐκ* δὲ *λέγετο*, ut Phot., ap. Suid. AV *ἐκ δ' ἐλέγετο*, vulgo *ἐκ* *δελέγετο*, Schol. Dem. *ἐκ δ' ἐλέγετο*, Schneider *ἐξέλετο*, Blomfield *ἐκφέλετο*, quod coniecit Schneidewin *ἐκ φ' ἔλετο*, interpretatus *ἐξέλετο*, vel propter ambiguitatem, quam sedulo fugiunt Graeci poetae, repudiandum: nemo enim poterat *ἐκ φ' ἔλετο* et *ἐκφέλετο* inter-noscere: nam primam huius stirpis litteram *βαῦ* fuisse argumento est: atque eadem ambiguitate laborat Bekkeri correctio, quam prius adoptavi.

*69. [123.]

Καί τις ἐπ' ἐσχατίαισιν οἴκεις.

70.

Μίγδα μάλευρον.

71.

Ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρεν.

*72. [73.]

952

Ἐμαύτῳ παλαμάσομαι.

73. [80.]

Ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένοις σώως.

Fr. 69. Hephaest. sine poetae nom. 43: *Καλούμενον δὲ Ἀλκαῖκόν δεκασύλλαβον· Καί τις . . . οἴκεις*. Participium *οἴκεις* (*οἴκεις*), quod restituendum esse olim dixi, postea codices nuper collati suppeditaverunt: PSA *οἴκεις*, CM *οἴκοις*, solus E *οἴκεις*. Idem testificatur gramm. Cram. An. Ox. I 327, 4: *ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἴκῳ ἢ μετοχῇ· Καί τις κτλ.* Praeterea fort. καὶ τις scribendum.

Fr. 70. Photius 244, 11 *Μάλευρον· τὸ ἄλευρον· Ἀχαιοίς*. Ipsa poetae verba servavit Zonaras 1334: *μάλευρον, τὸ ἄλευρον καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ μάλευρον· μίγδα μάλευρον*. ubi scribendum puto *μίγδα μαλέυρω*, cf. Theocriti XV 115: *εἰδὼτά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλέυρω*, ita enim correxi librorum scripturam *παντοῖ' ἄμ' ἄλέυρω*, quam emendationem postea firmavit cod. Vaticanus. Apud Photium autem *Ἀλκαῖος* pro *Ἀχαιοίς* scribere non dubitavi, quoniam et ipsa verba Sapphicæ strophæ clausulam efficiunt, et Theocritus aperte imitatus est, qui Alcaeī vestigia saepius legit. Sant autem haec nomina alias quoque a librariis permutata.

Fr. 71. Commentar. in Arat. ap. Iriart. p. 239: *καὶ τὰθ' ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρε κατ' Ἀλκαῖον καὶ οὕτως ἔχοντα τυγχάνει*.

Fr. 72. Apollon. de pron. 363 A: *Καὶ παρὰ τοῖς Ἀιολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη . . . ἔμ' αὐτῷ κτλ.* Alcaeī haud dubie verba sunt, quemadmodum quæ præcedunt Sapphus (fr. 15). Apparet ex Apollonio paradoxi firmatum esse *ἐμ' αὐτῷ*, sed rectius *ἐμαύτῳ* scribas, ut *σαύτῳ*, *ἐαύτῳ* in quibus membra plane coaluisse apparet; cf. ad fr. 78.

Fr. 73. Apollon. de pron. 388 B: *Ἄσφε Ἀιολεῖς· ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σώως· Ἀλκαῖος δευτέρῳ. ἄσφ'* Apollonius legit, sed fuit fortasse *ὅτ' ασφ'*. Ahrens *ἀπολλυμένοις* emendavit. — Bekker coni. *σάωσα* vel *σάωσεν*. Cobet Misc. Crit. 293 *σάως* similesque formas plane de medio tollendas existimat, quippe quæ ortæ sint ex antiqua scriptura transfigurata: sed de veterum erroribus simulque de Cobeti peccatis cum cura agere non est huius loci.

74. [81.]

Οἴκω τε περ σῶ καὶ περ' ἀτιμίας.

75. [99.]

Εἷς τῶν δυοκαίδέκων.

76. [89.]

Καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο.

77. [15.]

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

*78. [74.]

. . . Νόον δ' εἰάτω

πάμπαν ἀέρρει.

Fr. 74. Apollon. de pron. 395 A: ἡ τεὸς Δωρικῇ τῇ σὸς ὁμωνυμει . . . καὶ παρ' Ἀλολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· τὸ δ' ἔργον (fr. 14) . . . καὶ οἴκῳ . . . ὁ αὐτὸς κοινῶ ἔθει. — οἴκῳ . . . σῶ Bast, vulgo οἴκῳ . . . σῶ. — καὶ περ' ἀτιμίας scripsi, vulgo καίπερ ἀτιμίας.

Fr. 75. Et. M. 290, 47: Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα, ὥς παρὰ Ἀλκαίῳ εἷς (P ὦς) τὸν δυοκαίδεκον (V δυοκαίδεκα), ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα. Emend. Sturz et Müller, et firmat cod. Flor. Miller Misc. 94.

Fr. 76. Et. M. 639, 31: αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδὲις τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ κ' οὐδὲν κτλ. sed J Par. M καὶ κ' οὐδὲν. Coniiciunt οὐδὲν οὐδένος, Hartung κούδεν κ' ἀπ' οὐδένος γένοιτο. Cf. Bekk. An. III 1362.

Fr. 77. Apollon. de pron. 384 B: Τὰ γὰρ παρ' Ἀλολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ἦ δι' ἐμφωνίαν. . . . Αἰ δὲ κτλ. Ἀλκαῖος. Fort. ex Stasioticis.

Fr. 78. Apollon. de pron. 363 A: Καὶ παρὰ τοῖς Ἀιολικοῖς δὲ ὥς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη ἔμ' αὐτῶ . . . ἔμ' αὐτῶ . . . ἀλλ' ἐμάχετο τὸ νόον δ' εἰάτω π. α. ἄπερ ἀσύνηθες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ κτλ. Itaque hoc quoque Alcaeī est. — νόον Bast. Pro ἀέρρει Bekker ἀέρρεται. Apollonius, cum Homerum pronominis reflexivi formis compositis usum esso negasset, dixit Aeolicos poetas talia partim Homericō more divisi (ἐν παραθέσει, ἐν διαλύσει), velut ἔμ' αὐτῶ et ἔμ' αὐτῶ, partim conglutinata (ἐν συνθέσει) usurpavisse, velut εἰάτω et αὐτῶ sive αὐτῶ. Sed Apollonii argumentatio, qua usus negat εἰάτω dirimendum esse, sensu cassa est, neque expedivit loci difficultates Ahrens, D. Aeol. 126. Scripsit Grammaticus ὁ περ (non ἄπερ) ἀσύνηθες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ F (non E) προσλαμβάνειν, h. e. si simplex pronomen separaveris, oportebat F littera Bau adiecta scribi, cf. p. 367 A ἡ ἔ . . . of Ἀλολεῖς μετὰ τοῦ F. Possis sane in hoc Alcaeī versu νόον δὲ F' αὐτῶ vel cum Ahrensiο Fαὐτῶ scribere, sed vetus paradosis adversatur, quae F non agnoscit, atque cum αὐτῶ (σαὐτῶ) manifestum synthesis exemplum sit (id quod ipse Apollonius concedit: πάντως γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα,

Κάπιπλεύση νάεσιν.

80. [15.]

*Ἄμμιν ἀθάνατοι θεοὶ
νίκαν.*

81. [98.]

Ἀχνασδημι κάκως· οὔτι γὰρ οἱ φίλοι.

82. [47.]

*Νῦν δ' (αὐτ') οὗτος ἐπικρέτει
κινήσας τὸν ἀπ' ἱρας πύματον λίθον.*

83. [85.]

*Αἶκ' εἶπης, τὰ θέλεις, (αὐτός) ἀκούσας κε, τὰ κ' οὐ
θέλεις.*

τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων, ubi πάντως pro inepto πῶς correxi), ad eundem modum etiam ἐμαύτω alia scribenda sunt, cf. Sappho fr. 15, Mimnerm. fr. 7, 3. Compositum ἐαύτω littera Βαῦ caret, quoniam non ex *Ἰέ*, sed ex *Ἰε* originem ducit, itaque etiam apud Homerum ἐντό-
νασαν ἐαυτήν vel *Ἰ'* αὐτήν divisim scribendum; nam perperam nunc *Ἰ* αὐτήν vasto cum hiatu scribi solet.

Fr. 79. Cram. An. Ox. I 298, 17: *Αἰολεῖς νέασαι· Κάπιπλεύσειν νάεσιν Ἀλκαῖος*. Cf. Et. M. 605, 25. — Scripsi *κάπιπλεύση νάεσιν*, sed fuit olim fortasse *ναύεσιν*, Schneidewin *κάπιπλεύην*.

Fr. 80. Apoll. de pron. 384 B postquam docuit ἄμμιν apud Aeolenses saepe *ν* abiicere: *μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ἔμμιν ἀθανάτοιο εἰνικαν Ἀλκαῖος τρίτῳ καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων*. Scripsit Hermann *μένει τε ἐπὶ τοῦ ἔμμιν ἀθανάτοιο θεοὶ νικᾶν*, emendationem perfecit Ahrens *ἄμμιν* et *νίκαν* scribens. Fort. ex *Stasioticis*.

Fr. 81. Et. M. 188, 44: *ἀχνασδημι κακῶς· παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔστιν ἄχω, παραγωγὸν ἀχάζω, ἀχάζημι, καὶ τροπὴ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνασδημι· οὕτως Ἡρωδιανός*, sed cod. Flor. Miller Misc. 57: *ἀγνασδημι, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ· ἀχν. κ. οὔτε γ. οἱ φ.*

Fr. 82. Eust. Il. 633, 61: *Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ κινήσας τὸν πῆρας πυκινὸν λίθον, κομικευσάμενος ἐκείνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱεῖρας, ὡς ἐν παρόδῳ (παρὰ δὴ) γράψας τὸ πῆρας*. Idem auctius Od. 1397, 32: *Ἀλκαῖος δὲ φησιν ἐκ πλήρους· Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κ. τὸν πείρας π. λ.*, excerptis ille quidem usus ex libro Suetonii de ludis Graecorum. V. 1. αὐτ' addidi et *ἐπικρέτει* pro *ἐπικρέκει* scripsi. — V. 2. ἀπ' ἱρας emendavi, nam Eustathium falsa lectione *πῆρας* sive *πείρας* deceptum esse apparet. — Praeterea *κινήσας* pro *κινήσας* scripsi et *πύματον* pro *πυκινόν*, nisi forte quis *πυκίνως* praeferat. — Distichon hoc *stasioticis* probabiliter inseras.

Fr. 83. Procl. Hesiod. Op. 719: *Ἀλκαῖος· Εἶκ' εἶποις τὰ θέλεις, ἀκούσας τὰ κ' οὐ θέλεις*. Correxi haec addito αὐτός, ut est apud Hesiodum *εἰ δὲ κακὸν εἶπης, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσας*.

84. [53.]

954

Ὅρνιθες τίνες οἶδ'; ὠκεάνω γᾶς τ' ἀπὺ περράτων
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι ταυσιόπτεροι.

85. [68.]

Νύμφαις, ταῖς Δίος ἐξ αἰγιοόχῳ φαῖσι τετυγμέναις.

86. [94e.]

Αἰ γὰρ κάλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαῖ κήνοθεν ἔμμεναι.

87. [75.]

... Σὺ δὲ σάντῳ τομίας ἔσῃ.

Meineke scripsit ἦ κεν ἀκούσαις, τὰ κεν οὐ θέλοις, contra Ahrens: ἀκού-
σειας κεν, τὰ καὶ οὐ θέλεις, Hartung ἀκούσαις κεν τοῖα, τὰ κ' οὐ θέλοις.

Fr. 84. Schol. Arist. Av. 1410: Τινὲς παρὰ τὸ Ἀλκαίου· Ὅρνι-
θες τίνες οἶδ' (Rav. haec tria verba om.) κτλ. Schol. Thesmoph.
162: Ἐν δὲ τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὅρνισι παρῳδῆται τό· Ὅ. τίνες
δὲ ὠκεάνῳ τὰ σὰ πτερὰ τοῦ θ'. — V. 1 post οἶδ' stigma inter-
posui, Blomfield post ὠκεάνω, vulgo omnia usque ad finem v. 2 con-
tinuantur. — γᾶς τ' Heker, γᾶς Blomfield, vulgo γὰρ. — ἀπὺ Rav.,
vulgo ἀπό. — περράτων Seidler, v. περάτων. — V. 2. Rav. ut vid.
ἦνθον et deinde πανάλοπες. ἦνθον fortasse aliquis praeoptet, in Bal-
billae carmine (Kaibel Ep. Gr. 988) v. 3 novum Baillii apographum
ἦνθον ἡμοὶ prae-buit, itaque etiam in alio eiusdem poematio 989 v. 4
ἐ(ν)θοῖσα scribendum; sed ap. Alc. fr. 33 et 86, item ap. Sapph. fr. 1
v. 5. 8. 25 vulgaris forma tradita, quam Blomfield ubique suo periculo
removit. Locrenses quidem ἐνθεῖν dixerunt, et ad eandem stirpem
etiam Homericum ἀνήνοθεν alia referenda sunt, cuius vocabuli vim et
originem interpretes non sunt assecuti. — ποικιλόδειροι, Schneidewin
ποικιλόδεργοι.

Fr. 85. Hephaest. 60: Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν
ἐκκαίδεκασύλλαβον, ὃ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφούς γέγραπται, πολλά δὲ καὶ
Ἀλκαίου ᾄσματα· Νύμφαις κτλ. Eadem corrupte Attil. Fortun. 360.
— ταῖς, legebatur ταῖς, Hermann τοῦ. — αἰγιοόχῳ, FlA αἰγιοόχον.
— φαῖσι A, ut Blomfield scripsit, vulgo φασι. — τετυγμέναις, H τετυσ-
μέναις, BFl τετικμέναις, E in marg. τετηγμῆ.

Fr. 86. Herodian. περὶ μὲν. λέξ. 27, 7: Ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνο-
θεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφῆνατο αὐτὸ (ἐκεῖθεν)· Αἰ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ
δὲ φοικήνοθεν ἔ. — Scripsi κάλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαῖ, quamquam
aliae coniecturae in promptu sunt, ὃ δὲ φη Seidler, ὃ δὲ φῆ Ahrens,
coniunctivum modum agnoscens, qui ab h. l. alienus, τί δὲ φῆ Lehrs.
— κήνοθεν resp. gramm. Cram. An. Par. IV 56, 5 et 69, 8 coll. Et.
Gud. 309, 28; huc adde Et. Flor. Miller Misc. 181.

Fr. 87. Apoll. de pron. 363 B: Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλ-
καίῳ ἐν ἐβδόμῳ· σὺ δὲ σάντῳ τομιασεῖς (recte Bast τομίας ἔσῃ,
Ahrens ἔσῃ requirit) ἀλλὰ σάντῳ μετεχῶν αβας προσποσιν. Apparet
duo fragmenta in unum coaluisse; ultima verba πρὸς πόσιν antea huc
trahienda existimavi τομίας ἔσῃ πρὸς πόσιν.

88. [72.]

Μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἄμμεων παρέχην.

89. [48.]

955

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

90.

Ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.

91. [91.]

Ἄρκαδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

92. [65.]

*Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναις
λαῶν ἀμαχανία σὺν ἀδελφέα.*

Fr. 88. Apoll. de pron. 381C: παρὰ Δωριεῦσι . . . ἀμέων· ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· Μηδ' ὀν. τοι σπλεας υμεων παρέχειν. τοῖς πέλας Hase, ἀμμέων Giese, παρέχην Ahrens corr.

Fr. 89. Schol. Hom. Odys. φ 71: Καὶ Ἀλκαῖος· Οὐδέ τι μ. ἀλλὰ τὸ ν., ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος, ἀλλαγῶ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. Eadem Eust. Od. 1901, 52, ubi τὸ om. et extat ἄλλο, recte Seidler ἄλλυι; alii correxerunt ἄλλα, Hartung ἑάλλυι requirit. Resp. Et. M. 594, 55 (ubi nihil nisi οὐδὲ μυνάμενος). Fort. scrib. τὸ νόημ' ἐαύτω.

Fr. 90. Cram. An. Par. III 121, 5: Μηδεὶς δὲ ἡμᾶς νεμεσητοῦς ἀποφῆνειν, ὡς εἰκῇ τὸ εἰραφιώτης ἐνταῦθα γράψαντας· Οὐ γὰρ ἐστὶ τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' Ἀλκαίου· ἔρραφεώτου γὰρ ἄναξ. Eadem Matranga An. 389. Fort. Ἐρραφεῶτα γὰρ Φάναξ, Schneidewin coniecit Ἐρραφιώτα χαιρ' ἄναξ, Cramer ἄνακτος, Hartung ἔρραφιώτα, οὐνα Φάναξ.

Fr. 91. Artemidor. Oneir. II 25: Ταύτης (δρυὸς) γὰρ τὸν καρπὸν ἥσθιον οἱ Ἀρκάδες. καὶ ὁ Ἀρχαῖος φησί· Ἀ. κτλ. Recte Reiske et Meiske Ἀλκαῖος. Haec, quae in uno tantum libro (V) leguntur, ab aliena manu addita esse manifestum est. In Alcaeī frustulo offendit ἔσσαν geminata littera sibilante, cf. ad Pindari Ol. 9, 53: itaque aut ἦσαν scribendum, aut Ἄρκαδες (ἄνδρες) ἔσαν βαλανηφάγοι (Ahrens βαλανηφάγοι). Lucem insperatam offerre sibi visus est Curtius, qui (Studien VIII 327) ἔσσαν ad ἔδειν revocat. Sed haec verbi forma invisitata. Ac ne id quidem certum, poetae ipsius verba hic servata esse, nam ut iam ante significavi, is qui haec inseruit, videtur Alcaeī fr. 88 respexisse. Fortasse scribendum ἥσθιον οἱ ἀρχαῖοι (pro Ἀρκάδες)· καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησὶν, (ὅτι) Ἀρκάδες ἦσαν βαλανηφάγοι. Pariter erratum fr. 108.

Fr. 92. Stob. XCVI 17: Ἀλκαίου (Trinc. Ἀλκίου) Ποιητοῦ (om. Vind.)· Ἀργαλίον κτλ. — V. 1. μέγα A, μέγαν vulgo. — δάμναις

84. [53.]

954

Ὅρνιθες τίνες οἷδ' ; ὠκεάνω γὰς τ' ἀπὸ περράτων
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδαιοι τανυσίπτεροι.

85. [68.]

Νύμφαις, ταῖς Δίος ἐξ αἰγιόχῳ φαῖσι τετυγμέναις.

86. [94e.]

Αἰ γὰρ κάλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαῖ κήνοθεν ἔμμεναι.

87. [75.]

... Σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔσῃ.

Meineke scripsit ἦ κεν ἀκούσῃς, τὰ κεν οὐ θέλοις, contra Ahrens: ἀκού-
σειάς κεν, τὰ καὶ οὐ θέλεις, Hartung ἀκούσῃς κεν τοῖα, τὰ κ' οὐ θέλοις.

Fr. 84. Schol. Arist. Av. 1410: Τινὲς παρὰ τὸ Ἀλκαίου· Ὅρνι-
θες τίνες οἷδ' (Rav. haec tria verba om.) κτλ. Schol. Thesmoph.
162: Ἐν δὲ τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὅρνισι παρῳδῆται τό· Ὁ τίνες
δὲ ὠκεανῶ τὰ σὰ πτερά τοῦ θ'. — V. 1 post οἷδ' stigmen inter-
posui, Blomfield post ὠκεάνω, vulgo omnia usque ad finem v. 2 con-
tinuantur. — γὰς τ' Heker, γὰς Blomfield, vulgo γάρ. — ἀπὸ Rav.,
vulgo ἀπό. — περράτων Seidler, v. περάτων. — V. 2. Rav. ut vid.
ἦνθον et deinde πανάλοπες. ἦνθον fortasse aliquis praeoptet, in Bal-
billae carmine (Kaibel Ep. Gr. 988) v. 3 novum Bailii apographum
ἦνθον ὅμοι praebuit, itaque etiam in alio eiusdem poematio 989 v. 4
ἐ(ν)θοῖσα scribendum; sed ap. Alc. fr. 33 et 86, item ap. Sapph. fr. 1
v. 5. 8. 25 vulgaris forma tradita, quam Blomfield ubique suo periculo
removit. Locrenses quidem ἐνθεῖν dixerunt, et ad eandem stirpem
etiam Homericum ἀνήνοθεν alia referenda sunt, cuius vocabuli vim et
originem interpretes non sunt assecuti. — ποικιλόδαιοι, Schneidewin
ποικιλόδεργοι.

Fr. 85. Hephaest. 60: Τὸ δὲ ἀνατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν
ἐκκαίδεκάσῳλλον, ὃ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφούς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ
Ἀλκαίου ᾄσματα· Νύμφαις κτλ. Eadem corrupte Attil. Fortun. 360.
— ταῖς, legebatur ταῖς, Hermann τοῦ. — αἰγιόχῳ, FlA αἰγιόχον. —
φαῖσι A, ut Blomfield scripsit, vulgo φασι. — τετυγμέναις, H τετυσ-
μέναις, BFI τετιγμέναις, E in marg. τετιγμί.

Fr. 86. Herodian. περὶ μόν. λέξ. 27, 7: Ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνο-
θεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφάνετο αὐτὸ (ἐκείθεν). Αἰ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ
δὲ φοικήνοθεν ἔ. — Scripsi κάλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαῖ, quamquam
aliae coniecturae in promptu sunt, ὁ δὲ φη Seidler, ὁ δὲ φῆ Ahrens,
coniunctivum modum agnoscens, qui ab h. l. alienus, τί δὲ φῆ Lehrs.
— κήνοθεν resp. gramm. Cram. An. Par. IV 56, 5 et 69, 8 coll. Et.
Gud. 309, 28; huc adde Et. Flor. Miller Misc. 181.

Fr. 87. Apoll. de pron. 363 B: Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλ-
καίῳ ἐν ἑβδόμῳ· σὺ δὲ σάντω τομαιοσῇ (recte Bast τομίας ἔσῃ,
Ahrens ἔσῃ requirit) ἀλλὰ σάντω μετεχῶν ἄβας προσποιεῖν. Apparet
duo fragmenta in unum coaluisse; ultima verba πρὸς πόσιν antea huc
trahenda existimavi τομίας ἔσῃ πρὸς πόσιν.

88. [72.]

Μηδ' οὐνίαις τοῖς πέλας ἄμμεων παρέχην.

89. [48.]

955

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

90.

Ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.

91. [91.]

Ἄρκαδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

92. [65.]

*Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναις
λαῶν ἀμαχανία σὺν ἀδελφείᾳ.*

Fr. 88. Apoll. de pron. 381 C: παρὰ Δωριεῦσι . . . ἀμέων· ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· Μηδ' ὄν. τοι σπλεας υμμεων παρέχειν. τοῖς πέλας Hase, ἀμμέων Giese, παρέχην Ahrens corr.

Fr. 89. Schol. Hom. Odys. φ 71: Καὶ Ἀλκαῖος· Οὐδέ τι μ. ἀλλὰ τὸ ν., ἀντὶ τοῦ προφασισζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. Eadem Eust. Od. 1901, 52, ubi τὸ om. et extat ἄλλο, recte Seidler ἄλλυι; alii correxerunt ἄλλα, Hartung Ἰάλλυι requirit. Resp. Et. M. 594, 55 (ubi nihil nisi οὐδὲ μυνάμενος). Fort. scrib. τὸ νόημ' ἐαύτω.

Fr. 90. Cram. An. Par. III 121, 5: Μηδεὶς δὲ ἡμᾶς νεμεσητοῦς ἀποφῆνειεν, ὡς εἰκῇ τὸ εἰραφιώτης ἐνταῦθα γράψαντας· Οὐ γὰρ ἐστὶ τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' Ἀλκαίου· ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ. Eadem Matrangia An. 389. Fort. Ἐρραφεῶτα γὰρ Ἰάναξ, Schneidewin coniecit Ἐρραφιώτα χαιρ' ἄναξ, Cramer ἄνακτος, Hartung ἐρραφιώτα, οὐνα Ἰάναξ.

Fr. 91. Artemidor. Oneir. II 25: Ταύτης (δρυὸς) γὰρ τὸν καρπὸν ἥσθιον οἱ Ἀρκάδες. καὶ ὁ Ἀρχαῖος φησί· Ἀ. κτλ. Recte Reiske et Meineke Ἀλκαῖος. Haec, quae in uno tantum libro (V) leguntur, ab aliena manu addita esse manifestum est. In Alcaeī frustulo offendit ἔσσαν geminata littera sibilante, cf. ad Pindari Ol. 9, 53: itaque aut ἦσαν scribendum, aut Ἄρκαδες (ἄνδρες) ἔσαν βαλανηφάγοι (Ahrens βαλανηφάγοι). Lucem insperatam offerre sibi visus est Curtius, qui (Studien VIII 327) ἔσσαν ad ἔδειν revocat. Sed haec verbi forma invisitata. Ac ne id quidem certum, poetae ipsius verba hic servata esse, nam ut iam ante significavi, is qui haec inseruit, videtur Alcaeī fr. 38 respexisse. Fortasse scribendum ἥσθιον οἱ ἀρχαῖοι (pro Ἀρκάδες)· καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησὶν, (ὅτι) Ἀρκάδες ἦσαν βαλανηφάγοι. Pariter erratum fr. 108.

Fr. 92. Stob. XCVI 17: Ἀλκαίου (Trinc. Ἀλκίου) Ποιητοῦ (om. Vind.)· Ἀργαλέον κτλ. — V. 1. μέγα A, μέγαν vulgo. — δάμναις

93. [51.]

(Ταντάλω)

κεῖσθαι περ κεφαλᾶς μέγας, ὦ Αἰσιμίδα, λίθος.

94. [70.]

956

Ἥρ' ἔτι, Δινομένη, τῷ Τυρραδῇ
τᾶρμενα λάμπρα κέαντ' ἐν Μυρσινῇ;

scripsi, nisi forte medii verbi species δάμναι praeoptanda, cf. Lobeck Elem. II 123 et 308; nam δάμνης ut antea edidi ab Aeolici sermonis consuetudine, δάμνασαι, quod aliquis fortasse coniciat, acatalectum hexametrum reddit, quo Ibycus usus est, Aeolicos poetas usos esse non constat, libri δάμνησι, Giese δάμνη, Ahrens δάμναι. Meineke servavit ἄ μέγαν δάμνησι (metro non recte discripto, nam rettulit ad v. 2): versus quidem numerus commodus, nam Archilochium erit metrum, sed offendit insolens Aeolensibus verbi clausula, multoque magis correptio antepaenultima syllabae. Aliquando conieci ἄ μέγα δάμαις, ut Alcaeus usus sit versu, quem μελουρον metrici appellant, quod genus metri tragici poetae passim adhibent, superiores frequentavisse videntur. Blass ut versus exaequaret priorem voce μέγα terminat, ut ἀργάλεον trisyllabum fiat, quod improbandum. — V. 2. ἀμαχανία, libri ἀμηχανία. — ἀδελφεά, ἀδελφεία Vind., ἀδελφεᾶ vulgo, ἀδελφία Ahrens.

Fr. 93. Schol. Pind. Ol. I 97: Καὶ Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμάν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ κεῖσθαι παρκεφαλᾶς (Vrat. DVat2 παρὰ κεφ.) μέγας ὄας (Vrat. D μέγας . . . .) σιμίδα λίθος· ὁ δ' Ἀλκμάν ὅπως ἀνήρ κτλ. ita Schneider edidit. Alcaei fragmentum in his latere manifestum, itaque Boeckh scripsit: ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος· κεῖσθαι κτλ. sed plura videntur excidisse, haud dubie versus integer, propter repetitum nomen *Tantali*; hoc igitur Alcaeo restitui (fortasse poeta dixerat ἐν λίμνῃ δ' ἐνέρων λέγεται στάδι Ταντάλῳ), et deinde cum Ahrensis περ κεφαλᾶς h. l. ὑπὲρ κ. et ὦ Αἰσιμίδα scripsi, quod plane confirmavit VaH2, in quo extat ὦαισιμίδα. Gerhard coni. κείται παρ κεφαλᾶν μέγας ὄρεος (Ahrens ὄρεος) Σικύλῳ λίθος, Hartung κεῖσθαι ὑπὲρ κεφαλᾶς μέγας ὄρεϊ | ἐν Σικύλῳ λίθος. Blass ad idem carmen refert, unde fr. 25 est petendum.

Fr. 94. Hephaest. 90: Τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικῶν πενθήμερον καὶ λαμβανόν τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾠσμῇ, οὗ ἡ ἀρχὴ Ἥρ' ἔτι Δινομένει (διννομένη FIBHCPSEA) τῷ Τυρρακῇ (τῷ τυρρακῇ CPSE, τῷ τυράκῳ FIBH) τᾶρμενα λαμπρὰ κέαντ' ἐν μυρσινῇ (A . . σίνῃ, P μυρσίνῃ, DES μυρσίνῃ, FICB μυρσίνῃ). Loci restitutio prorsus incerta, ne illud quidem certum, utrum Δινομένην vocandi an dandi sit casus, equidem illud praeoptavi. Proximum nomen, quamquam haud dubie Pittacus notatur, non minus ambiguum est: scripsi τῷ Τυρραδῇ, cf. Ahrens Dial. Aeol. 157 (qui quidem infra 252 Seidler coniecturam sequitur), sed ambigi potest, an forte τῷ Τυρραδῇ praeestet, quemadmodum Schneidewin edidit. Seidler Δινομένει τῷ τ' Τυρραδῇ, Neue Δινομένει τῷ τ' Τυρρακῇ, Hermann Δινομένην τε Τυρρακῇ. — V. 2. κέαντ' scripsi, cum ante κρέμαντ' edidissem, Seidler κέοντ', libri κέαντ'. Κέανται principalis est forma, unde littera nasali extrita ortum κέανται, atque eadem ubique clausulae verbalis αται origo. Incorruptam anti-

95. [66.]

Ἐκ μ' ἔλασας ἀλγέων.

96. [77.]

Οἷτινες ἔσλοι

ὑμμεων τε καὶ ἄμμεων.

97. [44.]

Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φόβερως.

98. [94d.]

957

Ἐπὶ γὰρ πάρος ὄνιάρων ἱκνηται.

quitatem tuetur Hesychii glossa σεσύανται· ὠρμήκασιν i. e. ἔσσονται sive ἔσσονται, quod meam emendationem planissime confirmat; nam minus confido Hesychianae glossae ἀπεσπάδαντο· ἀπέστησαν, fortasse olim scriptum fuit ἀπεσπάδατο, quod solemniori more a verbo ἀποσπᾶν descendit, ut librarius ᾤ inseruerit, quemadmodum etiam in Herodoti libris passim ἀπίκαντο et ἀνακίανται reperitur, manifesto scribarum errore. M. Schmidt in Alcaeī versu coniecit λάμπρ' ἀνέαστα, quod ἄκλαστα interpretatur. — ἐν Μυρσίλῳ Seidler, ἐν μυρσίονι Ahrens ex Hermannī coniectura, quam ille olim proposuerat, nam postea Λαμπρακία τε Μυρσίονῃ commendavit. Denique Hartung edidit ἥρ' ἐτι Δινομένει τὰ Φυράδῃα Μάρμαρα λαμπρά τε καὶ τὰ Μυρσίληα.

Fr. 95. Hephaest. 15: ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρῃ συλλαβῇ τελικὸν ἢ τὸ ἄφωρον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρόν, οὐκέτι γίνεται κοινή συλλαβή, ἀλλ' ἀντικρὺς μακρά, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔκ μ' ἔλασας (sic A et libri plerique, P ἔκμει' ἄσας, Bentley με λάσας, Schneidewin με λάσας) ἀλγέων. Scripsi μ' ἔλασας. Versus est dimeter trochaicus, puris constans choreis, velut Horatianus: *Non edur neque aureum*, quod metrum Horatium ab Alcaeo ascivisse perhibet Atil. Fortunat. 330.

Fr. 96. Apollon. de pron. 382 B: Αἰολεῖς ὑμμεών. Ἀλκαῖος· Οἷτινες κτλ. (cod. bis ὑμμεών). — V. 1. Οἷτινες, ὅτινες Ahrens. — ἔσλοι Schneidewin, legebatur ἔσθλοι.

Fr. 97. Schol. Soph. Oed. Reg. 156: Φοβεράν φρένα· τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· ἔλάφω (cod. ἔλάφω, quod restitui) κτλ. ἀντὶ τοῦ περίφοβος. — βρόμος, Blomfield coniecit τρόμος, ego ἔλάφω τέτρομος, formam hanc reduplicatione auctam testatur Apoll. de pron. 334, Et. M. 560, 31, ac videntur nonnulli ap. Hom. Il. III 34 ὑπὸ τέτρομος ἔλλαβε γυνῖα legisse: quod habet Hesychius βρόμος . . . καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσι (ubi βρώμος corrigunt), alienum ab hoc loco. — φύει, Ahrens φνίει.

Fr. 98. Herodian. περὶ μον. λξ. 35, 32: Τὰ εἰς ὁσ' λήγοντα οὐδέτερον δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾧ, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ὅχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος· ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος τενειρόν ἱκνηται, Ἀλκαῖος φησί. Emendavit Seidler; Ahrens praeterea ἱκνηται scripsit.

99. [92.]

Πάλιν ἃ ὕς παρορύνει.

100. [78.]

Ἀμμέσιν πεδάορον.

101. [76.]

Ἀλλὰ σάυτω μετέχων ἄβας πρὸς πόσιν.

102. [87.]

Ἔγω μὲν οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας.

103. [90.]

Καὶ Σκυθικάις ὑποδησάμενος.

Fr. 99. Paroemiogr. T. II 765 ed. Gott.: Πάλιν ἢ ὕς π. ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ εἰπεῖν ἄκοντα, ἃ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἢ παρορμία. Cf. Diogenian. VIII 64. Apostol. XVII 74. Arsen. 460. Adde Simplic. ad Aristot. de Coelo 35B ed. Ald.: ἐπεὶ δὲ πάλιν ὕς ἔγρυψε κατὰ τὸν μελωδὸν Ἀλκαῖον, sed cod. ap. Gaisf. ad Diog. ἐπειδὴ δὲ πάλιν ὕς παρορύνει κατὰ τὸν μελοποιὸν Ἀλκαῖον. Hartung articulum ἃ omisit.

Fr. 100. Apollon. de pron. 383C: Τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαῖον ἀμμέσιν πεδάορον (ita Valckenaer, cod. παιδα ορον) οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν.

Fr. 101. Apollon. de pron. 363B: Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ· σὺ δὲ σάυτω τομαῖς εἴη (fr. 87) ἀλλὰ σάυτω μετέχων ἄβας πρὸς ποσιν. Ahrens scripsit ἀλλὰ σάυτω πεδέχων ἄβας πρ. π., Hartung ἔβας scripsit, Hecker ἀλλ' ἐς αὐτῶ, μέτρ' ἔχων ἄβας πρὸς πόσιν. Extrema verba πρὸς ποσιν, quae olim ad fr. 87 revocavi, si integra sunt, interpreto in praesentia, quemadmodum est apud Soph. Oed. R. 130 τὸ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν. Numerus versus restituetur tractis verbis:

υ υ υ ἀλλὰ σάυτω μετέχων πρὸς πόσιν ἄβας,

ut sit ionicus tetrameter, anaciasi admissa, qua Sappho iam usa est fr. 87, nisi ἄμα pro ἀλλὰ scribere malis. Sed fortasse pro πρὸς πόσιν legendum πρόποσιν vel πρόπωθι (cf. σύμπαθι fr. 54), quemadmodum προπίνειν dici solet de amantium obsequio: nam ex amatorio carmine haud dubie versus depromptus.

Fr. 102. Et. M. 264, 17: ἢ ὅτι πρῶτον ἐστὶ τὸ δέω τὸ σημαίνειν τὸ ἐνρίσκω, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος· ἐγὼ μὲν κ' οὐ κτλ. ἀπὸ δὲ τοῦ δέω κατ' ἔκτασιν δῆλω. Cf. Et. M. 263, 47. — κ' om. V, in quo est οὐ δέω ταύτας. Conieci etiam ἐγω μὲν οἶδα κοῦ δέω. — μαρτυρεῦντας, Ahrens μαρτύρεντας, et antea τοαῦτα.

Fr. 103. Harpocrat. 168: Σκυθικάι . . . εἰδός τι ὑποδήματός εἰσιν αἱ Σκυθικάι· καὶ Ἀλκαῖος ἐν ἧ' (D κ', vulgo ἐν πεντηκοστῇ ὁγδόῃ)· καὶ Σκυθικάς ὑποδησάμενος. — καὶ om. BDCG. Welcker haec grammatico alicui tribuere vult. Eadem Suidas v. Σκυθικάι (ubi vulgo σκυ-

ALCAEUS. 183

104. [94e.] 958

Ἄπ πατέρων μάθος.

*105 A. B.

Πατέρων ἄμμων.

Ἀμμετέρων ἀχέων.

106. [16.]

Strabo I 37: Τὸ δὲ πλείοσι στόμασιν ἐκδιδόναι (Νεῖλον) κοινὸν καὶ πλειόνων· ὥστε οὐκ ἄξιον μνήμης ὑπέλαβε (Ὅμηρος) καὶ ταῦτα πρὸς εἰδότας, καθάπερ οὐδ' Ἀλκαῖος, καίτοι φήσας ἀφιχθαι καὶ αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον.

107. [61.]

Athen. VII p. 311 A: Ἀλκαῖος δ' ὁ μελοποιὸς μετέωρον φησὶν αὐτὸν (τὸν λάβρακα) νήχεσθαι. Fortasse in allegoria quadam hoc dixit Alcaeus, pertinetque huc fr. 100.

108. [62.]

Plutarch. de divitiar. am. c. 5: Χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἃς μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν μήτε γυναῖκα. Inde Hartung haec edolavit: τὰς ἐπιθυμίας γὰρ | οὔτε γύνη πέφυγεν | οὔτε Φάνηρ.

109. [86.]

Schol. Theocr. VII 112: Ἀλκαῖός φησιν, ὅτι Ἔβρος κάλλιστος ποταμῶν. Nam φησιν, ὅτι recte haud dubie L, Vat. Gen. b om. ὅτι, ceteri codd. (etiam Ambr.) utroque vocabulo carent; at scholiasta non ipsa poetae verba adscripsit. Ἔβρος Vat. 4, Εὐρος vulgo. — ποταμῶν, L et Ambr. ποταμός. Theocriti locus inveterato vitio laborat, poeta scripserat:

Εἴης δ' Ἥδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω

Ἔβρον παρ ποταμὸν τεθραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτω.

δικαὶ ὑποδυσάμενοι, sed A consentit cum Harpocr.) et Phot. 523, 7 (ubi καὶ om.). Σκυθίκαις Ahrens, idem ὑπαδυσάμενος.

Fr. 104. Herodian. περὶ μων. λεξ. 36, 15: Μάθος. Ἀλκαῖος· ἀππ. μ. Nauck ἀπ πατέρων μάθος sine idonea ratione.

Fr. 105 A et B. Apollon. Dysc. de pron. 381 C: ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· μηδ' ὀνίας κτλ. (fr. 88). ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου· πατέρων ἄμμων. καὶ τῇ ἐντελεστείᾳ· ἄμμ. ἀχέων (cod. ἀχαιῶν). Alcaci, cuius praecessit versus, etiam haec duo frustula esse consentaneum est.

libri inepte τετραμμένον vel τετραμμένος. Ac fortasse Alcaeus quoque Hebri flumen congelatum descripsit, nam etiam Horatius, qui non minus diligenter quam Theocritus Alcaeam imitatur, Epist. I 3, 3 scripsit: *Thracane vos Hebrusque nivali compede vinctus*; cf. etiam Carm. III 25, 8: *non secus in iugis Edonis* (ita praeclare Bentleius inveteratum librorum mendum *ex somnis* correxit) *stupet Euias Hebrum prospiciens et nive candidam Thracen ac pede barbaro Lustratam Rhodopen*, qui quidem locus ad exemplum Alcaici carminis videtur conformatus esse. Alcaeus si Edonos cum Hebro consociavit, aut Edonorum nomen latius patebat, aut huius gentis sedes illo saeculo Hebro erant contiguae, unde postea profecti agros inter Nestum et Strymonem occupavere. Ipse Alcaeus exul videtur Thraciae oram visitavisse: huic peregrinationi imprimis aptum fr. 34, nam hiemis acerrimae descriptio abhorret a patriae insulae coelo.

110. [113.]

Zenob. II 18: Αἴξ Σκυρία· Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπεὶ πολλὰς τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἢ αἴξ. Ἄλλοι δὲ φασὶν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. Μέννηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος. Cf. ibi interpr.

111.

959

Pollux VI 107: Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαί φησι καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δ' ἄρα καὶ σελίνοις. Acro ad Horat. Carm. IV 11, 3: „Vel quia Alcaeus frequenter se dicit apio coronari.“ De anethinis coronis vid. fr. 36 v. 1.

112. [63.]

Aristid. T. II 155: Εἰ δὲ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τονθορύζοντες ἐκ τοῦ ψέφους (ita Lobeck, v. ψόφου, E σκότου) τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον . . . τοσοῦτόν μοι πρὸς τούτους ἀποκεκρίσθω, ὅτι ῥητορικῇ παρὰ πόδας διδόασιν τὴν δίκην.

113. [64.]

Plut. de def. orac. c. 3: Θαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων, τοῦ δὲ Δημητρίου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν

λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ θρυαλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ
καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας.

114. [165.]

Zenob. V 61: Πιτάνη εἰμί· αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται· λέ-
γεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐ-
πραγίαις· παρόσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν
καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραπο-
δισθῆναι καὶ πάλιν ὑπὸ Ἑρυνθραίων ἐλευθερωθῆναι. Similia Phot.
431, 7 et Suidas v. Πιτάνη εἰμί. cf. etiam fr. 118. Welcker
Opusc. I 145 haec (sicut supra fr. 103) grammatico alicui tri-
buere vult.

115. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 957: Ἀρταλία κρήνη περὶ Κυζικόν, ἧς
καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιουσίας ἐστίν.

116. [58.]

Schol. Apoll. Rh. IV 992: καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ
Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίλακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων
τοῦ Οὐρανοῦ. (Keil ex Laur. καὶ Ἀλκαῖος δὲ λέγει τοὺς Φ.)
Nescio an Ἀλκμᾶν sit legendum.

117. [45.]

Schol. Soph. Oed. Col. 954: Οἷον οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι
ἄνθρωπον ὄντα· οὐ καταγῆράσκει τὸ ὥμῳ τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλ-
θοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γὰρ ἔστι ζῶντα ἄνθρωπον
μὴ θυμῷ χρῆσασθαι· τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ὅτι ὁ
θυμὸς ἔσχατον γῆράσκει· λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους,
ὅσῳ γὰρ γῆράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχουσιν· καὶ Ἀλ-
καῖος, ὡς λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται. ubi Tricl.
ὡς λέγεται, οὕτω κατὰ κοινοῦ. et Suidas v. Θυμὸς ἐπταβόειος,
ubi recte ὡς λεγομένου κατὰ τὸ κοινόν legitur.

118. [93.]

960

Schol. Hesiod. Th. 313: Τὴν Ὑδραν δὲ Ἀλκαῖος μὲν ἐν-
νεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον.

119. [94.]

Schol. Nic. Ther. 613: Καὶ ἐν Λέσβῳ δὲ ὁ Ἀπόλλων μυρί-
κης κλάδους ἔχει· ὅθεν καὶ μυρκαῖος καλεῖται. καὶ Ἀλκαῖος (ita

G, Ἀρχαῖος reliqui) φησιν ἐν (hoc delet Welcker, sed fort. ex-
cidit libri nota, velut πρώτῳ, nam repudio quod antea conieci
ἐν τοῖς πρὸς) τοῖς περὶ Ἀρχεανακτίδην (ita A, ἀρχομενακτίδην V,
ἀριομενακτίδην K) καὶ (Welcker κατὰ) τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πό-
λεμον φανῆναι Ἀπόλλωνα καθ' ὕπνου (G, καθ' ὕπνον reliqui)
ἔχοντα μυρικής κλῶνα.

120. [106.]

Eust. II. 314, 43: Ἀλκαῖος δέ, φασί, καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρω-
χον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε.

121. [103.]

Phot. 7, 15: Ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀγών·
ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικός πολλάκις
ἐχρήσατο.

122.

Hesych.: Ἀλίβαπτον (cod. ἀλιβάπτοις, fort. ἀλιβάπτοις· πορ-
φυροῖς· καὶ ἀλίβαπτον)· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν.
Scrib. Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμάν, quod etiam Urlichsio placuit.

123. [97.]

Et. M. 76, 51: Ἀμάνδαλον τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἀμαλ-
δύνω, ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον· καὶ ὑπερθέσει
ἀμάνδαλον. Cf. Cram. An. Par. IV 8, 16.

124. [107.]

Cram. An. Ox. IV 336, 6: Ἄρεως ἀπὸ Ἄρεως· εὐρέθη δὲ
παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Eust. p. 518, 35: ἔσται δὴ καὶ Ἄρεως εὐθεία,
ἥ τις παρὰ Ὀμήρῳ μὲν οὐκ ἔστι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὐρέθη.

125.

Hesych.: Ἀῦελλαι (cod. ἀνεοῦλλαι)· ἀέλλαι· παρὰ τὸ ἄελλαι·
sic olim editum: Musurus correxerat παρὰ τὸ αὖω καὶ ἄελλαι,
sed cod. πὲ ἄκλω. Recte Ahrens αὔελλαι· ἄελλαι· παρὰ Ἀλκαίῳ,
Schmidt παρὰ Εὐκλῳ mavult.

126.

Cram. An. Ox. I 253, 20: Ζητοῦμεν οὖν καὶ τὸ τοῖσδεσσι
πῶς εἴρηται· καὶ ἄμεινον λέγειν ἐπέκτασιν· τοῦτο μμυνόμενος Ἀλ-
καῖος φησί· τῶνδεων (legebatur τῶν δεῶν), ὅπερ τινὲς ἀγνοοῖα 961

τάκριβοῦς ἀνέγνωσαν τῶν δεῶν, ἔν' ἣ τῶν δεῖν (leg. δεῖνα, L. Dindorf δελων). οὐκ εἶσιν οὖν μέρη λόγου, ἀλλὰ λέξεως, ὡς τὸ κἀδδε. Lobeck. Pathol. El. II 244 corrigit ἀνέγνωσαν τῶν-δεων, ἔν' ἣ τῶν δελων, sed si illi critici δεῖνα, οἱ δεινες sibi reperisse visi sunt, quod ego quoque conieci, haud dubie divisim τῶν δένων scripserunt: de hoc pron. cf. fr. 76. Enormem prosodiam τῶνδεων tuetur tralaticium τοῖςδεσσι, quod nunc τοῖςδεσσι scribi solet.

127. [112.]

Eust. Od. 1759, 27: Λέγει δὲ (Ἡρακλείδης) καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ἔον παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Favor. 222.

128.

Hesych.: Ἐπαινους· τὰς κλέεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρείας. Σοφοκλῆς Θυέστη Σικυνώνῳ καὶ Ἀλκαῖος ταῖς ἐπαινῆτεσιν. Alcaeï nomen restituerunt Maussacus et Vossius, contra Heinsius Ἀλκαίωνι. Cod. καὶ ἀλκαῖοι ταῖς ἐπαινῆταισιν. Alcaeï nomen si recte restitutum est, poetae recuperamus laciniam:

ταῖς ἐπαινῆταισιν.

Sed fortasse haec Sophoclis verba in Thyeste fuerunt: ὃς ἀλκάθοι τοῖς ἐπαινῆταισιν. Nisi forte nonnulli doctius quam verius ita interpretati sunt Alcaeï illud μέγ' ἐπαινέοντες fr. 37 A, ut sit scribendum Σοφοκλῆς Θυέστη Σικυνώνῳ· τοῖς ἐπαινῆταισιν. καὶ Ἀλκαῖος.

129. [102.]

Eust. Od. 1687, 52: Τὸν ἐφιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημεῖωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει. Et. M. 434, 12: ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν λέγει.

130. [101.]

Et. M. 377, 19: Ἐρρεντί παρὰ Ἀλκαίῳ ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἢ ἔρρῳ περισπωμένου, ἣ μετοχή ἐρρεῖς ἐρρέντος, καὶ ὡς παρὰ τοῦ ἐθέλοντος ἐθειλοντί, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρρέντος ἐρρεντί. Cf. Miller Misc. 127.

131.

Et. M. 385, 9: Ἐσυνῆκεν Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκε πλεονασμῷ. In Alcaeō grammaticos verisimile est ἐσύνηκεν, ut σύνοιδα, scripsisse, vid. Et. M. 484, 4. (617, 52.)

132. [117.]

Choerobosc. Epimer. I 106 (Bekk. Anecd. III 1183): Ὡς Εὐρυδάμαν παρὰ Ἀλκαῖω. μετὰ τοῦ ὕληγόμενον κατὰ τὴν κλητικήν. Constant. Lascar. de nom. et verb. 116 B: ὦ Πολυδάμαν παρ' Ἀλκαῖω, ὡς γέγραπται.

133. [100.]

Et. M. 319, 30: Ἐθῆκε σημαίνει δύο, τὸ προκατέθηκεν ἢ ἐποίησεν . . . ἀφ' οὗ καὶ θέσεις ἢ ποιήσεις παρὰ Ἀλκαῖω.

134.

Cram. An. Par. III 278, 9: Οἶόν ἐστι παρὰ τῷ Ἀλκαῖω τὸ κάλλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον.

135. [108.]

Eust. II 603, 39: Λέγει δ' αὐτὸς (Ἀριστοφάνης δ' γραμματικός)· καὶ τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφώ διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν. cf. Sapphus fr. 160.

136.

962

Schol. Hom. Od. λ 521: Κήτειοι· τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κητείλους· ἦν γὰρ ὁ Τήλεφος Μυσίας βασιλεὺς, καὶ Ἀλκαῖος δὲ φησι τὸν Κήτειον ἀντὶ τοῦ Μυσόν.

137.

Et. Gud. 322, 5 et Cram. An. Par. IV 36, 1: Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὀμήρῳ τὸν ἰσχυρὸν κίκυν καλεῖ. at ib. 35, 16 legitur: Κίκυς σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου, παρὰ τὸ κίκις γέγονεν, ὃ σημαίνει τὴν ἰσχύν, καὶ τροπῇ τοῦ ὕ εἰς ι. et ib. Cyrill. 185, 3: Κίκις ὁ ἀδελφὸς Ἀλκαίου. Eadem Suidas. In Et. M. 513, 25 a Gaisfordio ex codd. restitutum: Κίκις (V κικῦς)· σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου· γίνεται παρὰ τὸ κίκυς κτλ. Scribendum Κίκις, sed utrum proprium fuerit nomen an appellativum ambigi licet.

138.

Choerob. Epimer. I 282 (Bekk. An. III 1389): Κίνδυν, κίνδυνος· οὕτω δὲ ἔφη Σαπφώ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν

δοτικήν ἔφη τῷ κινδύνῳ. legendum κίνδυνι. et sic cod. Marc. (Gaisford Praef. Et. M. VIII).

139. [38.]

Athen. XI 478 B: Τὰ μονωτὰ ποτήρια κότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει. Welcker ad comicum retulit.

140. [111.]

Eust. Od. 1648, 5: Καὶ ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ. Cobet Var. Lect. I 195 Homericum ξυνὸς Ἐννάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα corrigit scribendo κτενέοντα, et ad eundem modum alia, barbarum crepans traditum, quod tum demum, inquit, graecum erit, quum κταίνω graecum esse incipiet; eademque, si recte memini, postea in Mnemosyne iteravit, immemor Alcaeī, quamquam etiam sine hoc testimonio vel mediocriter doctus grammaticus tam temerariam coniecturam procul habiturus erat.

141. [96.]

Pollux IV 169: Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον εὗροις καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν. Eadem leguntur X 113: Καὶ παρ' Ἀλκαίῳ τῷ μελοποιῷ ἐν δευτέρῳ μελῶν κύπρος, καὶ παρ' Ἰππώνακτι ἐν πρώτῳ ἰάμβων ἡμίκυπρον. unde apparet haud quaquam neutrius generis vocabulum fuisse apud Alcaeum, sed ἡμίκυπρον apud Hipponactem adiectivi speciem prae se fert, quemadmodum ἡμιμέδιμνον alia dici solent, quamquam etiam ἡμιμέδιμνος passim legitur. Cypri mensuram in provincia Pontica etiam Romanis dominantibus in usu fuisse testantur Epiphanius et Isidorus, item in Phrygia, ut arguit ponderarium ibi repertum, in quo ΚΥΠΡΟΣ ΜΟΔΙΟΣ ΧΟΙΝΙΞ ΧΟΝ. ΞΕ legitur, vid. Egger Mémoires d'hist. anc. p. 197 seq. Alexandro Magno imperante incisus titulus prope Pergamum repertus CIGr. II 3501: ὁ δὲ περίβολός ἐστιν τῆς γῆς σπόρον κύπρων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα.

142. [104.]

Phot. 264, 13: Μετρήσαι ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι· Ἀλκαῖος. Comico poetae tribuit Meineke, at haud dubie est lyrici, cf. Theocriti XVI 60: ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἄνι κύματα μετρεῖν, idem in carmine aeolico XXX v. 25: ὅστις δοκίμοι τὸν δολομάχανον νικάσειν ἔρον, οὗτος δοκίμοι τοῖς ὑπὲρ ἄμμεων

μετρεῖν βραϊδίας ἀστέρας. ita enim ibi scripsi, cum in codice sit εὐρεῖν, quam emendationem satis commendat Nicet. Eugen. IV 411: Δοκεῖ δέ μοι τις, ἄν παρέλθῃ καὶ φύγῃ Ἑρωτα τὸν τύραννον ἐπερωμένον, καὶ τοὺς ἐφ' ὕψους ἐκμετρήσειν ἀστέρας, ut assolet Theocriti vestigia legens.

143.

Et. M. 344, 6: ἔννεον· ἔστι ῥῆμα νέω· ὁ παρατατικὸς ἔννεον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἔννεον. ubi Sylburg *ναίω*, D *νεῶ*, contra V: τὸ ῥῆμα νέω· Ἀλκαῖος αὐτῆς ἐπεὶ χεῖρεσσι νέον. Miller Misc. 114 αὐτὰρ ἐπὶ χεῖρεσσι νέον. Sed Alcaei nomen ab hoc loco alienum videtur, prior glossa ἔννεον ad Il. φ 11 referenda, verba autem, quae Alcaeo tribuuntur, sunt petita ex Od. ε 344: Κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστον (cf. Cramer An. Ox. 963 I 292 et 298). Alcaei igitur exemplum intercidit, nisi forte potius *Alcmanis* nomen substituendum, nam fortasse Alcman hunc Homeri versum expressit in eo carmine, cuius reliquiae supersunt fr. 28 seq. Olim existimavi Alcaei nomen pertinere ad praecedentem glossam Etymologici M. ἔννη, ita ut Alcaeo vindicandum sit fr. Lyr. Inc.: Μᾶλιν μὲν ἔννη, λεπτόν ἔχουσ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

144. [120.]

Priscian. VII 7: „in foemininis (om. cod. Halberst. estque aperte falsum, atque omisit etiam Hertz) etiam Alcaeus *Νήρη* pro *Νήρης* posuit, et Theopompus *Χάρη* pro *Χάρης*.“ *Νήρη* pro *Νήρης* Hertz scripsit, in libris est *NEPH*, *NEPE*, *ncpc*, *ncphc*.

145.

Herodian. περὶ μὲν. λέξ. 24, 6: Οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως. Cf. Herodian. ap. Steph. Byz. v. *Καρία* de formis *Κάειρα* sive *Καίρα* et *Καῖρα* disputans: ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἑκτασις γίγνεται, ὀτομαι, ὄϊγον (ita RV, A ὄϊον), ὄϊδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οἶδα. Itaque cum ὀτομαι productam vocalem *i* esse testificetur, fortasse aliquis existimet etiam reliqua exempla eiusdem modi esse, sed hoc incertum. Ὀϊγον Meineke interpretatur οἶγον (a verbo οἶγω), nisi forte sit ὄϊτον i. e. οἶτον scribendum: mihi neutrum placet, sed pro ὄϊδα possis ὠῖδα, apud Theocritum scripsi οὐκ ὀῖδησθα utraque brevi.

146. [115.]

Schol. Arist. Av. 1648: Διαβάλλεται . . . ἐπὶ τοῦ ἑξαπατᾶν

.. παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ... καὶ παρ' Ἀλκαίῳ παραβάλλεται σε. Comico tribuit Meineke: ego nihil decernere audeo; Aeolenses etiam διαβάλλειν eodem modo usurpasse testatur Hesychius: ξαβάλλειν· ἐξαπατᾶν.

147. [110.]

Cram. An. Ox. I 366, 22: Ἡ ἀπὸ τοῦ πέφυγα ἢ μετοχὴ πέφυγας· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος μετατιθεῖς τὸ σῆμα εἰς τὸ ν̄ κατὰ πλεονασμὸν ἐτέρου γ̄ φησὶ πεφύγγων. Eust. Od. 1596, 5 ex Alcaeo profert πεφύγγω: Σικελοὶ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ᾱ τῶν περισπωμένων εἰς ὦ μετατιθέασιν, οἷον πεποίηκα, πεποιήκω· οὕτω δὲ καὶ πέφυγα, πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω. Cf. Favor. 357. At πεφύγγων etiam Cram. An. Ox. I 325, 30 tnetur: ac Lesbiis sola illa participii forma usitata fuisse videtur, quemadmodum est in titulo ap. Conze Iter Lesb. tab. VIII 2: κατεληλύθοντος, atque huc referenda Homericum κεκλήγοντες, Pindarica πεφρίκοντες et κεχλάδοντες. Non recte L. Hirzel de dial. Aeol. p. 50 praesentis temporis participium πεφύγγων esse iudicat.

148.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 44, 10: Πιέζω ... προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ. Itaque Alcaeus et πιέζω et πιάζω dixit.

149. [119.]

Trypho Mus. Cant. I 34: Προστίθεται δὲ τὸ δίγραμμα παρὰ τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Φάναξ, Ἐλένα Φέλενα· προστιθέασιν καὶ (Ahrens δὲ) τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις, ἄπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ρῆξις 964 εἴρηται. unde Lascaris repetiit fol. 133.

150.

Eust. Od. 1571, 43: Τῶν τις δὲ μεθ' Ὀμηρον τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μάλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεῖς τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δ' ἐκεῖνος ἦν ὁ κωμικός, εἰδομαλίδην ἔφη σκαπτικῶς τινα, διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενον δηλαδὴ κορικώτερον. Cf. p. 1412, 32 et Sueton. ap. Miller Misc. 415. Sine controversia Eust. comicum cum lyrico confudit, conf. Schol. Il. χ 68: Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον (ῥέθος),

καὶ ῥεθομαλίδας τοὺς εὐπροσώπους φασί. Apud Hesychium est ἰδομαλιάδαι· οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. Illud incertum, utrum duo diversa vocabula Alcaeo melico vindicanda sint, an unum, de cuius scriptura ambigebant veteres critici, ῥεθομαλίδαι et ἰδομαλίδαι: neque enim ab εἶδος descendit haec vox, sed adhibenda est Hesychii glossa ἴδοι· ὀφθαλμοί. Nauck ubique ῥεγομαλίδας restituendum censet.

151. [118.]

Athen. III 73 E: Ἀττικοὶ μὲν οὖν αἰὲν τρισυλλάβως, Ἀλκαῖος δὲ δάκῃ φησὶ τῶν σικύων ἀπὸ εὐθείας τῆς σίκυς, ὡς στάχυς, στάχυνος. Welcker maluit comico tribuere.

152.

Cram. An. Ox. I 342, 1: Ἀπὸ τῶν εἰς ος τὴν τεμένηος παρὰ Ἀλκαίῳ ἅπαξ χρησαμένῳ.

153. [83.]

Hesych. Τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματ' Ἀλκαῖος. sic cod., vulgo τετραβαρῆ. unde Salmasius Τετραβαρῆ πλίνθων καὶ κατὰταγμα Ἀλκαῖος vel τετραβαρῆ πλίνθων τάγματα, Vossius Τετραβαρῆ πλίνθων κατὰταγμα τι. Mihi Alcaeus scripsisse videbatur:

Πλίνθων τετραβαρήων κατὰ τάγματα.

quam formam τεμένηος fr. 152 tuetur, vel τετραβαρηῶν, quemadmodum apud Homerum est χαλκοβάρεα. At adiectivum τετραβαρήs omnino vix poterat fingi, lateres τετράγωνοι vel τετράγωνες dici poterant; itaque suspicor poetam scripsisse τετραμαρήων, ut μάρη eodem modo sit dictum, quod παλαιστή sive δῶρον, ac πλίνθους τετραδῶρους in usu fuisse testatur Vitruvius.

154. [116.]

Hesych.: Τετράδων ὄρνέον τι Ἀλκαῖος. Cf. ib. Τετράων ὄρνις ποιός. et Τετραῖον ὀρνιθάριον τι Λάκωνες. adde Athen. XIV 654 C. Fortasse Ἀλκμάν scribendum. Olim suspicatus sum verba, quae continuo apud Hesychium sequuntur, quaeque pro peculiari glossa habentur: Τετράδυσιν ἀηδόνα (cod. ἀηδόνας) huc pertinere, ut ipsius poetae sint verba sic scribenda:

Τετράδοσιν ἀήδονας.

quamquam fuit, cum Alcaeī nomen potius ad glossam sequentem spectare putarem: Τετρατέλικτον ἄλμαν· ἥγουν τρικυμῖαν. cf. quae ad Alcaeī fr. 19 adnotavi.

155. [109.]

965

Eust. II. 1155, 40: Τείρεα δὲ ἢ παρὰ τὸ εἶρειν γίνεται τὸ λέγειν, ἔχουσι γὰρ τινα σημασίαν, ὥς καὶ Ἄρατος δηλοῖ, ἢ . . . παρὰ τὸ τείρειν, καθὰ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Γεωργίου κεῖται· πολλοὶ γάρ, φησὶν, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται γινόμενοι ἀερόβλητοι, ὥς ἐκ τῆς βροντῆς ἐμβρόντητοι· ἐφανέρωσε δὲ, φησί, τὸ εἰ Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ι. Cf. Cram. An. Par IV 192, 10, ubi τερέων affertur. Seidler τέρεων scripsit.

Alcaeī nomen olim suspicatus sum in Achaei locum apud Hesychium substituendum esse: Δίχολοι· διάφοροι. Ἀχαιοὺς καταπεῖραι δίχολοι γινῶμαι (cod. διχολογῶναι), παρὰ τὸ δίχα, ἢ δίτροποι κατὰ μετάληψιν. χόλος γὰρ ἡ ὀργή καὶ (ὀργὴ ὁ) τρόπος· Βακχυλίδης· ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι. nam cum Schol. Hippocr. T. V 484 ed. Littré (Erotian. p. 6 ed. Klein) haec exhibeat: ὀργᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖν τῆς συνουσίας· ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι (codd. plerique ἀχαιοὶ) ὥς καὶ Ἀλκμᾶν φησὶν· ἐν μὲν ἀνθρώπων ὀργαὶ κεκριμέναι μυρία. permirum est Alcmanis et Bacchylidis nomina confusa esse: cuius erroris origo inde videbatur repetenda, quod grammaticus, ex cuius auctoritate ceteri suspensi sunt, ut significationem vocum χόλος et ὀργή explicaret, illam vocem Alcaeī, hanc Bacchylidis versu illustraverat: apud Hesychium, qui solus utrumque testimonium servavit, Alcaeī nomen cessit Achaeo, Zenobius III 25 tantum Bacchylidis auctoritate utitur, item scholiasta Hippocratis, sed is temere Alcmani, cuius nomen saepius cum Alcaeō confundi solet, tribuit versum Bacchylideum. Sed Achaei nomen non addubitandum, nam versus videtur anapaesticus ἐν καταπέτρᾳ δίχολοι γινῶμαι. Deinde grammaticus antiquus adscripserat et Alcmanis et Bacchylidis exempla: inde confusio nominum orta: nam Alcmanis versus excidit; ac cum supra fr. 37 A Alcaeō vindicaverim vocabulum δίχολος, fortasse ille ipse versus hic fuit adscriptus, Alcaeī et Alcmani nominibus permutatis. Nauck in Hesychio corrigere maluit Δισχύλος Καβείροις· δίχολοι γινῶμαι. —

nomen existimans depravatam esse loco *Alcae*i, legendumque *χόλα δὲ ἴσα γέντ' ἀπαίσαις*. Atqui grammaticus dicit *καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὖρηται* (h. e. ἴσος) *καὶ συνεσταλμένον ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ*, itaque nullo modo Alcaeus testis adhiberi potuit. Callimachi nomen vitii immune, ipsa verba probabiliter restituit O. Schneider fr. 525: *χολῇ δ' ἴσα γέντα πάσασθαι*, nisi quod *πάσαιο* malim. — Proverbium, quod Zenob. V 30 ex Alcaeo affert, *Ὁ Κρής τὴν θάλασσαν*, *Alcmanis* potius est, vid. Alcman fr. 112. — Scolion de Admeto, quod nonnulli grammatici Alcaeo tribuunt, Praxillae esse videtur, cf. Praxillae fr. 3. — Quod Schneidewin dicit ap. Schol. Horatii Carm. I 3, 9: *illi robur et aes triplex* adnotatum esse in editione Fabricii, illum versum ex Alcaeo expressum esse, ego quidem nihil reperi in editione Fabricii. — Parum felix Hauptii divinatio (Herm. II 333) qui in actis Martyrum p. 173 ed. Combeefis Alcae*i* nomen sibi reperiase visus est: *ἄρά σοι Πλάτων λέληθε περὶ αὐτῶν τὰ κράτιστα δογματίζων καὶ Ἀκηστῆς καὶ προσέτι Πορφύριος; ὧν ὁ μὲν θεῶν δέδασθαι βουλῇ τὸ πᾶν ὑπηγόρευσεν, ὁ δὲ εἰσάγει μετ' ἀμύμονας ἄλλους θεοὺς Δία βουλευέσθαι κράτιστα καὶ ἄλλος φέρει μετὰ δαῖτα βροτοῖς τὴν βουλὴν αὐτῶν*. Unde Haupt versiculum

θεῶν δέδασται πάντα βόλλα

sive *θεῶν τὸ πᾶν δέδασται βόλλα* edolavit. At spectant haec Platonem: Alcestes fortasse est Alcino*s* Platonicus philosophus, quemadmodum apud Valerium Maximum Alcestis tragicus poeta in Acestoris locum successit. Ineptiae istae videntur ex commentario aliquo Homericæ Iliadis I v. 427 seq. desumptae. — Epigrammata Alcae*i* nulla sunt: exstant quidem in Anthol. Pal. quattuor epigrammata Alcaeo Mitylenæo tributa (VI 187, 218. VII 5, 429) quibus adde VII 55: *Ἀλκαίου ποιητοῦ Μιτυληναίου ἢ Μεσσηνίου*. quae quidem manifesto a lyrico poeta aliena sunt, neque tamen assentiendum Iacobsio, qui carmina ad Alcaeum Messenium referre*) voluit, sed potius de iuniore aliquo cogno-

*) Anth. Pal. VI 187 a Messenio Alcaeo prorsus alienum, versatur in chria illustranda, quam certatim tractaverunt Archias, Alexander Magnesianus (?), Zosimus Thasius, Iulius Diocles, unde coniecturam facias de tempore, cui hoc epigramma sit adscribendum, quod si quis iuniori Alcae*o* attribuat, non refragor: equidem hoc poematium, (quod est inscriptum *Α ἄλς τὸ αὐτὸ ἀλκαίου ΜΙΤΤΑΙΝΑΙΟΥ*, sed in poetae nomine media syllaba *καὶ* est a corr. in rasura restituta,) Alcaeo omnino adscribendum existimo, fuit opinor Ἀλφειοῦ, atque ita Planudes exhibet: nam quod fortasse aliquis praeferat Ἀδδαίου, quoniam hoc nomen

Apud Hesychium: Ἀμηνίως· ἀμέμπτως. Ἀχαιοί. ἅμα ἡμέρα, ἀλ-
καιῶνι ἅμ' ἡοῖ· corrigunt ἅμ' ἡοῖ· παρ' Ἀλκαῶ, ἅμ' ἡμέρα. sed
rectius Schmidt haec ad priorem glossam revocavit scribens
Ἀμηνίως· ἀμέμπτως· Ἀχαιὸς Ἀλκμαίωνι. — Antea Alcaeo tribui
versum, quem exhibet Tricha de metr. 19, 20 (repetit p. 20):
ἀ καὶ Ἀλκαῖκὰ καλεῖται, ὡς τοῦ Ἀλκαίου κατακόρως αὐτοῖς χρη-
σαμένον, οἷόν ἐστι τό·

Καὶ θεὸν ἀμερόις βροτοῖσιν.

putabam enim illum hunc versiculum inseruisse carmini, quod
opusculo suo praemisit, p. 2: Καὶ θεὸν ἀμερόισι βροτόσωμον
(fort. βροτοῖσι μόνον) φανέντα, sed Tricha hunc quoque versum
ipse finxit, omnino praeter Homeri, Hesiodi, Theocriti paucissimos
versus nihil ex antiquis poetis adscripsit. — Alcaei melici poe-
tae nomen a comico non semper certo distinguere licet, velut
quod Et. M. 521, 35 affert Ἀλκαῖος· Μὴ μέγαν περὶ κνάφον
περιστείχει ἕνα κύκλον (cod. Flor. Miller Misc. 190 ἐπισύρειν,
Et. Gud. 330, 21: μὴ μέγαν περικνάφον παραστείχειν ἕνα κύκλον)
Matthiae et Meineke comico poetae tribuunt, Ahrens lyrico vin-
dicans scribit: μὴ σὺ μέγαν περὶ Κνάφον περίστειχ' ὄν κύκλον.
Quod si lyrici est, possis coniicere:

Μὴ μέγαν σὺ περὶ κνάφον
περιστείχην ἕνα κύκλον.

ubi Hartung περίστειχ' ἔν' ἀεὶ κύκλον praeoptat. At ἀλαζών, 966
quod gramm. Bekk. I 374 ex Alcaeo affert, aperte comici est.
— Contra nescio an lyrici poetae sit, quod legitur apud Athen.
VII 316 B inter exempla ex comieis poetis petita: Ἀλκαῖος· ἔδω
δ' ἔμαυτον ὡς πολύπους (eadem Eust. 1541, 34): nam valde
perturbata videntur exempla quae ibi afferuntur, et supra dixerat:
τὸ δὲ πάλυπον λέγειν Ἀλοικόν· Ἀττικοὶ δὲ πολύπουν λέγουσιν.
Potuit lyricus dicere:

Ἔδω δ' ἔμαυτον ὡς (πόδα) πάλυπος.

nisi forte duo diversa fragmenta in unum coaluerunt, unum Al-
caei lyrici:

Ἔδω δ' ἔμαυτον (πώλυποδος δίκαν).

alterum nescio cuius poetae . . . ὡς πολύπους. cf. Hesychius:
πώλυποδος δίκαν· ὅτι αὐτὸς τὰς ἑαυτοῦ πλεκτάνας ἐσθίει. — Satis
intempestivam medicinam adhibuit Nauck loco Et. Flor. (Miller
Misc. 171) παρὰ Καλλιμάχου· χολή δὲ ἴσα γεντα παίσαις, Callimachi

nomen existimans depravatum esse loco *Alcae*i, legendumque *χόλα δὲ ἴσα γέντ' ἀπαίσαις*. Atqui grammaticus dicit *καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὐρηται* (h. e. ἴσος) *καὶ συνεσταλμένον ὡς παρὰ Καλλιμάχου*, itaque nullo modo Alcaeus testis adhiberi potuit. Callimachi nomen vitii immune, ipsa verba probabiliter restituit O. Schneider fr. 525: *χολῇ δ' ἴσα γέντα πάσασθαι*, nisi quod *πάσαιο* malim. — Proverbium, quod Zenob. V 30 ex Alcaeo affert, *Ὁ Κρηὶς τὴν θάλασσαν*, *Alcmanis* potius est, vid. Aleman fr. 112. — Scolion de Admeto, quod nonnulli grammatici Alcaeo tribuunt, Praxillae esse videtur, cf. Praxillae fr. 3. — Quod Schneidewin dicit ap. Schol. Horatii Carm. I 3, 9: *illi robur et aes triplex* adnotatum esse in editione Fabricii, illum versum ex Alcaeo expressum esse, ego quidem nihil reperi in editione Fabricii. — Parum felix Hauptii divinatio (Herm. II 333) qui in actis Martyrum p. 173 ed. Combeefis Alcae*i* nomen sibi reperisse visus est: *ἄρά σοι Πλάτων λέληθε περὶ αὐτῶν τὰ κράτιστα δογματίζων καὶ Ἀλκηστέης καὶ προσέτι Πορφύριος; ὧν ὁ μὲν θεῶν δεδάσθαι βουλῇ τὸ πᾶν ὑπηγόρευσεν, ὁ δὲ εἰσάγει μετ' ἀμύμονας ἄλλους θεοὺς Δία βουλευέσθαι κράτιστα καὶ ἄλλος φέρει μετὰ δαῖτα βροτοῖς τὴν βουλὴν αὐτῶν*. Unde Haupt versiculum

θεῶν δέδασται πάντα βόλλα

sive *θεῶν τὸ πᾶν δέδασται βόλλα* edolavit. At spectant haec Platonem: Alcestes fortasse est Alcinus Platonicus philosophus, quemadmodum apud Valerium Maximum Alcestis tragicus poeta in Acestoris locum successit. Ineptiae istae videntur ex commentario aliquo Homericæ Iliadis I v. 427 seq. desumptae. — Epigrammata Alcae*i* nulla sunt: exstant quidem in Anthol. Pal. quattuor epigrammata Alcaeo Mitylenaeo tributa (VI 187, 218. VII 5, 429) quibus adde VII 55: *Ἀλκαίου ποιητοῦ Μιτυληναίου ἢ Μεσσηνίου*. quae quidem manifesto a lyrico poeta aliena sunt, neque tamen assentiendum Iacobsio, qui carmina ad Alcaeum Messenium referre*) voluit, sed potius de iuniori aliquo cogno-

*) Anth. Pal. VI 187 a Messenio Alcaeo prorsus alienum, versatur in chria illustranda, quam certatim tractaverunt Archias, Alexander Magnesius (?), Zosimus Thasius, Iulius Diocles, unde coniecturam facias de tempore, cui hoc epigramma sit adscribendum, quod si quis iuniori Alcaeo attribuat, non refragor: equidem hoc poematum, (quod est inscriptum *Α σὺς τὸ αὐτὸ Ἀλκαίου ΜΙΤΤΑΙΝΑΙΟΥ*, sed in poetae nomine media syllaba *καὶ* est a corr. in rasura restituta,) Alcaeo omnino abiudicandum existimo, fuit opinor *Ἀλφειοῦ*, atque ita Planudes exhibet: nam quod fortasse aliquis praeferat *Ἀδδαίου*, quoniam hoc nomen

mine epigrammatographo cogitandum, qui unde fuerit oriundus, in medio relinquo, nam quod Mitylenaeus vocatur, fortasse librarium commentum: item aetas incerta, nisi quod Romanis dominantibus vixit. Antea Vespasiani et Titi saeculo adscripsi,

eundem accentum prae se ferat, Addaeus poeta Mitylenaeus nullus omnino videtur fuisse: unum epigr. VII 305, quod *Ἀδδαίον Μιτυληναίων* inscribitur (nova collatione hic careo) *Alcaeī Mitylenaei* esse puto: ex iis quae simpliciter *Ἀδδαίον* inscripta sunt, quae vulgo ad Adaeum Macedonem referri solent, duo (IX 544. X 20) elegantis ingenii poeta indigna, fortasse item *Alcaeī* Mitylenaei sunt. — Iunioris *Alcaeī* epigrammata esse videntur VI 218, quod celebrem chriam tractat, inscriptum A *εἰς τὸ αὐτὸ ἄλκαλον*, corr. addidit *μιτυληναίων*, item VII 429 corr. *ἄλκαλον μιτυληναίων*, quibus a corr. et C alia subiecta sunt, quae vide apud Iacobsium. De epigrammate in Hesiodi honorem condito VII 55 A *εἰς τὸν αὐτὸν ἄλκαλον*, corr. *ποιητοῦ μιτυληναίου ἢ μεσσηνίου* haesito, utrum iuniori Alcaeō an Messenio sit tribuendum: carmen haud inelegans, sed non prodit ingentem spiritum, quem in germanis Messenii epigrammatis fere deprehendimus, etiam in epigr. in Homerum Anth. Pal. VII 1, quod A simpliciter *Ἄλκαλον* nomine exhibet, sed corr. *ποιητοῦ μεσσηνίου* addidit, idem subiecit *οὗτος ὁ ἄλκαϊος οὐκ ἦν ὁ μιτυληναῖος ὃς ἦν ἐν τοῖς χρόνοις πιττακοῦ*. Item Messenii haud dubie est aliud in Homerum poematum VII 6, quamquam Mitylenaeo adscribitur, nam A *εἰς τὸν αὐτὸν ἄδηλον*, corr. *οἱ δὲ φασιν Ἄλκαλον Μιτυληναῖον*. Denique iure Messenio tribuitur VII 412 *Ἄλκαλον Μεσσηνίου εἰς Πυλάδην*, sed male ad pantomimum Augusti aetate clarum refertur, intelligendus est Pylades citharoedus, Philopoemenis et Alcaeī Messenii aequalis, de quo vide ad Timoth. fr. 8. — Praeterea Messenio alia epigrammata adespota vindicaverim, velint Anthol. Plan. I 6:

*Κοῖρανός Εὐρώπας, ὁ καὶ εἰν ἄλλ καὶ κατὰ χέρσον
τόσσον ἀναξ θνατῶν, Ζεὺς ὅσον ἀθανάτων,
Εἰνοδίᾳ τὰ λάφυρα κατὰ θρασέος Κιροάδα
καὶ τέκνων καὶ ὅλας γᾶς ἔθιεν Ὀδρυσίδος,
νῖος ἐὺμμελλὰ Λαματρίων· ἃ δὲ Φιλίππον
δόξα πάλοι θείων ἄγχι βέβακε θρόνων.*

hi enim versus prorsus Messenii poetae ingenium referunt, cf. Alcaeī carmen Anth. IX 518 (de hoc epigr. ab interpretibus male habito dixi Philol. XXXII 678 seq.), ubi Philippus rex plane ad eundem modum laudibus effertur. Sed ambigo, ad quodnam tempus epigramma hoc Planudeum referendum sit: Philippum novissimis imperii annis cum Odrysis bellum gessisse constat: sed tamen huic tempori istud quidem praeconium non satis convenit, neque tunc ab Alcaeō poterant haec scribi, quamquam poetae animus minime constans fuit: videtur igitur Philippus iam antea expeditionem adversus Odrysas suscepisse, scripsitque haec Alcaeus eo tempore, quo Philippi partes sequebatur. Eiusdem Alcaeī haud dubie sunt duo poemata, quae Plutarchus vit. Flamin. c. 12 servavit, id quod etiam Hecker existimavit. Denique Alcaeō vindicaverim epigramma *ἄδηλον* Anth. Pal. VI 171, quod videtur adolescens condidisse, antequam Rhodiorum colossus terrae motu eversus est, item aliud *ἀδέσποτον* Anth. VII 723 et VII 238, quod *Adaci* nomen prae se fert.

quoniam apud Tzetzem Proleg. in Lycophr., ubi in numerum epi-967
 grammatographorum refertur Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπα-
 σιανοῦ τοῦ Ρωμαίου καὶ Τίτου: verum huic nugatori non multum
 tribuo; nam si Alcaeus Messenium epigrammatographum aequa-
 lem Titi Flaminii fuisse reperit, potuit homo male doctus te-
 mere Titum imperatorem substituere, addito Vespasiani nomine,
 quo prudentiam suam ostentaret. — Denique quod est ap. Apo-
 stol. XVI 50: τὴν ἀρχὴν οὐ δυνήσῃ τῷ τέλει συνάψαι· ὁ μὲν
 Ἀλκαῖος τοῦτ' ἔφη, τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπόλλυσθαι μὴ δυναμένους
 τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς τῷ τέλει προσάψαι· κύκλος γὰρ ἦν. ibi nunc
 recte Ἀλκαίων restitutum est, sunt enim haec ex Aristot. Probl.
 XVII 3 descripta.

μετρεῖν βραϊδῶς ἀστέρας. ita enim ibi scripsi, cum in codice sit εὐρεῖν, quam emendationem satis commendat Nicet. Eugen. IV 411: Δοκεῖ δέ μοι τις, ἂν παρέλθῃ καὶ φύγῃ Ἐρωτα τὸν τύραννον ἐπερωμένον, καὶ τοὺς ἐφ' ὕψους ἐκμετρήσειν ἀστέρας, ut assolet Theocriti vestigia legens.

143.

Et. M. 344, 6: ἔννεον· ἔστι δῆμα νέω· ὁ παρατατικὸς ἔνεον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἔννεον. ubi Sylburg *ναίω*, D *νεῶ*, contra V: τὸ δῆμα νέω· Ἀλκαῖος αὐτῆς ἐπεὶ χεῖρεςσι νέον. Miller Misc. 114 αὐτὰρ ἐπὶ χεῖρεςσι νέον. Sed Alcaeī nomen ab hoc loco alienum videtur, prior glossa ἔννεον ad Il. φ 11 referenda, verba autem, quae Alcaeō tribuuntur, sunt petita ex Od. ε 344: Κάλλιπ' ἀτὰρ χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόστον (cf. Cramer An. Ox. 963 I 292 et 298). Alcaeī igitur exemplum intercidit, nisi forte potius *Alcmanis* nomen substituendum, nam fortasse Alcman hunc Homeri versum expressit in eo carmine, cuius reliquiae supersunt fr. 28 seq. Olim existimavi Alcaeī nomen pertinere ad praecedentem glossam Etymologici M. ἔννη, ita ut Alcaeō vindicandum sit fr. Lyr. Inc.: Μᾶλιν μὲν ἔννη, λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

144. [120.]

Priscian. VII 7: „in foemininis (om. cod. Halberst. estque aperte falsum, atque omisit etiam Hertz) etiam Alcaeus *Νήρη* pro *Νήρης* posuit, et Theopompus *Χάρη* pro *Χάρης*.“ *Νήρη* pro *Νήρης* Hertz scripsit, in libris est *NEPH*, *NEPE*, *nepe*, *nephe*.

145.

Herodian. περὶ μὲν. λέξ. 24, 6: Οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον οἶδα λέγουσι τρισυλλάβως. Cf. Herodian. ap. Steph. Byz. v. *Καρία* de formis *Κάερα* sive *Καίρα* et *Καῖρα* disputans: ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἑκτασίς γίγνεται, ὀδομαι, ὄϊγον (ita RV, A ὄϊον), οἶδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οἶδα. Itaque cum ὀδομαι productam vocalem *i* esse testificetur, fortasse aliquis existimet etiam reliqua exempla eiusdem modi esse, sed hoc incertum. Ὀϊγον Meineke interpretatur οἶγον (a verbo οἶγω), nisi forte sit ὄϊτον i. e. οἶτον scribendum: mihi neutrum placet, sed pro οἶδα possis οἶδα, apud Theocritum scripsi οὐκ ὀδῆσθα utraque brevi.

146. [115.]

Schol. Arist. Av. 1648: Διαβάλλεται . . . ἐπὶ τοῦ ἑξαπατᾶν

.. παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ... καὶ παρ' Ἀλκαίῳ παρὰ-
βάλλεται σε. Comico tribuit Meineke: ego nihil decernere audeo;
Aeolenses etiam διαβάλλειν eodem modo usurpasse testatur He-
sychius: *ζαβάλλειν· ἐξαπατᾶν*.

147. [110.]

Cram. An. Ox. I 366, 22: Ἡ ἀπὸ τοῦ πέφυγα ἡ μετοχὴ
πεφυγώς· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος μετατιθεῖς τὸ σῆμα εἰς τὸ ν̄ κατὰ πλεο-
νασμὸν ἑτέρου γ̄ φησὶ πεφύγγων. Eust. Od. 1596, 5 ex Alcaeo
profert πεφύγγω: Σικελοὶ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ᾱ τῶν περισπω-
μένων εἰς ὦ μετατιθέασιν, οἶον πεποίηκα, πεποιήκω· οὕτω δὲ καὶ
πέφυγα, πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω. Cf. Favor. 357.
At πεφύγγων etiam Cram. An. Ox. I 325, 30 tuetur: ac Lesbii
sola illa participii forma usitata fuisse videtur, quemadmodum
est in titulo ap. Conze Iter Lesb. tab. VIII 2: *κατεληλύθοντος*,
atque huc referenda Homericum *κεκλήγοντες*, Pindarica *πεφρόκον-
τες* et *κεχλάδοντες*. Non recte L. Hirzel de dial. Aeol. p. 50
praesentis temporis participium πεφύγγων esse iudicat.

148.

Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 44, 10: Πιέζω ... προσέθηκα δὲ
καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ
Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ. Itaque Alcaeus et πιέζω et πιάζω dixit.

149. [119.]

Trypho Mus. Cant. I 34: Προστίθεται δὲ τὸ δίγραμμα παρὰ
τε Ἰῶσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Αἰακῶσι καὶ Βοιωτοῖς, οἶον
ἄναξ *Ῥάναξ*, Ἑλένα *Ῥέλενα*· προστιθέασιν καὶ (Ahrens δὲ) τοῖς ἀπὸ
φωνηέντων ἀρχομένοις, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις *Ῥρῆξις* 964
εἴρηται. unde Lascaris repetiit fol. 133.

150.

Eust. Od. 1571, 43: Τῶν τις δὲ μεθ' Ὀμηρον τὸ μὲν μῆλον
διωρίσας εἰς μᾶλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθείς
τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δ' ἐκεῖνος ἦν ὁ κωμικός, εἰδομαλίδην ἔφη
σκωπτικῶς τινα, διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευ-
θόμενον δηλαδὴ κορικώτερον. Cf. p. 1412, 32 et Sueton. ap.
Miller Misc. 415. Sine controversia Eust. comicum cum lyrico
confudit, conf. Schol. Il. γ 68: Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον (*ῥέθος*),

καὶ ῥεθομαλίδας τοὺς εὐπροσώπους φασί. Apud Hesychium est ἰδομαλιάδαι· οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. Illud incertum, utrum duo diversa vocabula Alcaeο melico vindicanda sint, an unum, de cuius scriptura ambigebant veteres critici, ῥεθομαλίδαι et ἰδομαλίδαι: neque enim ab εἶδος descendit haec vox, sed adhibenda est Hesychii glossa ἴδοι· ὀφθαλμοί. Nauck ubique ῥεγομαλίδας restituendum censet.

151. [118.]

Athen. III 73 E: Ἀττικοὶ μὲν οὖν αἰεὶ τρισυλλάβως, Ἀλκαῖος δὲ δάκῃ φησὶ τῶν σικκύων ἀπὸ εὐθείας τῆς σίκκως, ὡς στάχως, στάχως. Welcker maluit comico tribuere.

152.

Cram. An. Ox. I 342, 1: Ἀπὸ τῶν εἰς ος τὴν τεμένηος παρὰ Ἀλκαῖω ἅπαξ χρησαμένω.

153. [83.]

Hesych. Τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματα· Ἀλκαῖος. sic cod., vulgo τετραβαρῇ. unde Salmasius Τετραβαρῇ πλίνθων καὶ κατάταγμα Ἀλκαῖος vel τετραβαρῇ πλίνθων τάγματα, Vossius Τετραβαρῇ πλίνθων κατάταγμα τι. Mihi Alcaeus scripsisse videbatur:

Πλίνθων τετραβαρήων κατὰ τάγματα.

quam formam τεμένηος fr. 152 tuetur, vel τετραβαρηῶν, quemadmodum apud Homerum est χαλκοβάρεια. At adiectivum τετραβαρήος omnino vix poterat fingi, lateres τετράγωνοι vel τετράγωνες dici poterant; itaque suspicor poetam scripsisse τετραμαρήων, ut μάρη eodem modo sit dictum, quod παλαιστή sive δῶρον, ac πλίνθους τετραδῶρους in usu fuisse testatur Vitruvius.

154. [116.]

Hesych.: Τετράδων ὄρνεόν τι· Ἀλκαῖος. Cf. ib. Τετράων ὄρνις ποιός. et Τετραῖον ὄρνιθαρίον τι Λάκωνες. adde Athen. XIV 654 C. Fortasse Ἀλκμᾶν scribendum. Olim suspicatus sum verba, quae continuo apud Hesychium sequuntur, quaeque pro peculiari glossa habentur: Τετράδυσιν ἀηδόνα (cod. ἀηδόνας) huc pertinere, ut ipsius poetae sint verba sic scribenda:

Τετράδοσιν ἀήδονας.

quamquam fuit, cum Alcaeï nomen potius ad glossam sequentem spectare putarem: *Τετραέλικτον ἄλμαν' ἤγουν τρικυμῖαν.* cf. quae ad Alcaeï fr. 19 adnotavi.

155. [109.]

965

Eust. II. 1155, 40: *Τέλρεα δὲ ἢ παρὰ τὸ εἶρειν γίνεταί τὸ λέγειν, ἔχουσι γὰρ τινα σημασίαν, ὥς καὶ Ἄρατος δηλοῖ, ἢ . . . παρὰ τὸ τέλρειν, καθὰ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Γεωργίου κεῖται· πολλοὶ γάρ, φησὶν, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται γινόμενοι ἀερόβλητοι, ὥς ἐκ τῆς βροντῆς ἐμβρόντητοι· ἐφάνερωσε δέ, φησί, τὸ Ἐλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ τ.* Cf. Cram. An. Par IV 192, 10, ubi *τέλρεων* affertur. Seidler *τέρρεων* scripsit.

Alcaeï nomen olim suspicatus sum in *Achaeï* locum apud Hesychium substituendum esse: *Δίχολοι· διάφοροι. Ἀχαιός· καταπεῖραι· δίχολοι γινῶμαι* (cod. *διχολογνῶναι*), *παρὰ τὸ δίχα, ἢ δίτροποι κατὰ μετάληψιν. χόλος γὰρ ἡ ὀργή καὶ (ὀργή δ) τρόπος· Βακχυλίδης· ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμένα.* nam cum Schol. Hippocr. T. V 484 ed. Littré (Erotian. p. 6 ed. Klein) haec exhibeat: *ὀργᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖν τῆς συνουσίας· ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι* (codd. plerique *ἀχαιοὶ*) ὥς καὶ *Ἀλκμάν φησὶν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμένα μυρία.* permirum est *Alcmanis* et *Bacchylidis* nomina confusa esse: cuius erroris origo inde videbatur repetenda, quod grammaticus, ex cuius auctoritate ceteri suspensi sunt, ut significationem vocum *χόλος* et *ὀργή* explicaret, illam vocem *Alcaeï*, hanc *Bacchylidis* versu illustraverat: apud Hesychium, qui solus utrumque testimonium servavit, *Alcaeï* nomen cessit *Achaeo*, *Zenobius* III 25 tantum *Bacchylidis* auctoritate utitur, item scholiasta Hippocratis, sed is temere *Alcmani*, cuius nomen saepius cum *Alcaeō* confundi solet, tribuit versum *Bacchylideum*. Sed *Achaeï* nomen non addubitantium, nam versus videtur anapaesticus *ἐν καταπέλρεα· δίχολοι γινῶμαι*. Deinde grammaticus antiquus adscripserat et *Alcmanis* et *Bacchylidis* exempla: inde confusio nominum orta: nam *Alcmanis* versus excidit; ac cum supra fr. 37 A *Alcaeō* vindicaverim vocabulum *δίχολος*, fortasse ille ipse versus hic fuit adscriptus, *Alcaeï* et *Alcmani* nominibus permutatis. Nauck in *Hesychio* corrigere maluit *Αἰσχύλος Καβείροις· δίχολοι γινῶμαι*. —

Apud Hesychium: Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως. Ἀχαιοί. ἄμα ἡμέρα, ἀλ-
καιῶνι ἄμ' ἡοῖ· corrigunt ἄμ' ἡοῖ· παρ' Ἀλκαίῳ, ἄμ' ἡμέρα. sed
rectius Schmidt haec ad priorem glossam revocavit scribens
Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως· Ἀχαιὸς Ἀλκαίῳ. — Antea Alcaeo tribui
versum, quem exhibet Tricha de metr. 19, 20 (repetit p. 20):
ἀ καὶ Ἀλκαῖκὰ καλεῖται, ὥς τοῦ Ἀλκαίου κατακόρως αὐτοῖς χρη-
σαμένου, οἷόν ἐστι τό·

Καὶ θεὸν ἀμερίοις βροτοῖσιν.

putabam enim illum hunc versiculum inseruisse carmini, quod
opusculo suo praeemisit, p. 2: *Καὶ θεὸν ἀμερίοις βροτόσωμον*
(fort. βροτοῖσι μόνον) φανέντα, sed Tricha hunc quoque versum
ipse finxit, omnino praeter Homeri, Hesiodi, Theocriti paucissimos
versus nihil ex antiquis poetis adscripsit. — Alcaeī melici poe-
tae nomen a comico non semper certo distinguere licet, velut
quod Et. M. 521, 35 affert Ἀλκαῖος· *Μὴ μέγαν περὶ κνάφον*
περιστείχει ἓνα κύκλον (cod. Flor. Miller Misc. 190 ἐπισύρειν,
Et. Gud. 330, 21: *μὴ μέγαν περικνάφον παραστέλγειν ἓνα κύκλον*)
Matthiae et Meineke comico poetae tribuunt, Ahrens lyricō vin-
dicans scribit: *μὴ σὺ μέγαν περὶ Κνάφον περιστείχ' ὄν κύκλον.*
Quod si lyrici est, possis coniicere:

Μὴ μέγαν σὺ περὶ κνάφον
περιστείχην ἓνα κύκλον.

ubi Hartung *περίσσειχ' ἓν' αἰὲ κύκλον* praeoptat. At ἀλαζών, 966
quod gramm. Bekk. I 374 ex Alcaeo affert, aperte comici est.
— Contra nescio an lyrici poetae sit, quod legitur apud Athen.
VII 316 B inter exempla ex comicis poetis petita: Ἀλκαῖος· *ἔδω*
δ' ἔμαυτον ὥς πουλύπους (eadem Eust. 1541, 34): nam valde
perturbata videntur exempla quae ibi afferuntur, et supra dixerat:
τὸ δὲ πάλυπον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ δὲ πουλύπουν λέγουσιν.
Potuit lyricus dicere:

Ἔδω δ' ἔμαυτον ὥς (πόδα) πάλυπος.

nisi forte duo diversa fragmenta in unum coaluerunt, unum Al-
caeī lyrici:

Ἔδω δ' ἔμαυτον (πωλύποδος δίκαν).

alterum nescio cuius poetae . . . ὥς πουλύπους. cf. Hesychius:
πωλύποδος δίκαν· ὅτι αὐτὸς τὰς ἑαυτοῦ πλεκτάνας ἐσθίει. — Satis
intempestivam medicinam adhibuit Nauck loco Et. Flor. (Miller
Misc. 171) παρὰ Καλλιμάχου· *χολή δὲ ἴσα γεντα παίσαις*, Callimachi

nomen existimans depravatam esse loco *Alcae*i, legendumque *χόλα δὲ ἴσα γέντ' ἀπαίσαις*. Atqui grammaticus dicit καὶ παρὰ τοῖς ἑποιοῖς εὐρηται (h. e. ἴσος) καὶ συνεσταλμένον ὡς παρὰ Καλλιμάχου, itaque nullo modo Alcaeus testis adhiberi potuit. Callimachi nomen vitii immune, ipsa verba probabiliter restituit O. Schneider fr. 525: *χολῇ δ' ἴσα γέντα πάσασθαι*, nisi quod *πάσαιο* malim. — Proverbium, quod Zenob. V 30 ex Alcaeo affert, Ὁ Κρηὶς τὴν θάλασσαν, *Alcmanis* potius est, vid. Alcman fr. 112. — Scolion de Admeto, quod nonnulli grammatici Alcaeo tribuunt, Praxillae esse videtur, cf. Praxillae fr. 3. — Quod Schneidewin dicit ap. Schol. Horatii Carm. I 3, 9: *illi robur et aēs triplex* adnotatum esse in editione Fabricii, illum versum ex Alcaeo expressum esse, ego quidem nihil reperi in editione Fabricii. — Parum felix Hauptii divinatio (Herm. II 333) qui in actis Martyrum p. 173 ed. Combeefis Alcaei nomen sibi reperisse visus est: ἄρα σοι Πλάτων λέληθε περὶ αὐτῶν τὰ κράτιστα δογματίζων καὶ Ἀλεξιστῆς καὶ προσέειπε Πορφύριος; ὃν ὁ μὲν θεῶν δεδάσθαι βουλῇ τὸ πᾶν ὑπηγόρευσεν, ὁ δὲ εἰσάγει μετ' ἀμύμονας ἄλλους θεοὺς Δία βουλευέσθαι κράτιστα καὶ ἄλλος φέρει μετὰ δαῖτα βροτοῖς τὴν βουλὴν αὐτῶν. Unde Haupt versiculum

θεῶν δέδασται πάντα βόλλα

sive θεῶν τὸ πᾶν δέδασται βόλλα edolavit. At spectant haec Platonem: Alcestes fortasse est Alcino Platonicus philosophus, quemadmodum apud Valerium Maximum Alcestis tragicus poeta in Acestoris locum successit. Ineptiae istae videntur ex commentario aliquo Homericæ Iliadis I v. 427 seq. desumptae. — Epigrammata Alcaei nulla sunt: exstant quidem in Anthol. Pal. quattuor epigrammata Alcaeo Mitylenaeo tributa (VI 187, 218. VII 5, 429) quibus adde VII 55: Ἀλκαίου ποιητοῦ Μιτυληναίου ἢ Μεσσηνίου. quae quidem manifesto a lyrico poeta aliena sunt, neque tamen assentiendum Iacobsio, qui carmina ad Alcaeam Messeniam referre*) voluit, sed potius de iuniore aliquo cogno-

*) Anth. Pal. VI 187 a Messenio Alcaeo prorsus alienum, versatur in chria illustranda, quam certatim tractaverunt Archias, Alexander Magnesius (?), Zosimus Thasius, Iulius Diocles, unde coniecturam facias de tempore, cui hoc epigramma sit adscribendum, quod si quis iuniori Alcaeo attribuat, non refragor: equidem hoc poematum, (quod est inscriptum Α εἰς τὸ αὐτὸ Ἀλκαίου ΜΙΤΤΑΙΝΑΙΟΥ, sed in poetae nomine media syllaba καὶ est a corr. in rasura restituta,) Alcaeo omnino abinducandum existimo, fuit opinor Ἀλφειοῦ, atque ita Planudes exhibet: nam quod fortasse aliquis praeferat Ἀδδαίου, quoniam hoc nomen

mine epigrammatographo cogitandum, qui unde fuerit oriundus, in medio relinquo, nam quod Mitylenaeus vocatur, fortasse librorum commentum: item aetas incerta, nisi quod Romanis dominantibus vixit. Antea Vespasiani et Titi saeculo adscripsi,

eundem accentum prae se ferat, Addaeus poeta Mitylenaeus nullus omnino videtur fuisse: unum epigr. VII 305, quod Ἀδδαίου Μιτυληναίου inscribitur (nova collatione hic careo) *Alcaeī Mitylenaei* esse puto: ex iis quae simpliciter Ἀδδαίου inscripta sunt, quae vulgo ad Adaeum Macedonem referri solent, duo (IX 544. X 20) elegantis ingenii poeta indigna, fortasse item *Alcaeī* Mitylenaei sunt. — Iunioris *Alcaeī* epigrammata esse videntur VI 218, quod celebrem chriam tractat, inscriptum A εἰς τὸ αὐτὸ ἄλκαλον, corr. addidit *μιτυληναίου*, item VII 429 corr. ἄλκαλον *μιτυληναίου*, quibus a corr. et C alia subiecta sunt, quae vide apud Iacobsium. De epigrammate in Hesiodi honorem condito VII 55 A εἰς τὸν αὐτὸν ἄλκαλον, corr. ποιητοῦ *μιτυληναίου* ἢ *μεσσηνίου* haesito, utrum iuniori Alcaeō an Messenio sit tribuendum: carmen haud inelegans, sed non prodit ingentem spiritum, quem in germanis Messenii epigrammatis fere deprehendimus, etiam in epigr. in Homerum Anth. Pal. VII 1, quod A simpliciter Ἀλκαίου nomine exhibet, sed corr. ποιητοῦ *μεσσηνίου* addidit, idem subiecit οὗτος ὁ ἄλκαϊος οὐκ ἦν ὁ *μιτυληναῖος* ὃς ἦν ἐν τοῖς χρόνοις *πιπτακοῦ*. Item Messenii haud dubie est aliud in Homerum poematum VII 6, quamquam Mitylenaeo adscribitur, nam A εἰς τὸν αὐτὸν ἄδηλον, corr. οἱ δὲ φασιν Ἀλκαίου *Μιτυληναίου*. Denique iure Messenio tribuitur VII 412 Ἀλκαίου *Μεσσηνίου* εἰς *Πυλάδην*, sed male ad pantomimum Augusti aetate clarum refertur, intelligendus est Pylades citharoedus, Philopoemenis et Alcaeī Messenii aequalis, de quo vide ad Timoth. fr. 8. — Praeterea Messenio alia epigrammata adespota vindicaverim, velut Anthol. Plan. I 6:

Κοῖρανός Εὐρώπας, ὁ καὶ εἰν ἄλλ καὶ κατὰ χέρσον
τόσσον ἀναξ θνατῶν, Ζεὺς ὅσον ἀθανάτων,
Εἰνοδία τὰ λάφυρα κατὰ θρασείας Κιροάδα
καὶ τέκνων καὶ ὅλας γὰς ἔθιτ' Ὀδρυσίδος,
νῖος ἐϋμμελλὰ Λαματρίων· ἃ δὲ Φιλίππου
δόξα πάλαι θείων ἄγχι βέβαιε θρόνων.

hi enim versus prorsus Messenii poetae ingenium referunt, cf. Alcaeī carmen Anth. IX 518 (de hoc epigr. ab interpretibus male habito dixi Philol. XXXII 678 seq.), ubi Philippus rex plane ad eundem modum laudibus effertur. Sed ambigo, ad quodnam tempus epigramma hoc Planudeum referendum sit: Philippum novissimis imperii annis cum Odrysis bellum gessisse constat: sed tamen huic tempori istud quidem praeconium non satis convenit, neque tunc ab Alcaeō poterant haec scribi, quamquam poetae animus minime constans fuit: videtur igitur Philippus iam antea expeditionem adversus Odrysas suscepisse, scripsitque haec Alcaeus eo tempore, quo Philippi partes sequebatur. Eiusdem Alcaeī haud dubie sunt duo poemata, quae Plutarchus vit. Flamin. c. 12 servavit, id quod etiam Hecker existimavit. Denique Alcaeō vindicaverim epigramma ἄδηλον Anth. Pal. VI 171, quod videtur adolescens condidisse, antequam Rhodiorum colossus terrae motu eversus est, item aliud ἀδέσποτον Anth. VII 723 et VII 238, quod *Adaci* nomen prae se fert.

quoniam apud Tzetzem Proleg. in Lycophr., ubi in numerum epi-967
 grammatographorum refertur Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπα-
 σιανοῦ τοῦ Ρωμαίου καὶ Τίτου: verum huic nugatori non multum
 tribuo; nam si Alcaeus Messenium epigrammatographum aequa-
 lem Titi Flaminii fuisse reperit, potuit homo male doctus te-
 mere Titum imperatorem substituere, addito Vespasiani nomine,
 quo prudentiam suam ostentaret. — Denique quod est ap. Apo-
 stol. XVI 50: τὴν ἀρχὴν οὐ δυνήσῃ τῷ τέλει συνάψαι· ὁ μὲν
 Ἀλκαῖος τοῦτ' ἔφη, τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπόλλυσθαι μὴ δυναμένους
 τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς τῷ τέλει προσάψαι· κύκλος γὰρ ἦν. ibi nunc
 recte Ἀλκαίων restitutum est, sunt enim haec ex Aristot. Probl.
 XVII 3 descripta.

PITTACUS.

υ ι υ - - ι υ υ - υ υ - υ υ -
 - ι υ υ - υ υ -
 - ι υ - - ι υ υ - υ υ -
 υ ι υ υ - υ υ - υ ι υ - υ υ -

*Ἔχοντα δεῖ τόξον τε καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
 στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν·
 πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος
 λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσι καρδίᾳ νόημα.*

Pittacus. Diog. Laert. I 78: Τῶν δὲ ἄδομένων αὐτοῦ (Πιττακοῦ) μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα κτλ. — V. 1. δεῖ, Cobet χρή ut videtur ex coniectura, ego δεῖ, quod neque versus numerus neque instituta sententia desiderat, de medio tollendum censeo. — τόξον τε καὶ scripsi, vulgo τόξον καὶ, Hermann τόξα. — φαρέτραν, Cobet φαρέτρην, si poeta paenultimam produxit, numerus logaoedicus erit, sed fortasse φαρέτερον scribendum, quam formam agnoscit Et. M. 787, 38: φαρέτρα ἢ βελοθήκη . . . ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν φαρετρῶν, ἰωνικὴ διαλέκτῳ φαρετρέων. ὑπερθέσει καὶ διπλασιασμῷ γίνεται φαρετέρων. quae ex Herodiani opere περὶ παθῶν decerpta sunt, nec tamen φαρετέρων paroxytonon fuit, nisi forte hoc vocabulum etiam neutro genere dicebatur. Hartung scripsit ἔχοντα τόξον ἰοδόκον φαρέτραν δεῖ. — V. 2. ποτὶ, ed. Frob. ἐπὶ. — V. 4. διχόμυθον, Cobet διχόθυμον, quod quamvis speciosum non recepi. — ἔχουσι correxi librorum scripturam ἔχουσα. — καρδίᾳ, καρδίῃ Ilgen, vulgo κραδίῃ, ed. Frob. κραδίην. — Schneidewin praeunte Casaubono hoc Pittaceum, sicut cetera septem Sapientum, quae sequuntur, subditicia censet; Rossbach et Westphal doct. Metr. III 415, si numerorum ratio habeatur, hoc certe carmen germanum esse arbitrantur. Mihi Pittaci, Biantis, Chilonis, Thaletis cantilenae antiquitatis laude non fraudandae esse videntur, sed utrum ab iis, quorum nomine circumferebantur, an ab aliis conditae sint, id nemo poterit diiudicare.

BIAS.

- 2 0 0 - 0 0 - 0 2 0 0 - 0 - -
 - 2 0 0 - 0 0 - - 2 0 0 0
 2 0 0 - 0 0 - 2 0 - 0 - -

Ἀστοῖσιν ἀρέσκειο πᾶσιν ἐν πόλει, ἔκε μένης·
 πλείεσταν γὰρ ἔχει χάριν· αὐθάδης δὲ τρόπος
 πολλάκι δὴ βλαβεράν ἐξέλαμψεν ἄταν.

XI.

CHILO.

- 2 0 0 - 0 0 - 0 2 0 0 2 0 -
 0 2 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0
 2 0 2 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 - 2 0 0 - 0 0 - 0 2 0 0 - 0 - 0

Ἐν μὲν λιθίναις ἀκόναις ὁ χυσοῦς ἐξετάζεται
 διδοὺς βάσανον φανεράν·
 ἐν δὲ χρυσῷ
 ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἐλεγχον.

Bias. Diog. Laert. I 85: Τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ (Βίαντος) εὐδοκίμησε τάδε· Ἀστοῖσιν κτλ. — V. 1. ἀρέσκειο restitui, quod et versus numero et poetae consilio convenientius quam traditum ἀρεσκε. — ἐν πόλει, ἔκε scripsi, legebatur ἐν πόλει αἴκε. — V. 3. δὴ adieci prae-eunte C. Fr. Hermanno. Hartung transposuit βλαβεράν | πολλάκις ἐξ. ἄταν.

Chilo. Diog. Laert. I 71: Τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ (Χελωνος) μάλιστα εὐδοκίμησεν ἐκεῖνο· Ἐν λιθ. — V. 1. ἐν μὲν scripsi, vulgo ἐν. — V. 2. νοῦς, malim νόος. Hartung sic traiecit ἐν δὲ χρυσῷ νοῦς ἀγαθῶν τε κακῶν τ' ἀνδρῶν ἔδωκ' ἐλεγχον.

THALES.

1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0

1 0 0 - 0 0 -

1 0 - 0 - -

- 1 0 - - 1 0 - - 1 0 0 - 0 0 -

Οὗ τι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν·

ἐν τι μάτενε σοφόν,

ἐν τι κεδνὸν αἶρου·

παύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων γλώσσας ἀπεραντολόγους.

Thales. Diog. L. I 35: Τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ (Θάλεω) τὰδε εἶναι (φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος)· Οὗτι κτλ. — V. 1. πολλὰ ἔπη, malim πολλὰ ἔπεα, antea πόλλ' ἔπεα scripsi. — φρονίμην, vulgarem formam intactam reliqui, nam fortasse gravius hic vitium delitescit, quandoquidem loco heroici versus binas tripodias exspectamus. — V. 2. μάτενε codd. Mon. Ar., μάστενε codd. Steph., μάντενε edd. vett. — V. 3. Hartung trahit post v. 4. — V. 4. παύσεις scripsi, legebatur λύσεις, Schneidewin κλείσεις, Cobet βύσεις.

XIII.
CLEOBULUS.

1.

ο υ ο - υ ο ο - ο ο - ο - υ
ο υ ο - ο υ ο - ο υ ο -
ο υ ο - - υ ο - ο ο ο - ο - -

Ἀμουσία τὸ πλεον μέρος ἐν βροτοῖσιν
λόγων τε πληθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
φρόνει τι κεδνόν· μὴ μάταιος ἄχαρις γενέσθαι.

2.

971

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυνάδεκα· τῶν δὲ ἐκάστῳ
παῖδες δις τριήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·

Cleobulus. Fr. 1. Diog. L. I 91: τῶν δὲ ἀδομένων εὐδοκίμη-
σεν αὐτοῦ τάδε· Ἀμουσία κτλ. — V. 1 etiam Suid. v. Κλεόβουλος. —
V. 2. ἀρκέσει, fort. ἀρκέει. — V. 3 Hartung tamquam subditivum can-
cellis sepsit, ego antea separavi a praegressis. Emperius coniungens
cum prioribus scripsit ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει φρόνει κτλ., quemad-
modum iam Menagius ἂν δ' ὁ καιρὸς ἀρκέση, φρόνει. — γενέσθαι
scripsi, γενέσθω Emperius, v. γινέσθω. Praeterea Stephanus ἁ χάρις,
Kühn μὴ ματαίως, M. Casaubonus μὴ μαθῶν coniecerunt. Atque sane
librorum lectio neque institutae sententiae satis convenit, neque per se
probabilis: conieci μὴ ματαιόχαρις γενέσθαι, i. e. *noli temere aliis
gratificari*, nam quod fortasse aliquis praeoptaverit μὴ μάταιος ἁ χάρις
γενέσθω Emperii lectionem (Menagius idem proposuit, nisi quod ἡ et
γενέσθω scripsit), a librorum quidem scriptura propius abest, sed alie-
num ab hoc loco. — Haec quidem cantilena a reliquarum societate
manifesto segregatur; versiculi novicii neque Cleobulo neque eius sae-
culo digni. Diogenes utrum ex Lobonis Argivi libro an aliunde peti-
verit, in medio relinquo.

Fr. 2. Diog. L. I 90: φέρεται δ' αὐτοῦ ἐν τοῖς Παμφίλης ὑπομνή-
μασι καὶ αἰνιγμα τοῖον· εἷς κτλ. et similiter Stob. Ecl. Phys. I 8, 37.
Sed Suidas v. Κλεοβουλίνη (cf. Eudoc. 272) filiae tribuit: ἔγραψεν ἔπη
καὶ γρίφους καὶ τὸ ἀδόμενον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν αἰνιγμα, οὗ ἡ ἀρχή· εἷς
... τριάκοντα, sed Anth. Pal. XIV 101: Κλεοβούλου αἰνιγμα. — V. 1.
δὲ δυνάδεκα, codd. Stephani δυνακαίδεκα, cod. Pal. Anth. δυνακαίδεκα.
— τῶν δὲ cod. Mon. Suid. Eud., vulgo τῶν δέ θ'. — ἐκάστῳ, Eud.

αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δέ τ' εἶναι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

ἐκάστων, cod. Pal. ἐκάστη. — V. 2. δις τριήκοντα cod. Pal., δις τριάκοντα Diog. (cod. Mon. τριήκοντα), τριάκοντα Suid. Eud., κάρα (κοῦραι) ἐξήκοντα Stob. — Ad Cleobulum fortasse etiam alia aenigmata, quae anonyma tradita sunt, referenda, vide quae dixi Comment. de Comoed. Att. p. 112. — Denique fuerunt, qui ad Cleobulum referrent nobile illud epigramma in Midæ sepulcro, quod vulgo Homero tribuitur, Χαλκῇ παρθένος εἰμὶ κτλ., vid. Diog. L. I 89, sed testimonium Simonidis, quo illi usi sunt, adversatur huic coniecturae, vide quae dixi ad Simon. fr. 57, sed illud certum est Cleobulum consimili epigrammate ornavisse monumentum aliquod, quod quidem epigramma Simonides sub examen vocat. — Ex gnomis, quas Demetrius Phalereus ap. Stob. III 79 ad Cleobulum refert, praeter nobile illud Μέτρον ἄριστον, de quo vide Leutsch Paroem. II 81 (nam Pseudophocylidis versus 36 πάντων μέτρον ἄριστον· ὑπερβασίαι δ' ἀλεγίναί si ex antiquo poeta petitus, ad Phocylidem ipsum potius, quam ad Cleobulum referendus), numerorum vestigia deprehenduntur in uno apophthegmate:

Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ σωφρονίζειν
ἄλλοτρίων παρόντων·
τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δ' αὖ μανίαν δύναται παρέχειν.

sic enim videtur scribendum, sed lectio satis incerta, nam ut fieri solet, dictum hoc variatum et immutatum, apparet enim, ut alia praetermittam, alios non σωφρονίζειν, sed φιλοφρονεῖσθαι usurpavisse: videntur autem hi versiculi eiusdem originis atque supra fr. 1. Numero si consulendum, v. 3 μανᾶν i. e. μανιᾶν pro μανίαν posse scribere, quam verbi formam Lobeck Rhem. 260 in Photii lexico agnovit. Scripturae quanta sit discrepantia, videre licet, si Diogenem cum Stobaeo composueris: apud Diog. I 92 legitur: γυναικὶ μὴ φιλοφρονεῖσθαι, μηδὲ μάχεσθαι, ἄλλοτρίων παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δὲ μανίαν σημαίνει, at Stobaeus Flor. III 79 haec auctore Demetrio Phalereo affert: γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδ' ἄγαν φρονεῖν (AB σωφρονίζειν, sed ex corr. uterque) . . . παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἔστι χέρρον (A γὰρ ἄνοια, B a m. sec. et margo Gesn. γὰρ ἄνοια), τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν (margo Gesn. μανίαν σημαίνει). Hartung γυναικὶ μάχεσθαι | μήτε φιλοφρονεῖν δεῖ | ἄλλοτρίων παρόντων· | τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δ' αὖ μανίαν ἔχει. Idem Hartung etiam epistolam Cleobuli, quae fertur, ap. Diog. I 93 in versus heroicos redigere conatus est.

ECHEMBROTUS.

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκεν
 τῷ Ἡρακλεῖ,
 νικήσας τόδ' ἄγαλμα
 Ἀμφικτυόνων ἐν αἰθέλοις,
 Ἕλλησι δ' αἰίδων
 μέλεα καὶ ἐλέγους.

XV.

SACADAS.

ΙΑΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

Athen. XIII 610 C: Καὶ ἐὰν μὲν τίς σου πύθεται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἐνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα· καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Σησιχόρου, σχολῇ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Πίου πέριδος· οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν. uti Casaubonus correxit, A σακάτου ἀργείου, PVL ἀκάτου ἀργείου. Contra C. Fr. Hermann Ἀγία τοῦ Ἀργείου quasit, haec ad historicum Agiam referens, quem Argolica scripsisse constat, quae parum verisimilis est coniectura, quamvis probaverit Hiller Mus. Rh. XXXI 88, Πιι excidium particulam operis inscriptam fuisse suspicans.

Echembrotus. Pausan. X 7, 6: Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τοῦ Ἐχεμβρότου τὸ ἀνάθημα, τρεῖς χαλκοῦς ἀνατεθεῖς τῷ Ἡρακλεῖ τῷ ἐν Θήβαις· ἐπίγραμμα δὲ ὃ τρεῖς εἶχεν· Ἐχέμβροτος κτλ. quae in ordinem digessi v. 3 ἄγαλμα scribens ex VaAgLb pro ἄγαλμ', v. 4 αἰέθλοις cum Ignarra et La a m. pr. pro αἰθλοις et v. 5 Ἕλλησι ex Ax KPCPadLbLa pro Ἕλλησιν. Praeterea v. 1 codd. θῆκε vel θ' ἦκε, v. 2 τῷ add. SBVabMAGPacdLab, vulgo om. — V. 5 Hecker ἀύλοισι προσάδων requirit. Frustra haec in hexametros redigere conati sunt.

XANTHUS.

ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

1.

Aelian. V. H. IV 26: Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν . . . ἐγένετο δὲ οὗτος πρεσβύτερος Στῆσιχόρου τοῦ Ἱμεραίου . . . λέγει τὴν Ἥλεκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοῦνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίην· ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῆρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγχε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν καὶ καταγῆρῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἥλεκτραν ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἁμοιφεῖν ἀνδρὸς καὶ μὴ πεπειῶσθαι λέκτρον. Cf. Athen. XII 513 A: πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στῆσιχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.

2.

Athen. XII 513 A: Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιὸς πρεσβύτερος ὢν Στῆσιχόρου, ὥς καὶ αὐτὸς ὁ Στῆσίχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ (τῷ Ἡρακλεῖ) περιτίθησι τὴν στολήν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν.

XVII.
STESICHORUS.

I. ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΕΛΙΑ.

1. [1.]*)

- - - - -
- - - - -

Ἑρμείας Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ Ἄρπαγον ὠκέα τέκνα 974
Ποδάργας,
Ἦραν δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον. . . . .

Stesichorus. De Stesichori carminibus cf. Welcker Opusc. I 148 seqq. — Ἀθλα ἐπὶ Πελλίᾳ (vel simpliciter Ἀθλα) dubitaverunt veteres grammatici utrum *Stesichori* an *Ibyci* esset carmen, vid. Athen. IV 172 D (vid. fr. 2), Athenaeus autem haud cunctanter Stesichoro tribuit, Simonidis usus testimonio (vid. fr. 3). Et fuerunt fortasse etiam alia praeterea carmina, quae alii Ibyco, alii Stesichoro vindicabant, cum partim inter utriusque poesis magna similitudo intercessisse videatur.

Fr. 1. Versus non satis certo restitui possunt, haec enim leguntur in Et. M. 544, 54: Κύλλαρος· Ἰπκος Κάστορος, παρὰ τὸ κέλλειν, ὁ ταχύς· Στησίχορος (carminis titulum addit Sorb. Στησίχωρος ἐν τῷ πελλίοις ἄθλοισι) τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ Φλόγεον καὶ Ἄρπαγον ὠκέα τέκνα Ποδάργης, Ἦραν δ' Ἐξάλιθον (cod. Flor. ξάλινθον) καὶ Κύλλαρον. Suid. v. Κύλλαρος· Στησ. φησὶ τὸν Ἑρμῆν δεδωκέναι τοῖς Διοσκόροισι· Φλ. καὶ Ἀ. ὦ. τ. Ποδάργας καὶ Κύλλαρον. Similia Cram. An. Ox. II 456, 15, ubi Ποδαργάς, Ἦραν δ' Ἐξάλιθον καὶ K. et An. Par. IV 49, 25, ubi τέκνε Ποδαργάς. Denique haec eadem exhibet Et. Gud. 353, 22: Στησίχορος ἐν τοῖς ἐπιπελλίοις ἄθλοισι (recte Sturz ἐπὶ Πελλίᾳ ἄθλοισι) τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ τοῖς Διοσκόροις Φλόγεον καὶ Ἄρπαγον, ὦ. τ. ποδάργης, Ἦραν δ' ἐλιόμενος παρὰ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων, ὃ ἐστὶ τῶν κανθῶν. His novissimis usus est Bernhardy ad Stesichori locum amplificandum, poetae tribuens verba ἐλίσσομένους παρ' ἐπισώτρων, quem ego secutus ἐλίσσομένους παρὰ σιδαρωτῶν ἐπισώτρων (ἄκρα) scripsi. At falsa specie decepti sumus. Coaluerunt in Et. Gud. duae diversae glossae, Κύλλαρος . . . Ἦραν δὲ (Ξάνθον καὶ Κύλλαρον) et (Κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ· κυ)λιόμενος περὶ τῷ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων, ὃ ἐστὶ τῶν κανθῶν: ut arguit Et. Flor.

*) Numeri adiecti sunt editionis Kleinianae.

2. [2.]

/ 0 0 - - - 0 0 - 0 0
 / 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0

Σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, 975
 ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

3. [3.]

Θρώσκων μὲν γάρ τ' Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ νίκασεν Με-
 λέαγρος.

Miller Misc. 199, ubi glossam Κύλλαρος excipiunt Κυλίνδει, Κυλιν-
 δήθρα, Κυλίω et Κυλινδόμενος περί χαλκῶ· κυλιόμενος κτλ. quae glossa
 descripta est ex Schol. Hom. II. Θ 86. — V. 1 Blomfield restituit, alii
 aliter haec conformaverunt. Pro Φλόγεον fortasse Φλογίον scriben-
 dum, cf. Quint. Smyrn. VIII 241, de Martis equis: φόρεον δέ μιν ἐς
 μόθον ἔπκοι Αἰθων καὶ Φλόγιος, Κόναβος δ' ἐπὶ τοῖσι Φόβος τε. Nomen
 appellativum est φλόγεος et φλόγειος (hoc grammatici testantur), pro-
 prium Φλογίος, quod vulgo proparoxytonon fertur, sed paenultimam
 acuendam esse praecipunt grammatici. — V. 2. Ξάνθον restituit Hem-
 sterhuys, quod plane firmant grammaticorum testimonia, cf. Prob. in
 Virg. Georg. I 12: „Et idcirco etiam poetae tradunt ab eo (Neptuno)
 equum donatum Adrasto Ariona, et Iunoni Xanthum et Cyllarum, quos
 illa dederit Castori et Polluci.“ idem ad Georg. III 89: „Pollux autem
 et Castor Lacedaemone nati sunt, qui existimantur equos accepisse a
 Iunone muneris nomine, Ξάνθον καὶ Κύλλαρον, quos ei Neptunus dona-
 verat.“ . . Adde Philargyr. ad Georg. III 89 et Tertullian. de Spectac.
 c. 9. Cf. etiam Alcman. fr. 12.

Fr. 2. Athen. IV 172D: Πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῖσαι
 Πανύσιον Σέλενος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Ἀλγυπτίους ἀνθρωποθυσίας
 διηγείται, πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσάδας
 ὄρνεις, προτέρου Στῆσιχορον ἢ Ἰβύκον ἐν Ἀθλοῖς ἐπιγραφόμε-
 νοις εἰρηκότος φέρεσθαι (sic B recte, nam haec Athenaei sunt verba,
 vulgo φέρεσθε) τῇ παρθένῳ δῶρα· Σασαμίδας κτλ. Ita recte Casau-
 bonus, nisi quod σασαμίδας scripsit, A δοράς ἀσαμίδας, BPV δῶρας
 (δωράς) ἀσαμίδας, L δῶρ' ἀσαμίδας. Kleine poetae verba esse ratus
 Φέρεσθε τὰ παρθενόδωρα coniecit. Meineke: φέρεσθέ τε παρθένῳ
 δῶρα σασαμίδας κτλ. Athenaeus rursus ex Stesichoro affert XIV
 645E hos duos versus omisso tamen σασαμίδας. Fortasse hi quoque
 versus copulandi, ut octameter fiat, quemadmodum fr. 1 v. 1 et fr. 3.

Fr. 3. Athen. IV 172E: Ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο Στῆσιχορον ἐστίν,
 ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν
 λόγον ποιούμενός φησιν· Ὅς δούρι πάντας νίκασε νέους δινὰ-
 εντα βαλὼν Ἀναυρον ὑπερ πολυβότρενος ἐξ Ἰωλκοῦ· οὕτω
 γὰρ Ὀμηρος ἡδὲ Στῆσιχορος ἄεισε λαοῖς. Ὁ γὰρ Στῆσιχορος
 οὕτως εἰρηκεν ἐν τῷ προκειμένῳ ᾄσματι τοῖς Ἀθλοῖς· Θρώ-
 σκων κτλ. — μὲν γάρ τ' scripsi, vulgo μὲν γὰρ, Kleine μὲν ἄρ' ana-
 paestico numero restituto. — νίκασεν Μέλ. L, νικάς ἐμμελ. BPV. Har-
 tung . . . Θρώσκων μὲν Ἀμφιάραος (Πάντας ἐκαίνυτ'), ἄκ. κτλ.

4.

Zenob. VI 44: *Χειροβρῶτι δεσμῶ· τοῖς πυκτικοῖς ἱμάσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τῷ χεῖρε. ἰδεήθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ* (Hermann coniecit ἰδέθησαν γὰρ ἔν τινι σπείρῳ)· *Στησίχορος εὐναρχεῖν τῶν ἐπὶ Πελλίαν ἄθλων*, ubi Schneidewin emendavit: ὡς *Στησ. ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελλίᾳ ἄθλων*. Cf. etiam Suidas et Hesych. -v. *χειροβρῶτι δεσμῶ*. Locus corruptus haud dubie sic emendandus: *ἰδέθη γὰρ ἔν τινι πέτρᾳ* (sive σπείρῳ cum Hermanno malis) ἢ *Τυρώ*. *Στησίχορος ἐν α' τῶν ἐπὶ Πελλίᾳ ἄθλων*, ut hoc carmen quemadmodum Orestia et Helena in plures libros divisum fuerit. Hermannii coniecturam firmes epigr. Anthol. III 9: *Μητέρα τρηγέλοισιν ἐπὶ σπείρημα σιδηρῶ Σαλμωνεῖ γενέτα τῷδ' ὑποτασσομένῳ*. ubi fort. legendum *μητέρα τρηγέλοισιν ἐνὶ σπείρησι Σιδηροῖ Σαλμωνεῖ γενέτα θ' ὦδ' ὑποτασσομένην*.

II. ΓΗΡΤΟΝΗΙΣ.

5. [5.]

⌋ — — — — —
⌋ — — — — —

Γηρτονηίς. De hoc Stesichori carmine disputavit Leutsch in Encyclop. Erschii LXII 209 seq. — Quod Aristoteles Probl. XIX 48 adnotavit: *ἡθὺς δὲ ἔχει ἢ μὲν ὑποφρονιστὶ πρακτικόν, διὸ καὶ ἐν τε τῷ Γηρτόνῃ ἢ ἔξοδος καὶ ἢ ἐξόπλισις ἐν ταύτῃ πεποιήται, ἢ δὲ ὑποδωριστὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον*. non credo ad Stesichorum referendum esse, neque ἐν τῇ Γηρτονηίδι scribendum, sed ἐν τῷ Γηρτόνῃ ἢ τε ἔξοδος καὶ ἢ ἐξόπλισις. Welcker ad Nicomachum tragicum revocavit, mihi dithyrambographi alicuius carmen dici videtur. — *Geryoneidis* fortasse memoria latet apud Philodemum περὶ εὐσεβείας p. 39 ed. Gompertz (Vol. Hercul. coll. nov. II 88) κατ' Ἀπολλων(ί)δην (?) καὶ κατὰ (Ἡαί)δον (?) καὶ κατὰ Στησίχορον ἐν . . . . \ I καὶ παρὰ (?) . . . . ΦΗΝΤΟΙ . . . αὐτοῦ, ubi Gompertz ἐν Ὀρεστείᾳ vel ἐν Εὐρωπείᾳ supplet, mihi ἐν Γηρτονηίδι scribendum videtur: disserit enim de diis, qui mala et contumelias perpessi sint, velut statim addit Bacchum a Pentheo, Promethea a Iove in vincula coniectum esse: in Geryoneide autem Stesichorus haud dubie narraverat, Herculem primum Solem, deinde Oceanum sagittis petivisse: vid. Pherecydes ap. Ath. XI 470C: ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἔλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλέων, καὶ ὁ Ἥλιος (hic inserendum videtur δείσας, quod proxime sequitur) παύσασθαι κελεύει, ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρῦσεον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἱπποῖς, ἐπὶ δὲ δύνῃ, διὰ τοῦ Ὀκεανοῦ (κατὰ) τὴν νύκτα πρὸς ἕω, ἐν' ἀνίσχει ὁ ἥλιος· ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαί· τούτῳ ἐς τὴν Ἐρῴθειαν· καὶ ὅτε δὴ (legebatur δὲ) ἦν ἐν τῷ πελάγει, Ὀκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φανταζόμενος· ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει, καὶ αὐτὸν δείσας Ὀκεανὸς παύσασθαι κελεύει. Pherecydes quod hic et alias fere con-

Ταρτησσοῦ ποταμοῦ σχεδὸν ἀντιπέρας κλεινᾷς Ἐρυθείας 976
ἐν κευθμῶνι πέτρας παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους.

6. [6.]

Schol. Hesiod. Theog. 287: Ἔστι δὲ ὁ Γηρυονεὺς ἐκ Καλλι-
ρόης τῆς Ὀκεανοῦ καὶ Χρυσάορος. Στησίχορος δὲ ἔξ χειρας ἔχειν
φησὶ καὶ ἔξ πόδας καὶ ὑπόπτερον εἶναι. Cf. Eudoc. 214.

7. [7.]

977

— — — — —
— — — — —

Σκύρπειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὥς τριλάγννον
πῖνεν ἐπισχόμενος, τό ρά οἱ παρέθηκε Φόλος κεράσας.

sentit cum Stesichoro, non inde repetendum, quod ex hoc poeta sua
repetiit, ut O. Müller de Doricens. I 426 censet, sed uterque diligenter
Hesiodi vestigia legunt. Panyasis quoque Solem ab Hercule vulnera-
tum prodidit memoriae, vid. Clem. Alex. adv. gent. 23 A: καὶ μὴν καὶ
τὸν Ἀιδονέα ὑπὸ Ἡρακλείους τοξευθῆναι Ὅμηρος λέγει, καὶ τὸν Ἥλειον
Ἀνγίαν Πανύσας ἱστορεῖ. ubi scribendum videtur καὶ τὸν Ἥλιον
ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πανύσας ἱστορεῖ.

Fr. 5. Strabo III 148: Ἐοίκασι δ' οἱ καλαιοὶ καλεῖν τὸν Βαῖτιν
Ταρτησσόν, τὰ δὲ Γάθειρα καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν νήσους Ἐρύθειαν· διό-
περ οὕτως εἰπεῖν ὑπολαμβάνουσι Στησίχορον περὶ τοῦ Γηρυόνος
βουκόλον (ita Kramer, id est Eurythionis, codd. βουκόλιον), διότι γεν-
νηθεῖν (γεννηθεῖς l)

σχεδὸν ἀντιπέρας κλεινᾷς Ἐρυθείας
Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους
ἐν κευθμῶνι πέτρας.

Haec verba manifestum vitium contraxerunt: nam incredibile, Stesicho-
rum adeo situs locorum imperitum fuisse, ut fontem fluvii ibi collo-
caret, ubi in mare effunditur: hanc difficultatem facili negotio expedi-
vi hemistichiis traiectis Ταρτησσοῦ ποταμοῦ σχεδὸν . . . Ἐρυθείας Ἐν
κευθμῶνι πέτρας παρὰ παγὰς κτλ. h. e. natus est Eurythion prope
Tartessum fluvium (h. e. haud procul ab ostio) antro propter argenti
metalla. Iam παγὰ non sunt fluvii, sed argenti, quemadmodum est
ap. Aesch. Pers. 234: ἀργύρου πηγὴ τις αὐτοῖς ἐστὶ, θησαυρὸς χθονός.
Sane argenti metalla erant vicina fontibus fluvii, vid. Strabo: οὐ πολὺ
δ' ἀποθεν τῷ Καστιλῶνός ἐστι καὶ τὸ ὄρος, ἐξ οὗ ρεῖν φασὶ τὸν Βαῖτιν,
ὃ καλοῦσιν Ἀργυροῦν διὰ τὰ ἀργυρεῖα τὰ ἐν αὐτῷ. Sed hunc errorem
poetae facile condonabimus. Versus sunt heptametri dactylici. — V. 1.
ἀντιπέρας libri ut videtur, non ἀντιέραν. — Ἐρυθείας, libri Ἐρυθείας.
— V. 2. κευθμῶνι Hermann, legebatur κευθμώνων. — πέτρας, BCI
πέτραις. Schneidewin ἐν κευθμῶνι πετράϊω. — παγὰς, Schneidewin
πᾶγας. Kreussler coniecit T. ποταμοῦ παρὰ Παγὰς ἀργυρορίζου i. e. ad
ripas Tartessi. — Olim in Strabonis verbis διότι γεννηθεῖν carminis
reliquias delitescere ratus δὴ τότε γεννήθη σχεδὸν κτλ. scripsi, simi-
liter Schneidewin τηλόθι γεννήθη.

Fr. 7. Athen. XI 499 A: Στησίχορος δὲ τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ Κεν-

8. [10.]

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Ἀέλιος δ' Ὀπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινε
 χροῦσεον, ὄφρα δι' Ὀκεανοῖο περάσας
 ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλους·
 5 ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
 δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ πάϊς Διός.

9. [8.]

Paus. VIII 3, 2: Παλλαντίου μὲν δὴ καὶ ὁ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος ἐν Γηρυονηίδι ἐποίησατο μνήμην.

ταυρῶ ποτηρίον σκύφειον (σχύφειον Schweighaeuser, σκυφίον PVL)
 δέπας καλεῖ ἐν ἴσῳ τῷ σκυφοειδές· λέγει δ' ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους·
 Σκύφειον κτλ. — V. 1. σκύφειον Casaubonus, σκυφίον PVL. Deinde
 B τριαλάγωνον. Adde Athen. ib. 499 E: Τὸ ἐν Γηρυονηίδι Στησι-
 χόρου ἑμμετρον ὡς τριλάγνον (PVL τριαλάγνον) τὴν τῶν τριῶν
 γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει. Leutsch vocula ὡς deleta ἑμμετρον τριλάγνον
 vel ἑμμετρος τριλάγνον commendat. — V. 2. πῖνεν scripsi, nam quod
 legebatur πῖεν (ita VL) omnino ferri nequit, cf. Apoll. Rhod. I 472:
 ἢ καὶ ἐπισχόμενος πλείον δέπας ἀμφοτέρῃσιν Πῖνε χαλκήρετον λαρόν
 μέθυ. Possis πῖ' conicere, siquidem ACP πῖ', B πῖ, sed nimis hoc
 exile, quamvis aoristus aptus, cf. Plat. Phaed. 117 C ἐπισχόμενος καὶ
 μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιε. Itaque non audiendus Blass, qui
 σκύφειον et πῖ' ἐπισχ. scripsit, ut hi duo versus respondeant fr. 8 v. 1
 et 2. — Φόλος Osann delendum censet, et deinde κεράσσας scribit,
 mihi videntur haec prorsus congruere cum fr. 8 exordio, ut scriben-
 dum sit:

Πῖνεν ἐπισχόμενος, τό θά οἱ παρέθηκεν
 Φόλος ἐγκεράσσας _ _ _ _ _

Fr. 8. Athen. XI 469 E: Ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκο-
 μίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν Στησίχορος μὲν οὕτως φησὶν· Ἄλιος κτλ. Ex
 Geryonide esse haec ostendit idem XI 781 A: Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στησί-
 χορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησι τὸν Ὀκεανόν· ὃ καὶ τὸν Ἡρακλῆα πε-
 ραιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηρυονίου βόας ὁρμῶντα. Cf. Eust. 1632, 23. —
 V. 1. Ἀέλιος Schweighaeuser, vulgo Ἄλιος. Ahrens Ἄλιος tuetur et
 deinde δέπας ἀμφικύπελλον scripsit. — V. 3. ἀφίκοιθ' Blomfield, vulgo
 ἀφίκηθ'. — V. 4. τ', B δ'. Leutsch v. 4 et 5 dimetros anapaesticos
 fecit. — V. 6. δάφναισι, B δάφναισοι. — πάϊς Schneidewin, vulgo
 παῖς. In ed. 2 v. 5 et 6 in unum coniunxi scripsique ποσσὶ Διός παῖς.

10. [9.]

978

Sch. Apoll. Rh. I 211: *Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Γηρυονίδι καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν φησίν.*

III. ΚΕΡΒΕΡΟΣ.

11. [11.]

Pollux X 152: *Ἀρύβαλλος δὲ ἐπὶ τοῦ συσπᾶστος βαλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὐτοῦ ἔρῳντι καὶ ἐν τῷ Στησίχορου Κερβέρῳ. Cf. Bekk. An. I 443, 23 (ubi ἀρίβ.), Suid. v. Ἀρίβαλλος.*

IV. ΚΤΚΝΟΣ.

12. [12.]

Sch. Pind. Ol. X 19: *Ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύκνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς, παρορμήσαντος Ἄρεος τὸν Κύκνον· ἐμαχέσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόξενος ἦν Κύκνος υἱὸς τοῦ Ἄρεος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν ἀπεκατατόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἄρει βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλεύσαι ἠθέλησε· συστάσης οὖν αὐτοῖς μάχης ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἄρεος τῷ παιδί Κύκνῳ, ἀλλ' ὕστερον αὐτὸν μόνον γενόμενον ἐνίκησεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀπέκτεινε· Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ.*

V. ΣΚΤΛΛΑ.

13. [14.]

Sch. Apoll. Rh. IV 828: *Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι. Ita vulgo legitur, ac similia tradunt Cram. An. Par. III 479, 14. Eust. Od. 1714, 34. Eudoc. 377. Sed cod. Laur. ἐν τῇ Σκύλλῃ εἶδους τινὸς Λαμίας exhibet, mihi Εἰδοῦς τινὸς Λαμίας scribendum videtur, ut secundum Stesichorum Eidothea, quam Aeschylus quoque in Proteo et Euripides in Helena Εἰδῶ appellant, Scyllae fuerit mater.*

VI. ΣΤΟΘΗΡΑΙ.

14. [15.]

.....
.....

Fr. 14. Athen. III 95 D: *Στησίχορος τέ φησιν ἐν Στοθήραις.*

... Κρύψαι δὲ ῥύγχος
ἄκρον γὰς ὑπένερθεν.

VII. ΕΤΡΩΠΕΙΑ.

15. [16.]

Sch. Eurip. Phoen. 670: "Ἐνθεν ἔξανῃκε γὰρ" ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ (Εὐρωπία AC, εὐρωπ M) τὴν Ἀθηνᾶν ἔσπαρ-
κέναι τοὺς δόοντας φησίν.

VIII. ΕΡΙΦΥΛΛΑ.

979

16. [18.]

Sext. Empir. adv. Math. I 261 (p. 658 ed. Bekk.): Οἱ ἱστο-
ρικοὶ τὸν ἀρχηγὸν ἡμῶν τῆς ἐπιστήμης Ἀσκληπιὸν κεκραυνῶσθαι
λέγουσιν, οὐκ ἀρκούμενοι τῷ ψεύσματι, ἐν ᾧ καὶ ποικίλως αὐτὸ
μεταπλάττουσι. Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλλῃ εἰπών, ὅτι τινὰς τῶν
ἐπὶ Θήβαις πεσόντων ἀνιστᾷ (ὁ Ἀσκληπιός). Paulo accuratius
Apollod. III 10, 3: Εὐρὸν δὲ τινὰς λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ'
αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκούργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλλῃ
(sic recte Sevinus, v. ὡς δὲ Στ. φησιν Ἐριφύλλην). Cf. schol.
Pind. Pyth. III 96: Στησίχορος δὲ (κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν
addit Osann) ἐπὶ Καпанεὶ καὶ Λυκούργῳ. et schol. Eurip. Alcest.
v. 2. Denique Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 52 ed. Gompertz
(Vol. Herc. coll. nova II 131): Ἀσκληπιὸν δὲ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν,
ὡς μὲν . . . (ὡς δ' ἐ)ν Ἐριφύλλῃ Στησίχορος, ὅτι Κα(πανέα καὶ
Λυ)κούρ(γον) i. e. ἀνέστησεν. -

*17. [72.]

- - - - -

Πάτρῳ' ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

Κρύψαι κτλ. ubi B ἄκραν, Dindorf κρύψε coniecit. Denique Meineke
ἐν Συοθήρᾳ edidit, sed postea ipse improbavit, ac numerus pluralis
recte se habet. De apri Calydonii caede cogitavit Heyne, sed Graeci
multa de apris ingentibus fabulati sunt, itaque in antiquis vasculorum
pictaris saepe visuntur aprum venantes heroum nominibus adscriptis.

Fr. 17. Eustath. 816, 16: Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφούς, ἀλλὰ γονέας
μητρὸς μάτρως ἔφη. Στησίχορος δὲ πάτρῳα τὸν κατὰ πατέρα πρό-
γονον εἶπεν, ἐνθα παρ' αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό' Πάτρῳα κτλ.
Μελάμπος γάρ, οὗ Ἀντιφάτης, οὗ Οἰκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος, ὅθεν Ἀμφί-
λοχος. Haec ex Aristophane petita sunt, quae in arctum redacta sunt
ap. Miller Misc. 431: Στησίχορος δὲ τοὺς τοῦ πατρὸς (γονέας ἔφη)
πάτρως.

IX. ΙΔΙΟΤ ΠΕΡΣΙΣ.

*18. [24.]

— — — — —

Ῥικτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ αἰεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βα-
σιλεῦσιν.

19. [28.]

Pausan. X 27, 2: Εἰς δὲ Ἐκάβην Στησίχορος ἐν Ἰλίῳ πέ-
σιδι ἐποίησεν, ἐς Ἀνκίαν ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτὴν κομισθῆναι.

IX. ΙΔΙΟΤ ΠΕΡΣΙΣ. Hoc carmen respicit Dio Chrysost. Or. II 33: Στησίχορον δὲ καὶ Πινδάρου ἐπεμνήσθη, τοῦ μὲν ὅτι μιμητὴς Ὀμή-
ρου γενέσθαι δοκεῖ καὶ τὴν ἄλωσιν οὐκ ἀναξίως ἐποίησε τῆς Τροίας κτλ.
— Qui tabulam Iliacam confecit, in Troiae excidio se Stesichorum se-
cutum esse profitetur: ΙΔΙΟΤ ΠΕΡΣΙΣ ΚΑΤΑ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΝ, neque
est, cur fidem abrogemus artifice, qui Stesichori quam cyclicorum poe-
tarum maluit vestigia premere, quandoquidem Himeraeus poeta Aeneam
ex Troiae incendio servatum Italiae oram petere fecit, hinc in tabula
est *Ἀλκίλας σὺν τοῖς ἰδοῖς ἀπαίρων εἰς τὴν Ἑσπερίαν*: nam Stesicho-
rum hoc Aeneae iter testificatum esse, fidem omnino facit artificis
professio, quamvis alii auctores desint. Sed in singulis rebus qua fide
Stesichori vestigia secutus sit artifex, non satis est compertum: licuit
enim illi ex aliis poetis addere quae praetermiserat melicus, vel negli-
gere, quae Stesichorus enarraverat. Vir armatus mulierem gladio
petens prope Veneris fanum ut interpretes tabulae putant Menelaus
est, fugientem Helenam persecutus, ut poenas repetat: satis illi qui-
dem probabiliter, quamvis nomina non sint adscripta: iam in antiquis-
simo artis monumento in Cypseli arca visebatur, ut Pausan. V 18, 3 refert:
*Μενέλαος θῶρακά τε ἐνδεδυκὼς καὶ ἔχων ξίφος ἔπεισιν Ἑλένην ἀπο-
κτεῖναι δῆλα ὡς ἀλικομένης Ἰλίου*, idque facinus narravit Lesches et
postea Ibycus, non Stesichorus, qui finxit Achivos ultionis cupidos lapi-
des in Helenam conicere, vid. fr. 25: plane autem incredibile Stesi-
chorum ita exaggeravisse, ut Helena bis gravissimum discrimen effu-
geret, neque licet hoc perfugio uti, Stesichorum Menelai ultionem in
Ilii excidio, Achivorum iram in Nostis enarravisse, nam schol. Eurip.
Orest. (vide fr. 25) dilucide testatur hunc poetam Menelai impetum
silentio praetermississe neque Leschae exemplum secutum esse. —
Dixerunt de necessitudine, quae inter Stesichori carmen et tabulam
Iliacam intercedat, Welcker Opusc. I 180 seq. et in Annal. Inst. Arch.
I 233 seq. (alte Denkm. II 190 seq.) et O. Jahn Griech. Bilderchroniken
32 seq., qui quidem artificem quod professus est religiose exsecutum
esse censent, alii seorsim sentiunt, velut Preller, Nissen, Fricke (vid.
Michaelis in adnot. ad Iahnii librum p. 38), adde etiam Schreiber in
Herm. X 305 seq.

Fr. 18. Athen. X 456 F: Ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνον,
ὃν ἐκάλουν Ἐπειόν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ
ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ
Ἐπειὸς ὕδροφορεῖ τοῖς Ἀτρεΐδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησιν Ῥικτειρε
κτλ. Cf. Eust. 1323, 57, ubi δ' αὐτὸν et Διὸς κούροις legitur. — αἰεὶ,
vulgo αἰεῖ.

20.

980

Sch. Eurip. Andr. 10: *Στησίχορος μέντοι ιστορεῖ* (Cobet *Στησίχορον . . . ιστορεῖν*), ὅτι τεθνήκοι (ὁ Ἀστυάναξ), καὶ τὸν τὴν Πέρσιδα συντεταχότα . . . ποιητήν, ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ τεύχους διφείη.

21. [30.]

Paus. X 26, 1: *Κλυμένην μὲν οὖν Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι κατηρίθμηκεν ἐν ταῖς αἰχμαλώτοις.*

22. [31.]

Paus. X 26, 9: *Μέδουσα δὲ κατέχουσα ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις τὸν ὑποστάτην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κάθηται· ἐν δὲ ταῖς Πριάμου θυγατράσι ἀριθμῆσαι ἂν τις καὶ ταύτην κατὰ τοῦ Ἱμεραίου τὴν ὥδην.*

23. [33.]

Harpocr. p. 104: *Καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελών ἢ ἀποκτείνας· ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὥς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι* (Bekker *Ἰλιοπερσίδι*, libris non addicentibus, neque forma *Ἰλιόπερσις*, quamquam rationem habet, tuetur Athen. XIII 610 c aut Suidas v. *Ἰοφῶν*) *καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ*. Eadem Phot. 122 1, Suid. v. *καθελών*, Zonar. 1165, sed carminis titulo omisso. Utitur Harpocratio poetarum testimoniis ut legis Atticae verba ἐν ὁδῷ καθελών explanaret, de quibus verbis dixi in Philol. XXXII p. 669 seqq. Sophoclis Eumelus praeter hunc locum tantum ab Hesychio ἀσάμινθος adhibetur, sed Sophocli puto vindicandum, quod Et. M. p. 797, 85 sine poetae nomine legitur: *Φοιβανάτω δέ τις ἀσάμινθον*.

24. [26.]

Athen. XIII 610 C: *Ἐὰν μὲν τίς σου πύθεται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἔππον ἐγκατακλεισθέντες, ἐνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα, καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου, σχολῇ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Ἰλίου πέρσιδος, οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν*. Cf. Eust. p. 1698: *Φασὶ δὲ τοὺς εἰς αὐτὸν καταβάντας τινὲς μὲν, ὧν καὶ Στησίχορος, ἐκατὸν εἶναι*. Eudoc. 125. 461.

*25. [27.]

Sch. Eurip. Or. 1287: *Ἄρα εἰς τὸ τῆς Ἑλένης κάλλος βλέψαντες οὐκ ἐχρήσαντο τοῖς ξίφεσιν; οἷόν τι καὶ Στησίχορος ὑπο-*

γράφει περὶ τῶν καταλεύειν αὐτὴν μελλόντων· φησὶ γὰρ ἄμα τῷ
τὴν ὄψιν αὐτῆς ἰδεῖν αὐτούς, ἀφείναι τοὺς λίθους ἐπὶ τὴν γῆν.

X. ΕΛΕΝΑ. ΠΑΛΙΝΩΔΙΑ.

*26. [74.]

984

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _

X. ΕΛΕΝΑ. ΠΑΛΙΝΩΔΙΑ. Constat Stesichorum, cum in carmine quaedam de Helena dixisset, quae heroinae probro viderentur esse, postea alio carmine haec retractavisse, unde *παλινωδία* dici solitum. Sed in quo carmine ista ignominia facta sit Helenae, non est memoriae proditum: plerique ad *Ilii excidium* revocant, in quo carmine Helenae nomen silentio praetermittere non licuit, et fr. 25 plane testatur: Geel, quem ego antea secutus sum, *Orestiae* exordium offensioni fuisse censuit: at peculiare fuisse carmen, quod Helenae iram excitavisse creditum est, arguit Isocr. in Helenae encomio 64: *ἐνεδείξατο δὲ (Ἑλένη) καὶ Στρηγόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἐαυτῆς δύναμιν. ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς* (hoc add. ΔΓ, vulgo deest) *ᾠδῆς ἐβλάσφημῆσέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένος, ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλουμένην παλινωδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε.* Welcker verbis *ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς* prima rudimenta artis Stesichoreae notari ratus omnino non audiendus, neque si Stesichorus in *Orestia* vel in *Ilii excidio* vel alio quo carmine heroinam laesisset, conveniens foret *τῆς ᾠδῆς*, quibus verbis carmen Helenae memoriae destinatum significatur, i. e. *Helena*, ut Bakhuizen van den Brink (Symb. litt. V 140) quamvis dubitanter suspicatus est, cui alii assensi sunt. Hoc carmen quod Athenaeus et schol. Theocriti nominatim adhibent, licuit Isocrati in encomio Helenae nude *τὴν ᾠδὴν* dicere, quemadmodum Pausan. (vid. fr. 22) scripsit *κατὰ τοῦ Ἰμεραίου τὴν ᾠδὴν* i. e. *Ἰλίου πέρι*, praesertim cum tunc omnibus esset notum, quo carmine poeta Helenam laesisset. Atque etiam nunc supersunt Stesichorea, quae potissimum ad Helenae ignominiam pertinere visa sunt, servata a schol. Eurip. *Orest.* 249, quae cum antea propter numerorum similitudinem *Orestiae* adscripsissem, nunc ad Helenam refero, a cuius carminis numeris, ut fr. 29 arguit, hi versus haudquaquam abhorrent: facile autem apparet haec verba, quae gravi opprobrio obraunt Helenam (*τρίγαμον* et *λιπασάνορα* dixerat poeta), ad carminis primordium pertinere itaque plane convenit, quod Isocrates scripsit *ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλάσφημῆσέ τι περὶ αὐτῆς*. Secutus est Stesichorus ut solet Hesiodum (vid. versus Hesiod. ap. Schol. Eurip.), sed ille satis habuit tres Tyndarei filias pariter *διγάμους* appellare, auxit Stesichorus contumeliam, Helenae tertium matrimonium exprobrans: itaque non dubitavi huc revocare fr. 27, ubi Theseus virginem Helenam Aphidnas deduxisse dicitur. Deinde poeta Helenae et Menelai nuptias copiose, ut videtur enarravit, denique eandem narravit Paridis amore captam maritum deseruisse, unde belli Troiani incendium sit exortum: neque enim poterat hoc silentio praetermitti, cum in exordio carminis mulier trium virorum dicta esset heroina: quare huc rettuli fr. 28. Itaque Stesichori hoc carmen nuptias Helenae enarrabat.

Οὔνεκα Τυνδάρεος

ῥέξων ποτὲ πᾶσι θεοῖς μούνας λάθεται ἡπιოდῶρω

985

Postea Stesichorus, ut sarciret iniuriam, qua affecisse quamvis invitus videbatur Helenam, scripsit *Παλινωδίαν*. Klein alique Palinodiam carmen non diversum censent ab eo, quod *Ἑλένα* inscriptum fuit, quibus non debebam suffragari. Secernit ab Helena Palinodiam praeter alios Lehrs Aufs. 28 seq., sed quod Palinodiae consilium illustraturus Pindari exemplo utitur, non vidit se plane disparia componere. Palinodiam peculiare fuisse carmen satis superque testificantur Plato, Isocrates, alii, et Isocrates quidem planissime segregat a priore carmine (ἡ ᾠδή, i. e. *Ἑλένα*), quod τὴν ἐμπροσθεν ᾠδὴν Maximus Tyrius, τὸν πρότερον λόγον appellat Philostratus, vicissim Dio Chrys. Palinodiam τὴν ὕστερον ᾠδὴν dicit: item proletariis scriptoribus, velut Snidae et Schol. Aristid., illud ψόγος *Ἑλένης*, hoc ἐγκώμιον (*ἐπαινος*) *Ἑλένης* dicitur. Grammatici veteres, qui Stesichori carmina recensuerunt, composuerunt ut par est utrumque carmen, ut *Helena* esset prior liber (τὸ πρότερον τῆς *Ἑλένης* fr. 31), Palinodia posterior.

Quod Stesichorus, ut Helenam ab infamia liberaret, simulacrum tantum heroinae a Paride Troiam abductum esse fabulatus est, fortasse hic quoque Hesiodum auctorem sequitur, siquidem vera tradit schol. Lycophr. 832: πρώτος *Ἡσίοδος* περὶ (sive παρὰ) τῆς *Ἑλένης* τὸ εἰδῶλον παρήγαγε, ubi scribendum videtur *Ἡσίοδος* περιόδῳ γῆς i. e. tertio libro Catalogi, cf. Strabo VII 203: quo amplissimo thesauro fabularis memoriae multum usus est Stesichorus. Alii aliter corrigunt, velut Geel περὶ τῆς *Ἑλένης* λέγων, Bücheler περὶ delendum censet, denique Markscheffel, cui alii assensi sunt, *Hesiodi* nomini substituit Stesichoreum, quae coniectura in promptu est, praesertim cum schol. Lyc. Hesiodo adiunxerit Herodotum Stesichori nomen reticens.

Quae de Stesichori oculorum lumine amisso et recuperato tradita sunt, magis magisque amplificata et exornata esse constat: unus Ptolemaeus Heph. ap. Photium Bibl. CXC p. 149 B ed. Bekk. ficta haec omnino contendit, ipse nova et incredibilia commentus: *Ἀρχέλαος* δὲ ὁ Κύπριος *Στησιχόρου* φησὶ τοῦ ποιητοῦ *Ἑλένην* *Ἰμεραίαν* ἐρωμένην γενέσθαι, *Μικύθου* θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ *Στησιχόρου* καὶ πρὸς *Βούκαλον* πορευθεῖσαν ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροφίας τὸν ποιητὴν γράψαι, ὡς (hoc add. A, vulgo deest) *Ἑλένη* ἐκούσα ἀπῆρε· ψευδῇ δὲ τὸν περὶ *πρωΐας* εἶναι λόγον. ubi cum vocola ὡς excidisset, visus est nebulo iste versiculum Stesichori testimonii loco adscribere vel potius finxisse, verum ab hoc quidem crimine liberandus; nam nihil aliud quam summam Helenae Stesichoreae tribus his verbis comprehendit. Nostra memoria plerique fidem denegant anilibus ut opinantur fabulis de caecitatis periculo, quod feliciter evaserit poeta: mihi secus videtur: eadem fere expertus postea alius poeta, cui *Thormod* nomen, ubi somnio monitus contumeliam qua Islandicam virginem affecerat resarcivit, oculorum usum denuo nactus: cf. Weinhold Altnord. Leben 340.

Fr. 26. Schol. Eurip. Orest. 249: *Στησιχόρος* φησιν, ὡς θύων τοῖς θεοῖς *Τυνδάρεως* *Ἀφροδίτης* ἐπελάθειτο· διὸ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν· ἔχει δὲ ἡ χοῆσις οὕτως (om. M.)· οὔνεκα κτλ. — V. 1. *Τυνδάρεως* Schneidewiñ, legebatur *Τυνδάρεως*, contra Cobet nuper apud Homerum *Τυνδάρεω* pro *Τυνδαρέον* revocandum censuit. — V. 2. ποτὲ πᾶσι scripsi, sive ποθ' ἅπασιν malis, πᾶσι M, ἅπασιν ABI, sed ABM pro οὔνεκα exhibent οὔνεκά ποτε, hac scriptura usus hic ποτὲ inserui. Schoemann ἅμα πᾶσι scripsit. — μούνας scripsi, A μόνας, BMI μιᾶς.

Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδαρέου κόραις
 χολωσαμένη διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθῃσιν
 5 καὶ λιπесάνορας.

*27. [21.]

Pausan. II 22, 6: Πλησίον δὲ τῶν Ἀνάκων Ελλειθυίας ἐστὶν ἱερὸν, ἀνάθημα Ἑλένης, ὅτε σὺν Πειρίθῳ Θησέως ἀπελθόντος εἰς Θεσπρωτοὺς Ἀφιδνά τε ὑπὸ Διοσκοῦρων ἑάλω καὶ ἤγετο εἰς Λακεδαίμονα Ἑλένη· ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρὶ, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἀργεὶ καὶ τῆς Ελλειθυίας ἰδρυσάμενην τὸ ἱερὸν τὴν μὲν παιῖδα, ἣν ἔτεκε, Κλυταιμνήστρα δοῦναι, συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι· αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μενελάῳ γήμασθαι. Καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος κατὰ ταῦτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν. Cf. quae dixit Meineke ad Euphor. fr. 61: οὐνεκα δὴ μιν Ἴφι βιησαμένη Ἑλένη ὑπεγέλματο Θησεῖ. Ad *Helenam* haec revocavi, quae vel *Ilii* *excidio* vel *Orestiae* attribuuntur.

*28. [20.]

Schol. Hom. II. B 339: Τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀρίστων ἐπὶ μνηστειῶν τῆς Ἑλένης παρόντων διὰ τὸ γένος καὶ τὸ κάλλος, Τυνδαρέως ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὥς τινὲς φασι, φυλασσόμενος μὴ ποτε ἓνα αὐτῶν προκρίνας τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς ποιήσεται, κοινὸν αὐτῶν ἔλαβεν ὄρκον, ἥ μὴν τῷ ληψομένῳ τὴν παιῖδα ἀδικουμένῳ περὶ αὐτὴν σφόδρα πάντας ἐπαμυνεῖν. Αἰόπερ Μενελάῳ αὐτὴν ἐκδίδωσι· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀρπασθείσης αὐτῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἐκονώνησαν τῇ στρατεῖᾳ διὰ τοὺς γενομένους ὄρκους. Ἱστορεῖ Στησίχορος. Referunt ad Ἴλιον πέριςιν, equidem *Helenae* adscripsi, cum antea *Orestiae* reliquiis adiecissem.

29. [46.]

982

⌊ ⋄ ⋄ ⋄ ⌊ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄ ⋄
 ⌊ ⋄
 ⌊ ⋄

— λάθετ', BI λάθετο, A ληθτ', M ἐπελάθετο. — V. 3. Τυνδαρέου scripsi, legebatur Τυνδάρεω, nisi Τυνδάρεως malis, Schneidewin Τυνδάρεω. — κόραις A, κούραις BI, κούρας M. — V. 4. χολωσαμένα Kleine, v. χολωσαμένη. — διγάμους τε καὶ τριγάμους, Hartung διγάμους τριγάμους τε. — V. 5. λιπесάνορας, A λειπесάνορας, BI λιπесήνορας, M λιπесιόρας, unde Schneidewin λιπесάορας. Olim λιπесάνορας ξμμεν scripsi, ut versum redintegrarem, sed poeta fortasse logaoedico colo usus est. — Blomfield, Welcker, alii hos versus ad Ἴλιον πέριςιν rettulerunt. Geel *Orestiae* tribuit, quem antea secutus sum, nunc *Helenae* adscripsi.

Πολλὰ μὲν Κυδῶνια μάλα ποτέρριπτον ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύρσινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἰὼν τε κορωνίδας οὔλας.

30. [47.]

Athen. X 451 D: καὶ Στησίχορος δὲ ἐν Ἑλένῃ λιθαργύρεον
(sic L, λιθαργύριον PV, λυθαργύρεον B) ποδονιπτῆρα ἔφη.

31. [51.]

983

Argum. Theocr. XVIII: τοῦτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος· καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ (Cant. τοῦν) πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου, ubi ἐπιθαλαμίου, quod ex proximo versu male repetitum, delendum (id quod Büchelerum occupavisse nunc video), et om. 4. 5. 6 et ut vid. Gen. Cant. Quemadmodum Orestiae, ita etiam Helenae complures fuerunt libri, vide supra. Fide indignus cod. M, in quo scriptum: τινὰ δ' εἴληπται ἐκ τοῦ ἐπιθαλαμίου Στησιχόρου τοῦ εἰς τὴν Ἑλένην. Fieri potest, ut Stesichorus eiusmodi cantilenam Helenae inseruerit, sed hoc haud dubie Triclinii est αὐτοσχεδίασμα, cuius scholia in isto libro leguntur, qui grammaticus hic quoque antiquum obtinet, velut confidenter ad Theocr. XVII 124 Homero adscripsit, quae sunt Mnasalcae, ut Ahrens censet, vel Callimachi epigr. 35, 1 ut mihi videtur.

ΠΑΛΙΝΩΔΙΑ.

32. [44.]

980

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Οὐκ' ἔστ' ἔνυμος λόγος οὗτος·

Fr. 29. Athen. III 81 D: Κυδωνίων δὲ μῆλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως· πολλὰ μὲν κτλ. — V. 1. Κυδῶνια, P κυδῶνια. — ποτέρριπτον scripsi, ποτερορίπτον PL, ποτ' ἐρορίπτον V, τότ' ἐρορίπτον Blomfield, ποτερορίπτεν Schneidewin. — V. 2. μύρσινα Schneidewin, μύρσινα AB, μύρρινα PVL. — V. 3. στεφάνους add. PL, om. V. — Helenae nuptias et Menelai describi apparet, quas poeta multis verbis illustravisse videtur, cf. fr. 31.

Fr. 32. Plato Phaedr. 243 A: Ἔστι δὲ τοῖς ἀμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος

οὐδ' ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις,
οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας.

981

δέ. τῶν γὰρ ὁμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὀμηρος, ἀλλ' ἄτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν καὶ ποιεῖ εὐθύς. Οὐκ κτλ. καὶ ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλιν-
ωδίαν παραχοῆμα ἀνέβλεψεν. — V. 1. οὐκ ἔστ', DN οὐκέτ'. — λόγος libri, vulgo ὁ λόγος. Hunc v. afferunt Athen. XI 505 B. Maxim. Tyr. XXVII init. Dionys. Hal. Ep. I ad Ammaeum c. 3. Philostr. vit. Apoll. VI 11 p. 246 ubi ἔστιν et ὁ λόγος legitur, denique Cic. ad Att. IX 12, ubi οὗτος om. — V. 2. Ἄ οὐδὲ βᾶς, Τ κυσὶν, Ν εὐσεάμοις, Σ εὐσέλμοις. — ναυσὶν Naeke, libri νηυσὶν. — εὐσέλμοις, Rossbach εὐσέλμοισιν. — V. 3. ἵκεο, Γ ἵκου ex corr. — Hi tres versus legebantur in exordio carminis nobilissimi, quod vulgo Παλινωδία vocabatur: sed consentaneum est, nonnulla praegressa esse. Poeta videtur orsus esse: *dicunt Helenam amore Alexandri captam Troiamque abductam esse*: haec retractaturus subiecit οὐκ ἔστ' ἔνυμος λόγος οὗτος. Deinde Stesichorus sprete pervagata fama narravit Troes Helenae tantum imaginem secum abduxisse, vid. Aristid. II 72: ἀλλ' οὕτως ὥσπερ εἰδωλὸν ῥητορικῆς ἀπειληφῶς ἐπὶ τούτῳ σπουδάζειν, αὐτῆς δ' οὐδ' ἄπτεσθαι, ὥσπερ οἱ Στησίχορον Τρῶες, οἱ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλὸν ἔχοντες ὡς αὐτήν, unde versum Stesichoreum finxit Tzetzes Lycophr. 113 (id quod etiam Geel recte vidit): λέγουσιν γὰρ ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεύς Ἑλένην ἀφελόμενος εἰδωλὸν Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε καὶ οὕτως ἐπλευσεν ἐς Τροίαν, ὡς φησι Στησίχορος: Τρῶες (Par. C Vit. 1 Ciz. add. γὰρ) οἳ τότε ἴσαν (sic Par. C Vit. 1 et Ciz., ἦσαν Par. D, ἔσαν vulgo) Ἑλένης εἰδωλὸν ἔχοντες. eadem repetit in Homericis p. 7 ed. Morelli. Aristide gravior auctor Plato Rep. IX 586 C: Ὡσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλὸν ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορος φησι γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοία τοῦ ἀληθοῦς. Adde Dio Chrys. Or. XI 182: Καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδαμῶς, ἄλλοι δὲ τινες, ὡς ἀρπασθεὶς μὲν Ἑλένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, δεῦρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἰγύπτου ἀφίκετο. Sed quomodo poeta novam hanc fabulam exornaverit, incompertum; vera Helena ubi terrarum fuerit, dum Graeci et Troiani propter simulacrum per decem annos pugnant, nescimus: neque enim fide dignus Schol. Aristid. III 150: εἰς Στησίχορον ἀντίκειται· λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρον ἀφηρεῖται παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἰδωλὸν αὐτῆς ἐδέξατο (sic BC, similia AC); eadem refert Eudocia 35 et 329. Aristides autem nihil aliud dixit I 212 nisi: ἀλλ' ὥσπερ τῶν ποιητῶν φασὶ τινες τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἰδωλὸν λαβεῖν, αὐτὴν δὲ οὐ δυνήθηται. Facile apparet ea, quae schol. Arist. refert, adversa fronte pugnare cum Stesichori versibus. Poeta, postquam Helenae memoriam a gravissimis probris liberavit, videtur Castoris et Pollucis pacem imploravisse; hinc Horat. Epod. 17, 42: *Infamis Helenae Castor offensus vicem, Fraterque magni Castoris, victi prece Adempta vati reddidere lumina*. Helenae igitur fratres ferebantur poenas a poeta repetivisse, qui cum Castorum iram placavisset, visum recuperaverit. Fortasse ex Palinodia praeterea depromptum fr. 46 ut conieci. Ipse poeta utrum in hoc carmine oculorum aegritudinis meminerit necne, in medio relinquendum. Memorant grave hoc discrimen antiquissimi testes Plato et Isocrates. Postea res, quo magis mira videretur, fabulis exornata, vid. Pausan. III 19, 11: ὃν δὲ οἶδα λέγοντας Κροτωνιάτας περὶ Ἑλένης λόγον, ὁμολογοῦντας δὲ σφισι καὶ ἱμεραίους,

XI. ΝΟΣΤΟΙ.

983

33. [34.]

Pausan. X 26, 1: Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀριστομάχην ἐποίησεν ἐν Νόστοις (Στησίχορος) θυγατέρα μὲν Πριάμου, Κριτολάου δὲ γυναικα εἶναι τοῦ Ἰκετάονος. Cf. de Νόστοις Tzetz. Posthomer. 750 et Phalar. Epist. 9.

XII. ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

34. [38.]

Gramm. Bekk. An. II 783, 14: Στησίχορος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὀρεστείας τὸν Παλαμήδην λέγει εὐρηκέναι (τὰ στοιχεῖα). Cf. ib. 786, 11 et Cram. An. Ox. IV 318, 19.

ἐπιμνησθήσομαι καὶ τοῦδε· ἔστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ νῆσος κατὰ τοῦ Ἰστρου τὰς ἐκβολὰς Ἀχιλλέως ἱερά. ὄνομα μὲν τῇ νήσῳ Λευκή, περίπλους δ' αὐτῇ σταδίων εἴκοσι, . . . ἐς ταύτην πρῶτος ἐσπλεῦσαι λέγεται Κροτωνιάτης Λεώνυμος· πολέμου γὰρ Κροτωνιάταις συνεστηκότος πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροῦς, τῶν Λοκρῶν κατὰ οἰκειότητα πρὸς Ὀπουντίους Αἰάντα τὸν Οἰλέως ἐς τὰς μάχας ἐπικαλουμένων, ὁ Λεώνυμος Κροτωνιάταις στρατηγῶν ἐπήει τοῖς ἐναντίοις κατὰ τοῦτο, ἢ προτετάχθαι σφίσι τὸν Αἶαντα ἤκουε. τιρώσκεται δὴ τὸ στέρνον καὶ (ἔκαμνε γὰρ ὑπὸ τοῦ τραύματος) ἀφίκετο ἐς Δελφοῦς· ἐλθόντα δὲ ἡ Πυθία Λεώνυμον ἀπέστελλεν ἐς νῆσον τὴν Λευκὴν, ἐνταῦθα εἰποῦσα αὐτῷ φανήσεσθαι τὸν Αἶαντα καὶ ἀκέσεσθαι τὸ τραῦμα· χρόνῳ δέ, ὥς ὑγιάνας ἐπανήλθεν ἐκ τῆς Λευκῆς, ἰδεῖν μὲν ἔφασκεν Ἀχιλλέα, ἰδεῖν δὲ τὸν Οἰλέως καὶ τὸν Τελαμώνιος Αἶαντα, συνεῖναι δὲ καὶ Πάτροκλόν σφισι καὶ Ἀντίλοχον· Ἑλένην δὲ Ἀχιλλεὺς μὲν συνοικεῖν, προσταῆσαι δὲ οἱ πλεοναυτι ἐς Ἰμέραν πρὸς Στησίχορον ἀγγέλλειν, ὥς ἡ διαφθορά τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ Ἑλένης γένοιτο αὐτῷ μνημέματος· Στησίχορος μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν παλινωδίαν ἐποίησεν (de Leonymo Crotoniata vid. Meineke Poet. com. II 1228 seqq.). Cum Pausaniae hac narratione inprimis conferas Conon. ap. Phot. Bibl. p. 133 et Hermiam ad Plat. Phaedr. 99 et 102. Abusus his Holm Hist. Sic. I 166 incredibilia de Stesichoreo Helenae carmine commentus est. — Multi praeterea Palinodiam Stesichori, quam proverbii loco adhibere solebant, respiciunt, velut Aristid. I 430. II 364 et Schol. Aristid. III 183. Bachmann Anecd. I 327, 1. Boissonade An. Nov. 297. Dio Chrys. Or. II p. 22. Eudoc. 385. Eustath. 849, 47. Et. M. 648, 40. Galen. XI p. 195. Himer. Or. XXII 5. Horat. Epod. 17, 42 ibique Schol. Adde Schol. Cruq. ad Od. I 16. Irenaeus adv. Haer. I 22. Origen. (Hippolyt.) adv. Haer. VI 19. Liban. Epist. 841. Lucian. Ver. Hist. II 15. pro imagin. 15. Muratori Anecd. 314. Ovid. Art. Am. III 49. Phot. Bibl. 437 A. Plato Epist. III 320 A. Suidas v. Στησίχορος. Tertullian. de anim. c. 46. — De Stesichori Palinodia dixerunt Welcker Opusc. I 208 seqq., G. Hermann in praef. edit. Helenae Euripideae, Fritzsche ad Aristoph. Thesmophor. v. 946, Geel in Museo Rhenano VI p. 1 (anni 1839), Bakhuizen van den Brink in Symbolis Batavorum litterariis V p. 119 seqq., de Duhn de Menelai itinere Aegyptio p. 36 seq., quae singulatim examinare non est huius loci.

XII. *Orestia*. Confer Athen. XII 513 A: Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παρακεποίημεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.

* 35. [96.]

Μοῦσα, σὺ μὲν . . . . . μετ' ἐμοῦ
κλείουσα θεῶν τε γάμοις ἀνδρῶν τε δαίτας καὶ θαλίας
μακάρων.

* 36. [75.]

984

ὅταν ἦρος ὥρα κελαδῇ χελιδών.

Fr. 35. Aristoph. Pac. v. 775: Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπώσα-
μένη μετ' ἐμοῦ τοῦ φίλου χορεύσον! κλείουσα θεῶν τε γάμοις ἀνδρῶν
τε δαίτας καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει. ubi
Schol.: Μοῦσα σὺ μὲν πολέμοις τὸ γὰρ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου·
αὕτη δὲ πλοκή ἐστὶ καὶ ἔλαθεν· σφόδρα δὲ γλαφυρόν εἴρηται, καὶ ἐστὶ
Στρεσιχόρειος (Ald. στρεσιχόρειος). Scholion graviter vitiatum, cum libra-
rius adnotationes margini adscriptas et dispersas temere conglutina-
visset. Pro πλοκή hic et infra v. 800 scribendum παραπλοκή, quo
vocabulo utuntur rhetores, si pedestri orationi poetae verba inseruntur
et accommodantur, vid. Hermog. περὶ ἰδεῶν II p. 362 seq. Sp. Ad
eundem modum hic comicus poeta Stesichori versibus utitur, itaque
legendum αὕτη δὲ πλοκή ἐστὶ Στρεσιχόρειος. Sed Stesichori locus cum
fuerit nobilis, nullo pacto καὶ ἔλαθεν dici potuit: possis ad ἀλλαγὴν
αἰσθῆσαι referre, nam Aristophanes numeros immutavit, cum encomio-
logico genere ithyphallicum copulans, sed qui Stesichoreos modos tene-
bat, id facile animadverterit: itaque corrigo: τὸ γ (haec nota non apta,
erat opinor *Diph.*) πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου· σφόδρα δὲ γλαφυρόν
ἐστὶ καὶ εἴρηται Φαλλικός. Contra nota γ convenit v. 777 ubi schol.:
κλείουσα· ὅτι σὺνθετος ἦν τοῖς παλαιοῖς ἄδειν θεῶν τε καὶ ἡρώων
γάμοις. σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ Μόχθος πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν
Ὀρεστίᾳ ἱερωὴν καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν. quamquam haec adnotatio
Apionis Stesichoreo commentario convenientior, quam Aristophaneo. —
V. 1. Μοῦσα etiam fr. 44 legitur, rectene an secus incertum, equidem
neque Μοῦσα neque Μοῖσα restituere ausim, sed deinde ἐμεῦ scriben-
dum. Et in primo quidem versu Aristophanis tantum Musae invocatio-
nem congruere cum Stesichoreo carmine existimo (Hartung Stesichoro
etiam verba πολέμους ἀπώσαμένη tribuit), at v. 777 cum dimidio v. 778
integer petitus ex Stesichoro videtur. Est autem haud dubie ipsum
hoc exordium Orestiae, sive prima strophæ, cui plane respondet fr. 34,
cf. etiam fr. 35.

Fr. 36. Schol. Aristoph. Pac. v. 800: ὅταν ἦρινά μὲν φωνῇ χελι-
δὼν ἐξομένη κελαδῇ: Καὶ αὕτη πλοκή (scr. παραπλοκή) Στρεσιχόρειος·
φησὶ γὰρ οὕτως· ὅταν κτλ. Haud dubie est ex eodem Orestiae exordio,
ubi poeta cum Musam invocet, commode mentionem facere potuit
verum temporis, cf. etiam fr. 37. Fortasse versus tribus logaoedicis colis
constabat ad hunc modum:

— — — — —

quomodo etiam Aristophanes in eodem Pacis cantico v. 785 item
eum colu logaoedica coniunxit: μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλθῃς συνέριθος
αὐτίκῃ, ἀλλὰ νόμιζε πάντας. Olim ὅταν ἦρος ὥρα κελαδῇ χελιδών
μουσοῦ.

37. [39.]

Τοιάδε χορή Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
 ὕμνεϊν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἄβρῳς ἦρος ἐπερχομένου.

38.

985

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 24 (Vol. Herc. Coll. nov. II 52):
*Στη(σίχο)ρος δ' ἐν Ὀρεστεί(α κατ)ακολουθήσας (Ἡσιό)δῳ τὴν Ἀγα-
 μέ(μνονος Ἰφιγένειαν εἶ(ναι τὴ)ν Ἑκάτην νῦν (ὀνομαζ)ομένην, (καὶ
 π)ερὶ . . . αἶαν τὸν τά(φο)ν εἶ(ναι).* Nauck occupavit *Ἡσιόδῳ*, quod
 restitui, (in charta est *ΤΩ*.) vid. Pausan. I 43, 1: *Λέγουσι δὲ
 εἶναι καὶ Ἰφιγενείας ἡρώον, ἀποθανεῖν γὰρ καὶ ταύτην ἐν Μεγά-
 ροις· ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρ-
 κάδων λεγόμενον, οἶδα δὲ Ἡσιόδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν
 Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἑκάτην εἶναι.* 986
 Novissima supplevit Sauppe (Philol. XXI 131), sed et ipsa resti-
 tutio verborum incerta, nam in charta est *AIANPHTA . . NE*,
 neque verisimile est Stesichorum, qui Hesiodum secutus Iphige-
 niam in dearum numerum retulit, eius sepulcrum commemora-
 visse. Adde, quod etiam apud Hermionenses Iphigenia divinis
 colebatur honoribus, vid. Paus. II 35, 1: *καὶ Ἀρτέμιδος ἐπὶ κλησὶν
 Ἰφιγενείας ἐστὶν ἱερόν.* Signum Iphigeniae in Dianae templo, quod
 Aeginae fuit, memorat idem VII 26, 5. Ceterum quod hic Iphi-
 genia Agamemnonis filia dicitur, supra in Helena fr. 27 Thesei,
 haec diversorum carminum discrepantia nullam habet offensionem:
 ac fortasse adiecit hoc pervagatam famam secutus Philodemus,
 vel quem ille solet describere, Apollodorus in libris *περὶ θεῶν*.

39. [40.]

Schol. Eurip. Orest. 46: *Φανερόν ὅτι ἐν Ἀργεὶ ἡ σκηνὴ τοῦ
 δράματος ὑπόκειται· Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκῆναις φησὶν εἶναι τὰ βασιλεια
 τοῦ Ἀγαμέμνονος· Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.*

40. [41.]

Schol. Eurip. Orest. 268: *Στησιχόρῳ (B, ceteri Στησίχορος)
 ἐπόμενος (Εὐριπίδης) τόξα φησὶν αὐτὸν (τὸν Ὀρέστην) εἰληφέναι
 παρὰ Ἀπόλλωνος.*

Fr. 37. Schol. Arist. Pac. v. 797: *Ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου
 ἐκ τῆς Ὀρεστείας· Τοιάδε κτλ. — V. 2. ἐξευρόντας ἄβρῳς* Kleine,
vulgo ἐξευρόντα ἄβρῳς. Est autem haec antistropha prima, Aristo-
 phanis parodia est: *Τοιάδε χορή Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων, | τὸν
 σοφὸν ποιητὴν | ὕμνεϊν ὅταν ἡρινὰ μὲν φωνῇ χειδῶν | ἐξομένη (scr.
 ἡ δομένη) κελαιθῇ.*

41. [42.]

Schol. Aesch. Choeph. 733: *Κίλισσαν δὲ φησὶ τῆν Ὀρέστου τρυφόν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην, Στησίχορος Λαοδάμειαν.*

42. [43.]

· · · · ·
· · · · ·

Τῶ δὲ δράκων ἐδόκησεν μολεῖν κάρα βεβροτωμένους ἄφρον·
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδα· ἐφάνη.

XIII. K A Λ T K A.

267

43. [54.]

Athen. XIV 619 D: Ἀριστόξενος δὲ ἐν τετάρτῃ περὶ ποσειδῆ· ἡδον, φησὶν, αἱ ἀρχαῖαι γυναῖκες Καλύκην τινὰ φῶν. Στησίχορος δ' ἦν ποίημα, ἐν ᾧ Καλύκη τις ὄνομα, ἐρῶσα Εὐάθλου νεανίσκου. σωφρονῶς εὐχεται τῇ Ἀφροδίτῃ γαμηθῆναι αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ ἐπεκρίδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν· ἐγένετο δὲ τὸ πάθος περὶ Λευκάδα. Σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἡθους, οὐκ ἐκ παιτὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' ἐυχομένης, εἰ δύναίτο, γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδίᾳ. ἢ εἰ τοῦτο μὴ δυνατόν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου. Cf. Eust. II. 1236, 62.

XIV. P A Δ I N A.

44. [55.]

· · · · ·
· · · · ·

Ἄγε Μοῦσα λίγει, ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατωνύμου
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾶ φθεγγομένα λύρα.

Fr. 42. Plut. de sera numin. vind. c. 10: ὥστε πρὸς τὰ γεγόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνόμιον τὸν Στησίχορον, οὕτωςί πως λέγοντα τὰδε (τὰ δὲ recte Reiske, ad poetae verba referens). Δράκων κτλ. — V. 1 ἐδόκησεν μολεῖν scripsi, legebatur ἐδόκησε μολεῖν. Valckenaer coni. τῶδε δράκων μὲν ἔδοξε. Numeri alterius versus insolentiores sunt, sed nihil ausus sum mutare. quamquam facili negotio βασιλεῖς οἱ scribi potest vel ἐφάνη οἱ.

Fr. 44. Strabo VIII 347 in Eliacis: Οὐ πάντῃ δὲ ὑπὸ τῶν τοῖς περίπλοισι γραφάντων ἡ Σάμος μνημονεύεται... καὶ πεδίων δ' αὐτόθι καλεῖται Σαμικόν, ἐξ οὗ πλέον ἂν τις τεκμαίροιτο ὑπάρξαι ποτὲ πόλιν τὴν Σάμον, καὶ ἡ Παδινὴ δέ, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἣς ἀρχὴ Ἄγε κτλ. ἐντεῦθεν λίγει τοὺς παῖδας· ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Παδινὴν ἐς Κόρινθον τρυφῶν φησὶν ἐκ τῆς Σάμου πλεῖσαι πνέοντος ξεφύρου, οὗ δῆπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφούς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν

XV. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

45. [78.]

— — — — —

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

46.

988

— — — — —

Μέτειμι δ' ἐφ' ἕτερον προοίμιον.

47.

Μάτας εἰπών.

48. [71.]

— — — — —

Αὐτόν σε Πυλαμάχε προῶτον.

ἐρῶντα αὐτῆς ἄρματι εἰς Κόρινθον ἐξορῆσαι παρ' αὐτήν· ὃ τε τύραν-
νος κτείνας ἀμφοτέρους ἄρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοῦς δ'
ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. At Paus. VII 5, 13 ad Ionicam Samon refert:
Σαμίοις δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν εἰς τὸ Ἡραῖον τὸ 'Ραδίνης καὶ Λεον-
τίχου μνημῆα ἐστὶ καὶ τοῖς ὑπὸ ἔρωτος ἀνιωμένοις εὐχεσθαι καθ-
έστηκεν ἰούσιν ἐπὶ τὸ μνημῆα. — V. 1. Μοῦσα non ausus sum mutare,
vid. fr. 35. — λίγει', codd. λιγεία, sed cf. Lehrs Quaest. Ep. 169. — ἐρα-
τωνόμον scripsi, legebatur ἐρατῶν ὕμνους, quamquam possunt etiam
alia tentari, velut Ἐρατοί, νόμους, et νόμους iam Heyne proposuit.
Meineke scripsit Ἐρατώ, νόμους, Ahrens αἰοιδὰς ἐρατωνόμους et deinde
Ἐρατώ, φεγγομένα λύρα.

Fr. 45. Eustath. II. 10, 1: Οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μου-
σῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται. . . . Στησίχορος δὲ τὸ κύριον ἐκφωνεῖ ἐν
τῷ Δεῦρ' κτλ. Fortasse exordium Ἰλίου πέρισιδος.

Fr. 46. Aristid. II 572: Μέτειμι δ' ἐφ' ἕτερον προοίμιον κατὰ
Στησίχορον· σκιαμαχεῖν μὲν οὖν πως οἶδ' ὅτι δεῖ· πρὸς οὓς γὰρ εἰρή-
σεται τὰ λεγόμενα, οὐχ ἤκουσιν, ὥστε συμβαίνει ἅμα μὲν σχεδὸν ὥσπερ
ἂν εἰς μάτην γίνεσθαι τοὺς λόγους, ἅμα δ' εἶναι σαφέστατον,
ὥς ὁρθῶς καὶ προσηκόντως εἰρήσονται. αὐτόθεν γὰρ που φ. νερόν, ἵτι
οὐ τὸ ἡμέτερον αἶτιον οὔτε νῦν οὔτε ὅλλοτε πάποτε σὺν θεοῖς εἰπεῖν,
ἀλλ' ἢ τούτων περὶ πάντα συνήθης βραθυμία. ubi ex Stesichoro etiam
εἰς μάτην γίνεσθαι τοὺς λόγους petitum videtur, cf. fr. 47. Fortasse
haec duo fragmenta *Palinodiae* adscribenda, in quo carmine poetam
se simul ab aemulorum criminationibus defendisse non est improbabile.

Fr. 47. Zonar. 1338: Μάτην, ἀντὶ τοῦ ματαίως· ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ
εἰς ἐπίκλημα· Στησίχορος· μάτας εἰπών. Adde Catal. cod. Nan. 490.
Et Flor. Miller Misc. 212 μάτας εἶπεν, unde Nauck εἰπών Stesichoro
abjudicat. *Lyrici* poetae haud dubie est, quod exhibet Hesych.: Ἄτας
πελαθεῖν· μάταια εἰπεῖν ἢ ἡχεῖν: quam glossam referunt ad Eurip.
Troad. 120, mihi Euripides haec eadem ex antiquo poeta videtur
ascivisse.

Fr. 48. Athen. IV 164 F: Ὅποτε δὲ παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι
ῥῆμα περιέχει· ὥς ἐν τῷ πυγμάχος, ναυμάχος· Αὐτόν κτλ. παρὰ Στη-
σίχορον. ubi πυλαμάχε AB, πυλομάχε P, πυγμάχε VL. Schol. II. ε 31:

49. [84.]

— — — — —

Κοιλωνύχων ἱππων πρύτανις, Πόσειδάν.

50. [68.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

... Μάλα τοι μελιστᾶν

παιγμοσύνας τε φιλεῖ μολπὰς τ' Ἀπόλλων·

κάδεα δὲ στοναχὰς τ' Αἴδας ἔλαχεν.

51. [79.]

989

— — — — —

— — — — —

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας
κλαίειν.

52. [80.]

— — — — —

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις.

53. [77.]

— — — — —

Ἰαθινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοιτας.

ἴσως δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν, καὶ ἔστιν ἐπίθετον (τειχεσιπλῆτα) ἀνάλογον τῷ παρὰ Στρεσίχορον κυλειμάχῳ, unde κυλαιμάχε possis conicere, cf. Hesych.: Πυλαιμα[ρ]χος· πολέμαρχος καὶ ὄνομα κύριον.

Fr. 49. Schol. II. § 507: Στρεσίχορος κοιλωνύχων ἱππων πρύτανιν τὸν Πόσειδάνα στήσιν.

Fr. 50. Plut. de El ap. Delph. c. 21: Καὶ πρότερος ἔτι τούτου ὁ Στρεσίχορος. Μάλα κτλ. — V. 1. μελιστᾶν scripsi, nisi malis μελιστᾶν, qua forma bucolici poetae utuntur, legebatur μάλιστα. — V. 2. το φιλεῖ scripsi, vulgo φιλεῖ, Schneidewin φιλέει. — V. 3. κάδεα Schneidewin, vulgo κῆδεα. Respicit Stesichorus tibicinum certamina Delphis instituta, sed haud ita multo post abrogata.

Fr. 51. Stob. Floril. CXXIV 15. Στρεσίχορον. — V. 1. ἀτελέστατα, B ἀτελέστα. Ahrens ἀτελέστα τε scripsit. — καὶ om. Trinc. — ἀμάχανα Schneidewin, vulgo ἀμάρχια.

Fr. 52. Stob. Floril. CXXVI 3. Στρεσίχορον· Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις, et sic Apostol. VIII 83 d, contra cuius Verbi magis tamen esse ἀνδρὸς πᾶσα ποτ' ἀ. γ. hinc olim conieci πᾶς ἀπολλύεται. ἀν. γ. hinc Kleinium secutus sum, et iam Schneidewin coniecit Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς ἀπολλύεται χάρις, Hartungo placuit πᾶς ἀπολλύει ὁ ἀνθρώπων χάρις.

Fr. 53. Stob. Ap. N. c. 106: Πυθίους, τριπτεράς. . . Στρεσίχορος δὲ τὸν αἰνούνον Πυθίους καὶ αὐτὸν ἱππασπον.

54. [4.]

Schol. Apoll. Rhod. I 230: 'Ο γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχε θυγατέρας· καὶ γὰρ ὁ 'Ιάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρός, Στησίχορος δὲ Ἑτεοκλυμένης φησὶν, Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου.

55.

Schol. Eurip. Rhes. 5: Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέμονται τὴν νύκτα . . . Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πεντεφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ita correxi, similiterque Vater, vulgo Στησίχορος et πάντα φύλ . . . (sed Ἀ στησιχρ. δὲ ὁ σιμωνίδης πενταφυλ.), ut Simonides in carmine aliquo Stesichori sententiam retulerit. Sed fortasse rectius Cobet: Στησίχορον δὲ καὶ Σιμωνίδην correxit, ut φησί ad grammaticum pertineat, quem scholiasta in epitomen redegit. Dindorfio φασὶν placet.

56. [61.]

Aristot. Hist. An. V 9: Πάντων δὲ σπανιότατον ἰδεῖν ἀλκύνονα ἐστί· σχεδὸν γὰρ περὶ πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς ὁρᾶται μόνον, καὶ ἐν τοῖς ὑφόρμοις πρῶτον ὅσον περιπταμένη περὶ τὸ πλοῖον ἀφανίζεται εὐθύς· διὸ καὶ Στησίχορος τοῦτον τὸν τρόπον ἐμνήσθη περὶ 990 αὐτῆς.

57. [62.]

Athen. XII 512 F: Τοῦτον οὖν (τὸν Ἡρακλέα) φησὶν (Μεγακλείδης) οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν ληστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντὴν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Στησίχορον τὸν Ἱμεραῖον· καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιός, πρεσβύτερος ὢν Στησίχορου, ὥς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθησι τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην. Cf. Eust. 1279, 8.

58. [63.]

Pausan. IX 11, 1: Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρων μνῆμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν.

59. [64.]

Plutarch. de Herod. malign. c. 14: Καὶ τοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πεί-

σάνδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος *Αἰγυπτίου* ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίου ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.

60. [69.]

Et. M. 772, 49: *Τυφωεύς*· Ἡσίοδος αὐτὸν Γῆς γενεαλογεῖ, Στησίχορος δέ, Ἡρας μόνης κατὰ μνησικακίαν Διὸς τεκνύσης αὐτόν. Cf. Eudoc. 406.

61. [73.]

Apollodor. III 10, 3: *Κυνόρτου* δὲ *Περίηρης*, ὃς γαμει *Γοργοφόνην* τὴν *Περσέως*, καθάπερ Στησίχορός φησι, καὶ τίττει *Τυνδάρεων*, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 511.

62. [76.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1310: *Πρῶτος Στησίχορος* ἔφη σὺν ὄπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

63. [51.]

Aelian. Var. H. X 18 postquam famam de *Daphnide* exposuit: ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ἤσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἰμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιίας ἀπάρξασθαι. Ex his coniciamus iam Stesichorum Daphnidis fortunam carmine aliquo persecutum esse, et Welcker quidem existimat Aelianum Hist. Anim. XI 13 secundum Stesichorum haec exposuisse.

64. [94.]

991

Strabo I 42: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί· Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἐρμῶων ἀκάκητα γέινατο καὶ Θρονίῃ κούρῃ Βήλοιο ἄνακτος. οὕτω δὲ καὶ Στησίχορος λέγει.

65. [57.]

Vibius Seq. de Flumin. p. 11 ed. Oberl.: „Himera oppido Thermitanorum dedit nomen Himerae. Hoc flumen in duas findi partes ait Stesichorus, unam in Tyrrhenum mare, alteram in Libycum decurrere.“ Stesichorum patriam urbem laudibus persecutum esse indicat Himer. Or. XXIX, qui locus sic videtur redintegrandus: (Κοσμεῖ ὁ μὲν Ἀνακρέων τὴν Τ)ητῶν πόλιν τοῖς μέλεσι κακεῖθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας, κοσμεῖ δὲ . . . . καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἢ πόλιν ἐσπούδασται· τὴν δὲ Χί(ον . . . . Ἰμέραν) δὲ ἀλ(?) . . . ον καὶ λόγοις κοσμεῖ Στησίχορος.

66. [59.]

Aelian. Hist. Anim. XVII 37: Ἀλωῶντες (ἀλωῶντες verissime Reiske, ac Tzetzes quoque θεωριστὰς dicit) ἄνθρωποι τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος δόψῃ πιεζόμενοι τὸν ἀριθμὸν ἐκατάδεκα ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. οὐκοῦν ὁ ἀπιδὼν τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμνητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει αἰτὸν ὑπὸ τινος ὄφειως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ αἰτὸς, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὀμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν, ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἔρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολεῖσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον καὶ ὑπηρέτην, εἰδὼς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων ἐργῶν καὶ δεσμῶν τὸν αἰτὸν ἀπολύει. Ὀδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἤκε καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὥρεξε πᾶσιν, οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πλεῖσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκείνῳ πως τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπτώτης ὦν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χεῖλεσι τὴν κύλικα προσῆγε, ὁ σωθεὶς αἰτὸς ζῳάγρια ἐκτίνων οἱ καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι καὶ ἐκταράττει αὐτὴν καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἡγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· εἴτα μέντοι σὺ μὲν ἐκείνος ὦν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε) τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτήρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλὰ; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι θελήσειεν εἷς τινα αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπύπτου; καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο καὶ ἐφρύνετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πίνοντας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας. Ἦν δὲ ἄρα, ὥς συμβάλλειν, ἐμμηκεῶς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφιν καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἴω. Ὁ μὲν αἰτὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στειλόχορον ἄδειν ἔν τινι ποιήματι οὐκ ἐκφοιτήσαντί που εἰς πολ- 992 λούς, σεμνόν τε καὶ ἀρχαῖον, ὥς γε κρίνειν ἐμέ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων. Cf. etiam Tzetz. Chil. IV 302. Welckero, cui ea, quae de Stesichoro fabulae auctore prodidit Crates vel Aelianus, ficta esse videntur, equidem non suffragor.

67. [13.]

Argum. Hesiod. Scut. Herc.: ὠσανύως δὲ καὶ Στειλόχορός φησιν

σανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίου ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.

60. [69.]

Et. M. 772, 49: Τυφωεύς· Ἡσίοδος αὐτὸν Γῆς γενεαλογεῖ, Στησίχορος δέ, Ἥρας μόνης κατὰ μνησικακίαν Διὸς τεκούσης αὐτόν. Cf. Eudoc. 406.

61. [73.]

Apollodor. III 10, 3: Κυνόρτου δὲ Περιήρης, ὃς γαμεῖ Γοργοφύνην τὴν Περσέως, καθάπερ Στησίχορός φησι, καὶ τίκει Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 511.

62. [76.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1310: Πρῶτος Στησίχορος ἔφη σὺν ὅπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

63. [51.]

Aelian. Var. H. X 18 postquam famam de *Daphnide* exposuit: ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ἦσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιίας ἀπάρξασθαι. Ex his conicias iam Stesichorum Daphnidis fortunam carmine aliquo persecutum esse, et Welcker quidem existimat Aelianum Hist. Anim. XI 13 secundum Stesichorum haec exposuisse.

64. [94.]

991

Strabo I 42: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί· Καὶ κόρυην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμῶων ἀκάκητα γέλνατο καὶ Θρονίη κόρυη Βήλοιο ἄνακτος. οὕτω δὲ καὶ Στησίχορος λέγει.

65. [57.]

Vibius Seq. de Flumin. p. 11 ed. Oberl.: „Himera oppido Thermitanorum dedit nomen Himerae. Hoc flumen in duas findi partes ait Stesichorus, unam in Tyrrhenum mare, alteram in Libycum decurrere.“ Stesichorum patriam urbem laudibus persecutum esse indicat Himer. Or. XXIX, qui locus sic videtur redintegrandus: (Κοσμεῖ ὁ μὲν Ἀνακρέων τὴν Τ)ητῶν πόλιν τοῖς μέλεσι κακείθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας, κοσμεῖ δὲ . . . . καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχylίδῃ ἢ πόλις ἐσπούδασται· τὴν δὲ Χί(ον . . . . Ἱμέραν) δὲ ἀλ(?) . . . ον καὶ λόγοις κοσμεῖ Στησίχορος.

66. [59.]

Aelian. Hist. Anim. XVII 37: Ἀλοῶντες (ἀμῶντες verissime Reiske, ac Tzetzes quoque θεωρίστας dicit) ἄνθρωποι τοῦ ἡλλοῦ καταφλέγοντος δόψῃ πιεζόμενοι τὸν ἀριθμὸν ἑκατάδεκα ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσει ὕδωρ. οὐκοῦν ὁ ἀπὶ τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμῆτικόν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει ἀετὸν ὑπὸ τινος ὄφως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ ἀετὸς, οὐ μὲν κρείττων γενόμενος οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὀμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν, ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἔρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολεῖσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον καὶ ὑπηρέτην, εἰδὼς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων ἐργῶν καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει. Ὅδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἤκε καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὥρεξε πᾶσιν, οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνους πλεῖσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκείνῳ πως τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπτώτης ὢν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χεῖλεσι τὴν κύλικα προσῆγε, ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζώαργια ἐκτίνων οἱ καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι καὶ ἐκταράττει αὐτὴν καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἡγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· εἴτα μέντοι σὺ μὲν ἐκείνος ὢν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε) τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτήρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλὰ; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπονδὴν καταθέσθαι θελήσειεν εἰς τινὰ αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἶρητο καὶ ἐφρόγετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πτόντας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας. Ἦν δὲ ἄρα, ὥς συμβάλλειν, ἐμμηκεῶς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφιν καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἴφ. Ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στησίχορον ἄδειν ἔν τινι ποιήματι οὐκ ἐκφοιτήσαντί που εἰς πολ- 992 λούς, σεμνόν τε καὶ ἀρχαῖον, ὥς γε κρίνειν ἐμέ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων. Cf. etiam Tzetz. Chil. IV 302. Welckero, cui ea, quae de Stesichoro fabulae auctore prodidit Crates vel Aelianus, ficta esse videntur, equidem non suffragor.

67. [13.]

Argum. Hesiod. Scut. Herc.: ὡσανύτως δὲ καὶ Στησίχορός φησιν

Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα (*Scutum*). Fort. in *Cycno* Stesichorus memoravit.

68. [17.]

Pausan. IX 2, 3: Στησίχορος δὲ ὁ Ἱμεραῖος ἔγραψεν ἐλάφου περιβαλεῖν δέρμα Ἀκταίωνι τὴν θεόν, παρασκευάζουσάν οἱ τὸν ἐκ τῶν κυνῶν θάνατον, ἵνα δὴ μὴ γυναῖκα Σεμέλην λάβοι. Fabulam hanc peculiari carmine, quod Ἀκταίων vel Ἀκταιωνίς inscriptum, poeta persecutus videtur; cf. fr. Adespot. 39. et quae ibi adnotavi.

69. [29.]

Tzetz. ad Lycophr. 266: Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιητὴς φασὶ τὸν Ἑκτορα υἱὸν εἶναι Ἀπόλλωνος. Eadem Schol. Lycophr. a Bachmanno et nuper a Kinkelio editus et Schol. Hom. II. ω 259.

70. [22.]

Plutarch. de Sollert. Anim. c. 36: Ἡ δὲ Ὀδυσσέως ἀσπίς ὅτι μὲν ἐπίσημον εἶχε δελφῖνα καὶ Στησίχορος ἰστόρηκεν. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 658: Δελφινόσημον. Στησίχορός φησιν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τοῦτω συμφθέγγεται, quae descripta sunt ex vet. schol. nuper edito. Pertinet fort. ad Ἰλῖον πέρσιν.

71.

Philodem. de Mus. col. XX, ubi dicit improbable esse a Thaletā et Terpandro Lacedaemoniorum dissidia composita esse: τοὺς ἐπὶ τῶν ἀγώνων ἔ(τ)ερπεν ὁ Τέρ(παν)δρος· τοὺς δὲ Λάκωνας ἀ(π)ειδεῖν προα(ι)ρουμένους (τῷ) μαντείῳ κα(ι) (λ)όγῳ δ' ἴσω(ς) προαχθέν(τ)α(ς) ἀποτεθεῖσθαι τὴν σιάσιν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τὰ) Στησίχορ(ο)ν οὐκ ἀκρι(βῶς) ἰστο(ρεῖ)τ(αι), τ(ὸ) δὲ Π(ι)νδ(ά)ρειον, εἰ τῆς διχ(ον)οίας ἔπεισεν, οὐκ οἶδαμεν. Stesichori memoria utrum ad Thaletam solum, an simul ad Terpandrum pertineat, incertum. Cf. quae dixi ad Pindari fr. 268.

72. [25.]

Schol. II. ψ 92: Διόνυσος Ἡφαιστον γενόμενον ἐν Νάξῳ μὲν τῶν Κυκλάδων ξενίσας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύσειον ἀμφορέα· διωχθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου καὶ καταφυγὴν εἰς θάλασσαν φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος ἔδωκεν αὐτῇ τὸν Ἡφαιστότευκτον ἀμφορέα· ἢ δὲ τῷ παιδὶ ἐχαρίσατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ αὐτοῦ ἀποτεθῇ τὰ ὀστέα. Ἱστορεῖ Στησίχορος.

73. [53.]

993

Plin. Hist. Nat. II 12, 54: „Misera hominum mente . . . in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatium sublimia ora palam est deliquio solis.“ Adde Plutarch. de fac. in orbe lunae c. 19: εἰ δὲ μή, Θεῶν ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνεμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδῖαν καὶ τὸν Ἀρχιλοχόν, πρὸς δὲ τοῖς Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν φάσκοντας. Ex Stesichoro fort. sunt verba μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην, quamquam etiam ad Cydium referri possunt.

74.

Etymol. Vindob. cod. CLVIII: Ἄϊος ὄνομα παρὰ Στησιχόρῳ. Fuit fortasse nomen canis (*Mutus*).

75. [92.]

Ptolem. Hephaest. c. 120: Περὶ δὲ τῶν παρὰ Στησιχόρῳ ζητουμένων ἀκεσταλίων ὀρνίθων. ubi Roulez ἀλκυνόνων ὀρν. tentavit.

76.

Cram. An. Ox. I 205, 11: Ἰάπτῳ, παρὰ τὸ ἵπτω, ἐξ οὗ καὶ τό· Μέγα δ' ἵψας λαὸν Ἀχαιῶν. Ἀνίψαλον παῖδα ἔφη ὁ Στησίχορος. Cf. ib. 369, 19: ὥς δὲ παρὰ τὸ ἵξω ἵξαλος, ἱξάλου αἰγός, κονίσω κονίσαλος, οὕτω καὶ ἵψω ἵψαλος, ἀφ' οὗ παρὰ Στησιχόρῳ ἀνίψαλον παῖδα τὸ ἀβλαβῆ. quod testimonium satis tuetur scripturam ἀνίψαλον, quod alias ἀνίψαλλον vel ἀνίψανον scribitur, vid. Etym. M. p. 110, 46: Ἀνίψαλλον (VbD ἀνίψανον, quemadmodum etiam Hesychius) τὸν ἀβλαβῆ . . . ἀδιάφθορον, οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν.

77. [83.]

Athen. V 180 E: Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον. Cf. Eust. 1480, 22.

78.

Etym. Gud. 89, 31: Ἀτερπνος οὕτως ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ῥηγίνοις, ὥς καὶ παρὰ Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ. Cf. Cram. An. Par. IV 61, 22. Etym. M. 163, 8 not.

79. [23.]

Hesych.: Βρυαλλίζεται· πολεμικαί. ἰσχυρὰ αὖ αἰδοίετο· Ἴβυκος καὶ Στησίχορος. ubi cod. ἄρχεται. Hes. Miller (Dox. II 342) βρυαλλίζεται scribit, Hermann ex.: Βρυαλλίζεται· πολεμικοὶ ὀρχησται· Βρυαλλίζεται μενέδουποι Ἴβυκος καὶ Στησίχορος Haupt: Βρυαλλίζεται μενέδουποι· πολεμικοὶ ὀρχησται· in ipsa sive Ibyci sive Stesichori verba sunt servata, sed μενέδουποι. in inscriptione Hermann diviniavit, tum demum recte se habet. si non salutariores, sed per translationem bellatores dicuntur. Ex notis: Βρυαλλίζεται· πολεμικοί, ὀρχησται ἔνοπλοι, ὡς Ἴβυκος καὶ Στησίχορος, cum ista πολεμικοὶ ὀρχησται μετὰ προσέτιον προσπίπτει· compositionem, Hermann πελεμικοί, ὀρχησται μετὰ δευτέρου. Alia molitur Schmidt, qui cum proxima glossa (βρυανίων. μετεωριζόμενος καὶ κορωνισίων) coniunxit in hunc modum: Βρυαλλίζεται· πολεμικοί (hand dubio πολεμικὸν περιβόησεν voluit) ὀρχησται μὲν αἰδοίετο Ἴβυκος. καὶ Ὀμηρικὸς βρυαλλίζων, μετεωριζόμενος καὶ κορωνισίων. rursus autem 994 hanc coniunctionem scripta omnia existimat pro Βρυαλλίζεται et βρυαλλίζων.

80. [87.]

Hesych.: Ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοκεῖα. ἐπεὶ ἔτιοι ἐμπορικῶν λέγουσιν· ὡς καὶ Στησίχορος ἐμπορικὸν οἶκον φησίν.

81.

Schol. ad Dionys. Thrac. in Bekk. An. II 945, 25: Οἶον ἐμδοθεν, ἔμδοθεν παρὰ Στησιχόρῳ, πρόσσοθεν παρ' Ὀμήρῳ.

82. [65.]

Etym. M. p. 100, 47: Σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν· Στησίχορος ἐπίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλῆα, ἶσον τῷ ἐρισθενεῖ (Va δ' σημαίνει τὸ ἰσχυρόν παρὰ Στησιχόρῳ). (Cf. Et. Gud. 53, 12.

83. [67.]

Et. M. 197, 18: Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἡλίβατον τὸν παρθένον λέγει. Eadem Hesych. v. ἡλίβατον. Phot. 66, 15. Schol. Lucian pro mere cond. 10. Schol. Victor. ad Arist. Av. 1739.

84. [23.]

Schol. II. v. 333· τὸν Ὀδυσσεὺς ἐπόμενος Ἡσιόδῳ καὶ Στησιχόρῳ γὰρ τοῦ οὐνοῦ ἵλεα. Eust. 277, 2: Τὸ δὲ Ὀδυσσεὺς εὐώτερον κατὰ τὴν ἀρχήν, ὡς δὲ μέρος λόγου κατὰ τὸν Ὀμηρον·

Ἡσίοδος δέ, φασί, καὶ Στησίχορος διχῶς αὐτὸ προάγει. οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεύς. Cf. idem 1018, 58.

85. [96.]

Schol. Hom. Il. φ 575: Ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ· Ἀρίσταρχος φησὶ τινὰς γράφειν κυνυλαγμὸν. οὕτω καὶ Ζηνόδοτος· καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι, φησὶ γοῦν ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο. Eust. 1251, 61: ἀπειρεσίου κυνυλαγμοῦ. Fortasse ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῷ scribendum, quod videtur poeta in Geryoneide dixisse. Apud Homerum autem κυνυλαγμός dudum oportebat restitui, nisi grammatici nostri optimas quasque lectiones fastidiose spernerent.

86. [91.]

Eust. 524, 28: Καὶ γὰρ λεύκιππος λέγεται παρὰ Στησίχορον ἐπιθιτικῶς. Cf. Ibyc. fr. 16 v. 1.

87. [85.]

Choerob. I 82 (Bekk. An. III 1397): Μεσόννυξ· μεσόννυχος, εἰς τῶν ἑπτὰ πλανητῶν παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὀνομάζεται· μέμνηται Στησίχορος. si recte se habet poetae nomen, quamquam Stesichori auctoritas fortasse tantum ad ipsum vocabulum testificandum adhibita fuit. Repetit Choerob. 83: μεσόννυξ, μεσόννυχος, εἰς τῶν πλανητῶν.

88. [86.]

996

Schol. Apoll. Rhod. IV 973: Ὀρείχαλκος εἶδος χαλκοῦ . . . μνημονεύει καὶ Στησίχορος καὶ Βακχylίδης.

89. [88.]

Phot. 412, 21: Πέποσχα, Λωριέων τινὲς τούτῳ κέχρηται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐστιν.

90. [70.]

Strabo VIII 356: Στησίχορον δὲ καλεῖν πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην, ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον Μάκαρος πόλιν.

91. [90.]

Schol. Arist. Av. 1302: Πηνέλοψ νήττη μὲν ἐστὶν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβνκος.

92.

Gram. An. Ox. I 192, 1: Ὁ γοῦν Στησίχορος φησὶ ποταύδη, ὃ λέγει ὁ ποιητὴς προσήυδα.

93. [82.]

Eust. 772, 3: Ἡ δὲ παροιμία τοὺς φθονεροὺς καὶ ψογεροὺς τελχῖνας, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων, καλεῖ. Στησίχορος δέ, φασί, τὰς κῆρας καὶ τὰς σκοτώσεις τελχῖνας προσηγόρευσε. Quae Eustath. illo loco copiose de Telchinibus exponit, ex Aristophane Byzantio et Suetonio petita sunt, cf. Miller Misc. 417, ubi pro Παρμενίδης δ' ἐκ τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν γενέσθαι μεταμορφωθέντων ὑπὸ Διὸς εἰς ἀνθρώπους, non cum Nauckio Ἐπιμενίδης, sed Ἀρμενίδας scribendum, quemadmodum apud Photium et Suidam v. Μακάρων νῆσοι eadem nominum permutatioprehenditur.

94. [89.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: Χάρμα, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.

95. [81.]

Eust. Od. p. 1441, 16: Στησίχορος δέ, ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν.

Pacanem Stesichori commemorat Athen. VI 250 B. De *Hymno in Minervam*, quem nonnulli Stesichoro tribuunt, vid. ad Lamprocl. fr. 1. Minervae quidem natales poeta videtur in carmine aliquo celebravisse, vid. fr. 62 (ad idem carmen possis etiā fr. 60 referre), quapropter fortasse nonnulli etiam illud carmen, quod Lamproclis nomen prae se ferebat, Stesichoro vindicaverunt. — De *Elegiis* similibusque carminibus, quae Stesichoro tribuuntur in epistolis Phalarideis 19 seqq., nihil addam, cum omnia haec commenticia esse satis constet. — Miller Misc. 283 οἶον λύσω, λυσίζωνος, λυσίπνοος, Στησίχορος grammaticus non utitur Stesichori auctoritate ad illustrandum vocabulum λυσίπνοος (quod potuit sane Stesichorus adhibere, quemadmodum usus est Pindarus), sed nomen Στησίχορον eodem modo fictum esse tradit, quo λυσίπνοος. — Stesichori nomen saepius ex errore ortum, veluti in Append. Phot. 676, 7 scribitur Στησίχορος pro Φιλόχορος, et in Et. M. 465, 33 V male Στησίχορος ἐν τῷ περὶ τελετῶν pro Στησίμβροτος. Sed fortasse alibi Stesichori potius nomen oblitteratum, velut ap. Schol.

Apoll. Rhod. I 1304: *Στησίμβροτος δέ (φησιν), ὅτι διαφορὰν ἔσχον (οἱ Βορεάδαι) πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεύουσιν.* Poterat hoc Stesichorus in ἄθλοις ἐπὶ Πελίᾳ commemorare. — Porro fortasse ap. Phot. et Suidam v. *Τυφλότερος σπάλακος* (cf. Paroemiogr. I 309) . . . τοῦτο τὸ ζῶον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτὸ *Στησίμβροτος* ὑπὸ τῆς Γῆς τυ- 996 *φλωθῆναι*, διὰ τὸ φθεῖρειν τοὺς καρπούς· scribendum *Στησίχορος*. — Quod est ap. Arist. Rhet. II 21: *ἀρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα καὶ τὰ αἰνιγματώδη, οἷον εἴ τις λέγοι, ὅπερ Στησίχορος ἐν Λοκροῖς εἶπεν, ὅτι οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέτιγες χαμόθεν ἄδωσιν.* aperte *apophthegma* est, quod magis etiam confirmat Aristot. Rhet. III 11 ubi hoc dictum repetit. (Cf. etiam Demetr. de elocut. 99 et 234 et Rhett. Gr. ed. Walz VII 1145.) Secus tamen videtur Hartungo, qui et haec et quae in Aristot. Rhet. (vid. infra) leguntur, ex carminibus petita censet, et verbis ἐν Λοκροῖς ipsam carminis inscriptionem significari existimat. — Item carminum reliquiis eximendum est, quod adhibet Aristot. Rhet. II 20: *λόγος δέ, οἷος ὁ Στησίχορου περὶ Φάλαριν καὶ Αἰσώπου περὶ τοῦ δημαγωγοῦ. Στησίχορος μὲν γὰρ ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἰμεραίων Φάλαριν καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος τᾶλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον, ὥς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δὲ ἐλάφου καὶ διαφθειρόντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἐλάφον, ἠρώτα τὸν ἄνθρωπον, εἰ δύναίτο μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἐλάφον. ὁ δὲ ἔφησεν, ἂν λάβῃ χαλινόν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἥδη τῷ ἀνθρώπῳ· οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρῆσασθαι ταῦτό πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἥδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἂν δὲ φυλακὴν δῶτε καὶ ἀναβῆναι ἑάσητε, δουλεύετε ἥδη Φαλάριδι.* Similia refert Conon Narr. XLII; cf. etiam Rhett. Walz. I 424. Narratiunculæ huius primus ut videtur auctor Philistus in libris *Σικελικῶν*, vid. Theo Progymn. p. 66 Speng.: *μύθου δὲ ὁποῖός ἐστι παρὰ Ἡροδότῳ τοῦ αὐλητοῦ, καὶ παρὰ Φιλίστῳ τοῦ ἵππου καὶ τῶν ἐν ἑκατέρῳ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρῃ*, qui locus manifestum vitium contraxit, conieci τοῦ ἵππου καὶ τῶν (*Ἰμεραίων· παρ'*) ἑκατέρῳ, sed verisimilius bina exempla ex Philisto allata esse, qui fabulam de Himeraeis et equo libro I, apologum τῶν † ἐνεκατέρων libro II inseruit. Philisto usus est non solum Aristoteles, sed etiam Cato in Originibus l. III, vid. fr. ap. Festum p. 182: *Equos respondit, orcas (s. aureas) mihi inde, tibi cape*

flagellum. Postea fabellam more suo adornavit Babrius, vid. paraphrasin, quam ex cod. Bodl. edidit Knoell Diar. Gymn. Austr. 1876 p. 164. — Quod Epiphan. adv. Haeret. XXXI, 4 Gnosticorum commenta exagitans dicit φασὶν οἱ περὶ Ἡσίοδου καὶ Ὀρφεία καὶ Στησίχορον γεγενῆσθαι Οὐρανόν τε καὶ Τάρταρον, Κρόνον τε καὶ Πέαν, Δία τε καὶ Ἥραν, καὶ Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶνά τε καὶ Πλούτωνα καὶ μυρίους λοιπὸν τοὺς παρ' αὐτοῖς ὀνομαζομένους, episcopus doctrinae ostentandae causa Hesiodo adiecit Stesichorum, quemadmodum supra Gnosticorum de triginta Aeonibus placita τραγωδίας vocat, ἣν ἐὰν τις συγκρίνων τῇ παρὰ Ἡσιόδου καὶ Στησίχορον καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων παραθῇται, εὖροι ἂν ἐκ παραλλήλου τὰ αὐτὰ ὄντα.

---

1. [1.]*)

5

Ἥρι μὲν αἶ τε Κυδωνίαι
 μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
 ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
 κῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἶνανθίδες
 5 ἀυξόμεναι σκυροῖσιν ὕφ' ἔρνεσιν
 οἶναρέοις θαλᾶθροισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
 οὐδεμίαν κατὰκοιτος ᾤραν, ἄθ' ὑπὸ στεροπαῖς φλέγων
 Ὀρηῆκιος βορέας,

Ibycus. De Ibyci carminibus vid. Hermann in Iahnii Annal. IX 371 seqq. et Welcker Opusc. I 226. — Fr. 1. Athen. XIII 601 B: Καὶ ὁ Ῥηγίνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέρκαρον. Ἥρι κτλ. — V. 1. ἦρι μὲν αἶ τε, Hartung ἦρι νένευκε. — V. 2. μηλίδες, A μολίδες, Ursin. μαλίδες. — ῥοᾶν VL, ῥοᾶν AP. — V. 3. παρθένων, Boissonade Παρθένων. — V. 4. κῆπος, Naeke κᾶπος. — ολνανθίδες, B ολνανθιδος. — V. 5. ὕψ', Ξεναιου, Stephanus ὕπ' Ξενουιν. — V. 6. θαλῆθουιν AB, θαλῆθουιν PVL. — ξρος A, ξως PVL. — V. 7. κατάκοιτος VL, κατάκητος ABP. — αῖθ' Iacobs, itaque olim Hermann, qui post τῆς, libri τε. — V. 8. θηηκίως Fiorillo, θηηκίως AB, θηηκίως PVL.

* Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ἄσσω· παρὰ Κύπριδος ἄζαλλαις· μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβῆς 998
 10 ἐγκρατέως παιδόθεν φηλάσσει

ἡμετέρας φρένας.

ἀντ.

2. [2.]

. . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 5 . . . . .
 . . . . .

Ἔρος αὐτὲ με κινανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέρ' ὄμμασι
 δερχόμενος

κλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα

δίχτυα Κύπριδος με βάλλει

ἢ μὲν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,

V. 9. ἄσσω· scripsi, libri αἴσσω. — μανίαισιν B, μανίαις PVL. — ἀθαμβῆς ἐγκρατέως Hermann (sed idem postea ἀθαμβέειν ἀρδισιν et deinde ἐφίλασεν, quorum primum et postremum ego conieci, cum olim ἐρεμνὸς ἀθαμβέειν κραταιῶς scripsisset), A ἀθαμβῆσε κραταιῶς, P ἀθαμβῆσεν (hoc etiam B) κραταιῶς. VL ἀθαμβῆσε κραταιός, Schneidewin ἀταρβῆς κραταιῶς. — V. 10. παιδόθεν. Naake πεδόθεν. — φηλάσσει. P φηλάσσει, Naake φηλάσσει, ego olim ἐφίλασεν. — V. 11. ἡμετέρας, Hermann alii ἀμετέρας. Haec novissima alii aliter conformaverunt; O. Müller coniecit ἀτέμῃσι κραταιῶς πεδόθεν σαλάσσω, Melhorn vel παῖς ὄθεν ἡμετέρας φρένας φηλάσσει vel παιδόθεν αἰδύσσει ἡμετ. φρ., Schoemann ἐρεμνός, ἀστεμῆς κραταιῶς πεδόθεν φρένας ἡμετέρας σαλάσσει, Hartung ἐθαμβῆσε κραταιῶς καὶ διόθεν σφάλασεν ἀμετέρας φρένας.

Fr. 2. Plato Parmenid. 137 A: Καίτοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκίου ἱκανοῦ πεπορθέσθαι, ὃ ἐκεῖνος ἀδελτῇ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ ὅφ' ἄρματι μίλλονται ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμονται τὸ μέλλον, ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτερος ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι εἶναι. ubi Schol. p. 329: Τὸ τοῦ μελοποιοῦ Ἰβύκου ὄντων Ἔρω·ς κτλ. Eadem Proclus V 316 ed. Cousin: λέγει δὲ πως οὕτως ὁ μελοποιὸς (Ἰβύκος) Ἔρω·ς κτλ. — V. 1. Ἔρος cod. Darmst. (Schol. Plat.) a. m. s., ceteri Ἔρω·ς. — αὐτῇ, Procl. αὐτῇ, Hermann αὐτῇ. — βλεφάροις, cod. Darm. βλεφάροιςιν. — τακέρ', libri τακέρ', Siebenkees τακέροις. — ὄμμασι, cod. Darmst. ὄμματα. — V. 2. ἐς, libri εἰς. — ἄπειρα, Schneidewin et Hecker coni. ἀπείρονα. — V. 3. Κύπριδος με βάλλει, ut versus numero subvenirem, με adieci, nam thesin suppressam esse, hoc quidem loco, minus probabile. Pronomen, quod nonnumquam praeter necessitatem iteratur (cf. Fritzsche Quaest. Lucian. p. 14. 15), hic haudquaquam redundat, prius με a partic., posterius a verbo βάλλει suspensum, similiter Soph. El. 13 ubi ὄθεν σε λαβὼν ἤνευκα καὶ ὁ ἐθρενέων recte habet. Contra Schoemann Κύπριδι pro Κύπριδος scripsit, Hecker deae nomen plane sustulit. — βάλλει, Hermann βάλλει, Schneidewin olim εἰσέβαλεν, post βάλλειν. — V. 4.

5. [4.]

⌋ ⌋ ⌋ — — — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋

* * * * *

⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋

⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — — — ⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋

Εὐρύαλε, γλαυκῆων Χαρίτων θάλος,

* * * * *

καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

ἄ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθῶ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

6. [7.]

⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋

⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋

Μύρτα τε καὶ ἱα καὶ ἐλίχρυσος,

μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

7. [8.]

1000

⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ — ⌋ ⌋ —

• Τᾶμος ἄῦπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

Fr. 5. Athen. XIII 564 F: Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύνκλωφ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει λέγων ὧδε· Ὁ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων. Τυφλὸς ὁ ἐπαινος καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος τῷ Ἴβυκεῖω ἐκείνῳ· Εὐρύαλε κτλ. Cf. Eustath. p. 1558, 17. — V. 1. γλαυκῆων, Iacobs γλυκῆων, Schneidewin γλυκεῶν, Hecker γλυκερόν. — θάλος ABC, θάλλος PVL, θάλαμος Eust. Deinde coni. Bothe καλλικόμων μελέδημα, Iacobs καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων, Boissonade μελέδημα νεανίδων probante Schoemann, Hartung Εὐρύαλε, γλαυκόφθαλμον θάλος, ὦ Χαρίτων καλλικόμων μελέδημα, Hecker καλλικόμων Μουσῶν μελέδημα, sed potius post hunc versum alius excidit, quod vel metrum arguit, velut:

Εὐρύαλε, γλαυκῆων Χαρίτων φάος,
Ἀδελόγων Μοισᾶν θάλος, Ὠρεῶν.

— V. 3. B περθωδωρέοισιν. — ἐν om. C Eust.

Fr. 6. Athen. XV 681 A: Καὶ Ἴβυκος (μνημονεύει τοῦ ἐλιχρύσου)· Μύρτα τε καὶ ἱα κτλ. — V. 2. τέρεινα Canter, vulgo τέρινα.

Fr. 7. Herodian. περὶ σχημ. 60, 24: τὸ δὲ (σχῆμα) Ἰβύκειον καὶ λέξεως καὶ συντάξεως ἐστίν, γίνεται δὲ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόσθεσιν τῆς αἰ συλλαβῆς. . . καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἰβυκος πρῶτος ἐχρησάτο· δέδεικται (scr. λέλειπται) γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ πρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὸς παρ' αὐτῷ. Καὶ γὰρ γλαυκῶπιδα . . . καὶ δι' ἐτέρων· Τᾶμος (Ἄ ταμός) κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐγείρη. — Τᾶμος haud dubie vitium contraxit, sed incertum utrum ἄμος sive ὁπᾶμος (vit. Arat. 568), an τᾶμός δ' ὅκ' sit scribendum, nam non solum ipsa sententia arguit hypotacticum esse incisum, sed etiam ἐγείρησιν (ita enim scribendum, iota furtivo detracto, vid. ad fr. 9) manifesto coniunctivus est modus sive praesen-

8. [13.]

Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις ξανθοῖσι ποικίλαι
 πανέλοπες, αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες, καὶ ἀλκύνες τανυ-
 σίπτεροι.

9. [15.]

— — — — —
 — — — — —

tis sive aoristi, non indicativus; cf. quae infra ad fr. 9 dixi: neque vero rhetor iste, qui Herodiani nomen prae se fert, coniunctivum revera testificatur, cum scripsit ἀντὶ τοῦ ἐγείρειν, nam hoc dicit Ibycum ἐγείρειν dixisse adiecta οἱ clausula pro ἐγείρειν, illum autem coniunctivum indicativi vice fungi, quemadmodum schol. Il. E 5 legitur παμφαίνῃσι ἢ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνῃσι πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιοῦτῳ. — αὔπνος tueor, quamvis speciose Schneidewin αὔπνους correxerit, probante Vatro ad Eurip. Rhes. p. 211, qui interpretatur lusciniās longi somni non indigentes, cf. Hesiodi fr. 208; at αὔπνον ἐγείρειν a lyrici carminis gravitate abhorret, neque enim verisimile Ibycum comicorum more lusisse. Ὀρθρος, qui avium cantum excitat, vigiliis vel lusciniās superat, itaque αὔπνος recte dicitur; idem κλυτός i. e. clarus, perpetuo ut videtur ornatur epitheto, quod respiciunt Plutarch. Symp. Quaest. VII 3, 5, Et. M. 410, 53, Schol. Hom. Od. ι 364. Schneidewin praeterea coniecit hoc loco lectum olim esse non αὔπνος, sed ἄτερπνος, vid. fr. 51, sed nimis est obscura illius vocabuli origo. — ἀηδόνας, Α αἰδονάς.

Fr. 8. Athen. IX 388 D: Πορφύρις· Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ὀρνίθων διεστάναι φησὶν πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἐκότερον καταριθμούμενος· τὴν τροφὴν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ καταδύομενον, ἵνα μὴ τις αὐτὸν θεάσῃται· ἐχθραίνει γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ. τῆς δὲ πορφυρίδος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνίσι μνημονεύει· Ἴβυκος δὲ τινὰς λαθιπορφυρίδας (sic Schweighauser, libri λαθιπόρφυρας) ὀνομάζει διὰ τούτων. τοῦ μὲν π. ἐπ' α. (P ἐπακροτάτοις) ξανθοῖσι (B ξανθίαι) αδοιπορφυρίδες (sic ABP, nisi quod B ἀδ.) καὶ ἀλ. τ. Recte videtur Schweighauser λαθιπορφυρίδες restituisse, nam secundum Callimachum videtur Ibycus hoc nomine eam avem dixisse, quae alias πορφυρίων vocabatur. Schneidewin, cum olim coniecisset πανέλοπες παμποικίλοι αἰολόδειροι ἀλκύνες θ' ἀλιπορφυρίδες τε τανύπτεροι, postea probavit Hermann coniect.: ξανθαὶ ποικίλαι αἰολόδειροι πανέλοπες θ' ἀλιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκύνες τανυσίπτεροι. Conieci ξὺν ἀκανθίσι ποικίλαις (vel ξὺν ἀκανθίδι ποικίλᾳ) πανέλοπές τ' αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκύνες τανυσίπτεροι. Quamquam fort. aliud quid latet, nescioque an Hesychii et Photii glossa ξανθοῖσιν ὀρνέοις huc pertineat. Hartung: Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις | σὺν ξανθοῖσιν ποικίλῃς | πανέλοπες καὶ αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες | ἀλκύνες τανυσίπτεροι. — Denique huc spectat Schol. Arist. Av. 1302: ὁ πηνέλοψ νήττη μὲν ἐστὶν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στρίχορος καὶ Ἴβυκος. ut conieciat aliquis haec ex ambiguo carmine petita esse, sed pertinent ut videtur ad carmen in Gorgiam (fr. 30).

Fr. 9. Herodian. περὶ σχημ. 60, 31: Καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο, . . . ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ Γλανκώπιδα κτλ. — καὶ γὰρ, quod grammatici est, poetae tribuit Schneidewin, quem certe κατὰ γὰρ Ibyco reddere decebat. At

92.

Cram. An. Ox. I 192, 1: Ὁ γοῦν Στησίχορος φησὶ ποταύδη, ὃ λέγει ὁ ποιητὴς προσηύδα.

93. [82.]

Eust. 772, 3: Ἡ δὲ παροιμία τοὺς φθονεροὺς καὶ ψογεροὺς τελχίνας, ὥς ἐκ τῶν εἰρημένων, καλεῖ. Στησίχορος δέ, φασί, τὰς κῆρας καὶ τὰς σκοτώσεις τελχίνας προσηγόρευσε. Quae Eustath. illo loco copiose de Telchinibus exponit, ex Aristophane Byzantio et Suetonio petita sunt, cf. Miller Misc. 417, ubi pro Παρμενίδης δ' ἐκ τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν γενέσθαι μεταμορφωθέντων ὑπὸ Διὸς εἰς ἀνθρώπους, non cum Nauckio Ἐπιμενίδης, sed Ἀρμενίδας scribendum, quemadmodum apud Photium et Suidam v. Μακάρων νῆσοι eadem nominum permutatioprehenditur.

94. [89.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: Χάρμα, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.

95. [81.]

Eust. Od. p. 1441, 16: Στησίχορος δέ, ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν.

Paeonem Stesichori commemorat Athen. VI 250 B. De *Hymno in Minervam*, quem nonnulli Stesichoro tribuunt, vid. ad Lamprocl. fr. 1. Minervae quidem natales poeta videtur in carmine aliquo celebravisse, vid. fr. 62 (ad idem carmen possis etiā fr. 60 referre), quapropter fortasse nonnulli etiam illud carmen, quod Lamproclis nomen prae se ferebat, Stesichoro vindicaverunt. — De *Elegiis* similibusque carminibus, quae Stesichoro tribuuntur in epistolis Phalarideis 19 seqq., nihil addam, cum omnia haec commenticia esse satis constet. — Miller Misc. 283 οἶον λύσω, λυσί-ζωνος, λυσίπρονος, Στησίχορος grammaticus non utitur Stesichori auctoritate ad illustrandum vocabulum λυσίπρονος (quod potuit sane Stesichorus adhibere, quemadmodum usus est Pindarus), sed nomen Στησιχώρου eodem modo fictum esse tradit, quo λυσίπρονος. — Stesichori nomen saepius ex errore ortum, veluti in Append. Phot. 676, 7 scribitur Στησίχορος pro Φιλόχορος, et in Et. M. 465, 33 V male Στησίχορος ἐν τῷ περὶ τελετῶν pro Στησίμβροτος. Sed fortasse alibi Stesichori potius nomen oblitteratum, velut ap. Schol.

Apoll. Rhod. I 1304: *Στησίμβροτος δέ (φησιν), ὅτι διαφορὰν ἔσχον (οἱ Βορεάδαι) πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεύουσιν.* Poterat hoc Stesichorus in ἄθλοις ἐπὶ Πελίᾳ commemorare. — Porro fortasse ap. Phot. et Suidam v. *Τυφλότερος σπάλακος* (cf. Paroemiogr. I 309) . . . τοῦτο τὸ ζῶον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτὸ *Στησίμβροτος* ὑπὸ τῆς Γῆς τυ- 996 φλωθῆναι, διὰ τὸ φθελρῆν τοὺς καρπούς· scribendum *Στησίχορος*. — Quod est ap. Arist. Rhet. II 21: ἀρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιοῦτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα καὶ τὰ αἰνιγματώδη, οἷον εἴ τις λέγοι, ὅπερ *Στησίχορος* ἐν Λοκροῖς εἶπεν, ὅτι οὐ δεῖ ὕβριστας εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ᾗδωσιν. aperte *apophthegma* est, quod magis etiam confirmat Aristot. Rhet. III 11 ubi hoc dictum repetit. (Cf. etiam Demetr. de elocut. 99 et 234 et Rhett. Gr. ed. Walz VII 1145.) Secus tamen videtur Hartungo, qui et haec et quae in Aristot. Rhet. (vid. infra) leguntur, ex carminibus petita censet, et verbis ἐν Λοκροῖς ipsam carminis inscriptionem significari existimat. — Item carminum reliquiis eximendum est, quod adhibet Aristot. Rhet. II 20: λόγος δέ, οἷος ὁ *Στησίχορου* περὶ Φάλαριν καὶ Αἰσώπου περὶ τοῦ δημαγωγοῦ. *Στησίχορος* μὲν γὰρ ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν καὶ μελλόντων φυλακὴν δίδόναι τοῦ σώματος τᾶλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον, ὥς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δὲ ἐλάφου καὶ διαφθελροντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἐλαφον, ἠρώτα τὸν ἄνθρωπον, εἰ δύναιτο μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἐλαφον. ὁ δὲ ἔφησεν, ἐὰν λάβῃ χαλινόν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἥδη τῷ ἀνθρώπῳ· οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρῆσασθαι ταῦτο πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἥδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύετε ἥδη Φαλάριδι. Similia refert Conon Narr. XLII; cf. etiam Rhett. Walz. I 424. Narratiunculae huius primus ut videtur auctor Philistus in libris *Σικελικῶν*, vid. Theo Progymn. p. 66 Speng.: μύθου δὲ ὁποῖός ἐστι παρὰ Ἡροδότῳ τοῦ αὐλητοῦ, καὶ παρὰ Φιλίστῳ τοῦ ἵππου καὶ τῶν ἐν ἐκατέρῳ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ, qui locus manifestum vitium contraxit, conieci τοῦ ἵππου καὶ τῶν (Ἱμεραίων· παρ') ἐκατέρῳ, sed verisimilius bina exempla ex Philisto allata esse, qui fabulam de Himeraeis et equo libro I, apologum τῶν † ἐνεκατέρων libro II inseruit. Philisto usus est non solum Aristoteles, sed etiam Cato in Originibus l. III, vid. fr. ap. Festum p. 182: *Equos respondit, oreas* (s. *aureas*) *mihī inde, tibi cape*

flagellum. Postea fabellam more suo adornavit Babrius, vid. paraphrasin, quam ex cod. Bodl. edidit Knoell Diar. Gymn. Austr. 1876 p. 164. — Quod Epiphan. adv. Haeret. XXXI, 4 Gnosticorum commenta exagitans dicit φασίν οἱ περὶ Ἡσίοδου καὶ Ὀρφέα καὶ Στησίχορον γεγενῆσθαι Οὐρανόν τε καὶ Τάρταρον, Κρόνον τε καὶ Πέαν, Δία τε καὶ Ἥραν, καὶ Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶνά τε καὶ Πλούτωνα καὶ μυρίους λοιπὸν τοὺς παρ' αὐτοῖς ὀνομαζομένους, episcopus doctrinae ostentandae causa Hesiodo adiecit Stesichorum, quemadmodum supra Gnosticorum de triginta Aeonibus placita τραγωδίας vocat, ἣν ἐὰν τις συγκρίνων τῇ παρὰ Ἡσίοδου καὶ Στησίχου καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων παραθῇται, εὖροι ἂν ἐκ παραλλήλου τὰ αὐτὰ ὄντα.

I B Y C U S.

1. [1.]*)

1 0 0 - 0 0 - 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 0 -
 1 0 0 - 0 0 - - 0 0
 5 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 - 1 0 0 - 0 0 - 0 -
 1 0 0 - 0 0 -
 - 1 0 0 - 0 0 1 0 0 - 0 0 1 0 0 - 0 0 1 -
 10 1 0 0 - 1 0 - 0 - -

Ἦρι μὲν αἴ τε Κυδώνιαι
 μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
 ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
 κῆπος ἀκήρατος, αἴ τ' οἶνανθίδες
 5 αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
 οἶναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
 οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἄθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
 Θρηῖκιος βορέας,

Ibycus. De Ibyci carminibus vid. Hermann in Iahnii Annal. IX
 371 seqq. et Welcker Opusc. I 226. — Fr. 1. Athen. XIII 601 B: Καὶ
 ὁ Ῥηγίνος δὲ Ἰβνκος βοᾷ καὶ κέκραγεν· Ἦρι κτλ. — V. 1. ἦρι μὲν αἴ
 τε, Hartung ἦρι νέενκε. — V. 2. μηλίδες, A μολίδες, Ursin. μαλίδες.
 — ῥοᾶν VL, ῥοᾶν AP. — V. 3. παρθένων, Boissonade Παρθένων. —
 V. 4. κῆπος, Naeke κάπος. — οἶνανθίδες, B οἶνανθίδος. — V. 5. ὑφ'
 ἔρνεσιν, Stephanus ὑπ' ἔρνεσιν. — V. 6. θαλέθοισιν AB, θαλέθουσιν
 PVL. — ἔρος A, ἔρος PVL. — V. 7. κατάκοιτος VL, κατάκητος ABP.
 — ἄθ' Iacobs, itaque olim Hermann, qui post τις, libri τε. — V. 8.
 Θρηῖκιος Fiorillo, θρηῖκοις AB, θρηῖκοις PVL.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ὥστε φερέξυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων
σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἀμιλλαν ἔβα.

3.

999

ο ο ι - - ο ο ι ο ο ι - - ι ο ο - ο ο ι - ι

Φλεγέθων, ἄπερ διὰ νύκτα μακρὰν σείρια παμφανόωντα.

4. [3.]

ι - - ο ο ι - ο ο ι - ο ο ι - ο ο ι - ο ο ι

Δίημι, ὃ φίλε θυμέ, τανύπτερος ὥς ὄκα πορφυρίς.

τρομέω νιν, Darmst. τρομέων ἴν', Procl. τρομέω ἐπερχόμενος. — V. 5. ὥστε, Procl. ὥστις. — γήραϊ, Melhorn γήρα, hoc verbo versum terminans. Hartung excidisse putat verbum, velut ποτὶ γήραϊ πιλνόμενος. — ἀέκων, Darmst. Procl. ἀσκῶν. — V. 6. ὄχεσφι, Ursin. ὄχεσι. — θοοῖς, Darmst. a. m. pr. Procl. θεοῖς. — ἔβα, ἔβαν cod. B Procli et Vat. Ursin.

Fr. 3. Theon Smyrn. p. 146: Κοινῶς τε γάρ, φησὶν ὁ Ἰδραστός, πάντας τοὺς ἀστέρας οἱ ποιηταὶ σειρίους καλοῦσιν, ὥς Ἰβυκος· φλεγέθων κτλ. — ἄπερ Martin, cod. ἄπερ vel ἄπερ. — Huc pertinet Hesych.: Σείριος· ὁ ἥλιος . . . Ἰβυκος δὲ πάντα τὰ ἀστρα. Similiter Suid. v. Σείριον et Phot. 513, 10: Ἰβυκος δὲ πάντα τὰ ἀστρα σείρια λέγει.

Fr. 4. Athen. IX 388 E: Ἐν ἄλλοις δὲ φησιν (Ἰβυκος, v. fr. 8): Αἰεὶ μ' ὃ φίλε κτλ. Mendum latere animadvertit Valckenaer, sed quod proposuit αἰρεῖς μ' non satis facit. Poterat commodius αἰρεό μοι, φίλε θυμέ scribi, pronomine, ut in familiari sermone fit, addito, quemadmodum ἦβα μοι, εἰπεῖν μοι, alia dicuntur. Equidem correxi δίημι (i. e. πτώσσω, producta littera I, nam Ibycum Aeolensium more etiam iambum dactyli loco admisisse non est verisimile. Productio rationem habet, quamquam Orpheus Lith. 335 δειέμεν parum locuples est auctor, neque magnopere confido Hesychiano δειομένη, ap. Aesch. Pers. 701. 2 δειόμαι plane vitiosum. Tres huius verbi formas grammatici testantur, velut, ut uno exemplo defungar, schol. Hom. Od. ρ 398 δίσσθαι· προπαροξεντόνως ἀπὸ τοῦ δίημι· οἶδε δὲ τὸ δῖω καὶ διῶ καὶ δίημι. De forma διῶ coniecturam tantum fecerunt ex δίημι et διῶμαι, quemadmodum nonnulli pro δῖωμαι scribere soliti erant: neque ratione destituta est haec prosodia, nam eodem modo τιθῶμαι et τίθωμαι variantur. Item alias variae verborum formae exstant, velut λίω et λιῶ, vid. Theogn. 146: λίω καὶ αὐτὸ διαφορεῖται γεγονὸς ἀπὸ τοῦ λιῶ τοῦ θηλοῦντος τὸ θέλω. (Inde λελλήκα, quam formam Et. M. 560, 1 testatur, et λελημένος, quod et veteres et nostri grammatici male ex λελημένος ortum existimant.) Hac forma usus est Epicharmus Athen. VI 235 F καὶ τῷ γὰρ μὴ λιῶντι, quod perperam coniecturis tentatum, item Hesychius: λέωμι· θέλωμι ἄν, ubi omnino λεῶμι scribendum: nam I, quod in voce λιῶ prorsus evanuit, hic cessit litterae E. Alteram formam λίω suppeditat non solum Et. M. 812, 31 λίω τὸ προθυμοῦμαι (ubi Cram. An. Ox. I 401 λιῶ), sed etiam Arcad. 164: τὰ εἰς ὦ καθαρὸν ἔχοντα ἰ ἐκτεταμένον βαρύνεται, εἰ μὴ ὄνομα ἔχοι, ψίω (τὸ ἐμβρωματίζω) λίω, δηρίω, ubi nolim ἀλίω restituere ex Herodiano π. διχρ. 298, ubi ἀλίω inter trisyllaba recensetur, Arcadius fortasse utrumque (λίω et ἀλίω) attulit, ac si recte memini, etiam Apollonius λίω adhibet. — θυμέ Valckenaer emendavit, codd. οὐ με. — ὄκα, B ὀκηπορφυρίς.

5. [4.]

⋮ ⋮ ⋮ — — — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮

* * * * *

⋮ ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮

⋮ ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — — ⋮ ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮

Εὐρύαλε, γλανκέων Χαρίτων θάλος,

* * * * *

καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

ἄ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθῶ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

6. [7.]

⋮ ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮

⋮ ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮

Μύρτα τε καὶ ἱα καὶ ἐλίχρυσος,

μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρινα δάφνα.

7. [8.]

1000

⋮ ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ ⋮ —

• Τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

Fr. 5. Athen. XIII 564 F: Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωφ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει λέγων ὥδε· Ὁ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλατεία, χαριτόφανε κάλλος ἐρώτων. Τυφλὸς ὁ ἐπαινος καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος τῷ Ἰβυκείῳ ἐκείνῳ· Εὐρύαλε κτλ. Cf. Eustath. p. 1558, 17. — V. 1. γλανκέων, Iacobs γλυκέων, Schneidewin γλυκεῶν, Hecker γλυκερόν. — θάλος ABC, θάλλος PVL, θάλαμος Eust. Deinde coni. Bothe καλλικόμων μελέδημα, Iacobs καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων, Boissonade μελέδημα νεανίδων probante Schoemann, Hartung Εὐρύαλε, γλανκόφθαλμον θάλος, ὦ Χαρίτων καλλικόμων μελέδημα, Hecker καλλικόμων Μουσῶν μελέδημα, sed potius post hunc versum alius excidit, quod vel metrum arguit, velut:

Εὐρύαλε, γλανκέων Χαρίτων φάος,
Ἀδυλόγων Μοισᾶν θάλος, Ὡρᾶν.

— V. 3. B πειθωδωρόισιν. — ἐν om. C Eust.

Fr. 6. Athen. XV 681 A: Καὶ Ἰβυκος (μνημονεύει τοῦ ἐλιχρύσου)· Μύρτα τε καὶ ἱα κτλ. — V. 2. τέρινα Canter, vulgo τέρινα.

Fr. 7. Herodian. περὶ σχημ. 60, 24: τὸ δὲ (σχῆμα) Ἰβύκειον καὶ λέξεως καὶ συντάξεώς ἐστιν, γίνεται δὲ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόσθεσιν τῆς σι συλλαβῆς. . . . καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἰβυκος πρῶτος ἐχρήσατο· δέδεικται (scr. λέλεκται) γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ πρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ. Καὶ γὰρ γλανκῶπιδα . . . καὶ δι' ἐτέρων· Τᾶμος (A ταμός) κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐγείρη. — Τᾶμος haud dubie vitium contraxit, sed incertum utrum ἄμος sive ὁπάμος (vit. Arat. 568), an τᾶμός δ' ὅκ' sit scribendum, nam non solum ipsa sententia arguit hypotacticum esse incisum, sed etiam ἐγείρησιν (ita enim scribendum, iota furtivo detracto, vid. ad fr. 9) manifesto coniunctivus est modus sive praesen-

8. [13.]

Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισι ξανθοῖσι ποικίλαι
 πανέλοπες, αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες, καὶ ἀλκύνες τανυ-
 σίπτεροι.

9. [15.]

— — — — —
 — — — — —

tis sive aoristi, non indicativus; cf. quae infra ad fr. 9 dixi: neque vero rhetor iste, qui Herodiani nomen prae se fert, coniunctivum revera testificatur, cum scripsit ἀντὶ τοῦ ἐγείρη, nam hoc dicit Ibycum ἐγείρησι dixisse adiecta σι clausula pro ἐγείρη, illum autem coniunctivum indicativi vice fungi, quemadmodum schol. Il. E 5 legitur παμφαίνησι ἢ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνη· πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιούτῳ. — ἄϋπνος tueor, quamvis speciose Schneidewin ἄϋπνους correxerit, probante Vattero ad Eurip. Rhes. p. 211, qui interpretatur lusciniis longi somni non indigentes, cf. Hesiodi fr. 208; at ἄϋπνον ἐγείρειν a lyrici carminis gravitate abhorret, neque enim verisimile Ibycum comicorum more lusisse. Ὀρθρος, qui avium cantum excitat, vigiliis vel lusciniis superat, itaque ἄϋπνος recte dicitur; idem κλυτός i. e. *clarus*, perpetuo ut videtur ornatur epitheto, quod respiciunt Plutarch. Symp. Quaest. VII 3, 6, Et. M. 410, 53, Schol. Hom. Od. ι 364. Schneidewin praeterea coniecit hoc loco lectum olim esse non ἄϋπνος, sed ἄτερπνος, vid. fr. 51, sed nimis est obscura illius vocabuli origo. — ἀηδόνας, A ἀειδονάς.

Fr. 8. Athen. IX 388 D: Πορφυρίς· Καλλιμαχος ἐν τῷ περὶ ὀρνίθων διεστάναι φησὶν πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἐκάτερον καταριθμούμενος· τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ καταδύομενον, ἵνα μὴ τις αὐτὸν θεάσῃται· ἐχθραίνει γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ. τῆς δὲ πορφυρίδος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνίσι μνημονεύει· Ἴβυκος δὲ τινὰς λαθιπορφυρίδας (sic Schweighauser, libri λαθιπόρφυρας) ὀνομάζει διὰ τούτων. τοῦ μὲν π. ἐπ' α. (P ἐπακροτάτοις) ξανθοῖσι (B ξανθίαι) αδοιπορφυρίδες (sic ABP, nisi quod B ἀδ.) καὶ ἀλ. τ. Recte videtur Schweighauser λαθιπορφυρίδες restituisse, nam secundum Callimachum videtur Ibycus hoc nomine eam avem dixisse, quae alias πορφυρίων vocabatur. Schneidewin, cum olim coniecisset πανέλοπες παμποικίλοι αἰολόδειροι ἀλκύνες θ' ἀλιπορφυρίδες τε τανύπτεροι, postea probavit Hermannii coniect.: ξανθαὶ ποικίλαι αἰολόδειροι πανέλοπες θ' ἀλιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκύνες τανυσίπτεροι. Conieci ξὺν ἀκανθίσι ποικίλαις (vel ξὺν ἀκανθίδι ποικίλᾳ) πανέλοπές τ' αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες τε καὶ ἀλκύνες τανυσίπτεροι. Quamquam fort. aliud quid latet, nescioque an Hesychii et Photii glossa ξανθοῖσιν ὀρνέοις huc pertineat. Hartung: Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις | σὺν ξανθοῖσιν ποικίλιδες | πανέλοπες καὶ αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες | ἀλκύνες τανυσίπτεροι. — Denique huc spectat Schol. Arist. Av. 1302: ὁ πηνέλου νήπη μὲν ἐστὶν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στράβων καὶ Ἴβυκος. ut coniciat aliquis haec ex ambiguo carmine petita esse, sed pertinent ut videtur ad carmen in Gorgiam (fr. 30).

Fr. 9. Herodian. περὶ σχημ. 60, 31: Καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο, . . . ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ Γ' λυγὰ πιδά κτλ. — καὶ γὰρ, quod grammatici est, poetae tribuit Schneidewin, quem certe κατὰ γὰρ Ibyco reddere decebat. At

Γλανκώπιδα Κασσάνδραν, 1001
ἐρασσιπλόκαμον κούραν Πριάμου φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

grammaticus non integrum adscripsit poetae locum, sed quemadmodum ex Homero adhibet λαμπρὸν παμφαίνησι λειομένος Ὠκεανοῖο omissis quae praecedunt ἀστὲρ ὀπωρινῶ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα, ita hic nonnulla praetermisit, velut εἴτ' ἔτυμ' εἴτε μάταν γλανκώπιδα Κασσάνδραν ἐρικ. π. φᾶμις ἔχησι βροτῶν: nam ἔχησι haud dubie subiunctivus est. Grammatici vulgo ad σχῆμα Ἰβύκειον referunt eos locos ubi coniunctivus praesentis temporis in locum indicativi successisse videbatur: nam λάβησι, τάμῃσ', alia id genus (i. e. ἀνθροπότακτα) ubique coniunctivorum vicibus fungi non fugit veteres magistros. De hac modorum permutatione, quam Ibycus frequentavisse, sed passim iam Homerus admisisse videbatur, Heraclides aliquanto prudentius disputavit, qui Ibycum secundum Rheginorum sermonem τὰ τρίτα τῶν ὀριστικῶν verborum et quae in ἔω cadunt et quae barytona dicuntur per ῆσι extulisse auctor est, velut φίλῃσι, νόῃσι, item λέγῃσι, φέρῃσι (vid. Eustath. Od. 1576, 56 seq.). Itaque secundum Heraclidem etiam Homericum παμφαίνησι indicativus est: quem poetam cum dixit semel (ἀπαξ) usum esse hac Rheginorum proprietate, tamen alia quoque exempla videtur attulisse, velut ῆσι, quod videtur ad Od. θ 163 referendum, poteratque inprimis loco gravissimo Od. τ 111 seq. uti. Ibycus igitur in verbis, quorum stirps vocali ε terminatur, antiquam declinationis consuetudinem secutus integram servare solitus est indicativi clausulam φίλῃσι, νόῃσι, ac fortasse passim etiam verba, quae vulgo barytona sunt, ad eundem modum conformavit, certe θάλλῃσι apud Bacchyl. fr. 27, 2 nihil habet offensionis, siquidem θαλλέω grammatici testificantur, sed ἐγείρῃσι et ἔχησι coniunctivi sunt, item λέγῃσι et φέρῃσι, quos indicativos esse perperam existimavit Heraclides. Iota furtivum, quod vulgo his formis addi solet, detrahendum: nam principales sunt formae ἔχητι, ἐγείρῃτι, unde molliores ἔχησι, ἐγείρῃσι descendunt: atque vetera Ibyci carminum apographa videntur iota littera caruisse, si Heraclidi fides habenda est: nam quod in Et. M. 650, 7 sive Herodianus sive alius quis praecipit in Homero παμφαίνησι scribendum esse, et deinde Rheginis tribuitur φίλῃσι, νόῃσι, certum est, breviatorem indiligenter de Heraclidis placitis exposuisse. Quae apud Homerum leguntur eiusmodi formae ad coniunctivum omnes sunt referendae, quamquam Bekker Homer. Blätter I 218 seq. passim indicativum agnoscit et σχῆμα Ἰβύκειον sibi deprehendere videtur, velut Il. ε 5 παμφαίνησι vel παμφαίνησι, et ὅπως ἐθέλῃσι vel ἐθέλῃσι Od. α 349. ζ 189 indicativos esse censet, at in Iliadia versu ε ὅτε pro ὅστε corrigo, ut et sententiae institutae et sermonis legi satisfiat. In Odysseae versibus ὅπως ἐθέλῃσι coniunctivus non est propterea removendus, quoniam alibi ὅπως ἐθέλεις, ὅτι μάλιστα ἐθέλεις, ὃν ἐθέλει legitur: quod si omnia haec ad eandem normam forent exigenda, potius illis locis ἐθέλῃς et ἐθέλῃ scribendum: ut ἐθέλεις, ἐθέλει veteris scripturae reliquiae sint, velut apud Herodotum I 216 vulgo legitur τῆς γὰρ ἐπιθυμῇσι γυναικός, sed duo libri verissime ἐπιθυμήσῃ. Ab Homero igitur istae indicativi formae alienae. Alexandrinus poetas magis credibile est hunc errorem commisisse, sed apud Bionem I 93 recte Hermann ol δὲ λιβῃτι χρυσείῳ φορέοισιν ὕδωρ pro ὃς . . . φορέουσιν restituit; in Theocrito XXV 46 non magis certum est κρίνῃσι, nec tamen debebat Hermann lectionem κρίνουσι probare, videtur Ahrens recte κρίνει σφι emendavisse. Disputaverunt de hoc schemate, quod Ibycium dici solet, post Ahrensium Dial. Dor. 302 nuper Corssen Ausspr.

10 A. [22.]

ο ο ι ο ο - -

Ὀνομακλυτὸς Ὀρφήν.

10 B. [48.]

ι ο ο - ο ο - ο -
ο ο ι ο ο - ο ο -

ποικίλα δέγματα καὶ καλύπτρας
περόνας τ' ἀναλυσάμενα.

11. [17.]

Diomed. I 321 ed. Keil: „Ut est Ulyssi agnomen Polytlas. Nam praenomen est, ut ait Ibycus, Olixes, nomen Arcisiades, cognomen Odysseus. Et ordinantur sic: *Olixes Arcisiades Odysceus Polytlas*.“ ubi Keil *Arcisiades* bis edidit (M arcisiades, A orci-siades, B achisiadis). Ibycus fort. dixit: . . . ἐκαλεῖτο δ' Ὀλυς- 1002 σεὺς (vel Ὀλιξεὺς) Ἀρκεισιάδας Ὀδυσεὺς ὁ πολύτλας.

d. Lat. I 597 φορτικῶς, ut solitus est, et Curtius Gr. Verbum I 58. Ahrensiū offendit in Ibyco clausula σι a Doriensium sermone aliena, quam a Chalcidensibus, non a Messeniis repetendam esse apparet. Curtius praeunte Westphalio Ibycum ἔχεισι ἐγείρεισι i. e. ἔχει ἐγείρει scripsisse opinatur; at istae formae plane sunt commenticiae. — V. 1. Α λευκά πίδακας ἀνδρανέραςι πλόκαμον κόρην· πριάμον, CD γλανκώ-πιδι κασάνδρα ἐρασιπλόκαμον κόραν πριάμοιο, B γλανκώπιδα κασάνδρα πριάμον. — κόραν cum Schneidewino scripsi. — V. 2. φάμις, A φάμις, D φάτις.

Fr. 10 A. Priscian. Lib. VI 92: „In eis Graeca sunt et us in i mutatione faciunt genitivum, ut hic Tydeus, Tydei. In huiusmodi tamen terminatione quaedam inveniuntur mutatione eis diphthongi in es longum prolata, ut Ἀχιλλεύς Achilles, Περσεύς Perses, Οὐλιξεύς Ulixes. In quo Doris sequimur, qui pro Φυλεύς Φύλης, pro Ὀρφεύς Ὀρφης et Ὀρφην dicunt, pro Τυδεύς Τύδης. Sic Antimachus in primo Thebaidos Τύδης τ' Οἰνείδης. Et vocativum in e productum Τὸν καὶ φωνήσας προσέφης Οἰνήϊε Τύδη, teste Herodiano, qui hoc ponit in primo Catholicorum. Similiter Ibycus Ὀνομακλυτὸν Ὀρφην.“ — Ὀνομακλυτὸν plerique libri, Ὀνομακλυτὸν Rr a m. pr., Ὀνομακλυτὸν L in litura. — Ὀρφην plerique libri, Ὀρφη K, l in litura, D et Rr a m. pr., Ὀρφε G, unde Schneidewin Ὀνομακλυτὸς Ὀρφη, ut sit vocativus, sed Priscianus potius nominativum adhibuisse videtur, itaque scripsi Ὀνομακλυτὸς Ὀρφήν. nam oxytonon esse Ὀρφήν docet Arcadius 8, 15. Emendationem meam comprobavit Lentz Herod. I 14.

Fr. 10 B. Etym. M. 703, 28: Πῆγος· τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον . . . ὅτι δὲ δαφνεῖς ἔλεγον τοὺς βαφειὺς καὶ δέγος τὸ βάμμα, σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ. . . . καὶ παρ' Ἰβύκω· ποικίλα δέγματα, quibus addit cod. Flor. Miller Misc. 261 καλύπτρας π. τ. ἀν. — V. 1 ego καὶ inserui.

21. [52.]

- - - - -

Δαρὸν δ' ἄνεω χρόνον ἦστο τάφει πεπαγώς.

22. [32. 33. 34.]

1004

. . . . .
 Ω . . . . .
 . . . . .
 . . . . .

. . Παρὰ χέρσον
 λίθινον ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
 πρόσθε δέ νιν πεδ' ἀναριτᾶν
 ἰχθῖες ὠμοφάγοι νέμονται.

23. [31.]

Schol. Theocr. I 115: Ἀρέθουσα (cod. Ambr. Ἀρέθουσα).
 κρήνη ἐν Συρακούσαις ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἢ (Ambr. om. ἢ ἐν Σ. ἢ)

ξάρης γέγονε κατὰ συγκοπήν· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρὰ (Κῦρος) κατὰ
 πλεονασμόν. Scripsi οὐδὲ Κυάρας ὁ Μηδείων στραταγός, atque
 Κυάρας ὁ Μηδείων praebebat cod. Flor. Miller Misc. 197, qui extrema
 hunc in modum exhibet: ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυάραν· ἐὰν οὖν ἢ ἀπὸ τοῦ
 Κυαξάρης συγκριτικὸν οὐ πλεονάζει [τὸ α̃], ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ κυάρα πλεο-
 νασμῷ τοῦ α̃, οὐ συγκ. . . . . ubi bis συγκεκομμένον scribendum.

Fr. 21. Herodian. περὶ μόν. λεξ. 36, 2: τάφος, . . . ὁπότε δὲ ἐπὶ
 τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον· Ἡ δ'
 ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δὲ οἱ ἦτορ ἔκανε. Ἄλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον·
 ὁ μέντοι Ἰβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸ Ὀμη-
 ρικὸν μεταβαλὼν (Lehrs μεταλαβὼν requirit). Δαρὸν δάραιοι χρ.
 ἢ. τάφεις πεπηγώς. Schneidewin δαρὸν δαρὸν χρόνον ἢ. τάφει
 πεπαγώς, Hermann δαρὸν παρὰ οἱ, ego in edit. 1 δαρὸν δαρῶ χρ.,
 nunc malui δ' ἄνεω scribere, ut Ibycus prorsus cum Homero consen-
 tiat, quemadmodum etiam Nauck coniecit. Schmidt δαρὸν δ' ἀμφασίᾳ.
 Lehrs δάραιοι ex dittographia ortum existimat. Possis alia tentare,
 velut δαρὸν δ' ἄρ' αὐτῷ χ. ἢ. τάφει π.

Fr. 22. Schol. Pind. Nem. I 1: Ἡ Ὀρτυλία πρότερον μὲν οὔσα
 νῆσος εἶτα προσχωσθεῖσα χερρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἰβυκος ἱστορεῖ.
 Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βρ. πρόσθε νιν παῖδα
 νήριτον (Ursinus πέδον νήριτον, Casaubonus πέδα Νηρήδων, egregie
 Boeckh πεδ' ἀνηριτᾶν vel πεδὰ νηριτᾶν) ἰχθύες ὠμ. ν. Resp.
 Strabo I 59: Ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσας νήσου νῦν μὲν γέφυρά ἐστιν ἢ
 συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὴν ἡπειρον, πρότερον δὲ γῶμα, ὡς φησὶν Ἰβυ-
 κος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἔκλεκτον. Cf. Athen. III 86B: Τὸν δ'
 ἀναρίτον (μέμνηται) Ἰβυκος. — V. 1. παρὰ, Boeckh παρ. — V. 2.
 ἔκλεκτον pro τὸν Boeckh ex Strabone restituit. — παλάμαισι scripsi,
 v. παλάμαις. — V. 3. πρόσθε δέ scripsi, vulgo πρόσθε, Casaubonus et
 Boeckh πρόσθεν. — πεδ' ἀναριτᾶν, fort. πεδ' ἀναριτᾶν, siquidem Athen.
 addit: καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτας (B ἀνάρτης).

φασι διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἦκειν (ita vulgo, ἦξεν libri), ὧς φησιν Ἰβυκος, παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας (fort. Ὀλυμπίασι) φιάλης. ubi Ahrens scripsit: Ἀρεθούσα· κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἥ ἐν Σικελίᾳ φυγοῦσα διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἦξεν. Aliud scholion exhibet Ursinus: Ἰβυκος, ιστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης Σικελικὴν κρήνην τὴν Ἀρεθούσαν εἶναι φησι καὶ ὑπὸ Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. Ex eodem ut videtur carmine petittum, ex quo est fr. 22.

24. [51.]

$\cup \perp \cup - \cup \perp \cup -$
 $\perp \cup - \cup - \perp \cup - \cup - \perp \cup -$

Δέδοικα, μή τι παρ θεοῖς 1005
ἀμβλακῶν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

25. [38.]

Aelian. Hist. Anim. VI 51 de dipsade: Δεῖ δὲ καὶ μῦθον τῷδε τῷ ζῳῷ ἐπαῖσαι με, ὀνπεροῦν ἀκούσας οἶδα, οὐ σιωπήσομαι τοῦτον, ὥς ἂν μὴ δοκοῖν ἀμαθῶς ἔχειν αὐτοῦ. Τὸν Προμηθεῖα κλέψαι τὸ πῦρ Ἑφαίστῳ φησί καὶ τὸν Δία ἀγανακτῆσαι ὁ μῦθος λέγει, καὶ τοῖς καταμηνύσασιν τὴν κλοπὴν δοῦναι φάρμακον γήρας ἀμυντήριον· τοῦτο οὖν ἐπὶ τῷ ὄνῳ θεῖναι τοὺς λαβόντας πέπυσμαι, καὶ τὸν μὲν προΐεναι τὸ ἄχθος φέροντα, εἶναι δὲ ὥραν θέρειον, καὶ διεψῶντα τὸν ὄνον ἐπὶ τινα κρήνην κατὰ τὴν τοῦ ποτοῦ χρεῖαν ἔλθειν· τὸν οὖν ὄφιν τὸν φυλάττοντα ἀναστέλλειν αὐτὸν καὶ ἀπελαύνειν, καὶ ἐκείνον στρεβλούμενον μισθόν σι τῆς φιλοτησίας δοῦναι, ὀνπεροῦν ἔνυχε φέρων φάρμακον. οὐκοῦν ἀντίδοσις γίνεται, καὶ ὁ μὲν πίνει, ὁ δὲ τὸ γῆρας ἀποδύεται, προσεπιλαβὼν, ὥς ὁ μῦθος, τὸ τοῦ ὄνου δόψος. Τί οὖν, ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητῆς, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι, εἰ καὶ πρὸ ἐμοῦ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς καὶ Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστῆς Ἐπιχάρμου καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγίνος καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιηταὶ κωμωδίας ἄδουσιν αὐτόν.

Fr. 24. Plut. Quaest. Symp. IX 15, 2: *Διὸ καὶ πέπονθεν, ὃ φοβή-
θεις Ἴβυκος ἐποίησε· δέδοικα κτλ.* Plato Phaedro 242C: *ἐμὲ γὰρ
ἐθραξέ μὲν τι καὶ κάλας λέγοντα τὸν λόγον, καὶ πως ἐδυσκοιούμην
καὶ Ἴβυκον, μὴ τι.* Inde a μὴ τι affert Suid. v. ἀμυλῶν ἐν Ἰβύ-
κειον ᾄσειδιον et v. μὴ τι.. Resp. Synes. Epist. 115: *οὐ γὰρ νεώτερόν
ἔστι τοῦ θεός, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαῖον, τοῦ μὴ τι περὶ θεὸν ἄ τ. π. ἄ.
ἐφεύρω, ubi cod. Gud. ap. Schneidewin δέδοικα μὴ τι et in marg.
Ἰβύκον τινὸς καλαίου. ἔστιν πρὸς ἱερωσύνην συναῖδον τοῦ Ἰβύκειον τοῦτι
ᾄσειδιον, et Marin. vii. Procli c. 1. — V. 1. παρ Melhorn et Dübner
in Plut. (fort. ex codd.), vulgo παρὰ. παρὰ θεοῖς si recte est traditum
(neque aliter legit Hermias ap. Ruhnke Tim. p. 90, quae in*

12. [19.]

Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως.

* 13.

ο ο ο ο ο ο ο ο

Ἑλένα Μενελαΐς.

* 14. [24.]

ο ο ο ο ο ο ο ο

Ἀλθαία Μελεαγρίς.

15.

ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

Παρελέξατο Καδμίδι κούρα.

16. [27.]

ο ο ο ο ο ο ο ο

ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

5 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

*Τούς τε λευκίππους κόρους
 τέκνα Μολιόνας κτάνον,
 ἄλικας ἰσοπάλους, ἐνιγνίους,*

Fr. 12. Et. M. 171, 7: *Αὔσιον· καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει, οἶον· οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως.* fort. *παῖς ὁ Τυδέος* (*Τυδέος* Schneidewin).

Fr. 13 et 14. Diomed. I 323 ed. Keil: „Aut a maritis, ut Helena Menelais, aut a filiis, ut Althea Meleagris, sicut Ibycus Graecus retulit.“ Utrumque exemplum Ibyci videtur esse.

Fr. 15. Cram. An. Ox. I 255, 7: *Καδμηίδι γαίη. Ὅσπερ παρὰ τὸ Λαρδανὸς ἐκπίπτει πατρωνυμικὸν εἰς ἰς Λαρδανίς καὶ παρὰ τὸ Πριάμος Πριάμης, οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ Κάδμος Καδμῖς· τὸ ἄρα Καδμηῖς ἐπλεόνασε τὸ ἥ· ὅτε οὖν φησὶν ὁ Ἴβυκος· Παρελ. κτλ., τὸ ὀφειλόμενον ἀπέδωκεν.*

Fr. 16. Athen. II 57: *Ἴβυκος δ' ἐν πέμπτῳ μελῶν περὶ Μολιονιδῶν φησί· Τούς τε κτλ.* Cf. Eustath. 1686, 47. Stesichoro vindicat haec Hartung, quoniam Stesichorus quoque adiectivo *λευκίππος* sit usus (fr. 86), neque fieri potuisse, ut Ibycus ipsum Herculem loquentem induceret: si Ibyci sint versus, certe *κτάνεν* scribendum. — V. 1. *κόρους* Dindorf, vulgo *κούρους*. — V. 2. *κτάνον* BCD, L *κτανόντα*, V *κτάνονταν*. — V. 3. *ἰσοπάλους* Meineke, libri *ἰσοκεφάλους*, ego olim pro-

ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ᾠέῳ 1003
5 ἀργυρέῳ . . . . .

17. [43.]

Πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι.

18. [44.]

— — — — —

Οὔτι κατὰ σφετερὰν ἐέλδωρ.

19. [45.]

— — — — —

Ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἔλδωρ.

20. [37.]

Οὐδὲ Κνάρης ὁ Μηδείων στραταγός.

posui cum Schneidewino ἰσοκεφάλλους, Hermann ἰσοκαράνους coniecit. — ἐνιγνίους Schneider Saxo, libri ἐνιγύους. — V. 4. ᾠέῳ Eustath., vulgo ᾠεῳ.

Fr. 17. Galen. XVII P. I 881: Ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι (πέμφιξ) κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμονεὶ σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ· πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλω πυρός. παρ' Ἰβύκῳ Πυκ. κτλ. λέλεκται δ' οὗτος ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τινὰ παραβολὴν ἐπὶ χειμαζομένων εἰρημένην. διὸ καὶ τῶν προγινωστικῶν οἱ πλείστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρησθαὶ φασὶ τὰς πέμφιγας. Quod si πιόμενοι integrum, non potuit grammaticus πέμφιγα nubem interpretari, sed potius guttam, idque plane flagitant Galeni verba quae continuo subiiciuntur διὸ καὶ τῶν προγν. κτλ. Apparet aliquid turbatum esse: enuntiatum ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους . . . ἀγγέλω πυρός est reiiciendum ad novissimam partem disputationis: iam Ibyci versus excipit Aeschylea exempla: ἐπὶ δὲ τῆς φανίδος ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ . . καὶ ἐν Πενθεῖ . . καὶ παρ' Ἰβύκῳ. Nam non licet hunc in modum exempla ordinare: ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους — ἐπὶ δὲ τῆς φανίδος, quandoquidem Sophoclis nomine praegresso non potuit Galenus pergere ὁ αὐτός ἐν Προμηθεῖ.

Fr. 18. Herodian. περὶ μόν. p. 32, 20: οὐδὲν εἰς ὧρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ᾠ. . . . Ἐλδωρ, οὐ γὰρ συμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάστασις. Ὁ δὲ Ἰβυκὸς ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προσφέρεται. Οὔτι κτλ. Mirum sane ἐέλδωρ dictum θηλυκῶς, nam ap. Hesych. Ἐλπωρ· ἢ ἐλπίς recte videntur ἐλπωρὴ corrigere. Itaque Schneidewin ἐελδῶ coniecit, Hartung σφετερὸν Φεέλδωρ.

Fr. 19. Herodian. π. μόν. λέξ. p. 32, 25: Καὶ ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἐέλδωρ (Ἰβυκός): scripsi ἔλδωρ, προδεδεγμένον idem est quod προδεδειγμένον. Schneidewin hic quoque vult ἐσθλὰν ποτιδεγμένων ἐελδῶ legere, at ipse Herodianus indicat Ibycum etiam altero genere usum esse.

Fr. 20. Et. M. 542, 51: Κνάρης· Ἰβυκός· οὐδὲ Κνάρης (D καρύας, M Κνάρας) ὁ Μηδίων (DM Μηδεῖ) στ. — τινὲς λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Κνα-

21. [52.]

— — — — —

Δαρὸν δ' ἄνεω χρόνον ἦστο τάφει πεπαγώς.

22. [32. 33. 34.]

1004

... — — —

Ω — — — — —

— — — — —

— — — — —

. . Παρὰ χέρσον

λίθινον ἐκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·

πρόσθε δέ νιν πεδ' ἀναριτᾶν

ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμονται.

23. [31.]

Schol. Theocr. I 115: Ἀρέθουσα (cod. Ambr. Ἀρέθουσα)·
κρήνη ἐν Συρακούσαις ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἢ (Ambr. om. ἢ ἐν Σ. ἢ)

ξάρης γέγονε κατὰ συγκοπήν· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρά (Κῦρος) κατὰ
πλεονασμόν. Scripsi οὐδὲ Κυάρας ὁ Μηδείων στραταγός, atque
Κυάρας ὁ Μηδείων praebebat cod. Flor. Miller Misc. 197, qui extrema
hunc in modum exhibet: ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυάραν· ἐὰν οὖν ἢ ἀπὸ τοῦ
Κναξάρας συγκριτικὸν οὐ πλεονάζει [τὸ α̃], ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ κυάρα πλεο-
νασμῷ τοῦ α̃, οὐ συγ... ubi bis συγκεκομμένον scribendum.

Fr. 21. Herodian. περὶ μον. λεξ. 36, 2: τάφος, . . . ὁπότε δὲ ἐπὶ
τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον· Ἡ δ'
ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δὲ οἱ ἦτορ ἔκανε. Ἄλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον·
ὁ μέντοι Ἰβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸ Ὀμη-
ρικὸν μεταβαλὼν (Lehrs μεταλαβὼν requirit). Δαρὸν δάραροι χρ.
ἢ. τάφεις πεπηγώς. Schneidewin δαρὸν δαρὸν χρόνον ἢ. τάφει
πεπαγώς, Hermann δαρὸν παρὰ οἱ, ego in edit. 1 δαρὸν δαρῶ χρ.,
nunc malui δ' ἄνεω scribere, ut Ibycus prorsus cum Homero consen-
tiat, quemadmodum etiam Nauck coniecit. Schmidt δαρὸν δ' ἀμφασίᾳ.
Lehrs δάραροι ex dittographia ortum existimat. Possis alia tentare,
velut δαρὸν δ' ἄρ' αὐτῷ χρ. ἢ. τάφει π.

Fr. 22. Schol. Pind. Nem. I 1: Ἡ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὐσα
νήσος εἶτα προσχωσθεῖσα χειρρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἰβυκος ἱστορεῖ·
Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βρ. πρόσθε νιν παῖδα
νήριτον (Ursinus πέδον νήριτον, Casaubonus πέδα Νηρήδων, egregie
Boeckh πεδ' ἀνηριτᾶν vel πεδὰ νηριτᾶν) ἰχθύες ὠμ. ν. Resp.
Strabo I 59: Ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσας νήσου νῦν μὲν γέφυρά ἐστιν ἢ
συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὴν ἡπειρον, πρότερον δὲ γῶμα, ὡς φησὶν Ἰβυ-
κος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἐκλεκτον. Cf. Athen. III 86B: Τοῦ δ'
ἀναρίτου (μέμνηται) Ἰβυκος. — V. 1. παρὰ, Boeckh πάρ. — V. 2.
ἐκλεκτον pro τὸν Boeckh ex Strabone restituit. — παλάμαισι scripsi,
ν. παλάμαις. — V. 3. πρόσθε δέ scripsi, vulgo πρόσθε, Casaubonus et
Boeckh πρόσθεν. — πεδ' ἀναριτᾶν, fort. πεδ' ἀναρτᾶν, siquidem Athen.
addit: καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτας (B ἀνάρτης).

φασι διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἦκειν (ita vulgo, ἦξεν libri), ὧς φησιν Ἰβυκος, παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας (fort. Ὀλυμπίασι) φιάλης. ubi Ahrens scripsit: Ἀρεθούσια· κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἥ ἐν Σικελίᾳ φυγοῦσα διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἦξεν. Aliud scholion exhibet Ursinus: Ἰβυκος, ιστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης Σικελικὴν κρήνην τὴν Ἀρεθούσιαν εἶναι φησι καὶ ὑπὸ Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. Ex eodem ut videtur carmine petittum, ex quo est fr. 22.

24. [51.]

$$\begin{array}{ccccccc} \cup & \cap & \cup & - & \cup & \cap & \cup & - \\ \cap & \cup & - & - & \cap & \cup & - & - & \cap & \cup & - & - \end{array}$$

Δέδοικα, μή τι παρ θεοῖς 1005
ἀμβλακὸν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

25. [38.]

Ælian. Hist. Anim. VI 51 de dipsade: Δεῖ δὲ καὶ μῦθον τῷδε τῷ ζῳῷ ἐπαῖσαι με, ὀνπεροῦν ἀκούσας οἶδα, οὐ σιωπήσομαι τοῦτον, ὥς ἂν μὴ δοκοῖν ἀμαθῶς ἔχειν αὐτοῦ. Τὸν Προμηθεῖα κλέψαι τὸ πῦρ Ἑφαίστῳ φησὶ καὶ τὸν Δία ἀγανακτῆσαι ὁ μῦθος λέγει, καὶ τοῖς καταμηνύσασι τὴν κλοπὴν δοῦναι φάρμακον γήρας ἀμυντήριον· τοῦτο οὖν ἐπὶ τῷ ὄνῳ θεῖναι τοὺς λαβόντας πέπυσμαι, καὶ τὸν μὲν προϊῆναι τὸ ἄχθος φέροντα, εἶναι δὲ ὥραν θέρειον, καὶ διψῶντα τὸν ὄνον ἐπὶ τινι κρήνῃ κατὰ τὴν τοῦ ποτοῦ χρεῖαν ἔλθειν· τὸν οὖν ὄφιν τὸν φυλάττοντα ἀναστέλλειν αὐτὸν καὶ ἀπελαύνειν, καὶ ἐκεῖνον στρεβλούμενον μισθόν σι τῆς φιλοτησίας δοῦναι, ὀνπεροῦν ἔνυχε φέρων φάρμακον. οὐκοῦν ἀντιδόσεις γίνεται, καὶ ὁ μὲν πίνει, ὁ δὲ τὸ γῆρας ἀποδύεται, προσεπιλαβών, ὥς ὁ μῦθος, τὸ τοῦ ὄνου δῖψος. Τί οὖν, ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητής, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι, εἰ καὶ πρὸ ἑμοῦ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγωδίας ποιητής καὶ Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστής Ἐπιχάρμου καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιηταὶ κωμωδίας ἄδουσιν αὐτόν.

Fr. 24. Plut. Quaest. Symp. IX 15, 2: Διὸ καὶ πέπονθεν, ὃ φοβη-
θεὶς Ἴβνκου ἐποίησε· δέδοικα κτλ. Plato Phaedro 242C: ἐμὲ γὰρ
ἐδοξαί μιν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, καὶ πως ἐδυσσπούμην
κατ' Ἴβνκον, μὴ τι κτλ. Inde a μὴ τι affert Suid. v. ἀμυλκῶν et Ἰβν-
κειον ῥησειδιον et v. μὴ τι.. Resp. Synes. Epist. 115: οὐ γὰρ νεώτερόν
ἐστι τοῦ θεός, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαίων, τοῦ μὴ τι περὶ θεὸν ἄ τ. π. ἄ.
ἐφεύρω, ubi cod. Gud. ap. Schneidewin δέδοικα μὴ τι et in marg.
Ἰβνκου τινὸς παλαιοῦ. ἔστιν πρὸς ἱερωσύνην συναδόν τοῦ Ἰβνκειον τουτὶ
ῥησειδιον, et Marin. vii. Procli c. 1. — V. 1. παρ Melhorn et Dübner
in Plut. (fort. ex codd.), vulgo παρὰ. παρὰ θεοῖς si recte est tra-
ditum (neque aliter legit Hermias ap. Kuhn. Tim. p. 90, quae in

26. [39.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

(Τάχα κέν τις ἀνὴρ) Ἐριδος ποτὶ μάργον ἔχων στόμα
ἀντία δῆριν ἐμοὶ κορύσσοι.

27.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωᾷς ἔτι φάρμακον εὐρεῖν.

28. [41.]

1006

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.

Astii ed. desiderantur) significat *deorum iudicio*, sed fortasse scribendum *περὶ θεοῖς* (de hac accusativi forma dixi ad Pind. p. 163), atque *περὶ θεοῦς* iam Kuster commendavit; certe Plato interpretatur *εἰς θεοῦς ἀμαρτάν*, et Synesius substituit *περὶ θεὸν* (duo libri *παρὰ θ.*); sed qui perpetrat, quae diis improbantur, in deos peccat, itaque nihil novandum duco. Hartung *θεοῖσιν* requirit. — V. 2. *ἀμβλακῶν* *ἈΔΠΓΤ* apud Plat., ceteri omnes *ἀμπλακῶν*. — *τιμᾶν*, *Ἰ* ap. Plat. *τιμᾶν*. — *ἀμείψω*, Suid. tertio loco *ἀμείψη*.

Fr. 26. Porphyr. in Ptolem. Harmon. in Vallis. Opp. T. III p. 255: *Ταχέως γὰρ ἂν τις τῶν ἀπείρων μὲν μουσικῆς καὶ τῶν τοιούτων θεωρημάτων, ἃ νῦν ψηλαφῶμεν ἡμεῖς, ἐν δὲ τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις καλινδουμένων Ἐριδος ποτὲ μ. ἔ. σ. τ., φησὶν πον Ἴβυκος, ἀντία δῆριν ἐνίοις* (ita Stephanus) *κορύσσοι*. Redintegravi fr. adiectis verbis *τάχα κέν τις ἀνὴρ*, et *ποτὶ* scripsi Stephanum, *ἐμοὶ* Nauckium secutus. — V. 1. *Ἐριδος*, Nauck citra necessitatem *ἔριδας*, Hartung *ἔοι δ' ὅς ποτε μάργον* edidit. — V. 2. Codd. ME *νεροοινορύσσοι*, D *ἐνιοικορύσσοι*, Gud. *δηρὶ νερόοι νορύσσοι*, unde *ὄνοφ κορύσσοι* Schneidewin, *ἂν ὅς κορύσσοι* Lobeck tentaverunt.

Fr. 27. Chrysippus *περὶ ἀποφατ.* c. 14: *Εἰ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ Οὐκ ἔστιν κτλ. Ἴβυκος ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· οὐκ ἔστιν κτλ.* et quater repetit, ubi primo loco cod. *ἔτι φθιμένοις*, sed supra *ἀπο* scriptum.

Fr. 28. Schol. Aristoph. Av. 192: *Χάους ἀντὶ τοῦ ἀέρος νῦν, ὡς Ἴβυκος, ποτᾶται δὲ ἐν κτλ.* Eadem Suidas v. *Χάος*, ubi A *πωτᾶται*. Sed *ἀλλοτρίῳ* videtur temere ex Aristophanis loco ortum, poeta scripserat opinor:

Πωτᾶται δ' ἐν ἀπείρῳ χάει.

Sed potuit poeta de Amore dicere *ἐν πατρίῳ χάει*, si revera cum Hesiodo Amoris origines ad Chaos rettulit (vid. fr. 31). Ruhnken non diversum censet locum a Bacchylidis versu ap. Schol. Hesiod. Theog. 116 (fr. 47), qui sane simillimus est.

29.

Κλάδον Ἐνναλίου.

30. [5.]

Schol. Apoll. Rh. III 158: *Διὰ τούτων στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου, ἐν οἷς περὶ τῆς Γανυμήδους ἀρπαγῆς εἶπεν ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ· καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἡοῦς, ὡς ἤρπασε Τιθωνόν.* Ad hoc carmen haud dubie pertinet fr. 59, et fortasse etiam fr. 8 et fr. 33.

31. [10.]

Schol. Apoll. Rh. III 26: *Ἰβυκος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγει (γενέσθαι) τὸν Ἐρωτα.* cod. Laur. *Ἰβυκος ὁ δὲ Ἡσίοδος*, unde Keil edidit *Ἰβυκος . . . ὁ δὲ Ἡσίοδος*, intercidisse putans ea, quae Ibycus prodidit: recte, ut videtur, quamquam illam lectionem tuetur etiam Eudocia 158.

32. [11.]

Athen. XIII 603 D: *Ῥαδαμάνθυνος δὲ τοῦ δικαίου Ἰβυκος ἐραστὴν φησι γενέσθαι Τάλων.*

33. [12.]

Athen. II 39 B: *Ἰβυκος δὲ φησι τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐνναπλάσιαν ἔχειν γλυκύτητα, τὸ μέλι λέγων ἕνατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν.* Cf. Eust. 1633, 11. Pro ἐνναπλάσιαν et ἕνατον Meineke coni. δεκαπλάσιαν et δέκατον, collato Schol. Pind. Pyth. IX 113: *ἔστι δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὐρετής ὁ Ἀρισταῖος, ὃ δὲ τῆς ἀθανασίας δέκατον μέρος ᾠήθησαν εἶναι.* Solennis sane numerus novenarius, ut possit potius Schol. Pind. locus de vitio suspectus esse, sed apte adhibuit Meineke Hesiodi versus ex Melampodia fr. 173.

34 A. [14.]

Schol. Hom. Il. γ 114: *Πορφύριος ἐν τοῖς παραλελειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἐκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἰβυκος, Ἀλέ-*

Fr. 29. Schol. Pind. Isthm. VIII v. 43 quod edidit T. Mommsen (Diar. Antiq. 1848 p. 131): *Νεικέων πέταλα] ἀντὶ τοῦ φιλονεικῶν τὰ φύλλα, τροπικώτερον δὲ τῶν φιλονεικῶν τὰς στάσεις ἢ τὰ νείκη· ὡς Ἰβυκος· κλάδον Ἐνναλίου. καὶ Ὀμηρος ὄξον Ἀρηος.* Fortasse Ascalaphum dixit.

ξανδρος, *Εὐφορίων, Λυκόφρων*. Eandem famam etiam Stesichorus sequitur fr. 69, neque tamen propterea hoc abiudicandum 1007 Ibyco, ut voluit Hartung.

34. B.

Sch. Il. v 517: ὡς ἀντερραστῆς Ἑλένης (de *Deiphobo* et *Idomeneo* dicit)· ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης· ἀλλ' οὐτε ἦρα μεσαιπόλιος, οὐτε τὸ παρὰ Ἴβυκῳ ἀληθές, ἀλλὰ διὰ τοὺς πεσόντας. Eust. 944, 43: ἕτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἴβυκου ἱστορίᾳ φασὶν ὡς ἀληθῶς αἰεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Ἀηφροβος ὡς ἀντερραστῇ. ἦρα γάρ, φασί, καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης.

35. [16.]

Schol. Arist. Vesp. 714: Καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν·] ὥσπερ ὁ Μενέλαος· τοῦτον γάρ φασιν ὀρμήσαντα ἐπὶ τὴν Ἑλένην ἀποβαλεῖν τὸ ξίφος· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἴβυκῳ καὶ Εὐριπίδῃ. Similia Sch. Lysistr. 155. Schol. Eurip. Andr. 631 planius rem exposuit: ἄμεινον ὠκονόμηται ταῦτα παρὰ Ἴβυκῳ (cod. τὰ περὶ Ἴβυκον)· εἰς γὰρ Ἀφροδίτης ναὸν καταφεύγει (cod. καταλ. . . . εἰ) ἡ Ἑλένη, κακῆϊθεν διαλέγεται τῷ Μενελάῳ, ὁ δ' ὑπ' ἔρωτος ἀφίησι τὸ ξίφος. Non recte Hartung haec Ibyco abiudicat et ad Stesichori Ἰλίου πέρσιν refert, nam Stesichorus prorsus aliam famam secutus est, vid. fr. 25.

36.

Sch. Eurip. Hec. 41: Ὑπὸ Νεοπτολέμου φασὶν αὐτὴν (Πολυξένην) σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἴβυκος. Haec quoque citra necessitatem Stesichoro vindicat Hartung.

37. [18.]

Sch. Apoll. Rh. IV 814: Ὅτι θεὸς Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἥλύσιον πεδὸν παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἶρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης. Cf. Eudoc. 85.

38. [20.]

Sch. Pind. Nem. X 12: Διομήδεια δ' ἄμβροτον ξανθὰ ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·] Καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανάτισθη· καὶ ἔστι περὶ (παρὰ Med. B) τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερά, ἐν ᾗ τιμᾶται ὡς θεός· καὶ Ἴβυκος οὕτω· (ita Vat. B, sed Med. B οὕτως· καὶ τὴν κτλ.) τὴν Ἐρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανάτισθη σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ (γὰρ om. Med. B.)

συνδιαιτᾶται αὐτοῖς· καὶ Πολέμων ἱστορεῖ· ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίπποις ἁγίον ἐστὶν αὐτοῦ ἱερόν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἰρεσθαι τιμῆς ὥς θεὸν καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρῦσθαι ὥς θεοῦ. Excidisse nonnulla post verba καὶ Ἰβυκος οὕτως manifestum, neque vero scholiasta poetae versus videtur adscripsisse, sed famam, quemadmodum Ibycus enarraverat, paucis comprehendisse.

39. [21.]

Sch. Apoll. Rh. I 287: *Ἐλχεν γὰρ καὶ ἀδελφὴν Ἰάσων Ἰπολύτην, ὥς φησιν Ἰβυκος.*

40. [23.]

Zenob. Prov. II 45: Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται οὔτε φιλία· ὁ Μίλων (fort. Δήμων) ὁ παροιμογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν ὥς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου. Cf. ibi interpr.

41. [25.]

Schol. Apoll. Rh. I 146: Ὁ δὲ Ἰβυκος Πλευρωνίαν (Ἀήδαν) φησὶν, Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν.

42. 43.

Cram. An. Ox. III 413, 16: Ὁ δὲ αὐτὸς ἑωσφόρος καὶ ἔσπερος· καίτοι γε τὸ παλαιὸν ἄλλος ἐδόκει εἶναι ὁ ἑωσφόρος καὶ ἄλλος ὁ ἔσπερος· πρῶτος δὲ Ἰβυκος ὁ Ῥηγῖνος συνήγαγε τὰς προσηγορίας. Achilles Tat. in Aratum p. 136 ed. Petav: πέμπτος ὁ τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ δὲ Ἑλλήσιν ἑωσφόρος· πρῶτος δὲ Ἰβυκος εἰς ἓνα συνέστειλε τὰς προσηγορίας.

44. [26.]

1008

Sch. Apoll. Rh. IV 57: Ἰβυκος δ' ἐν πρώτῳ Ἥλιδος αὐτὸν (Ἐνδυμῖωνα) βασιλεῦσαι φησί. Cf. Eudoc. 148.

45. [28.]

Sch. Apoll. Rh. II 777: Πολλοὶ δὲ λόγοι περὶ τοῦ ζωστήρος εἶσιν· τινὲς μὲν γὰρ Ἰπολύτης, ἄλλοι δὲ Διῦλκης (scr. Δηλύκης), Ἰβυκος δὲ Οἰολύκης ἰδίως ἱστορῶν τῆς Βριάρεω θυγατρὸς φησιν. Ibycus videtur dixisse: Οἰολύκα, Βριάρεο κόρα, vid. Et. M. 213, 23: Βριάρεο· οἶον Βριάρεο κόρα.

46. [30.]

Sch. Arist. Nub. 1050: Ἰβυκός φησι τὸν Ἥφαιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμῶν ὑδάτων, ἐξ ὧν τὰ θερμὰ τινὲς φασιν Ἡράκλεια λέγεσθαι.

47. [35.]

Strabo VI 271: Ἀλφειὸν δὲ Ζωῆλος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίῳ ἐγκωμῶ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὥς μυθογράφον. Ἰβυκος δὲ τὸν ἐν Σικυῶνι Ἀσωπὸν ἐκ Φρυγίας ῥεῖν φησί.

48. [36.]

Pausan. II 6, 5: Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως, Μητίωνος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασὶν· ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος, ἐπεὶ Ἡσίοδος τε καὶ Ἰβυκος ὁ μὲν ἐποίησεν, ὥς Ἐρεχθέως εἶη Σικυῶν, Ἰβυκος δὲ εἶναι Πέλοπος φησιν αὐτόν.

49.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 18 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll. n. II 46): Αἰσχύλος δ' (ἐν Φινεῖ) καὶ Εἰβυ(κος καὶ Τε)λέστης (ποιοῦσιν) τὰς Ἀρπ(ύρας θνησκ)ούσας ὑπ(ὸ τῶν Βορέου παλ)δων. ita Gomperz supplevit.

50.

Choerobosc. I 279: Αὕτη ἡ αἰτιατική, φημί δὲ ἡ ἔκτινον κατὰ μεταπλασμὸν γέγονε ἔκτινα, . . . ὥσπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ (cod. Marc. παρίβυκον παριβυκα). Cf. Cram. An. Ox. I 271, 2.

51.

Et. Sorb. ap. Gaisf. Et. M. 387, 42: Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς συντίθεται πρῶτον ἐτυμολογιῶν οὕτως λέγων· Τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐτώσιον τινὲς οἶονται παρὰ τὸ ἐτῶν ἐτώσιον, ἀλλὰ μάχεται ὁ νοῦς· οἱ δὲ οὕτως· ἀήτων, ἀητώσιος, συστολῇ ἀετώσιον παρ' Ἰβύκῳ· τοῦτο 1009 ἀφαιρέσει ἐτήσιον (ἐτώσιον). ἢ οὕτως· ἔτος, ἀετός, ἀέτων, ἀετώσιος, ὁ μὴ ἀληθής ἀλλὰ μάταιος. Cf. etiam Et. M. 20, 13. Hesych. v. ἀετώσιον. Et. Gud. 215, 26. Denique Schol. Hom. II. A 133 ab eadem stirpe repetit αὕτως, ἐτὸς ὁ ἀληθής . . . καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾠ ἄετος . . . τὸ πληθυντικὸν οἱ ἄετοι, ἀέτων καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα μεσότητος ἀέτως καὶ κράσει τοῦ ᾠε εἰς τὴν ρῦ δίφθογγον αὕτως. — Probabiliter ad Ibycum rettulit

Schneidewin, quae leguntur Cram. An. Ox. IV 329, 22: 'Ο μὲν διὰ τοῦ ωσίου 'Ρηγίνων ἐστίν, ἐπεὶ συνεχῆς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται· ἀνάκων, ἀνακώσιος (Lobeck 'Ανακώσιος), χαρίτων, χαριτώσιος. Cf. etiam ib. I 162, 15. His accedit βροτῶν ἀλιτώσια φῦλα in Orphico carmine apud Malal. IV, 31. ubi Bentley non recte ἀλιτήρια scripsit, quamquam etiam ἀετώσια i. e. μάταια dici poterat.

52. [9.]

Et. Gud. 89, 31: "Ατερπνος· οὕτως ὁ ἄγρυπνος, παρὰ 'Ρηγίνοις, ὡς καὶ παρ' 'Ιβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ. Adde Et. M. 163, 8 ubi Gaisf. codd. Ibyci et Stesichori nomen addunt, Cram. An. Par. IV 61, 22. Ceterum conf. supra fr. 7.

53. [50.]

Hesych.: Βρυαλίεται· πολεμικοὶ ὤρχηται μὲν αἰδοίπου. "Ιβυκος καὶ Στησιχορος. Vid. ad. Stesich. fr. 79.

54. [54.]

Et. M. 273, 24: Διέφρασαι· παρὰ 'Ιβύκῳ (ita cod. Flor., vulgo "Ιβυκι, M σιμ.) ἐστὶν ἐφθαρσαι καὶ κατὰ πάθος ἐφρασαι καὶ κατὰ ὑπέρθειν ἐφρασαι καὶ διέφρασαι· οὕτως 'Ηρωδιανὸς (add. Fl.).

55. [29.]

Et. M. 428, 28: "Ηλσατο βοῦς "Ιβυκος παρὰ τὸ ἡλάσατο. Hartung ad Stesichori Geryoneidem refert. Fragmentum fortasse iungendum cum alio frusto Adesp. 50.

56.

Cram. An. Ox. I 65, 15: Καὶ τῇ κλαγγῇ δοτικῇ εἶπεν ὁ "Ιβυκος κλαγγί. Leg. κλαγγί.

57. [56.]

Herod. π. μ. λέξ. 38, 13: Λεβυαφιγενής· ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παρ-ηκολούθησεν ἐν ἐπιρρήματι τῷ φι τὸ τοιοῦτον, 'Ιφιγένεια, 'Ιφικλῆς, 'Ιφιάνασσα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτά ἐστι· πεπλάνηται οὖν "Ιβυκος εἰπὼν Λεβυαφιγενής. Bloch Λιβυαφιγενής.

58. [6.]

Schol. Apoll. Rh. III 106: "Ιβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κίονων (ῥαδινούς ἀντὶ τοῦ) εὐμεγέθεις λέγει.

59. [55.]

Schol. Apoll. Rh. IV 1348: *Στέρφεσιν αἰγέλοις τοῖς δέρμασιν, ἔνθεν καὶ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν εἴρηκε* 1010 *τὸν ἔχοντα δέρματα. Hartung στερφωθέντα requirit.*

60. [40.]

Et. M. p. 763, 41: *Τραπεζίτης, διὰ τοῦ τ σημαίνει τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον τραπέζιτην, ἀπὸ τοῦ τράπεζα· διὰ δὲ τῆς εἰ διφθόγγου τὸν ἐν τῇ τραπέζῃ παριστάμενον, ὡς παρ' Ὀμήρῳ τραπεζῆες κύνες· ἀπὸ τοῦ τραπεζεύς ἐστι· τὸ δὲ παρ' Ἴβύκῳ διὰ τοῦ ἥ λεγόμενον Τραπεζητᾶν κυνᾶν (scr. κυνῶν) ἔστιν ὡς πλείων πλήων. Cf. Cram. An. Ox. II 45, 22. Eust. II. p. 1257, 25. Et. Gud. 533, 43 et p. 534, 14. Suidas v. τράπεζα. Bekk. An. III 1424. Poll. III 84.*

61. [49.]

Plut. Comp. Lyc. et Num. 3: *Ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὲρ τὰς παρ-
θένους φυλακὴν κατέσταλται τῷ Νομῷ πρὸς τὸ θῆλυ καὶ κόσμιον·
ἡ δὲ τοῦ Λυκούργου παντάπασιν ἀναπεπταμένη καὶ ἄθηλος οὖσα
τοῖς ποιηταῖς λόγον παρέσχεν· φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀπο-
καλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος, καὶ ἀνδρομανεῖς λοιδοροῦσιν. sed rectius, ut
videtur φανομηρίδες. Poll. II 187: καὶ ἡ Λάκαινα φανόμη-
ρις, et VII 55: αἱ Σπαρτιάτιδες, αἷς διὰ τοῦτο φανομηρίδας
ἀνόμαζον. item Schol. Clem. Alex. T. IV 128 ed. Klotz.*

62. [53.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: *Χάρμαι, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά· Ὀμη-
ρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην
τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.*

*Ibyci reliquiis eximendum est quod olim huc retuli ap.
Cram. An. Ox. IV 243, 19: Παρ' Αἰγυπτίοις κυνοκέφαλοι καὶ
ὄνοκέφαλοι, καὶ ὁ παρὰ Ἴβν κριοκέφαλος, ubi recte Schneidewin
ὁ παρὰ Λιβύσι κριοκέφαλος (Ἀμμων) correxit. — In Anthol. Plan.
I 17 extat epigramma ἀδέσποτον, quod Natalis Comes Myth.
V 6 Ibyco tribuit, sed nimis levis haec est auctoritas; certe epi-
gramma illud, quamvis non inelegans, recentioris est poetae.*

ANACREON.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1. [1.]*)

Γουννοῦμαι σ', ἐλαφηβόλε,
 ξανθὴ καὶ Διός, ἀγρίων
 δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν.
 ἥ κού νῦν ἐπὶ Ληθαίου

Anacreon. De Anacreontis carminibus vid. Schneidewin in *Analibus Antiquit.* 1835 p. 508 seqq. et Welcker *Opusc.* I 251. — Fr. 1. Hephaestio 125: Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα· Γουννοῦμαι . . . θηρῶν. καὶ τὰ ἐξῆς· κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ, καὶ τὸ ᾄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφὴ· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Igitur in vulgaribus quidem editionibus (τὴν νῦν ἔκδοσιν *Aristarcheam* esse olim suspicatus sum) hi octo versus una perpetuitate decurrebant, legebatur enim v. 3 *θηρῶν*, non ut nunc est ap. Heph. *θηρῶν*, quam lectionem qui probaverunt grammatici in duas strophas disposuerunt. Non tamen integrum est carmen, id quod sententia imperfecta arguit: igitur fortasse etiam in proximis, quae intercepta sunt, similes lectionis diversitates erant, ut idem versus aliis glyconeus, aliis pherecrateus esse videretur. Ceterum non recte schol. Hephaestionis v. 4 tamquam antistrophicum censet versui 1 exaequatum esse. Scholiasta ad illum locum integrum carmen servavit, et v. 3 et 8 repetit. V. 1—3 affert s. poet. nom. gramm. ap. Keil *Anal. Gramm.* 10, 26 (ubi cod. ut videtur v. 1 γούν ἄνασσ' et v. 3 *θηρῶν*) et Apostol. V 59 a. V. 1 et 2 schol. Heph. 8 (ubi ξανθά). Adde praeterea Ioann. Sicel. ed. Walz. VI 128: καὶ ἡ μὲν στάσις ἐπωδὸς ἄδει τελείως, ἡ δὲ περικύκλησις περίοδος, ἣτις ἐστὶ τοῦ τελειοτέρου μέλους ἀπηρτισμένη σύνοδος, ὡς ὁ Ἀνακρέων· Γουννοῦμαι . . . θρασυκαρδίῳ. τοῦτο στροφὴ· εἴτα ἡ ἀντιστροφὴ πρὸς τὸ εἶδωλον· Οὐ γὰρ ἐς ἀνῆμ. π. πολιήτας. Ληθαῖος δὲ ὄνομα ποταμοῦ Μαγνησίας. — V. 1 affert Attil. Fortunat. 356, 357, 358 ed. Gaisf. — V. 3 legitur apud Schol. Hom. Il. φ 470 et Eust. 1247, 9, qui omnes *θηρῶν*. — V. 4. Locum

*) Numeri adiecti sunt editionis meae.

5 δίνῃσι θρασυκαρδίων
 ἀνδρῶν ἑσκατορᾶς πόλιν
 χαίρουσ'· οὐ γάρ ἀνημέρους
 ποιμαίνεις πολιήτας.

1012

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

2. [2.]

Ἦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρωσ
 καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
 πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
 συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφει δ'
 5 ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων,
 γουννοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενής
 ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
 εὐχολῆς ἐπακούειν.
 Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενεῦ

ita conformavi, quemadmodum olim ex coniectura restitui, codicibus recens collatis partim addicentibus: ἡ κοῦ . . . ἑσκατορᾶς, cum vulgo legeretur: ἴκου . . . δίνῃσι· θρ. ἀ. ἐγκαθόρα πόλιν. atque ita etiam v. 4 scriptus legitur ap. Heph. 8: ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος· ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου. sed ACPS ἦκου, FIBHN οἶκου. — V. 5. θρασυκαρδίων Ioh. Sicel. et Turneb., θρεσκαρδίων schol. Heph. (E, in quo bis legitur carmen, θρεσκαρδίων vel θρασκαρδίων), θεσκαρδίων Ursinus. — V. 6 quod legebatur ἐγκαθόρα correxi ex Apollonio de Syntaxi p. 55: ἐπεὶ τὰ φιλά μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς φιλά, ὥς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν· ἑσκατορᾶς πόλιν. idque firmavit E, in quo ἑσκατόρες vel ἑσκατόραις legitur.

Fr. 2. *Integrum est carmen*, quod servavit Dio Chrys. Or. II T. I 35: τούτοις γε μὴν ξυνέπεται, μὴδὲ εὐχὰς εὐχεσθαι τὸν βασιλέα τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, μὴδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἴωνων ποιητὴς Ἀνακρέων· ὦναξ κτλ. Non recte Hartung partem prioris carminis esse suspicatur. — V. 1. ἄναξ, C τοῦ ἀξ. — ᾧ M, ω reliqui. — δαμάλης Ἔρωσ ex hoc loco affert Steph. Byz. v. Ἀσκάλων a Meinekio correctus, respic. Hesych. Δαμᾶλ. (l. Δαμάλης) τὸν Ἔρωτα, ἥτοι δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον. Ceterum P a m. pr. δάμαλις. — V. 3. τ', VB τε. Respicit Aelian. Hist. Anim. IV 2. — V. 4. συμπαίζουσιν BCMVP, vulgo συμπαίζουσ'. — ἐπιστρέφει BMV, ἐπιστρέφεται rel. Hecker coniecit: συμπαίζουσιν ἐπιστεφείων ὕλης ἐν κορυφῇς ὀρέων. — δ', δὲ BCMVP. — V. 5. ὑψηλῶν, ὑψηλὰ BCM, ὑψηλὰς P (qui deinde etiam κορυφὰς). — κορυφὰς ὀρέων Barnes, ὀρέων κορυφὰς libri, Kayser coni. ὑψηλῶν ὀρέων ῥία. — V. 7. ἔλθ' ἡμῖν, ἔλθοις μοι PCM (sed hi in marg. vulg.) — κεχαρισμένης, conieci κεχαρισμένως, Hecker κεχαρημένος. — V. 8. εὐχολῆς, C εὐχολῆς. — ἐπακούειν, ἐπακούων PCM (sed hi supra

10 σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

3. [3.]

1013

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἔρῳ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

4. [4.]

ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίξημαί σε, σὺ δ' οὐ κοεῖς,
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

5. [6.]

Ἄλλ' ὦ τρις κεκορημένε
Σμερδίη.

6. [7.]

Μεῖς μὲν δὴ Ποσιδητῶν
ἔστηκεν, νεφέλας δ' ὕδωρ

vulg.). — V. 9. Κλευβούλῳ, M κατευβουλω. — δ', γ' CMP. — γενεῦ CV, γένειν B, γίνειν P, γενοῦ rel.. — V. 10. δ' ἔρωτ', BV δὲ ἔρωτα, PCM δὲ τ' ἔρωτα. — V. 11. ὦ Δεύνυσε correxeram (vide fr. 11) probante G. Dindorfio, ὦ Διόνυσε Emperius, firmantque codd., nam V ὦ δ' εὐνυσε, P ὦδ' εὐ νῦ σε, C ὦ δευνυ σε, BA ὦδ' εὐ νῦν σε, reliqui ὦδ' οὐ νῦν σε, ut vulgo, unde coniectura proposita fuit οἷδ' εὐ νῦν σε. Hecker sic conformavit γενεῦ· σύμβουλος τὸν ἐμὸν δέχεσθ' ὦ Δεύνυσος ἔρωτα.

Fr. 3. Herodian. περὶ σχημ. 57, 5: περὶ πολυπτώτων . . . Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν· Κλευβούλου κτλ. — V. 1. ἔρῳ, Schneidewin ἔρέω. — V. 3. δὲ διοσκέω scripsi, A διὸς κνέων, CD δὲ διοσκνέω, B δὲ διῶδεῖν ἐπιποθῶ. Cf. Hesych.: Διόσκειν (διοσκεῖν)· διαβλέπειν συν-εχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλοντα. Hartung Κλευβούλῳ δὲ διοσκέω requirit.

Fr. 4. Athen. XIII 564D: Ὁ δ' Ἀνακρέων τί φησὶν; ὦ παῖ κτλ. Ad Cleobulum videtur scriptum carmen, vid. Max. Tyr. VIII 96: μεστὰ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν. — V. 1. βλέπων, C βλέπουσα. — V. 2. οὐ κοεῖς, quod olim scripsi, revocavi sprete altera coniectura οὐ κίεις, codd. οὐκ αἶεις, Erfurdt οὐ κλύεις. O. Schneider οὐκ αἶεις. — V. 3. οὐκ εἰδώς, C οὐ γὰρ οἶδας. Hecker ita conformavit: Δίξημαί σε διοσκέων, οὐκ εἰδὼς ἔτι τῆς ἐ. ψ. ἡνιοχεύειν.

Fr. 5. Eust. Od. 1542, 47: Καὶ ἐν τῷ Ἄλλ' ὦ τρισκεκ. Σ. παρὰ Ἀνακρέοντι ἦγονν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε. Resp. idem Il. 725, 35.

Fr. 6. Schol. Hom. Il. ο 192: Πάντα τὸν ὑπὲρ γῆς αἶερα τῷ Διὶ φησι δοθῆναι, διὰ μὲν τῶν νεφελῶν τὸν φωτιζόμενον αἶερα, ὅπερ ἔστιν ἀπὸ γῆς ἕως νεφελῶν, διὰ δὲ τοῦ αἰθέρος τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον, ὃν

βαρύνει. Δία τ' ἄγχιαι
χειμῶνες πατάγουσιν.

1014

7. [131.]

Σὺ γὰρ ἤς ἐποικῖ
ἀστεμφής.

8. [8.]

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἐν Ἀμειδίῃς
βουλοίμην κέφα· οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν
Ταρτησοῦ βασιλεύσει.

καὶ οὐρανὸν ὀνομάζει· ἔστι δὲ οὗτος ἄγχι τῆς Ἰωνίης τῆς αἰλήνης καὶ τῶν πλαγίων· ἀμείλι καὶ πύλας οὐρανὸν τὰ νύμφη ὀνομάζει (i. e. Homerus, vid. Il. ε 749). Ἀνακρέων· μεις μὲν δὲ Ποσειδηῶν ἔστηκεν, νεφέλη δ' ὕδαρ βαρύνει δ' ἄγχιαι χειμῶνες πατάγουσιν. Sed Anacreontis testimonium in alienum locum delatum: fuit adscriptum v. 188 post verba: καὶ ἄγχιαι τὸν περὶ χειμῶνας τροπῆς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, id quod planissime apparet ex Eustathio, qui eundem Anacreontis locum non sine insigni scripturae varietate exhibet Il. 1012, 1: Δία καὶ οἱ ἄγχιαι τὸν περὶ χειμῶνας τροπῆς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς Ἀνακρέων· Μεις μὲν δὲ Ποσειδηῶν ἔστηκε, νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται, ἄγχιαι δὲ χειμῶνες πατάγουσιν. Eustathium secutus prius edidi ὕδατι βαρύνονται, id' ἄγχιαι γ. πατ., ac praeterea conieci νεφέλη δ' ὕδαρ καταρρεῖ, βαρὺ δ' ἄ.. unde Schneidewin νεφέλαι δ' ὕδει (hoc Barnes) κλύθουσιν, βαρὺ δ' ἄ. γ. καταρρεῖσιν. Sed Eustathii lectio ex manifesta grammatici correctione orta, itaque nunc scripsi νεφέλας δ' ὕδαρ βαρύνει, Δία τ' ἄ. γ. πατάγουσιν: et novissima quidem in integrum restituta esse documento est locus Horatii Epod. 13, 1, qui aperte haec imitatus est: „Horrida tempestas coelum contraxit et imbres Niveaeque deducunt Iovem: nunc mare, nunc silvae Threicio Aquilone sonant.“ Δία te facilis ac simplex est emendatio, πατάγουσιν scholiorum libri suppeditant: itaque iam in ed. 3 non dubitavi hanc coniecturam recipere. Minus certa priorum verborum emendatio, dedi quod et institutae sententiae convenit et ad librorum vestigia prope accedit, νεφέλας δ' ὕδαρ βαρύνει. Sauppe Ποσειδηῶν, ἔστηκε δὲ νύμφη πυλῶν Ὀυρανός, βαρὺ κτλ. cui correctioni fundamentum detractum est Anacreontis testimonio ad v. 188 revocato, Hartung partim meis emendationibus unus scripsit νεφέλαι δ' ὕδει βρέθονται, Δία δ' ἄγχιαι χειμῶνες πατάγουσιν, quod Graece dici non potest. Blass Eustathii πατάγουσι profert, neque versus supplendi periculum fecit. — V. 1. Ποσειδηῶν Fischer alii, legebatur Ποσειδηῶν.

Fr. 7. Schol. Hom. Il. γ 219: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ ἀστεμφές. ὅτι τὸ ἀμειλίμνητον· ὁ γὰρ Ἀνακρέων· σὺ γὰρ κτλ. — ἤς, fort. εἰς.

Fr. 8. Strabo III 151: Τπολάβοι δ' ἂν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακροχρόνου ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας, καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐγὼ τ' ἂν οὔτ' κτλ. Remp. Plin. N. H. VII 154: „Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL (cod. Dalec. CIV, Augustin. de Civ. Dei XV 12 CLII) tribuit annos, Cinyrae Cypriorum X annis amplius, Aegi-

9. [9.]

. . Τί λήν πέται
 συρίγγων κοιλώτερα
 στήθεα χρισάμενος μύρω;

10. [10.]

1015

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

11. [14.]

Πολλὰ δ' ἐρίβορον
 Δεύνησον.

12 A.

Οὗτ' ἐμὴν ἀπαλὴν κάσιν.

πιο CC." De Cinyra et Aegimio nihil dixisse videtur Anacreon, et nisi ipse Plinius negligenter ut solet haec scripsit, librariorum subest error. Ipse Plinius deinde: „Sed ut ad confessa transeamus, Arganthonium Gaditanum octoginta annis regnasse prope certum est, putant quadragesimo coepisse“ (i. e. Herodot. I 163). Cf. Lucian. Macrob. c. 10. Phlegon. Trall. Macrob. c. 4. Adde schol. ad Dionys. Per. 332: Κατὰ δέ τινας Ἀβύλη, παρ' ἣ καὶ Ταρτησσός, ἣν καὶ ὁ Ἀνακρέων φησὶ πανευδαίμονα· αὕτη γὰρ βασιλεύει. ubi videtur legendum ταύτης γὰρ Ἀργανθώνιον βασιλεύειν. — V. 1. ἐγὼ δ' οὗτ' ἂν Casanbonus, ἐγὼγ' οὗτ' ἂν Mehlhorn, libri ἐγὼ τ' ἂν οὗτ'. Blass qui (vid. Mus. Rhen. XXIX 153) solo spondeo Anacreontem in hac sede usum esse putat, καγὼ scripsit, et ad eundem modum iambum vel trochaeum proscripsit. — V. 2. οὗτ' ἔτεα Tyrwhitt, libri οὗτε τά. — V. 3. τε καὶ, B τ' ἔτη καί.

Fr. 9. Athen. XV 687 E: Καὶ ὁ σοφὸς δ' Ἀνακρέων λέγει πον· Τί μὴν πέται κτλ. τὰ στήθη παρακελευόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἔστιν ἡ καρδία, ὥς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι. — V. 1. τί λήν scripsi, τί μὴ Casanbonus, libri τί μὴν. — V. 2. συρίγγων, Hecker σφράγγων, fortasse vere, cf. Hesych. σφράγγων· σπηλαίων, ἐπιθυμιῶν. Hermes Trismeg. Poemand. c. 6: τίς ὁ τὸν πνεῦμονα σφραγγώσας; — κοιλώτερα scripsi, vulgo κοιλότερα. Neque vero κόλλος revocandum in Homericis carminibus, quamquam plurimis locis per versus numerum licet, nam contractam formam satis testificatur Od. γ 385: κοῖλον ἐς αἰγιαλόν, et Stasinus in Cypriis Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω θρονὸς ἄμφω κοίλης, quamquam hic poeta ἔσω κοίλης θρονὸς ἄμφω scripsisse videtur.

Fr. 10. Et. M. 601, 20: Νένωται . . . καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἡ μετοχή· ὁ δ' ὄψ. v. cf. Favorin. 298. Blass οὐδ' requirit, ut iambus removeatur.

Fr. 11. Et. M. 259, 28: Δεύνησος· ὁ Διώνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δὲ ἐρ. Δ. τοῦ ἰ τραπέντος εἰς ἔ γίνεται Δεόνυσος, οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσιν, καὶ συναιρέσει Δεύνησος, ὥς Θεόδοτος Θεόδοτος. Quod in nummis Abderitarum legitur ΔΕΟ, videtur Διονυσίου nomen esse.

Fr. 12 A. Schol. Eur. Hec. 361: τὴν κάσιν, ὥς Ἀνακρέων λέγει (ita A, ceteri Ἀνακρέων)· οὗτε μὲν (M, τότε μ' A) ἂ κ., σεσημεῖωται δὲ

12 B.

Λευκίππων ἐπι δίνειαι.

13 A. [11.]

*Ἔρως παρθένιος πόθῳ
στίλβων καὶ γεγανωμένος.*

13 B. [37.]

*Οὗτος δηῦτε Θαλυσίοις
τίλλει τοὺς κυνασπίδας.*

14. [15.]

*Σφαίρῃ δηῦτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίξειν προκαλεῖται.*

ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν εἶπε, εἰ μὴ ἀποκοπή ἐστι τοῦ κασιγνήτην. Scripsi οὗτ' ἐμὴν, Cobet οὔτε μὴν.

Fr. 12 B. Et. Flor. Miller Misc. 208: *μύθεται· δεύτερον πρόσωπον παθητικοῦ ἐνεστώτος . . . παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι· λευκίππων ἐπιδίνειαι.* Scripsi *ἐπι διν.*, prioris versus clausula fuit ἀρμάτων vel ὄχων.

Fr. 13 A. Plutarch. Erot. c. 4: *Οὕτως ἔρως ὁ γνήσιος ὁ παιδικός ἐστιν, οὗ πόθῳ στίλβων, ὡς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθροπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφων.* Unde duos versiculos restitui.

Fr. 13 B. Et. Flor. Miller Misc. 266: *Σίλλος· Ἀνακρέων ἐν τῷ πρώτῳ· οὗτος Διτ' ἄλυσίοις τίλλει τοὺς κυνασπίδας.* et 162: *Ἰαλλος· Ἀνακρέων Ἰηλυσίους τίλλει κασπίδας.* quae emendavi, nam Ἰηλυσίους quamvis speciosum numerorum legi adversatur, commendavit tamen Nauck, nescius stabilem dactyli sedem in hoc versuum genere esse apud Anacreontem, neque ferenda correptio vocalis ὦ, quae longa est, cf. ad Timocr. fr. 1. — V. 2 exhibet Et. M. 713, 7: *σίλλοι ἐπίσωμα κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινες.* τίλλειν δὲ τὸ σκάπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· τίλλει τοὺς κύνους ἀσπιδιῶτης, ita vulgo, sed libri multum discrepant, V *κύνας σπίδας*, M *κυνασπίδας*, D *κυμα ἀσπιδ.* Cf. ibid. 463, 16 et Orion 148, 12.

Fr. 14. Athen. XIII 599 C: *Χαμαιλέον δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινὰς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ κτλ.* Ipsius haud dubie Anacreontis carmen est, sed male poetam ad Sapphonem respexisse putaverunt. Welcker (Mus. Rhen. XI 230 seqq.) censet priorem tantum stropham Anacreontis, versus novissimos subditicios esse. — V. 1. *Σφαίρῃ δηῦτέ με* Seidler, vulgo *σφαίρῃ δεῦτε με* (sic L, σφεραῖρει με V, σφεραίρει με P). — *πορφυρέῃ βάλλων* Pauw, codd. *πορφύρ' ἐνιβάλλων*. — V. 3. *νήνι ποικιλοσαμβάλῳ* Seidler, codd. *νηνι (νυνι) ποικίλος λαμβάνω*. Cf. Et. Sorb. (Et. M. 448, 29 not.) *Μήτι δια τοῦ ι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νεανὺς κατὰ κράσιν γίνεται νήνις, καὶ*

5 ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου 1016
 Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
 πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

15.

Οὐ δὴντ' ἐμπεδός εἰμι,
 οὐδ' ἀστοῖσι προσσηνής.

16. [51.]

Μυθῖται δ' ἀνὰ νῆσον,
 Μεγίστη, διέπουσιν
 ἱερὸν ἄστυ (Νυμφέων).

ἐκεῖθεν νῆμιος, νῆμι καὶ κράσει τῶν δύο μ εἰς ἓν μακρὸν νῆμι, οἱ νῆμι
 ποικίλους ἀμβάλλω. — V. 5. εὐκτίτου Barnes, v. εὐκτικοῦ. — V. 8.
 ἄλλον Pauwius et Delecamp, libri ἄλλην.

Fr. 15. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 22: Εἰ οὕτως ἀποφαίνουτ'
 ἂν τις· δεῦτε ἐμπεδός εἰμι οὐδ' ἀστοῖσι προσσηνής, Ἀνακρέων οὕτως
 ἀπεφήνατο· οὐ δεῦτε ἐμπεδος κτλ. Scripsi δὴντ'. Sed vereor ne gra-
 vius vitium delitescat scripseritque poeta: οὐδ' ἐπ' ἐμπελός εἰμι,
 nam quod Chrysippi librarius δεῦτε ἐμπεδος exhibet, hoc non mul-
 tum valet.

Fr. 16. *Schol. Hom. Od. φ 71: Μύθου· νῦν τῆς στάσεως, ὅθεν καὶ
 Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἄλιεις ὄντας στασιαστάς φησιν· μυθῖται
 δ' ἂν νῆσῳ μεγίστῃ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. Eust. 1901, 44 affert μυθῖ-
 ται δ' ἐν νῆσῳ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. — V. 1. μυθῖται scripsi, cf. Apoll.
 Lex. Hom. 114, 3: Μῦθος, λόγος, ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στα-
 σιῶτας εἶπεν. et Etym. M. 593, 48: ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευ-
 τέρῳ τῶν μελῶν μυθίας (MV μυθίτας) τοὺς στασιαστάς ἐπὶ τῶν
 ἁλίων λέγει. Cf. Apoll. in Bekk. An. II 524, 5. Adde Et. Gud. 84, 1
 et Steph. Byz. v. Λίγινα. Ac μῦθος similiter dictum, non solum Hes-
 chius στάσις interpretatur (qui etiam μυθητῆρες· στασιασταί et μυθί-
 τες· ὁ στασιώτης habet), sed restituendum etiam Batrachom. 135: σκε-
 πτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις ἢ τίς ὁ μῦθος, ubi interpolati
 libri ὄμιλος vel ὁ θρύλλος exhibent. — ἀνὰ νῆσον Buttman, ἂν νῆσῳ
 (ἐν νῆσῳ) ortum ex librariorum errore, qui cum proximo μεγίστῃ v. 2
 conciliare studebant: sed poeta hic quoque alloquitur Megistem,
 quemadmodum in alio carmine item libri secundi fr. 42; atque hic
 Μεγίστῃ legendum esse etiam Hecker et L. Dindorf suspicati sunt.
 Hartung scripsit:

μυθιῖται
 ἀνὰ νῆσόν τε, Μεγίστῃ, διέπουσιν
 ἱερὸν τ' ἄστυ τὸ Νυμφέων.

Schmidt μυθῖται δ' ἁλιῆες, ὃ Μεγίστῃ, | ἱερὸν διέπουσιν ἄστυ Νυμ-
 φέων. — V. 3. ἱερὸν Buttman, legebatur ἱερὸν. — Νυμφέων addidi,
 vid. Hesych.: Ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον, Ἀνακρέων, ἐπεὶ ὕστερον

17. [16.]

Ἡρίστησα μὲν ἱτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἄβρωῶς ἐρόεσσαν 1017
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἄβρωῇ.

18. [5.]

Ψάλλω δ' εἰκοσι (Λυδόν)
χορδῇσιν μαγάδην ἔχων, ὧ Λεύκασπι, σὺ δ' ἥβῃς.

19. [17.]

Ἀρθεῖς δὴντ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

εὐδοκὸς ἐγένετο. Poeta loco Pherecratei versus substituit tripodiam trochaicam, ut Corinna fr. 2 v. 3 et fr. 19 v. 3. Blass, qui *Νυμφέων* alienum esse censet, ut solet hic quoque ionicos dimetros deprehendit . . . *μυθιῇται δ' | ἀνὰ νῆσον, ὦ Μεγίστη, | διέκουσιν ἰδὼν ἄστυ.*

Fr. 17. Hephaest. 59: Τὸ δὲ τὴν δευτέραν λαμβικὴν ἔχον καλεῖται Πριάπειον, οἶον· Ἡρίστησα μὲν κτλ. Πολυσχηματισμένον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλὰ τό γε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. — V. 1 affert etiam s. poetae n. Schol. Heph. 104: Ἡρίστησαμεν (ita ibi legitur, et in fine Turn. E ἀπόκλασμα). Anacreontis esse versus docet Athen. XI p. 472 E: Κάδος· Συμίας ποτήριον, παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος· Ἡρίστησα . . . κάδον. Eadem repetit XIV 646 D. Cf. Poll. X 70: καὶ Ἀνακρέων δὲ φησιν· Οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον. et Apollon. Lex. Homer. 166, 6. V. 1 et 2 et praeterea ψάλλω affert Apostol. VIII 68 c. — V. 1. λεπτοῦ μικρὸν Heph., λεπτὸν Ath. — V. 2. ἐξέπιον, Ath. altero loco ἐπιον. — κάδον ap. Heph. NCH, alii κάδδον. — V. 3. παιδὶ ἄβρωῇ Hermann, nisi παιδ' ἄβρωῇ cum Hotchkisio malis, Hephaestionis libri et edd. παιδὶ ἄβρωῇ, ποδὶ ἰ ἄβρωῇ, ποδὶν ἄβρωῇ, Scaliger ποδὶ ἄβρωῇ, Hartung Πολυνέβρωῇ quod nomen inauditum, Emperius ποδὶ λαβρωῇ. Elisionem, cuius exempla nulli dubitationi obnoxia apud epicis veteres reperiuntur, etiam lyrici poetae passim admiserunt, velut Pindarus Ol. IX 112, sed Nem. V 6 non multum interest, utrum *ματέρ'* an *ματρί* scribatur, Ol. VIII 52 certa emendatione procuravi. Adde atticum titulum in insula Imbro repertum CIGr. II 2156· Κήρυκι ἀθανάτων Ἑρμῇ στήσαν μ' ἀγοραῖω, sed incertae lectionis est antiqua inscriptio attica, in qua *παιδ'* ὧ ἐπέθηκε *θανόντι* legitur, secundum Rossii (Archaeol. Aufs. II 581) interpretationem (in lapide est ΘΑΝΑΤΟΙ, unde Rangabis *παιδοι[ν]* ἐπ. *θανόντοι* legit), item Aeschyli versus Pers. 851 ὑπαντιάζειν *παιδ'* ἐμῷ πειράσομαι suspectus.

Fr. 18. Athen. XIV 634 C: ὁ μὲν γὰρ ἡδιστος Ἀνακρέων λέγει πον· Ψάλλω κτλ. Eadem repetit 635 C usque ad Λεύκασπι. — V. 1. Λυδὸν adieci, cf. Athen. XIV 634 F: ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὐρημα. — V. 2. χορδῇσιν μαγάδην scripsi, vulgo χορδαῖσιν μάγαδιν, vid. Pollux IV 61: μαγάδην (Ἀ μήδην, Bekker μαγάδιν) δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων. — ἔχων, Hecker λέγων, idem *συνήβα* coniecit pro σὺ δ' ἥβῃς. Hartung scripsit: ψάλλω δ' εἰκοσίχορδον Λυδίην μαγάδην ἔχων· ὧ Λεύκασπι, *συνήβα*.

Fr. 19. Hephaest. 130: Ὅταν δὲ ξμπαλιν ἡ τάξις ᾗ, προφθός

20. [18.]

Τίς ἐρασμῖην

τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

EIS APTEMONA.

21. [19.]

1018

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει

ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι Ἀρθεῖς κτλ. Affert etiam Apostol. III 90 c, et verba μεθύων ξρωτι Philostr. Imag. I 15. — V. 1. δηῦτ' scripsi, vulgo δ' ἡῦτ', A δηῦτ'. — Λευκάδος, fort. λευκάδος praestat; cf. Eurip. Cyclop. 166. Hartung λισσάδος suspicatur. — V. 2. ἐς, A εἰς. — κολυμβῶ, Schneidewin κολυμβέω.

Fr. 20. Athen. IV 177 A: Οἰδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων· Τίς ἐρ. τρέψας (θρέψας PVL) θ. ἐσέβην τέρεν' ὡς ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖται (AB, ὀρχεῖσθαι PVL). — V. 2. ἐς ἥβην correxi, itaque Mehlhorn emendavit, τερένων ἡμιόπων Casaubonus correxit, cf. Athen. IV 182 C: εἰσι δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμένοις, οἷς οὐκ οὐσιν ἐναγωνίως πρὸς τὰς εὐωχίας χρώνται, διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς (ἡμιόπους) κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. Conieci ab initio pueri nomen intercidiisse ac scribendum esse τίς ἐρασμῖην . . . ὀρχεῖσθαι, cf. Ion fr. 2, 10 ὀρχεῖσθαι τις. Ad Bathylum hos versus pertinere iam olim suspicatus sum, cuius nomen sane in germanis Anacreontis reliquiis nusquam comparet, cum frequens sit in subditiis cantilenis, at Anacreontem multum fuisse in hoc puero laudando idonei testes arguunt, vide quae in ed. Anacr. (1834) p. 107 seq. scripsi. Etiam aliorum puerorum nomina fortasse nunc penitus oblitterata, sed quod in vasculo picto Volcente (Cabinet Durand n. 428) ubi ANAKPEON fidibus canens conspicitur adstantibus duobus adolescentulis alteri adscriptum est ΝΤΦΕΣ ΚΑΛΟΣ, non satis tuto colligas nomen Νύμφης ex poetae aliquo carmine petatum esse.

Fr. 21. Athen. XII 533 E: Χαμαιλέον δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεῖς τό· Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μ. ὁ π. Α., τὴν προσηγούσαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφήν ὀρμῆσαι φησιν ἐν τούτοις· Πρὶν μὲν κτλ. — V. 1. Ξανθῇ δέ γ' scripsi, CL ξανθῇ δ', sed PV ξανθῇ δ' ἐν. Hartung nomen mulieris corruptum esse censet, et coniecit ξανθῇ δὲ Νεοφίλῃ. — V. 2. περιφόρητος Ἀρτέμων resp. Schol. Arist. Acharn. 830. Plut. vit. Pericl. c. 27; cf. etiam Paroemiogr. T. I 441 et Miller Misc. 356. — Ceterum valde dubito an v. 1 et 2 cohaereant cum reliquis: videntur enim hi duo versus ad aliud carmen referendi, quod *dimetris iambicis* conscriptum, ut iam anapaestus pro iambo in nomine proprio nihil habeat offensionis. Quodsi v. 1 et 2 sciunxeris, nihil iam obstat, quominus hoc carmen integrum et omni ex parte absolutum esse credatur, id quod etiam Blasseo visum. Et in illo quidem carmine fortasse poeta mollitiem Artemonis perstrinxerat lectica utentis, unde *περιφόρητος*

πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
 καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὥσιν, καὶ ψιλὸν περὶ
 5 πλευρῇσι (δέρμ' ἦει) βοός,
 νήπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
 κάθελοπόρνοισιν ὀμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
 κίβδηλον εὐρίσκων βίον·
 πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ δεθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
 10 πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
 πῶγωνά τ' ἐκτετιλμένος.
 νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων καθέρματα
 παῖς Κύνης, καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαντίνην φορεῖ
 γυναιξὶν αὐτῶς.

dictus est: nam in hoc quidem carmine non lecticae, sed curriculi usum
 exprobrat homini effeminato; cf. Heraclidem Ponticum ap. Plut. Pericl.
 27, qui quidem locus vitio manifesto laborat, nam verba *χαλκῆν ἀσπίδα*
τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ θρεῖν οἰκετῶν ὑπερχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπειεῖν
τῶν ἄνωθεν aliena sunt a Pontici narratione: Ephorus haec de Arte-
 mone mechanico, quem Periclis aequalem fuisse prodidit, dixerat, atque
 illa verba collocanda sunt post *ὀνομάζεσθαι περιφόρητον*: postea sub-
 iecit Plutarchus, quae Heraclides contra Ephorum disputaverat. — V. 3.
βερβέριον ABPV, *βερβέρινα* L, *κερβέριον* Schweighauser. — *καλύμματ'*
 L, sed BPV *κάλυμμά τ'*, Hartung *κάνδύματ'*. Meineke *κάλυμμά τ'*
ἐσφηκωμένον. — V. 4. *ὥσιν*, B *ὥσιν*. — V. 5. *δέρμ' ἦει* sive *δέρμ'*
ἔβη malis adieci ut et versus numerum et sententiam redintegrarem:
 nam verbum *ἦει* vel tale quid omnino requiritur, quoniam ante acta
 vita Artemonis describitur, postea inde a v. 12 praesens conditio homi-
 nis oculis subiicitur *νῦν δ' ἐπιβαίνει*. Nullo igitur pacto v. 3—11 con-
 iungere licet cum *μέλει* v. 1; atque etiamsi v. 1 et 2 ab hoc carmine
 seiunxeris, vel sic verbo *ἦει* non possumus carere. Antea explevi lacu-
 nam vocabulo *δέρριον*, Schoemann *δερμάτιον* adversante metro. Mei-
 neke *δέρμ' ἔχων*, ubi *ἔχων* prorsus otiosum. — V. 6. *νήπλυτον* Schoe-
 mann, APV *νεόπλυτον*, CL *νεόπλυτον*, Hartung *κᾶπλυτον*, ego *νεό-*
πλυτον conieci. — *εἴλυμα* AC; *εἴλυμα* B, *εἴλημα* PVL. — *ἀρτοπώλισιν*
 A, *ἀρτοπώλοισιν* BPV, *ἀρτοπώλοισιν* CL. — V. 7. *κάθελοπόρνοισιν* scri-
 psi, κῆθ. Elmsley, καὶ *ἐθέλοπόρνοισιν* vulgo, καὶ *ἐθέλοπόρνοισιν* PV. —
Ἀρτέμων VL, sed ABP *ὁ Ἀρτέμων*. — V. 8. *εὐρίσκων*, Blass coniecit
εὐρίσκων. — V. 9. *δεθεὶς* Herwerden et Cobet emendaverunt, libri *τι-*
θεὶς. — V. 10. *δὲ νῶτον* scripsi, Elmsley *δὲ νῶτα*, P *δὲ νῶτα*, B *δ'*
ἐν ῶτα, VL *δ' ἐν νῶτα*. — *σκυτίνῃ* Elmsley, ABV *σκυτίνῃ*, P *σκυτίνῃ*,
 L *σκυτίνῃ*. — *θωμιχθεὶς*, P *θωμιθεὶς*. — V. 12. *σατινέων* PL, *σατινε-*
ται V. — *φορέων* L, sed ABPV *φαρέων*. — V. 13. *παῖς* Dindorf, vulgo
παῖς, Hermann *παῖς ὁ Κύνης*, Hartung *παῖς Κινύμης*. — *φορεῖ*, Elms-
 ley *φορεῖ*, malim *φέρει*. — V. 14. Schoemann ut versum compleret
ἐμφερῆς extremo loco adiecit: at αὐτῶς iam satis superque compara-
 tioni inservit. Mihi Anacreon

ἀβραῖς γυναιξὶν αὐτῶς

videtur scripsisse, versu catalectico usus, quandoquidem haec strophæ

22. [20.]

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

23. [21.]

1019

Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

24. [22.]

'Αναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
διὰ τὸν Ἑρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

25. [23.]

("Ερως), ὥς μ' ἐσιδὼν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις
παραπέτεται.

carminis novissima fuit. Idem censet Blass, nisi quod (ἀβραῖς) φορεῖ mavult.

Fr. 22. Hephaest. 101: Ὡς δ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντεῖ τῷδε· Σίμαλον κτλ. (B Σίμαλον, Fl Σίμετρον). — πηκτίδ', CS πυκτίδ'.

Fr. 23. Hephaest. 52: Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλειδί τὴν δευτέραν συζυγίαν λαμβικὴν ἔχον, ὅλον ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ κτλ. CMP παρέρχομαι. Affert Apostol. VI 88 c ubi καλὰ pro λαμπρά.

Fr. 24. V. 1 affert Hephaest. 52: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δ' ὅλον ἁσματος ἐκ τριβράχους καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὥς εἶναι κοινήν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς λαμβικῆς· Ἀνακ. κτλ. ibique Sch. repetit. Gramm. ined. in cod. Paris. 2881 fol. 141: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν ἐκ τριβράχους καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν Λογγίνον· μάλλον γὰρ τροχιαμβικὸν οὕτως καλεῖσθαι ὀφείλει· ὅλον τὸ ἀναπέτομαι . . . πτερύγεσι κούφαις. Integrum locum Schol. Arist. Av. v. 1372 affert: ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος· Ἀναπέτομαι πρὸς Ὁ. π. κ. διὰ τὸν Ἑρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν. διὸ καὶ τὸ χ' ἔχουσιν οἱ δύο στίχοι. — V. 1. κούφαις, Schneidewin κούφης sicut fr. 25 ἀήτης. Recte v. 2 Porsonus scripsit παῖς ἐθέλει. Resp. huc Iulian. Epist. XVIII et huc refero etiam Himer. Or. XIV 4: ταχα δ' ἂν καὶ ἠπειλήσα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἑρῳσιν· ἐκείνος γὰρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδὴ περ ἑώρα τὸν ἐφήβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λῦραν ἀρμόσας ἠπειλεῖ τοῖς Ἑρῳσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκειεν αὐτίκα τὸν ἐφήβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακροῦσασθαι.

Fr. 25. Lucian. Herc. Gall. c. 8: ὥστε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ Ἑρως ὁ σός, ὦ Τῆτι ποιητά, ἐσιδὼν (ἐσιδὼν FQ) με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων (χρυσοφαεννῶν A, χρυσὸν φαεννῶν B, χρυσοφαίων aY) εἰ βούλεται, πτερύγων ἢ ἀέτοις παραπέτεσθω. quae emendavi, sunt autem ex eodem carmine, ex quo petitum est fr. 24.

26. [24.]

Χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν.

27. [25.]

Ἥλιε καλλιλαμπέτη.

28. [26.]

1020

Ἀσπίδα ῥίψας ποταμοῦ καλλιρόου παρ' ὄχθας.

29. [122.]

... Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτίς φύγον ὥστε κόκκυξ.

30. [27.]

Τὸν μυροποιὸν ἡρόμην Στράτιν εἰ κομήσει.

31. [28.]

Δακρυόεσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

Fr. 26. Athen. VI 229 B: *Χωρὶς δὲ τοῦ ἐ στοιχείου Ἴωνες ἡγανὸν λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων· Χεῖρα κτλ.* Eadem Eust. Od. 1862, 12. Cf. id. Il. 244, 46 et 701, 18. — *χεῖρα*, Meineke *χῖδρα*.

Fr. 27. Priscian. VII 7: „Nec mirum, quum Graccorum quoque poetae similiter inveniuntur protulisse vocativos in supradicta terminatione. Anacreon Ἥλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα.“ ubi codd. varias corruptelas exhibent neque tamen lectio incerta. Καλλιλαμπέτη hic affert Et. M. 670, 19. Cram. An. Ox. III 389, 21. 390, 14. Favorin. 363.

Fr. 28. Attil. Fortunat. 359: „Secundum colon Anacreon sic: Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς π. καλλιρόου προχοάς. Ita Ursinus, cod. (B) Gaisf. ῥίψας ποταμον ἰλλιροῦ τροχοάς. (cod. A Keilii ἀσπ. ῥίψ' ἐς ποταμὸν καλλιροῦ τροχοάς.) Quae correxi, nam metrum choriambicum requiritur; Schneidewin coni. καλλιρόοιο δίνας. Est autem hic versus ex eodem, opinor, carmine, ex quo fr. 29, qui non trimeter sed tetrameter primo pede carens est, videturque unus tantum versus — — — — — inter fr. 28 et 29 intercidisse.

Fr. 29. Et. Gud. 333, 22: *Κόκκυξ ὄρνεον ἐαρινὸν παρακλήσιον ἰέρακι, ἢ ὄρνεον δειλότατον, ὡς Ἀνακρέων φησί· ἐγὼ δ' αὐτῆς φεύγω ὥστε κόκκυξ.* Cf. Et. M. 524, 51 ubi Havn. et Flor. ἀπ' αὐτῆς φεύγω, V ἀπ' αὐτῆς φάγω. Scripsi ἀπ' αὐτίς, Schneidewin φύγον, qui praeterea αὐτῆς coni.

Fr. 30. Hephaest. 96: *Ἀνακρέων οὐκ λαμβικῶ, ἀλλὰ χοριαμβικῶ ἐπιμύκτω πρὸς τὰς λαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν· Τὸν λυροποιὸν κτλ.* (E Turn. στράτιν et κομήσει). Emendavi auctore Poll. VII 177: *μυροποιός· Ἀνακρέων.* — *ἡρόμην*, Hecker *ἡχθόμην*.

Fr. 31. Hephaest. 52: *Τρίμετρα δέ, ὅλον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρυόεσάν κτλ.* ubi N ἐφίλησαν. Repetit Schol. Heph., adde Schol. Hermog. Rhett. VII 488 ubi *δακρυόεσά τε φίλησεν αἰχμήν*, unde *αἰχμήν* videtur restituendum.

32. [29.]

Ὀινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρόν
οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

33. [30.]

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε πειθώ.

34. [31.]

Εἴμι λαβὼν ἐς Ἥρης.

35. [32.]

1021

Ἴπποθόρον δὲ Μυσοί
εὐρεῖν, μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

36. [36.]

Αἰνοπαθῇ πατρίδ' ἐπόψομαι.

Fr. 32. Athen. XI 475 F: Ἀνακρέων· Ὀινοχόει κτλ.

Fr. 33. Schol. Pind. Isth. II 9: Τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἶρηκε, καὶ μήποτε ἡ ἀπότασις ἐστὶν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημμένα· φησὶ γὰρ οὐδ' ἀργυρέη κώτ' ἔλαμπε Πειθώ. ed. Rom. ἢ κώτε ἔλ. πνθώ. scripsi κω τότ', Schneidewin κώκοτ'. Ceterum cf. Tzetz. Chil. VIII 828.

Fr. 34. Attil. Fortunat. 359 ed. Gaisf.: „Apud Anacreontem: εἴμι λαβὼν εἰσάρας.“ Scripsi εἴμι λαβὼν ἐς Ἥρης, antea ἐς ὥρας conieci; emendatio incerta.

Fr. 35. Schol. Hom. Il. ω 278: Μυσοὶ πλησίον ὄντες Ἐνέτων, ὅθεν ἡμιόνων γένος, ἧ ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων· Ἀνακρέων· Ἴπποθόρον . . . ἵππους, ἐξ ὧν ἡμιόνοι. — V. 1. ἵπποθόρον dicere videtur νόμον, cui hoc nomen fuit inditum, atque explicandi gratia subiecit μῖξιν κτλ., ut non opus sit Schneidewini coni. ἵπποθόρω. — V. 2. εὐρεῖν, fort. εὐρον legendum. Hartung πρὸς ἵππους delet. Hecker omnino Anacreonti abiudicat, corrigens Ἡρακλέων.

Fr. 36. Schol. Hom. Od. μ 313: Αἰνοπαθῇ πατρίδ' ἐπόψομαι· παρ' Ἀνακρέοντι. Adde Cram. Anecd. Par. III 480, 31: Ἐδεῖ χωρὶς τοῦ ν̄ ζαῖ, ὡς τὸ ἀκραῖ Ζέφυρον, ἐστὶν οὖν Ἀιολικὸν τὸ μετὰ τοῦ ν̄ καὶ ἔδει αὐτὸ Ἀιολικῶς βαρύνεσθαι, ὡς τὸ αἰνοπαθῇ πατρίδ' ἐπόψομαι παρὰ Ἀνακρέοντι. videtur Anacreon scripsisse: Αἰνοπαθῇν ἵνα πατρίδ' (vel Ἀθαμαντίδα πατρίδα, vid. fr. 117) ἐπόψομαι, sed Aeolicus accentus non requiritur; ac fortasse poeta forma αἰνοπαθῇν etiam sine metri necessitate usus est, quemadmodum est in Siculo epigrammate hand ineleganti θυμαρῇν βιοτᾶς ὄλβον ἔχοιεν ἀεί, ubi Ritschl Op. I 785 perperam θυμαρῇ correxit.*) Hartung αἰνοπαθῇν ἀπάτερθεν (vel Ἀθαμαντίδ') ἐπ. Hermann Opusc. VI 1, 272 coniungit cum Hesiodi frag-

*) Θυμαρῇν dedi obsecutus Herodiano, qui praecipit oxytonon esse θυμαρῆς, paroxytonon θυμήρης, sed subtilius quam verius hoc discrimen excogitavisse videtur.

37. [35.]

Ἰχθυονον ἰχθυος . . .
 ἰχθυονον ἰχθυονον ἰχθυονον.

38. [36.]

Ἰχθυονον ἰχθυονον ἰχθυονον.

39. [37.]

1022

Πλεπας δ' ἰχθυονον.
 πλεπας ἰχθυονον ἰχθυονον.

40. [38.]

Σε γὰρ φη

Ταργήλιος ἰχθυονον
 δισκείν.

παρὰ δὲ Ζωναρὰ 945 'Ἡσίοδος' αἰτὸν μὴ πεπὶνα γενέσθαι) in hunc
 modum:

Αἰτὸν μὴ πεπὶνα γενέσθαι,
 δισκείν δὲ ἰχθυονον ἰχθυονον.

Fr. 37. Pollux VII 172: Ἰχθυονον δὲ ἄγρος ἔχον πεπὶνας ἐλειο-
 σείων ὅταν εἴπῃ Ἀνακρέων τὸ ἐκ οἰκιστῶν πλέγμα δηλοῖ. ἐλειοσειῶν
 Hemsterhuys. vulgo ἀγγειοσειῶν. et sic vel ἀγγειοσειῶν codd. (solus
 C ἐλειῶν). Scripsi ἀγγειῶν σείων, nam ἀγγείων minus placet: olim
 ἀγγειοσειῶν conieci. Resp. Hesychius: Κεχλήωμαι . . . καὶ χήλινον
 τὸ πλεκτὸν ὁ δὲ ὡς Ἀνακρέων.

Fr. 38. Hesych. v. Ἐρμα. ἔρμα ἢ ἔρμα ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπι-
 κρηματισόμενον. ὥστε μὴ βλέπειν. τόπον τῆς θαλάσσης. καὶ Ἀνακρέων.
 ἀσήμεν κτλ. Resp. huc Harpocrat. 86 ed. Bekk. ubi libri ἔρμᾶν, ἔρμᾶν,
 ἔρμᾶν. Phot. 15, 1 (ubi cod. ἔρμᾶν), Suidas v. ἔρμᾶν, Zonar. 860
 (ἔρμᾶν). Item huc refero Hesychii glossam ἀφανῶν, ἀγνώ-
 στων. Perperam Blass hic ionicī numeri vestigia deprehendit.

Fr. 39. Athen. XV 674 D: Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν
 τραχὴλον στεφάνους ὑποθυμιάδας . . . καὶ Ἀνακρέων πλεπῆς κτλ. —
 V. 1. ὑποθυμιάδας Dindorf, v. ὑποθυμιάδας. — V. 2. στήθει, A στή-
 θισιν. Resp. huc Athen. XV p. 678 D. Unde Blass haec ad ionicum
 numerum revocat.

Fr. 40. Apollon. de Synt. 238: Καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παρ-
 αγωγή τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν ὡς φησὶν,
 ἵε' οὐ τὸ χρῆ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελεῖτο, ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέωντι· σὲ
 γὰρ (huc add. in A corr.) φη (hoc om. BCDMS) ταργήλιος ἐμμελῶς
 (ita Bekker, A ἐμμελ. ὡς, vulgo ἐμμελῶς) δισκείν. Verba σὲ γὰρ φη
 ταργήλιος etiam afferunt Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 543, 7. Schol.
 Hom. II. ε 256. Adde praeterea Cram. An. Ox. IV 411, 23: Ἀπὸ δὲ τοῦ
 φημί γίνεται φῆς, φησί, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν φῆς . . . (leg. φῆ· σὲ) γὰρ
 φη Ταργήλιος ἀντὶ τοῦ φησί· τὸ δὲ Ταργήλιον ὄνομα δαίμονος ἐστί.
 et Choerob. II 495. Acuendum esse φῆ praeter Apollonium praecepit

41. [39.]

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεὶ τε
στεφανοῦται τε λόγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα.

42. [40.]

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχέισθων.

43. [41.]

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἦβη πάρα, γηράλαιοι δ' ὀδόντες. 1023

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βίοντος χρόνος λέλειπται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

Herodianus, vid. Ioh. Alex. de acc. 21 φησί, ὅπερ πάλιν ἀποκοπὴν ὀξύνεται· τὸ γὰρ φη ἀντὶ τοῦ φησί. Quod olim dixi, posse haec ad glyconeorum numerum revocari:

Σὲ γάρ
φῆ Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν

iam retracto, siquidem breviatae formae solent novissimum versus locum obtinere: Hesiodus tamen medio versu collocavit Op. 529 *δεικνυ* et 777 *νῆ* (ubi nunc *νει* legitur), quae formae si paradosis integra est apocopen ostendant, neque possunt componi cum Aeolicis *γέλαι*, *δίδοι*, *δοκίμοι*, quorum diversa est origo. — Ceterum Hecker *ἐμμενέως*, Cobet *δισκεῖν* coniecerunt: Hartung, qui φῆ dicit nihil aliud quam *ἐφη* esse, *δικεῖν* scripsit.

Fr. 41. Athen. XV 671 E: *Διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἀνακρέοντι) λόγῳ τινὲς στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν· Μεγίσθης κτλ. Ὁ γὰρ τῆς λόγου στέφανος ἄτοπος κτλ.* et eosdem versus repetit ib. p. 673 D. — V. 1. ὁ Μεγίστης Gaisford, vulgo *Μεγίσθης*, sed B *Μεγίστης*. — *ἐπεὶ τε* AB, *ἐπειτ'* B, vulgo *ἐπειδὴ*. — V. 2. *τε λόγῳ* P, vulgo *τῇ λόγῳ* (B *λόγῳ*). Praeterea priore l. P *στεφανοῦνται*, B *ἐστεφανοῦνται*, et deinde ABP *πίνουσι*. Resp. huc Athen. XV 674 A et Poll. VI 107.

Fr. 42. Athen. X 430 D: *Ὁ δ' Ἀνακρέων ἐπὶ ζωρότερον, ἐν οἷς φησὶ· Καθαρῇ κτλ. — πέντε τε* Dindorf, vulgo *πέντε*. — *τρεῖς*, A *τρὶς*. — *ἀναχέισθων* scripsi, vulgo *ἀναχέισθω*, ac fortasse librorum scriptura non sollicitanda; certe in Doriensium titulis *διδόςθω* alia passim pluralis numeri vice funguntur, vid. Ahrens D. Dor. 296, et Hom. Il. IX 170 *ἐπέσθω* nonnulli pro *ἐπέσθων* legebant (*γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ σ*), item in vetusto titulo Tegeatico, quem Kirchhoff in Annal. Ac. Berol. 1870, 51 seq. non recte Spartae vindicare conatus est, pluralis *ἀνελόςθω* eandem clausulam, quam singularis *ἀνελέσθω* ostendat.

Fr. 43. Stob. Floril. CXVIII 13: *Ἀνακρέοντος*. Miro iudicio Bernhardt Hist. Litt. Graec. II 500 et 503 (p. 614 ed. 2) hoc carmen a monacho Anacreonti subditum esse censet. — V. 1. *ἡμῖν* Stephanus, nisi *ἡμῖν malis*, vulgo *ἡμῖν*. — *κάρη* A Vind., vulgo *κάρα*. — V. 2. *οὐκέθ'*, *οὐκέτ'* Schneidewin. — V. 4. *ἀνασταλύζω*, Arsen. *ἀνασταλίζω*, Scaliger

POETAE MELICI.

ἄλλος μυχός, ἀργαλέη, ἄλλος
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

44. [43.]

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

45. [42.]

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

46. [44.]

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

ΠΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΝ.

47. [45.]

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

ἄλλος μυχός, ἀργαλέη, ἄλλος —
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
singuli versus dia-

metrum, ex puris ionicis com-

positum esse censet.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.
καὶ πάλι ἑτοίμον καταβάντα ἀν' ἀνακτόρου.

48. [46.]

1024

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

49. [47.]

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

50. [48.]

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἄν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

51. [49.]

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσεως
ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Fr. 48. Phavor. ap. Stob. Floril. LXVI 6: Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἄν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδί μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπέκειρατο, λέγων ταῦτα· Ἀπ. κτλ. Malim ἀπέκείρατο: nam ad Smerdien ipsum, non ad Polycratem culpam retulit poeta, ut Aelian. V. H. IX 4 dicit: ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιάσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς, μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπικάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὀπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν.

Fr. 49. Etym. M. 714, 38: Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ἱ, ᾧ χρῆται Ἀνακρέων, ὡς· Θρηκίην κτλ. scripsi Θρηκίην.

Fr. 50. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται Ἀπό μοι κτλ. Eadem Apostol. III §0 b. — V. 2. οὐδαμὰ, A οὐδάμα.

Fr. 51. Athen. IX 396 D: Καὶ Ἀνακρέων δὲ φησιν· Οἶά τε ν. Eadem Aelian. Hist. An. VII 39: Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας . . . καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησὶν· οἶά τε νεβρὸν . . . ἐπτοήθη. Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσεως γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἰρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. ἐροέσεως enim coni. Zenodotus, vid. Schol. Pind. Ol. III 62: Τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἶά τε κτλ. Ζηνόδοτος δὲ μετεποίησεν ἐροέσεως. Adde Eust. II. 711, 34. Respicit etiam Pollux V 76. — V. 1. ἀγανῶς solus Schol. servavit. Hartung νεοθηλέα delet. Fortasse totus locus sic digerendus:

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν
νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης
κεροέσεως ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

V. 2. ὕλης scripsi, Schol. ὕλαις, ὕλη rell. — V. 3. ἀπολειφθεῖς Athen., ὀπολειφθεῖς Ael. (ubi cod. Par. 2 νεοθῆλυν . . . ἦτε vel οἶτε . . . κροκέσεως ὀπολειφθεῖς) et Schol. — ὑπὸ Schol., ἀπὸ ceteri.

52. [50.]

1025

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῶ.

53. [52.]

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλη παῖζων.

54. [53.]

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Λιονύσῳ.

55. [54.]

Λιονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

*56. [55.]

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

57. [56.]

Φίλῃ γὰρ εἰ ξένοις, ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Fr. 52. Et. M. 713, 26: Σινάμωροι (σινάμωροι VDM a m. pr.) π. θυρωροί (V θυρροι) ἐν δευτέρῳ (cod. Flor. ἐν α') Ἀνακρέων. μεμνημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι. — scripsi θυρωρῶ.

Fr. 53. Athen. X 427 D: Ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος πεποίηκε Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ παῖζων. — Σικελὸν Grotefend, παῖζων ego scripsi, ἑλίζων Emperius coni.

Fr. 54. Athen. XV 674 C: Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη Ἐπὶ κτλ. Eadem Eust. 1908, 55 omisso v. Λιονύσῳ. et Schol. Pind. Ol. III 19: Ἀνακρέων. ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στέφανον (cod. στεφάνων) θέμενοι. — V. 1. ἐπὶ, ap. Ath. L Cant. ἐπεί. — V. 2. ὀρτὴν Hermann, v. ὀρτήν.

Fr. 55. Hephaest. 69: τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται . . . τὸ δὲ καταληκτικόν Λιονύσου κτλ. — E Λιονύσου σαῦλα. Fort. σαῦλαι.

Fr. 56. Schol. Aeschyl. Prom. 128: Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίῳ ἑρῶν, καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ (Welcker μέλεις αὐτοῦ ὁ τραγικός). ἔχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς. ἔστι δὲ ταῦθ' ὁμοία τῷ Οὐδ' αὖ ἐάσεις με κτλ. Correxerit Hermann et probabiliter Anacreonti tribuit versum, qui videtur ex carmine in Critiam petitus esse. Anacreontis carmina in Critiam resp. Plato Charm. 157 E.

Fr. 57. Athen. X 433 F: Καὶ Ἀνακρέων. φίλῃ κτλ. — εἰ ξένοις VL, A εἰς ξείνεις, P εἰ ξείνεις, B δὲ ξείνεις, Schneidewin εἰς ξείνοις. Meineke ad iambicum numerum revocat. . . Φίλῃ γὰρ εἰς ξένοις. ἔασον δέ με | διψῶντ' ὀπιείν. qua mutatione non est opus, nam hoc ipsum poeta verecunde verbo πιεῖν significavit.

58. [57.]

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν * *

59. [58.]

1026

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

60. [59.]

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

61. [60.]

Παρὰ δηῦτε Πυθόμενδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

62. [61.]

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρει δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους, ἐνεικον, ὥς δῆ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

Fr. 58. Apollon. Sophist. 87, 21: Θέσθαι . . . καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θεσμὸς λέγεται, καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· ἀπὸ δ' κτλ. — cod. θυμὸς et θυμὸν. Resp. Et. M. 448, 15, cf. Mingar Codd. Nan. 495. — Ἀπὸ δ' ἐξείλετο Heckero suspectum, sed iniuria: quod vulgo dicit solet ἐξαφαιρεῖσθαι, poeta inverso ordine protulit, quemadmodum et apud Eurip. Iph. Taur. 1278: ἀπὸ δὲ λαθροσύναν νυκτωπὸν ἐξείλεν βροτῶν.

Fr. 59. Schol. Eurip. Hec. 934: καὶ δωριάζειν τὸ γυμνουμένας φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα κτλ. Cf. Eustath. II. 975, 30: Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι διημέρεον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπορημέναι, κτλ.

Fr. 60. Ammon. 42 Valck. Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' κτλ. vulgo ἐπιβόητον et sic Et. Gud. 142, 45 et 199, 3 (ubi praeterea γείτονα), sed Anacreontem dixisse ἐπίβωτον testatur Eust. 1856, 12.

Fr. 61. Hephaest. 70: Τὸ δὲ (δίμετρον τὸ addidit Mehlhorn) ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ· Παρὰ κτλ. — V. 1. δηῦτε scripsi, vulgo δ' ἡῦτε, A δηῦτε. — Πυθόμενδρον AFIE γρ., Πυθόμενδρον CP in marg., Πυθόμεαν δὲ Turn. EP. — V. 2. κατέδυν Ἔρωτα scripsi, legebatur κατέδυν' ἔρωτα.

Fr. 62. Athen. XI p. 782 A: Ἀνακρέων· Φέρ' ὕδωρ κτλ. — V. 1. affert Demetr. de elocut. c. 5. — V. 2. ἡμῖν, vulgo ἡμῖν. — V. 3 extr. et v. 4 affert Eust. II. 1322, 53: Παράγωγον ὄῃμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ χοῖσις παρὰ Ἀνακρέοντι, ὥς μὴ πρὸς τὸν Ἐ. π. et Orion p. 62,

63. [62.]

"Αγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
 κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
 προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχείας
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἶνον
 5 κνᾶθους, ὡς ἀνυβρισιτί
 ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

1027

* * *
 "Αγε δηῦτε μηκέθ' οὔτω
 πατάγω τε κάλαλητῶ
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἶνω
 10 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

64. [63.]

Χθόνιον δ' ἑμαντὸν ἤρεν.

65. [64.]

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν

31: Ἀνακρέων· ὡς δὴ πρὸς ξρ. πνκ. ubi recte δὴ scriptum, nam etiam Athen. μῆ, Dobree coni. ἄν. Resp. Et. M. 345, 39, ubi cod. Flor. Anacreontis verba ὡς ἤδη κτλ. addit.

Fr. 63. Athen. X p. 427 A: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἰς οἶνον πρὸς δύο ὕδατος· Ἀγε κτλ. . . . βασσαρήσω. Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν· Ἀγε δεῦτε κτλ. Est haud dubie ex eodem carmine, cuius exordium est fr. 62. V. 1—5 κνᾶθους Athen. affert XI 475 C et Eust. Od. 1476, 31. — V. 1. ἡμῖν Dindorf, vulgo ἡμῖν. — V. 2. ὅπως, Ath. altero l. ὅπως. — V. 3. δέκ' poster. loco, priore δ' vel δέ. — ἐγχείας, priore l. APV ἐγκέας. — V. 5. ἀνυβρισιτί Baxter, A ἄν ὑβρισιτίως, PVL ἄν ὑβρισιτιώσαν. Apparet ἀνυβρισιτίας supra scriptum fuisse, et hoc ipsum praefert Blass, ut hiatus removeatur. — V. 6. ἀνὰ δηῦτε scripsi, AB ἀναδευτε, PVL ἀναθεν. — V. 7—10 usque ad μελετῶμεν affert commentator Cruq. Horat. Carm. I 27, 1: „Ad convivias sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumptus ex Anacreonte libro tertio: Ἀγε δῶτε κτλ.“ quae ipse Cruquius addidit descripta ex editione Lambini, unde etiam illud δῶτε repetiit. Porphyrio, qui quidem haud dubie hunc ipsum locum respexit, nihil nisi haec adscripsit: „Ode προτρεπτικὴ est haec ad hilaritatem, cuius sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“ — V. 8. δηῦτε scripsi, A δηυτε, B δήντε, P δήτε, VL δότε. — V. 11 in fine versum omissum esse censet Meineke, velut Κλεῖσωμεν Λιόνυσον.

Fr. 64. Schol. Hesiod. Theog. 767: Τὸ δὲ χθονίου ἢ τοῦ (l. ἦτοι) στυγεροῦ, ὡς Ἀνακρέων· χθ. δ' ἑμ. ἤρεν. — cod. S ἦγον, in edit. 1 scripsi ἦρον, sed gravius vitium latet, fort. χθόνιον δὲ μάψ δνειρον, vel χθονίων δειματ' ὄνειρων. Hartung χθόνιον δ' εἶδον ὄνειρον.

Fr. 65. Clem. Alex. Strom. VI 745: Ἀνακρέοντος ποιήσαντος·

μέλομαι βρύνοντα μίτραις
 πολυανθέμοις αείδειν·
 ὃδε γὰρ θεῶν θυναστής,
 5 ὃδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

66. [65.]

Ἀλλὰ πρόπινε
 χαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

67. [66.]

Ἀδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῦ.

68. [67.]

1028

Μνᾶται δηῦτε φαλακρὸς Ἀλεξίς.

Ἔρωτα κτλ. Εὐριπίδης γράφει· Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται κτλ. Affert etiam Arsen. Viol. 110. Iam in ed. pr. in suspicionem vocavi hos versiculos, postea plane seclusi et Anacreonteis subieci; in primis similitudo quae intercedit inter hos versus et Anacreonteum carmen 53 effecit, ut confidenter Teio poetae abiudicarem, quamquam hoc argumentum anceps esse intellego, nam passim etiam germana Anacreontis carmina exemplo fuerunt imitatoribus. Nunc quamvis dubitanter in suum locum restitui, descripsit enim Clemens haec copiis usus grammaticorum, qui de furtis antiquorum scriptorum commentati erant, qui quidem saepe secus iudicant, sed eosdem scienter dolo malo subditicium carmen Anacreonti tribuisse aegre crediderim, nisi forte Clementem hoc et alia quaedam exempla suo periculo addidisse statuas: hic enim novicio poemate facile decipi poterat, in quem errorem etiam Gellius incidit. Sane inter hos versiculos et novicia Anacreontea ionicis dimetris condita insignis intercedit similitudo, sed tenendum est istos versificatores usos germanis carminibus ad hoc exemplum sua edolavisse, cum priores qui hemiambos composuerunt neque numeris neque sermone Teium poetam aemulati sint. Vocabulum θυναστής, quamvis non usitatum nisi apud Atticos, calumniae est expers: neque μέλομαι αείδειν, quamvis solitarium, in suspicionem vocare ausim. — V. 1. τὸν addidit Baxter. — V. 2. μέλομαι . . . αείδειν Hermann, quod recepi, quamquam desidero huius usus antiquum auctorem; Clem. μέλομαι . . . αείδων, sed cod. Par. αείδειν, Arsen. μέλομεν . . . αείδει. Sylburg μέλω . . . αείδων scripsit. — V. 4 et 5. ὃδε, Clem. ὁ δέ. — θυναστής, Blass ὁ θυναστής.

Fr. 66. Schol. Pind. Ol. VII 5: Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἄμα τῷ κραματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων Ἀλλὰ κτλ. ἀντὶ τοῦ χαρίζον.

Fr. 67. Hephaest. 39: Ὅστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα (ita Turn. E, ἄλλα CPA) ᾄσματα συνέθηκεν. Ἀδυμελές (A ἀδυμελές) κτλ. Eadem Plotius 264 ed. Gaisf.

Fr. 68. Hephaest. 39: Ὅστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾄσματα συνέθηκεν . . . καὶ Μνᾶται κτλ. — δηῦτε scripsi, vulgo δηῦτε, Turn. δεῦτε, Fl δ' ἤνται.

37. [35.]

. . . Χήλινον ἄγγος . . .
ἔχον πυθμένεας ἀγγίων σελίνων.

38. [36.]

Ἀσήμων ὑπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι.

39. [37.]

1022

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

40. [38.]

Σὲ γάρ φη

Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν.

mento ap. Zonaram 948 (Ἡσίωδος· αἰετὸν μὴ πετῆνα γενέσθαι) in hunc modum:

Αἰετὸν με πετῆνα γενέσθαι,
Αἰνοπαθῇ ἵνα πατριδ' ἐπόψομαι.

Fr. 37. Pollux VII 172: Χήλινον δὲ ἄγγος ἔχον πυθμένεας ἐλειοσελίνων ὅταν εἴπῃ Ἀνακρέων τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. ἐλειοσελίνων Hemsterhuys, vulgo ἀγγελοσελίνων, et sic vel ἀγγεοσελίνων codd. (solus C ἐλείων). Scripsi ἀγγίων σελίνων, nam ἀγλαῶν minus placet: olim ἀγγειοσελίνων conieci. Resp. Hesychius: Κεχήλωμαι . . . καὶ χήλινον τὸ πλεκτὸν ὁ (l. ὡς) Ἀνακρέων.

Fr. 38. Hesych. v. Ἐρμα· ἔρεισμα ἢ ἔργμα ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐκκυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης. καὶ Ἀνακρέων· ἀσήμων κτλ. Resp. huc Harpocrat. 86 ed. Bekk. ubi libri ἐρμᾶν, ἐρμᾶν, ἐρμίαν. Phot. 15, 1 (ubi cod. ἐρμᾶν), Suidas v. ἐρμᾶν, Zonar. 860 (ἐρμᾶν). Item huc refero Hesychii glossam ἀσήμων· ἀφανῶν, ἀγνώστων. Perperam Blass hic ionicī numeri vestigia deprehendit.

Fr. 39. Athen. XV 674 D: Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας . . . καὶ Ἀνακρέων· πλεκτὰς κτλ. — V. 1. ὑποθυμιάδας Dindorf, v. ὑποθυμιάδας. — V. 2. στήθεσι, A στήθεσιν. Resp. huc Athen. XV p. 678 D. Unde Blass haec ad ionicum numerum revocat.

Fr. 40. Apollon. de Synt. 238: Καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παρ-αγωγῇ τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν ὡς φησίν, ἐξ οὗ τὸ χρῆ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελείτο, ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέοντι· σὲ γάρ (haec add. in A corr.) φη (hoc om. BCDMS) ταργήλιος ἐμμελέως (ita Bekker, A ἐμμελ. ὡς, vulgo ἐμμελῶς) δισκεῖν. Verba σὲ γάρ φη ταργήλιος etiam afferunt Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 543, 7. Schol. Hom. II. ε 256. Adde praeterea Cram. An. Ox. IV 411, 23: Ἀπὸ δὲ τοῦ φημι γίνεται φῆς, φησί, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν φῆς . . . (leg. φῆ· σὲ) γάρ φη Ταργήλιος ἀντὶ τοῦ φησί· τὸ δὲ Ταργήλιον ὄνομα δαίμονος ἐστὶ. et Choerob. II 495. Acuendum esse φῆ praeferat Apollonium praecepit

41. [39.]

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεὶ τε
στεφανοῦται τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα.

42. [40.]

Καθαρῇ δ' ἐν κελεύβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχέισθων.

43. [41.]

Πολιοὶ μὲν ἥμιν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη πάρα, γηράλειοι δ' ὀδόντες. 1023

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λείλειπται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύξω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

Herodianus, vid. Ioh. Alex. de acc. 21 φησί, ὅπερ πάλιν ἀποκοπὴν ὀξύνεται· τὸ γὰρ φη' ἀντὶ τοῦ φησί. Quod olim dixi, posse haec ad glyconeorum numerum revocari:

Σὲ γάρ
φη' Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν

iam retracto, siquidem breviatae formae solent novissimum versus locum obtinere: Hesiodus tamen medio versu collocavit Op. 529 δεικνυ et 777 νῆ (ubi nunc νεῖ legitur), quae formae si paradosis integra est apocopen ostendant, neque possunt componi cum Aeolicis γέλοι, δίδοι, δοκίμοι, quorum diversa est origo. — Ceterum Hecker ἐμμελέως, Cobet δισκεῖν coniecerunt: Hartung, qui φη' dicit nihil aliud quam ἐφη esse, δισκεῖν scripsit.

Fr. 41. Athen. XV 671 E: Διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἀνακρέοντι) λόγῳ τινὲς στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν· Μεγίσθης κτλ. Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος κτλ. et eodem versus repetit ib. p. 673 D. — V. 1. ὁ Μεγίστης Gaisford, vulgo Μεγίσθης, sed B Μεγίστης. — ἐπεὶ τε AB, ἐπειτ' B, vulgo ἐπειδή. — V. 2. τε λύγῳ P, vulgo τῇ λύγῳ (B λόγῳ). Praeterea priore l. P στεφανοῦνται, B ἐστεφανοῦνται, et deinde ABP πίνουσι. Resp. huc Athen. XV 674 A et Poll. VI 107.

Fr. 42. Athen. X 430 D: Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησὶ· Καθαρῇ κτλ. — πέντε τε Dindorf, vulgo πέντε. — τρεῖς, A τρίς. — ἀναχέισθων scripsi, vulgo ἀναχέισθω, ac fortasse librorum scriptura non sollicitanda; certe in Doriensium titulis διδόσθω alia passim pluralis numeri vice funguntur, vid. Ahrens D. Dor. 296, et Hom. II. IX 170 ἐπέσθω nonnulli pro ἐπέσθων legebant (γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ θ), item in vetusto titulo Tegeatico, quem Kirchhoff in Annal. Ac. Berol. 1870, 51 seq. non recte Spartae vindicare conatus est, pluralis ἀνελόσθω eandem clausulam, quam singularis ἀνελέσθω ostendat.

Fr. 43. Stob. Floril. CXVIII 13: Ἀνακρέοντος. Miro iudicio Bernhardt Hist. Litt. Graec. II 500 et 503 (p. 614 ed. 2) hoc carmen a monacho Anacreonti subditum esse censet. — V. 1. ἥμιν Stephanus, nisi ἡμιν malis, vulgo ἡμῖν. — κάρη A Vind., vulgo κάρα. — V. 2. οὐκέθ', οὐκέτ' Schneidewin. — V. 4. ἀνασταλύξω, Arsen. ἀνασταλίξω, Scaliger

ἔστω γὰρ ἄν τις τις ἀντίθετος ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ
ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ

44. [43.]

ἔστω γὰρ ἄν τις τις ἀντίθετος ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ

45. [44.]

ἔστω γὰρ ἄν τις τις ἀντίθετος ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ
ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ

46. [45.]

Ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ

ΠΡΟΣ ΣΜΕΡΔΙΗΝ.

47. [45.]

Μεγάλη ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ
ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ

ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ. — V. 5. ἀντιπαραστήσῃ, ἀντιπαραστήσῃ. —
V. 6. ἀντιπαραστήσῃ, ἀντιπαραστήσῃ. Blass haec in dimetrum re-
dixit, ut duae sint strophae kenogram versiculorum, singuli versus ἀντι-
παραστήσῃ praeter verum strophae praenultimum, ex puris ionicis com-
positum. Eandem notam etiam fr. 64 observatam esse censet.

Fr. 44. Max. Tyr. XXIV 9: Ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν σοφιστικὴν
ἀντιπαραστήσῃ, ἡμῶν ἰσχυρῶς τοι συνηβάν· χάριεν γὰρ ἔχεις ἡθὺς, quae
concordat. Cf. Herodiani. περὶ μου. λέξ. 14, 21: ὁ μὲντοι Ἀνακρέων καὶ
χρησιμότητι εἶπεν. ἡθὺς, Hartung ἡθὺς.

Fr. 46. Max. Tyr. XXIV 9: Ἡ δὲ τοῦ Τητίου σοφιστοῦ τέχνη
τοῦ νότου ἡθὺς καὶ τρόπον· καὶ γὰρ πάντων ἐστὶ τῶν καλῶν καὶ ἐπαι-
νῶν πάντας· μετὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν
Αἰσίου καὶ Ἀντιπαραστήσῃ καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν
σοφιστικὴν ἡμῶν ἰσχυρῶς καὶ τὴν τέχνην ἀντιπαραστήσῃ. Ἐμὲ γὰρ
λόγων εἶναι καὶ τὴν τέχνην ἀντιπαραστήσῃ. — V. 1. νῆτοι adiecti, cum prius λόγων (ἐμῶν) scri-
psisset, Huius λόγων μελῶν τ'. — V. 2. ἡθὺς Valckenaer, vulgo διδῶ.
Schneidewin μὲν γ' ἀντιπαραστήσῃ.

Fr. 46. Schol. II, φ 88: Αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα ἀμφ' ἀστρα-
γάλοις ἐρῶσιν· καὶ ἴσιν ἰωνικώτερον· Ἀστρ. κτλ. Ἀνακρέων.
μετὰ τὸν ἐπὶ κῶδοιμοι, vulgo εἶσι et κῶδοιμοί, Hartung Στραγάλοι
novavit.

Fr. 47. Herodiani. 88: Καὶ τῶν βραχυκαταλήκτων δὲ ἄν. ὅλα ἄσματα
ἀντιπαραστήσῃ· Μεγάλοι (μεγάλων C, μέγαλον P) κτλ. Affert etiam gramm.
Hartung ap. Gaisf. Herod. p. 323 ed. sec., ubi ἔλυσεν v. 2 legitur. Scri-
psi ἀντιπαραστήσῃ et ἔρως, vulgo δ' ἡθὺς et ἔρως. Resp. hoc carmen Athen.
VII 410 E et Aelian. Var. Hist. IX 4.

48. [46.]

1024

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

49. [47.]

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

50. [48.]

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἄν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

51. [49.]

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσεως
ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Fr. 48. Phavor. ap. Stob. Floril. LXVI 6: Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἄν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδί μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπέκειρατο, λέγων ταῦτα· Ἀπ. κτλ. Malim ἀπέκειρατο: nam ad Smerdien ipsum, non ad Polycratem culpam retulit poeta, ut Aelian. V. H. IX 4 dicit: ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιάσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς, μετήγαγε δὲ τὸ ἐγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὀπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν.

Fr. 49. Etym. M. 714, 38: Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ι, ᾧ χρῆται Ἀνακρέων, οἶον· Θρηκίην κτλ. scripsi Θρηκίην.

Fr. 50. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχημάτισται Ἀπό μοι κτλ. Eadem Apostol. III §0 b. — V. 2. οὐδαμὰ, A οὐδάμα.

Fr. 51. Athen. IX 396 D: Καὶ Ἀνακρέων δὲ φησιν· Οἶά τε ν. Eadem Aelian. Hist. An. VII 39: Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας . . . καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησὶν· οἶά τε νεβρὸν . . . ἐπτοήθη. Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσεως γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἶρει τῇ ἀντιλογίᾳ. ἐροέσεως enim coni. Zenodotus, vid. Schol. Pind. Ol. III 52: Τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἶά τε κτλ. Ζηνόδοτος δὲ μετεποίησεν ἐροέσεως. Adde Eust. II. 711, 34. Respicit etiam Pollux V 76. — V. 1. ἀγανῶς solus Schol. servavit. Hartung νεοθηλέα delet. Fortasse totus locus sic digerendus:

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν
νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης
κεροέσεως ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

V. 2. ὕλης scripsi, Schol. ὕλαις, ὕλη rell. — V. 3. ἀπολειφθεῖς Athen., ὀπολειφθεῖς Ael. (ubi cod. P'ar. 2 νεοθῆλυν . . . ἦτε vel οἶτε . . . κρο-
κοέσεως ὑπολειφθεῖς) et Schol. — ὑπὸ Schol., ἀπὸ ceteri.

52. [50.]

1025

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῶ.

53. [52.]

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλη παίζων.

54. [53.]

Ἐπὶ δ' ὄφρυσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

55. [54.]

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

*56. [55.]

Οὐδ' αὖ μ' ἑάσεις μεθύοντ' οἶκαδ' ἀπελθεῖν;

57. [56.]

Φίλῃ γὰρ εἰ ξένοις, ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Fr. 52. Et. M. 713, 26: Σινάμωροι (σινάμωροι VDM a m. pr.) π. θυρωροί (V θυρροί) ἐν δευτέρῳ (cod. Flor. ἐν α') Ἀνακρέων. μεμνημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι. — scripsi θυρωρῶ.

Fr. 53. Athen. X 427 D: Ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλη παίζων. — Σικελὸν Grotefend, παίζων ego scripsi, ἑλίζων Emperius coni.

Fr. 54. Athen. XV 674 C: Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη· Ἐπὶ κτλ. Eadem Eust. 1908, 55 omisso v. Διονύσῳ. et Schol. Pind. Ol. III 19: Ἀνακρέων· ἐπὶ δ' ὄφρυσιν σελίνων στεφανόν (cod. στεφάνων) θέμενοι. — V. 1. ἐπὶ, ap. Ath. L Cant. ἐπεί. — V. 2. ὀρτὴν Hermann, v. ἑορτὴν.

Fr. 55. Hephaest. 69: τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχημάτισται . . . τὸ δὲ καταληκτικόν· Διονύσου κτλ. — E Διονύσου σαῦλε. Fort. σαῦλαι.

Fr. 56. Schol. Aeschyl. Prom. 128: Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίῳ ἑρῶν, καὶ ἡρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ (Welcker μέλεις ἀντοῦ ὁ τραγικός)· ἔχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς. ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ· Οὐδ' αὖ ἑάσεις με κτλ. Correxuit Hermann et probabiliter Anacreonti tribuit versum, qui videtur ex carmine in Critiam petitus esse. Anacreontis carmina in Critiam resp. Plato Charm. 157 E.

Fr. 57. Athen. X 433 F: Καὶ Ἀνακρέων· φίλῃ κτλ. — εἰ ξένοις VL, A εἰς ξείνεις, P εἰ ξείνεις, B δὲ ξείνεις, Schneidewin εἰς ξείνους. Meineke ad iambicum numerum revocat . . . Φίλῃ γὰρ εἰς ξένοις· ἔασον δέ με | διψῶντ' ὅπνιεν. qua mutatione non est opus, nam hoc ipsum poeta verecunde verbo πιεῖν significavit.

58. [57.]

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν * *

59. [58.]

1026

Ἐκδύσα χιτῶνα δωριάζειν.

60. [59.]

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

61. [60.]

Παρὰ δηῦτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἑρωτα φεύγων.

62. [61.]

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρει δ' ἀνθεμεύοντας ἡμῖν
στεφάνους, ἐνεικον, ὥς δῆ
πρὸς Ἑρωτα πυκταλίζω.

Fr. 58. Apollon. Sophist. 87, 21: Θέσθαι . . . καὶ γὰρ ὁ θησανρὸς θεσμὸς λέγεται, καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· ἀπὸ δ' κτλ. — cod. θυμὸς et θυμὸν. Resp. Et. M. 448, 16, cf. Mingar Codd. Nan. 496. — Ἀπὸ δ' ἐξελέτο Heckero suspectum, sed iniuria: quod vulgo dicit solet ἐξαφαιρεῖσθαι, poeta inverso ordine protulit, quemadmodum et apud Eurip. Iph. Taur. 1278: ἀπὸ δὲ λαθροσύναν νυκτωπὸν ἐξείλεν βροτῶν.

Fr. 59. Schol. Eurip. Hec. 934: καὶ δωριάζειν τὸ γυμνουμένης φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδύσα κτλ. Cf. Eustath. II. 975, 30: Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι διημέρενον ἄλωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατερα ἐπιπεπορημέναι, κτλ.

Fr. 60. Ammon. 42 Valck. Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' κτλ. vulgo ἐπιβόητον et sic Et. Gud. 142, 46 et 199, 3 (ubi praeterea γείτονα), sed Anacreontem dixisse ἐπίβωτον testatur Eust. 1856, 12.

Fr. 61. Hephaest. 70: Τὸ δὲ (δίμετρον τὸ addidit Mehlhorn) ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἔστι· Παρὰ κτλ. — V. 1. δηῦτε scripsi, vulgo δ' ηῦτε, A δηῦτε. — Πυθόμανδρον AFIE γρ., Πυθόμενδρον CP in marg., Πυθόμαν δὲ Turn. EP. — V. 2. κατέδυν Ἑρωτα scripsi, legebatur κατέδυν' Ἑρωτα.

Fr. 62. Athen. XI p. 782 A: Ἀνακρέων· Φέρ' ὕδωρ κτλ. — V. 1. affert Demetr. de elocut. c. 6. — V. 2. ἡμῖν, vulgo ἡμῖν. — V. 3 extr. et v. 4 affert Eust. II. 1322, 53: Παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ χρήσις παρὰ Ἀνακρέοντι, ὥς μὴ πρὸς τὸν Ἑ. π. et Orion p. 62,

63. [62.]

"Αγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
 κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
 προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγγέας
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἶνον
 5 κυάθους, ὥς ἀνυβρισί
 ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

1027

* * *
 "Αγε δηῦτε μηκέθ' οὔτω
 πατάγω τε κάλαλητῶ
 Σκυθικήν πόσιν παρ' οἶνω
 10 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

64. [63.]

Χθόνιον δ' ἔμαντὸν ἤρεν.

65. [64.]

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρόν

31: Ἀνακρέων· ὡς δὴ πρὸς ξρ. πνκ. ubi recte δὴ scriptum, nam etiam Athen. μῆ, Dobree conl. ἄν. Resp. Et. M. 345, 39, ubi cod. Flor. Anacreontis verba ὡς ἦδη κτλ. addit.

Fr. 63. Athen. X p. 427 A: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἰς οἶνον πρὸς δύο ὕδατος· "Αγε κτλ. . . βασσαρήσω. Καὶ προσελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικήν καλεῖ πόσιν· "Αγε δεῦτε κτλ. Est haud dubie ex eodem carmine, cuius exordium est fr. 62. V. 1—5 κυάθους Athen. affert XI 475 C et Eust. Od. 1476, 31. — V. 1. ἡμῖν Dindorf, vulgo ἡμῖν. — V. 2. ὅπως, Ath. altero l. ὅπως. — V. 3. δέκ' poster. loco, priore δ' vel δὲ. — ἐγγέας, priore l. APV ἐγγέας. — V. 5. ἀνυβρισί Baxter, A ἀνὺβρισίως, PVL ἀνὺβρισιώσαν. Apparet ἀνυβρισίως supra scriptam fuisse, et hoc ipsum praefert Blass, ut hiatus removeatur. — V. 6. ἀνὰ δηῦτε scripsi, AB ἀναδευτε, PVL ἀναδευ. — V. 7—10 usque ad μελετῶμεν affert commentator Cruq. Horat. Carm. I 27, 1: „Ad convivias sociales suos de hilaritate. Sensus autem sumptus ex Anacreonte libro tertio: "Αγε δῶτε κτλ.“ quae ipse Cruquius addidit descripta ex editione Lambini, unde etiam illud δῶτε repetiit. Porphyrio, qui quidem haud dubie hunc ipsum locum respexit, nihil nisi haec adscripsit: „Ode προτρεπτική est haec ad hilaritatem, cuius sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“ — V. 8. δηῦτε scripsi, A δηυτε, B δῆντε, P δῆτε, VL δότε. — V. 11 in fine versum omisum esse censet Meineke, velut Κλείσωμεν Διόνυσον.

Fr. 64. Schol. Hesiod. Theog. 767: Τὸ δὲ χθόνιον ἦ τοῦ (l. ἦτοι) στυγεροῦ, ὡς Ἀνακρέων· χθ. δ' ἔμ. ἤρεν. — cod. S ἦγον, in edit. 1 scripsi ἦρον, sed gravius vitium latet, fort. χθόνιον δὲ μὰψ ὄνειρον, vel χθόνιων δειμάτ' ὄνειρων. Hartung χθόνιον δ' εἶδον ὄνειρον.

Fr. 65. Clem. Alex. Strom. VI 745: Ἀνακρέοντος ποιήσαντος·

μέλωμαι βρόντα μίτραις
 πολυανθέμοις αείδειν·
 ὄδε γὰρ θεῶν δυναστής,
 ὃδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

66. [65.]

Ἄλλὰ πρόπινε
 ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

67. [66.]

Ἄδυμελές, χάριεσσα χελιδοῦ.

68. [67.]

1028

Μνᾶται δηῦτε φαλακρὸς Ἀλεξίς.

Ἔρωτα κτλ. Εὐριπίδης γράφει· Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται κτλ. Affert etiam Arsen. Viol. 110. Iam in ed. pr. in suspicionem vocavi hos versiculos, postea plane seclusi et Anacreonteis subieci; in primis similitudo quae intercedit inter hos versus et Anacreonteum carmen 53 effecit, ut confidenter Teio poetae abindicarem, quamquam hoc argumentum anceps esse intellego, nam passim etiam germana Anacreontis carmina exemplo fuerunt imitatoribus. Nunc quamvis dubitanter in suum locum restitui, descripsit enim Clemens haec copiis usus grammaticorum, qui de furtis antiquorum scriptorum commentati erant, qui quidem saepe secus iudicant, sed eosdem scienter dolo malo subditicium carmen Anacreonti tribuisse aegre crediderim, nisi forte Clementem hoc et alia quaedam exempla suo periculo addidisse statuas: hic enim novicio poemate facile decipi poterat, in quem errorem etiam Gellius incidit. Sane inter hos versiculos et novicia Anacreontea ionicis dimetris condita insignis intercedit similitudo, sed tenendum est istos versificatores usos germanis carminibus ad hoc exemplum sua edolavisse, cum priores qui hemiambos composuerunt neque numeris neque sermone Teium poetam aemulati sint. Vocabulum *δυναστής*, quamvis non usitatum nisi apud Atticos, calumniae est expers: neque *μέλωμαι αείδειν*, quamvis solitarium, in suspicionem vocare ausim. — V. 1. *τὸν* addidit Baxter. — V. 2. *μέλωμαι . . αείδειν* Hermann, quod recepi, quamquam desidero huius usus antiquum auctorem; Clem. *μέλωμαι . . . αείδων*, sed cod. Par. *αείδειν*, Arsen. *μέλωμεν . . . αείδει*. Sylburg *μέλω . . . αείδων* scripsit. — V. 4 et 5. *ὄδε*, Clem. *ὁ δέ*. — *δυναστής*, Blass *ὁ δυναστής*.

Fr. 66. Schol. Pind. Ol. VII 5: Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἄμα τῷ πρᾶματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· Ἄλλὰ κτλ. ἀντὶ τοῦ χαρίζου.

Fr. 67. Hephaest. 39: Ὡστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα (ita Turn. E, ἄλλα CPA) ᾠσματα συνέθηκεν. Ἄδυμελές (Ἄ ἄδύμελές) κτλ. Eadem Plotius 264 ed. Gaisf.

Fr. 68. Hephaest. 39: Ὡστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾠσματα συνέθηκεν . . . καὶ Μνᾶται κτλ. — δηῦτε scripsi, vulgo δηῦτε, Turn. δεῦτε, Fl δ' ἥνται.

69. [73.]

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ἀρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

70. [74.]

Ὅρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

71. [75.]

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

72. [76.]

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν στέφανος πόλεος ὤλωλεν.

*72B.

Ἀστερίς, οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω οὔτ' Ἀπελλέης.

73. [77.]

Βούλεται ἀπεροπός (τις) ἡμῖν εἶναι.

Fr. 69. Athen. I 21 A: Ἐταττον γὰρ τὸ ὀρεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι. Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κτλ. Eadem Eust. 1842, 4. Sed offendit spondeus loco dactyli in versu logaoedico, fort. ὀρχησαίαντ' legendum, ut sit herous.

Fr. 70. Hephaest. 90: Κέχρηται δὲ (τῷ ἐγκωμιολογικῷ) καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν. Ὅρσόλοπος κτλ. — Ὅρσόλοπος CP et Etym. cod. Dorvill., sed FISH ὀρσόλεπος, E ὄρσ' ὁ λέπος, B ὀρσόλεπτος, Turn. ορσ' ὀλέπος. — φιλέει, φιλέειν FHBBS. — μεναίχμαν, Pauwius μεναιχμήν, codd. et. edd. μὲν αἰχμάν.

Fr. 71. Etym. M. 429, 50: Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου· ἐχρήτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε κτλ. Eadem Zonar. 990, cf. etiam Mingar. Codd. Nan. 495.

Fr. 72. Schol. Pind. Ol. VIII 42: Στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη· καὶ Ἀνακρέων· νῦν δ' κτλ. — στέφανος πόλεος (sive πόλεως malis) scripsi, legebatur πόλεως στέφανος. Schneidewin πόλιος requirit.

Fr. 72B. Schol. Heph. p. 163 ed. 2 Gaisf.: ὁ δ' Ἡλιόδωρος φησὶν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ὅτι καὶ τρεῖς εἰς μίαν συνεκφωνοῦνται συλλαβαί, ὥς τὸ διπενθήμερες τοῦτο, οἷον εἰ τὸ δοκοῦν εἶναι ἐλεγείον· Ἀστερίσ οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω, οὔτ' ἀπελλέης. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐλεγείον, ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος ἐστὶ δακτυλικόν, τὸ δὲ δεύτερον λαμβικόν, δύο γὰρ ἱαμβοὺς ἔχει καὶ συλλαβήν· τὸ οὖν φιλέω οὐ, ἀπὸ δύο βραχέων (βραχέων) καὶ μιᾶς μακρᾶς. — Ἀπελλέης nunc quam Ἀπελλέης scribere malui. Cum versus manifesto Ionici sit poetae et Hephaestio p. 70 auctor sit, praeter Alcaeum Anacreontem in compluribus carminibus hoc metro usum esse, huic poetae versum tribui.

Fr. 73. Etym. M. 433, 44: ἡπεροπεντής. . . ἢ μετὰ τοῦ α̃ τοῦ σημαίνοντος τὸ κακὸν καὶ τοῦ περ περιττοῦ συνδῆσμον, ἀπεροπενός, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν· οἷον ἄτε μὲν καὶ ἐπίκλοπον ἀπε-

74. [78.]

1029

. . . . . Ἐγὼ δὲ μισέω
πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι φυσμούς
καὶ χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη,
τῶν ἀβακίζομένων.

75. [79.]

Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

ροπέα (i. e. ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Hom. Od. XI 364). καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. καὶ θηλυκὸν ἀπεροπή. ἡ ἄσπος, οὐδὲ προσλαλῆσαι ἡμῖν θέλων· ἡ ὁ ἀπρόσβλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἔλθειν θέλων. In Anacreontis versiculo scripsi ἀπεροπὸς (τις) ἡμῖν, quemadmodum legitur fr. 87 πνίξη τις, cum antea ἀπεροπεύς vel ἡπεροπεύς ἐφ' ἡμῖν. Sed haud scio, an errore grammaticus, qui undique delibavit ea, quae ad illustrandum vocabulum ἡπεροπεύς vel ἡπεροπευτής facere opinabatur, temere hoc Anacreontis exemplum adhibuerit: nam huius poetae videtur hendecasyllabus ita restituendus

Βούλεται δ' ἀπέρωπος ἡμῖν εἶναι.

Ex commentario in Anacreontem descriptae sunt quae subiiciuntur explicationes: grammaticus ille ambigebat, utrum ad vocem an ad visum hoc verbum referendum esset. Cf. Phrynichus Bekk. An. I 8: ἀπέρωπος· σημαίνει ἀναιδής, σκληρός, τραχὺς, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἄν τις περιωπῆσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν· καὶ ἀπέρωπον οἷον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον.

Fr. 74. Etym. M. 2, 45: Παρὰ τὸ ἀβακίης οὗν γίνεται ἀβακῶ, ὥσπερ εὐσεβής εὐσεβῶ. γίνεται δὲ καὶ ἀβακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβωδῶν. Eadem Philemo 135 et Cram. An. Par. IV 84, 28. — V. 1. ἐγώ, Cram. ἐγώ. — δὲ om. cod. Va. — V. 2. ὅσοι scripsi, vulgo οἱ, et φυσμούς; vulgo φνθμούς, Cram. φυσμούς. — χθονίους, Iacobs σχολιούς, Hartung χοίλους novavit. — V. 3. χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη scripsi (in edit. 1 μεμέθικα δ' ὦ Μεγίστη, et Μεγίστη etiam Hemsterhuys), vulgo χαλεπούς μεμαθήκασιν (μεμαθῆε D), ὡς μεγίστη.

Fr. 75. Heraclid. Pont. Alleg. Hom. c. 4: Καὶ μὴν ὁ Τήϊος Ἀνακρέων ἐταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρὰς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκυριώοντα νοῦν ὡς ἵππον ἡλληγόρησεν, οὕτω λέγων· Πῶλε κτλ. — V. 1. Θρηκίη Barnes, vulgo Θρηκίη. — V. 2. μ' οὐδὲν codd., ut videtur omnes, olim legebatur μηδέν. — V. 4. στρέφοιμί σ' scripsi, vulgo στρέφοιμι, AB στρέφοιμ', nisi malis στρέφοιμ' ἄν, Mehler

ἔ νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποσεύην οὐκ ἔχεις ἐπεμβατήν.

76. [80.]

Κλυθί μεν γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

77. [81.]

1030

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμερίζονται τρίχες.

78. [82.]

(Ἐν) μελαμφύλλῳ δάφνῃ χλωρᾷ τ' ἐλαία τανταλίζει.

79. [83.]

Κοίμισον δ', ᾧ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

80. [98.]

Διὰ δέρην ἔκοψε μέσσην, καδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη.

στροφίμ' ἄν σ'. — V. 5. σκιρτῶσα, A σκιρτοῖσα. — V. 6. ἱπποσεύην scripsi, vulgo ἱπποσεύην. — οὐκ ἔχεις, AB οὐχ ἔχεις, Hartung δεξιὸν πρὸς ἱπποσεύην οὐκ ἔχουσ' ἐπ.

Fr. 76. Hephaest. 36: Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἐνδοξὸν ἐστίν, ὅσον τοῦτ' τοῦ Ἀνακρέοντος· Κλυθί κτλ. — εὐέθειρα, antea praetuli εὐέθειρα, quod legitur apud Schol. Heph. 175, qui bis hunc versum affert, cod. Nan. (Mingar. 489) εὐέθειρα. — κούρα, nisi forte κοῦρα scribendum, ut est ap. Theocritum (vel potius Moschum) XXVII 55 θάρσει κοῦρα φίλα.

Fr. 77. Iulian. Misopog. 366 B: Πλησίον ἐσμέν, ἐθελόντων θεῶν, εὐτέ μοι κτλ. ὁ Τήϊος ἔφη ποιητής. — μοι, scrib. videtur σοί. — μελαίναις, Schneidewin μελαίνης.

Fr. 78. Schol. Soph. Antig. 138: Ὅτι δὲ τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· μελαμφύλλῳ κτλ. Addidi ἐν. Fort. τανταλίζῃ (τανταλίζειαι), ut Amorem poeta alloquatur; cod. A τανταλίζοι.

Fr. 79. Herodian. de barbar. 193 post Ammon. Valcken.: Σολοί-κους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· Κοί-μισον (sic B, κοίμησον A, κόμισον C) δὲ σόλοικον φθόγγον. Sed codd. ap. Villos. Anecd. II 77 μισῶ Ζεῦ vel κόμισον Ζεῦ σόλ. λόγον. itaque emendavi. Resp. huc Eust. II. 368, 2.

Fr. 80. Schol. II. q 542: Κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς. ἡ διακοπὴ τῆς λέ-ξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὗ τοῦ μέτρον ἀπαιτοῦντος· παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδῶς· καὶ Ἀνακρέων· Διὰ δέρην κόψε μέσσην καδ κτλ. quae correxi. Cf. Eust. II. 1001, 39: Ἀνακρέοντος τὸ καδ δὲ λοιπὸς ἐσχίσθη· ὁμοίως καὶ τὸ διὰ δὲ δέρην ἔκοψε μέσσην. et Cram. An. Paris. III 287, 28. Hermann hoc Eustathii loco usus duo diversa fragmenta esse credit, quod non debebat Haupt probare. Idem olim proposuit Schneidewin, quem iam in diariis Anti-quitatis 1836 redargui.

81.

*Αἱ δὲ μεν φρένες
ἐκκεκωφέονται.*

82. [94.]

*Ἐγὼ δ' ἔχων σκύφον Ἐρξίῳ
τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.*

83. [95.]

1031

*Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἑκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίλους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.*

*84. [85.]

*Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες,
στέγης τε μῦνον καὶ πυρὸς κεχημένοις.*

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 288, 3: καὶ Ἀνακρέων· Αἱ δὲ μεν κτλ. Et. M. 322, 22 omisso nom. poetae: Αἱ δ' ἐμαὶ φρ. ἐκ.

Fr. 82. Athen. XI p. 498 C: Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμ-ποδίας σὺν τῷ π σκύφον λέγει· . . . ὁμοίως εἰρηκε καὶ Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ προέπινον. Cf. Eust. II. 900, 16. — V. 2. τῷ Λευκολόφου scripsi, vulgo τῷ Λευκολόφω, quod fortasse revocandum: nam etiam fr. 83, 2 eodem loco anapaestus ῥοδίλους deprehenditur, et talem figuram versus Anacreonti videtur schol. metr. Pindari Nem. VII testari, qui Pindaricum versum Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα nuncupat Ἀνακρεόντειον ἐκ δευτέρου πενθήμερου καὶ λαμβικῆς συλλαβῆς καταληκτικόν, ubi eorrigendum ἐκ διπλοῦ πενθήμερου λαμβικοῦ καὶ συλλαβῆς ἀκατάληκτον. Offendit sane anapaestus in appellativo vocabulo admissus, sed si quis hos versiculos ex anapaestico et trochaico colo conglutinatos esse arbitretur, maiore etiam difficultate constructus tenetur, tunc enim fr. 82, 1 et 83, 1 corrigendi necessitas imposita.

Fr. 83. Athen. XV 671 E: Τίς ἐστὶν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος, ὃ Οὐλιανέ; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς ποιητής· Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ κτλ. — V. 1. στεφάνους δ' ἀνὴρ VL, στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ B, sed A στεφάνου· ὁ δ' ἀνὴρ, Hartung στεφάνους δ' ἄρ' ἀνὴρ. Cf. Poll. VI 107: Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησὶ . . . καὶ Ναυκρατίτη στεφάνῳ, σάμψυχος οὗτος ἦν . . . ὁ δὲ Ἀνακρέων καὶ ῥόδιον στέφανον ἀνόμασεν.

Fr. 84. Plut. adv. Stoic. c. 20: Διψῶντες σὺν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρεῖαν οὐδὲ ἄρτον πεινῶντες· Ἔσται ξ. κτλ. οὗτος οὐκ εἶχε χρεῖαν ὑποδοχῆς. Anacreontis esse indicat Hephaest. 29: Δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται, οἷον . . . τρίμετρα δέ, ὥς τό· ἔστε ξένοισι μειλίχοις (FIBH ξένοι εἰ λίχοις) ἐοικότες. — V. 1. ἔστε Heph. vulgo, sed FIBCHPESA ἔσται, ut Plut. (Wyttenb. om.). — V. 2. τε adi. Gaisford. — κεχημένοις, Dübner κεχημένῳ, recte ut videtur. Ad Phormionem et Dioscuros refert Gaisford, de qua fabula vid. Meineke Poet. Com. II 2, 1227.

83] **ΜΕΛΙCΙ.**

84] **Μ.λήσιοι.**

85] **Μ.λήσιοι.**

86] **Μ.λήσιοι.**

87] **Μ.λήσιοι.**

88] **Μ.λήσιοι.**

89] **Μ.λήσιοι.**

90] **Μ.λήσιοι.**

91] **Μ.λήσιοι.**

92] **Μ.λήσιοι.**

93] **Μ.λήσιοι.**

94] **Μ.λήσιοι.**

95] **Μ.λήσιοι.**

96] **Μ.λήσιοι.**

97] **Μ.λήσιοι.**

98] **Μ.λήσιοι.**

99] **Μ.λήσιοι.**

100] **Μ.λήσιοι.**

101] **Μ.λήσιοι.**

102] **Μ.λήσιοι.**

103] **Μ.λήσιοι.**

104] **Μ.λήσιοι.**

105] **Μ.λήσιοι.**

106] **Μ.λήσιοι.**

107] **Μ.λήσιοι.**

108] **Μ.λήσιοι.**

109] **Μ.λήσιοι.**

110] **Μ.λήσιοι.**

111] **Μ.λήσιοι.**

112] **Μ.λήσιοι.**

113] **Μ.λήσιοι.**

114] **Μ.λήσιοι.**

115] **Μ.λήσιοι.**

116] **Μ.λήσιοι.**

117] **Μ.λήσιοι.**

118] **Μ.λήσιοι.**

119] **Μ.λήσιοι.**

120] **Μ.λήσιοι.**

α. Μ. Φασι τοῖς Κόρως
κατα τὰ παλαιὰ καὶ τὰ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
Μ.λήσιοις πρόσθεν τοῦ
α. Μ. οὗτος δὲ ο
ubi vid. interpret.
ἦσαν οἱ Μ. ὡς καὶ
primum ἦσαν ποτ'
καὶ παλαι ποτ' ἦσαν
Exc. Vatic. c. 47 et
XII 523 F. Aristotele
κατεργή το τὴν
καὶ τὴν ἐκείνην ἐπ'
Libro de Milesiorum
collegerunt, ex
graphus fuisse, ex
revera est hic ver-

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
Ar. III 263. Bach-

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ

καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ
καὶ τὰ Κόρως ἐκείνην ἐκ

89. [89.]

Ἐρῶ τε δηῦτε κοῦν ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

90. [90.]

Μηδ' ὥστε κύμα πόντιον
λάλαξε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδῶρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

91. [91.]

Διὰ δηῦτε Καρικευργέος
ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

1033

*92. [92.]

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

93. [93.]

ὦ ῥαννὲ δὴ λίην,
πολλοῖσι γάρ μέλεις.

Fr. 89. Hephaest. 29: Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον· ἐρῶ τε κτλ. cf. Schol. Heph. 167. Apostol. VII 88 b. — V. 1 scripsi δηῦτε, v. δηῖτα, CPE δ' ἦν τε, A δηῦτε. — V. 2 affert Schol. Arist. Plut. 253. Ceterum Schneidewin bis ἐρῶ.

Fr. 90. Athen. X 446 F: Ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός· Μηδ' κτλ. Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα φαμέν. — V. 2. πολυκρότῃ L, πολυκρότῃ PV.

Fr. 91. Strabo XIV 661: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλον τὰ τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους· Ἀνακρέων μὲν γε φησὶν· Διὰ δεῦτε Καρικευργέος (ita E, καρικὰ ὁ ἐργεος CF, καρικὰ ἐργέος Dhi, Καρικὰ ἐνεργέος w, καρικὸν ἐνεργέος ux, Καρικὸν ἐνεργέος mox) ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι (τιθέμενοι DEi, τιθέναι F). — V: 1. διὰ δηῦτε scripsi, deinde Καρικευργέος ὀχάνοιο et Eustath. 367, 25: Καρικευργέος ὀχάνου. 707, 61: Καρικευργέος ὀχάνοιο. Cf. Et. Gud. 297, 43: καρικευργέος ὀχάνοιο. Schol. Il. θ 193 ubi καρικευργέος et καρικευργέος. Et. M. 489, 39 ubi c. Flor. addit καρικευργ. ὀχ. — V. 2. τιθέμεναι, Goettling τιθέμενοι praefert, sed tunc χεῖρας expectaveris.

Fr. 92. Hephaest. 30: Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μὲν, ὥς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον· ὁ μὲν θέλων κτλ. Eadem Plotius 270. Schol. Arist. Plut. 302 (ὥς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος) et v. 1 Schol. Hephaest. p. 167. Si quidem est Anacreontis fragmentum. Usus est his auctor carm. Pseudoanacr. 45, v. 8 et 9.

Fr. 93. Prisc. de metr. Terent. 249 Lind.: „Anacreon teste Helio-

ΕΛΕΓΕΙΑ.

94. [69.]

Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέφ οἴνοποτάζων
 νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
 ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
 συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

95. [68.]

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μένω σ' ἀδοιάστως.

96. [71.]

Οὐκέτι Θρηϊκίης (πάλου) ἐπιστρέφομαι.

97. [72.]

1034

Ὀἴνοπότης δὲ πεποιήμαι.

98.

* * * Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

99. [70.]

Ἄγχοῦ δ' Ἀγριδεῶ Θησέος ἐστὶ λύρη.

doro: ὁρᾶν, ἀεὶ μῆν (HEN A, AI. HN R) πολλοῖσι γὰρ μέλεις. Hic uambus merum spondeum habet." Correxī, quamquam possunt etiam alia conici, velut Ὁραῖε δ' εἰ λίην. Hartung ἐρᾶν ἀεὶ παρῆν.

Fr. 94. Athen. XI 463A: Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων φησὶν· οὐ φιλέω, κτλ. — V. 1. οὐ φιλέω ὅς C, οὐ φίλος AB, οὐ φίλος ὅς PVL. κρητῆρι ABC, κρατῆρι PVL. — V. 4. μνήσκεται, Fr. Franko μνήσεται coniecit, ego olim μῆσεται.

Fr. 95. Hephaest. 11: Καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις· οὐδέ κτλ. . . . τοι, in edit. 1 eod scripsi. — μένω σ' scripsi, libri μὲν ὥς. — ἀδοιάστως, F1R ἀδίαστως. Hartung οὐδέ τί σ' . . . ὅμως ἔμεν' ὥς ἀδ. edidit.

Fr. 96. Longin. de Sublim. c. 31: Ποιητικώτατον καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφω. Addidi πάλου, in ed. 1 παῖδος.

Fr. 97. Athen. XI 460D: Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἶνον. κτλ. Resp. Pollux VI 21: Καὶ οἴνοποτης καὶ οἴνοπότης γυνή, ὥς Ἀνακρέων. nam utrumque ex Anacreonte petitum arbitror.

Fr. 98. Macedonius in Anth. Pal. X 70: Τὴν γὰρ Ἀνακρέοντος ἐνὶ προπύλαις φησὶν ἀγριδεῶν, ὅτι Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

Fr. 99. Hygin. Astron. II 6: Hic etiam de causa nonnulli Lyram, quae praeterea et sigmum Engorasin est collocata, Thesei esse dixerunt.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

100. [Ep. 15.]

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
 πᾶς ἐπὶ πυρκαϊῆς ἦδ' ἐβόησε πόλις·
 οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
 ἠνάρισεν στρυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

101. [Ep. 14.]

Καρτερὸς ἦν πολέμοις Τιμόκριτος, οὐ τότε σᾶμα·
 Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

quod ut eruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit: Ἀγχοῦ κτλ. — δ' Ἀλγείδω scripsi et sic cod. Guelf., vulgo δαι τοῦ. Olim conieci ἄγχοῦ δ' αἰητοῦ, quod Vater in Iahnii Archiv XVII 208 probavit. Ceterum Meineke hunc versum censet Anacreontis iuniōris esse, qui Astronomica scripsit, vid. Anal. Alex. 240.

Epigrammata. Horum carminum satis incerta auctoritas: nam si segregaveris aperte novicia, velut 115. 116, et de quibus anceps est iudicium, velut 113, etiam ea, quae antiquitatis speciem prae se ferunt, pleraque a mystagogis incertam coniecturam facientibus Anacreonti adscripta sunt, vide ad 104. Itaque vel ubi temporis rationes non adversantur, anceps iudicium. Leguntur pleraque continuo ordine in Anth. Pal. VI 131—145, haud dubie ex Anacreontis carminum editionibus in eclogas epigrammatum translata, sed segreganda sunt duo novissima; nam 144 neque Anacreontis esse potest, cum ea aetate Academia fuerit locus incultus, ut iam a. 1834 monui, et iteratur infra post VI 213 inter Simonidis epigrammata, ultimum autem 145 ab Anacreonte pariter atque ab Simonide alienum. Turbatum hunc locum in archetypo fuisse indicat lacuna post 143 in codice et nota in marg. adscripta οὐ λείπει ὡς οἶμαι οὐδὲ ἐνταῦθα. Igitur post 143 inserta erant Simonidis epigrammata, e quibus unum germanum (144) superest, cui adhaeret alienum (145). Exciderunt praeter Simonidis carmina fortasse etiam unum vel alterum Anacreontis.

Epigr. 100. Anth. Pal. VII 226. Corr. Ἀνακρέοντος Τηίου, C εἰς Ἀγάθωνα στρατιώτην ἐν Ἀβδήροις. V. 1 et 2 Suidas v. Αἰνοβίαν, v. 3 et 4 v. ἠνάρισεν affert. — V. 2. ἦδ' ἐβόησε, Hecker ἦδ' ἐπέβησε.

Epigr. 101. Anth. Pal. VII 160. C εἰς Τιμόκριτον ἀριστεύσαντα, corr. Ἀνακρέοντος. — V. 1. ἦν scripsi, legebatur ἐν, sed hac vocula multo facilius caremus, quam verbo. Ita est apud Homerum κύμασι καὶ πολέμῳ, Od. XIV 222 τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ male addita praepositio, quamquam verbi forma ambigua; μάχη pro ἐν μάχῃ saepius apud Homerum, et Pindarus quoque Nem. VII 27 κράτιστος μάχη dixit. — σᾶμα P, quod non mutandum, nam nescimus, cui urbi destinatum fuerit epigramma.

102. [Ep. 2]

Ὀύτος Φειδῶλα ἵππος ἐπ' εὐρυγόφοιο Κορίνθου
ἀγχιταί Κορινίδα. μῦθμα ποδῶν ἀρετᾶς.

1035

103. [Ep. 9.]

Σεν τε γάρην. Λιόντες. καὶ ἀγλαὸν ἄσκει κόσμον
θεσσαλίης μ' ἀνέδρα' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

Epigr. 102. Anth. Pal. VI 133. C ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Φειδῶλα, demde in marg. A τῷ αὐτῷ (ἀνατίοντες). Holder suspicatur Ἀρχι-
λογον, cuius epigramma legitur VI 133. — V. 2. ἀρετᾶς, cod. P ἀρε-
της. — Phidolae Corinthius equo celete victor Olympiae signum equi,
praeter spem palmam adeptus, dicavit, vid. Paus. VI 13, 9. Equi signo
hunc titulum subscriptum fuisse verisimile: hoc monumentum haud
immo Pausaniae aetate integrum, quamquam non dilucide testatur ne-
que epigrammatis facit mentionem, quemadmodum alia plurima silen-
tio praetermittere solet. Pausanias equam fuisse dicit, atque nomen
quoque addit: ὄνομα μὲν. ὃς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει Λῶρα.
Itaque Junghahn, cum pronomen οὗτος in antiquo epigrammate non
ferendum crederet ac Pausaniae narrationem cum carmine conciliare
studeret, coniecit Λῶρα. Φειδῶλα ἵππος. At Pausanias famam Corin-
thiensem narrat, quam Elei ignorabant neque titulus stabilie-
bat. In hoc certamine etiam mares equos praemia consecutos esse
certum: Hiero Pherenico celete vicit, item Phidolae filii, ut testa-
tur epigramma apud Pausan. Περερῶνας Λέκος Ἰεθμὶ ἄπαξ, δύο δ'
ἐνθάδ' ἐνίκη. Φειδῶλα αἰς παίδων ἐστειγάνωσε δόμους, ita enim scri-
bendum, vulgo legitur ἐνθάδε νίκαις Φειδῶλα παίδων, at Φειδῶλα
manifesto mendosum, brachylogia ἐνίκη (νίκας) αἰς non offendit, quam-
quam etiam νίκας ἐνίκη αἰς dici poterat. Itaque οὗτος ἵππος, quam-
vis equa fuerit, non offendit, nisi forte Pausanias cum de Phidolae
equa dicit, in errorem inductus est Corinthiensi narratione: nomini
λέκος confusus se Olympiae credidit equae simulacrum vidisse, cum
esset equus. Ipee enim Pausanias animadvertit epigramma, in quo
binæ Phidolae filiorum Olympicae victoriae memorantur, pugnare cum
publicis ludorum monumentis: οὐ μὲν τῷ γε ἐπιγράμμι καὶ τὰ
Ἡσιῶν ἐς τοῖς Οὐρανιονίκας ὁμοιοῦσι γράμματα. οὐδὲν γὰρ Ὀλυμπιάδι
καὶ ἐξήκοστῃ καὶ οὐ περὶ lego πέρα, corrigunt πρό, quod ineptum)
ταύτης ἐστὶν ἐν τοῖς Ἡσιῶν γράμμασιν ἡ νίκη τῶν Φειδῶλα παίδων.
Qui dissensus quanti momenti sit, apparet: omnis difficultas sublata,
si sumimus eundem equum (Λέκος) et ipsi Phidolae et post eius mor-
tem filius Olympicam peperisse coronam. Familia victorum poterat
summatim breviterque Φειδῶλα παίδων δόμοι dici, sed planius erat
Φειδῶλα αἰς παίδων τ' ἐστειγάνωσε δόμους, atque ita revera scriptum
fuisse opinor. Tunc igitur Phidolae Olympiade proxima priore vel ut
plurimum largiar Ol. 66 vicit, quo tempore Anacreon Athenis Pisistra-
tidarum hospitio usus est. Nihil igitur causae est, cur Anacreonti eri-
piamus hoc epigramma 102 antiqua simplicitate commendabile et fide
propterea maxime dignum, quod equum excusso equite ad terminum
pervenisse reticetur, nam haec fama postea demum pervagata videtur.
Prorsus a vero aberret Kaibel, qui distichon recens et demonstrativum
esse asserit: argumentum sane, quemadmodum Pausanias enarrat, epi-
grammati demonstrativo satis conveniens, at hic singularis ille casus
plane silentio praeteritur.

Epigr. 103. Anth. Pal. VI 142. A Ἀνάθημα τῷ Λιονύσῳ τοῦ αὐτοῦ

104. [Ep. 5.]

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρῦσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔκγονοι ἔστασαν, τοῖς χάριν ἀντιδίδου.

105. [Ep. 6.]

Πραξαγόρας τὰδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

106. [Ep. 7.]

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηΐφίλου.

107. [Ep. 8.]

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
ἄσπις Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

(Ἀνακρέοντος). — V. 1. Διόννσε, cod. P Διόννσε δίδου sed postea adpunctum. — Echecratidae huius filius ut videtur Orestes Thessalorum princeps, de quo vid. Thuc. I 119.

Epigr. 104. Anth. Pal. VI 138. A τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος), C ὁμοίως (i. e. ut epigr. 110 ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι). — V. 1. πρὶν, inscite Bendorf τιν coniecit. — τόνδε Iacobs, cod. τὸν δέ. — V. 2. ἔστασαν, τοῖς Hecker, legebatur ἐστάσανθ', οἷς. — Nuper in Attica repertus Ἐρμῆς τετραγώνος, in cuius fronte reliquiae tituli leguntur ΠΡΙΜΜΕΝΚΑΛΛΙ ΤΕΛΕΣΗΙΔΡΥΣΑΤ . . . . . Ἄ. ΟΝΟΙΕΣΤΕΣΑΙ. Ibi delitescere hoc ipsum epigramma vidit Kirchhoff Act. Acad. Berol. 1871 p. 393. Litterarum formae arguunt incisum esse carmen inter Ol. 80 et 83, igitur Anacreonti abiudicat Kirchhoff. Anacreontis nomen tueri liceat, si statuas simulacrum, quod huius poetae saeculo instauratum fuerit, proximo saeculo iterum esse renovatum atque pristinum titulum repetitum: ac video nunc tuitum esse Lollingium Mittheil d. Arch. Inst. z. Athen V 253, 3. Sed veri simillimum est eos, qui Anacreontis p̄dematia collegerunt, coniecturam captantes huic poetae attribuisse antiquum hoc epigramma Atticum, recteque in lapide scriptum ἔστησαν, ibique deest v. 1 μ' quod descriptor adiecit; leviora sunt πρὶν μὲν et ἔκγονοι. Neque Apollini, ut lemma Anthologiae significat, signum dedicatum, sed Mercurio.

Epigr. 105. Anth. Pal. VI 139: A ἀνάθημα παρὰ Πραξαγόρα (cod. πραξόρα) τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Praxagoras Aegineta circa Ol. 75 (Paus. V 23, 3) floruit, potuit igitur Anacreon adolescentis opus commemorare.

Epigr. 106. Anth. Pal. VI 140: A ἀνάθημα παρὰ Μελάνθου τῇ Σεμέλῃ τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). — V. 1. φιλοστεφάνῳ Barnes, vulgo φιλοστεφάνου. — ἀνέθηκε, probabiliter Hecker μ' ἀνέθηκε, sed cur Μελάντας restituatur, quod idem requirit, nulla est causa.

Epigr. 107. Anth. Pal. VI 141: A ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Affert epigramma s. poetae n. Suidas v. δυσηγής, ubi ῥυσαμένη et δυσηγέος legitur, sed cod. P ῥυσαμένα et δυσαχέος, quam-

108. [Ep. 1.]

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιάς, ἥ τε παρ' αὐτήν
 Ξανθίππη, Γλαύκη τ' ἐνσχερῶ ἐρχομένη, 1036
 ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
 κισσὸν καὶ σταφυλὴν πίονα καὶ χίμαρον.

109. [Ep. 3.]

Πρηξιδίκη μὲν ἔρξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
 εἶμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

110. [Ep. 4.]

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
 Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

111. [Ep. 10.]

Εὐχέο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι

quam Ἀθηναίης tuetur. — V. 2. κρέματα, malim κρέμαμαι, cf. Mnasalcae epigr. Anth. VI 264, 2. Kaibelio novicium carmen videtur.

Epigr. 108. Anth. Pal. VI 134: A Ἀνάθημα Ἀνακρέοντος et rursus in marg. corr. ad v. 3 ἀνακρέοντος. Hecker, qui tabulae pictae hoc epigramma additum esse suspicatur, cur falso inter ἀναθηματικά relatum esse contendat, non perspicio. Cum hac mulierum pompa componas anaglyphum in Thaso insula repertum, quod descripsit Bergmann Herm. III 234. — V. 1. Ἑλικωνιάς, cod. P ἑλικωνιάς. — ἥ τε cod. P, ἥ δὲ Plan., Iacobs scripsit αὖτε . . . ἐρχόμεναι. ac sane P corr. ἐρχόμεναι, a pr. m. ἐρχομένη. — V. 2. ἐνσχερῶ scripsi, cod. P εἰς χορὸν, Plan. Γλαύκη ἢ σχεδόν. — V. 4 Hecker verba trahenda censet καὶ χίμαρον πίονα καὶ σταφυλήν.

Epigr. 109. Anth. Pal. VI 136: A ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Affert Suidas v. εἶμα, ubi Πραξιδίκη legitur et v. 2 ἀμφοτέροις, sed A ξυνὰ δ' ἀμφοτέρων. Ceterum videtur Πραξιδίκη et ξυνὰ σοφία scribendum, nam Thessalae haud dubie sunt mulieres. Meineke ἔρξεν interpretatur ἔβαψεν, quod mihi hoc quidem loco, ubi ἐβούλευσεν huic vocabulo opponitur, non probabile videtur; erat picta vestis: Dyseris imaginem delineavit, Praxidica acu pinxit, quemadmodum in vasculis pictis γράφαι dicitur qui exemplum in tabula designavit, ποιῆσαι qui in vasculo pinxit: sive idem utroque officio pariter functus est, ἔγραψεν καὶ ποίησε dici solet. At illam verbi ῥέζειν significationem deprehendisse mihi videor in Hesiodo Op. 748: Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθαι μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ, quem locum tam veteres quam nostri interpretes frustra expedire conati sunt. Foculum figlinum, cui olla vel lebes imponebatur, poeta praecipit colore inficiendum esse: boni enim ominis erat, quamquam postea videntur hoc minus curavisse.

Epigr. 110. Anth. Pal. VI 137: A ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυκράτους, tum in m. corr. τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).

Epigr. 111. Anth. Pal. VI 143: A ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Τιμώ-

ἦπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
 Ἐρμῇ τε κρείοντι καθέσσαντο· τὸν δ' ἐθέλοντα
 ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

112. [Ep. 13.]

Τέλλιδι ἡμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
 ἀντ' ἐρατῶν δῶρων τῶνδε χάριν θέμενος·
 δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν. 1037

113. [Ep. 16.]

Καὶ σέ, Κλεηνορίδην, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἵης
 θαρσύναντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
 ὦρ' γὰρ σε πέδῃσεν ἀνέγγυος· ὕγρὰ δὲ τὴν σῆν
 κύματ' ἀφ' ἡμερτὴν ἐκλυσεν ἡλικίην.

114. [Ep. 19.]

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδην, πρῶτον οἰκτεῖρω φίλων,
 ὤλεσας δ' ἥβην, ἀμύνων πατρίδος δουλήτην.

115. [Ep. 17.]

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
 βοῖδιον ὥς ἔμπνουν βοῦσι συνεξέλασσης.

νακτος. τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Kaibel hoc epigramma Anacreonti abiudicat, quoniam cetera Anacreontis poemata, quae illo loco leguntur, secundum litterarum ordinem sint disposita: hoc recte animadvertit, sed fortasse in editionibus poetae Teii epigrammatum sylloge postea novis additamentis fuit aucta. — V. 3. κρείοντι Brunck, cod. κρείοντι.

Epigr. 112. Anth. Pal. VI 346: A Ἀνακρέοντος. — V. 1. Τέλλιδι scripsi, Τέλλιδι ἡμερόεντα Reiske, cod. τε λαιαὶ ἡμεροεντα. — V. 3. δὸς δέ μιν εὐθυδίκων, Hecker δὸς δέ οἱ εὐθυδίκων Εὐ. ἐνὶ δήμῳ. — V. 4. ἀγαθήν, Barnes ἀγαθῆς.

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 263: C εἰς Κλεηνορίδην (sed id in rasura) ναυαγῆσαντα, corr. Ἀνακρέοντος Τηίου. et in marg. ad. v. 2 C εἰς κλεάνορα. Carmen hoc ab antiqua simplicitate aliquantum abhorret: nescio an sit Leonidae: memorabile certe, quod sequens Leonidae epigramma in naufragum anonymum sic inscribitur a m. pr. εἰς τὸν αὐτὸν κλέ, a m. sec. Λεωνίδου. — V. 2. θαρσύναντα Plan., cod. P θαρσύναντι. — V. 3. ἀνέγγυος Plan., cod. P ἀνέγγυος. — V. 4. ἀφ', Plan. ἀμφ'. — ἐκλυσεν, malim ἐκλασεν.

Epigr. 114. Anth. Pal. XIII 4: Ἀνακρέοντος τετραμέτρον. — V. 1. φίλων, cod P φίλῳ. — V. 2. δουλήτην Iacobs, cod. P δουλείην. Videtur non tam epigramma, quam maioris alicuius carminis exordium esse.

Epigr. 115. Anth. Pal. IX 715: Ἀνακρέοντος. Et hoc et subse-

116. [Ep. 18.]

*Βοίδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.*

117. [130.]

Strabo XIV 633: *Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον (ἐκίσειν),
διόπερ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων.* Eadem Steph. Byz.
v. *Τέως.*

118. [133.]

Plato Theag. 125 D: *ΣΩ. Ταῦτ' ἔστιν, ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων
τὴν Καλλικρότην (sic u, vulgo Καλλικρήτην) ἐπίστασθαι· ἢ οὐκ
οἶσθα τὸ ἥσμα; ΘΕ. ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ
ξυνουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρός, ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὦν Καλλι-
κρότη τῇ Κυάνῃς (sic Α, vulgo Κυανῆς), καὶ ἐπίσταται τυραννικά,
ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένη καὶ 103
τῇ πόλει.* Apud Arcad. 110, 25 *κυάνη κύριον* legitur, sed cum
de bisyllabis agatur, restituendum *Κάνη*, quod etiam Schmidt
vidit. Nomen *KTANE* comparet in vasculo Musei Britannici
quod descripsit Broendstedt p. 56, estque illic haud dubie Atticae
virginis, siquidem ibidem fontis nomen *ΚΑΛΙΠΕΚΡΕΝΕ* ad-
scriptum.

119. [134.]

Schol. Apoll. Rhod. I 789: *Καλῆς δι' ἀναστάδος·] καλῆς
δέ, ἥτοι ὅτι βασιλεία τὰ οἰκήματα ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ
τῶν ἐρωμένων· ὥς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησὶν.* Anacreontis
locus excidisse videtur.

120. [135.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: *Ἡ δὲ τοῦ Τητοῦ σοφιστοῦ τέχνη τοῦ
αὐτοῦ ἡθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ
ἐπαινεῖ πάντας . . . καὶ αὐθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δι-
καιά φησι.*

121. [136.]

Athen. I 12 A: *Παρ' ὅλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ*

quens epigramma Anacreonti abiudicandum, nisi forte iunioris fuit Ana-
creontis.

Epigr. 116. Anth. Pal. IX 716: *τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).*

τράπεζαι πλήρεις, ὥς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος
ἔστί, κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν κατὰ Ἀνακρέοντα.

122. [137.]

Gregor. in Hermog. Rhett. VII 1236: *Δίσχυρῶς μὲν κολα-
κεύει τὴν ἀποὴν ἐκείνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἶον τὰ Ἀνακρέοντος,
τὰ Σαπφούς· οἶον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἀπαλωτέρα, πηκτῖδων
ἐμμελεστέρα, ἵππου γανυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μα-
λακωτέρα, χρυσοῦ τιμωτέρα.* Cf. Sappho fr. 122. 123. Quae
exempla ex Anacreonte sint desumpta, incertum.

123. [128.]

Pollux VI 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι
φησι καὶ κοριάννοις καὶ αὐτῷ (om. A, legas καὶ λύγῳ, vid.
fr. 42) καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ (σάμψυχος οὗτος ἦν) (vid. fr. 83)
καὶ ἀνήτῳ, ὥς καὶ Σαπφῶ καὶ Ἀλκαῖος.*

124. [139.]

Himer. Or. III 3: *Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον
προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδη-
μίαν προσάσσομαι, ἥδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους
λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιήσιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι,
ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος.
Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψανχένης ἄφετοί τε καὶ ἔξω μέ-
τρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποιήσιν δοῦναί μοι τι
μέλος Τητίον· ταύτην γὰρ φιλῶ τὴν Μοῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων
τῶν Ἀνακρέοντος τοῦτόν σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι, καὶ τι καὶ
αὐτὸς προσθεῖς τῷ ᾄσματι· Ὡ φάος Ἑλλήνων καὶ τῶν ὅσοι
Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον Μουσάων τε ἄλσῃ νεμόμεθα.
Et primora et haec novissima ex poeta aliquo petita videntur,
et crederes ad Anacreontis imitationem composita esse, nisi so-
phista ἐκ τῶν ἀποθέτων adiecisset, id quod valde minuit testi-
monii fidem. Cum exordio compares symbolum mysticum ap. 1039
Firm. Matern. p. 26: *χαῖρε, νυμφέ, χαῖρε νέον φῶς.* Anacreonti
abiudicat Blass.*

125. [140.]

Himer. Or. IV 3: *Φέρε οὖν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὧ παῖδες,
ὥσπερ τις θεός, ὅδε ὁ ἀνὴρ φαίνει, οἶους ~~πρ~~ιηται πολλάκις εἰς ἀν-
θρώπων εἶδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσας
καὶ δῆμονες ἄγουσιν, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφέποντας,*

οἶαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηναῖν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.

126.

Himer. Or. V 3: (Ἐσπευδε) μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέγγεσθαι, ἡδὺ δ' ἦν καὶ Πινδάρῳ προσειπεῖν πρὸ τοῦ Διὸς τὸν Ἰέρωνα.

127. [143.]

Photius 570, 13: Ταντάλου τάλαντα· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διεβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ', γέγρονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὥς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· Τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλλίζεται. Cf. Apostol. XIV 16. Suidas v. Τὰ Ταντάλου (τάλαντα) τανταλλίζεται. Arsen. 443.

128. [144.]

Zenob. V 20: Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· Μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων· καὶ Πινδαρος ἐν Νεμεονικαῖς (IV 95)· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ἢ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Cf. ibi interpr. Adde Arsen. 351 et Paroem. Miller Misc. 366.

129. [12.]

Himer. Or. XIV 4: Νῦν ἔδει μοι Τηῶν μελῶν, νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκείνος ὑπεροφθῇ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἑρώτων οἶδεν ἀρμόσασθαι· εἶπον ἄν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα· Ὑβρίζται καὶ ἀτάσθαλοι καὶ οὐκ εἰδότες, ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε (pluralem numerum sophista substituisse videtur). τάχα δ' ἄν καὶ ἠπειλήσα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἑρωσιν (haec hand dubie referenda sunt ad fr. 24 et 25)· ἐκείνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφθήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἀρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἑρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.

130. [132.]

Schol. Hom. Od. ♂ 294: Καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας (Σίντιας) μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκλίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει; unde Buttmann scri-

psit: τί μοι τῶν ἀγκύλων τόξων φίλε, Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει; 1040
 Aliquanto rectius Cram. An. Par. III 455, 29: Καὶ Ἀνακρέων
 δὲ ὡς πολεμικῶν μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλο-
 κιμέρων καὶ Σκυθῶν μέλλει. unde Cramer Σιντίων τῶν ἀγκυλο-
 τόξων coniecit, Schneidewin τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων Ὡ φίλε Κιμ-
 μερίων Σιντιέων τε μέλει. Locus certo corrigi nequit, olim haec
 proposui:

Τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων
 Σιντιέων φυλόπιδος Κιμμερίων τε μέλει;

sed fortasse praestat: Τί μοι Σιντιέων τῶν ἀγκυλοτόξων Καὶ φίλε
 Κιμμερίων καὶ Σκυθέων μελέτης; quemadmodum Eurip. Hippol. 221
 τῆ κυνηγεσίῳ καὶ σοὶ μελέτης; quod Homerus Il. φ 360 bre-
 viter dixit τί μοι ξριδος καὶ ἀρωγῆς, de qua brachylogia scripsit
 Bernhardt Paralip. II 67.

131. [13.]

Schol. Hom. Il. τ 21: Ἐν ἑαυτῷ τι πράγμα τὴν ὑποβολὴν
 ἔχον, ὑπεροχὴν (Schneidewin bis ὑπερβολὴν requirit) οὐκ ἐπιδέ-
 χεται μέλῳ καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δέ, ὡς δεῖ, Διόνυσος,
 αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Schneidewin ὡς ἂν δὴ coni. vel ὡς ἂν
 εἰ. Hartung: κώμαξε δ' ὅπως δεῖ Διόνυσον. Scribendum videtur:

. . . κωμάσει δ',
 ὡς ἂν δὴ Διόνυσος.

132. [145.]

Mythogr. Vat. III 4 (Fulgent. Myth. I 25): „Iupiter enim,
 ut Anacreon antiquissimus auctorum scribit, rex extitit Cretae,
 qui dum adversus Titanas, id est Titani filios, qui frater Saturni
 fuerat, bellum suscepisset, et sacrificium Coelo fecisset, in victoriae
 auspiciū aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum, cuius
 cum vicisset augurio, in signis bellicis sibi auream fecit.“ Vi-
 dentur haec ex *Anacreontis iunioris Phaenomenis* petita esse;
 C. Fr. Hermann medii aevi scriptorem, qui Creontis vel Ana-
 creontis nomen mutuatus de natura deorum scripserit, sibi vide-
 tur hic deprehendere, vid. Philol. X 323.

133.

Schol. Hor. Carm. IV 9, 9: „Anacreon satyram scripsit,
 amicus Lysandri. Alii dicunt, quod scripsit Circen et Penelopen
 in uno laborantes.“ Postrema ex Hor. Carm. I 17, 18 petita
 sunt: *et fide Teia Dices laborantes in uno Penelopen vitreamque*

Circen; nec minus suspecta sunt priora, atque universum scholion librorum auctoritate destitutum.

134. [109.]

Orion 3, 11: Ἀβρός, ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὖρον.

135. [96.]

Hesych.: Αἰθιοόπαιδα· τὸν Διόνυσον. Ἀνακρέων. ἄλλοι τὸν οἶνον, ἄλλοι τὴν Ἀρτεμιν. Cod. Αἰθιοπεῖς παῖδα. Corrigan: 104 Αἰθοπίης παῖδα. Hartung αἰθίοπα vel αἰθιοπα παῖδα.

136. [125.]

Et. M. 514, 28: Κινάκη, ὁ ἀκινάκης κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρέοντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἐκθλιψίς τοῦ ἰῶτα, καὶ κράσει τοῦ ωα τὸ κινάκη, ὥσπερ ὃ Ἀπολλων Ὀπολλον. Fortasse quod ibidem legitur σὺν τῇδε τῇ στραπῇ (vel τῇ στραπῇ) item Anacreontis est.

137. [110.]

Bekk. An. I 373, 28: Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων.

138. [97.]

Et. M. 703, 28: Ρῆγος, τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον. . . . ὅτι δὲ φαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ Ἀλιπόρφυρον ῥέγος. Similia Et. Gud. 492, 18 (ubi ῥῆγος scribitur) et Zonar. 1608.

139. [111.]

Hesych.: Ἀμίθα· ἔδεσμα ποῦν καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων. Exspectes Ἀμίθη. cf. ib. Σαμίθη· ῥόφημά τι, ὡς Γλανκίας ὁ ἰατρός. Contra Schmidt putat ἄμιθα depravatum esse ex ἀμμα-μηθάδης, quod idem Hes. interpretatur ἡδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν· εἰς μικρὰ κεκομμένων δι' ἀρτυμάτων.

140.

Eust. Od. 1538, 50: Ὅθεν ἀνήλατός φησι παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ἀπειθής, ἀπὸ ὑποζυγίων.

141.

Et. Sorb. (vid. Et. M. 159, 50 not.) Ἀστράβη . . . εἰς Ἀνακρέοντα εἴρηται καὶ ἀστραφὴ καὶ ἐπὶ ὀχήματος, ἐφ' οὗ ἀσφαλῶς κἀθηνται. Fuit fortasse etiam forma στράβη in usu, vid. Hesych.: Ἐπιστραβῆς (cod. πιστράβη . . .) ὄχημα, ἀκινδύνως φέρων. ubi scribendum:

Ἐπὶ στράβης, ὄχημα ἀκινδύνως φέρων.

explicatio enim excidit, estque fortasse Anacreontis versus. Similiter locum correxit Pierson, nisi quod ἐπ' ἀστράβης scripsit.

142. [112.]

Hesych.: Ἀντάγγητοι· ἀγόμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυμαστῶς ἔχουσιν ἑαυτῶν. Ἴων Ἀλκμήνη· ἔνιοι δὲ αὐθάδεις. καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται.

143. [113.]

Athen. IV 182 F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρί- 1042 γωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Cf. ib. 175 D.

144. [114.]

Eust. 932, 1: Καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἔχοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυκρότους τηνικαῦτα δριμύως ἐστὶ προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασὶν, ὅτι γονυκροτοὶ οἱ βλαῖσοι. Ἀνακρέων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν.

145. [115.]

Pollux III 49: Ἀνακρέων δὲ δλίτοκον (sic Bekker, v. διτόκον) τὴν δις τεκοῦσαν.

146. [116.]

Et. M. 385, 91: Ἐσυνῆκεν Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκεν πλεονασμῶ. Nauck analogiae obsecutus ἐξύνηκεν requirit, sed multa in his rebus incerta, neque Iadem eodem accentu, quo Aeolis, in hac forma usam esse compertum.

147. [177.]

Schol. Arist. Acharn. 1133: Διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στήθος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν καὶ ἀκροθώρακας (vulgo θώρακας) τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ

Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττική. Cf. Suidas v. *θωρήξασθαι* et Zonar. 1068, ubi Anacreonti tribui videntur verba ὥστε *θωρακισθῆναι*, quae etiam apud Schol. leguntur, sed tanquam grammatici verba: potuit Anacreon ὥστε *θωρηκισθῆναι* in tetrametro claudodiciere, nec tamen verisimile, nam *θωρακίζειν* pedestre est vocabulum, elegiaci autem poetae *θωρήσσειν* eo sensu frequentant, vide ad Theogn. 470.

148. [141.]

Pollux III 98: *Μετοχὰὶ δὲ τέρπων, ἀλλὰ καὶ ἔτερψεν· τὸ γὰρ ἦδω Ἰωνικὸν καὶ τὸ ἦσε* (AC ἦσεν, vulgo ἦδε) *σπάνιον μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἰρηκεν, Ἴων καὶ ποιητῆς ἀνὴρ*. Ephippo comico ap. Athen. VIII 363 C Turnebus voluit vindicare, sed *εἶσε* potius legendum.

149. [118.]

Apollon. Dysc. in Bekk. An. II 572, 14: *Τούτοις δὴ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐξήτει περὶ τοῦ μεγαλωστέ, ἱρωστέ* (cod. *ἱρωστέ*, sed infra *ἱρωστέ*) *παρὰ Ἀνακρέοντι*. Cf. Schol. Il. σ 26 ubi *ἱρωστέ*, et Favorin. 103, qui *δίκην ἱρτέως* interpretatur. Hoc adverbium olim existimaui restituendum esse Theocrito in Helenae Epithalamio v. 49: *ἱρωστέ σέβου* pro *δωριστέ*, sed potius legendum est: *Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται, ὥς παριών τις Ἀννείμῃ, κωριστέ· σέβου μ', Ἑλένας φντὸν εἰμὶ. Ἀνιερωστέ* dixit Heraclitus apud Clem. Al. Protr. p. 19 τὰ γὰρ νομιζόμενα κατ' ἀνθρώπων μυστήρια ἀνιερωστέ μνεῦνται.

150. [119.]

Pollux V 96: *Σὺ δ' ἂν προσθείης . . . καὶ κάλυκας παρ' Ὀμήρου τε καὶ Ἀνακρέοντος*.

151.

Et. Gud. 339, 22: *Κορώνη . . . παρὰ τὸ καῦρον, ὃ σημαίνει τὸ κακόν· Ἀνακρέων κόρωνα βαλνὼν φησί*. Cf. cod. Havn. ad 104 Et. M. 530, 17. (Cod. Flor. male φαίνων.)

152. [120.]

Pollux II 103: *Πτύσμα . . . τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὀνόματα πτύειν, ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε*.

153. [121.]

Eust. 1654, 17: Ὡς περ καὶ κλάς φησι (Ἡρακλείδης) παρὰ Ἀνακρέοντι. Favorin. 443. Nisi est fr. 17, 1.

154. [99.]

Proclus Hesiod. Op. 371: Κωτίλλουσα δὲ σημαίνει ἡδέα λέγουσα· καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι· κωτίλλη χελιδών. Cf. Tzetz. ibid.

155. [100.]

Schol. Aesch. Pers. 41: Ἀβροδῖται οὗτοι (Ἀνδοί), ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀνδοπαθεῖς τινες ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. Respicit Athen. XV 690 C. Eust. 1144, 14.

156. 157. 158. 159. [142.]

Suid.: Μυσάχνη ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ . . . Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μύριον. Adde Eust. 1329, 34 qui his quartum convicium addit: Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περιεσκεμμένως πανδοσίαν ἀνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύμνον. id. 1921, 61 quatuor haec convicia sine poetae nomine interpretatur, sed 1088, 38 ex Anacreonte affert πανδοσία et λεωφόρος, quae iam 1084, 41 s. p. n. adscripserat, rursus 862, 45 s. p. n. μανιόκηπος, quod ipsum 1572, 13 comici poetae esse dicit.

160. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. II 127: Παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν, κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἰπποῶναξ καὶ Ἀνακρέων.

161. [101.]

Pollux VI 23: Καὶ οἰνηρὸς θεράπων παρὰ Ἀνακρέοντι.

162. [102.]

Pollux VI 21: Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνὴ ὡς Ἀνακρέων.

163.

Serv. Virg. Aen. I 749: „Bibebat amorem“. Allusit ad convivium. Sic Anacreon: Ἐρωτα πίνων.

164. [103.]

1044

Hesych.: Γυναικες ελλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν· καὶ Ἀνακρέων· Πλέξαντες μηροῖσι παρὰ (cod. πὲ) μηρούς. Scribendum puto:

Πλέξαντες μηροῖς πέρι μηρούς * *

165. [104.]

Schol. Apoll. Rhod. III 106: ῥαδινῆς· τρυφερῆς, Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάρχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινούς πώλους.

166. [105.]

Choerobosc. II 555: Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τό· τὰ μοι φερυπωμένα κεῖται . . . καὶ τὸ φεραπισμένῳ νώτῳ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. ita cod. Bar., sed Par. ap. Bekk. An. III 1287 φεραπισμένα (μένος) νῶ, unde coniicias φεραπισμένα νῶτα. Cram. An. Ox. IV 415, 4 φεραπισμένῳ νῶτον, Herodianus in Aldi Cornu cop. 194 φεραπισμένων ὧτων. Denique schol. Hom. Od. ζ 59: ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ φεραπισμένῳ νώτῳ, item Cram. An. Ox. IV 185, 17 (ubi φεραπισμένῳ) et An. Par. IV 226, 17 φεραπισμένῳ νώτῳ, quae vera videtur scriptura.

167. [126.]

Et. M. 707, 50: Καὶ σαλαῖζειν (V supra σαλαμβίζειν) Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. Cf. Orion 148, 5, ubi σηλάζειν. Hesychius: σαλαῖζειν, κόπτεσθαι.

168. [106.]

Clem. Alex. Paedag. III 294: Τὸ γὰρ ἄβροδλαιτον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὥς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά. Schneidewin opinatur Clementem vel confudisse cum fr. 151 vel intellexisse Simonidis Amorgini fr. 18: sed neutrum probabile.

169. [107.]

Schol. Apoll. Rhod. III 120: Μάργος Ἔρως· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν . . . καὶ Ἀνακρέων Τακερὸς δ' Ἔρως.

170. [108.]

Serv. Virg. Aen. XI 550: „Caroque oneri timet] Anacreon φορτίον ἔρωτος id est onus amoris.“ Scribendum φόρτον

Ἐρωτος, quod Europae virgini convenit, cf. Batrachom. 75, cuius auctor aperte alius poetae celebrem aliquem locum imitatur, fortasse Anacreontis, et Nonnus IV 118.

171. [127.]

1045

Schol. Hom. II. ν 227: Ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν θρη-
νὸν φησιν. Cf. Eust. 928, 63.

172. [128.]

Herodian. περὶ μον. λέξ. 11, 26: Φίλλος, παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα. Dindorf vel *Bίλλος* vel *βίλλος* coniecit (Arcad. 53, 1 *βίλλος* τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον παρὰ Ἐφεσίοις), at *Φιλλώ* nomen mulieris legitur in titulo Attico Ephem. Arch. 3500, *Φιλλέας* in inscr. Delphica ap. Wescher et Foucart n. 65, et *Φιλλίς* pro *Φιλίς* fort. restituendum est apud Hippocratem Epidem. IV 4, quamquam sane etiam nomen *Bίλλος* apud eundem legitur Epidem. V 96.

ANACREONTEA.

Anacreontea. De originibus horum carminum accurate et docte disputavit C. G. Stark (Quaestiones Anacreonticae Lips. 1846): neque tamen, quod ille existimat, germanum ullum Anacreontis carmen in his inest, sed recentioris originis sunt omnia, diversis illa quidem aetatibus composita et temporis decursu identidem immutata: quae quas subierint vicissitudines, ostendi ad carmen 3: et hinc potissimum intelligitur, quanta sit adhibenda cautio in his carminibus ad criticae artis leges corrigendis. Carmina eo ordine exhibeo, quo in codice leguntur, vulgari ordine insuper significato. — Collectanea haec carmina quam varias subierint vicissitudines et quemadmodum sensim amplificata sint, perspiciet, qui ad metrorum diversitatem potissimum animum adverterit. A principio enim haec sylloge comprehendebat tantum carmina hemiambis inclusa, id quod etiam nunc titulus testificatur. Haec carmina breviuscula ut plurimum et tenui sermone conscripta nec leporis expertia haud dubie vincunt poemata dimetris ionicis composita, ampliora fere et fucato nitore insignia, quae rhetorum et sophistarum potius artem, quam poetarum produnt, ut prae illis sordeant, nisi forte unum vel alterum ad antiquum exemplar est compositum, velut 31. His quidem noviciis admodum cantilenis aucta est postea principalis sylloge. Accessit denique Byzantinorum hominum sedulitas, qui utroque versuum genere usi cantilenas ineptas plerumque et semi-barbaras addiderunt. Verum haec pluribus persequi non est huius loci. — Ceterum non recepi neque carmen *εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν*, quod *Theocrito* vulgo tribuitur, sed *Bionis* potius esse videtur, neque *Theodori Prodromi* carmen, quod est editum in Notitiis et Exc. Codd. Paris. VIII 2 p. 125, nec denique *Pauli Silentarii* carmen *εἰς τὰ ἐν Πισιδίαις θεσπιά*. Contra alia quaedam carmina in Appendice subieci, de quibus dicetur suo loco. — Anacreontea propagata sunt solo Anthologiae Palatinae exemplo, in quo carminibus figuratis subiecta leguntur: ex hoc libro primus Henricus Stephanus foras dedit: Spaletti librum, qui tunc Vaticanae bibliothecae thesauris conditus erat, denuo examinavit Romae 1781 (83) parum ille quidem diligenter: denique tertium contulit Rose Parisiis, ubi eam partem codicis, quae Anacreontea continet, relictam esse constat, idemque edidit Lipsiae 1868. Codex Palatinus plurimas lectionis varietates exhibet vel supra vel in margine additas: ac nonnulla quidem ipse librarius suo periculo videtur correxisse, sed pleraque aliunde ascivit: nam aperta menda, velut *πίθων* pro *πελθων*, alia id genus vel sensu cassa, velut 51, *ἡ παραμένων* pro *περίμεινον*, nequeunt correctori tribui. Videtur aliud exemplum adhibuisse, unde transtulit passim varias scripturas, alias autem repperit opinor in archetypo, quod descripsit, id quod arguunt duplices scripturae eiusdem versus in ordinem verborum receptae 4, 10. 11 et 61, 14. 15, item saepius

1. [65.] *)

Ἀνακρέων ἰδὼν με	10 Ἔρωσ ἐχειραγῶγει.
ὁ Τήϊος μελωδός	ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·	ἐμοὶ στέφος δίδωσιν·
κἀγὼ δραμῶν πρὸς αὐτόν	τὸ δ' ὦξ' Ἀνακρέοντος.
5 περιπλάκην φιλήσας.	ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,	15 ἐδησάμην μετώπῳ·
καλός γε καὶ φίλεννος·	καὶ δῆθεν ἄχρῃ καὶ νῦν
τὸ χεῖλος ὦξεν οἶνου,	ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη	

2. [48.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ. (ΒΑΣΙΛΙΚΟΤ.)

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου	ὑπὸ σῶφρονος δὲ λύσσης
φονίης ἄνευθε χορδῆς·	μετὰ βαρβίτων αἰείδων
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,	τὸ παροίνιον βοήσω.
φέρε μοι νόμους, κεράσσω,	δότε μοι λύρην Ὀμήρου
5 μεθύων ὅπως χορεύσω,	10 φονίης ἄνευθε χορδῆς.

nota varietatis /. addita ad marginem relegans comparet, sed nihil in margine adscriptum: haec quoque ad archetypum revocanda sunt, quod fideliter descripsit librarius. — Inscrubuntur haec carmina in cod. Pal. Ἀνακρέοντος Τήϊου συμποσιακὰ ἡμιάμβια, index Anthol. Palat. T. III p. 4 exhibet: ἀνακρεόντια: καὶ τρίμετρα: τοῦ ἀγίου γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἐκ τῶν ἐκῶν ἐκλογαὶ διάφοροι.

1. Mehlhorn in tres strophas quinquorū versuum discipulit, quibus duo versus epodi loco sint subiecti. Ipsi carmini Brunck Βασίλειον praemisit, quoniam 2 inscribitur τοῦ αὐτοῦ Βασίλειον, sed tamen satis incerta haec coniectura, vide ad. 2. — V. 3. λέγων, si quid mutandum, γελῶν possis scribere, Baxter ὄναρ λέγω, προσεῖπεν. — προσεῖπεν

Stephanus, cod. προσεῖπεν. — V. 5. περιπλάκην, cod. περὶ πλάκην. — V. 7. γε Casaubonus, δὲ cod., vulgo τε. — φίλεννος, Brossius φίλιννος, possis φίλιννος conicere, sed totus versus commode abiici potest, et cancellis circumscripsit Rose. — V. 16. καὶ δῆθεν, Mehlhorn et Iacobs πάντεσθιν.

2. τοῦ αὐτοῦ. (Βασίλειου) scripsi, cod. ad v. 2 τοῦ αὐτοῦ βασιλεῖ X, unde vulgo τοῦ αὐτοῦ Βασίλειον, Rose βασιλικὸν edidit. Videtur librarius aliquis nomen auctoris sive Βασίλειου sive Βασίλειον addidisse, cuius rei fides sit penes auctorem. Illud certum est carmen 2 non esse ab eodem poeta conditum, cuius est c. 1, id quod vel metrorum diversitas arguit; cf. quae de sylloges origine p. 296 significavi. — V. 4. φέρε μοι νόμους, κεράσσω, vulgo distinguunt φέρε μοι· νόμους κεράσσω. — V. 9 et 10 om. Stephanus probante Rosio.

*) Numeri adiecti sunt editionum vulgarium.

2 B. [49.]

τὸν ζωγράφων ἄριστε,	ὃ γράφει τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
λεπικῆς ἄκουε μοῦσας·	ἱλαρὰς τε καὶ γελῶσας.
φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι	ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο.
ἑτεροπνόους ἐναύλους	γράφει καὶ νόμους φιλοῦν- των.

3. [17.]

Εἰς ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΤΗ.

τὸν ἄργυρον τοφείων	10 τί Πλειάδων μέλει μοι:
Ἰθακιστὲ μοι ποιήσον	τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
παροπλίαν μὲν οὐχί,	ποιήσον ἀμπέλους μοι,
τί γὰρ μάχαισι κάμοι:	καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
3 ποτήριον δὲ κοῖλον, 1048	καὶ Μαινάδας τρυγῶσας.
ῥοον δύνῃ, βαθύνας.	15 ποίει δὲ ληνὸν οἴνου
ποίη δέ μοι κατ' αὐτοῦ	ληνοβάτας πατοῦντας,
μῆτ' ἄστρα μῆτ' ἄμαξαν,	τοὺς Σατύρους γελῶντας,
μὴ στρυγλὸν Ὠρίωνα·	καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἑρῶτας,

2 B. In cod. non est disiunctum a carm. 2, Mehlhorn post 24 inseruit. V. 3 et 6 vulgo inserunt post v. 2, quod quamvis probabile sit, tamen ea traiectione nequaquam integrum restituitur carmen, itaque satius duxi post v. 2 et post v. 4 lacunam indicare. — V. 4. ἑτεροπνόους, in marg. ἑτεροποφούς, Stephanus ἑτεροπνόους ἐναύλους, Barnes coniecit φιλοπαίγμονας τε Βάκχας ἑτεροπνόους ἐν αὐλοῖς, Brunck φιλοπαίγμονας τε Βάκχας ἑτεροπνόους ἐναύλους, Mehlhorn, qui post versum φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι quaedam intercidisse statuit, scripsit ἑτέρων πνόους ἐναύλους. Rose v. 3 et 4 aliunde adscriptos censet. — V. 7. Barnes ἂν δύνηται, Brunck εἰ δύναιτο.

3. Exhibui hoc carmen secundum cod., nisi quod v. 10 Πλειάδων pro πλειάδων scripsi. V. 19 Rose Κεφίρην, nescio an sec. cod. Commode autem accidit, ut hoc carmen, quod Welckero non indignum antiquo poeta videbatur, non solum legatur in Anthol. P. XI 48 τοῦ αὐτοῦ (i. e. Ἀνακρέοντος, sed cod. P om. lemma, nam exhibet post Anacreonteum 7, duobus his carminibus coniunctis, quasi unum esset carmen), et inde Cram. An. Par. IV 376, sed etiam apud Gellium N. A. XIX 9: „Oblectati autem sumus praeter multa alia versiculis lepidissimis *Anacreontis senis*, quos equidem scripsi (leg. *adscripti*), ut interea labor hic vigiliarum et inquietas suavitatem paulisper vocum atque modulorum acquiesceret: τὸν ἄργυρον κτλ.“ Intelligitur hic luculento exemplo per quos gradus corruptio harum cantilenarum sensim serpere solita sit et quam longe a germana forma ea species recedat, quam codex exhibet. Est enim carmen

καὶ Κυθήρην γελῶσαν, Ἔρωτα κάφροδίτην.
20 ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ

sec. Anthologiam:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἦφαιστὲ μοι ποιήσον
(πανοπλίαν μὲν οὐχί·)
ποτήριον δὲ κοῖλον
5 ὅσον δύνη βάθυνον.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μηδ' ἄστρο μῆδ' ἀμάξας,
μὴ στεγνὸν Ὀρίωνα,
ἀλλ' ἀμπέλους γλωσσας
10 καὶ βότρυνας γελῶντας
σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

sec. Gellium:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἦφαιστὲ μοι ποιήσον
πανοπλίας μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κάμοι;
5 ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνη βάθυνον.
καί μοι ποίει κατ' αὐτό
μητ' ἄστρο μῆτ' ἀμάξας,
(μὴ στεγνὸν Ὀρίωνα.)
10 τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀστέρως Βωώτεω;
ποιήσον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν
καὶ χρυσέους πατοῦντας
15 ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

V. 3 om. Cod. P et Cram., sed habet Planudes; fortasse autem etiam proximus versus τί γὰρ μάχαισι κάμοι librarii tantum negligentia omissus est, nam Cod. Pal. hic bina semper cola singulis versibus exhibet ex adverso posita. — V. 7. μῆδ' ἀμάξας, Cod. P. μὴ ἀμάξας.

V. 3. πανοπλίας Hertzii libri et vett. edd., vulgo πανοπλίαν. — V. 7. καί μοι ποίει scripsi, καὶ μὴ ποίει Hertz ex suis libris, ut videtur, et vett. edd., vulgo ποίει δέ μοι. — V. 9 omittunt vett. edd. et Hertzii libri. — V. 10 et 11 ita Hertzii codices et vett. edd., sed vulgo τί Πλειάδεσσι κάμοι, τί δ' ἀστράσιν Βωώτεω; — V. 13. αὐτῶν Hertzii libri, vulgo αὐτό.

Ex his apparet antiquissimam formam esse, quam Anthol. exhibet, ubi tenuis cantilena versibus 11 (vel 12) constat, hanc postea alius quis amplificavit additis versibus 5 (4. 10. 11. 14. 16) et immutata paululum oratione, maxime, ut fieri solet, sub finem carminis: hoc autem factum est aliquanto ante Gellii aetatem, quare ille poetarum recentium idyllia ab his cantilenis distinguit. Neque tamen ex hac forma continuo ea orta, quam cod. Pal. exhibet, sed primum tertius aliquis rursus exitum cantilenae exornavisse videtur in hunc modum:

Ποίησον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἶνον,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ
Ἔρωτα κάφροδίτην.

Tum denique alius tribus his ultimis versibus substituit:

ληνοβάτας πατοῦντας
τοὺς Σατύρους γελῶντας
καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας
καὶ Κυθήρην γελῶσαν.

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΤΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καλλιτέχνα τόρευσον	Βάκχον Εἴλον ἡμῖν·
ἔαρὸς κύπελλον ἡμῖν	μύστις νάματος ἢ Κύπρις
τὰ πρῶτ' ἤδη τὰ τερπνά	ὑμεναίους κροτούσα.
ρόδα φέρουσιν Ὄραι·	χάρασσ' Ἐρωτας ἀνόπλους
5 (τὸν) ἄργυρον δ' ἀπλώσας	15 καὶ Χάριτας γελώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν·	ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
μὴ τελετῶν, παραινῶ,	εὖ βότρυσιν κομῶσαν·
μὴ ξένον μοι τορεύσης,	σύναπτε κούρους εὐπρε-
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·	πεῖς·
10 μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον	ἡμῖν Φοῖβος ἀθύροι.

Haec autem omnia quamvis temere in codice Pal. coniuncta videmus. Hoc exemplo satis edocemur, qualis sit condicio reliquorum carminum. Apparet igitur, quo iure Mehlhorn haec in ternas quinquorum versuum strophas redegerit, sex versibus segregatis. — Pariter c. 7 interpolationis incrementa testificatur: nam in Anth. P. XI 47 versibus 10 poematii argumentum commodè absolvitur, in sylloge praeter necessitatem auctum est versibus 5. Neque mirum hanc insignem diversitatem eodem libro Palatino esse traditam: scilicet c. 3 et 7 in Anth. XI 47. 48 ex antiquiore aliquo Florilegio recepta sunt, sylloge vero Anacreonteorum quemadmodum posteriore tempore ferebatur interpolationibus aucta Anthologiae est inserta. Hoc igitur indicio est iam Constantini Cephalae saeculo interpolationem in Anacreonteis refingendis tam foede grassatam esse, ut nihil supra possit, siquidem Cephalas haec Anthologiae inseruit; sin postea ab alio addita esse statuas, ad proximum saeculum XI deferimur, cui adscribitur codex Palatinus: nam non solum index, in quo Anacreonteorum fit mentio, a prima manu scriptus, sed etiam ea pars codicis, quae Anacreontes exhibet, ab eadem manu fertur confecta esse.

4. Cod. addit τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντος, quod vulgo deest. Mehlhorn binos versiculos coniungit, ut sint tetrametri politici, ideoque v. 9 subditicium censet et alia quoque mutavit, alii etiam audacius in hoc semibarbaro carmine grassati sunt. — V. 1. cod. καλλιτέχνα καλλιτέχνα, in marg., vulgo καλὴ τέχνα. — V. 2. κύπελλον ἡμῖν τὰ πρῶτ' ἤδη scripsi, legebatur κύπελλον ἤδη τὰ πρῶτ' ἡμῖν, ita cod., non πρῶτ'. Stephanus κύπελλον ἡδύ, Rose distinxit κύπελλον ἤδη τὰ πρ. — V. 4. φέρουσιν Ὄραι scripsi, nam veris adventantis signa erant pro-

ponenda, tum demum poculi simulacra describuntur. Cod. ῥόδα φέρουσιν ὦρην, — V. 5. (τὸν) ἄργυρον Barnes, cod. ἀργύρεον, sed in marg. ἀργύρεον μοι. — V. 7. παραινῶ, cod. παρ' αἰνῶ, Salmasius παρ' οἶνῳ. — V. 8. μὴ ξένον μοι, fort. legendum ξένον τί μοι. — V. 9. ἱστόρημα, cod. pr. ἑστόρημα. — V. 13. ὑμεναίους Rose, cod. ὑμεναίοις. — κροτούσα Stephanus, cod. κροτώσα. — V. 17. εὖ βότρυσιν κομῶσαν scripsi, legebatur εὐβότρυτον, κομῶσαν. — V. 18. εὐπρεπεῖς, cod. εὐπρεπαι, supra ἦς. — V. 19. ἡμῖν scripsi, vulgo ἂν μὴ, cod. ἂν μὴ, Meden-

bach ἄμα δῆ. — ἀθύροι Mehlhorn praeunte Medenbachio, cod. ἀθύρει.

5. [59.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὔρον   5 λαβὼν δ' ἐπινον ἀντόν,
 ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·   καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
 καὶ τῶν πτερῶν κατασχών   πτεροῖσι γαργαλίζει.
 ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·

6. [11.]

1050

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·   εἴτ' εἰσίν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Ἀνακρέων, γέρον εἴ,   οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
 λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει   ὥς τῷ γέροντι μᾶλλον
 κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,   10 πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
 5 ψιλὸν δέ σεν μέτωπον.   ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.
 ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,

7. [15.]

ΕΙΣ ΤΟ ΑΦΘΟΝΩΣ ΖΗΝ.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,   οὐδ' εἰλέ πῶ με ξῆλος,
 τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·   οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ.

Rose ἀθύρειν, quod non intelligo. Fort. poeta scripsit σύναπτε κ. εὐπ.
 ἡμῖν, Φοῖβος δ' ἀθύροι.

5. Legitur etiam in Anth. Plan. 388, ubi inscribitur ἀπὸ Ἰουλιανῶ (ed. princ. hoc nomen solum exhibet) ἀπὸ ἐπάρχων Ἀλγυπτίου. Rose contendit Planudis errore poematum Iuliano attributum esse, argumentis usus non sat gravibus vel fallacibus, velut quod dicit in Barberino indice inter antiqua Anacreontea referri, cum Iulianus ille saec. VI vixerit: recensetur sane in illo indice, vid. infra p. 341, sed verba ἄλλοι ἀρχαῖοι quae Rosium induxerunt in errorem, iam probabili emendatione expediti. — V. 1. ποθ' Plan. ποτ' cod. — V. 5. λαβὼν, malim λαθὼν. — ἐπινον Brunck, cod. ἐπιον, Rose λαβὼν δ' Ἔρωτα πίνον coniecit, abusus fr. Anacr. 163.

6. εἰς ἑαυτόν, cod. add. ἄλλο, sed in m. om. — V. 2 cod. Ἀνακρέων. — V. 8. τοῦτο δ' Stephanus, cod. τὸ δέ. — V. 10. τὸ, Stephanus τὰ. — παίζειν, cod. παῖξ.

7. Composita est haec cantilena ad similitudinem Archilochi fr. 24: Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἰλέ πῶ με ξῆλος, οὐδ' ἀγαίωμα Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. quod documento est etiam aliorum lyricorum praeter Anacreontem carmina in usum suum convertisse auctores harum cantilenarum. Legitur in Anthol. Pal. XI 47 Ἀνακρέοντος et in Cram. An. Par. IV 876 pars prior huius carminis usque ad v. 10, quod rursus documento est, quo pacto haec carmina sensim amplificata sint. Etiam varietas lectionis deprehenditur in Anth. et Cram. An., v. 1 μέλει Γύγεω om. τὰ, unde Plan.

5 ἔμοι μέλει μύροισιν ὥς οὖν ἔτ' εὐδία 'στιν,
καταβρέχειν ὑπήνην· καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
ἔμοι μέλει ῥόδοισιν καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
καταστέφειν κάρηνα. μὴ νοῦσος, ἣν τις ἔλθῃ,
τὸ σήμερον μέλει μοι, 15 λέγῃ σε μὴ δεῖ πίνειν.
10 τὸ δ' αὖριον τίς οἶδεν;

8. [31.]

Εἰς ΕΑΤΤΟΝ ΜΕΜΕΘΤΕΜΕΝΟΝ.

"Αφες με, τοὺς θεοὺς σοι, δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί· καὶ τόξον Ἰφίτειον.
θέλω θέλω μανῆναι. 1051 ἔμαίνετο πρὶν Αἴας
ἔμαίνετ' Ἀλκμέων τε μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
5 χῶ λευκόπους Ὀρέστης, 15 τὴν Ἐκτορος μάχαιραν·
τὰς μητέρας κτανόντες· ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς, καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι. θέλω θέλω μανῆναι.
10 ἔμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν

Γύγας, v. 3 οὐδ' ἀφρέει με χρυσός, v. 4 Anth. οὐκ αἰνέω (ex corr., fuit olim haud dubie οὐ φθονέω) τυράννοισ, sed Cram. οὐ φθονέω τυράννοισ, v. 5 et 7 Cram. ἐμοῦ (atque ita Anth. ante corr.). — V. 1. Γύγας, cod. γύγου, sed in m. γύγας. — V. 11—15 postea ab alio adiecti sunt, qui carminis argumentum magis dilucide exponere studuit; igitur hic quoque Mehlhorn frustra carmen, quod ex diversis partibus est conglutinatum, ad stropharum aequalitatem redigere studuit. — V. 11. ὥς, Barnes ἕως. — εὐδία 'στιν scripsi, cod. εὐδί' ἐστιν, Hermann ἕως οὖν εὐδί' ἐστίν. — V. 12. πῖνε, melius quadraret παῖζε, sed poeta potius quam librarius culpandus est. — V. 15. λέγῃ Stephanus, cod. λέγει. Deinde Stephanus et Scaliger μηδὲ, Barnes μὴ πιεῖν δεῖν, sed neutrum placet, sententiae institutae conveniret ὅδωρ λέγῃ σε πίνειν vel λέγῃ σ' ἄλῃτα πίνειν i. e. πτισάνῃ. Hippocrates ἄλῃτον i. e. ἄλευρον frequentat, ἄλευρον Aristophanes in Georgis fr. 10 eodem modo videtur dixisse, cf. Hesych. ἀλέυρον.

8. V. 4. Ἀλκμέων scripsi, legebatur Ἀλκμαίων. — V. 5. χῶ, cod. χό. — λευκόπους, Arnaldus ἀελλόπους, Pauw λευκόνους, alii λειπόνους, λευκόχρους vel λευκόφρους. Orestes proprie λευκόπους dictus, exules enim et extorres cum lupis solebant comparari, cf. J. Grimm Rechtsalterthümer 733: sed iam veteres magistri hoc vocabulum quid significaret, non satis compertum habebant, hinc non mirum, si hic λευκόπους sit substitutum, quemadmodum etiam apud Aristophanem in Lysistr. v. 667 Hermann praeter metri necessitatem censuit λευκόποδες pro λευκόποδες scribendum. — V. 8. ἐρυθρόν, cod. in marg. λεύκον. — V. 10. ἔμαίνεθ' Stephanus, cod. ἔμαίνετ'. — V. 16. ἔχων Stephanus, cod. ἔχω. — V. 18 fortasse aliena manu additus, Bothe v. 17 tollendum existimavit. Carmen videtur strophis senorum versum constare. Mehl-

9. [12.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω, τὴν γλῶσσαν, ὥς ὁ Τηρεὺς
 τί σοι, λάλη χελιδῶν; ἐκεῖνος, ἐκθερίζω;
 τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα τί μεν καλῶν ὀνείρων
 θέλεις λαβὼν ψαλίξω; ὑπορθορίαισι φωναῖς
 ὃ ἢ μᾶλλον ἐνδοθέν σευ 10 ἀφήρηπασας Βάθυλλον;

10. [77.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἔρωτα κήρινόν τις οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης· 1052
 νεηνίης ἐπῶλει· 10 ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
 ἐγὼ δέ οἱ παραστάς, Ἔρωτι παντορέκτα.
 „πόσου θέλεις, ἔφη, σοί δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 ὃ τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;“ δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
 ὃ δ' εἶπε θωριάζων· • Ἔρω, σὺ δ' εὐθέως με
 „λάβ' αὐτὸν ὀππόσου λῆς· 15 πύρῳσον· εἰ δὲ μή, σὺ
 ὅπως δ' αἶν ἐκμάθης πᾶν, κατὰ φλογὸς τακῆση.

11. [13.]

ΕΙΣ ΑΤΤΙΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην λέγουσιν ἐκμανῆναι.
 τὸν ἡμίθην Ἄττιν 5 οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
 ἐν οὔρεσιν βοῶντα δαφνηφόροιο Φοίβου

horn strophas ternorum versuum discipit, ita ut novissima versu auctior sit, praeunte Lachmanno Chor. syst. trag. p. 5.

9. V. 1 et 2 malim traicere. — V. 2 λάλη Stephanus, cod. λάλεν. Munker κατ' ἴλη om. σοι propter Anacr. fr. 154 fortasse recte. — χελιδῶν Stephanus, cod. χελιδόν. — V. 3. σευ, cod. supra σου. — V. 9. ὑπορθορίαισι, cod. ὑπ' ὀρθορίαισι.

10. V. 5. τυχθὲν cod. in marg., legebatur τευχθέν. — V. 8. ὅπως, cod. supra ὅμως. — δ' add. Scaliger, alii. — πᾶν cod. supra, νιν infra. Secutus sum Fabrum. Scaliger ὅμως δ', ἔν' ἐκμάθης νιν, item Brunck, nisi quod πᾶν praeoptavit, Rose cum prioribus iungens ὅπως αἶν . . νιν. Graeter et Mehlhorn totum versum subditiciū censent, hic quidem, ut carmen ad tres strophas quinorum versuum redigeret. — V. 9. κηροτέχνης, corrigunt κηροτέχνας, quemadmodum etiam aliis locis doricæ dialecti formas restituere conati sunt. — V. 10. θέλω, Pauwius οὐ τι

10, fort. σθένω. — V. 11 cod. παντορέκτα.

11. Mehlhorn haec in strophas quaternorum versuum discipit.

λάλον πιόντες ὕδωρ 10 καὶ τοῦ μύρου κορεσθεῖς
 μεμνηότες βοῶσιν. καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
 ἐγὼ δὲ τοῦ Ἀναίου θέλω θέλω μανῆναι.

12. [14.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω θέλω φιλῆσαι. ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
 ἐπειθ' Ἔρωτος φιλεῖν με, ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον·
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα ὥς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστούς,
 ἄβουλον οὐκ ἐπείσθην. ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαντόν
 5 ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας 15 ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον,
 καὶ χρυσέην φαρέτρην μέσος δὲ καρδίης μεν
 μάχη με προῦκαλεῖτο. ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσεν·
 καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων μάτην δ' ἔχω βοεῖν·
 θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς, τί γὰρ βάλω μιν ἔξω,
 10 καὶ δοῦρα καὶ βοεῖν 20 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

13. [32.]

1053

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων μόνον ποῶ λογιστήν.
 ἐπίστασαι κατειπεῖν, πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηναίων
 εἰ κύματ' οἶδας εὐρεῖν ἔρωτας εἰκοσιν θές
 τὰ τῆς ὄλης θαλάσσης, καὶ πεντεκαίδεχ' ἄλλους.
 5 σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων 10 ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου

— V. 3. βοῶντα, speciosius quam verius Bentley βοῶσαν, idem non recte v. 6 et 7 πιόντας ὕδωρ μεμνηότες βοῆσαι coniecit.

12. V. 2 cod. ἐπεὶ θ' ἔρωτος φιλεῖ με, corr. Stephanus. — V. 4 cod. pr. ἐπίσθην. — V. 6. χρυσέην Stephanus, cod. χρυσίην. — V. 10 et v. 20 cod. supra βοῖην. — V. 14. εἶθ' Stephanus, cod. εἶτ'. — V. 15. εἰς, Pauw ὥς. — V. 16. καρδίης μεν Stephanus, cod. καρδίης μεν. — V. 17. ἔλυσεν, Iacobs ἔλησεν. — V. 18. βάλω μιν scripsi (i. e. περιβάλω ἀσπίδα), cod. βάλομεν, Stephanus βαλώμεθ', Boissonade λάβομεν, Rose λάβω μιν, vulgo βάλομεν. — V. 20. Haud scio an hic repetitus fuerit versus θέλω θέλω φιλῆσαι, in quo cardo totius carminis versatur, quemadmodum et hi Anacreontici poetae et Catullus primum versum loco novissimo iterare solent.

13. Cod. ἄλλο τοῦ αὐτοῦ. et in marg. τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτας. — V. 3. κύματ' οἶδας Davisius, cod. κυμαθῶδες. — V. 4. τὰ Davisius, cod. τὰ. — V. 6. ποῶ cod. — V. 9 fort. aliena manu additus. — V. 11

θὲς ὀρμαθοὺς ἐρώτων· 20 οὐπω πόθους Κανώβου,
 Ἀχαιῆς γὰρ ἐστίν, οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
 ὅπου καλαὶ γυναῖκες. Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
 τίθει δὲ Λεσβίους μοι Ἔρως ἐποργιάζει.
 15 καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
 καὶ Καρίης Ῥόδου τε 25 καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
 δισχιλίους ἔρωτας. τῶν Βακτρῶν τε κινδῶν
 τί φῆς; ἐκηριώθης; ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;
 οὐπω Σύρους ἐλεξα,

14. [9.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμὴ πέλεια, τὸν ἔρτι τῶν ἀπάντων
 πόθεν πόθεν πέτασσαι; 10 κρατοῦντα καὶ τύραννον.
 πόθεν μύρων τοσοῦτων πέπρακέ μ' ἢ Κυθήρη
 ἐπ' ἡέρος θέουσα λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
 5 πνέεις τε καὶ ψεκάξεις; ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 τίς ἐστὶ σοι μεληδῶν; διακονῶ τοσαῦτα·
 „Ἀνακρέων μ' ἐπεμψεν 15 καὶ νῦν, ὄρεξ, ἐκείνου 1054
 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον, ἐπιστολὰς κομίζω.

cod. ὀρμαθοὺς. — V. 13. καλαὶ γυναῖκες Stephanus, cod. καλλιγυναῖκες.
 — V. 16. Καρίης Ῥόδου τε Stephanus, cod. καρίην Ῥόδον τε. — V. 18. ἐκη-
 ριώθης scripsi, cod. αἰε κηρωθεῖς addita nota γ. quae correctionis in
 margine adscriptae index est, sed ibi nota repetitur, correctio deside-
 rat. Meam emendationem satis stabiliunt glossae Hesychii: κηριού-
 σθαι, ἐκπληττεσθαι. item κηριωθῆναι ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι. et
 ἐκηριώθῃ ἐσκοτώθῃ, ἐθανατώθῃ. item ἐκκεκηριωμένη ἐκπεπληγμένη,
 ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα et ἐξεκηριώσας, ἐξέστησας. Scaliger αἰε γ'
 Ἔρωτες scripsit, Baxter αἰε κηρῷ θίς, Hermann ἀνεπερωθῆς. — V. 21.
 ἅπαντ', cod. ἀπάντ'. Mihi τὰ πρῶτ' ἐχούσης scribendum videtur. —
 V. 22. Κρήτης, cod. in m. sed ante v. 21 memorabilem scripturae varie-
 tatem φώμης exhibet. — πόλεσσιν, cod. pr. πολέσσιν. — V. 24. ἀριθμῶ
 Scaliger, cod. ἀριθμεῖν. — V. 25. τοὺς, cod. supra τὰ. Fortasse καὶ
 τὰκτός αὐ Γαδείρων corrigendum, quamquam etiam καὶ τοὺς πέρα
 Γαδείρων conicias. Corrigunt τοὺς ἐκτός αὐ Γαδείρων. — V. 26. τῶν
 cod., Brunck τοὺς.

14. Partem carminis usque ad v. 24 Mehlhorn in strophas senorum
 versuum redegit. — V. 1. πέλεια, cod. 2 πέλια. — V. 2. πέτασσαι Bar-
 nes et Buttmann cod. πέτασαι, Brunck πετᾶσαι. — V. 4. θέουσα, cod.
 a m. pr. θέασα. — V. 5. πνέεις, cod. πνίεις. Rose non recte πνέεις.
 — V. 6. τίς ἐστὶ σοι μεληδῶν scripsi, quod Valpergam occupavisse
 video, cod. τίς ἐστὶ σοι μέλει δέ, Brunck τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ, Rose
 τίς ἐς τί σοι μέλει δέ permire. — V. 11. μ' ἢ Faber, cod. με. — V. 14.
 τοσαῦτα, fort. τοιαῦτα (τοαῦτα). — V. 15. ὄρεξ Stephanus, cod. οἷας.

καί φησιν εὐθέως με	πιεῖν δέ μοι δίδωσιν
ἐλευθέρην ποιήσιν.	τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·
ἐγὼ δέ, κῆν ἀφ᾽ ἡ με,	30 πιοῦσ' ἄδην χορεύω,
20 δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·	καὶ δεσπότην κρέκοντα
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι	πτεροῖσι συσκιάζω.
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,	κοιμωμένη δ' ἐκ' αὐτῷ
κἂν δένδρεσιν καθίλξειν	τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;	35 ἔχεις ἅπαντ' ἄπελθε·
25 τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον	λαλιστέραν μ' ἔδθηκας,
ἀφαρπάσασα χειρῶν	ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·	

15. [28.]

TOT ATTOT EIS KOPHN.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,	Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
γράφε ζωγράφων ἄριστε,	ἀπεοῦσαν, ὥς ἂν εἶπω,

— V. 21. πέτασθαι, Stephanus πέτεσθαι. — V. 23. κἂν Pauw, cod. καὶ, item δένδρεσι. — V. 30. πιοῦσ' ἄδην χορεύω καὶ δεσπότην κρέκοντα πτεροῖσι συσκιάζω scripsi; nam πιοῦσα δ' ἀναχορεύω a carminum horum lege recedit, ἀγχορεύω inuisitatum est, quamquam Attici poetae passim talia admittunt, et usitata velut ἀμπαύεται etiam in Anacreon-

teis leguntur; cod. πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω καὶ δεσπότην ἀνακρέον πτεροῖσι σὺν καλύψω (supra συσκιασώ). Corrector aliquis, cum πιοῦσα δ' ἦν vel ἂν legere sibi videretur, substituit coni. aor. χορεύσω et συγκαλύψω. Nostri homines, cum animadvertissent isti enuntiato apodosin deesse, commenti sunt voculam ἂν indicativo futuri (χορεύσω, συγκαλύψω) vel praesentis (χορεύω, συγκαλύπτω, quemadmodum Pauw scripsit) additam esse, perperam illi quidem, nam haec structura Graeci sermonis legibus plane adversatur: oportebat ἐχόρευον ἂν, συνεκάλυπτον ἂν dici; neque αὖ, quod Hartung post alios commendavit, huic loco convenit. Scripsi κρέκοντα, cum ante γέροντα proposuissem, columba postquam vinum vidit, saltat et dominum chordas pulsanter obumbrat; ac Fischeri commentarius testatur nescio quem, fortasse Valpergam, δεσπότην κρέκοντα coniecisse. Rose edidit δεσπότην ἂν ἄβροις πτεροῖσι συγκαλύψω. — V. 33. κοιμωμένη, malim κοιμωμένηον. — V. 34 cod. βαρβῆται.

15. Hoc carmen sicut quod sequitur 16 prorsus rhetorum argutias prae se fert; cf. Luciani Imag. c. 7 et 8. V. 2 ab inepto interpolatore additus videtur, v. 4 post v. 5 collocandus, ut hoc fuerit carminis principium:

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην
ἀπεοῦσαν, ὥς ἂν εἶπω.

V. 3. Ῥοδίης Stephanus, cod. ῥοδέης. — κοίρανε, Lennep κάρανε.

- 5 γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην. 20 ἄμα γλαυκόν, ὥς Ἀθήνης,
 γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον ἄμα δ' ὕγρον, ὥς Κυθήρης.
 ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας· γράφε ῥίνα καὶ παρειάς,
 ὃ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται, ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 γράφε καὶ μύρου πνεούσας. γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
 10 γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς 25 προκαλούμενον φίλημα.
 ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
 ἐλεφάντινον μέτωπον. περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
 τὸ μεσόφρουον δὲ μή μοι Χάριτες πέτοινο πασαι.
 διάκοπτε, μήτε μίσγε· στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
 15 ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη, 30 ὑποπορφύροισι πέπλοις·
 τὸ λεληθότως σύνοφρον, διαφαίνεται δὲ σαρκῶν
 βλεφάρων ἵτιν κελαινὴν. ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἔλεγχον.
 τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
 ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιήσων, 1055 τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

16. [29.]

ΕΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

- Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω 10 στεφέτω μέτωπον ὄφρ' ὅς
 τὸν ἑταῖρον, ὥς διδάσκω. κυανωτέρῃ δρακόντων.
 λιπαρὰς κόμας ποιήσων, μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
 τὰ μὲν ἐνδοθεν μελαίνας, κεκερασμένον γαλήνῃ,
 5 τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας· τὸ μὲν ἐξ Ἄρης ἔλκων,
 ἔλικας δ' ἐλευθέρους μοι 15 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 πλοκάμων ἄτακτα συνθείς ἵνα τις τὸ μὲν φοβῇται,
 ἄφες, ὥς θέλωσι, κείσθαι. τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται·
 ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες χνοῖην δ' ὅποια μῆλον

— V. 7. ἀπαλὰς, fort. λιπαρὰς restituendum, cf. 16, 3. — V. 11. πορφυραῖσι, cod. πορφύραισι. — V. 16. τὸ, Pauw τι. — λεληθότως, cod. a m. pr. λεληθότος. — σύνοφρον, βλεφάρων δ' ἵτιν κ. Barnes quod etiam Stephanus sed dubitanter proposuit, legebatnr σύνοφρον βλεφάρων ἵτ. κελ. — V. 22. ῥίνα Stephanus, cod. ῥίνας. — V. 23. τῷ Stephanus, cod. τό. — V. 28. πέτοινο cod. in marg., in textu ^οπετώνται. — V. 32 cod. ἐλεγχον. — V. 33. ἀπέχει, Stephanus ἄπεχε, Mehlhorn ἀπέχου.

16. νεώτερον omisit Stephanus. — V. 4. 5. τὰ μὲν — τὰ δὲ Stephanus, cod. τὰς μὲν — τὰς δ'. — V. 6 si quid video, corrigi oportet ἔλικας δ' ἐλευθέρους, μὴ πλοκάμων ἄτακτα συνθείς, ἄφες. — V. 8. ὥς θέλωσι, Stephanus ὥς θέλουσι. — V. 10 cod. ὄφρ' ὅς. — V. 14. Ἄρης, cod. a m. pr. ἄρεος. — ἔλκων Stephanus, cod. ἔλκων. — V. 16. φοβῇται Stephanus, cod. φοβεῖται. — V. 17. τὸ δ' ἀπ' Ste-

ῥοδέην ποίει παρειήν· Διονυσίην δὲ νηδύν. 1056
 20 ἐρύθημα δ', ὥς ἂν Αἰδοῦς, ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μῆρῶν,
 δύνασαι γάρ, ἐμποίησον. 35 μῆρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ,
 τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις· Παφίην θέλουσαν ἦδη.
 ἀπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς. φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
 25 τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτός, ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ. 40 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς·
 ἐλεφάντινος τράχηλος. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
 30 μεταμάξιον δὲ ποίει καθελὼν ποίει Βάθυλλον.
 διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ, 45 ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
 Πολυδεύκεος δὲ μῆρούς, γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

17. 18. [21. 22.]

ΑΛΛΟ ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·

phanus, cod. τοῦ δ' ἀπ'. — κρεμάται, cod. κρέμαται, Rose scripsit
 κρέμῃται. — V. 18. 19. χνοῖην δ' ὅποια μῆλον ῥοδέην ποίει παρειήν
 scripsi vocabulis primoribus traiectionis, legebatur ῥοδίην ὁκ. μ. χνοῖην
 π. π. atque ita codex, nisi quod supra ῥοδίην legitur ῥοδέην, quod
 praetuli. — V. 21. δύνασαι γάρ, ἐμποίησον correxi traditum δύνασαι
 βαλεῖν, ποιήσον. Rose δύνασαι εἰ βαλεῖν, π. — V. 23. ποιήσεις, cod.
 supra ποιήσης. — V. 24. γέμον τε Stephanus, cod. γέμον τὸ. Totus
 locus ita videtur refingendus: ἀπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς τὸ δὲ πᾶν ὁ
 κηρὸς αὐτός ἐχέτω λαλοῦν σιωπῇ, nisi forte v. 24 post v. 22 collo-
 candus, sed vel sic emendationes τόδε, αὐτό (nisi tunc αὐτῆς prae-
 ferat, cf. c. 15, 34) et λαλοῦν teneo. Ἐχέτω similiter dicitur de tabula

picta c. 15, 15. — V. 27. μετὰ, cod. μέγα et in m. μέτα. — V. 28.
 τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν Salmasius, cod. τὸ δ' Ἀ. παρηλθόν. — V. 33.
 δὲ, Faber τε. — V. 35. μῆρῶν, Canter μαλερόν. — V. 39. ὅτι μὴ Ste-
 phanus, cod. ὅτι μοι. — V. 42. ὅσσον Stephanus, cod. ὅσον. — V. 43.
 Mehlhorn αὐτός δὲ τόνδ' Ἀπόλλω dubitanter proposuit. — V. 45. ποτ'
 ἔλθῃς, cod. supra εἰς ἔλθῃς.

17. 18. In unum coniunxi duo carmina, quae vulgo diremta legun-
 tur secundum codicem, in quo prius (v. 1—10) inscribitur ἄλλο τοῦ
 αὐτοῦ ἐρωτικόν. et iterum proximo versu τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικόν ὠδά-
 ριον, posterius (v. 10—17) non solum asterico ab illo segregatur, sed
 etiam in margine additum ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν. Sed hic ipse titulus
 indicio est, in archetypo carmine coniuncta fuisse: nam εἰς τὸν αὐτόν
 respicit inscriptionem c. 16 εἰς νεώτερον Βάθυλλον, cuius nomen cum
 etiam in hoc carmine v. 10 compareat, subiectum est carmen continuo
 carmini 16. itaque licuit inscribere ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν, sin alienum
 carmen fuisset interpositum, oportebat εἰς Βάθυλλον inscribi, id quod

ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη καθίσω· καλὸν τὸ δένδρον·
 προδοθεὶς ἀναστενάζω. ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
 5 δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου μαλακωτάτων κλαδίσκων.
 στεφάνους, δόθ', ὥς πνικάζω παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει
 τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν 15 πηγὴ φέουσα πειθοῦς·
 τόδε καῦμα· τῶν δ' Ἐρωτῶν τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
 κραδίην, τίνι σκεπάζω; καταγώγιον τοιοῦτο;
 10 παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλον

19. [30.]

ἌΛΛΟ Εἰς Ἐρωτὰ τοῦ Ἀττοῦ.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα λύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
 δῆσασαι στεφάνοισιν καὶ λύσῃ δέ τις αὐτόν, 1057
 τῷ Κάλλει παρέδωκαν. οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
 καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια δουλεύειν δεδίδακται.
 5 ζητεῖ λύτρα φέρουσα

Stephanus suo periculo substituit. Neque vero existimandum est, ordinem carminum turbatum esse, praecessisse olim c. 18 εἰς τὸν αὐτόν, proximum locum obtinuisse c. 17 ἔρωτικὸν ᾠδᾶριον. Nam arctissima necessitate haec coniuncta sunt; prior particula cum nulla ex parte perfecta sit et interrogatione terminetur, ea quae desideramus commode supplet altera particula. Iure igitur Mehlhorn carminis membra disiuncta consociavit; idem ad strophas quaternorum versuum aggressus est revocare non recte v. 6 expuncto. — V. 1. δότ' ὦ Stephanus, cod. δότε. — V. 3. ὑπὸ Stephanus, cod. ἀπό. — V. 4. προδοθεὶς cod.

προδοθῆναι. — V. 5 Graeter proscripsit et v. 6 corrigit στεφάνους δ' ἐγὼ πνικάζω. — V. 6 Mehlhorn subditivum esse censet. δόθ', ὥς scripsi, cod. δ' οἷον. Arnaldus δ' οἷον. — V. 7 τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν scripsi, subiungens haec, quae ad καῦμα sunt referenda, praegressis, vulgo

τελείαν στιγμὴν post πνικάζω locant, cod. τὰ μέτωπά μου 'πικαίει. — V. 9. κραδίην, τίνι, Stephanus non recte κραδίην τίνι, nam incommodus duplex dandi casus, poeta animum suum compellat, σκεπάζειν est arcere, quemadmodum ap. Hom. Od. XIII 99 ἀνέμων σκεπώσι θύσσησαν μέγα κῦμα. — σκεπάζω, cod. supra σκεπάσω. — V. 10. Βαθύλλον, Stephanus Βάθυλλε. — V. 11. καθίσω Salmasius, cod. κάθισο et in m. κ, Stephanus κάθισον. — V. 13. μαλακωτάτων κλαδίσκων emendavi traditionem scripturam μαλακωτάτων κλαδίσκων. — V. 14. παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει scripsi, cod. παρὰ δ' αὐτόν ἐρέθίζει. Nihil egerunt critici αὐτῷ (Stephanus), αὐτῷ γ' (Barnes), αὐτῶν (Rose), αὐτῇ (Mehlhorn) scribentes, nec Canteri inventum τερετίζει probandum. ψιθυρίζειν alias arbores dicuntur, hic fores leviter strepentes: nam παρὰ δ' αὐτῷ κλαροῦζει longius recedit a litterarum vestigiis. — V. 16. τίς ἂν οὖν in m. plane scriptum, in ordine verborum τισοῦν.

19. Tres strophas ternorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 8 cod. ἐξείσιν. — μένει, Stephanus μενει.

ἔνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει
 καὶ θυττός ἐστιν.
 ἔνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει
 καὶ θυττός ἐστιν.

ἔνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει
 καὶ θυττός ἐστιν.
 ἔνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει
 καὶ θυττός ἐστιν.

ἔνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει
 καὶ θυττός ἐστιν.
 ἔνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει
 καὶ θυττός ἐστιν.

21. ἔνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει
 καὶ θυττός ἐστιν. — V. 3. *θαλάσσης ἀναύρους* Heskin, cod. *θαλάσσης ἀνὰ φάει*. — V. 4. *τις*, cod. *τις*. — V. 6. *παρόχρους*, correctum
παρόχρους vel *παρόχρους* videatur redundare, conicias *ἀπα-*
χρους vel *ἀπαχρους*. — V. 8. *καὶ τὸς ἑσθλὸς ἀνὰ φάει*.

22. *ἐνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει*. — V. 2. *δὲ δένδρε' ἀνὰ γῆν* scripsi,
 cod. *ἐνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει*. — V. 3. *θαλάσσης ἀναύρους* Heskin, cod. *θαλά-*
σσης ἀνὰ φάει.

23. Cod. *ἐνθα δὲ πάλιν ἀνὰ φάει* iterat. — Mehlhorn ad strophas quater-
 norum versuum revocavit, sed et hic et alias potius bini versus arcta
περικελευσिता sunt iuncti. Nicetas Eugenianus, qui II 327 seq. hoc car-
 men imitatur, sane strophis quaternorum versuum usus est, quos
 ephymnio distinxit: sed id suo ingenio instituit, carmen enim in
 hoc libro, quo usus est Nicetas, tantum versibus XIV constabat. —
 V. 10. *σε* Stephanus, cod. *σεῦ*. — V. 12. *ἀλείψω* Brunck, cod. *ἀλείψω*.
 — V. 13. *ταινίη*, cod. a m. pr. *ταινίη*. — *μασθῶν*, cod. *μασθῶν*. —
 V. 14. *μάργαρον* cod. supra, infra *μάργαρος*. v. 13 et 14 ab aliena manu

23. [1.]

1058

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΑΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,	καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλους
θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν·	Ἡρακλέους· λύρη δέ
ἃ βάρβιτος δὲ χορδαῖς	ἔρωτας ἀντεφώνει.
ἔρωτα μούνον ἤχει.	10 χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
5 ἡμῖψα νεῦρα πρῶην	ἦρωες· ἡ λύρη γάρ
καὶ τὴν λύρην ἄπασαν,	μόνους ἔρωτας ἄδει.

24. [2.]

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Φύσις κέρατα ταύροις,	γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
ὀπλὰς ἔδωκεν ἵπποις,	τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ποδοκίην λαγωοῖς,	10 ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,	ἀντ' ἐγγέων ἀπάντων.
5 τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,	νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον.
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,	καὶ πῦρ καλὴ τις οὔσα.
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.	

25. [33.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν φίλῃ χελιδὼν ἐτησίῃ μολοῦσα

sunt adiecti, neque legit Nicetas Eugenianus, non omissurus has elegantias, si in suo exemplo reperisset. — V. 16. *πάτει*, cod. *πάτει*, sed corr. *πάτει*, Stephanus *πατεῖν*.

23. V. 3. *ἃ βάρβιτος*, Mehlhorn scripsit *ὁ β.*, sed generis diversitas nulli calumniae obnoxia, quandoquidem hoc nomen ex adiectivo *βαρβύμιτος* originem ducit, itaque non mirum tria genera nominis promiscue usurpant. — V. 7 cod. *ἦδον*. — V. 11. *ἦρωες* Stephanus emendavit, cod. *ἔρωτες*.

24. Graeter, ut in strophas quaternorum versuum redigeret, v. 6 vel v. 7 tollendos censet, utrumque agnoscit Nicet. Eug. V 145 seqq. — V. 2. *ὀπλὰς* scripsi, legebatur *ὀπλὰς δ'*, particulam quod Nicetas exhibet, exigui est momenti. — V. 3. *ποδοκίην* cod. — V. 5. *τοῖς*

ἰχθύσιν τὸ νηκτόν, cod. *τοῖς ἰχθυοῖσι τὸ νηκτόν*. — V. 8. *γυναιξὶν οὐκέτ' εἶχεν*, malim *γυναιξὶ δ'*. — V. 9. *τί οὖν; δίδωσι κάλλος* Iacobus distinxit, legebatur *τί οὖν δίδωσι; κάλλος καὶ*.

25. Graeter et Mehlhorn carmen in strophas quinorum versuum dispescunt, ita ut in tertia stropha versus interciderit: a quibus seorsim sentio. — V. 1. *φίλῃ*, Nicet. Eugen. V 132 videtur *καλῇ* repperisse. — *χελιδὼν* cod., sed corr. *χελιδόν*, illud etiam Nic. tuetur. — V. 2 cod.

θέρει πλέκει· καλὴν·	κεχηγρότων νεοσσῶν.
χειμῶνι δ' εἰς ἄσπετος·	Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρούς 1059
5 ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.	οἱ μέζονες τρέφουσιν.
Ἐρως δ' αἰὲ πλέκει μεν	15 οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
ἐν καρδίῃ καλὴν.	πάλιν κύνουσιν ἄλλους.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται.	τί μῆχος οὖν γένηται;
ὁ δ' ὧόν ἐστιν ἀκμήν.	οὐ γὰρ σθένω τοσοῦτους
19 ὁ δ' ἡμίλεπτος ἦδη.	Ἐρωτας ἐκβοῆσαι.
βοῇ δὲ γίνετ' αἰεὶ	

26 A. [16.]

4110 ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.	5 οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς·	στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.	ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,	

26 B. [55.]

Ἐν ἰσχύις μὲν ἵπποι	5 ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν·	ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας	ἔχουσι γὰρ τι λεπτόν
ἐγνώρισεν τιάραις.	ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ἑτισίη. — V. 3 existimo versum *Λισσοῖς μίαν νεοσσοῖς*, quem auctore Nic. Eugenio recipiavi, intercidisse: sic demum intelligitur, quae necessitudo inter prooemium hoc et ipsum carmen intercedat. — V. 4 cod. *ἔς*, corr. *εἰς*. — V. 6. cod. *μεν*. — V. 7. *καρδίῃ* Stephanus, cod. *καρδίῃ*, qui praeterea *καλὴν* exhibet. — V. 10. *ἡμίλεπτος* Stephanus, corr. *ἡμὶν ληπτός*. — V. 11. *γίνετ'*, Brunck *γίγνετ'*. — *αἰεὶ* Stephanus, cod. *αἰεὶ*. — V. 15. *οἱ δὲ τραφέντες*, fort. *οἱ δ' ἐκτραφέντες*, quamvis Nicet. Eug. V 139 illud tueatur. — V. 18. *σθένω*, Mehlhorn *στέγω*, at Nicetas quoque, qui *ισχύει* exhibet, illud legit. — V. 19. *ἐκβοῆσαι* haud dubie corruptum, antea *ἐκσοβῆσαι* scripsi Pauwio auctore, nec tamen satis conveniens carminis instituto videtur, fort. *ἐκκυῆσαι* delitescit, Nicetae paraphrasis synonyma cumulat *αἰεὶ τοκεύειν*, *ζωπυρεῖν*, *φέρειν*, *τρέφειν*. Scaliger *ἐκποῆσαι*, Triller *ἐκτροφήσαι*, Pauw denique etiam *εὐ φορῆσαι*. — Wiedemann v. 18 et 19 subditicios censet.

26 A. V. 2 cod. *αὐτάς*. — V. 3 cod. *ἐμὰς*. — V. 6. *δὲ καινός*, Wiedemann coni. *δ' ἐκείνος*. — V. 7. *με βάλλων*, Stephanus *βαλὼν με*.

26 B. In codice hoc carmen cum priore coniunctum, separavit Stephanus; vulgo inscribitur *εἰς τοὺς ἐρῶντας ὀδάριον*. Secundum Mehlhornium duabus strophis carmen constat. — V. 1. *ἐν*, Brunck *ἐπ'*. — V. 4. *ἐγνώρισεν*, Rose *ἐγνώρισ' ἄν*.

27 A. [41.]

ΑΛΛΟ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΒΕΛΟΣ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης 10 βέλος ἡντέλις Ἐρωτος·
 παρὰ Λημνίαις καμίνους ὁ δ' Ἐρωτος, τόδ' ἐστίν,
 τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων εἶπεν,
 ἐποίει λαβὼν σίδηρον. βαρὺ· πειράσας νοήσεις.
 ἄκιδας δ' ἔβαπτε Κύπρις 15 ἔλαβεν βέλεμνον Ἀρης·
 μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα· ὑπεμειδίασε Κύπρις. 1060
 ὁ δ' Ἐρωτος χολὴν ἐμισγεν. 15 ὁ δ' Ἀρης ἀναστενάξας,
 ὁ δ' Ἀρης ποτ' ἐξ αὐτῆς βαρὺ, φησὶν· ἄρον αὐτό.
 στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων ὁ δ' Ἐρωτος, ἔχ' αὐτό, φησὶν.

27 B. [46.]

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, χαλεπώτερον δὲ πάντων
 χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι, ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

27 C. [46.]

Γένος οὐδὲν εἰς Ἐρωτα· μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
 σοφίη, τρόπος πατεῖται· ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός

27 A. Inscriptio legitur in margine, Ἐρωτος omissum esse apparet. — V. 1 cum neque hiatus ὁ ἀνὴρ ferendus sit, nec ἀνὴρ sive ὦνῃρ placeat, verisimillimum post v. 4 nonnulla librarii socordia omissa esse; fort. scribendum ὁτ' ἀνὴρ . . . ἐποίει, λαβὼν σίδηρον (ἐς ὕδωρ ἐβάπτισ' ἐϋθύς), quamquam ignis mentio aptior quam aquae videtur: cf. Moschus I 29 ὅπλα Ἐρωτος) τὰ γὰρ πῦρ πάντα βέβαπται. — V. 2 cod. παρα λιμνίαις, correxit Stephanus. — V. 4. ἐποίει cod., vulgo ἐποίη. — V. 6. μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Hermann μέλιτι γλυκεῖ βαλοῦσα, Moebius μέλιτος γλύκος λαβ., Mehlhorn μέλιτος χλωροῦ λ. Fortasse βδαλοῦσα scribendum, i. e. βλίσασα. Hesychii glossa βδαλῆται· θηλάζεται, ἀμείλγεται ad verbum βδαλέω referenda, sin accentum immutaveris βδάληται ad aoristum ἔβδαλον, quamquam Hes. etiam formam ἐβδηλάμην testatur. — V. 10 cod. ἡντέλις. — V. 12 Cod. post h. v. repetit v. 17. — V. 13. Etiam si largiaris λαβεῖν dici posse de eo, qui telum corpore recepit, ista tamen ambiguitas ab hoc loco plane abhorret: mihi corrigendum videtur ἔβαλεν δ' Ἀρη βελέμνον vel (ἄμα δ') ἔμβαλεν βέλεμνον deleto voc. Ἀρης. Argutatur Bentleius vir summus hunc versum explanans. — V. 16 cod. ἄρον.

27 B et C, quibus in codice continuatur c. 27 A, Stephanus vidit separanda esse, atque εἰς Ἐρωτα inscripsit. At non unum est carmen, sed rursus post v. 4 verbis Γένος οὐδὲν κτλ. alia inchoatur cantilena, id quod Nicetae quoque paraphrasis commendat, qui tantum c. 27 B in usum suum convertit, id quod etiam Mehlhornio visum. — 27 B. V. 3 χαλεπώτερον, in proclivi est correctio χαλεπώτατον, sed comparativum etiam Nic. Eug. V 147 tuetur. — V. 4 cod. ἀπὸ τυγχάνειν.

27 C. Post v. 7 quaedam excidisse manifestum est, velut ad hoc

5 ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας. πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
 διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός, τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς· 10 διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

28. [44.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΟΝΑΡ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
 πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων· δοκέω δὴ ᾧ γαγε πολλοῖς
 ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιβδον ἐν Ἐρῳσί με πλακέντα
 περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
 5 ἐδίωκε καὶ κίχανεν. 10 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

29. [7.]

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ῥακινθίνη με ῥάβδῳ καρδίῃ δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων ἀνέβαινε, καὶ ἀπέσβην.
 ἐκέλευε συντροχάζειν. ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀνύρων 10 ἀπαλοῖς πετροῖσιν εἶπεν·
 5 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλήσαι.
 τροχάοντα τείρεν ἰδρῶς·

exemplum διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς (φρονέουσι πίστ'· ἔρις δὲ) πόλε-
 μοι, φόνοι δι' αὐτόν possis redintegrare.

28. Inscriptio in m. legitur. Carmen in duas strophas dispescuit Mehlhorn. — V. 6 τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' Brunck, nisi cum Zeunio scribere malis τί θέλει δ' ὄναρ τόδ', cod. τί θέλει τόδ' ὄναρ. — V. 7. δοκέω δὴ ᾧ γαγε scripsi, legebatur δοκέω δ' ἔγωγε. Eundem versum numerum ostendat c. 31, 9. — V. 8. ἐν Ἐρῳσί με πλακέντα, malim σὺν Ἐρ. — V. 9. διολισθάνειν Mehlhorn, cod. διολισθάνειν, Steph. διολισθάνειν. — ἄλλους, Fischer correxit traditum ἄλλοις multo melius, quam alii μὲν tentantes ἐν ἄλλοις. — V. 10. ἐνὶ τῷδε, cod. corr. ἐνὶ τῷδε, fuit τὸ δέ. Pauw coniecit ἐνὶ τῷ δέ probante Mehlhornio, mihi poeta videtur scripsisse ἐνὶ τῷδε δ' ἐνδεθῆναι.

29. Inscriptio in m. addita. — V. 2. χαλεπῶς Stephanus, cod. χαλεπός. — ῥαπίζων Brunck, cod. βαδίζων. — V. 3. ἐκέλευε, Stephanus ἐκέλευσε. — V. 6. τείρεν ἰδρῶς Salmasius, cod. πείρεν ἰδρῶς vel ἰδρῶς. — V. 9. 10 frustra interpretes expedire conantur, Brunck σαί-
 νων commendavit, sed cum hic quoque paradosis mutilata sit, nam amoris responsum non integrum esse servatum apparet, haud scio an haec medela sit adhibenda μέτωπ' (ἀνασπῶν), ἀπαλοῖς πετροῖσι σείων, εἶπεν· σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλήσαι. Amoris verba, quae desiderantur, varie redintegrari licet.

30. [4.]

1061

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

<p>Ἐπὶ μυρσίαις τερεΐναις, ἐπὶ λωτίταις τε ποίαις στορέσας θέλω προπίνειν· ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας 5 ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ μέθν μοι διακονεῖται. τροχὸς ἄρματος γὰρ οἶα βίотος τρέχει κυλισθεῖς· ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα 10 κόνις ὁστέων λυθέντων.</p>	<p>τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; τί δὲ γῇ χεῖν μάταια; ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ, μύρισον, φόδοις δὲ κῶτα 15 πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην. πρὶν ἐκεῖσ' ἔδρας μ' ἀπελ- θεῖν ὑπὸ νεφτέρων, χορεΐαις σκεδάσαι θέλω μερίμνας.</p>
--	--

31. [3.]

АЛЛО.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,   μερόπων δὲ φῦλα πάντα
στρέφει· ἥνικ' Ἄρκτος ἤδη   δ' κέεται κόπῳ δαμέντα,
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,   τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μιν

30. Cod. praeterea in m. ἄλλο et ἑρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ὠδάριον. Tres strophas senorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 1. *τερρίναις*, cod. *τερίναις*. — V. 2. *ποιáis*, cod. *ποιás*. — V. 6. *διακονεῖτω* Stephanus, cod. *διακονεῖτο*. Perperam Rose scripsit Σὺ δ', Ἐρως, χ. . . *διακονοῖο* inductus v. 16 ubi mendosum ἔρως vocativī vice fungī existimat. — V. 7. *ἄρματος γὰρ* Stephanus, cod. γὰρ *ἄρματος*. — V. 12. *χρίει* Stephanus, cod. *κατεῖν*. — V. 16. *πρὶν ἐκεῖσ' ἔδρας μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερτέρων, χορείαις σκεδάσαι* θ. μ. emendavi vitiosam codicis scripturam *πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερτέρων χορείας* (fuit ante corr. εἰς) σκ. θ. μ. V. 16 variis coniecturis critici tentaverunt, v. 17 nulli fuit offensio, at ἀπελθεῖν ὑπὸ *χορείας* prorsus non ferendum, item iure miramur in Anacreontea cantilena choreas apud inferos memorari. Utramque offensionem removi *χορείαις* scribendo, quo vocabulo ut alias in his noviciis cantilenis effusa commissationis hilaritas significatur. Iam ἔδρας ὑπὸ νερτέρων ἀπελθεῖν graeci sermonis consuetudini convenit, ἔδραν similiter appellavit Euripides ὧ θεοὶ χθόνιοι, *ζοφεράν ἀδιάνυλον ἔχοντες ἔδραν*, nec verborum collocatio insolens, velut est in Euripideο *λακεδαίμονος γῆς δεῦρο νοστήσουσ' ἄπο*. Baxter *πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν* scripsit, Barnes *πρὶν ἔραξε δειν μ' ἀπελθεῖν*, Peerlkamp *πρὶν ἔρως ἔχει μ'*, Brunck *πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν*, Mehlhorn *πρὶν χρεῶν ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν* qui poterat servare solennem numerorum legem scribens *πρὶν ἐκεῖ χρεῶν μ' ἀ*. Ego antea proposui *πρὶν ἐκεῖ μ' ὦρα στ' ἀπελθεῖν*.

31. Cod. margo exhibet ἄλλο, vulgo inscribitur εἰς Ἑρῶτα, quod Stephanus addidit. — V. 1. ποθ' Stephanus, cod. ποτ' ut solet. — V. 2. στροφήθ' ἡνίκ' scripsi, cod. στροφέντην ὅτ', Stephanus στροφήται

ῥοδέην ποίει παρειήν· Διονυσίην δὲ νηδύν. 1056
 20 ἐρύθημα δ', ὥς ἂν Αἰδοῦς, ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μῆρῶν,
 δύνασαι γάρ, ἐμποίησον. 35 μῆρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ,
 τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις· Παφίην θέλουσαν ἦδη.
 ἀπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς. φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
 25 τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτός ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ. 40 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπης·
 ἐλεφάντινος τράχηλος. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
 30 μεταμάξιον δὲ ποίει καθελὼν ποίει Βάθυλλον.
 διδύμας τε χεῖρας Ἐρμουῖ, 45 ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
 Πολυδεύκεος δὲ μῆρούς, γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

17. 18. [21. 22.]

ἌΛΛΟ ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·

phanus, cod. τοῦ δ' ἀπ'. — κρεμάται, cod. κρέμαται, Rose scripsit
 κρέμῃται. — V. 18. 19. χνοῖην δ' ὅποια μῆλον ῥοδέην ποίει παρειήν
 scripsi vocabulis primoribus traiectionis, legebatur ῥοδίνην ὅπ. μ. χνοῖην
 π. π. atque ita codex, nisi quod supra ῥοδίνην legitur ῥοδέην, quod
 praetuli. — V. 21. δύνασαι γάρ, ἐμποίησον correxi traditum δύνασαι
 βαλεῖν, ποιήσον. Rose δύνασ' εἰ βαλεῖν, π. — V. 23. ποιήσεις, cod.
 supra ποιήσης. — V. 24. γέμον τε Stephanus, cod. γέμον τὸ. Totus
 locus ita videtur refigendus: ἀπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς τὸ δὲ πᾶν ὁ
 κηρὸς αὐτὸς ἐχέτω λαλοῦν σιωπῇ, nisi forte v. 24 post v. 22 collo-
 candus, sed vel sic emendationes τόδε, αὐτό (nisi tunc αὐτῆς prae-
 ferat, cf. c. 15, 34) et λαλοῦν teneo. Ἐχέτω similiter dicitur de tabula

picta c. 15, 15. — V. 27. μετὰ, cod. μετὰ et in m. μετὰ. — V. 28.
 τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν Salmasius, cod. τὸ δ' Ἀ. παρήλθον. — V. 33.
 δὲ, Faber τε. — V. 35. μῆρῶν, Canter μαλερόν. — V. 39. ὅτι μὴ Ste-
 phanus, cod. ὅτι μοι. — V. 42. ὅσσον Stephanus, cod. ὅσον. — V. 43.
 Mehlhorn αὐτὸς δὲ τόνδ' Ἀπόλλω dubitanter proposuit. — V. 45. ποτ'
 ἔλθης, cod. supra εἰς ἔλθης.

17. 18. In unum coniunxi duo carmina, quae vulgo diremta legun-
 tur secundum codicem, in quo prius (v. 1—10) inscribitur ἄλλο τοῦ
 αὐτοῦ ἐρωτικόν. et iterum proximo versu τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικόν ὠδά-
 ριον, posterius (v. 10—17) non solum asterico ab illo segregatur, sed
 etiam in margine additum ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν. Sed hic ipse titulus
 indicio est, in archetypo carmine coniuncta fuisse: nam εἰς τὸν αὐτόν
 respicit inscriptionem c. 16 εἰς νεώτερον Βάθυλλον, cuius nomen cum
 etiam in hoc carmine v. 10 compareat, subiectum est carmen continuo
 carmini 16. itaque licuit inscribere ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν, sin alienum
 carmen fuisset interpositum, oportebat εἰς Βάθυλλον inscribi, id quod

ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη καθίσω· καλὸν τὸ δένδρον·
 προδοθεὶς ἀναστενάζω. ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
 5 δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου μαλακωτάτων κλαδίσκων.
 στεφάνους, δόθ', ὥς πνυκάζω παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει
 τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν 15 πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς·
 τόδε καῦμα· τῶν δ' Ἐρωτῶν τίς ἄν οὖν ὄρῶν παρέλθοι
 κραδίην, τίνι σκεπάζω; καταγώγιον τοιοῦτο;
 10 παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου

19. [30.]

ἌΛΛΟ Εἰς Ἐρωτὰ τοῦ Ἀττοῦ.

Αἰ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτὰ λύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
 δῆσασαι στεφάνοισιν καὶ λύσῃ δέ τις αὐτόν, 1057
 τῷ Κάλλει παρέδωκαν. οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
 καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια δουλεύειν δεδίδακται.
 5 ζητεῖ λύτρα φέρουσα

Stephanus suo periculo substituit. Neque vero existimandum est, ordinem carminum turbatum esse, praecessisse olim c. 18 εἰς τὸν αὐτόν, proximum locum obtinuisse c. 17 ἐρωτικὸν ᾠδῶριον. Nam arctissima necessitate haec coniuncta sunt; prior particula cum nulla ex parte perfecta sit et interrogatione terminetur, ea quae desideramus commode suppeditat altera particula. Iure igitur Mehlhorn carminis membra disiuncta consociavit; idem ad strophas quaternorum versuum aggressus est revocare non recte v. 6 expuncto. — V. 1. δότ' ᾧ Stephanus, cod. δότε. — V. 3. ὑπὸ Stephanus, cod. ἀπό. — V. 4. προδοθεὶς cod.

προδοθῆς. — V. 5 Graeter proscripsit et v. 6 corrigit στεφάνους δ' ἐγὼ πνυκάζω. — V. 6 Mehlhorn subditicium esse censet. δόθ', ὥς scripsi, cod. δ' οἷος. Arnaldus δ' οἷος. — V. 7 τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν scripsi, subiungens haec, quae ad καῦμα sunt referenda, praegressis, vulgo

τειλεῖαν στιγμὴν post πνυκάζω locant, cod. τὰ μέτωπά μου 'πικαίει. — V. 9. κραδίη, τίνι, Stephanus non recte κραδίη τίνι, nam incommodus duplex dandi casus, poeta animum suum compellat, σκεπάζειν est arcere, quemadmodum ap. Hom. Od. XIII 99 ἀνέμων οὐεπόωσι θυσαίων μέγα κῆμα. — σκεπάζω, cod. supra σκεπάσω. — V. 10. Βαθύλλον, Stephanus Βάθυλλε. — V. 11. καθίσω Salmasius, cod. κάθισο et in m. x, Stephanus κάθισον. — V. 13. μαλακωτάτων κλαδίσκων emendavi scripturam μαλακωτάτω κλαδίσκω. — V. 14. παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει scripsi, cod. παρὰ δ' αὐτόν ἐρέθίζει. Nihil egerunt critici αὐτῷ (Stephanus), αὐτῷ γ' (Barnes), αὐτῶν (Rose), αὐτῇ (Mehlhorn) scribentes, nec Canteri inventum τερετίζει probandum. ψιθυρίζειν alias arbores dicuntur, hic fores leviter strepentes: nam παρὰ δ' αὐτῷ κλαυθίζει longius recedit a litterarum vestigiis. — V. 16. τίς ἄν οὖν in m. plane scriptum, in ordine verborum τιδοῦν.

19. Tres strophas ternorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 8 cod. ἐξείσιν. — μένει, Stephanus μενει.

θέρει πλέκεις καλήν·	κεχηνότων νεοσσών.
χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος	Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρούς 1059
5 ἢ Νεῖλον ἢ πλὴν Μέμφιν.	οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Ἐρως δ' αἰὲν πλέκει μεν	15 οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
ἐν καρδίῃ καλήν.	πάλιν κύνουσιν ἄλλους.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,	τί μῆχος οὖν γένηται;
ὁ δ' ὅσον ἐστὶν ἀκμήν,	οὐ γὰρ σθένω τοσοῦτους
10 ὁ δ' ἡμίλεπτος ἦδη.	Ἐρωτας ἐκβοῆσαι.
βοή δὲ γίνετ' αἰεὶ	

26 A. [16.]

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,	5 οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς·	στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.	ἀπ' ὀμμάτων με βάλλον.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,	

26 B. [55.]

Ἐν ἰσχύις μὲν ἵπποι	5 ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν·	ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας	ἔχουσι γὰρ τι λεπτόν
ἐγνώρισεν τιάραις.	ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ἐτισίη. — V. 3 existimo versum *Λισσοῖς μίαν νεοσσοῖς*, quem auctore Nic. Eugenio recipiavi, intercidisse: sic demum intelligitur, quæ necessitudo inter prooemium hoc et ipsum carmen intercedat. — V. 4 cod. *ἔς*, corr. *εἰς*. — V. 6. cod. *μεν*. — V. 7. *καρδίῃ* Stephanus, cod. *καρδίῃ*, qui praeterea *καλήν* exhibet. — V. 10. *ἡμίλεπτος* Stephanus, corr. *ἡμὶν ληπτός*. — V. 11. *γίνετ'*, Brunck *γίγνετ'*. — *αἰεὶ* Stephanus, cod. *αἰεὶ*. — V. 15. *οἱ δὲ τραφέντες*, fort. *οἱ δ' ἐκτραφέντες*, quamvis Nicet. Eug. V 139 illud tueatur. — V. 18. *σθένω*, Mehlhorn *στέγω*, at Nicetas quoque, qui *ισχύει* exhibet, illud legit. — V. 19. *ἐκβοῆσαι* haud dubie corruptum, antea *ἐκσοβῆσαι* scripsi Pauwio auctore, nec tamen satis conveniens carminis instituto videtur, fort. *ἐκκνήσαι* delitescit, Nicetae paraphrasis synonyma cumulat *αἰεὶ τοκεύειν*, *ζωοπυρεῖν*, *φέρειν*, *τρέφειν*. Scaliger *ἐκποῆσαι*, Triller *ἐκτροφῆσαι*, Pauw denique etiam *εὐ φορῆσαι*. — Wiedemann v. 18 et 19 subditicios censet.

26 A. V. 2 cod. *αὐτάς*. — V. 3 cod. *ἐμὰς*. — V. 6. *δὲ καινός*, Wiedemann coni. *δ' ἐκείνος*. — V. 7. *με βάλλον*, Stephanus *βαλὼν με*.

26 B. In codice hoc carmen cum priore coniunctum, separavit Stephanus; vulgo inscribitur *εἰς τοὺς ἐρῶντας ὠδάριον*. Secundum Mehlhornium duabus strophis carmen constat. — V. 1. *ἐν*, Brunck *ἐπ'*. — V. 4. *ἐγνώρισεν*, Rose *ἐγνώρισ' ἄν*.

27 A. [41.]

ΑΛΛΟ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΒΕΛΟΣ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης	10 βέλος ἠντέλιζ' Ἔρωτος·
παρὰ Λημνίαις καμίνους	ὁ δ' Ἔρωτος, τόδ' ἐστίν,
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρωτῶν	εἶπεν,
ἐπόει λαβῶν σίδηρον.	βαρὺ· πειράσας νοήσεις.
ἔσ' ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις	ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·	ὑπεμειδίασε Κύπρις. 1060
ὁ δ' Ἔρωτος χολὴν ἔμισγεν.	15 ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς	βαρὺ, φησὶν· ἄρον αὐτό.
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων	ὁ δ' Ἔρωτος, ἔχ' αὐτό, φησὶν.

27 B. [46.]

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,	χαλεπώτερον δὲ πάντων
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,	ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

27 C. [46.]

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·	μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
σοφίῃ, τρόπος πατεῖται·	ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός

27 A. Inscriptio legitur in margine, Ἔρωτος omissum esse apparet. — V. 1 cum neque hiatus ὁ ἀνὴρ ferendus sit, nec ἀνὴρ sive ἀνῆρ placeat, verisimillimum post v. 4 nonnulla librarii socordia omissa esse; fort. scribendum ὅτ' ἀνὴρ . . . ἐπόει, λαβῶν σίδηρον (ἐς ὃδωρ ἔβαπτε' εὐθύς), quamquam ignis mentio aptior quam aquae videtur: cf. Moschus I 29 ὅπλα Ἔρωτος) τὰ γὰρ πρὸς πάντα βέβαπται. — V. 2 cod. παρα λιμνίαις, correxit Stephanus. — V. 4. ἐπόει cod., vulgo ἐποίη. — V. 6. μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Hermann μέλιτι γλυκεῖ βαλοῦσα, Moebius μέλιτος γλύκος λαβ., Mehlhorn μέλιτος χλωροῦ λ. Fortasse βδαλοῦσα scribendum, i. e. βλίσασα. Hesychii glossa βδαλῆται· θηλάζεται, ἀμύλλεται ad verbum βδαλέω referenda, sin accentum immutaveris βδάλλεται ad aoristum ἔβδαλον, quamquam Hes. etiam formam ἔβδηλάμην testatur. — V. 10 cod. ἠντέλιζ'. — V. 12 Cod. post h. v. repetit v. 17. — V. 13. Etiam si largiaris λαβεῖν dici posse de eo, qui telum corpore recepit, ista tamen ambiguitas ab hoc loco plane abhorret: mihi corrigendum videtur ἔβαλεν δ' Ἄρη βελέμνω vel (ἄμα δ') ἔρβαλεν βέλεμνον delete voc. Ἄρης. Argutatur Bentleius vir summus hunc versum explanans. — V. 16 cod. ἄρον.

27 B et C, quibus in codice continuatur c. 27 A, Stephanus vidit separanda esse, atque εἰς Ἔρωτα inscripsit. At non unum est carmen, sed rursus post v. 4 verbis Γένος οὐδὲν κτλ. alia inchoatur cantilena, id quod Nicetae quoque paraphrasis commendat, qui tantum c. 27 B in usum suum convertit, id quod etiam Mehlhornio visum. — 27 B. V. 8 χαλεπώτερον, in proclivi est correctio χαλεπώτατον, sed comparativum etiam Nic. Eug. V 147 tuetur. — V. 4 cod. ἀπό τυγχάνειν.

27 C. Post v. 7 quaedam excidisse manifestum est, velut ad hoc

5 ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας. πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
 διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός, τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς· 10 διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

28. [44.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΟΝΑΡ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
 πέφυγας φέρων ἐπ' ὤμων· δοκέω δὴ ᾧ γωγε πολλοῖς
 ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιβδον ἐν Ἐρῳσί με πλακέντα
 περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
 5 ἐδίωκε καὶ κίχανεν. 10 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

29. [7.]

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ῥακινθίνῃ με ῥάβδῳ κραδίῃ δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων ἀνέβαινε, καὶ ἀπέσβην.
 ἐκέλευε συντροχάζειν. ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων 10 ἀπαλοῖς πετροῖσιν εἶπεν·
 5 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλῆσαι.
 τροχάοντα τείρεν ἰδρώς·

exemplum διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς (φρονέουσι πίστ'· ἔρις δὲ) πόλε-
 μοι, φόνοι δι' αὐτόν possis reintegrare.

28. Inscriptio in m. legitur. Carmen in duas strophas dispescuit Mehlhorn. — V. 6. τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' Brunck, nisi cum Zeunio scribere malis τί θέλει δ' ὄναρ τόδ', cod. τί θέλει τόδ' ὄναρ. — V. 7. δοκέω δὴ ᾧ γωγε scripsi, legebatur δοκέω δ' ἔγωγε. Eundem versus numerum ostendat c. 31, 9. — V. 8. ἐν Ἐρῳσί με πλακέντα, malim σὺν Ἐρ. — V. 9. διολισθάνειν Mehlhorn, cod. διολισθάνειν, Steph. διο-
 λισθάνειν. — ἄλλους, Fischer correxit traditum ἄλλοις multo melius, quam alii μὲν tentantes ἐν ἄλλοις. — V. 10. ἐνὶ τῷδε, cod. corr. ἐνὶ τῷδε, fuit τὸ δέ. Pauw coniecit ἐνὶ τῷ δέ probante Mehlhornio, mihi poeta videtur scripsisse ἐνὶ τῷδε δ' ἐνδεθῆναι.

29. Inscriptio in m. addita. — V. 2. χαλεπῶς Stephanus, cod. χαλεπός. — ῥαπίζων Brunck, cod. βαδίζων. — V. 3. ἐκέλευε, Step-
 hanus ἐκέλευσε. — V. 6. τείρεν ἰδρώς Salmasius, cod. πείρεν ἰδρός vel ἰδρώς. — V. 9. 10 frustra interpretes expedire conantur, Brunck σαί-
 νων commendavit, sed cum hic quoque paradosis mutilata sit, nam amoris responsum non integrum esse servatum apparet, haud scio an haec medela sit adhibenda μέτωπ' (ἀνασπῶν), ἀπαλοῖς πετροῖσι σείων,
 εἶπεν· σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλῆσαι. Amoris verba, quae desi-
 derantur, varie reintegrari licet.

30. [4.]

1061

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Ἐπὶ μυρσίναῖς τερεῖναις,   τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
 ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις   τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
 στορέσας θέλω προπίνειν·   ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἐτι ζῶ,
 ὁ δ' Ἐρως χιτῶνα δῆσας   μύρισον, ῥόδοις δὲ κραῖτα
 5 ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ   15 πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
     μέθῃ μοι διακονεῖτω.   πρὶν ἐκεῖσ' ἔδρας μ' ἀπελ-
     τροχὸς ἄρματος γὰρ οἶα   θεῖν
     βίотος τρέχει κυλισθεῖς·   ὑπὸ νερετέρων, χορείαις
     ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα   σκεδάσαι θέλω μερίμνας.
 10 κόνις ὁστέων λυθέντων.

31. [3.]

ἌΛΛΟ.

Μεσσυνκτίοις ποθ' ὄραις,   μερόπων δὲ φύλα πάντα
 στρέφεθ' ἥνικ' Ἄρκτος ἦδη   5 κέεται κόπῳ δαμέντα,
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,   τότε Ἐρως ἐπισταθεῖς μεν

30. Cod. praeterea in m. ἄλλο et ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ὠδᾶριον. Tres strophas senorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 1. τερεῖναις, cod. τερίναις. — V. 2. ποίαις, cod. πόαις. — V. 6. διακονεῖτω Stephanus, cod. διακονεῖτο. Perperam Rose scripsit Σὺ δ', Ἐρως, χ. . . . διακονοῖτο inductus v. 16 ubi mendosum ἔρως vocativi vice fungi existimat. — V. 7. ἄρματος γὰρ Stephanus, cod. γὰρ ἄρματος. — V. 12. χέειν Stephanus, cod. καίειν. — V. 16. πρὶν ἐκεῖσ' ἔδρας μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερετέρων, χορείαις σκεδάσαι θ. μ. emendavi vitiosam codicis scripturam πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερετέρων χορείας (fuit ante corr. εἰας) σκ. θ. μ. V. 16 variis coniecturis critici tentaverunt, v. 17 nulli fuit offensionem, at ἀπελθεῖν ὑπὸ χορείας prorsus non ferendum, item iure miramur in Anacreontea cantilena choreas apud inferos memorari. Utramque offensionem removi χορείαις scribendo, quo vocabulo ut alias in his noviciis cantilenis effusa comissationis hilaritas significatur. Iam ἔδρας ὑπὸ νερετέρων ἀπελθεῖν graeci sermonis consuetudini convenit, ἔδραν similiter appellavit Euripides ὧ θεοὶ χθόνιοι, ζοφεράν ἀδύανλον ἔχοντες ἔδραν, nec verborum collocatio insolens, velut est in Euripideo Λακεδαιμόνος γῆς δεῦρο νοστήσουσ' ἄπο. Baxter πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν scripsit, Barnes πρὶν ἔραζε δεῖν μ' ἀπελθεῖν, Peerlkamp πρὶν ἔρως ἔχει μ', Brunck πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν, Mehlhorn πρὶν χρεῶν ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν qui poterat servare solennem numerorum legem scribens πρὶν ἐκεῖ χρεῶν μ' α. Ego antea proposui πρὶν ἐκεῖ μ' ὦρα 'στ' ἀπελθεῖν.

31. Cod. margo exhibet ἄλλο, vulgo inscribitur εἰς Ἐρωτα, quod Stephanus addidit. — V. 1. ποθ' Stephanus, cod. ποτ' ut solet. — V. 2. στρέφεθ' ἥνικ' scripsi, cod. στρέφετην ὅτ', Stephanus στρέφεται

θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας. 20 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατά μεν σχίζεις ὀνείρους.
 10 ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησὶν· ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
 βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δὲ κάσέληνον 25 τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας, βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 15 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχρον ἄψας τανύει δὲ καὶ μετύπτει 1062
 ἀνέφωξα, καὶ βρέφος μὲν μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἷστρος·
 ἔσορῶ φέροντα τόξον 30 ξένη δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 πέφυγας τε καὶ φαρέτρην. κέρως ἀβλαβὲς μὲν ἡμῖν,
 παρὰ δ' ἰστίην καθῖσα, σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

32. [43.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ ΩΙΔΑΡΙΟΝ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ, ὅποσα τρέφουσιν ὕλαι.
 ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων σὺ δὲ φαίνεαι γεωργῶν
 ὀλίγην δρόσον πεπωκώς ἀπὸ μηδένας τι βλάπτων·
 βασιλεὺς ὅπως αἰεῖδεις 10 σὺ δὲ τίμιος βοροτοῖσιν,
 5 σὰ γὰρ ἔστι κείνα πάντα, θέρεος γλυκὺς προφήτης·
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς, φιλέουσι μὲν σε Μοῦσαι,

ὅτ', Rose στρέφειτ' ἦμος. — ἄρκτος, cod. ἄρκτος. — V. 7. θυρέων Stephanus, cod. θυράων. — V. 9. σχίζεις cod., Stephanus σχίσσεις, Barnes σχίσας, quibus mutationibus facile caremus. — V. 11. φόβησαι Stephanus, cod. φοβῆσαι. — V. 17. ἔσορῶ Stephanus, cod. εἰς ὄρῶ. — φέροντα, Stephanus φέρον δὲ. — V. 19. καθῖσα παλάμαις τε Mehlhorn coniecit

ξ τὲ
 (vel κάθιξα), cod. καθίσας παλάμας καὶ, Stephanus καθίξας παλάμαισι, quem ceteri sequuntur. — V. 24. πειράσωμεν cod. supra, infra πειράσωμαι (vel potius πειράσομαι). — V. 25. εἴ τι Stephanus, cod. ἔστι. — μοι, malim μῇ. — V. 30 cod. σὺ . . χάρηθι. — V. 31. ἡμῖν scripsi, cod. ἐμοί, Stephanus ἔστιν, Rose ἦν μοι. — V. 32. καρδίην Stephanus, cod. καρδίαν.

32. Inscriptio in m. legitur. — V. 2. ὅτε, Stephanus ὅτι. — V. 4. αἰεῖδεις, cod. supra αἰδῆς. — V. 5. κείνα Stephanus, cod. καινά. — V. 7. ὅποσα τρέφουσιν ὕλαι scripsi, cod. κοπόσα φέρουσιν ὥραι, sed supra ὕλαι. Stephanus γ' ὅποσα φέρουσιν ὥραι, et sic reliqui, nisi quod Mehlhorn χῶποσα, Rose ὅπος' αὖ substituit. — V. 8. φαίνεαι correxi cod. scripturam φίλια, Hermann φίλιος εἶ correxit, ut iam Faber φίλος εἶ, Barnes σὺ γὰρ εἶ φίλος, contra Rose φίλτατος. — V. 9. μηδένας scripsi, legebatur μηδένος, et στιγμὴν post γεωργῶν sustuli. Hoc dicit poeta μηδένας γεωργῶν τι ἀποβλάπτων. — Post v. 12 videtur versus

φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,   σοφέ, γηγενής, φίλυμνε·
 λιγυρήν δ' ἔδωκεν οἴμην.   ἀπαθῆς δ', ἀναιμόσαρκε,
 15 τὸ δὲ γῆρας οὗ σε τείρει,   σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

33. [40.]

ἌΛΛΟ Εἰς ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισιν   ὦλωλα κάποθνήσκω·
 κοιμωμένην μέλιτταν   10 ὄφρις μ' ἔτυψε μικρός
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη   πετρωτός, ὃν καλοῦσιν
 τὸν δάκτυλον· παταχθεὶς   μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 5 τὰς χεῖρας ὠλόλυξεν·   ἃ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 δραμῶν δὲ καὶ πετασθεὶς   πονεῖ τὸ τὰς μελίττας,
 πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην   15 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
 ὦλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,   Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

interceptus esse. — V. 14 cod. ὅμην et in m. x, unde Rose alios αἰοδὴν legisse suspicatur. — V. 15. γῆρας οὗ σε τείρει Stephanus, cod. γέρας εὐ σε τηρεῖ et in m. x. — V. 16. γηγενής, φίλυμνε Stephanus, cod. γηγενή φίλυμνε, Rose praefert σοφέ γηγενής, φίλυμνε. — V. 17. ἀπαθῆς δ' Rose novum exorsus enuntiatum, cod. ἀπαθῆς, Stephanus ἀπαθῆς adiungens hunc versum prioribus. — ἀναιμόσαρκε cod. supra, ἀνέμοσ. infra. Rose ἀναιμόσαρκος, quem non sequar.

33. Inscriptio in m. addita. — V. 1. ποτ', cod. πότ'. — V. 4. παταχθεὶς (cod. ut vid. παταχθῆς) de vitio suspectum: nam etiam si formae insolentiam condonaveris novicio poetae, participium hoc quidem loco plane redundat. Brunck πατάξας scripsit, Stephanus τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς τὰς χεῖρας. Mihi videtur hoc loco restituendum, quod infra v. 6 legitur πετασθεὶς τὰς χεῖρας, quamquam insolens structura atque πεταννὸς vel πετάσας erat in proclivi. — V. 5. τὰς χεῖρας, Stephanus τὰς χεῖρας, vide ad v. 4. — ὠλόλυξεν Stephanus, cod. ὠλόλυξε. — V. 6. πετασθεὶς, si supra restituatur, non potest hic iterari, quamvis ab alia stirpe (πέταμαι) descendat; videtur πετρωνθεὶς scriptum fuisse, cf. paraphrasin Nicetae IV 316 καὶ στρυφελιχθεὶς ἐπετρώετο τρέχων. Antea mihi versus videbantur traiciendi: ἐτρώθη Τὸν δάκτυλον παταχθεὶς· Δραμῶν δὲ καὶ πετασθεὶς Τὰς χεῖρας ὠλόλυξε Πρὸς τὴν κ. Κ., quod Rose comprobavit. — V. 14. πονεῖ, Briggs ὀλεῖ. Antea conieci εἰ σε κέντρον πονεῖ vel εἰ τὸ κέντρον πονεῖ σε τ. μ., nec tamen nunc ausim hanc structuram, qua utitur Pindarus, huic versificatori vindicare; magis placet εἰ τὸ κέντρον κλονεῖ σε τ. μ. atque tale quid videtur Nicetas Eug. repperisse IV 420 εἰ τῆς μελίττης συνθλίβει τὸ κέντρον, ubi omnino σε θλίβει corrigendum. — τὰς Stephanus, cod. τὰς, Rose τῆς μελίττης praeoptat. — V. 16. Ἔρως plane otiosum, desiderat antithesis Amoris tela, oportebat igitur poetam dicere τόξοις ὅσους σὺ βάλλεις vel τόξοισιν, οὓς σ. β., cf. Nic. IV 423 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν οἱ βεβλημένοι ἐκ σῶν, Ἔρως παῖ, δυστυχῶν τοξενμάτων, nisi forte is magis integrum hunc locum repperit Ἔρως, ὅσους (ὀύστοις δυσδαίμοσιν) σὺ βάλλεις.

34. [23.]

1063

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΓΡΟΝ.

Ὅ πλοῦτος εἰ γε χρυσοῦ   θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
 τὸ ξῆν παρεῖχε θνητοῖς.   10 τί καὶ μάτην στενάζω;
 ἐκωρτέρουν φυλάττων.   τί καὶ γόους προπέμπω;
 ἴν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ.   ἔμοι γένοιτο πίνειν,
 5 λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.   πiónτι δ' οἶνον ἡδύν
 εἰ δ' οὖν τὸ μὴ πρίασθαι   ἔμοις φίλοις συνεῖναι,
 τὸ ξῆν ἔνεστι θνητοῖς,   15 ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
 τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;   τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

35. [8.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΟΝΑΡ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων   ἀπαλῶτεροι Λυαίου,
 ἄλιπορφύροις τάπησιν,   δακέθυμά μοι λέγοντες
 γεγανωμένος Λυαίῳ   10 διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 ἐδόκουν ἄκροισι ταρσῶν   ἐθέλοντος δὲ φιλῆσαι
 5 δρόμον ὠκύν ἐκτανύσσαι   φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες·
 μετὰ παρθένων ἀθύρων.   μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες   πάλιν ἥθελον καθεύδειν.

34. Inscriptio in m. addita. Mehlhorn in tres strophas quinquorum versuum discipulavit, v. 11 delet. — V. 1. εἰ γε, Hermann εἰ δέ, ut carminis initium interciderit. Mihi poeta scripsisse videtur: ὁ πλοῦτος εἰ βροτοῖσι τὸ ξῆν παρεῖχε, πλοῦτον ἐκ φυλ. — χρυσοῦ, Sevinus Κροίσαν. — V. 2. παρεῖχε, Steph. παρήγε. — θνητοῖς cod. supra, infra βροτοῖς, unde Rose maluit βροτοῖς παρεῖχεν scribere. — V. 4. ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ, Stephanus, cod. ἴν' ἀσθενεῖν ἐπέλθῃ. — V. 6. οὖν τὸ μὴ scripsi, cod. οὖν μὴ τὸ, Stephanus οὐδὲ τὸ, Brunck coniecit οὐ τί ποῦ. Rose εἰ δ' οὐ μέντοι πρίασθαι. . . θνητόν commentus est. — V. 8. ὠφελεῖ, cod. ὀφελεῖ. — V. 11. Mehlhorn subditivum censet. — V. 13. πiónτι, malim πίνοντι, quod etiam Pauwio placuit. — V. 15. ἀπαλαῖσι, Scaliger ἀγλααῖσι. — V. 16. τὰν, Scaliger τιν', Rose τὴν Ἀφροδίτην requirit; ego neque hic neque aliis locis doricis formas quas cod. Pal. praebet oblitteravi. — Mihi quidem ab aliena manu videntur v. 15 et 16 adiecti. Mehlhorn dicit idem videri Hermannō El. Doctr. Metr. 484, sed nihil ibi de his versibus dictum, quin p. 479 eos tueretur.

35. Inscriptio ita add. in margine. Mehlhorn, qui in tres strophas carmen dispescuit, v. 2 et 3 subditivos putat, non recte. — V. 1. νυκτὸς Stephanus, νυκτῶν cod. — V. 2. τάπησι, cod. a m. pr. τάπιδι. — V. 3. γεγανωμένος Barnes, cod. γεγανυμένος. — V. 4. ταρσῶν codicis scripturam revocavi, Stephanus ταρσοῖς. — V. 5. ἐκτανύσσαι scripsi, cod. ἐκτανύειν. — V. 11. ἐθέλοντος scripsi, ἐθέλοντα Stephanus, cod. ἐθέλοντι. — δὲ cod., Zeune δὲ. — V. 12. με Stephanus, cod. μοι. — V. 13. μεμονωμένος, cod. (μ)εμονωμένος. — V. 14 cod. καθεύδην.

36. [41.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΣΤΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἰλαροὶ πίωμεν οἶνον,	15 τὸ μὲν οὖν πῶμα λάβωμεν,
ἀναμέλπομεν δὲ Βάκχον,	τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·
τὸν ἐφευρετὰν χορείας, 1064	τί γάρ ἐστὶ σοι τὸ κέρδος
τὸν ὄλας ποθοῦντα μολπὰς,	ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
5 τὸν ὁμότροπον Ἑρώτων,	πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·	20 ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος·
δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,	μεθύων θέλω χορεύειν,
δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,	μεμυρισμένος δὲ παίζειν
δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,	μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν·
10 δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.	μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
τὸ μὲν οὖν πῶμα κερασθέν	25 ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες·	Ἰλαροὶ πίωμεν οἶνον,
τὸ δ' ἄχος πέφενγε μιχθέν	ἀναμέλπομεν δὲ Βάκχον.
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.	

37. [47.]

ΕΙΣ ΕΛΤΟΝ Η ΕΙΣ ΕΤΑΙΡΟΝ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,	τρίχας γέρων μὲν ἐστίν,
φιλῶ νέον χορευτάν·	5 τὰς δὲ φρένας νεάζει.
ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ,	

36. In marg. additum ἄλλο. Graeter proscripsit v. 9. 10 et 23, carmen in quatuor strophas senorum versuum redegit, Mehlhorn, distichon in exordio pariterque in fine segregans, sex strophas quaternorum versuum discipit, ut post v. 22 versus interceptus sit. — V. 1. Ἰλαροὶ πίωμεν Stephanus, cf. v. 26, cod. *λιαρὸν πίωμεν*. — V. 3. ἐφευρετὰν, Rose ἐφευρετήν. — V. 4. ὄλας, fort. ὄλωας. — V. 5. ὁμότροπον

scripsi, cod. ὁμότροπον. — Ἑρώτων Rose, cod. ἐρώ, legebatur Ἑρωτι. — V. 8. χάρις, perperam Barnes χάρις τ', numeri lex neglecta non magis offendit quam v. 5 aliisque locis. — V. 9. ἀμπαύεται, Hermann ἀμπαύσατο. — V. 11. πῶμα cod., sed supra πόμα. Non recte Rose locum ita refinxit τὸ μὲν οὖν πόμ' ἂν κερασθέν ἀπαλοὶ φέρωσι παῖδες, τότε ἄχος πέφενγε. — V. 14. ἀνεμοτρόφῳ cod. supra, ἀνεμοτρόπῳ infra, Faber ἀνεμοστρόφῳ, Brunck dubitanter ἀνεμοτρεφεῖ. — V. 15. πῶμα vulgo, πόμα cod. — V. 16. τὰς δὲ φροντίδας cod., Hermann τὰ δὲ φροντίδος. — V. 17 et 18 in codice iterantur. — V. 17. τὸ addidit Fabri filia, in cod. deest. — V. 18. ὀδυνωμένῳ Aemil. Portus, cod. ὀδυρώμενος, Stephanus ὀδυρωμένῳ. — V. 22. Barnes post hunc versum inseruit quem ipse composuit: μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων, sed fortasse potius v. 23 aliena manu est adiectus.

37. Cod. add. in marg. ἄλλο. — V. 2. χορευτάν cod. supra, infra χορευτήν. — V. 3. ἂν δ' ὁ γέρων, Stephanus γέρων δ' ὅταν, Rose ἂν δ' οὖν γέρων.

5 στεφανίσκους δ' ὑακίνθων φιλολοιδόροιο γλώττης
 κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας φεύγω βέλεμνα κωφά·
 μετὰ παρθένων ἀθύρειν στυγέω μάχας παροίνους.
 φιλέω μάλιστα πάντων. πολυκώμους κατὰ δαίτας
 [φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν 15 νεοθηλέσιν ἅμα κούραις
 ἦτορ,] ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
 10 φθόνον οὐκ οἶδα δαίκτον. βίον ἥσυχον φερόιμην.

41. [6.]

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΔΑΡΙΟΝ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοι- 5 κατακίσσοισι βρέμοντας 1066
 σιν πλοκάμοις φέρουσα θύρ-
 ροδίνους συναρμόσαντες σους
 μεθύωμεν ἄβρᾶ γελῶντες. χλιδανόσφυρος χορεύει.
 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα ἀβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος

Hermann *ὁπόταν*, multo deterius Valperga *ὅταν γ'*, possis φιλέω δ' *ὥδ' ἂν* . . . *λυρίζειν* suspicari. — V. 9. cancellis saepsi, nam supple-
 ditat tantum scripturae diversitatem proximi versus, quae ex margine
 in ordinem recepta est, id quod aliis quoque locis animadvertere licet.
 Contra Mehlhornio v. 10 subditicius visus est. — V. 10. *δαίκτον* men-
 dosum, neque satisfacit Pauwii inventum *δαίκτην*. Poeta, qui per-
 vagatum *δίκαιός ἐστιν ὁ φθόνος*, τὸν γὰρ φθονοῦντα δάκνει mente
 tenebat, videtur οἶδ' ἀναδήκτην vel αἰνοδήκτην scripsisse. Praeterea
 iustum versuum ordinem turbatum esse existimo, quem commode in
 hunc modum restitueris: φθόνον οὐκ οἶδα δαίκτην· στυγέω μάχας παροί-
 νους· φιλολοιδόροιο κτλ. Constat hoc carmen ex quatuor quaternorum
 versuum strophis, quemadmodum etiam Mehlhorn discipulavit. — V. 11.
 φιλολοιδόροιο Stephanus, cod. φιλόλοιδόροισι. — V. 12. φεύγω Step-
 hanus, *ἔφυγον* Rose, cod. *ἔφευγε*. Haud scio an verba φεύγω et στυγέω
 alieno loco legantur, ut poeta scripserit στυγέω βέλεμνα κωφά· φεύγω
 (vel *ἔφυγον*) μάχας παροίνους. — κωφά Valckenaer, cod. κοῦφα. —

V. 13. στυγέω, cod. στυγέω. — V. 15. νεοθηλέσιν Mehlhorn, cod. νεο-
 θηλαῖσιν, Barnes νεοθηλέσ'. Solutae longae syllabae exempla cum in
 his cantilenis passim reperiuntur, tum ap. Lucianum Tragod. 31 Φρυ-
 γες ἐνθεον ὀλυμπύην, 34 Φρυγίου κατ' ὄρεα Τρώλου, et praeterea 43
 πρώταις ἔαρος ἐν ὥραις, ubi fort. ἔαρος πρώταις ἐν ὥραις traicere
 praestat: sed in Anacreonteis eiusmodi licentia, velut 42, 5 πίνωμεν
 ἄβρα γελῶντες, non est offensionis. — V. 17. φερόιμην scripsi, cod. φέ-
 ρωμεν, Pauw φέροιμι.

41. V. 3. μεθύωμεν Arnaldus, cod. μεθύομεν. Post hunc v. Mehl-
 horn, qui hoc carmen in tres strophas quaternorum versuum discipulavit,
 versum excidisse suspicatur. — V. 4 cod. κοῦρα. — V. 5. κατακίσσοισι
 Stephanus, cod. κατὰ κισσοῖσι. — βρέμοντας, fort. βρύνοντας. — V. 7.
 χορεύει, cod. supra χορεύη, quod non debebat Rose recipere, qui ad
 eundem modum etiam ἀθύρη scripsit, deceptus v. 3 μεθύωμεν, id quod
 etiam correctorem induxit, quem v. 3 coniunctivum repperisse certum.
 — V. 8. ἀβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος Stephanus, cod. ἀβροχαῖται δ' ἅμα

στομάτων ἀδὺ πνεόντων   μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
 10 προχέων λίγειαν ὀμφήν   καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
 κατὰ πηκτίδων ἀθύρει.   15 τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 ὁ δ' Ἐρως ὁ χρυσοχαίτας   κῶμον μέτεισι χαίρων.

42. [5.]

ΑΛΛΟ ΟΜΟΙΩΣ ΩΔΑΡΙΩΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἑρώτων   ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
 μῖξωμεν Διονύσῳ.   10 στέφεται καλοὺς ἰούλους
 τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον   Χαρίτεσσι συγχορεύων.
 κροτάφοισιν ἀρμόσαντες   στέψον οὖν με, καὶ λυγρίζων
 5 πίνωμεν ἄβρὰ γελῶντες.   παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
 ῥόδον, ᾧ φέριστον ἄνθος,   μετὰ κούρης βαθυκόλπου
 ῥόδον εἶαρος μέλημα,   15 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 [ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.]   πεπνυκασμένος χορεύσω.

κοῦροι. Librario pluralem inferenti fraudi fuit versificatoris infantia, qui satis inepte στομάτων et πηκτίδων pluraliter extulit. — V. 10 et 11 in cod. et vulgo inverso ordine leguntur, quos traieci, ut librarium, non scriptoris errorem tollerem. — προχέων . . ἀθύρει scripsi,

cod. προχέειν et ἀθύρειν, Stephanus ἀθύρων προχέει edidit, sed illam quoque scripturam agnovit. — κατὰ πηκτίδων, requiro ὑπὸ π., cf. h. Hom. in Panem 15 δονάκων ὑπο μούσαν ἀθύρων. Fort. μετὰ scribendum. — V. 12 cod. χρυσοχαίτας, qua ambiguitate prosodiae non utar ad aeolicam formam revocandam. — V. 14. καὶ, Baxter μετὰ, quod cum alii, tum nuper Rose probaverunt. — Κυθήρης Stephanus, cod. κυθερείας. Totum versum Mehlhorn probabiliter censet subditi-

cium esse. — V. 16. μέτεισι Stephanus, cod. μεθίησι.
 42. Cod. in marg. εἰς ῥόδον. — V. 1. ῥόδον cod. supra, infra ῥόδων. — V. 2. Διονύσῳ, cod. τῷ Διονύσῳ, sed τῷ expunxit librarius. — V. 5 possis habiliore numero traicere verba ἄβρὰ πίνωμεν γελῶντες, sed vide ad 40, 15, huc adde 41, 3 μεθύωμεν ἄβρὰ γελῶντες. — V. 6 — 11 enuntiatum absolvitur compellatione, ut fit in hymnis apud lyricos et scenicos poetas: neque enim, quod Rosio visum est, continuatur v. 12 στέψον οὖν με, quibus verbis novum inchoatur enuntiatum. — V. 6. ῥόδον, ᾧ, Lennep τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος, Bothe ῥόδον φέρ. ἄν. — V. 7. εἶαρος Baxter, cod. ἔαρος. — V. 8. Importunum hoc additamentum, quod fortasse ex perduto rosarum encomio depromptum, circumscripsi. Audacter novavit Rose ῥόδον, ᾧ θεοῖσι τερπνόν, supplens στέφεσθαι. Versum subditi- cium esse iam Hermann animadvertit probante Mehlhornio, qui carmen in tres strophas quino- rum versuum redegit. — V. 9. ᾧ Hermann, cod. ὁ. — V. 10. καλοῖς ἰούλους Pauw, cod. καλοῖς ἰούλοις. — V. 12. στέψον οὖν με καὶ cod., Mehlhorn στέψον με καὶ, Rose στέφε νῦν με, καὶ λυγρίζω, hoc versu terminans superius enuntiatum. — λυγρίζων Pauw, cod. λυγρίζω, Fischer λυγρίζω. — V. 13. Διόνυσε, Hermann Δεύνυσε, qua forma Teius poeta usus est, non novicii versificatores.

43. [25.]

TOT ATTOT EIS OINON QIΔAPION.

Ὅταν πῶ τὸν οἶνον,
εὖδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
5 θανεῖν με δεῖ, κἄν μὴ
θέλῳ· τί τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον, 1066
τὸν τοῦ καλοῦ Ἀναίου·
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
10 εὖδουσιν αἱ μέριμναι.

44. [37.]

EIS TO EAP.

<p> <i>Ἴδε πῶς ἕαρος φανέντος Χάριτες ῥόδα βρύουσι· Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης ἀπαλύνεται γαλήνῃ· Ἴδε πῶς νῆσσοι κολυμβᾷ· Ἴδε πῶς γέρας οὐδευεῖ. ζαφελῶς δ' ἔλαμψε Τίταν νεφελῶν σκιαὶ κλονοῦνται· </i> </p>	<p> <i>τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα· 10 [καρποῖσι γαῖα προκύπτει.] καρπὸς ἐλαίας προκύπτει. Βρομίον στέφεται νᾶμα κατὰ φίλλον κατὰ κλῶνα καθελῶν ἤνθησε καρπός. </i> </p>
--	--

43. Inscriptio in marg. addita. — V. 1. *πίω* Barnes, *πίνω* cod. — V. 3. *τί μοι γόων, τί μοι πόνων*, cod. *τί μοι πόνων, τί μοι γόων*, sed postea correctum. — V. 5. Stephanus *κἄν μὴ θέλω, θανέιν μοι δεῖ*. — V. 6. *τί* Barnes, cod. *τί δέ*, Rose *τί δὴ βίον*. — V. 9. Scaliger *σὺν τῷ πειν γὰρ ἡμᾶς*, Mehlhorn *σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμέας*, ut versus sit acatalectus.

44. Inscriptio in margine legitur. — V. 1. ξαρος φανέντος, Hermann φανέντος ἥρος. — V. 2. ῥόδα βρούσαι Stephanus, cod. βρούσαι ῥόδα vitiosus numero, sed librarius potius culpandus quam scriptor, nec magis ferendum in Luciani Tragod. 53 τὸν Ἴτον στένει δακρυοῖς, ubi constat lex carminis τὸν Ἴτον στένει γούσα Δακρυοῖς Ἰθιδίς ἀθῶν verbis traiectis. Ceterum Hermann structurae insolentia offensus ῥόδον βρούσαι scriptis improspere; si quid mutandum, malim Χαρίτων ῥόδα βρούσαι. — V. 5. νῆσσα, cod. a m. pr. νῆσα. — V. 7. ξαρελῶς scripsi, legebatur ἀρελῶς, cf. Iohann. Alex. de acc. 39, 18: παρὰ τὸ ξαρελὸς παραφρονέμενον ὀφείλει καὶ τὸ ξαρελὸς ἐπίρρημα βαρύνεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ξάθεος ξαθέως· οὐ γὰρ ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ξαρελῆς· δείκνυσι δὲ Ἡρωδιανός, ὡς οὐ κατὰ συνεκδοχήν τὸ ἀρελῶς καὶ ἐντελὸς περιεσπᾶσθαι τὸ ξαρελῶς. — V. 8. κλονοῦνται scripsi, legebatur δοιοῦνται. — V. 10 cancellis sepsi, quippe qui sit ex dittographia ortus, vulgo delent v. 11. — καρποῖσι, corrigunt καρποῖς. — V. 11. Insolens ionici figura - ο - ο -, fortasse scribendum ἐλάας καρπὸς προκύπτει, ut scriptor ᾧ corriperet sit ausus. Rose ἐλαίας πρόκυψε καρπὸς perperam, idem antea verum excidisse statuit. — V. 12 et seq. non possum expdire. Hermann Βρομοτορεφές τε νᾶμα κατάφυλλον, κατάκλωνον θαλέθων ἡ-
θις κ., Boeckh Βρομόν στεγάνον τὸ νᾶμα . . . σταφυλῶν ἡθις κ.,

45. [38.]

ΕΙΣ ΕΛΤΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,	ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
νέων πλέον δὲ πίνω·	παρέστω καὶ μαχέσθω.
κἄν δεήσῃ με χορεύειν,	10 ἔμοι κύπελλον, ᾧ παῖ,
Σειληνὸν ἐν μέσοισιν	μελίχρουν οἶνον ἡδύν
5 μιμούμενος χορεύσω.	ἐγκεράσας φόρησον.
σκήπτρον ἔχω τὸν ἄσκον·	ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἐστίν.	1068 (νέων πλέον δὲ πίνω.)

46. [26.]

ἌΛΛΟ ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΤΗΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,	θέλω καλῶς αἰδεῖν,
εὐδουσιν αἱ μέριμναι·	5 κισσοστεφῆς δὲ κέμαι,
δοκῶ δ' ἔχειν τὰ Κροίσου.	πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.

Mehlhorn Βρομίου στραφὲν τὸ νᾶμα, reliqua servans, nisi quod ἦνθισε scripsit, Rose Βρομίου στέφον τε νᾶμα. — V. 13. κλῶνα Stephanus, cod. κλόνον. — V. 14. ἦνθησε cod., Barnes ἦνθισε.

45. Inscriptio in m. legitur. — Lachmann redegit hoc carmen in strophas senorum versuum, ita ut tertiae strophae primus tantum versus supersit. — V. 3. δεήσῃ με cod., Hermann μὲν δέῃ, at non solum Byzantini homines, sed iam Lucianus promiscue hemiambos et ionicos in eodem poemate adhibent, nec longa syllaba primore versu offendit, velut est ap. Lucianum 49 ἃ δὲ δύσγαμος κατ' οἴκους. — V. 4 et 5 huc transposuit Lachmann, in cod. leguntur in fine carminis. — V. 6. ἔχω scripsi, v. 5 extremo τελείαν στιγμὴν addens, cod. ἔχων, sed corrector ὦ expunxit, quem sequor, quamquam is necessitati cessit, quoniam in cod. v. 3 praecedit, itaque etiam Stephanus et priores ἔχω probaverunt, Lachmann alii ἔχων tuentur. — V. 7. ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἐστίν cod., Mehlhorn ὁ δ' οὐδὲν ἐστὶν ὁ νάρθηξ. Commodius foret νάρθηξ γὰρ οὐδὲν ἐστίν. sed non decet ineptissimum hunc centonem ad artis legis examinare. — V. 9. παρέστω καὶ cod., corrigunt πάρεσσι γάρ, ex Anacr. fr. 92. — V. 11. μελίχρουν cod., corrigunt μελιχρόν. — V. 14. Nihil videtur deesse, nisi repetitus v. 2, quem adieci ad carmen redintegrandum.

46. Cod. add. in marg. τοῦ αὐτοῦ εἰς φιλοπότην. — V. 1. ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ cod., Scaliger ὅταν εἰς με Βάκχος ἔλθῃ, Barnes ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ, Bothe ὁ Βάκχος ὅταν εἰσέλθῃ, Hermann ὅταν Βάκχος εἰσέλθῃ, possis ὅταν εἰσέλθῃ μ' ὁ Βάκχος, sed taedet his nugis perpoliendis operam navare. — V. 3. δοκῶ cod., quod revocavi, terminans hoc versu enuntiatum. Stephanus, qui v. sequentem adiunxit, δοκῶν scripsit, non recte. — V. 4 et 5 fortasse sic refingendi sunt: θέλω

μεθύνοντα γάρ με κείσθαι
 ὄπλις' ἐγὼ δὲ πίνω. 10 πολὺν κρείσσον ἢ θανόντα.
 φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·

47. [32.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ, ΗΓΟΤΝ ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος, ἔχω δέ τι καὶ τεργινόν
 ὁ λυσίφρων ὁ Λυαῖος, ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
 ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς μετὰ κρότων, μετ' ῥῥᾶς
 εἰσέλθῃ μεθυδῶτας, τέρπει με κάφροδίτα,
 5 διδάσκει με χορεύειν. 10 καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

48. [39.]

ΕΙΣ ΣΤΜΠΟΣΙΟΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον, ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον, 1069
 τότε ἐμὸν ἦτορ λανθέν 5 ἀπορίπτονται μέριμναι
 . . . . . πολυφρόντιδες τε βουλαί
 λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας. ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.

καλοὺς ἀείδειν, κισσοστεφής τε κείσθαι. — Ante v. 7 unum alterumve versum intercidisse planum est, velut μελίχρον οἶνον ἡδὺν ὄπλις' ἐγὼ δὲ πίνω, si licet versum prioris carminis (46, 11) asciscere. — V. 6–10 Hermann novi carminis initium esse censet, sed licuit versificatori amplificandi centonis gratia subiungere.

47. Inscriptio in m. addita. Mehlhorn duas strophas quinorum versuum discipit. — V. 2. ὁ Λυαῖος cod., Barnes articulum abiecit. — V. 3. ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς cod., Barnes ὅταν φρένας γ' ἐς ἀμάς, Baxter ὅταν φρένας τὰς ἀμάς, possis, si operae pretium, ὅταν εἰς φρένας γ' ἐσέλθῃ | τὰς ἐμάς ὁ μ. — V. 4. μεθυδῶτας cod. ex corr., fuit μεθυδῶτας. — V. 5. διδάσκει με cod., Mehlhorn διδάσκομαι. — V. 6. ἔχω, Rose ἡχῶ divinauit. — δέ τι καὶ cod., Stephanus δὲ καὶ τι. — V. 8 Mehlhorn ad praegressa refert. — μετ' cod. ex corr., fuit μεθ'. — V. 9. με κάφροδίτα cod., Mehlhorn καί μ' Ἀφροδίτα. — V. 10. πάλιν cod., Barnes πάλι, Heinsius καὶ delet.

48. V. 2. τότε ἐμὸν scripsi, cod. τότε μὲν, Brunck τότε ἐμεῦ λανθέν ἦτορ, Rose τότε μὴν. Versus numero subvenias scribendo ἐμεῦ vel ἐμεῖ, quamquam de hac elisione adhuc est sub indice lis, cf. Schneider ad Callim. fr. 131, ubi me quidem indice non σεῖ' ὦ vel σεῦ καὶ legendum, sed πολλάκι σῆς, ὦ μαῖα, φιλοξένοιο καλῆς μνησόμεθα· ξυρόν γάρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἄπασιν: de industria enim poeta tugurii tantum hospitalis mentionem fecit. — V. 3 λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας Hermannō librarii supplementum esse videtur, Moebius λίγα Μούσας ἄρχεται αἰνεῖν, Mehlhorn duorum versuum reliquias esse existimat. . . . Μούσας . . . ἄρχεται λιγαίνειν, ego versum interceptum esse indicavi. — V. 5. ἀπορίπτονται, cod. ἀπορίπτανται. — V. 7. ἐς Stephanus, cod.

ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,   δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
 λυσιπαίγμων τότε Βάκχος   κατέχων Κύπριν αἰείδω.
 10 πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις   20 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 δονέει μέθῃ γανώσας.   ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,   τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας
 στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,   θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
 ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,   ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 15 βιότου μέλπω γαλήνῃν.   25 τοῦτό μοι μόνον τὸ κέρδος,
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,   ὃ τ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
 μύρῳ εὐώδει τέγξας   τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

49. [34.]

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Μή με φύγῃς ὀρώσα   5 δῶρα τὰμὰ διώσῃ.
 τὰν πολιὰν ἔθειραν·   ὄρα καὶ στεφάνοισιν
 μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν   ὅπως πρέπει τὰ λευκά
 ἄνθος ἀκμαῖον ἦβας,   ῥόδοις κρὶν' ἐμπλακέντα.

50. [36.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΤΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τοὺς νόμους διδά-   καὶ ρητόρων ἀνάγκας;
    σκεις   τί δέ μοι λόγων τοσοῦτων,

εἰς. — V. 9. λυσιπαίγμων de vitio suspectum, sed nescias, utrum φιλοπαίγμων an cum Piersono λυσιπήμων sit scribendum. — τότε Stephanus, cod. ὅτε μοι et in m. x. — V. 10. μ' recte addidit Stephanus, cod. om., sed cf. v. 9. — αὔραις, Salmasius ὥραις. — V. 14. τε scripsi, cod. corr. δὲ, fuit δὲ καρ. — V. 15. βιότου μέλπω, Barnes μέλπω βιότου, Valperga μέλπω βίον. — V. 18. ἀγκάλαις Stephanus, cod. ἀγκάλας. — V. 21. 22 aperte mendosi fortasse in hunc modum hemistichiis traiectis procurandi: τὸν ἐμὸν νόον κυπέλλοις ὑπὸ τε κρῶτοις ἀπλώσας. Nihil profecerunt critici, qui vitium gravissimum non attigerunt, velut Rose scripsit ὑπὸ κυρτοῖς δὴ κ., Brunck ὑπὸ κυρτοῖσι, Barnes ὑποκύρτοισι, Hermann ὑποκυρτωθεὶς κυπέλλοις, τὸν ἐμὸν νόον δ' ἀπλώσας. — V. 23. τέρπομαι κούρων, Pauw τέρπομ' ἐταίρων, Barnes θιάσῳ γέγηθα κούρων. — V. 25. τοῦτό μοι, Stephanus τόδε μοι, alii τόδ' ἐμοί. — μόνον Barnes, cod. μόνω. — V. 26. ὃ τ' scripsi, i. e. ὃ τι, cod. τοῦ τ', Stephanus τόδ'. — V. 27. γὰρ, cod. γὰρ^{δεῖ}. μετα. Scribendum videtur μετὰ πάντων γὰρ θανεῖν δεῖ.

49. V. 2. ἔθειραν, cod. αἰθήραν. — V. 4. 5. ἄνθος ἀκμαῖον ἦβας, δῶρα τὰμὰ διώσῃ scripsi, cod. α. α. τὰς ἐμας: δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις. Antea edidi α. α. τὰμὰ δῶρα, φίλα, διώσῃ. Stephanus τὰμὰ φίλτρα διώξης, Hermann ἄνθος ἀκμαῖον, ὥρας ἐμας δῶρα διώσῃ. — V. 6. καὶ Stephanus, cod. καὶ ἐν. — V. 8. ῥόδοις Stephanus, cod. ῥοῖδοις. — κρὶν' ἐμπλακέντα, correxi codicis lectionem κρὶνα πλακέντα ascita praep. ἐν ex v. 6.

50. Hermann duas strophas quaternorum, unam quinque versuum

τῶν μηδὲν ὠφελούντων; 10 βάλ' ὕδαρ, δὸς οἶνον, ὦ
 5 μᾶλλον δίδασκε πίνειν παῖ,
 ἀπαλὸν πῶμα Λυαίου· 1070 τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 μᾶλλον δίδασκε παίζειν βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
 μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης. ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.
 πολιαὶ στέφουσι κάραν·

51. [54.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ ΟΜΟΙΩΣ.

Ὅτ' ἐγὼ νέων σ' ὀμίλῳ νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 ἔσορῶ, πάρεστιν ἦβα· Διονυσίης δέ μοι τις
 τότε δῆ, τότε' ἐς χορείην 10 φερέτω φοῦν ἀπ' ὀπώρας,
 ὁ γέρων ἐγὼ πεφοῦμαι. ἴν' ἰδῇ γέροντος ἀλκήν
 5 περιμαίνομαι, Κυβήβα· δεδαηκότης μὲν εἶπεν,
 παράδος· θέλω στέφεσθαι· δεδαηκότης δὲ πίνειν,
 πολὺν δὲ γῆρας ἐκδύς χαριέντως δὲ μανῆναι.

constituit. — V. 4. τί δέ μοι, Brunck τί δ' ἐμοί. — V. 4 cod. ὀφε-
 λούντων. — V. 6. πῶμα Barnes, πόμα cod. — V. 9. στέφουσι κάραν
 cod., Barnes κάρα στέφουσιν. — V. 10. βάλ' ὕδαρ, δὸς οἶνον Bothe,
 cod. δὸς ὕδαρ, βάλ' (i. e. βαλῶν) οἶνον. Immutavit versificator Anacr.
 fr. 63, 1 φέρε' ὕδαρ, φέρε' οἶνον, ὦ παῖ. — V. 11 in hunc modum cor-
 rigendus ψυχὴν μέθῃ κάρωσον, Barnes ψυχὴν δέ μοι κ., Hermann
 τὴν ψυχὴν με κ. — V. 12. καλύπτεις, μέλιμ καλύψεις. Librarius,
 qui huic versui addidit ✕, versui 13 tres asteriscos subiecit.

51. In m. ἄλλο. Mehlhorn tres strophas quinquorum versuum di-
 stinxit, versum post v. 13 interceptum esse ratus. — V. 1. νέων σ'
 ὀμίλῳ ἔσορῶ scripsi, cod. σε (delevit corr.) ✕ νέοις ὀμίλουν (in m. ✕)
 ἔσορῶν ✕ πάρεστιν (in m. ✕). Antea νέοις σ' ὀμιλεῖν edidi, Stephanus
 νέων ὀμιλον ἔσορῶ, cum νέοις ὀμίλουν ἔσορῶν edidisset, Baxter νέοις
 ὀμιλῶ ἔσορῶν, Mehlhorn σε νέοις ὀμιλεῖν ἔσορῶ, ipse repudians, quod
 dubitanter proposuit ὀμιλοῦντ'. — ἦβα cod., non ἦκα. — V. 3. δῆ
 Stephanus, cod. δέ. — V. 5. περιμαίνομαι Salmasius, id quod Cybebae

αα ✕ ε ω/
 mentio flagitat, v. 14 commendat; cod. περιμεινον με et in m. ✕ ζ' (ζήτει),
 correctio παραμένω sive παραμένων inepta. Propius Salmasiano in-
 vento a cod. scriptura abest quod ego conieci περίμηνόν με, Κυβήβα,
 sed compositorum aor. ἐμηνᾶ inusitatus. Stephanus περί μοι νέῳ συν-
 ἦβα, Mosbicus περιμεινον οὖν με κούρα. — V. 6. παράδος de vitio
 suspectum, sed emendatio incerta, Stephanus ῥόδα δός, Cybelae vero
 sacris violae magis quam rosae conveniunt. — V. 7. ἐκδύς lenem cer-
 tamque medelam adhibui, cod. ἐκάς (corr. del. acc.). Arnaldus, ut
 numeri legem servaret, verba traiecit πολὺν δ' ἐκάς τὸ γῆρας. — V. 9.
 Διονυσίης Stephanus, cod. διονυσίως. — V. 10. φοῦν Pauw, cod. supra
 ῥόον, infra ῥοιάν, unde Baxter alii ῥοῶν vel ῥοῆν ἀπ' ὀπώρας, fortasse
 recte. — V. 11 cod. ἰδῇ. — V. 14 cod. supra χαριέντως et in m. ✕
 — δέ, Brunck τε.

52. [35.]

ΕΙΣ ΕΤΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,   τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι·   οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις   ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 Σιδωνίαν γυναῖκα·   ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
 5 περᾶ δὲ πόντον εὐρύν,   10 εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

53. [53.]

1071

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ' ἥρος   μέλομαι ῥόδον τέρεινον

52. Inscriptio legitur in margine. — Tribus strophis quaternorum versuum carmen constare videtur Mehlhornio, qui tertiam stropham mutilatam esse censet. — V. 2. Stephanus disposuit verba, cod. *δοκεῖ τις εἶναι μοι Ζεὺς*. — V. 4. *Σιδωνίαν*, cod. supra *σιθονιον*, unde Hermannio *Σιδωνίην* placuit. — V. 5. *περᾶ δὲ* Stephanus, cod. *παρὰ δὲ*, sed supra *δῆ*. — V. 6. *τέμνει δὲ*, malim *τε*. — V. 7. *οὐκ ἂν* Stephanus, cod. *οὐκάν οὐν*. — V. 8. *ἐλασθεῖς*, haud scio an *λιασθεῖς* sit praeoptandum. — V. 10. *μόνος*, Stephanus *μόνος γ'*, fort. *μοῦνος* scribendum.

53. Cod. *εἰς τὸ ῥόδον*, sed in m. *εἰς ῥόδον*. — Antea auctore Mehlhornio a priore carminis parte (v. 1—19) separavi posteriorem (v. 30—43), ratus duo eiusdem argumenti poemata ut fit in hac sylloge continuo se excepisse ac postea in unum coaluisse. Ac reapse in codice Palatino, ubi clausulae carminum fere asterisco insigniuntur, compareret ✕ additus versui 20, sed quod eadem nota etiam ante v. 30 adscripta est, rursus huic indicio auctoritatem videtur derogare. Nunc illam opinionem abieci: tanta enim est similitudo utriusque partis, ut omnia eiusdem poetae esse consentaneum sit: parum autem verisimile eundem versificatorem bis idem plane argumentum tractavisse. Multo gravior hoc est, quod priore quidem parte propositum commode absolvi videtur, non item posteriore: inprimis offendit v. 24 *τόδε*, cum non praecesserit *ῥόδον*, sed floris nomen solis compositis vocabulis *ῥοδοδάκτυλος*, *ῥοδοπήχες*, *ῥοδόχρους* v. 20 seq. sit indicatum. A carminis exordio molestae hae ambages abhorrent, decebat poetam plane carminis consilium profiteri. Sin perpetuum est carmen, desideraveris aegre continuam seriem sensorum et aequabile orationis flumen; nam caesim et intervallis argumentum explicatur. Scilicet carmen non est continuum, sed alternis vicibus cantatur, id quod iam Dacieria perspexit: v. 3 quamvis corrupto ipse poeta id professus erat. Constat carmen, si a prooemio (v. 1—3) discesseris, strophis inaequalibus quatuor, quas intervalla manifesta segregant, fuitque in archetypo singulis strophis asteriscus additus, quam notam duobus locis etiam nunc cod. Pal. servavit.

V. 1. *στεφανηφόρου* Stephanus, cod. *στεφανηφόρον*. — V. 2. *μέλομαι*, cod. supra *μέλομαι*. Eadem scripturae varietas deprehenditur in Anacr. fr. 65, quod hic versificator imitatus est: *τὸν Ἐρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν μέλομαι βρύοντα μέτραις πολυανθέμοις αἰδεῖν· ὁδε γὰρ θεῶν*

. . . . . γλυκε δ' αὐ λαβόντα θάλ-
 σὺν δ', ἔταιρ' ἄεξε μέλπων. πειν
 Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα, μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
 5 τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάσμα, 15 προσάγειν τ' Ἐρωτος ἄν-
 Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις, θος.
 πολυανθέων τ' Ἐρωτῶν Τί δὲ φῶ; τί δ' ἂν τὸ
 ἀφροδισιόν τ' ἄθυρμα. τερπνόν
 τόδε καὶ μέλημα μύθοις, θαλίαις τε κἄν τραπέξαις
 10 χαρὲν φντόν τε Μουσῶν Διονυσίαις δ' ἑορταῖς
 γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πείραν δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἂν;
 ἐν ἀκανθίναις ἀταρποις· 20 Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
 . . . . . ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,

δυναστής, ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει, ubi etiam μέλπομαι αἰδῶν est tra-
 ditum. — *τέρεινον* Salmasius, quam formam *τερεινότερος* satis tuetur,
 cod. *τερινόν*, neque vero *τερεινόν* scribendum, nam haec prosodia est
 paronymorum, ut *ἔλεινός*, *σκοτεινός*. Stephanus *θερινόν*, Barnes *θέ-
 ρειον*. Post h. v. alius intercudit, qui haud dubie vocabulo *αἰδέειν*
 terminabatur, ut est in Anacr. fr. 65; nam v. 3, quem solent huic
 adiungere, omnino est separandus. — V. 3. *σὺν δ', ἔταιρ', ἄεξε μέλ-
 πων* scripsi, sive *μολπῇ* malis, vult poeta sodalem cantus partici-
 pem esse et hortatur, ut secum rosae laudes versibus celebret, hoc
 enim est *αἰδέειν*, quod non sunt assecuti critici, qui hoc verbum
 tuiti sunt; cod. *σὺν εταιρεῖ αὐξεί μέλπειν* vel *μέλπην*. Scaliger
συνέταιρ', *ἄεξε μέλπειν* (Heinsius *μολπῇν*), Barnes *σὺν, ἔταιρ', ἄεξε
 μολπῇν*, Arnaldus *σὺ δ' ἔτ. ἄ. μέλπειν*, tuentes illi quidem v. 2 *μέλ-
 πομαι*, contra Hermann *μέλομαι* . . . *συνέταιρον ὅξυ μέλπειν*, quod se-
 cuti sunt Mehlhorn et Rose, nisi quod vitioso numero *συνέταιροι* vel
σὺν ἑταίρῃ scripserunt. — V. 4 cod. *τὸ δὲ*. — V. 5. *τὸ χάσμα* Step-

nus, cod. *χάσμα*, sed correctio in m. non extat. Valde frequentant
 hi versificatores articulum, itaque Salmasii correctio *χάσμημα* spernenda.
 Bothe longe melius *βροτοῖσι χάσμα*. — V. 6. *ἐν ὥραις*, Rose *ἐνώροισ*.
 — V. 7. τ' addidi, vulgo deest. — V. 10. *φντόν τε*, conieci *τι*. —
 V. 11. *ποιοῦντα*, cod. supra *×*, haud dubie etiam *ποιοῦντι* (ut vulgo)
 legebatur. — Post v. 12 deesse versum notavi, possis locum redinte-
 grare adscribens v. 15 *προσάγειν ἔρωτος ἄνθος*. — V. 13. *λαβόντα* cod.
 (qui praeterea *θάληπν*), vulgo *λαβόντι*. — V. 14. *κούφαις*, Mehlhorn
κοῦφα. — V. 15. *προσάγειν τ'* Medenbach, cod. *προσάγωντ'*, unde vulgo
προσάγοντ'. Sed vide supra ad v. 12. — V. 16. *τί δὲ φῶ; τί δ' ἂν*

τὸ τερπνόν refinxī ut potui cod. scripturam *ᾠσοφῶ τὸ δ' αὐτῷ τερ-
 πνόν* (in m. ζ*×* i. e. ζήτει). Alii aliter difficultates expedire conati
 sunt, Aemil. Portus *τῷ σοφῷ* (Barnes *ὡς σοφῷ*, Bothe *ἁσόφῳ*) *τόδ'
 αὐτό τ.*, Mehlhorn *καὶ τῷ σοφῷ τί τερπνόν*, Hermann *σκόφῳ ἔστι δ'
 αὐτῷ τ.* — V. 17. *κἄν* scripsi, legebatur *καί*, Rose novum exorsus enun-
 tiatum *τί κἄν* scripsit. — V. 18. *θ'*, cod. ut solet *τ'*. — V. 19. *δίχα
 τοῦ ῥόδου* Mehlhorn, cod. *τί δὲ δίχα τοῦ ρ.*, Stephanus audacter nova-
 vit *τί δ' ἂνεν ῥόδου*. Mihi videtur versus interceptus esse: *τί δὲ
 — — — — —, δίχα τ. ρ.* — V. 20—23. Rose non recte censuit post v. 15

ῥοδύχρους δὲ κάφροδίτα   πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.   κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεὺς,
 τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,   35 φοβεράν θέαν Ὀλύμπῳ,
 25 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,   τότε καὶ ῥόδων ἀγητόν
 τόδε καὶ χρόνον βιάται·   νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας   πολυδαίδαλον λόγευμα· 1072
 νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.   μακάρων θεῶν δ' ὅμοιον
 Φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν·   40 ῥόδον ὥς γένοιτο, νέκταρ
 30 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης   ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
 δεδρωσμένην Κυθήρην   ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 ἐλόχευσε πόντος ἀφρῶ,   φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖος.

54. [50.]

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῇ   ὁ ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
 νέον ἐν πόθοις ἀταρβῇ,   πόθον ἄστονον κομίζων,
 καλὸν ἐν πότοις χορευτήν   γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον
 τελέων θεὸς κατῆλθεν,   ἐπὶ κλημάτων ὀπώραις

οὔ

collocandos. — V. 24. νοσοῦσιν, cod. νοσοῖσιν ἀρκεῖ, unde aliis νόσοι-
 σιν placuit. — V. 27. δὲ, fort. τὸ legendum. — V. 29. φύσιν, cod. supra
 φυῆν, i. e. φυήν, quod reprobandum. — V. 32. ἐλόχευσε Rose, lege-
 batur ἐλόχευε. — V. 34. ἔδειξεν ὁ Ζεὺς cod. supra, ἐδείκνυνεν Ζεὺς
 infra, sed offendit insolens patrii casus usus, videtur poeta ἀνῆκεν scrip-
 sisse, Rose αἶξεν. — V. 36. ῥόδων Stephanus, cod. ῥόδον. — V. 37.
 ἤνθισε Stephanus, convenitque cod. ἤνθησε, quamquam aptius ἤνθησε,

quod haud raro transitivam vim asciscit. — V. 39. ὅμοιον (cod. ὅμοι)
 iure restituit Rose, sed perperam hunc versum cum prioribus coniun-
 xit. Stephani correctionem ὅμιλος secuti sunt editores. Ὅμοιον etiam
 patrium casum asciscere testantur Priscianus alii: exempla rara sane,
 ambigiturque passim vel de scriptura vel de explanatione, cf. Schnei-
 der ad Platon. Remp. V 472 D, neque vero haec structurae varietas
 omnino addubitanda, quam etiam alibi deprehendimus, cf. ἀδελφός et
 ἀντίος, nam παραπλήσιος incertae mihi videtur auctoritatis esse. —
 V. 41 cod. ἐπιτέγξας. — ἀνέθηλεν quod olim restitui Rose in cod. rep-
 perit (non ἀνέθληεν), Stephanus ἀνέτειλεν scripsit. — V. 43. Λυαῖος
 Rose emendavit, cod. Λυαῖω, supra ου.

54. Cod. in m. addit ἄλλο. — V. 1. 2 interpunctionem correxi,
 legebatur ἀτειρῇ νέον, ἐν π. — Cod. νέον, supra νέων. — V. 6. πόθον,
 Stephanus πότον, sed etiam proximum voc. suspectum, conieci πότον
 ἄμβροτον. — V. 7 iteratur in cod. — V. 8. ἐπὶ κλημάτων ὀπώραις
 πεπεδημένον φυλάττων scripsi, legebatur πεπεδημένον ὀπώραις ἐπὶ κλη-
 μάτων φυλάττων, unde Barnes πεπεδημένον γ' correxit, idem φυλάτ-

πεπεδημένον φυλάττων,   ἄνοσοι δέμας θεητόν,
 10 ἵν', ὅταν τέμωσι βότρυν,   ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν
 ἄνοσοι μένωσι πάντες,   ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

55. [51.]

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΛΗΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἄρα τίς τόρευσε πόντον,   νόος ἐς θεῶν ἀέρθη
 ἄρα τίς μανείσα τέχνα   μακάρων φύστιος ἀρχάν.
 ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ;   ὅδε νεῖν ἔδειξε γυμνάν,
 ἐπὶ νῶτ' ἔβη θαλάττης;   10 ὅσα μὴ θέμις δ' ὀραῖσθαι,
 5 ἄρα τίς χάραξε λευκάν   μόνα κύμασιν καλύπτει.
 ἀπαλὰν ὑπερθε Κύπριν;   ἀλαλημένη δ' ὑπ' ἀκτῇ

τειν commendavit. — V. 10. τέμωσι Stephanus, cod. τέμωσι. — V. 12 cod. in ras. θεητόν, fuit θεητόν. — V. 14. ἐς ἔτους, cod. ἐσέτους. Mihi scribendum videtur ἐς ἔτος i. e. per annum, usque dum novus adventet. — Welckero hoc carmen antiquum et Anacreonte haud indignum visum est, sed novicius esse apparet, eo tantum nomine commendabile, quod translaticiae ineptiae et puerilia verborum pigmenta procul habentur.

55. V. 1 cod. ἄρα τίς, sed v. 2 recte ἄρα τίς. — πόντον cod. corr., infra πόντη. — V. 2. μανείσα τέχνα, Rose perperam μανεις ἄτεχνα. — V. 4. ἐπὶ νῶτ' ἔβη θαλάττης scripsi et post v. 3 stigma locavi, legabatur ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης versusque adhaerebat praegresso, quod cum plane perversum esset, Richter v. 4 subditivum esse suspicatus est, Rose autem clavum clavo trudens v. 4 arcta necessitate cum v. 5. 6 coniungendum esse censuit. Interpretes cum usus pronominis τίς haud infrequens lateret, poematis sensa non sunt assecuti. Hoc dicit poeta: quicumque pontum in disco caelavit, ipse per maria vectus est, i. e. imitatio ad veritatem proxime accedit. Eadem orationis forma iteratur proximis versibus 5 — 8, unde plane apparet me iure restituisse verbum necessarium ἔβη sive ἐπλεῖ malis. Iam veteres grammatici adnotant passim τίς non πνευματικῶς adhiberi, sed ἀρθρον vice (i. e. ὅς vel ὅστις) fungi, dixit de hoc usu post alios O. Schneider ad Callim. I 422, estque imprimis tritum plebeio et novicio sermone, ut tituli Asiae potissimum primoris testantur, velut τίς ἂν προσάξει vel τίς ἂν κακὸν προσποιήσῃ. — V. 5. ἄρα τίς χάραξε et 6 ἀπαλὰν ὑπερθε vocabulis traiciendis numero prospexi, legabatur ἄρα τίς ὑπερθε . . . ἀπαλὰν χάραξε. Rose scripsit ἄρα τίς δ' vel τίς θ'. — V. 7. νόος, Barnes et Bothe νόον, qua correctione facile caremus: hoc dicit poeta: qui Venerem caelarit, eius animus in coelum elatus est ibique vidit principium generis deorum. — θεῶν haud cunctanter correxi cod. scripturam θεούς. — ἀέρθη cod. infra, ἀερθεῖς supra. — V. 8. φύστιος Hermann, cod. φύσιος, nisi forte φύτιος praestat, etsi patrium casum voc. φύτιν credo ἀμάρτυρον esse. Male Rose φύσιν τ' ἐς ἄκραν. — V. 9. ὅδε νεῖν scripsi, legabatur ὁ δέ νιν. Sane plerumque participium subiungitur verbis δεικνύναι, ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, sed licuit etiam infinitivo uti, quemadmodum latini dicunt *Herculem conveniri fecit ab Ulixe* alia. Hermann ὅδε μὴν, Rose ὁ δέ νιν δέδειχε. — V. 10. ὅσα Stephanus, cod. χόσα. — δ' cod. supra add. — V. 12. ἀλαλημένη Baxter, cod.

βρύον ὥς, ὕπερθε λευκάς	διαφαίνεται γαλήνας.
ἀπαλόχροον γαλήνας	ὑπὲρ ἀργύρεω δ' ὀχοῦνται
15 δέμας εἰς πλόον φέρουσα, 1073	ἐπὶ δελφίσι χορευταῖς
ρόδιον πάροιθεν ἔλκει.	25 δολερὸν Πόθος μετώπῳ
ροδέων δ' ὕπερθε μαζῶν	Ἔρος Ἴμερος γελῶντες.
ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς	χορὸς ἰχθύων τε κύρτος
μέγα κῦμα προῶρα τέμνει.	ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
20 μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις	Παφίης τὸ σῶμ' ὀπάζει,
κρίνον ὥς τοῖς ἐλιχθέν	30 ἵνα νήχεται γελῶσα.

ἀλαλημένος. sed. in m. × varietatis indicium, Stephanus ἀλαλημένον. — ὑπ' ἀκτᾶ scripsi, Stephanus ἐπ' ἀκτᾶ, cod. ἐπαντά. — V. 13 cod.

βρύον ὥς et in m. × sed varia scriptura omisa. — λευκάς scripsi, cod. λευκάν, Stephanus λευκόν. — V. 14. ἀπαλόχροον γαλήνας correxi cod. lectionem ἀπαλόχρους × καλάμας, in m. × γαλήνας. Epitheton hoc Veneri, non maris tranquillitati convenit, itaque ἀπαλόχροον δέμας restitui, quemadmodum in Anacreonteis λιπαρόχρους, ροδοχρους leguntur. Praecedunt duo epitheta, subsequuntur duo nomina, quod latini poetae frequentant, raro admittunt graeci. Mehlhorn ἀπαλοχρόους καλάμαις, Rose ἀλαλημέναις δ' ἐπ' αὐτά .. ἀπαλόχροις καλάμαισι. — V. 17 in m. × additum. — V. 18 cod. pr. δῆρης. — V. 19. προῶρα (quasi prore) scripsi, legebatur πρῶτα, Rose νῶτα novavit. — V. 21 cod. ὥς et ἐλιχθέν. — V. 23 cod. ex corr. διεφαίνετο inepte. — V. 23. ἀργύρεω, quod Rose substituit ἀργυροῖ illo non melius est, nescio an ὑποπορφύροις corrigendum sit. — ὀχοῦνται Stephanus, cod. ὀρχοῦνται. — V. 24 cod. δελφίσι, vulgo δελφίαιν non recte. — χορευταῖς, malim χορευταί, nam delphinorum choreae iterum v. 27 memorantur. — V. 25 δολερὸν Πόθος μετώπῳ Ἔρος Ἴμερος γελῶντες confidenter correxi traditam scripturam δολερὸν νόον μερόπων κτλ. nam asyndeton trimembrem orationem testificatur, itaque tertium quoque Veneris ministrum Πόθον commemoratum esse certum est. Mendosum esse μερόπων agnoverunt Barnes (δολεροὶ νέον μέτωπον) et I. H. Voss (δολερὸν νόον μετώπω). — V. 26. Ἔρος Barnes, cod. ἔρως. — V. 27. τε, Barnes δὲ prae tulit. — V. 28. τὸ σῶμ' ὀπάζει probabiliter cod. lectionem τὸ σῶμα παίζει expedivisse mihi videor. Sane παίζειν convenit, quemadmodum est in Titanomachia cyclica ἰχθύες ἄλλοι παίζοντες νήχοντο, sed structura παίζειν σῶμα praepostera, oportebat id σῶμα σαίνει dici, cf. Sophocl. fr. 691 χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνοντες οὐραλοῖσι τὴν κεκτιμένην. Itaque Homericum ὀπάζει restitui, qualia adamant isti versificatores. Rose correxit κυβιστᾶ Παφίης τε (fort. ex cod.) σῶμα παίζει

56. Additum in m. ἄλλο. Carmen hoc perperam in duas partes discerptum: prior pars v. 1—22 hic legitur, quam continuo excipit c. 58 Εἰς Οἶνον, tum sequitur 59 Εἰς Αἰολίαν, quocum coaluerant carminum reliquiae, quas cod. Pal. servavit: et altera quidem pars huius poematis v. 23—36 novissimum obtinet locum, itaque τέλος τῶν Ἀνακρέοντος συμποσιακῶν subscriptum: hos quatuordecim hemiambos a proximis dimetris ionicis segregandos esse manifestum: sed solus Barnes perspexit coniungendos esse cum c. 56, quod commode iam his versibus redintegratur: itaque non iam dubitavi in suum locum resti-

56.

ΕΙΣ ΧΡΤΣΟΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Ὁ δραπέτας ὁ χρυσός, ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
 ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς 15 ἄφνω προσεῖφ' ὁ δραπέτας,
 διηνέμοις τε ταρσοῖς, — φέρων μέθανδοῖς φροντιδῶν,
 ἀεὶ δ' ἀεὶ με φεύγει. — ἐλῶν μιν ὥς μεθήμεων
 5 οὐ μιν διώκω· τίς γὰρ λύρης γένωμαι νιγλάρων.
 μισοῦν θέλει τι θηρῶν; ἄπιστ' ἄπιστε χρυσέ,
 ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθείς 20 μάταν δόλοισ με θέλγεις·
 [τῷ δραπέτῃ τῷ χρυσῷ] χρυσοῦ πλέον τὰ νεῦρα
 ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις πόθους κεκλυθι αδεῖς.
 10 φέρειν ἔδωκα λύπας, σὺ γὰρ δόλων, σὺ τοι φθόνων 1075
 λύρην δ' ἐλῶν αἰείδω
 ἐρωτικὰς ἀοιδάς. ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσιν·
 πάλιν δ' ὅταν με θυμός 25 λύρῃ δ' ἄλνπα παστάδων

tuere, cum antea mihi esset ultimum carmen (61): at non esse integrum poema apparet: simillima autem et maxime gemina utraque pars tam argumento quam sermonis proprietate, ut non sit dubium, quin haec in unum coniungenda sint; librarius, cum posteriorem partem omisisset, cognito errore in calce libri adiecit. — V. 1. ὁ χρυσός Barnes, cod. μ' ὁ χρ. — V. 2. φύγῃ με Stephanus, cod. φεύγει με. — κραιπνοῖς Stephanus, cod. κραιπνεῖς, supra ω, nisi forte praestat κραιπνῶς διηνέμοις ταρσοῖς. — V. 5. οὐ μιν Stephanus, cod. οὐ μιν. — V. 6. μισοῦν Dacieria, cod. μισῶν. — τι Stephanus, cod. το. — V. 8. cancellis saepsi, Barnes τῷ δραπέτῃ (ita cod.) τῷ χρυσῷ scripsit. — V. 11. ἐλῶν scripsi, cod. ἐλῶν, unde ἐλῶν corrigunt. — V. 12 cod. ἐρωτικὰς ἀοιδάς, correxit Stephanus. — V. 15 cod. προσεῖφ' ὁ, correxit Stephanus, προσεῖπε δρ. maluit Mehlhorn. — V. 16 ita cod. mendose, neque margo quidquam suppeditat praeter repetitam notam %, ut fit per omnia in hoc carmine. Vulgo μέθαν μοι φροντιδῶν ex Dacieriae invento, perperam, aliquanto melius Mehlhorn λήθαν φέρων μοι φρ., sed gravius vitium contraxit locus, conieci ὑπερφρονεῖν διδάξῃ ἄφνος (i. e. ἄφρενος), μεθέντα φροντιδῶν φέρων (i. e. ocius) προσεῖφ' ὁ δρ. — V. 17. μεθήμων Dacieria, cod. μεθήμεων. — V. 18. νιγλάρων scripsi, cod. λαρόν, unde Stephanus λαρόν, Pauw λαροῦ, Dacieria λαρόν. Spondeus loco paenultimo in hoc poemate non offendit. — V. 20. μάταν scripsi, Mehlhorn μάτην, cod. μετ' ἄν. — θέλγεις, cod. supra ης. Stephanus ἔστ' ἄν δ. μ. θέλγης. — V. 21. χρυσοῦ πλέον τὰ νεῦρα scripsi, cod. πλέον χρυσοῦ νεῦρα, Barnes πλέον τὰ νεῦρα χρυσοῦ, Mehlhorn πλέον τι χρυσοῦ νεῦρα, Rose πλέον τί σου τ. ν. — V. 22

cod. κεκλυθι αδεῖς, versum intactum reliqui, vulgo κέκλυθι αδεῖς, Rose πόθος, κέκλυθι, ἄδει, quod ἦδει esse voluit. Tentavi πόθου κύπελλον ἀνδάνει. — V. 23. δόλων et φθόνων scripsi, cod. δόλοι et φθόνωι, Pauw δόλω . . φθόνω. — σὺ τοι, cod. pr. σὺ τοι. — V. 25. λύρῃ Rose,

φιλαμάτων τε κεδνῶν	× ξείνοισιν σὲ δ' ἀγχιμου-
πόθων κύπελλα κινῶ.	σῶν
. . . . .	δ' ὀλλίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις·
ὅταν θέλῃς δέ, φεύγεις·	έμοι δὲ τῷ λυροκτύπῃ
λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδάν	μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
30 οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.	35 ἀχανδέας ὀρίνεις
	× αἴγλαν τε λαμπρόνους. ×

57. [52.]

1074

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν κελαινόχρωτα βότρυν	ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες
ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες	10 νέον ἐκξέοντα Βάκχον·
μετὰ παρθένων ἐπ' ᾧμων·	ὃν ὅταν πῆγ γεραίός,
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,	τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
5 μόνον ἄρσενες πατοῦσιν	πολιὰς τρίχας τινάσσων.
σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,	ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
μέγα τὸν θεῖν κροτοῦντες	15 ἐρατὸς νέος . . . . .
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,	. . . . . ἔλυσθίς

cod. × λύρην, deinde cod. δ' ἄλνπα accentu deleto, vitium haud dubie delitescit, conieci δ' ἄποινα. — V. 27. κινῶ scripsi, nisi doricam formam κινῆ praetuleris, cod. κρινει, supra η. Dacieria κίνη, Rose κίνη. Deinde versum vel etiam plures intercidiisse significavi. Poeta enim πλούτου mobile ingenium reprehendit, suam constantiam laudat. — V. 28 cod. ὅταν θελῇ δὲ φεύγῃς. — V. 31—36 adeo sita obruti sunt, ut non liceat medelam adhibere, neque quidquam opis attulerunt criticorum pericula. — V. 32 cod. ἀνδάνῃς (i. e. ut videtur ἀνδάνης). — V. 35. ἀχανδέας quamquam alias non legitur, alia similia composita, velut εὐχανδής, πολυχανδής, βουχανδής tumentur. — ὀρίνεις, cod. ὀρίνεις et supra οι. — Inter v. 35 et 36 insertus est alius αἴγλαντε

λαμπρῶσαν ×: apparet variam scripturam v. 36 esse, quae cum olim in margine legeretur, postea in ordinem verborum recepta est; fortasse ὦσαν non huius est versus, sed 35 ἀχανδέας varietas.

57. Inscriptio in m. addita. — V. 1. κελαινόχρωτα scripsi, cod. μελανόχρωτα (infra χροτα). — V. 2. φέρουσιν Stephanus, cod. φέροντες. — V. 4. Bothe proseripsit. — V. 5. Pauw coniecit σταφυλῆς λ. οἶνον, Bothe σταφυλὴν λ. οἶνον, neutrum tradita scriptura praestantius. — V. 8 cod. ἐπιληνίοισι, corr. Stephanus. — V. 9. ἐρατὸν displicet, fort. ἐνδὸν ἐν πίθοις, Homericis enim verbis valde delectantur versificatores dimetris usi. — V. 10. ἐκξέοντα Faber, cod. ἐσξέοντα. — V. 11. πῆγ, cod. πῆνγ vel πίνγ, correctionis principem auctorem non repperi. — V. 15 intercepta esse complura manifestum est, cum enuntiatum careat verbo principali, quod detrimentum cum non animadvertissent critici, temere v. 19 tradita verba interpolaverunt. Videtur iactura in hunc fere modum resarcienda:

ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν   20 προδότιν γάμων γενέσθαι·
 σκιερῶν ὑπερθε φύλλων,   ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον.   τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
 ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων   μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 . . . . .   μεθύων ἄτακτα παίζει.

58.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἄνὰ βάρβιτον δονήσω·   ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
 ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,   10 ἀνέμῳ σύναυλος ἡχῇ.
 μελέτη δ' ἔπεστι παντί   σὺ δὲ Μοῦσα συγγόρευε·
 σοφίης λαχόντ' ἄωτον.   ἱερὸν γὰρ ἐστὶ Φοίβου
 5 ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ   κιθάρῃ δάφνη τρίπους τε.
 λιγυρὸν μέλος κροαίνων   λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
 Φρυγίῳ θυθμῷ βοήσω,   15 ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον.
 ἄτε τις κύκνος Καῦστρῳ   σαόφρων γὰρ ἐστὶ κούρα·

ἔρατὸς νέος (προσέρπει,
 καταλαμβάνει τ') ἔλυσθεις.

Novissimo loco Stephanus, ut numerum servaret, μεθυσθεῖς substituit. — V. 17 manifesto laborat vitio, ambigo utrum χλοερῶν an ὑπαιθα sit emendandum; illud, quamvis longius recedat, praeoptaverim. — V. 19 ita plane codex, in m. additum ἄωρος: ἄωρα, unde suspiceris olim vitiose ἄωρος scriptum esse, cui librarius prudenter ἄωρα suffecit. Sed hoc quoque enuntiatum non integrum, deest versus, in quo erat verbum, quod desideramus. Barnes audacter haec prioribus subiungens scripsit ἐς ὕπνον ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει, quod secuti sunt editores, quos fugit sublata Cupidinis lenocinio incommode post ὁ δὲ v. 14 continuo id ipsum v. 21 iterari. — V. 20. προδότιν Stephanus, cod. προδότην. — V. 21. πείθων, cod. supra πίδων.

58. Titulus in m. additus. — V. 3. ἔπεστι παντί Stephanus, cod. ἐπέστω (corr. ut vid. στο) πάντη. — V. 4. λαχόντ' ἄωτον Stephanus,

cod. λαχων ἄωτον. — V. 8. Καῦστρῳ scripsi, legebatur Καῦστρον. — V. 9. ποικίλον, Stephanus coni. πολιοῖς. — V. 10. ἡχῇ Rose, cod. ἡχῇ et supra ηχη, ego coniecera ἀνέμῳ σύναυλος ἡχεῖ, Stephanus ἀνέμον σύναυλον ἡχῇ. — V. 14. λαλέω δ' Stephanus, cod. λαλέων. — V. 15 cod. ἀνεμώλιον. — V. 16. ἐστὶ κούρα Stephanus, cod. ἐστ' ἀκούσας, sed in m. ἐστ' ἀκούσης, in quo aliud quid delitescere videtur; neque vero audiendus Rose scribens εὔτε κούρα τοῦ μὲν ἐκπέφηνγε κέντρα, tunc omnino ἐξέφηνγε dici oportebat: praeterea foret enuntiatum anantapodotōn, nisi forte v. 20 seq. has vices sustinere largiaris. Offendit quod amplum satis prooemium subsequitur argumentum nimis in arctum contractum, nam constat 8 tantum, illud 15 versibus. Haud dubie poeta fabularem memoriam et planius et plenius exposuerat; post v. 15 videntur plura intercidisse: iam Daphnes amore, quo deus ardebat, memorato fortasse haec fere sequebantur:

τὸ μὲν ἐκπέφενγε κέντρον, κρατέειν κόρην νομίζων,
 φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν, χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
 φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχθη. 1075 ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
 20 ὁ δὲ Φοῖβος ἦε, Φοῖβος

59.

Ἄγε θυμέ, πῇ μέμνηας τὸν αἰοίδιμον μελιστήν.
 μανίην μανεῖς ἀρίστην; φιάλην πρόπινε παισίν,
 τὸ βέλος, φέρε, κράτυνον, 10 φιάλην λόγων ἐραννήν.
 σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης· ἀπὸ νέκταρος ποτοτο
 5 τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης παραμύθιον λαβόντες,
 ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα. φλογερὸν φηγόντες ἄστρον
 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ, ...

σαόφρων γάρ, εὖτε (Γαῖα
 ὅπα τῆς κόρης) ἄκουσεν,
 φύσεως τ' ἄμειψε μορφήν,
 τὸ μὲν ἐκπέφενγε κτλ.

nam v. 18, quem traieci, commode licet ad alienum auxilium revocare.
 — V. 17. τὸ μὲν ἐκπέφενγε κέντρον, Stephanum secutus sum, cod. τὸν
 μὲν ἐκπέφενγα κεντῶ, unde Rose τοῦ μὲν et κέντρα scribere maluit. —
 V. 18. ἄμειψε Stephanus, cod. ἄμειψα. — V. 19. ἐπήχθη i. e. ἐπάγη
 scripsi, cod. ἐπ' ἤχεϊ i. e. ἐπηχεῖ ut Stephanus edidit, Rose ἐπήνθει.
 — 20. ἦε Aemil. Portus, cod. ἦέ, sed cum nimis langueat hoc potissi-
 mum loco, malim ἦξε, Medenbach εἰλε. — V. 22. Pauw coniecit χλια-
 ρὸν δ. δὲ φλοιόν.

59. In codice hic versibus 13 absolvitur carmen praegressum, ne-
 que editoribus id offensioni fuit; ego separavi, frustra adversante Rosio.
 Nam c. 58, quamvis inaequabilitate quadam partium, ut supra monui,
 laboret, consummatum est: quae deinceps sequuntur ab instituto argu-
 mento prorsus sunt aliena: neque enim ad Apollinem et Daphnes for-
 tunam spectant, sed ad puerorum amores. Atque hoc quoque carmen,
 quod admodum inficeti versificatoris esse apparet, detrimentum cepit:
 in extrema parte plura interciderunt, nec mirum, oam hoc carmen no-
 vissimum locum archetypi olim obtinuerit. — V. 2 cod μανς. — V. 3.
 κράτυνον scripsi, legebatur κρατύνων, codex utrumque testificatur κρα-
 τύνων. Rosio videtur idem quod mihi in mentem venisse, sed male
 scripsit κρατύνων. — V. 6. ᾧ Aemil. Portus, cod. ὡς. — V. 13. φηγόν-
 τες, Mehlhorn, ut sensum absolveret, φύγωμεν substituit, quod Rose se-
 cutus praeterea οἶστρον edidit: in eiusmodi rudere coniecturis abstinere
 satius est.

Editores Anacreonteorum praeterea Theodori Prodrumi carmen re-
 ceperunt (Fischeri ed. LXII), quod Boissonade ab alio quodam condi-
 tum putat, cum istius hominis ingenio venustius videatur; non credo,
 quamquam ille fortasse aliud antiquius carmen imitatus est, neque olim
 in exordio θεάων ἄνασσα Κύπρι fuit scriptum, sed:

Θαλάμων ἄνασσα, Κύπρι.

cf. etiam Hesychii glossam: θαλάμων ἄνασσα· Ἀφροδίτη.

60.

1076

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ᾧ τὸ ποτήριον λέγει μου,
παῖ, ποδαπὸν με δεῖ γενέσθαι.
μέθυσόν με καὶ κάρῳσον·

61.

Τί με φεύγεις τὸν γέροντα;

62.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἦδε,
λαλέειν τις εἰ θελήσῃ.

Quae sequuntur reliquiae perditorum carminum, additae sunt ex veteribus scriptoribus.

60. Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 107 ed. Miller: τοῦτο, φησὶν, ἐστὶ τὸ ποτήριον τὸ κόνδυ, ἐν ᾧ βασιλεὺς πίνων οἰωνίζεται. τοῦτο, φησί, κεκρυμμένον εὐρέθη ἐν τοῖς καλοῖς τοῦ Βενιαμὴν σπέρμασι. Λέγουσι δ' αὐτὸ καὶ Ἕλληνες, φησὶν, οὕτως μαινομένῳ στόματι· φέρε ὕδωρ, φέρε . . . γενέσθαι· τοῦτο, φησὶν, ἥρκει μόνον νοσηθὲν ἀνθρώποις, τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος ποτήριον ἀλάλως λαλοῦν μυστήριον ἄρρητον. Ἀλλοὶ γάρ, φησί, τὸ Ἀνακρέοντος φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ φησὶν Ἀνακρέων λαλεῖ ἀλάλῳ φθέγματι, ποδαπὸν αὐτὸν δεῖ γενέσθαι, τοῦτέστι πνευματικόν, οὐ σαρκικόν, εἴαν ἀκούσῃ τὸ κεκρυμμένον μυστήριον ἐν σιωπῇ. ubi Miller coni. ἄλλον γάρ, φησὶν, Ἀνακρέων φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ λαλεῖ κτλ., idem verba μαινομένῳ στόματι male retulit ad ipsum carmen. — V. 1 et 2. Cf. carminis 50 v. 10 et 11.

61. Schol. Cod. Gud. Eurip. Hec. 1141: ὡς τό· Τί με κτλ.

62. Gregor. Cor. p. 396: ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις, οἶον· δοκέει κτλ. — V. 2. εἰ θελήσῃ ed. Gorm., εἰ θελήσει cod. Meer. ut vulgo, ἐθελήσοι Voss, θελήσει Vat.

Quae leguntur apud Schol. Hephaest. p. 172 (coll. Bachm. Anecd. 1077 II 192. Matranga Anecd. Praef. 31 not. Mangelsdorf Anecd. Chisian. p. 12 seq.)

Ἀπὸ τῶν λίθων τὸ ρεῖθρον.
Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων.
Ἀπὸ τῆς φιλῆς ἐρήμων.
Ἀρετῆς εὐστεφάνου ἀνθεα δρέψας
ἀγίων περσιδάμου κόσμου αἶων.
Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.
Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἦβη.

maximam partem ex christianis carminibus videntur petita esse, quemadmodum ibidem Sancti Sophronii versus legitur:

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

(quem etiam Elias p. 81 una cum aliis eius generis adhibet). Ac tertium quidem exemplum est petitum ex Sophronio carm. V 1, sextum ex eodem v. 17, secundum contra ex Constantino Siculo I 1, primum legitur etiam ap. Moschopulum 49 et Eliam p. 81. — V. 5 Σ κόσμον

τὸ μὲν ἐκπέφρυγε κέντρον, κρατέειν κόρην νομίζων,
 φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν, χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
 φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχθη. 1075 ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
 20 ὁ δὲ Φοῖβος ἦε, Φοῖβος

59.

Ἄγε θυμέ, πῇ μέμνηας τὸν αἰοίδιμον μελιστήν.
 μαυίην μανελς ἀρίστην; φιάλην πρόπινε παισίν,
 τὸ βέλος, φέρε, κράτυνον, 10 φιάλην λόγων ἐραννὴν.
 σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης· ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
 5 τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης παραμύθιον λαβόντες,
 ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα. φλογερὸν φηγόντες ἄστρον
 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ, ...

σαόφρων γάρ, εὖτε (Γαῖα
 ὅπα τῆς κόρης) ἄκουσεν,
 φύσεως τ' ἄμειψε μορφήν,
 τὸ μὲν ἐκπέφρυγε κτλ.

nam v. 18, quem traieci, commode licet ad alienum auxilium revocare.
 — V. 17. τὸ μὲν ἐκπέφρυγε κέντρον, Stephanum secutus sum, cod. τὸν
 μὲν ἐκπέφρυγα κεντῶ, unde Rose τοῦ μὲν et κέντρα scribere maluit. —
 V. 18. ἄμειψε Stephanus, cod. ἄμειψα. — V. 19. ἐπήχθη i. e. ἐπάγη
 scripsi, cod. ἐπ' ἤχῃ i. e. ἐπηγεῖ ut Stephanus edidit, Rose ἐπὶνθει.
 — 20. ἦε Aemil. Portus, cod. ἦέ, sed cum nimis langueat hoc potissi-
 mum loco, malim ἦξε, Medenbach εἰλε. — V. 22. Pauw coniecit χλια-
 ρὸν δ. δὲ φλοιόν.

59. In codice hic versibus 13 absolvitur carmen praegressum, ne-
 que editoribus id offensioni fuit; ego separavi, frustra adversante Rosio.
 Nam c. 58, quamvis inaequabilitate quadam partium, ut supra monui,
 labore, consummatum est: quae deinceps sequuntur ab instituto argu-
 mento prorsus sunt aliena: neque enim ad Apollinem et Daphnea for-
 tunam spectant, sed ad puerorum amores. Atque hoc quoque carmen,
 quod admodum inficeti versificatoris esse apparet, detrimentum cepit:
 in extrema parte plura interciderunt, nec mirum, oam hoc carmen no-
 vissimum locum archetypi olim obtinuerit. — V. 2 cod μανς. — V. 3.
 κράτυνον scripsi, legebatur κρατύων, codex utrumque testificatur κρα-
 τύων. Rosio videtur idem quod mihi in mentem venisse, sed male
 scripsit κρατύων. — V. 6. ᾧ Aemil. Portus, cod. ὡς. — V. 18. φηγόν-
 τες, Mehlhorn, ut sensum absolveret, φύγωμεν substituit, quod Rose se-
 cutus praeterea οἶστρον edidit: in eiusmodi rudere coniecturis abstinere
 satius est.

Editores Anacreonteorum praeterea Theodori Prodromi carmen
 ceperunt (Fischeri ed. LXII), quod Boissonade ab alio quodam
 tum putat, cum istius hominis ingenio venustius videatur; non
 quamquam ille fortasse aliud antiquius carmen imitatus est,
 in exordio θαλάμων ἄνασσα Κύπρι fuit scriptum, sed:

Θαλάμων ἄνασσα, Κύπρι.

cf. etiam Hesychii glossam: θαλάμων ἄνασσα Ἀφροδίτη.

60.

1076

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ   τὸ ποτήριον λέγει μου,
παῖ,   ποδαπὸν με δεῖ γενέσθαι.
μέθυσόν με καὶ κάρωσον·

61.

Τί με φεύγεις τὸν γέροντα;

62.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἦδε,
λαλέειν τις εἰ θελήσῃ.

Quae sequuntur reliquiae perditorum carminum, additae sunt ex veteribus scriptoribus.

60. Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 107 ed. Miller: τοῦτο, φησὶν, ἐστὶ τὸ ποτήριον τὸ κόνδῦ, ἐν ᾧ βασιλεὺς πίνων οἰωνίζεται. τοῦτο, φησί, κεκρυμμένον εὐρέθη ἐν τοῖς καλοῖς τοῦ Βενιαμὶν σπέρμασι. Λέγουσι δ' αὐτὸ καὶ Ἕλληνες, φησὶν, οὕτως μαινομένῳ στόματι· φέρε ὕδωρ, φέρε . . . γενέσθαι· τοῦτο, φησὶν, ἥκει μόνον νοητὸν ἀνθρώποις, τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος ποτήριον ἀλάλως λαλοῦν μυστήριον ἀρετῶν. Ἀλλοι γάρ, φησί, τὸ Ἀνακρέοντος φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ φησὶν Ἀνακρέων λαλεῖ ἀλάλῳ φθέγματι, ποδαπὸν αὐτὸν δεῖ γενέσθαι, τοιτέστι πνευματικόν, οὐ σαρκικόν, εἰάν ἀκούσῃ τὸ κεκρυμμένον μυστήριον ἐν σιωπῇ. ubi Miller coni. ἄλλον γάρ, φησὶν, Ἀνακρέων φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ λαλεῖ κτλ., idem verba μαινομένῳ στόματι male retulit ad ipsam carmen. — V. 1 et 2. Cf. carminis 50 v. 10 et 11.

61. Schol. Cod. Gud. Eurip. Hec. 1141: ὡς τό· Τί με κτλ.

62. Gregor. Cor. p. 396: ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις, οἶον· δοκέει κτλ. — V. 2. εἰ θελήσῃ ed. Gorm., εἰ θελήσει cod. Meer. ut vulgo, ἐθέλησοi Voss, θελήσει Vat.

Quae leguntur apud Schol. Hephaest. p. 172 (coll. Bachm. Anecd. 1077 II 192. Matranga Anecd. Praef. 31 not. Mangelsdorf Anecd. Chisian. p. 12 seq.)

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ξεῖθρον.
Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων.
Ἀπὸ τῆς φιλῆς ἐρήμων.
Ἀρετῆς εὐστεφάνου ἀνθεα δρέψας
ἀγίων περσιδῶν ἀνέστησαν αἶων.
Ζαχαρίου μετὰ τὸν χρόνον κούρε.
Ἀρετῆς ἡμετέρας ἡμετέρος ἦθε

titata esse, quem-

(bibet). Ac ter-
1, sextum
2, primum
3 κόσμον

ἀειῶν, B κόσμον ἀεὶ ὦν, atque ita cod. August. ap. Herm. Elem. Metr. 488.

— Versus qui praeterea legitur apud Matrangam et An. Chis.:

Βλέπε πρὸς (πῶς) κόνις τὰ πάντα.

Ignatii est, vid. Matrang. An. 664. Ibidem duo trimetri leguntur:

*Τὰ καθ' ἡμᾶς δακρύων ἄξια πάντες
καθορῶντες δακρύων δρύματα χεῖται (l. χεῖτε).*

— Christiani hominis strophæ est quatuor versuum, quam adscripsit Elias de metris p. 80 (v. 1. 2. 4 extant etiam ap. Keil Anal. gr. p. 13):

*Φλε μὴ λάθοι' ἐμεῖο
ἀρετῆς τρόποισι λάμπων,
ἀγάπης ὅρους φυλάττων,
μοναχῶν ἄριστε Μάρκε.*

ex cuculio, quod his versibus subiunctum fuit, fortasse petitus versus, quem praeter Hephaest. schol. idem Elias exhibet:

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας.

— Item duo versus, qui leguntur apud Gramm. Harlei. p. 333 ed. Gaisford. (eosdem ex cod. Bernensi adscripsit Hermann Elem. Metr. 488):

*Ὁ νόος θέλει γεράζειν,
ὁ νόος θέλει καθυμνεῖν.*

haud dubie ex christiano carmine petiti sunt.

Denique versus, quos adscripsit Tricha p. 36:

*Ἐν ἀφανέσ(σ)ι βελέμνοις
κραδίην μέσην γυναικός.*

quorum priorem etiam p. 33 affert, posteriorem repetit p. 51, ubi praeterea tertium hunc addit:

Ἐδραμον δύσοιστον οἶμον.

exordium sunt poematis, quod ipse Tricha condidit, ut recte animadvertit Westphal Metr. II 2, 113. Erat strophæ versuum octo, quam cuculium sequebatur duobus trimetris constans.

APPENDIX ANACREONTEORUM.

Appendicē hac continentur praeter adespoton poema (εἰς τὰ βρονμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ) *Ioannis Gazaei*, *Constantini Siculi*, *Leontis Magistri* et *Georgii Grammatici* carmina, quae *Matranga*-*Anecdotorum* volumine, quod Romae (a. 1850) edidit, publici iuris fecit. Leguntur haec carmina pleraque in codice *Barberino*, ex quo idem ille *Matranga* *Sophronii Anacreontea* edidit in *Spicilegii Vaticani* vol. IV, cui codici praemissus est index carminum (quem *Matranga* *Spic. Vat. IV Praef. p. XXXVI* seq. adscripsit), in quo quidem indice multo plura carmina recensentur, quam ipse codex exhibet: quamquam *Matrangae* diligentiae non nimiumtribuendum, qui cum asterisco notaverit carmina perditā, usus est hac nota etiam in adespoto carmine εἰς τὰ βρονμάλια, idem tamen dixit *Praef. p. XXXVI* occupare hanc odam duo codicis folia, et postea edidit in *Anecdosis*. Usus autem est *Matranga* in *Anecdosis* praeter codicem *Barberinum* etiam cod. *Vindobonensi* et *Laurentiano* (vid. *Praef. Anecd. p. 25* seqq.), sed parum dilucide de his libris exposuit. — Codicem *Barberinum* n. 246 saeculi XI vel XII denuo contulit *Studemund*, itaque licuit multos errores a *Matranga* commissos, quos vel in epecdosi, vel postea, cum tertiam editionem praepararem, sustuleram, codicis ipsius auctoritate corrigere. Continet autem liber omnia carmina praeter tria *Constantini Siculi* poemata, quae *Matranga* vel ex *Laurentiano* vel ex *Vindobonensi* libro videtur descripsisse. Codicem *Barberinum* notavi littera B. De codice *Laurentiano* (XXXII 52, saec. XIV), quem idem *Studemund* inspexit, dixi ad *Constantini* carm. 2 et *Georgii* carm. 4. De *Vindobonensi* codice nihil innotuit.

Ioannis Gazaei, qui sexto saeculo adscribitur, supersunt carmina sex, septimum quod recensetur in indice cod. Barb. τοῦ

αὐτοῦ τίνες ἂν εἴποι λόγους ὁ Διόνυσος τοῦ ἑαυτοῦ ἐλληνοθότος, desideratur.

Constantini Siculi tria supersunt carmina: et primum quidem atque alterum in indice cod. Barb. recensentur, sed in codice neutrum extat, fuitque secundum iam antea a Cramero in *Anecdosis Paris.* sed sine poetae nomine editum: tertium autem, quod quidem Constantino Siculo omnino abiudicandum, neque in indice neque in cod. B comparet. Constantinus Siculus ad saeculum nonum vel decimum videtur referendus; extat eius epigramma in *Anthol. Pal.* XV 13, cui Theophanes nescio qui respondet ib. XV 14: utrumque Constantini Cephalaë aetate vel paulo ante vixisse verisimile est.

Leontis Magistri, qui vixit saeculo decimo, carmina super- 107 sunt quinque, sed index septem recenset, desideratur 1: ἐπιτύμβιον ἀνακρεόντιον εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Παλατῖνον, 2: τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν Θεοκρίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, denique initium 3 (quod nobis est 1): τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν αὐτήν.

Adespoton carmen εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ, ubi H. Weil iure *Coluthi* nomen restituit: carmen hoc si conditum est a discipulo Coluthi Lycopolitae, epici poetae, cui Weil probabiliter carmen dicatum esse censet (quamquam Coluthi nomen apud Aegyptios satis frequens), ad primordia saeculi sexti referendum.

Georgii Grammatici, cuius octo supersunt odae, in indice commemorantur carmina 9, sed in codice desunt 1: ἔρις Ἑλλίου καὶ Ἀφροδίτης, 2: τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἑρωτος στέφοντος αὐτοῦ τὰ τόξα ἀπὸ δάφνης καὶ ῥόδου, porro initium 3 (quod nobis est 1): reliqua carmina in codice eo ordine leguntur, quo nostra editio exhibet, inde a fol. 96 A usque ad 109 B, Matranga enim nescio quam ob causam Epithalamia duo (7 et 8) a reliquis segregavit. In indice autem titulus carm. 2: Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη κτλ. librarii negligentia omissus est, nam hoc quoque carmen haud dubie a Georgio conditum est. Aetas hominis incerta, fortasse Ioannis Gazaei si non aequalis, at popularis certe fuit; cf. Stark Gaza p. 645.

Alia praeterea huius generis carmina, quae interierunt, in illo indice recensentur, velut *Arethae* archiepiscopi εἰς τὰ τοῦ Λέοντος τοῦ βασιλέως βρουμάλια, porro Λέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου ἀνακρεόντιον εἰς τὰ βρουμάλια τοῦ Καίσαρος Βάρδα (cod. βαρ) et sive eiusdem sive anonymi ἐγκώμιον Ἡφαίστου (Ἡφαιστῖανος) στρατηλάτου Ἀλεξάνδρου.

Maxime vero dolendum quod carmina, quae p. XXVIII A recensentur in pinace, non extant: nam si confidere licet non solum carminum titulis, sed etiam ordini, quo recensentur in indice, non fuerunt diversa ab Anacreonteis, quae vulgo feruntur; cf. etiam Stark Quaest. Anacr. 43 seq. Subieci igitur hunc indicem et in margine addidi numeros carminum, quae in Palatina sylloge extant.

Ἀνακρεόντιον συμποσιακὸν περὶ ὀνείρων.*)

4. 5. εἰς ποτήριον.
6. εἰς ἔρωτα.
7. εἰς ἑαυτόν.
16. εἰς νεώτερον ἄλλος ἄλλον.**)
34. εἰς φιλάργυρον.
37. εἰς γέροντα.
38. εἰς ἑαυτόν.
39. εἰς καλοκέρην.***)
44. εἰς τὸ ἔαρ.
45. εἰς ἑαυτόν.
46. εἰς φιλοπότην.
- εἰς νεώτερον.
52. εἰς εὐρώπην. ἄλλοι ἀρχαῖοι.†)

Tituli igitur indicis plane conveniunt cum sylloge Palatina praeter paenultimum cui Stark c. 51 adhibuit, quod inscribitur *εἰς ἑαυτόν*: ab eo argumento manifesto dissidet *εἰς νεώτερον*, qui titulus videtur mutilatus, fortasse *εἰς νεώτερον (Βάθυλλον)* scribendum, nam hoc solo nomine utuntur isti versificatores, ita ut ad c. 17 referendum sit, quod in cod. Pal. perperam diremptum est, prior pars inscribitur *ἐρωτικὸν* vel *ἐρωτικὸν ᾠδᾶριον*, altera

*) Cod. *ἀνακρεοντ. συμποσιακ.* Igitur legendum:

*Ἀνακρεόντεια συμποσιακά.
περὶ ὀνείρων.*

sive *Ἀνακρεοντέων συμποσιακῶν*, quo nomine comprehenduntur poemata, quae deinceps recensentur. *Περὶ ὀνείρων* inscriptio est carminis vel potius duorum carminum 28 et 35 (utrumque inscribitur *ὄναρ*).

**) Cod. *ἄλλο ἄλλ.* Itaque corrigendum *εἰς νεώτερον Βάθυλλον*, quemadmodum c. 16 inscribitur. Idem etiam Starkio in mentem venit.

***) *εἰς καλοκέρην*, c. 39 vulgo *εἰς τὸ ἔαρ* inscribitur, sed cod. Pal. addit *ἦτοι καλόν.* hoc est ut recte animadvertit Rose *καλοκέρην* sive *καλοκαίριον*, quemadmodum Byzantini ver appellant.

†) Ita codex eodem versu: deinde in nova pagina ab alia manu index continuatur; quae deinceps recensentur carmina ab hac sylloge aliena sunt, id quod etiam indicis auctor videtur adnotavisse, quem scripsisse credo *ἄλλη ἀρχή* (non *ἄλλοι ἀρχαῖοι*).

εἰς τὸν αὐτόν i. e. εἰς Βάθυλλον, quod nomen prae se fert c. praecedens 16. Itaque bis tantum, hoc loco et praeterea ab initio (περὶ ὀνείρων) ordo syllogae Palatinae neglectus est; nam quod quarto versu indicis legitur εἰς αὐτόν cum c. 7 componendum esse, non est quod dubites, quamquam εἰς αὐτόν etiam c. 12. 19. 33 (et 45, quod item in indice comparet) inscribuntur. Iam cum omnes tituli indicis extent in sylloge Palatina, cumque ordo omnium, si a duobus locis discesseris, plane congruat, consentaneum est carmina indicis Barberini selecta esse ex sylloge Palatina. Neque enim credibile Barberinas eclogas esse postea additamentis auctas et amplificatas, ut Palatinae sylloges minor sit auctoritas: nam eclogae istae neque elegantia praeter cetera commendantur neque aequabilem quandam prae se ferunt mediocritatem, sed lepida inventa inficetis nugis, castigata poemata semibarbaris admixta sunt, ut planissime appareat, utriusque sylloges eandem esse conditionem et originem.

Non recepi in hanc Appendicem carmina Christiana, neque 1080 alia quaedam, quae mera barbarie commendantur, velut quod edidit Matranga An. 675: Στίχοι τοῦ ΚΑΤΡΑΡΗ εἰς τὸν ἐν φιλοσόφοις φιλόσοφον καὶ ζητορικώτατον Νεόφυτον . . . ἀνακρεόντειοι. neque id, quod sequitur: τοῦ βασιλέως ΚΥΡΟΥ ΜΑΝΟΤΗΛΑ τοῦ παλαιολόγου στίχοι ἀνακρεόντειοι πρὸς τινα ἀμαθῆ καὶ πλείστα φληναφοῦντα.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΓΑΖΗΣ.

1.

Ἐπιβατήριος.

ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτός
 Πιερικὴν πλάστιγγα πολύτροπον ὅμμασι λεύσων·
 Μοῦσά με νῦν θώρηξεν ἐκηβόλος, οὐκ ἐπὶ χάρμην,
 οὐκ ἐπὶ δυσμενέων νύφρα βάρβαρον· ἀλλὰ μενοινήν
 5 ὑμετέρεην σκοπὸν οἶδα τανύσκοπον, ἣν ἴα δοκεύων
 εἶσομαι αἶκε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὅ χορὸς τίς ἐστιν οὗτος,
 ὃ σοφῆς βρύων μελίσης;

Ioannis carmen 1 extat apud Matrangam 575. — V. 2. ἦτοι, B ἦτοι. — V. 3. ἐκηβόλος B, non ἐκήβολα, ut Matranga. — V. 4. βάρβαρον, B βαρβάρων. — V. 5. B τὰ νύσκοπον. — V. 6. τύχωμι B, Matranga τύχοιμι. — V. 7. χορὸς, B χωρὸς.

- 10 ἔλαθον πόδες με μᾶλλον
 μεμεθυμένον λαβόντες
 Ἑλικῶνος εἰς τὸ μέσσον.
 Ὅ δ' ἄναξ λόγων Ἀπόλλων
 Ἑλικωνίδες τε Μοῦσαι
 τροχάλον λαβόντες Ἑρμῆν
 15 κρῖσιν εἰσφέρουσι τόλμῃ·
 τί πάθω, φίλοι, τί ῥέξω;
 Κραδίῃ, φύγοις τὸ τάρβος,
 ἔχε θάρσος εἰσδραμοῦσα·
 φίλης πνέουσι Μούσης,
 20 νοερῶν λόγων κρατοῦσι,
 νοερὸς λόγους κομίζεις.
 Ὅ καλὸς γέρων ὁ κύκνος
 Ζεφύρου πνέοντος ἔγνω
 λιγυρὸν μέλος τι μέλπειν·
 25 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
 γλυκερὴν χέων ἔκρησιν.
 Γέρανοι τρέχουσι πάσης
 σπόρον αὔλακος διώκειν·
 φιλοτερπέος δὲ Γάζης
 30 σπόρον ἤλυθον λιγαίνειν·
 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος.
 Δότε βάρβιτον δονήσω·
 ὁ δὲ καλλιμολπος Ὀρφεύς
 σὺν ἐμοὶ μέλος λιγαίνει·
 35 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
 γλυκερὶ ῥέουσα Μοῦσα.
 Περὶ με πνέων ὁ Φοῖβος
 χέλυν ἤλυθεν τινάσσειν
 παλάμῃ σοφῇ μελίζων·
 40 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶ Φοῖβος
 νοερῆς γέμων μελίσσης.

1081

V. 24. μέλος B, Matranga μέλπος. — τι, B τί, sed v. 25 ἐστὶν. —
 V. 27. πάσης scripsi, B πᾶσαι. — V. 29. φιλοτερπέος B, Matranga φι-
 λοτερπέως. — V. 30. ἤλυθον B, Matranga ἤλυθεν. — V. 32. B βάρ-
 βητον. — V. 33. ὁ δὲ B, Matranga ὁ. — V. 38. ἤλυθεν B, Matranga
 ἤλυθε.

φιλαμάτων τε κεδνῶν   * ξείνοισιν σὲ δ' ἀγχιμον-
 πόθων κύπελλα κιρνᾷ.   σῶν
 . . . . .
 ὅταν θέλῃς δέ, φεύγεις·
 λύρης δ' ἐμῆς αἰοιδᾷν
 30 οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
 . . . . .
 δ' ὀλλοίους ἀπίστοις ἀνδάνεις·
 ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ
 μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
 35 ἄχανδ' ἄσπετος ὀρίνεις
 * ἀγλαν τε λαμπροῖνις. *

57. [52.]

1074

EIS OINON.

Τὸν κελαινόχρωτα βότρυν	ἐρατὸν πίθοις ὀφῶντες
ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες	10 νέον ἐκζέοντα Βάχχον·
μετὰ παρθένων ἐπ' ᾧμων·	ὃν ὅταν πῆγ γεραίος,
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,	τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
5 μόνον ἄρσενες πατοῦσιν	πολλὰς τρίχας τινάσσων.
σταφυλήν, λύοντες οἶνον,	ὁ δὲ παρθένον λοχῆσας
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες	15 ἐρατὸς νέος . . . . .
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,	. . . . . ἔλυσθαις

cod. *ῥύρην*, deinde cod. δ' *ἄλυπα* accentu deleto, vitium haud dubie delitescit, conieci δ' *ἄποινα*. — V. 27. *κρονῆ* scripsi, nisi doricam formam *κρονῆ* praetuleris, cod. *κρίνει*, supra η. Dacieria *κίρνη*, Rose *κίρνη*. Deinde versum vel etiam plures intercidisse significavi. Poeta enim *πλούτου* mobile ingenium reprehendit, suam constantiam laudat. — V. 28 cod. *ῥᾶν θεῖς* δὲ *φρύγη*. — V. 31 — 36 adeo situ obruti sunt, ut non liceat medelam adhibere, neque quidquam opis attulerunt criticorum pericula. — V. 32 cod. *ἀνδᾶς* (i. e. ut videtur *ἀνδᾶρης*). — V. 35. *ἀχανδῆς* quamquam alias non legitur, alia similia composita, velut *εὐχανδῆς*, *πολυχανδῆς*, *βουχανδῆς* tuentur. — *ὀρίνεις*, cod. *ὀρίνεις* et supra *οι*. — Inter v. 35 et 36 insertus est alius *αἰγύλας*

λαμπρῶσαν x: apparet variam scripturam v. 36 esse, quae cum olim in margine legeretur, postea in ordinem verborum recepta est; fortasse ὦσαν non huius est versus, sed 35 ἀγαθῆς varietas.

57. Inscriptio in m. addita. — V. 1. *κλεινόχρωτα* scripsi, cod. *μελανόχρωτα* (infra *χρωτα*). — V. 2. *φέρουσιν* Stephanus, cod. *φέροντες*. — V. 4. Bothe proscriptit. — V. 5. Pauw coniecit *σταφυλῆς λ. οἶνον*, Bothe *σταφυλὴν λ. οἶνον*, neutrum tradita scriptura praestantius. — V. 8 cod. *ἐπιληνίσαι*, corr. Stephanus. — V. 9. *ἐρατὸν* displicet, fort. *εὐδὸν ἐν πίθοις*, Homericis enim verbis valde delectantur versificatores dimetrii usi. — V. 10. *ἐκθέοντα* Faber, cod. *ἐσθέοντα*. — V. 11. *πίγ*, cod. *πίνη* vel *πίνη*, correctionis principem auctorem non repperi. — V. 15 intercepta esse complura manifestum est, cum enuntiatum careat verbo principali, quod detrimentum cum non animadvertissent critici, temere v. 19 tradita verba interpolaverunt. Videtur iactura in hunc fere modum resarcienda:

ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν   20 προδότιν γάμων γενέσθαι·
 σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,   ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον.   τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
 ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων   μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 . . . . .   μεθύων ἄτακτα παίζει.

58.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἄνὰ βάρβιτον δονήσω·   ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
 ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,   10 ἀνέμῳ σύναυλος ἤχη.
 μελέτη δ' ἔπεστι παντί   σὺ δὲ Μοῦσα συγχόρευε·
 σοφίης λαχόντ' ἄωτον.   ἱερὸν γὰρ ἐστι Φοῖβον
 5 ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ   κιθάρῃ δάφνη τρίπους τε.
 λιγυρὸν μέλος κροαίνων   λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβον,
 Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,   15 ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον.
 ἄτε τις κύκνος Καῦστρῳ   σαόφρων γὰρ ἐστι κούρα·

ἔρατος νέος (προσέρπει,
 καταλαμβάνει τ') ἔλυσθεις.

Novissimo loco Stephanus, ut numerum servaret, μεθυσθεὶς substituit. — V. 17 manifesto laborat vitio, ambigo utrum *χλοερῶν* an *ὑπαιθα* sit emendandum; illud, quamvis longius recedat, praeoptaverim. — V. 19 ita plane codex, in m. additum ἄωρος: ἄωρα, unde suspiceris olim vitiose ἄωρος scriptum esse, cui librarius prudenter ἄωρα suffecit. Sed hoc quoque enuntiatum non integrum, deest versus, in quo erat verbum, quod desideramus. Barnes audacter haec prioribus subiungens scripsit ἐς ὕπνον ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει, quod secuti sunt editores, quos fugit sublata Cupidinis lenocinio incommode post ὁ δὲ v. 14 continuo id ipsum v. 21 iterari. — V. 20. προδότιν Stephanus, cod. προδότην. — V. 21. πείθων, cod. supra πῖθων.

58. Titulus in m. additus. — V. 3. ἔπεστι παντί Stephanus, cod. ἐπέστω (corr. ut vid. στο) πάντῃ. — V. 4. λαχόντ' ἄωτον Stephanus, cod. λαχων ἄωτον. — V. 8. Καῦστρῳ scripsi, legebatur Καῦστρον. — V. 9. ποικίλον, Stephanus coni. πολιοῖς. — V. 10. ἤχη Rose, cod. ἤθη et supra ηχη, ego conieceran ἀνέμῳ σύναυλος ἤχει, Stephanus ἀνέμου σύναυλον ἤχην. — V. 14. λαλέω δ' Stephanus, cod. λαλέων. — V. 15 cod. ἀνεμώλιον. — V. 16. ἐστι κούρα Stephanus, cod. ἐστ' ἀκούσας, sed in m. εὐτ' ἀκούσης, in quo aliud quid delitescere videtur; neque vero audiendus Rose scribens εὐτε κούρα τοῦ μὲν ἐκπέφηνε κέντρα, tunc omnino ἐξέφηνε dici oportebat: praeterea foret enuntiatum anantapodoton, nisi forte v. 20 seq. has vices sustinere largiaris. Offendit quod amplum satis prooemium subsequitur argumentum nimis in arctum contractum, nam constat 8 tantum, illud 15 versibus. Haud dubie poeta fabularem memoriam et planius et plenius exposuerat; post v. 15 videntur plura intercidis: iam Daphnes amore, quo deus ardebat, memorato fortasse haec fere sequebantur:

τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον, κρατέειν κόρην νομίζων,
 φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν, χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
 φυτόν εὐθαλὲς δ' ἐπήχθη. 1075 ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
 20 ὁ δὲ Φοῖβος ἦε, Φοῖβος

59.

Ἄγε θυμέ, πῇ μέμνηας τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
 μανίην μανελς ἀρίστην; φιάλην πρόπινε παισίν,
 τὸ βέλος, φέρε, κράτυνον, 10 φιάλην λόγων ἐραννὴν.
 σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης· ἀπὸ νέκταρος ποτοτο
 5 τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης παραμύθιον λαβόντες,
 ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα. φλογερὸν φηγόντες ἄστρον
 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ, ...

σαόφρων γάρ, εὔτε (Γαῖα
 ὅπα τῆς κόρης) ἄκουσεν,
 φύσεως τ' ἄμειψε μορφήν,
 τὸ μὲν ἐκπέφευγε κτλ.

nam v. 18, quem traieci, commode licet ad alienum auxilium revocare.
 — V. 17. τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον, Stephanum secutus sum, cod. τὸν
 μὲν ἐκπέφευγα κεντῶ, unde Rose τοῦ μὲν et κέντρα scribere maluit. —
 V. 18. ἄμειψε Stephanus, cod. ἄμειψα. — V. 19. ἐπήχθη i. e. ἐπάγη
 scripsi, cod. ἐπ' ἤχεϊ i. e. ἐπηγεῖ ut Stephanus edidit, Rose ἐπήνθει.
 — 20. ἦε Aemil. Portus, cod. ἦέ, sed cum nimis langueat hoc potissi-
 mum loco, malim ἦξε, Medenbach εἰλε. — V. 22. Pauw coniecit χλια-
 ρὸν δ. δὲ φλοιόν.

59. In codice hic versibus 13 absolvitur carmen praegressum, ne-
 que editoribus id offensioni fuit; ego separavi, frustra adversante Rosio.
 Nam c. 58, quamvis inaequabilitate quadam partium, ut supra monui,
 labore, consummatum est: quae deinceps sequuntur ab instituto argu-
 mento prorsus sunt aliena: neque enim ad Apollinem et Daphnes for-
 tunam spectant, sed ad puerorum amores. Atque hoc quoque carmen,
 quod admodum inficeti versificatoris esse apparet, detrimentum cepit:
 in extrema parte plura interciderunt, nec mirum, oam hoc carmen no-
 vissimum locum archetypi olim obtinuerit. — V. 2 cod μανς. — V. 3.
 κράτυνον scripsi, legebatur κρατύνων, codex utrumque testificatur κρα-
 τύνων. Rosio videtur idem quod mihi in mentem venisse, sed male
 scripsit κρατύνον. — V. 6. ᾧ Aemil. Portus, cod. ὡς. — V. 13. φηγόν-
 τες, Mehlhorn, ut sensum absolveret, φύγωμεν substituit, quod Rose se-
 cutus praeterea οἶστρον edidit: in eiusmodi rudere coniecturis abstinere
 satius est.

Editores Anacreonteorum praeterea Theodori Prodromi carmen re-
 ceperunt (Fischeri ed. LXII), quod Boissonade ab alio quodam condi-
 tum putat, cum istius hominis ingenio venustius videatur; non credo,
 quamquam ille fortasse aliud antiquius carmen imitatus est, neque olim
 in exordio θαλάων ἀνασσα Κύπρι fuit scriptum, sed:

Θαλάμων ἀνασσα, Κύπρι.

cf. etiam Hesychii glossam: θαλάμων ἀνασσα· Ἀφροδίτη.

60.

1076

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ   τὸ ποτήριον λέγει μου,
                  παῖ,
 μέθυσόν με καὶ κάρωσον·   ποδαπὸν με δεῖ γενέσθαι.

61.

Τὺ με φεύγεις τὸν γέροντα;

62.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἦδε,
 λαλέειν τις εἰ θελήσῃ.

Quae sequuntur reliquiae perditorum carminum, additae sunt ex veteribus scriptoribus.

60. Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 107 ed. Miller: τοῦτο, φησὶν, ἐστὶ τὸ ποτήριον τὸ κόνδν, ἐν ᾧ βασιλεὺς πίνων οἰωνίζεται. τοῦτο, φησί, κεκρυμμένον εὐρέθη ἐν τοῖς καλοῖς τοῦ Βενιαμὴν σπέρμασι. Λέγουσι δ' αὐτὸ καὶ Ἕλληνες, φησὶν, οὕτως μαινομένῳ στόματι φέρε ὕδωρ, φέρε . . . γενέσθαι· τοῦτο, φησὶν, ἤρκει μόνον νοηθὲν ἀνθρώποις, τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος ποτήριον ἀλάλως λαλοῦν μυστήριον ἄρρητον. Ἀλλοι γάρ, φησί, τὸ Ἀνακρέοντος φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ φησὶν Ἀνακρέων λαλεῖ ἀλάλῳ φθέγματι, ποδαπὸν αὐτὸν δεῖ γενέσθαι, τοῦτέστι πνευματικόν, οὐ σαρκικόν, ἐὰν ἀκούσῃ τὸ κεκρυμμένον μυστήριον ἐν σιωπῇ. ubi Miller coni. ἀλαλον γάρ, φησὶν, Ἀνακρέων φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ λαλεῖ κτλ., idem verba μαινομένῳ στόματι male retulit ad ipsum carmen. — V. 1 et 2. Cf. carminis 50 v. 10 et 11.

61. Schol. Cod. Gud. Eurip. Hec. 1141: ὥς τό· Τί με κτλ.

62. Gregor. Cor. p. 396: ὥς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις, οἶον· δοκέει κτλ. — V. 2. εἰ θελήσῃ ed. Gorm., εἰ θελήσει cod. Meer. ut vulgo, ἐθέλησοi Voss, θελήσει Vat.

Quae leguntur apud Schol. Hephaest. p. 172 (coll. Bachm. Anecd. 1077 II 192. Matranga Anecd. Praef. 31 not. Mangelsdorf Anecd. Chisian. p. 12 seq.)

Ἀπὸ τῶν λίθων τὸ φεῖδρον.
 Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων.
 Ἀπὸ τῆς φῶλης ἐρήμων.
 Ἀρετῆς εὐστεφάνου ἀνθεα δρέψας
 ἀγίων περσιδάμου κόσμον αἶων.
 Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.
 Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἦβη.

maximam partem ex christianis carminibus videntur petita esse, quemadmodum ibidem Sancti Sophronii versus legitur:

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

(quem etiam Elias p. 81 una cum aliis eius generis adhibet). Ac tertium quidem exemplum est petatum ex Sophronio carm. V 1, sextum ex eodem v. 17, secundum contra ex Constantino Siculo I 1, primum legitur etiam ap. Moschopulum 49 et Eliam p. 81. — V. 5 S κόσμον

ἀειῶν, B κόσμον ἀει ὦν, atque ita cod. August. ap. Herm. Elem. Metr. 488.

— Versus qui praeterea legitur apud Matrangam et An. Chis.:

Βλέπε πρὸς (πῶς) κόνις τὰ πάντα.

Ignatii est, vid. Matrang. An. 664. Ibidem duo trimetri leguntur:

*Τὰ καθ' ἡμᾶς δακρύων ἄξια πάντες
καθορῶντες δακρύων δέυματα χεῖται (l. χεῖτε).*

— Christiani hominis stropha est quatuor versuum, quam adscripsit Elias de metris p. 80 (v. 1. 2. 4 extant etiam ap. Keil Anal. gr. p. 13):

*Φίλε μὴ λάθοι' ἐμεῖο
ἀρετῆς τρόποισι λάμπων,
ἀγάπης ὅρους φυλάττων,
μοναχῶν ἄριστε Μάρκε.*

ex cuculio, quod his versibus subiunctum fuit, fortasse petitus versus, quem praeter Hephaest. schol. idem Elias exhibet:

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας.

— Item duo versus, qui leguntur apud Gramm. Harlei. p. 333 ed. Gaisford. (eosdem ex cod. Bernensi adscripsit Hermann Elem. Metr. 488):

*Ὁ νόος θέλει γεράζειν,
ὁ νόος θέλει καθυμνεῖν.*

haud dubie ex christiano carmine petiti sunt.

Denique versus, quos adscripsit Tricha p. 36:

*Ἐν ἀφανέσ(σ)ι βελέμνοις
κραδίην μέσην γυναικός.*

quorum priorem etiam p. 33 affert, posteriorem repetit p. 51, ubi praeterea tertium hunc addit:

Ἐδραμον δύσοιστον οἶμον.

exordium sunt poematis, quod ipse Tricha condidit, ut recte animadvertit Westphal Metr. II 2, 113. Erat stropha versuum octo, quam cuculium sequebatur duobus trimetris constans.

APPENDIX ANACREONTEORUM.

Appendicē hac continentur praeter adespoton poema (εἰς τὰ βρονμάλια ἀπολούθου τοῦ γραμματικοῦ) *Ioannis Gazaei*, *Constantini Siculi*, *Leontis Magistri* et *Georgii Grammatici* carmina, quae *Matranga*-*Anecdotorum* volumine, quod Romae (a. 1850) edidit, publici iuris fecit. Leguntur haec carmina pleraque in codice Barberino, ex quo idem ille *Matranga* *Sophronii Anacreontea* edidit in *Spicilegii Vaticani* vol. IV, cui codici praemissus est index carminum (quem *Matranga* *Spic. Vat. IV Praef. p. XXXVI* seq. adscripsit), in quo quidem indice multo plura carmina recensentur, quam ipse codex exhibet: quamquam *Matrangae* diligentiae non nimiumtribuendum, qui cum asterisco notaverit carmina perditā, usus est hac nota etiam in adespoto carmine εἰς τὰ βρονμάλια, idem tamen dixit *Praef. p. XXXVI* occupare hanc odam duo codicis folia, et postea edidit in *Anecdosis*. Usus autem est *Matranga* in *Anecdosis* praeter codicem Barberinum etiam cod. Vindobonensi et Laurentiano (vid. *Praef. Anecd. p. 25* seqq.), sed parum dilucide de his libris exposuit. — Codicem Barberinum n. 246 saeculi XI vel XII denuo contulit *Studemund*, itaque licuit multos errores a *Matranga* commissos, quos vel in epecdosi, vel postea, cum tertiam editionem praepararem, sustuleram, codicis ipsius auctoritate corrigere. Continet autem liber omnia carmina praeter tria *Constantini Siculi* poemata, quae *Matranga* vel ex Laurentiano vel ex Vindobonensi libro videtur descripsisse. Codicem Barberinum notavi littera B. De codice Laurentiano (XXXII 52, saec. XIV), quem idem *Studemund* inspexit, dixi ad *Constantini* carm. 2 et *Georgii* carm. 4. De Vindobonensi codice nihil innotuit.

Ioannis Gazaei, qui sexto saeculo adscribitur, supersunt carmina sex, septimum quod recensetur in indice cod. Barb. τοῦ

αὐτοῦ τίνες ἂν εἴποι λόγους ὁ Διόνυσος τοῦ ἑαυτοῦ ἐλληλυθότος, desideratur.

Constantini Siculi tria supersunt carmina: et primum quidem atque alterum in indice cod. Barb. recensentur, sed in codice neutrum extat, fuitque secundum iam antea a Cramero in *Anecdosis Paris.* sed sine poetae nomine editum: tertium autem, quod quidem Constantino Siculo omnino abiudicandum, neque in indice neque in cod. B comparet. Constantinus Siculus ad saeculum nonum vel decimum videtur referendus; extat eius epigramma in *Anthol. Pal.* XV 13, cui Theophanes nescio qui respondet ib. XV 14: utrumque Constantini Cephalaë aetate vel paulo ante vixisse verisimile est.

Leontis Magistri, qui vixit saeculo decimo, carmina super- 107 sunt quinque, sed index septem recenset, desideratur 1: ἐπιτύμβιον ἀνακρεόντιον εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Παλατῖνον, 2: τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν Θεοκρίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, denique initium 3 (quod nobis est 1): τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν αὐτήν.

Adespoton carmen εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ, ubi H. Weil iure *Coluthi* nomen restituit: carmen hoc si conditum est a discipulo Coluthi Lycopolitae, epici poetae, cui Weil probabiliter carmen dicatum esse censet (quamquam Coluthi nomen apud Aegyptios satis frequens), ad primordia saeculi sexti referendum.

Georgii Grammatici, cuius octo supersunt odae, in indice commemorantur carmina 9, sed in codice desunt 1: ἔρις Ἑλλίου καὶ Ἀφροδίτης, 2: τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἑρωτος στέφοντος αὐτοῦ τὰ τόξα ἀπὸ δάφνης καὶ ῥόδου, porro initium 3 (quod nobis est 1): reliqua carmina in codice eo ordine leguntur, quo nostra editio exhibet, inde a fol. 96 A usque ad 109 B, Matranga enim nescio quam ob causam Epithalamia duo (7 et 8) a reliquis segregavit. In indice autem titulus carm. 2: Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη κτλ. librarii negligentia omissus est, nam hoc quoque carmen haud dubie a Georgio conditum est. Aetas hominis incerta, fortasse Ioannis Gazaei si non aequalis, at popularis certe fuit; cf. Stark Gaza p. 645.

Alia praeterea huius generis carmina, quae interierunt, in illo indice recensentur, velut *Arethae* archiepiscopi εἰς τὰ τοῦ Λέοντος τοῦ βασιλέως βρουμάλια, porro Λέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου ἀνακρεόντιον εἰς τὰ βρουμάλια τοῦ Καίσαρος Βάρδα (cod. βαρ^δ) et sive eiusdem sive anonymi ἐγκώμιον Ἡφαίστου (Ἡφαιστῖανος) στρατηλάτου Ἀλεξάνδρου.

Maxime vero dolendum quod carmina, quae p. XXVIII A recensentur in pinace, non extant: nam si confidere licet non solum carminum titulis, sed etiam ordini, quo recensentur in indice, non fuerunt diversa ab Anacreonteis, quae vulgo feruntur; cf. etiam Stark Quaest. Anacr. 43 seq. Subieci igitur hunc indicem et in margine addidi numeros carminum, quae in Palatina sylloge extant.

Ἀνακρεόντιον συμποσιακὸν περὶ ὀνείρων.*)

4. 5. εἰς ποτήριον.
6. εἰς ἔρωτα.
7. εἰς ἑαυτόν.
16. εἰς νεώτερον ἄλλος ἄλλον.**)
34. εἰς φιλάργυρον.
37. εἰς γέροντα.
38. εἰς ἑαυτόν.
39. εἰς καλοτέρην.***)
44. εἰς τὸ ξαρ.
45. εἰς ἑαυτόν.
46. εἰς φιλοπότην.
εἰς νεώτερον.
52. εἰς ἐνρώπην. ἄλλοι ἀρχαῖοι.†)

Tituli igitur indicis plane conveniunt cum sylloge Palatina praeter paenultimum cui Stark c. 51 adhibuit, quod inscribitur *εἰς ἑαυτόν*: ab eo argumento manifesto dissidet *εἰς νεώτερον*, qui titulus videtur mutilatus, fortasse *εἰς νεώτερον (Βάθυλλον)* scribendum, nam hoc solo nomine utuntur isti versificatores, ita ut ad c. 17 referendum sit, quod in cod. Pal. perperam diremptum est, prior pars inscribitur *ἐρωτικὸν* vel *ἐρωτικὸν ᾠδᾶριον*, altera

*) Cod. *ἀνακρεοντ. συμποσιακ.* Igitur legendum:

*Ἀνακρεόντεια συμποσιακά.
περὶ ὀνείρων.*

sive *Ἀνακρεοντείων συμποσιακῶν*, quo nomine comprehenduntur poemata, quae deinceps recensentur. *Περὶ ὀνείρων* inscriptio est carminis vel potius duorum carminum 28 et 35 (utrumque inscribitur *ὄναρ*).

**) Cod. *ἄλλο ἄλλ.* Itaque corrigendum *εἰς νεώτερον Βάθυλλον*, quemadmodum c. 16 inscribitur. Idem etiam Starkio in mentem venit.

***) *εἰς καλοτέρην*, c. 39 vulgo *εἰς τὸ ξαρ* inscribitur, sed cod. Pal. addit *ἦτοι καλὸν*. hoc est ut recte animadvertit Rose *καλοτέρην* sive *καλοκαίριον*, quemadmodum Byzantini ver appellant.

†) Ita codex eodem versu: deinde in nova pagina ab alia manu index continuatur; quae deinceps recensentur carmina ab hac sylloge aliena sunt, id quod etiam indicis auctor videtur adnotavisse, quem scripsisse credo *ἄλλη ἀρχή* (non *ἄλλοι ἀρχαῖοι*).

εἰς τὸν αὐτόν i. e. εἰς Βάθυλλον, quod nomen prae se fert c. praecedens 16. Itaque bis tantum, hoc loco et praeterea ab initio (περὶ ὀνείρων) ordo syllogae Palatinae neglectus est; nam quod quarto versu indicis legitur εἰς αὐτόν cum c. 7 componendum esse, non est quod dubites, quamquam εἰς αὐτόν etiam c. 12. 19. 33 (et 45, quod item in indice comparet) inscribuntur. Iam cum omnes tituli indicis extent in sylloge Palatina, cumque ordo omnium, si a duobus locis discesseris, plane congruat, consentaneum est carmina indicis Barberini selecta esse ex sylloge Palatina. Neque enim credibile Barberinas eclogas esse postea additamentis auctas et amplificatas, ut Palatinae sylloges minor sit auctoritas: nam eclogae istae neque elegantia praeter cetera commendantur neque aequabilem quandam prae se ferunt mediocritatem, sed lepida inventa inficetis nugis, castigata poemata semibarbaris admixta sunt, ut planissime appareat, utriusque sylloges eandem esse conditionem et originem.

Non recepi in hanc Appendicem carmina Christiana, neque 1080 alia quaedam, quae mera barbarie commendantur, velut quod edidit Matranga An. 675: Στίχοι τοῦ ΚΑΤΡΑΡΗ εἰς τὸν ἐν φιλοσόφοις φιλόσοφον καὶ ξητορικώτατον Νεόφυτον . . . ἀνακρεόντειοι. neque id, quod sequitur: τοῦ βασιλέως ΚΥΡΟΥ ΜΑΝΟΤΗΛΑ τοῦ παλαιολόγου στίχοι ἀνακρεόντειοι πρὸς τινα ἀμαθῆ καὶ πλεῖστα φληναφοῦντα.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΓΑΖΗΣ.

1.

Ἐπιβατήριος.

ὦ φίλοι, ἦτοι κληῖρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτός
 Πιερικὴν πλάστιγγα πολύτροπον ὅμμασι λεύσων·
 Μοῦσά με νῦν θώρηξεν ἐκηβόλος, οὐκ ἐπὶ χάρμην,
 οὐκ ἐπὶ δυσμενέων νύφρα βάρβαρον· ἀλλὰ μενοινὴν
 5 ὑμετέρην σκοπὸν οἶδα τανύσκοπον, ἣν ῥα δοκεύων
 εἶσομαι αἶκε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὅ χορὸς τίς ἐστιν οὗτος,
 ὁ σοφῆς βρύων μελίσης;

Ioannis carmen 1 extat apud Matrangam 575. — V. 2. ἦτοι, B ἦτοι. — V. 3. ἐκηβόλος B, non ἐκήβολα, ut Matranga. — V. 4. βάρβαρον, B βαρβάρων. — V. 5. B τὰ νύσκοπον. — V. 6. τύχωμι B, Matranga τύχοιμι. — V. 7. χορὸς, B χωρὸς.

- 10 ἔλαθον πόδες με μάλλον
 μεμεθυμένον λαβόντες
 Ἑλικῶνος εἰς τὸ μέσσον.
 Ὁ δ' ἄναξ λόγων Ἀπόλλων
 Ἑλικωνίδες τε Μοῦσαι
 τροχάλον λαβόντες Ἑρμῆν
 15 κρῖσιν εἰσφέρουσι τόλμῃ·
 τί πάθω, φίλοι, τί ῥέξω;
 Κραδίῃ, φύγοις τὸ τάρβος,
 ἔχε θάρσος εἰσδραμοῦσα·
 φίλης πνέουσι Μούσης,
 20 νοερῶν λόγων κρατοῦσι,
 νοερὸς λόγους κομίζοις.
 Ὁ καλὸς γέρων ὁ κύκνος
 Ζεφύρου πνέοντος ἔγνω
 λιγυρὸν μέλος τι μέλπειν·
 25 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
 γλυκερὴν χέων ἔερσην.
 Γέραναι τρέχουσι πάσης
 σπόρον αὔλακος διώκειν·
 φιλοτερπέος δὲ Γάζης
 30 σπόρον ἤλυθον λιγαίνειν·
 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος.
 Δότε βάρβιτον δονίσω·
 ὁ δὲ καλλιμολπος Ὀρφεύς
 σὺν ἐμοὶ μέλος λιγαίνει·
 35 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὗτος,
 γλυκερὴν ῥέουσα Μοῦσα.
 Περὶ με πνέων ὁ Φοῖβος
 χέλυν ἤλυθεν τινάσσειν
 παλάμῃ σοφῇ μελίζων·
 40 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶ Φοῖβος
 νοερῆς γέμων μελίσσης.

1081

V. 24. μέλος B, Matranga μέλπος. — τι, B τί, sed v. 25 ἐστὶν. —
 V. 27. πάσης scripsi, B πᾶσαι. — V. 29. φιλοτερπέος B, Matranga φι-
 λοτερπέως. — V. 30. ἤλυθον B, Matranga ἤλυθεν. — V. 32. B βάρ-
 βητον. — V. 33. ὁ δὲ B, Matranga ὁ. — V. 38. ἤλυθεν B, Matranga
 ἤλυθε.

2.

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος εἰς τὸν ὑπερφνέστατον Ζαχαρίαν τὸν Δοῦκα τὸν Ἀσκαλωνίτην· ἔχει δὲ τινὰ καὶ εἰς τὸν μεγαλοπρεπέστατον Ζαχαρίαν τὸν Γαζαῖον παρόντα τῇ ἀκροάσει.

Ὁ λόγος στρατηγικὴν λαβὼν ἐξουσίαν,
θαρρῶν πρόεισι τῷ στρατηγῷ συντρέχων.

Ἀπὸ φοιβάδος μελίσσης	Παφίης χάριν κομίζων,
* πεφορημένον με, Μοῦσαι,	σὺν ἐμοὶ κρότους βοήσει.
5 πολιηόχοισι κῶμοις	15 Στρατιῇς, μάκαρ, κρατήσας,
πολιήοχον δονεῖτε·	σοφὸν ἐπιτότην διδάξας,
Ὁ δὲ νοῦς ὅλος χορεύων	τὸ δὲ πεζὸν ἡμερώσας,
ὁμοτερπέεσσιν αὖραις,	ἔχε μελζοντας θοῶπους.
καθαρὸν μέλος τινάσσων	Πόθεν ἦλθε Φοῖβος, ἄνδρες,
10 καθαρῷ μέλος κομίζοι.	20 κράτος Ἄρεος κεράσσας;
Ὁ δ' Ἄρης ἄναξ ὁ σῶφρον	ὁ δὲ Φοῖβος ἄλλος ἐγγύς
δεδιδαγμένος γελᾶσσαι,	πάλιν εἵκελος φάνηθη.

3.

Τοῦ αὐτοῦ

Ἐπιθαλάμιος σχεδιασθεὶς εἰς τὸν θαυμασιώτατον Ἀνατόλιον
Φαύστου τὰ πρῶτα φέροντα Γάζης.

Ὁ λόγος ἐρωτικὴν ἐπιγνούς παρρησίαν
ἦλθεν χορεύων ὡς δεδοικῶς τοὺς πόθους.

Γλυκερὸς πάρεστι κῶμος 1082	στεφανηφόροις μέλπει
νεολαμπέος γαλήνης,	10 δύο φωσφόροις μυγεῖσι.
5 ὅτι τὴν νέαν Κυθήρην	Δότε μοι πόθου κύπελλον
Φαέθων νέος κομίζει.	γλυκερῶς βρύον μελίσσης,
Ὅθεν ἡ πόλις τὸ φέγγος	ἵνα τὰς φρένας συνάπτων
φιλοπαννύχου χορείας	νεονυμφίον χορεύσω.

Ioannis carmen 2. Extat ap. Matrangam 633. — V. 2. θαρρῶν, B θαρρῶν. — V. 8. ὁμοτερπέεσσιν scripsi, B νομοτερπέεσσιν, cf. carm. 3, 17, sed credo utroque loco ὁμοτερπῆς corrigendum i. e. παντερπῆς, nam φιλοτερπῆς, quo vocabulo hic poeta alias utitur, minus aptum. — V. 11. σῶφρον, B σῶφρων. — V. 14. βοήσει, fort. βοήσαι. — V. 15. κρατήσας Piccolos, B κροτήσας. — V. 22. εἵκελος B, Matranga ἵκελος.

Ioannis carm. 3. Extat ap. Matrangam 634. — V. 2. δεδοικῶς Matranga, δεδοικὸς B. — τοὺς πόθους B, τοῦ πάθους Matranga. — V. 4. νεολαμπέος B, non νεολάμπεος. — V. 8. φιλοπαννύχου scripsi, legebatur φιλοπαννύχους. — V. 9. μέλπει Matranga, B μέλπε. — V. 14.

- 15 Ὁ δ' ἔρωσ, ὃ πάντα τίκτων,
φρένας εἰς φρένας συνάπτων,
ὁμοτερπέεσσιν αὔραις
φιλοτησίαν κεράσσοι.
Φιλονύμφιος δὲ Κύπρις
20 γάμιον φέρουσα φίλτρον,
παρὰ παστάδας γελῶσα
γάμον εὐγάμον λιγαῖνοι.
Ἀνατελλέτω τὸ φέγγος
τὸ φερώνυμοι τοκῆος·
25 Φαέθων φάος λοχεύων
νεαρόν σέλας κομίζοι.

4.

Τοῦ αὐτοῦ

Σχέδιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων
μετὰ τὸ εἰπεῖν τοὺς φοιτητάς.

- Ζεφύρου πνέοντος αὔραις
Χαρίτων θάλος δοκεύω·
ῥοδέης ἅπαντα χαίτης
Παφίης γέμουσιν ἄλσῃ.
5 Ὁ δ' ἔρωσ σοφῶ βελέμνῳ
φύσιν εἰς φύσιν συνάπτει,
ἵνα μὴ χανοῦσα λήθῃ
γένος ἐκ γένους καλύψῃ.
Φιλοτερπέες δὲ μολπαί
10 Διονυσίαις ἐν ᾠραῖς,
ἔαρος νέον φανέντος,
νοεραῖς πνέουσιν Μούσαις.
Χλοερῶν ὑπερθε δένδρων
μέλος ὄρνεον λιγαίνει,
15 δεδονημένη δὲ πᾶσα
φύσις εἰς ἕα χορεύει.
Σοφίης ἄναξ Ἀπόλλων
φαέθων ἔλαμψε φέγγος,
ὑπερήμενος δὲ πᾶλοις
20 γλυκερόν φάος προσαύξει.
Δότε μοι ῥόδον Κυθήρης,
ἀγέλαι σοφῆς μελίτης,
ἵνα Κύπριδος γελώσης
μέλος εἰς ῥόδον τινάξω.

5.

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος, ὃν ἐπεδείξατο ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων
ἐν τῇ ἑαυτοῦ διατριβῇ.

Ὅτε φωσφόρος παρέρπει Φαέθων μέσῃν πορείῃν

νεονύμφιον B, non νεονύμφιον. — V. 17. B ὁμοτερπέεσσιν. — V. 18. κεράσσοι, A κεράσση, Matranga κεράσσοι. — V. 23. τὸ, B τί. Ceterum haec non satis conveniunt cum inscriptione, in qua Faustus pater Anatolii dicitur: fortasse supra Φαῦστον pro Φαύστον corrigendum, ut patri Anatolii, filii Fausti nomen fuerit, qui quidem postea etiam patrum nomen asciverit. — V. 25. λοχεύων B, Matranga λεχεύων. — V. 26. κομίζοι B, Matranga κομίζει.

Ioannis carmen 4. Extat ap. Matrangan 635. — V. 6. ῥοδέης B, Matranga ῥοδαίης. — V. 7. μὴ χανοῦσα, B μηχανοῦσα. — V. 20. B πρὸς αὐξεί.

- ὑπὸ κριὸν ἄρμα τείνων,
 χθόνιαι φλέβες γελῶσιν.
 5 Χθονοφοίτορες δὲ Μοῖραι
 κρυφίας γονᾶς ἀρούρης
 πάλιν εἰς φάος καλοῦσι, 1083
 χθόνα ποικίλην τελοῦσαι,
 ἵνα κόσμος ἀμφιθάλλων
 10 ἐρόεις ἀεὶ νεάζῃ,
 πολυκαρπίμους δὲ φύτλας
 σὺν Ἑρωτι Κύπρις ἔλκη.
 Φύσι πότνια, γλοάζεις,
 νεότητας ἐγχαράττεις,
 15 ἵνα μὴ βίος καθεύδων
 βροτέας σκέπη γενέθλας.
 Τί γὰρ οὐ φέρουσιν Ὄραι
 μετὰ χέλματος κελεύθους;
 τί δὲ μὴ Χάρις φυτεύει
 20 ἔαρος στέφουσα κάλλος;
 Τί γὰρ οὐκ ἔαρ κομίζει
 βιότου λύον μερίμνας,
 ὅτε καὶ ῥόδον λογέει
 περιπορφύρους κορύμβους;
 25 Ἀπαλόχροος Κυθήρη
 ῥοδέας ἔχει παρειάς,
 ἐθέλει πνέουσα φύλλων
 ῥοδοδάκτυλος καλεῖσθαι.
 Ὅτε καὶ νέος γλοάζων
 30 γλυκερώτερος γαλήνης
 γυάλους ἔλειπε γαίης
 Χαρίτων βρύων Ἄδωνις.
 Ὁ δὲ κοῦρος ἐστὶ καρπός,
 κρατερὸς βίου προφήτης,
 35 φύσεως ἐὼν λόχευμα,
 Ἀφροδίσιον χόρευμα.
 Τί με, παῖδες, οὐ φιλεῖτε
 τὸν ἀεὶ ζέοντα Μούσαις,
 νοερὸν φέροντα Βάκχον
 40 Ἑλικωνίοις κυπέλλοις;
 Νέον ἦθος ἐνθαμίζον
 κρίσιν οὐκ ἔα κομίζειν·
 νεοτησία γὰρ ἦβη
 φιλεῖ μάλιστα παίζειν.
 45 Ὁ σοφὸς χρόνος βαδίζων
 ἐς ἐτήτυμον δικάσσει,
 ὅτε τὸν τρέφοντα μύθοις
 γενέτην ἔχειν διδάξει.
 Μετὰ ποιμνίων ὁ ποιμήν,
 50 μεθύων γάλακτι Μούσης,
 λιγέως ἄριστα παίζω,
 καλύκων χάριν δοκεύων.
 Ὁ δὲ Φοῖβος ὀργιάζων
 μέλος εὐλυρον θοάζει,
 55 ἐπὶ Κυπρίοις πετήλοισι
 ἱλαρώτερον μελίζων.

Ioannis carmen 5. Extat apud Matrangam 636. — V. 5. *χθονοφοίτορες* nolui mutare, dici oportebat *χθονοφύτορες*, quamquam ne id quidem aptum: rhetori obversatum videtur veteris poetae exemplum, velut quod Hesychius exhibet: *χθονόπαιδ' Ὄραν καθ' ὃ ἐκ γῆς αἱ Ὄραι τὰ φνόμενα, ὡς ἡμέρα ἡλίου. καθ' ἰστορίαν*. — V. 11. *πολυκαρπίμους* B, Matranga *πολυκαρπίμων*. — V. 12. *ἔλκη* Piccolos, cod. *ἔλκει*. — V. 13. *Φύσι*, cod. *φυσ*, Matranga *φύσιν*, Piccolos *φύσις ἐξ ὕπνου γλοάζει*. — V. 14. *νεότητος* B, Matranga *νεότητος*, Piccolos *νέα τῆτες ἐγχαράττει* vel *νεότητος ἔργα πράττει*. — B *ἐγχαράττει*. — V. 16. *σκέπη*, B *σκέπη*. Non expedit locum. — V. 24. *περιπορφύρους κορύμβους*, legebatur *περιπορφύροις κορύμβοις*. — V. 27. *ἐθέλει* Matranga, B *ἐθέλη*. — V. 31. *γυάλους* B, Matranga *γυαλοῦς*. — V. 32. B *ἄδωνις*. — V. 43. B *ἦβη*. — V. 48 non expedit. — V. 51. B *λιγαίως*.

6.

Τοῦ αὐτοῦ

Τίνας εἴποι λόγους ἢ Ἀφροδίτῃ ζητοῦσα τὸν Ἀδωνιν·
ἀντιφθέγγεται δὲ πρὸς ταύτην ὁ Ζεὺς
ἔπος πρὸς ἔπος ἀμειβόμενος.

- ΑΦ.* Ὁ γέλως ὁ τῆς Κυθήρης *ΑΦ.* Τί με παιγνίοις ἀτλῆεις;
ἀπαθῶς βρύων γαλήνην, ἐθέλω βλέπειν Ἀδωνιν
γενέσεις αἰὲ λοχεύων, ἔρατὸν βρύοντα κάλλος·
ἄχρῃσιν λήν κρατεῖται· λυκάβαντος ἐστὶ κόσμος
5 τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω; 1084 35 γονίμους στέφων ἀρούρας.
Φιλῆς ἀνασσα πηγῆς, Ἀρεως θανῶν ὀδόντι
ζαθέω βρέμουςα κέντροφ, ὁ νέος νόον χαλέπτει·
φιλομελίχως γελῶσα ἄγονος φύσις καθεύδει·
Παφίη, γέμω μερίμνης· ὑπὸ γῆν ἐὼν ὁ κοῦρος
10 τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω; 40 Ἀΐδου δάμαρτα τέρπει.
Ὁ τεὸς σπόρος με τίκτει, Καταβήσομαι πρὸς Ἀΐδην,
ἵνα φίλτρα πᾶσι μίσγω, ὅθι Κέρβερος βαῦζων,
γονίμους σχέσεις λαβοῦσα· ξοφερὸς κύων τυράννου,
πόθεν οὖν ἔχω τι λύπης; ἐμὸν οὐ σθένος φοβήσῃ,
15 τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω; 45 ἵνα μὴ φίλον κομίσσω.
Ζ. Τὸ δίκης σέβας σε βάλλει, *Ζ.* Κατάβηθι, Κύρι, θᾶπτον
ὁ ποεῖς, μόλις σὺ πάσχεις· σὺν Ἐρωτι, σὺν βελέμνοις
φιλέεις ἅπαντα παίζειν νεκύων κάτω πρὸς αὐλὰς,
καρδίαις φλόγας τιθεῖσα· ἵν' ἀπαλλαγῶ φαρέτρης,
20 τὸ δίκης σέβας σε βάλλει. 50 ἐν ὅσῃ πόνοις σχολάζεις.
Φορέεις ἄπιστον ἦθος, Τέο μέχρι ταῦτα βάζω,
μακάρων νόον πιέζεις, ἄτε κέρτομος πλανήτης;
βροτέας φρένας μαραίνεις, τί γὰρ ἐν θεοῖσι χάρμα;
γενετήρος οὐδὲ φείδῃ· τί δὲ λυπρὸν ἐμβατεύει;
25 τὸ δίκης σέβας σε βάλλει. 55 ἀπαθῆς Ὀλυμπός ἐστιν.
Ἑμαθον πυρὸς θυέλλας, Ἀπάτας πλέκονσι μῦθοι,
πολύμορφον αἶσχος ἔγνων κενεὰ πνέουσι τόλμαι,
χθονίοις γάμοισι χαίρων, τὰ πάθῃ πνέουσι γαίης
ὁ θεῶν ἄναξ ἐπαίχθην· μακάρων ἄνω πρὸς οὐδας·
30 τὸ δίκης σέβας σε βάλλει. 60 ἀπαθῆς Ὀλυμπός ἐστιν.

Ioannis carmen 6. Extat apud Matrangam 638. Adieci personarum notas. In inscriptione B ἄδωνιν. — V. 5. B πάτερ. — V. 13. σχέσεις B, non σχεσει. — λαβοῦσα, fort. λαβοῦσι. — V. 24. φείδῃ B, non φείδῃ. — V. 32. B ἄδωνιν. — V. 36. B ὀδόντι. — V. 41. Ἀΐδην B, non ἄδην. — V. 57. τόλμαι, B τόλμαις.

"Οτ' ἄν ἡδονὰς τις εὔρη,
 μεταβάλλεται πρὸς ἥβην·
 ὅτε συνδράμωσι λῦπαι,
 θορύβοις κέαρ δονεῖται·
 65 θεὸς οὐ τρόπους ἀμείβει.
 Θεότῃ συγχορεύει
 ἀγαθῶν ἄυλος ὄρμος,
 ὅθι ῥαδίως ἄπανστος
 βιοτὴ μάλιστα θάλλει,
 70 ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.
 Τί δὲ κωλύει τὸ θάλλειν;
 τί δὲ μὴ σύνεστι κάλλος;
 ἐς αἰὲ πέλουσι πάντῃ
 ἀγαθὴν ῥέοντες ἀλκήν,
 75 ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.
 Γάννυμαι τὰ τερπνὰ πάσχων,
 ἐσορῶν ἄγαλμα κόσμου
 ὑπερουσίῳ φρονήσει,
 ὅπερ ἦνυσα ξυνάπτων
 80 νοεροῖς λόγοιςι δῆσας.
 Κρυφίως ὑπερθεῖν ἄλλου
 ἕτερος σθένος φαίνει,
 τὸ δὲ δευτέρων προάρχον 1085
 καθ' ἑαυτὸ χωρὶς ἔσται
 85 ὑπὸ μέλζονος προνοίας.
 ΑΦ. Τὸ δὲ νόσφι τοῦτο μῦθος,
 ὃ διαίρειν δοκεῦν
 μακάρων ἔνισπε λύπην·
 θεομυθία φιλοῦσιν
 90 λιγέως ἅπαντα παίζειν.
 Ζ. Παφίῃ, φύλαγμα κόσμου,
 τὸ τελεσφόρον κομίζει,
 ἀνὰ νύκτα καὶ καθ' ἡμέραν
 διὰ νυμφίων ἐρώτων
 95 γενεὰς τρέφουσα πάσας.
 Ἀρότους δίδασκε τίπτειν
 — — — — —

ΣΤΙΧΟΙ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ
 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΟΥ,
 ΚΙΝΑΤΝΕΤΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΑΥΤΟΥ
 ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΕΝ Τῇ ΘΑΛΑΣΣῃ.

1.

Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων
 λογικοὶ νέοι μολεῖτε,
 ἵνα πενθάδος χορείης
 λύραν ὃ ξένος δονήσω.
 5 Βλεφάρων ῥόος χέεσθω
 ποταμῶν δίκην τρεχόντων,
 ὅτι μου φίλῃν γενέθλῃν
 κατέπεφνε ῥοῦς θαλάσσης.
 Δακρύων ἡμετέρων ἄρχεο
 κρήνη,

V. 63. συνδράμωσι, B συνδράμουσι, Matranga συνδάμουσι. —
 V. 67. B ὄρμος. — V. 68. ἄπανστος, B ἀπάνστως. — V. 69. βιοτή, B
 βιοτή. — V. 70. B καλοῦσι. — V. 76. πάσχων B, πάσχειν Matranga.
 — V. 82. ἕτερος B, Matranga ἕτερον. — V. 85. B προνοίας.
 7

Constantini carmen 1. Extat apud Matrangam 689. In indice
 cod. Barber. sic inscribitur: Κωνσταντίνου γραμματικοῦ ἀνακρεόντιον,
 ὃς μαθημάτων χάριν πατρίδα καταλιπὼν καὶ γονεῖς εἰς τὴν Βύζαντος

10	ποταμῶν ὑδροφόρον παύσατε ῥεῖθρα. Γοερούς πέπλους ὑφαίνων, τίνα δακρύσω πρὸ πάντων, τίνα δ' ὑστάτως στενάξω, ἀπορῶ μὰ τὸν γενάρχην.	H . . . . . 1086 . . . .
15	Πέλαγος κυματοφόρον τοὺς γενετήρας ζοφεροῖς ἐν ῥοθίοις ἀμφικα- λύπτει. Δότε μοι λόγον, τοκῆες, δότε, ποῦ τανῦν ἀλάσθει; δνοφεροῖς δόμοις θαλάσσης	Θαμινῶς θάλασσα δ' ὥρτο ὀρέων δίκην ἀπείρων, 35 καταποντίζαι μαμμῶσα ἐϋσελμάτους διήρεις. Κορυφαί τῶν ὀρέων στάζατε πᾶσαι μετ' ἐμῶν ὀμβροφόρων δά- κρυα ὕσσων.
20	τάχα κἄν λόγον στερεῖσθε. Ἐλικωνίδας τρυγῆσαι ἐθέλων σοφὰς μελίσσας, πόθεν εὐρέθην τρυγῆσας στυγερὸν μῶρον γενέθλης;	Ἴδε τὸν κλυδωνά, Σῶτερ, 40 Ἴδε τὴν βίαν θαλάσσης· ὁ πάλαι Πέτρον σαώσας, ἐβόων, σάωξε πάντας. Κατέχουσα δ' ἡ τεκπῶσα μετὰ δακρύων τὰ τέκνα,
25	Πατρίδα πλουτοδότιν, βάρ- βαρα ἔθνη, τοκέων ὀλωλότων, σπεύσατ' ὀλέσσαι. Ζοφερὸν σάλον κορύσσων ἄλως ἐκ βάθους ἀήτης ῥῶον ὀλκάδοις ἐκφέρει	55 γλυκεροὶ κλάδοι, προσηύδα, φοβερὸς πάρεστι πότμος. Τάφον ὑγρὸν τίς ἶδεν τέρμα θανόντων; τάφον ἐς ρεῖμα τόσον πῶς τε νοήσω; Λογικοὺς πόνους μελῆτης
30	στερεῶν ὑπὲρ κορυμβίων. Γενέθλην ἡμετέρεην Τυρσα- νὸν οἶδμα ἐπιβρίσαν ζακότοις ἔκλυσε ρεῖ- θροισι.	60 πόλιν ἐς ξένην ἀμέλγων, ἐδάην μῶρον τεκόντων, ἐδάην πόνους ὁμαίμων, Μετ' ἀηδόνοις γλυκείας λιγυρὸν μέλος λιγαίνω,

ἀντήλαε πόλιν, ψευδῇ δὲ φήμην περὶ τῶν γονέων μαθὼν, ὡς ναυαγίῳ ἀπώλοντο (cod. ἀπώλοντι) ἐν Σικελίας ἀπαίροντες, πένθει ἀντήλαε βεβηλομένης ἥσε τοιάδε. — V. 15. κυμοτῶρον, cod. κυματοτῶρον. — V. 20. στερεῖσθε, fort. ὀτέρησθε. — V. 22. ἐθ' ἑλιν Matranga, θέλιν cod. — σοφὰς μέλισσας, cod. σοφῆς μέλισσας, Piccolos Ἑλικωνίδος . . τροφήν (vel τραφήν) μέλισσας. Sed fort. scribendum ἡθ' ἐλιν σοφὰς μέλισσας, ὅθεν ἐν ἐσθ' ἐθ' ην. — V. 24. μόρον Piccolos, cod. μόρου. — V. 29. ἐκφέρει corruptum. scripsit fortasse καταρρεῖ sensu transitivo. — V. 31. Τυρσανόν, sive Τυρσηνόν malis, cod. τυρσανέ. — V. 36. ἑσσελμάτων, cod. ἑσσαλμάτων. Post hanc stropham inserui cuculium, quod in codice legitur post proximam stropham ante v. 43 κατέχουσα κτλ., nam sic instituit Constantinus, ut cuculium modo quaternis, modo octonis dimetricis subiiceretur. — V. 37. σταῖζατε scripsi, atque ita Piccolos, cod. στεναῖζατε. — V. 47. ἴδεν, cod. ἰδε. — V. 48 fortasse τάφον ἐς

- 55 ὅτε καὶ πάρεστιν αὕτη
 Ἴτυλον γόνον γοῶσα.
 Νῦν θαλέθειν (τὸ ξαρ)
 πάντα κελεύει,
 ἐμὲ δὲ φλόξ μεγάλη ἄρτι μα-
 ραίνει.
 Νόμος ἔνθεος τὰ τέκνα
 60 θεραπενέμεν τοκῆας·
 γενέτας δ' ἐμοὺς ἀνάγκη
 δακρύοις ἄπαιστα λείβειν.
 Τέκνον ἐμὸν γλυκερόν,
 παύεο μουσῆς,
 ὅτι τοὺς σοὺς γενέτας ὤλεσεν
 ὕδωρ.
 65 Ξένον ἀθρόως γεγῶτα
 ξένισον πόλις μεδόντων,
 ἵνα τοῖς ξένοις προείπω,
 ὅτι καὶ ξένους ξενίζεις.
 Ὁ φέρων λόγῳ τὰ πάντα,
 70 ὁ χρόνους βροτοῖς ὀρλῶν,
 ἀνάπαιστον οὓς στενάζω
 μετὰ πνευμάτων δικαίων.
 Νιόβης αἰνοτόκον ἄρα τὸ
 πένθος
 παθέων ἡμετέρων ἀντιφερλίζει.
 75 Παρὰ θῖν' ἄλῳς βαδίζειν
 πολιῆς ταῖν ἐρῶμαι,
 ἀπαρηγόρητα, μῆτερ,
 στενάχων σὲ καὶ τοκῆα.
 Πλοκάμους ἡμετέρους δέχ-
 νυσο, μῆτερ,
 80 ἵνα τούτους κατέχῃς ἀβυσσο-
 πόλους.
 Ῥόδα μὲν δέμας Κυθήρης
 πόρεν ὥς λόγος βροτοῖσι,
 τὸ δ' ἐμὸν δέμας τοκεῦσι
 κρῖνα δακρύων κομίζει.
 85 Σὺ τὰ πάντα συμφερόντως
 τελέθεις, ἄναξ ἀπάντων·
 διὸ καὶ πόνους ὑπέτλην,
 μέλος εὐχάριστον ἄδω.
 Γενέτας ἐν ῥοθίοις θάναται
 κελεύσας,
 90 Παραδείσου ναέτας, Δέσποτα,
 δεῖξον. 1087
 Τοκέων ἀπαρφανίσθην,
 κασέων γύμνωσιν ἔσχον·
 ὅθεν εἰκότως με, Σῶτερ,
 ὑπὸ σαῖς πτέρυξι θάψον.
 95 Ἐμὲ τὸν μουσοπόλον κλαύ-
 σατε, κοῦροι
 πινυτοί, Σικελίης πατρίδος
 ἔρνη.
 Ἴστατον γόνον τινάσσω
 ἕαρος νέου καθ' ὥρην,
 λάλον ὄργανον δ' ὑπάρχει
 100 γοερὸν στόμα στενάζον.
 Φαέθον, Θεοῦ τὸ ἔργον,
 στυγέω βλέπειν τὸ φῶς σου,
 ἔτι μηδ' ὀλως νομίζων
 γλυκὺ τῷ βίῳ φαίνειν.
 105 Ἀγαρηνῶν νομάδων ἄσπετα
 φύλα,
 πατρίδα πλουτοδότιν σπεύσαι
 ὀλέσσαι.
 Χλοερὰς βρέχων ἀρούρας
 νεφελῶν τόκος κατάρθει,
 ἐμὲ δὲ βρέχων ἀπαύστως

θεῦμα τοσόνδε πῶς νοήσω; — V. 55. ὅτε, cod. ὅτι. — V. 57. τὸ ξαρ Matranga addidit. — V. 63. παύεο, cod. παύει. — V. 65. ἀθρόως haud dubie corruptum. — V. 67. προείπω, cod. προσείπω. — V. 72. πνευμάτων, fortasse νευμάτων. — V. 73. ἄρα, cod. ἄρα. — V. 81. Κυθήρης, cod. Κυθείρης. — V. 86. τελέθεις, videtur τελέεις scribendum. — V. 88. εὐχάριστον Piccolos, cod. ἀχάριστον. — V. 89. θάναται nolui mutare, Piccolos θανείν. — V. 97. ἵστατον γόνον τινάσσω scripsi, cod. ὑστάτην γόνον τινάσσω. — V. 100 de vitio suspectus. — V. 106. πλοσ-

110 ῥόος ὀμμάτων μαραίνει. Ὡς ματαιότης τὰ πάντα,
 Σὺν ἐμοὶ κόσμος ὅλος στν- ὥς κόνις, θύελλα, τέφρα·
 γνάσοι ὄντως, ὁ πόνος πέπεικε γὰρ με
 ὅτι κέντρα θανάτου νῦν με 120 πέρα καὶ μέτρον ποδίζειν.
 δαμάζει. Ὁ πολλῆς Ἰθάκης μνήσατο
 Ψεκάσιν νεφᾶν ἐρίζει νόστου,
 βλεφάρων ἐμῶν τὸ ρεῖθρον· τάχα δ' ὡς Δημοφών νόστον
 115 διὸ καὶ χθόνα δροσίζει ἀλύξω.
 μετὰ δεινῶν πετῆλων.

2.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ
 ΩΔΑΡΙΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ

δι' ἀνακρεοντείου καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ
 μελωδίας τινός.

Ποταμοῦ μέσον κατεῖδον ποτὲ τὸν γόνον Κυθήρης·

τοδοτιν, cod. πλαντοδοτην. — V. 111. στνγνάσοι scripsi, cod. στύχνασον, nam imperativus στύνγνασον, qui propius abest, vix ferendus. — V. 113. νεφῶν scripsi, cod. λόφων.

Constantini carmen 2. Extat apud Matrangam 693, et iam ante edidit Cramer An. Paris. IV 380 sine poetae nomine. Crameri codicem notavi C, Matrangae M. Matrangae codex videtur Laurentianus esse vel potius apographon cod. Laur., quod est in bibliotheca Panormitana, nam in Addendis Spicilegii Vatic. IV 620 haec scripsit: „ibique oden et titulum (τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τὴν Δάφνην καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδον) inspexi, quae ipsissima habet Codex Barberinianus. Desunt cetera carmina Georgii in cod. Mediceo, qui tamen binas odas, quae in cod. Barber. desiderantur, prae se fert, quarum hi sunt tituli: τοῦ αὐτοῦ ὠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρέοντος καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδοῦ τινός. Initium ποταμοῦ μέσον κατεῖδον. — Τοῦ αὐτοῦ ἀνακρέοντειον χωρὶς ἀνακλωμένων πρὸς τινὰ ἐρῶντα παρθένου κατὰ ἀλφάβητον. Initium ἄγαμαι μόνον ὀρῶν σε.“ At in codice Laurentiano videtur neutrum carmen nunc legi, nam si Studemundi adnotata recte intellexi, nihil superest nisi titulus prioris carminis in pagina codicis novissima, vide ad Georgii carm. 4. Piccolos in Supplementis Anth. Gr. p. 171 dicit Matrangam hoc carmen ex cod. Laurentiano petivisse et scriptoris nomen indagavisse: at ille in Add. Spic. Vatic. videtur Georgio tribuere utrumque carmen, atque addit hunc Georgium in cod. Laur. Siculum dici, quod quae fide dixerit, nescio: fortasse haec duo carmina Constantini nomine insignita in cod. Vindob. leguntur. — In inscriptione δι' ἀνακρεοντείου

edidi, δι' ἀνακρέοντος M, δι' ἀνακρεοντείων Piccolos, δι' ἀνακρέον cod. Laur. — μελωδίας scripsi, ut est in ind. Barb., μελωδιον cod. Laur.,

- 55 ὅτε καὶ παρέστιν αὕτη
 Ἴτυλον γόνον γοῶσα.
 Νῦν θαλέθειν (τὸ ξαρ)
 πάντα κελεύει,
 ἐμὲ δὲ φλόξ μεγάλη ἄρτι μα-
 ραίνει.
 Νόμος ἔνθεος τὰ τέκνα
 60 θεραπευέμεν τοκῆας·
 γενέτας δ' ἐμοὺς ἀνάγκη
 δακρύοις ἄπαιυστα λείβειν.
 Τέκνον ἐμὸν γλυκερόν,
 πᾶντο μοῦσης,
 ὅτι τοὺς σοὺς γενέτας ὤλεσεν
 ὕδαρ.
 65 Ξένον ἀθρόως γεγῶτα
 ξένισον πόλις μεδόντων,
 ἵνα τοῖς ξένοις προείπω,
 ὅτι καὶ ξένους ξενίξεις.
 Ὁ φέρων λόγῳ τὰ πάντα,
 70 ὁ χρόνους βροτοῖς ὀρῶν,
 ἀνάπαιυσον οὓς στενάζω
 μετὰ πνευμάτων δικαίων.
 Νιόβης αἰνοτόκου ἄρα τὸ
 πένθος
 παθέων ἡμετέρων ἀντιφερίζει.
 75 Παρὰ θῖν' ἄλῳς βαδίζειν
 πολιῆς ταῖν' ἐρῶμαι,
 ἀπαρηγόρητα, μῆτερ,
 στενάχων σὲ καὶ τοκῆα.
 Πλοκάμους ἡμετέρους δέχ-
 νυσο, μῆτερ,
 80 ἵνα τούτους κατέχῃς ἀβυσσο-
 πόλους.
 Ῥόδα μὲν δέμας Κυθήρης
 πόρεν ὡς λόγος βροτοῖσι,
 τὸ δ' ἐμὸν δέμας τοκεῦσι
 κρῖνα δακρύων κομίζει.
 85 Σὺ τὰ πάντα συμφερόντως
 τελέθεις, ἄναξ ἀπάντων·
 διὸ κἂν πόνοὺς ὑπέτλην,
 μέλος εὐχάριστον ἄδω.
 Γενέτας ἐν ῥοθίοις θάναι
 κελεύσας,
 90 Παραδείσου ναέτας, Δέσποτα,
 δείξον. 1087
 Τοκέων ἀπαρφανίσθην,
 κασέων γύμνωσιν ἔσχον·
 ὄθεν εἰκότως με, Σῶτερ,
 ὑπὸ σαῖς πτέρυξι θαύσω.
 95 Ἐμὲ τὸν μουσοπόλον κλαύ-
 σατε, κοῦροι
 πινυτοί, Σικελίης πατρίδος
 ἔρνη.
 Ἵστατον γόον τινάσσω
 ξαρος νέου καθ' ὥρην,
 ἄλλον ὄργανον δ' ὑπάρχει
 100 γοερὸν στόμα στενάζον.
 Φαέθον, Θεοῦ τὸ ἔργον,
 στυγέω βλέπειν τὸ φῶς σου,
 ἔτι μηδ' ὅλως νομίζων
 γλυκὺ τῷ βίῳ φαίνειν.
 105 Ἀγαρηνῶν νομάδων ἄσπετα
 φῦλα,
 πατρίδα πλουτοδότιν σπεύσαι·
 ὀλέσσαι.
 Χλοερὰς βρέχων ἀρούρας
 νεφελῶν τόκος κατάρδει,
 ἐμὲ δὲ βρέχων ἀπαύστως

δέμα τοσόνδε πῶς νοήσω; — V. 55. ὅτε, cod. ὅτι. — V. 57. τὸ ξαρ Matranga addidit. — V. 63. πᾶντο, cod. πᾶντο. — V. 65. ἀθρόως haud dubie corruptum. — V. 67. προείπω, cod. προσείπω. — V. 72. πνευμάτων, fortasse νευμάτων. — V. 73. ἄρα, cod. ἄρα. — V. 81. Κυθήρης, cod. Κυθείρης. — V. 86. τελέθεις, videtur τελέεις scribendum. — V. 88. εὐχάριστον Piccolos, cod. ἀχάριστον. — V. 89. θάναι nolui mutare, Piccolos θανεῖν. — V. 97. Ἵστατον γόον τινάσσω scripsi, cod. Ἵστάτην γόον τινάσσω. — V. 100 de vitio suspectus. — V. 106. πλο-

110 ῥόος ὀμμάτων μαραίνει.
 Σὺν ἐμοὶ κόσμος ὅλος στν-
 γνάσοι ὄντως,
 ὅτι κέντρα θανάτου νῦν με 120 πέρα καὶ μέτρου ποδίζειν.
 δαμάζει.
 Ψεκάσιν νεφᾶν ἐρῶζει
 βλεφάρων ἐμῶν τὸ φεῖθρον·
 115 διὸ καὶ χθόνα δροσίζει
 μετὰ δενδρέων πετήλων.
 Ὡς ματαιότης τὰ πάντα,
 ὥς κόνις, θύελλα, τέφρα·
 ὁ πόνος πέπεικε γάρ με
 Ὁ πολλὴς Ἰθάκης μνήσατο
 νόστου,
 τάχα δ' ὡς Ἀημοφῶν νόστον
 ἀλύξω.

2.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ
 ΩΔΑΡΙΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ

δι' ἀνακρεοντείου καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ
 μελωδίας τινός.

Ποταμοῦ μέσον κατεῖδον ποτὲ τὸν γόνον Κυθήρης·

τοδοῖεν, cod. πλαυτοδοῖεν. — V. 111. στνγνάσοι scripsi, cod. στύχνασον, nam imperativus στύχνασον, qui propius abest, vix ferendus. — V. 113. νεφῶν scripsi, cod. λόφων.

Constantini carmen 2. Extat apud Matrangam 693, et iam ante edidit Cramer An. Paris. IV 380 sine poetae nomine. Crameri codicem notavi C, Matrangae M. Matrangae codex videtur Laurentianus esse vel potius apographon cod. Laur., quod est in bibliotheca Panormitana, nam in Addendis Spicilegii Vatic. IV 620 haec scripsit: „ibique oden et titulum (τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τὴν Δάφνην καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδου) inspexi, quae ipsissima habet Codex Barberinianus. Desunt cetera carmina Georgii in cod. Mediceo, qui tamen binas odas, quae in cod. Barber. desiderantur, prae se fert, quarum hi sunt tituli: τοῦ αὐτοῦ ὠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρεόντος καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδοῦ τινός. Initium ποταμοῦ μέσον κατεῖδον. — Τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντειον χωρὶς ἀνακλωμάτων πρὸς τινα ἐρῶντα παρθένου κατὰ ἀλφάβητον. Initium ἄγαμαι μόνον ὁρῶν σε.“ At in codice Laurentiano videtur neutrum carmen nunc legi, nam si Studemundi adnotata recte intellexi, nihil superest nisi titulus prioris carminis in pagina codicis novissima, vide ad Georgii carm. 4. Piccolos in Supplementis Anth. Gr. p. 171 dicit Matrangam hoc carmen ex cod. Laurentiano petivisse et scriptoris nomen indagavisse: at ille in Add. Spic. Vatic. videtur Georgio tribuere utrumque carmen, atque addit hunc Georgium in cod. Laur. Siculum dici, quod qua fide dixerit, nescio: fortasse haec duo carmina Constantini nomine insignita in cod. Vindob. leguntur. — In inscriptione δι' ἀνακρεοντείου

edidi, δι' ἀνακρεόντος M, δι' ἀνακρεοντεῖων Piccolos, δι' ἀνακρεόν cod. Laur. — μελωδίας scripsi, ut est in ind. Barb., μελωδιον cod. Laur.,

- ἐνενήχετο προπαίζων 1088
 μετὰ Νηϊδων χορείης·
 5 Ποταμός δὲ χρυσοδίνης
 ἔβόα, τί πυρπολεῖς με,
 τί με, παιδίον, φλογίζεις;
 ἀπ' ἐμῶν ἀπειθε δειθρων.
 Πλοκάμους χρυσοχύτους
 θαῦμα ἰδέσθαι
 10 ὁ γόνος τῆς Παφίης εἶχε κα-
 ρήνω.
 "Ὀν ἰδὼν ἐγὼ τότε" ἔσχον
 ἐπιθυμίαν κρατῆσαι,
 κρατεραῖς πέδαις τε δῆσαι,
 θαλεροῖς νέοις τε δεῖξαι·
 15 "Ὁ δὲ νόσφι τῶν δειθρων
 ὑπέφευγε προσγελῶν μοι,
 ποτὲ μὲν ποσὶ προβαίνων,
 ποτὲ δὲ περοῖς ἀλύσκων.
 Μικρὸς ἦν, ὑπόπτερός τε,
 20 πολυποικιλὸς τε μύθῳ,
 πολυδαίδαλος τὸ εἶδος,
 πολυήρατος τὸ κάλλος.
 Παῖδα οἷστοβόλον Ἀφρογε-
 νείης,
 εὐγενέων λογάδων, φεύγετε,
 κοῦροι.
 25 Γυμνὸς ἦν ἀνάρβυλός τε,
 πυρὶ δ' εἵκελος τὰ πάντα·
 ἀπὸ δ' ὀμμάτων βολάων
 φλογερὴν ἔπεμπεν αἶγλην·
 Ἐρατὴν φέρειν φαρέτην
 30 πεπυρωμένων βελέμωνων,
 ἐπὶ χρυσὸν εἶχε τόξον
 κεχαλασμένων κατ' ὤμων.
 Μικρὸν ἔχει τὸ βέλος, μα-
 κρὰ δὲ βάλλει,
 ὃν δὲ βάλη, πυρσέεις οἷστρος
 ἐλαύνει.
 35 Γλυκερὴν ὅπα προῆκεν
 διὰ τὸν πόθον λαλῶν μοι,
 λιγυρὸν μέλος λυρῶν
 καθάπερ Πιρόκην κατ' ἄλσος·
 Παλάμην ἄγαν βραχεῖαν
 40 ὑπεμεῖδία κραδαίνων·
 ἐπεδείκνυνεν δὲ ταύτην,
 προφανῶς τὸ πῦρ ἀφάσσω·
 Ἀναγαλλίδας παρήλθεν,
 ἴα καὶ κρόκους παρέπτη·
 45 Ζεφύρου πνοάς γὰρ εἶχεν 1089
 κατοπισθίους λιγείας.
 Τὸ βρέφος τῆς Παφίης φεύ-
 γετε, κοῦροι.
 ἀφανῶς τόξα πόθων ἀγκύλα
 τείνει.
 Καθάπερ ταῶς τις ὄρνις
 50 ὁ κατάστροφος πτεροῖσιν,

μελῳδοῦ Μ. In pinace Cod. Barber. inscribitur: τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον ἐρωτικὸν ἀνακρεόντιον (cod. δι ἀνακρ., scr. διὰ ἀνακρεοντείου), ὅπερ ἦσεν ἐν νεότερῃ παίζων οὔτι σπουδάζων· ἔλαβε δὲ τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελῳδίας τινὸς ἄδομένης ἐν γάμῳ. — V. 2. Κυθήρης, Μ κυθείρης. — V. 3. προπαίζων, Μ προβαίνων. — V. 4. Νηϊδων Μ, ut Hermann Epit. Doctr. Metr. 174 ed. sec. coniecit, Νηρηϊδων C. — V. 10. γόνος Μ, Ἐρως C. — καρήνω, Μ καρήνων. — V. 11. τότε, Μ ποτ'. — V. 19. μικρὸς, Hermann μικρός. — V. 23. Hermann παῖδα οἷστοβόλον φεύγετε, κοῦροι Εὐγενέων λογάδων, Ἀφρογενείης. — V. 25. ἀνάρβυλος, C ἀνάρβυλος. — V. 29. ἔρατὴν φέρειν Μ, ἔρατὰν φέρων C. — φαρέτην, Μ φαρέτραν. — V. 32. ὤμων, Μ ὤμους. — V. 33. ἔχει, Μ εἶχε. — βάλλει, Μ πέμπει. — V. 36. τὸν πόθον, Μ τῶν πόθων. — V. 40. ὑπεμεῖδία Μ, ἐπεμεῖδία C. — κραδαίνων, Μ κερδαίνων. — V. 41. ἐπεδείκνυνεν scripsi, C ἐπιδείκνυ, Μ ὑπεδείκνυε. — V. 42. ἀφάσσω, Μ ἀφύσσω. — V. 43. ἀναγαλλίδας, C ἀναγαλλίδας. — παρήλθεν, C παρίπτων. — V. 44. παρέπτη, C παρήλθεν. — V. 50. κατάστροφος, Μ κατάπτερος. —

- ὑπερίπτατο πλανῶν με,
 λιβάδων ὑπερθε παλζων.
 Ἔκαμον τρέχων, ἐλαύνων.
 ἀπεπανυσάμην διώκων.
 55 ὁ δὲ τοῖς ῥόδοις με βάλλον,
 ὑπέθειλγέ πως πρὸς οἴστρον.
 Πόσα ἄνθη ἔδραμον καὶ ῥο-
 δεῶνας,
 ὁπίσω παιδαρίου πολλὰ διώ-
 κων;
 Τὸν Ἔρωτα τὸν πλανήτην
 60 τί μάτην, νέοι, ποθεῖτε;
 μάνιης πέφυκε δῆγμα,
 νεότητός ἐστι πῆμα.
 Νεότης πέφυκε πᾶσα
 ταλακάρδιος θρασεῖα
 65 ἀκατάσχετός τε τόλμα,
 ἀτελῶν πόνων ἐρῶσα.
 Καλύνων συνῆγεν ἄνθη,
 παφέων ἐμοὶ πονεῖσθαι.
 πλατάνοισι γὰρ προβαίνων
 70 στεφάνους πλέκειν με θῆκεν.
 Δροσερὰς εἰς λιβάδας πολλὰ
 διώξας,
 τὸν Ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἐδυ-
 νήθην.
- Ἵποδὺς δ' ἐνερθε λόχμης
 σκιεροῖς ἔπαιζε δένδροις.
 75 πύματον βέλος δὲ πέμψας
 βάλεν ἡπάτων τὰ κοῖλα.
 Συνομηλίκων χορεῖα,
 συναγῆξάτε προθύμως.
 κατακαλομαι, κλονοῦμαι,
 80 ἀφανῶς τε πυρπολοῦμαι.
 Ἀνθοκόμους λιβάδας πεζο-
 πορήσας
 παῖδα πανοῦργον ἐλεῖν οὐκ
 ἐδυνήθην.
 Δότε μοι λόγον, τί ῥέξω,
 τί πάθω, τί δ' αὖ προ-
 σοίσω,
 85 τί δὲ φάρμακόν ποθ' εὖρω
 κραδίην ἐμὴν δροσίλον;
 Φάρμακον ἐξ Ἑλένης εἴ τις
 ἐφεύροι,
 ἡμετέραις φιάλαις ἐγκατα-
 μιξαι.
 Ἄκος εἰς ἔρωτ' ἀκούω
 90 ἀποδημίαν γενέσθαι.
 σὺ μένειν θέλων δὲ μάλλον
 ἕτερον τρόπον μετέρχου.
 1090 Ἀπύνους ἔανε νύκτας

V. 53. ἔκαμον M, ἔκαμον C. — V. 55. με βάλλον ut scripsi M, C ἐμ-
 βάλλον. — V. 57. ῥοδεῶνας scripsi, C ῥοδωνιῶνας, M ῥοδωνίας. —
 V. 58 huius loco M exhibet τὸν ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἠδυνήθην. vid.
 v. 72. — V. 59 et 60 om. C. — V. 61. μάνιης, M κραδίης, fort. recte.
 — δῆγμα M, δεῖγμα C. — V. 63. νεότης om. C, fort. μάνιη scriben-
 dum. — V. 64 om. C. — V. 65. τόμα, M τόλμη. — V. 68. C παφέων
 μοι πονεῖν δὲ. — V. 70. με θῆκεν, M μεθῆκεν, Hermann πλέκων μεθ-
 ῆκεν. — V. 72. ἐδυνήθην, M ἠδυνήθην, C ἠδυνήθη. — V. 75. πύμα-
 τον, C πῆματον. — δὲ πέμψας M, προπέμψας C. — V. 76. βάλεν M,
 βάλλεν C. — V. 77. συνομηλίκων, M συνομηλίκων. — V. 79. κλονοῦ-
 μαι M, κλονομένων C. — V. 81. ἀνθοκόμους, M ἀνθεκόμους. — πεζο-
 πορήσας M, πεζοπονήσας C. — V. 82. ἐδυνήθην scripsi, legebatur ἠδυ-
 νήθην. — V. 84. προσοίσω Cramer, προσήσω C, προσείσω M, fort.
 προσάσω. — V. 87 et 88 M collocat post v. 92, recte opinor, nec tamen
 aequabilitas stropharum hoc modo restituitur, sed videntur praeterea
 quatuor versus intercepti esse post v. 86, ita ut haec paenultimo stro-
 pha duodecim dimetris et cuculio, ultima octo dimetris et cuculio con-
 stet atque per totum carmen vicissim strophae dispaes adhibitae sint.
 Hermann inaequalitatem tuetur. — V. 92. μετέρχου, M μετέρχη. —

μετ' Ἀχιλλέως ἑταίρων, 100 τὸν Ἔρωτα συλλαλοῦντα.
 95 σὺν ἀηδόσιν λιγείαις Τῆς Παφίης τὸ βρέφος φεύ-
 μελιηδέα προσάδων. γετε, ποῦροι,
 Ἐδάην πόθον τὸ φίλτρον, λαμπάδα καιομένην χερσὶ κο-
 ὀδὸν οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων, μίζει.
 δότε μοι συνοιμοδίτην

3.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ

χωρὶς ἀνακλωμένων, πρὸς τινὰ ἑρῶντα παρθένου, κατὰ ἀλφάβητον.

Ἄγαμαι μόνον ὁρῶν σε ὀπόση χάρις, ἔπελθε·
 ἀγλαὸν φέρουσιν εἶδος· Μία μοι παραμυθία,
 Βέλεσιν ἔρωτος, οἶμοι, φάος ὁμμάτων ἐμῶν τε.
 κατὰ καρδίας ἐδήχθην. 25 Νενικηκυῖά περ ἄκρως
 5 Γέγονας λίθος μαγνήτις, ἔπεσι, χάρισι, τάξει,
 ἀνέρας ἄγουσα πάντας· Ξένον οἶον ἀνγαζούσας
 Δέομαι, κόρη, καλῶ σε κόρας ἀπάσας ἐν εἵδει.
 σὺν ὀλοψύχῳ θελήσει. Ὅ μὲν οὖν Ἔρως ἀνῆψε,
 Ἐπὶ σοὶ γέγηθα χαίρων, 30 σὺ δ' ὕδαρ μέσον φλογός που·
 10 παννπερτάτη γυναικῶν. Περιεκράτησε φεῦ μου,
 Ζιζάνια ταῦτα, φίλε, φρένας ἐξέκοψε, γυῖα.
 ὄφις πονηροτάτου. ῥίς ἅμα γνάθοις γελᾷ σου
 Ἦλοι μοι τάδε καρδίας ἐπίχαρι τοῖς ὁρῶσι.
 πεπτρωμένοι δοκοῦσιν. 35 Συνεμειδίασε τούτοις
 15 Θανατηφόρα ποθοῦντι ὀφρύες, μέτωπα, πῶγων·
 τὰ λελεγμένα τυγχάνει. Τὰ ῥοδόχροά τε χεῖλη,
 Ἴνα τί λόγους προσάγεις στόμα λευκότης ἐπανθεῖ.
 ἀπάδοντας, οἷς προσάγω; Ἵπεμειδίασε πάντα
 Κερρατηκυῖα χερὸς με 40 ἀνέρι φῖλα λαλοῦντι,
 20 μεγάλα παρηγορήσεις. Φρονιμωτάτῳ λογίῳ,
 Λιγυρῶς δ' ἅμα λαχοῦσα, ἀγλαῶ, σοφῶ, μεγίστῳ.

V. 94. ἑταίρων, M ἑταῖρε. — V. 98. ὀδὸν οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων scripsi, legebatur ὀδὸν δ' οὐδαμῶς ἐπέγνων. — V. 99. συνοιμοδίτην M, ut Hermann coniecit, συνομοδίτην C. — V. 102. χερσὶ, Hermann χειρί.

Constantini carmen 3. Extat apud Matrangam 696, est autem manifesto ab alio quo compositum neque in indice cod. B comparet. Nolui quidquam mutare; est diverbium, nam v. 11—16 virgo loquitur, sed novissima poematis pars, ubi cum alia, tum maxime v. 46 offendunt, plane obfuscatu est semibarbari scriptoris infantia.

Χάρισιν ἄμα χορεύων   ἐπισυνάγων ἐρῶ σῇ.
 χρύσειον βλέπω τὸν ὄρμον,   Ὡς λόγος δίδωσιν ὦτα,
 45 Ψυχαγωγίαν ὀλίγην   ὁ πόθος δ' ἄλυτος ἔστω.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

1091

Ἀνακρεόντειον

Εἰς Θεοκρίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

1.

ἀργυρόπεζα Θεῖς, χάσμα τεκόντων,
 ποῦ κατέδυσ λέγε μοι; ναὶ λέγε, τέκνον.
 κάλυκας παρθενίδας, καὶ κρίνα θεῖα,
 ῥόδα, νάρκισσον ἔχων, πῶς κόνιν ἔσχον;
 5 ἢ πάρος ἀνθοφόρος, σῆψιν ἐφεῦρες,
 εἶδ' εἰ λαμπομένη νύκτα βαρεῖαν.
 ἔλκεσί πεπλον ἔχεις παρθένον, Ἄιδη,
 ἐρατὴν, σεμνοτάτην· παμφάγε, τέρπον.
 ὑψίμεδον, κατέχοις νῦν Θεοκρίστην
 10 καλλιχορον σκίον θεῖον ἐπ' ἄλσος·
 ἀθανάτους στεφάνους ἄθλα παράσχοις,
 ὑψιμέλαθρα πόλου, δέσποτα, δειξαις.
 φάσμασι μὴ φθονέης νυκτεροφύτοις
 θυμὸν ἐμὸν βαλέειν ἢ δὴ γελῶσα·
 15 βαλσαμόπνευστον ἔαρ, ναρδοροδόπνου,
 πῶς δυσάπνου ἐφάνης; εἰπέ, τί τοῦτο;
 κινναμόβλαστον ἔχων ὄρηκα κούρην,

V. 43. Piccolos χαρίτεσσι συγχορεύων, et v. 46 ἐπισυνάγων ἐρώσῃ.

Leontis carmen 1. Extat apud Matrangam An. 561, qui inscrip-
 sit Λέοντος τοῦ μαγίστρου ἐπιτύμβιον εἰς Θεοκρίστην τὴν θυγατέρα
 αὐτοῦ, in indice est τοῦ αὐτοῦ ἀνακρ. εἰς τὴν αὐτὴν, vide supra p. 340.
 Strophæ binorum versuum in codice distinctæ sunt. — V. 3. παρθενί-
 δας, non opus correctione παρθενίδος, cf. Pollux VI 106. — κρίνα, B
 κρίνα. — V. 6. εἶδ' εἰ B, Matranga εἶδεσι. — V. 7. Ἄιδη B, non Ἄιδη.
 — V. 8. παμφάγε Matranga, B παλφάγε. — V. 10. ἐπ', malim ἄν' vel
 ἐπ'. — V. 11. ἄθλα, B ἄθλα. — V. 12. δειξαις, B δειξαις. — V. 13.
 φθονέης Studemund, B φθοναίης. — νυκτεροφύτοις Studemund, B νυκτε-
 ροφύτοις. — V. 14. ἢ δὴ, B ἢ δὴ. — V. 15. ἔαρ, quod alias quoque le-
 gitur, servavi. — V. 16. δυσάπνουν scripsi, B δυσώπνου. — εἰπέ, τί,
 B εἰπέτι. — V. 17. ὄρηκα B, Studemund ὄρηκα.

σαπροτάτην ὁρώω τήνδε πρὸς οὐδας·
 τὰ δίκης παντεφόρου κέντρα με τύπτει,
 20 διόπερ δακρυπόνους νύκτας ὑφέλω.

2.

Εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

Ἀπὸ πασσάλου καθεῖλον	κυμβαλόφωνα μέλη δέχυνσο
λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν,	ταῦτα.
δροσερὰν κόρην νοήσας	Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται,
ὑπὸ παστάδα γλυκεῖαν.	20 μάθε πῶς ἔρωξ ἔρᾳται·
5 Ἄμ' ἄρ' οὖν τοὺς στεφάνους	Χαρίτων χάριν λαβοῦσα
πλέξατε πάντες, 1092	χάριν ἀντίδος μεγίστην.
ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε,	Ἦλιε, φῶτοφόρον σύζυγον
κοῦροι.	εὗρες,
Βλέπε τοῦ πόθου τὸ κέντρον,	κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὅθεν
βλέπε τοῦ πόθου τὸ πληκ-	ῥσμα.
τρον·	25 Ἐθέλω, θέλω χορεύειν,
θέλε τὴν φλόγα δροσίξειν,	ἐθέλω κρότους ἐγείρειν,
10 δροσερὸν πόθον φλογίζειν.	γαμικὸν μέλος προσάδειν,
Δαφνοφόρους θαλάμους καὶ	ἵνα πᾶς βλέπων συνάδῃ.
ῥοδοπλόχμους	Εὐχρος ἀγλαΐη, χρώματος
ἐλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχυνσο	ἄνθος,
νύμφην.	30 ἄνθει μαργαρέω σώματος
Δότε μοι ῥόδον φορήσαι,	αἴγλη.
δότε μοι νάβλαν δονῆσαι·	Λογικοῖς μέτροισι μέλψω
15 ἄφες ὥς φιλῶ κροτήσω,	σοφίης ἄγαλμα θεῖον·
ἄφες ὥς θέλω χορεύσω.	λογίων σοφῶν γὰρ ἄρτι
Ἰμερόφωνε κόρη, χρύσειον	Χάριτες πάλιν γελῶσιν.
ἔρνος,	

V. 18. B ὁρώω et προσοῦδας. — V. 20. δακρυπόνους, fort. δακρυόους.

Leontis carmen 2. Extat ap. Matrangam 561. Inscribitur in B λέοντος μαγίστρον ἀνακρέοντ'. εἰς τὸν κτλ. — V. 5. ἄμ' ἄρ' οὖν, B ἀμαροῦν — V. 7. ῥόδον B, non πόθον, ut olim edidi. cf. 5, 33 seq. — V. 11. 12 repetuntur 3, 5. 6, sed requiritur utroque loco δαφνοφόροις θαλάμοις καὶ ῥοδοπλόχοις, ut est 5, 37 παστάσιν ἀργυρέαις καὶ ῥοδοπλόχοις ἐλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχυνσο νύμφην. Ceterum hic B θαλάμους et ἐλκεσίπεπλον. — V. 13 seqq., cf. 5, 9 seqq. — V. 17. χρύσειον, B χρυσίον. — idem v. 20 ἔρᾳται, v. 23 ἦλιε et εὗρες. — V. 24. κρουσίλυρον, B κρουσόλυρον. — ῥσμα, B ἄσμα. — V. 25. χορεύειν B, χορεύειν Matr. — V. 27. B προσάδειν et deinde συνάδῃ. — V. 35.

35 Ῥοδόεις, ἱμερόεις, λευκοκρι- νόχρους, θαλέθων θάμβος ἔχων νυμ- φίος ἔστιν. Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας λύραν Ὀρφείως τινάσσω, στεφάνοις ἄνακτα βάλλων, 40 ὅτι καλὸν ἔστι θαῦμα. Μειλιχόθυμον ἔαρ, κάλλος ἑῶν, ξυνοτερπές τι φάος πᾶσι φα- άνθης. Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα ποτὶ σὰς κόμζε κοίτας, 45 ὁ ἔρως ὅπως συνῶν σοι νομίμοις πόθοις δαμάσση. Ξανθόκομος, ῥοδόχρους παῖς ἀνεδείχθης, τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερ- ήρθης. Γλυκερὴν ὄλην χορείην 50 φιλόμολπον εὐρον ἄρτι· διὸ καὶ κλάδους γελῶντας κατέχων, τρέχας τινάσσω. Ἐρατὴ Πηνελόπη, δώματος ἄστρον,	νεκταρέοισιν ἱοῖς πασιάδα φαίνω. 1093 55 Ὁ ἔρως βέλη τιταίνων, ὁ πόθος φύσεις συνάπτων, καλύνων χάριν παρέξει ῥοδοδακτύλου λοχείας. Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε χορεία, 60 χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφι- πολοῦσα. Φλογερὰν ἔχεις φαρτέτην, φλογέοις τύπηθι κέντροις, ἵνα σὰς φρένας λιπαίνεις, ἵνα πᾶν μέλος γλυκαίνεις. 65 Ἐπέων ἡδυτάτων ἰδμονες ἄνδρες τὰ ποσίκρουστα μέλη ῥυθμο- νομεῖτε· Μακάρων ἄνασσα τέκνον, Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος· εἴ τις οὐκ ἔχει σε θαῦμα, 70 λιθίνας φρένας κομίζει. . . . .
--	---

λευκοκρινόχρους B, λευκοκρίνοχρους M. — V. 37 seq. cf. 5, 28. — V. 38. λύραν correpta ultima usurpavit, ut 5, 4. Constant. 1, 4. — V. 40. ἔστι, B ἔστι. — V. 42. ξυνοτερπές τι, B ξυνοτερπέσι, cf. 4, 55 et 5, 55. — V. 44. ποτὶ σὰς, B ποτισας. cf. 5, 46 seq. — V. 45. B συνῶν — V. 46. B δαμασση. — V. 48. ὑπερήρθης B, ὑπερήρθης M. — V. 49 seq. cf. 5, 21 seq. — γλυκερὴν, ly B in rasura. — V. 50. εὐρον, B εὐρον. — V. 54. νεκταρέοισιν ἱοῖς, B νεκταρέοις ἱνίοις, quod etiam 5, 31 legitur haud dubie corruptum; emendaverunt Piccolos et Studemund. cf. Pindari dithyr. 53, 15 φντὰ νεκτάρεια. — V. 55 seq. cf. 5, 57 seq. — ἔρως, B ἔρως. — V. 58. λοχείας, C λοχείαις. — V. 59. 60 repetuntur 5, 19. 20. — χρυσορόφοις scripsi, legebatur utroque loco χρυσοφόροις. — V. 61 seq. cf. 5, 51 seqq., sed nihil novi. — V. 63. B a pr. m. ut videtur φραῖνας. — V. 65. B ἡδυτάτων ἰδμονες. — V. 67 seqq. cf. 5, 61 seq. — V. 70. B λιθίνας. Deinde cuculium deesse significavi, nisi forte plura praeterca omissa sunt.

3.

Εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

Ἀνὰ τὴν πόλιν, πολῖται,	Νομίμως Λέων ποθήσας
βροτέῃ χάρις κεχύσθω·	20 ξεναγεί γάμῳ πολίτας·
γαμικὸν μέλος δονεῖσθω,	ὄθεν, ὦ φίλοι παρόντες,
δροσερὰ κόρη στεφείσθω.	παρὰ παστάδα τρυφᾷτε.
5 Λαφνοφόρους θαλάμους καὶ	Εἴσιθι, χαῖρε, κρότει ξαν-
δοδοπλόχμους	θόπαις φύλον,
ἐλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνυσο	ἀργυρόπαστα κύκλῳ δώματα
νύμφην.	βαῖνε.
Ἐπὶ χρυσόπαστον οἶκον	25 Ῥοδέην φύσιν συνεύνου
ζαθέῃ κόρῃ βαδίζει,	σύ, Λέων, παραγκαλίζει·
χαριτοβλέφαρος ἄρτι	τὰ πόθου βέλεμνα τοῖνυν 1094
10 θαλερῷ νέφ πλακεῖσα.	ὑποδύς, τρύγα τὰ μῆλα.
Ἰμερόφωνε κόρη, χρύσειον	Ἥλιε, φωτοφόρον σύζυγον
ἄστρον,	εὗρες,
εὐγενόφωνα μέλη δέχνυσο	30 ἀστέρας εὐστεφείας παιῖδας
ταῦτα.	ἐνέγκοις.
Ἴδε πῶς ἅπαντα χαίρει,	Φέρε λαμπάδας κομίζων
καλὸν ὥς ἔαρ δὲ λάμπει	χαρίεν μέλος προσοίσω·
15 λογάδος γάμῳ φερίστῃς	ψόγος οὐδαμῶς γάρ ἐστι
μετὰ κυμβάλων προθύμῳ.	νομίμους γάμους λιγαίνειν.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες	. . . . .
ἄνδρες,	. . . . .
τὰ ποσίκρουστα μέλη δεῦτε	
τελεῖτε.	

4.

Εἰς τὸ λοετρὸν τὸ ἐν τῇ βασιλείῳ ἀνλῇ ὑπὸ Λέοντος τοῦ αὐτοκράτορος οἰκοδομηθέν.

Ἀνὰ τὴν πόλιν δονεῖτε μέλος ὀργάνων τί τοῦτο;

Leontis carmen. 3. Extat apud Matrang. 564. Inscribitur in B ἕτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ μαγίστρου λέοντος εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Α., et similiter in Pinace: ἕτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Α. — V. 3. B δονεῖσθω. — V. 12. εὐγενόφωνα vix integrum, fort. παρθενόφωνα, cf. 2, 18 et 5, 2. — V. 17. B ἴδμονες. — V. 18. B τελεῖται. — V. 20. B γάμῳ. — V. 23. ξανθόπαις φύλον expedire nequeo, cf. 2, 59. 5, 19 Piccolos ξανθοπεδίλῳ. — V. 26. Λέων B, Matranga Λέον. Deinde fort. παραγκαλίζον legendum. — V. 29. B ἡλιε. — V. 31. λαμπάδας B, λαμπάδος Matranga. — V. 35. Cuculium intercdisse notavi.

Leontis carmen 4. Extat apud Matrangam 565, ubi inscribitur

- λεγέτω τις, ὃς διέγνων,
 φρασάτω τις, εἵπερ οἶδεν.
 5 Βασιλεὺς Λέων ἐπ' ἔργοις
 φρένα Δαιδάλου παρῆλθε.
 λιγυρὰν χέλυν τινάξω
 παταγοσφύρῳ χορεῖα.
 Γεγανωμένοι πολῖται
 10 περὶ τὴν θέαν μολεῖτε,
 λοτρῶν δόμους ὁράτε,
 μέλος ὀργάνων κροτεῖτε.
 Δόμος ὡς πόλος φαάνθη·
 ἀλαβαστροχρυσομόρφους
 15 κυκλικῶς λαίγγας ὄψει·
 μετ' ἀγαλμάτων γὰρ ἄρτι
 Ὁ φρεσὶ καὶ σοφίῃ κῦδος
 ἀφύσσεας
 ἐσθλοπόνους καμάτους ἐκτο-
 λυπεύει.
 Ἐπὶ τὰς πύλας δὲ βάντι
 20 πρόδομος μακρός σε κρύ-
 ψει·
 ὅθι δὴ χάρις προλάμπει
 γλυφικῆς τέχνης τι θαῦμα.
 Ζαθέων ἐκεῖ γερόντων
 ἀπιδῶν θέας θεάσῃ,
 25 ζαμενεῖς κλόνους, σφαγὰς τε
 πολέμων ἐγερσιθύμων.
 Θολοκογχόχρυσον ἔργον
 ἐν ὑποστόοις διαύλοις
 ἔρατοῖς ἰδῶν, καλύψεις
 30 φαέων βολὰς σαόζων.
 Ἰθάτων θερμοβόλων ρεῖθρα
 προχεῖται
 καθαρὰ προῖκα· πόλις δεῦρο
 γενοῦ μοι.
 Ἰδίως θέαν Γεούχου
 ἐπὶ τὴν πρόκογχον ὄψει,
 35 ῥοδέην φύσιν φοροῦσαν,
 ἕλφος ἐν χερσὶν κρατοῦσαν.
 Καλύκων χάριν προπέμπει
 Βασίλισσα κεῖθεν αὐθις,
 γλυκερωτάτοις προσώποις 1095
 40 ῥοδέην φνὴν φοροῦσα.
 Λόγος οὐ γράφει τὸ κάλ-
 λος·
 φιλάδελφε, τίς σε γράψας
 ἐριθιλὲς ὥσπερ ἔρνος
 ἀνέθηκεν εἰσορᾶσθαι;
 45 Μετὰ τὴν θέαν δὲ τήνδε,
 ποταμῶν θείας χαράξας
 φοβεροστροφούς προσώποις
 μετρικὸν ἔγραψεν αἴνους.
 Λόγματα θεολόγα γράψατε,
 κοῦροι·
 50 ζαθέων ἐκ στομάτων ὄμβρος
 ἐπέστη.

in B ἕτερον ἀνακρεόντ' . . τοῦ αὐτοῦ μεγίστου λέοντος εἰς τὸ κτλ. —
 — V. 2. B τὶ τούτω. — V. 3. B τίς. — V. 6. B φραῖνα. — V. 8. B
 πατογοσφύρῳ χορεῖα. — V. 9. γεγανωμένοι B, γαγαν. Matranga. —
 V. 10. B μολεῖται et deinceps ὁράται, κροτεῖται. — V. 14. ἀλαβαστρο-
 χρυσομόρφους Piccolos, B ἀκροβλαστο. — V. 15. κυκλικῶς obscurum,
 fort. γλυφικῶν scribendum, cf. v. 22. — V. 16 insolens, quod ana-
 creonteī versus cum cuculio arcte coherent. Ceterum in hoc carmine
 secunda pariter atque novissima strophæ triade constat, reliquæ qua-
 ternionibus, si nihil est a librariis peccatum. — V. 17. B σοφίῃ et
 ἀφύσσαι. — V. 20. πρόδομος B, πρόδρομος Matranga. — V. 21. δὴ,
 B θη. — V. 22. τι scripsi, B τὸ. — V. 24. ἀπιδῶν B, ἀπιδῶν, quod
 olim edidi, non convenit, conieci ἀσπιδῶν, ut clypei clarorum viro-
 rum imagines exhibentes intelligantur. — θεάσῃ, θεάσῃ B, non θεάσ-
 σει ut Matranga dicit. — V. 26. ἐγερσιθύμων B, ἀγερσιθύμων Matr. —
 V. 28. ὑποστόοις scripsi, legebatur ἀποστόοις. — V. 29. B ἰδῶν. —
 V. 33. B ἰδίως. — V. 35. B φύσιν. — V. 42. B φιλάδελφε. — V. 51.

- Νεπόδων ἄγρην θεάσῃ
 καλάμφ, βρόχῳ τε, κύρτῳ·
 ἐπὶ νῆσον αὐτὴν ἐκάστην
 ἐρατὴν τράπεζαν ὄψει.
 55 Ξενοτερπὲς ἄλλο θαῦμα,
 ὅτι πηγόρειθρα κάλλι
 πολύμορφον εἶδος ἔσχεν
 κορικὴν χάριν φοροῦντα.
 Ὁ θυρῶν ψόφος δὲ τέχνη
 60 πολύμουσον ἄσμα πέμπει,
 τὸ δ' ἔπος λέγει τό, δόξα,
 βασιλεῦ ἄναξ, μεδόντων·
 Παρὰ Λεσπότου ποσὶν δὲ
 χλοεροῖς κλάδοισι νύξει
 65 μελοτραυλόφωνος ὄρνις
 λυροκαλλίμοιπα τρύζων.
 Ψευδαλέων ἐπέων ῥίψατε
 λέσχην,
 τεχνικῶν νῦν λογίων δράξατο
 Λέων.
 ῥόος ὑδάτων ἀπείρων
 70 μέλος ὀργάνων προπέμπει
 ἀφανῶς, ἄνευ κρατοῦντος,
 βασιλεῖ πλέκων τὸν αἶνον.
 Σοφίῃ δράκων ἀνέρπει,
 ὁ λέων μέγα βρυχάται,
 75 γέρανος δὲ σαπιρόχρους
 ἐπικλαγγάσασα τέρπει.
- Τανύερνος αὐτίς ὄρηξ
 φορέει γένη λυρώδη
 λυγρὸν περικροτοῦντα
 80 ἀπὸ χρυσέων πετήλων.
 Ὑπὸ τὴν μέσσην δὲ λάμπει
 ὑδάτων ἐν ὀκταπόγχῳ
 πολύθερμον οἶδμα ῥεῦμα,
 ἄκος οὐ μικρὸν νοσοῦσιν.
 85 Πῶλος ὁ κυκλοφόρος γῆθ',
 ὅτι Λέων
 ἄτροπα φωτοφόρων νήματα
 δέρπει.
 Φοβερὸν, φίλοι, θέαμα,
 γρυπὸς ἄσθμα νῆμα βάλλει
 πυριλαμπές, ἐκφοβῶν περ
 90 βροτέην φύσιν παρόντων.
 Χάριν ἀπλέτου δ' ὑγείας
 πολύλοντρον ἔσχε κάλλος,
 μερόπων νόσους ἄλεῦον,
 δυνάμεις ἐπιβραβεῦον.
 95 Ψεκάδων ἀφ' ὑγροθέρμων
 μελέων τόνος παρέλκων
 παλίνορσον εὖρε ῥῶσιν
 μακρὸν εἰς χρόνον νεάζων.
 Μεδέων ῥητορὴς ἦλθεν εἰς
 ἄκρον·
 100 ἀτέχων ὦ λογίων φεύγετε
 πλάσται.

ἄγρην B, ἄγραν Matranga. — V. 53. B ἐκάστην, sed mox ὄψει. —
 V. 55 vide ad 2, 42. — V. 57. B πολύμορφον. — V. 61. B ἔπος λέγει
 το. — V. 64. B νύξει. — V. 75. γέρανος δὲ, B γεράνος δε. — V. 76.
 ἐπικλαγγάσασα B, non ἐπικλαγκάσασα, ut Matr. — V. 78. γένη λυρώδη
 B, γένει λυρώδη Matranga. — V. 82. B ὀκτακ. et v. 84 ἄκος, v. 88
 ἄσθμα. — V. 83. ῥεῦμα adscriptum fuit ad explanandum οἶδμα, quod
 interpretamentum aliud germanum vocabulum expulit, fort. ῥῶσιν. —
 V. 87. Legebatur φοβερὸν θέαμα, φίλοι, correxit Studemund. — V. 89.
 ἐκφοβῶν, requiro ἐκφοβοῦν, nisi structuram κατὰ σύνησιν statuamus.
 — V. 93. ἄλεῦον et v. 94 ἐπιβραβεῦον scripsi, B ἀλεύων et ἐπιβρα-
 βεύων. — V. 96 seq. vitium contraxerunt, conieci μελέων τόνους περ
 ἔλκων. — V. 100. φεύγετε, B φεύγεται.

5.

1096

Εἰς τὴν Ἀγούστην Ἑλένην Κωνσταντίνου τοῦ νέου σύζυγον.

<p>Ἡδύκομον, ῥοδόχρουν, χρύ- σειον ἄνθος, παρθενόφωνα μέλη δέχυνσο ταῦτα. Ἄπ' ἐμῶν δόμων κατέσχον λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν, 5 δροσερὰν κόρην νοήσας ὑπὸ παστάδα γλυκεῖαν. Δαιδαλέους θαλάμους ἡδ' ὑμεναίους νυμφιδίους ὁρώ καὶ ῥόδα φαίνω. Δότε μοι ῥόδον φορῆσαι, 10 δότε μοι νάβλαν δονῆσαι, ἄφες ὥς θέλω χορεύσω, ἄφες ὥς θέλω κροτήσω. Ἀμαράντους στεφάνους πλέ- ξατε πάντες, ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε κοῦροι. 15 Ἐθέλω, θέλω χορεύειν, ἐθέλω μέλη λυγίζειν, γαμικὸν μέλος προσάδειν, ἵνα πᾶς βλέπων συνᾷδῃ. Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε χορεῖα, 20 χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφι- πολοῦσα. Γλυκερὴν ἐφεῦρον ἄρτι φιλόμολπον ὧδε τάξιν·</p>	<p>διὸ καὶ κλάδους γελῶντας κατέχων τρήχας τινάσσω. 25 Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες ἄνδρες, τὰ ποσίκρουστα μέλη θυθμο- νομεῖτε. Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας, λύραν Ὀρφείως κροτήσας, στεφάνοις ἄνακτα βάλλω, 30 ὅτι καλὸν ἐστὶν ἔρνος. Νεκταρείοισιν ἴοις στέψατε νύμφην, ἐρατὴν νῦν Ἑλένην χάσμα τε- κόντων. Βλέπε τοῦ ῥόδου τὸ κέντρον, βλέπε τοῦ πόθου τὸ πλη- κτρον, 35 θέλε τὴν φλόγα δροσίξειν, δροσερὸν πόθον φλογίζειν. Παστάσιν ἀργυρέαις καὶ ῥο- δοπλόχμοις ἐλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχυνσο νύμφην. Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται, 40 μάθε πῶς ἔρως ἐράται, Χαρίτων χάριν λαβοῦσα, χάριν ἀντίδος γλυκίστην. Ἦλιε, φωτοφόρον σύζυγον εὖρες,</p>
---	--

Leontis carmen 5. Extat ap. Matrangam 568. — B τοῦ αὐτοῦ
εἰς τὴν Ἀγούστην κτλ. — V. 2. παρθενόφωνα B, non παρθενόφωνα,
ut Matr. — V. 5. B δροσερᾶν. — V. 6. παστάδα, B παστάδας, cf. 2, 4.
— V. 9. B φορῆσαι. — V. 10. νάβλαν, B ναύλαν. — V. 16. λυγίζειν
scripsi, B λυγίζειν, sed l e corr. — V. 17. γαμικὸν, B γαμικῶν. —
V. 19. B χορεῖα. — V. 20. χρυσορόφοις scripsi, B χρυσοφόροις — V. 21.
ἐφεῦρον B, non ἐφευρών, ut Matr. — V. 22. B ὧδε. — V. 29. βάλλω
Piccolos, B βάλλων. — V. 31. νεκταρείοισιν ἴοις, B νεκταρείοις ἐνόις,
vide ad 2, 54. — V. 33. ῥόδου B, non ῥόδον ut Matr. — V. 37. ἀργυ-
ρέαις, B ἀργυραίοις. — V. 38. δέχυνσο, B δέξεο. — V. 40. B ἔρως ἐρά-

κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὅθεν ἄσμα.	Ὁ ἔρως βέλη τιταίνων, ὁ πόθος φύσεις συνάπτων, καλύκων χάριν παρέξει
45 Ἀπαλὴν κόρην λαβὼν γε ποτὶ σὰς κόμιξε κοίτας, ὁ ἔρως ὅπως συνῶν σοι νομίμους πόθους διδάξει. 1097	60 ῥοδοδακτύλου λοχείας. Ξανθότριχος, ἀνθόπνους παῖς ἐφ' ἀνθης,
Ἰμερόφωνε κόρη, ποικίλον ἄνθος,	τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερ- ήρθης.
50 κυμβαλόφωνα μέλη προσφέρω, δέχου.	Μακάρων τέκνον τοκήων, Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος·
Φλογέην ἔχεις τὴν φύσιν, φλογέοις τύπηθι φίλτροις, ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνεις, ἵνα πᾶν μέλος λαίνοις.	65 ὅστις οὐκ ἔχει σε θαῦμα, λιθίνας φρένας κομίζει. Ῥοδόεις, ἰμερόεις, λευκοκρη- νόχρους
55 Ξυνοτερπές τι φάος πᾶσι φράνθης, μειλιχόθυμον ἔαρ, κάλλος ἔῶν.	θαλέθων Κωνσταντίνος νυμ- φίος λάμπει.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

εἰς τὰ Βρουμάλια Κολούθου τοῦ γραμματικοῦ.

Σοφίης ἔλαμψεν ὥρη, χρόνιοι λόγοι δονοῦνται,

ται. — V. 44. κρουσίλυρον scripsi, B κρουσόλυρον, non κρουσόλυρον, ut Matr. — V. 45. B ἀπαλὴν. — V. 46. B ποτισας. — V. 47. B συνῶν. — V. 48 διδάξει Piccolos, B διδάξει. — V. 50 versus clausula numero adversatur, quemadmodum v. 68. — V. 51 nolui tentare, cf. 2, 61. — V. 53. 54 rectius φρένας λαίνοις, et μέλος γλυκαίνεις dixeris, sed λαίνοις in utroque versu numero adversatur, quamvis longe sit aptius, quam quod 2, 63 legitur λιπαίνεις. Videtur neuter locus integer, poeta scripserat et hic et illic:

ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνεις,
ἵνα πᾶν μέλος λιγαίνεις.

Piccolos γλυκαίνης et λαίνης requirit. — V 55. ξυνοτερπές, B ξενοτερπές. — V. 56. μειλιχόθυμον B, μελίχοθυμον M. — V. 58. φύσεις, B φύσις. — V 61. ἀνθόπνους, B ἀνθόπνους. Versus numeri insolentia offendit. — V. 63. τοκήων Piccolos, B τοκείων. — V. 67. B ἡμερόεις. — V. 68. B νυμφίος.

Adespoton hoc carmen extat apud Matrangam 571; inscribitur in B εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ, unde olim Acólutho attribui, sed verissime monuit H. Weil (Revue critique 1870, p. 401 seq.) carmen non esse Acóluthi, qui dicitur, grammatici, sed in eius honorem a discipulo aliquo compositum, quemadmodum aliud Anacreonteum inscribitur Ἀέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου εἰς τὰ βρουμά-

- ὄθεν ὥς χρόνος κελεύει
 πάλιν ἐν λόγοις χορεύω.
 5 Ἐλικῶνα νῦν ἀμείψας
 φαέθων ἄναξ Ἀπόλλων,
 Ἐλικῶνα τοῦτον ἔγνων,
 σοφίης φάος κομίζων.
 Ἐπὶ σοὶ σοφὴ Κυθήρη
 10 μετὰ Παλλάδος χορεύει·
 ἔριδος τρόπους πατοῦσαι
 φιλήης νόμους κρατοῦσι.
 Σοφέ, γραμμάτων ἀνάσσεις,
 ἔλαχες λόγων τὰ πρῶτα·
 15 μετὰ γὰρ σὸν οὖν τὸ κάππα
 τότε τῶν λόγων τὸ γράμμα.
 Χάριτες λόγοις γελῶσιν,
 ὅτε γράμμα σὸν προλάμπει.
 Φάος ἐκ λόγων προῆλθε 1098
 20 σκοτόεν νέφος καλύπτων,
 ὅτε τοῦ σοφοῦ τὸ γράμμα
 Χαρίτων χάρους ἐγείρει.
 Σοφίης ἄναξ Ἀπόλλων,
 καλέειν κύκνον δοκεῖ μοι,
 25 ἵνα τὸν σοφὸν προσέλπη
 λιγυραῖς φάρυγξι κύκνος.
- Κρατέων, Ὅμηρε, μύθων,
 ἐπέων δὲ Μοῦσα, τέχνη
 σοφίης ἄνακτα μέλπον,
 30 ὅτι σὸν πέφυκεν ἄνθος.
 Στέφανον φέρουσιν ἄνθος,
 Χάριτες λόγοις γελῶσιν.
 Θρασὺς ὥς νέος προῆλθον,
 νόμον Ὁρφέως λιγαίνων,
 35 Φαέθοντι φῶς κομίζων,
 ὅτε σοὶ λόγους κομίζω.
 Δότε μοι κρότους τὸ θάρος,
 ἀφρόβως θέλω χορεύειν,
 ἵνα τὸν λόγων κρατοῦντα
 40 λογικοῖς μέλεσσι μέλπω.
 Ὅτε σὸν πάρεστιν ἡμαρ,
 λογικαὶ πάρεισι Μοῦσαι·
 στέφος ἐκ λόγων κρατοῦσαι
 λογικοὺς στέφουσι πάντας.
 45 Λογικὴν πᾶσαν ἔχεις, ἄφθονε,
 νίκην,
 φθονερούς ἐξελάσας, εὖστοχα
 βάλλων.
 Δότε μοι, φίλοι, τὸ θάρος·
 ὁ λόγων ἔρως γὰρ ἄρτι

λια τοῦ Καίσαρος Βάρδα. Idem Weil sagaciter perspexit nomen hominis Κολοσύθου esse scribendum, nam v. 15 nomen eius a littera K inchoari mediamque syllabam ΛΟ esse; quapropter etiam nomina Καλλιόπη v. 52 et Κύπρις v. 70 cum isto componuntur. Denique Weil probabiliter coniecit hunc grammaticum Coluthum non esse alium, quam epicum poetam Lycopolitam (cf. carmen v. 27 seq.), quem constat saeculo VI ineunte Anastasio imperante vixisse, ita ut eidem aetati haec cantilena adscribenda sit. — Offensioni est, quod saepe parum commode aut iusto ordine sententia instituta absolvitur, sed ambigo, utrum librarii socordia has dederit turbas an scriptoris infantia sit culpanda, qui fortasse primum hoc rudimentum artis edidit. Etiam numerorum conformatio insolens, siquidem disparibus intervallis cuculii loco bini dimetri interseruntur, semel vero solomni more trimetri comparent v. 45. 46. — V. 4. χορεύω, fort. χορεύσω. — V. 15. κάππα, nescio an κόππα scripserit. — V. 16. μετὰ τῶν non ausim tentare, quamquam ἔπεται convenientius. — V. 18. προλάμπει Matranga, B προλάμπει, nolui προλάμψη scribere. — V. 21. ὅτε scripsi, legebatur ὅτι. — V. 23. Ἀπόλλων, malim Ἀπολλόν. — V. 26. φάρυγξι B, φάραγξι Matranga. — V. 28. τέχνη B, τέχνη Matranga. — V. 31. Στέφανον φέρουσιν ἄνθος, corrigendum puto στέφ. φέρουσι Μοῦσαι, erroris origo manifesta. — V. 34. νόμον scripsi, legebatur νόον. — V. 36. σοι, B σύ. — V. 40. μέλεσσι, B μέλει sicut infra v. 61. — V. 41. σὸν, B σῶν. — V. 46. φθονερούς scripsi, B φθονερού,

κραδίην ἐμὴν προσῆγε	πέλαγος λόγων περήσει.
50 σοφίης φίλον γεραίρειν.	Ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην
Μέλος Ὀρφέως με βάλλει·	ἀρετὰς σοφοῦ βοῆσαι.
τάχα μητέρος τὸ γράμμα,	65 Ἀπὸ σῶν λόγων προῆλθον,
ἅμα καὶ σοφοῦ λιγαίνων,	ἵνα σοὶ τεοὺς προσάξω,
λογικὴν λύρην τινάσσει.	σοφίην ὅλην γεραίρων·
55 Φαέθων ὁδοὺς σελήνης	σοφίης μόνος γὰρ ἄρχεις.
ποθέει τὰ νῦν ὀδεύειν·	Παφίη τὰ νῦν χορεύει,
Φαέθοντα γὰρ δοκεύει	70 ὅτι καὶ Κύπρις καλεῖται·
σὲ τὸν ἐν λόγοις φανέντα.	ὁμογράμματος γὰρ οὐσα
Ὁ λέγων ὅτι περπόντως	λογικῶς τὰ νῦν χορεύει.
60 δύναται σοφοῦ τὸ γράμμα	Ὅθεν εἰκότως χορεύω
λογικοῖς μέλεσσι μέλψαι,	χρέος ἐξ ἔθους κομίζων.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

1.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηνᾶς φυτευσάσης ἐλαίαν, καὶ ἀνελ-
θόντος ῥόδου;

— — — — —	Ἀπ' ἐμῶν ῥόδων προῆλθες,
— — — — —	ἀπ' ἐμοῦ φέρεις τὸ κάλλος,
Ὁ Ἔρως χάριν συνάπτων	ἵνα σε πλέον τὸ κέντρον
πόρε μοι ῥόδον Κυθήρῃ,	10 ῥοδέοις φυτοῖς δαμάσση.
ἵνα σὺν πόθοις χορεύω 1099	Ἄχρὶ τίς μάθῃ, τὸ κρεῖσσον
Ἑλικῶνι, σὺν βελέμοις.	ἀγνοῶν δοκεῖ κακίξειν·
5 Φλογερὸν βέλος τινάσσει	ὅτε δὲ χρόνῳ νοήσῃ,
τὸ γένος τὸ τῶν Ἐρώτων.	τί πρὶν οὐ μάθην στενάξει.

Matranga φθονερῶ. — V. 49. προσῆγε scripsi, legebatur προσεῖπε. — V. 50. φίλον, fort. φάος. — V. 53. λιγαίνων Weil, legebatur λιγαῖνον. — V. 60. δύναται correxi apertum mendum δύναμαι. — V. 69 — 72. Haec strophæ, quæ satis intempestive ordinem orationis interrumpit, nam v. 73 et 74 arto vinculo cum v. 65 — 68 coniuncta sunt, videtur post v. 50 inserenda esse. — V. 73. χορεύω scripsi, B χορεύει prono errore, siquidem eadem clausula versus præcedentis.

Georgii carmen 1 extat apud Matrangam 638. Legitur in codice Barberino fol. 96a, ac præcedit Ioannis grammatici carmen 6. Initium carminis haud dubie interiit. Hoc quoque poematum cuculii loco exhibet binos dimetros, qui imparibus intervallis inseruntur, bis vero terni dimetri comparent, v. 111 seq. et v. 144 seq. Ego pauca quaedam correxi. — V. 1. ὁ Ἔρως, cave ὁ δ' Ἔρως corrigeas, hic hiatus frequens apud Georgium. — V. 2. Κυθήρη B, Κυθήρη Matranga. — V. 4. Ἑλικῶνι, fort. Ἑλικῶνα. — V. 11. μάθῃ, B μάθει. — V. 13. νοήσῃ, B νοήσει. — V. 14. τί, B τί. — στενάξει Piccolos, B στενάζειν. — V. 18.

- 15 Τὸ καλὸν φύσει μαθοῦσα,
μάθε καὶ πόθεν τὸ κρείσσον.
Τὸ ῥόδον πάλιν προλάμπει
Χάριτας κλάδοις χαράσσον·
ὃ γὰρ ἢ φύσις προσεῦρεν
20 τὸ ῥόδον μόνον προσεῦρεν.
Γλυκερὸν ῥόδον προῆλθεν,
γλυκερὴν χάριν κομίζει,
κοτίνου δὲ πικρὸν ἄνθος
γλυκεροῖς κλάδοις καλύπτει.
25 Φύσεως μόνην κρατοῦσαν
Παφίην ἔδειξε πάσης
δρυσόεν ῥόδον κρατῆσαν
στιβαρῶν κλάδων ἐλαίης.
Τὸ ῥόδον φυτῶν τὸ κάλλος
30 παλάμαις ταῖς λαβοῦσα,
Παφίης μελῶν, Ἀθήνη,
ἐρατοὺς χοροὺς μετέρχου.
Παφίην μόνην Ἀθήνης
κρατεῖν ῥόδον διδάσκει.
35 Δότε μοι ῥόδον φυτεύσω,
ἵνα καὶ ῥόδον προέλθῃ,
ὅτε δὲ τραπῇ πρὸς ἄλλο,
τότε Παλλὰς ἔστι κρείσσων.
Τί λέγουσιν Ἀφροδίτην
40 βυθίοις ἄλός γενέσθαι,
ὅτε καὶ πλεον με γαῖα
διὰ τοῦ ῥόδου σεβίζει;
Ἔτι παρθένος καλεῖσθαι
τάχα νῦν θέλεις, Ἀθήνη·
45 μάθε τοὺς πόθους Κυθήρης
ἵνα καὶ ῥόδου κρατήσης.
Ἀρετῆς πόσης μετέσχεν,
ὅτ' ἂν εἰς ῥόδον μετῆλθεν
τὸ φυτὸν τὸ τῆς Κυθήρης
50 ὅτε τὴν ἄκανθαν εἴλεν.
Πρόφασις πέλει ποθούντων
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης.
Πάλιν ὁ χρόνος κομίζει
γλυκερὸν φάος χορείης,
55 λογικοῖς λόγοις κρατοῦντες,
τελετῆς νόμον τεκόντες.
Σταχυηκόμος δὲ γαῖα,
ἅτε Κύπριδος τὸ ἄνθος,
νοτερὴν ἀνοίγε βῶλον,
60 ῥόδον οὐ στάχυν φέρουσα.
Λιβάνου ἥλεος Κυθήρης,
Χαρίτων ὅπου τὰ τόξα·
Μαραθῶν ἔρως Ἀθήνης,
σοφίης ὅπου τὰ τόξα·
65 Ὁ γέρων Ἔρως χορεύει
ῥόδον εἰς χάριν συνάπτων.
Ἐδάης τὰ νῦν, Ἀθήνη.
καλύκων σθένος Κυθήρης,
ῥόδα Κύπριδος χορεύει,
70 ὅτι Παλλάδος κρατοῦσιν.
Παφίη, χόρευε μόνην,
ὅτι καὶ μόνη διδάχθης
κρατεῖν σοφῆς Ἀθήνης 1100
φλογεροῖς ῥόδοις τυπείσης.
75 Φλογεροῖς ἐμοῖσι κέντροις
βροτὴ φύσις κρατεῖται·
μάθε, Παλλὰς, ἐξ Ἐρωτών,
ὁπόσον σθένος Κυθήρης.
Ἐδάης ῥόδον τὸ ἄνθος,
80 μάθε καὶ πόθου τὸ κέντρον.
Πτόλις ἐστὶν Ἀφροδίτης
μεγάλαι σοφῶν Ἀθηναί,
ὅτι Κύπριδος προσῆλθε
τὸ φυτὸν τὸ τῆς ἐλαίης.

χαράσσον, B χαράσσων. — V. 20. B προς εὔρεν. — V. 37. τραπῇ, B τραπη. — V. 48. ὅτ' ἂν B, non ὅταν, Piccolos ὁπότ'. — V. 53 seq. haec strophæ videtur ex duabus confusa esse. — V. 57. B στάχυηκόμοσε γαῖα. — V. 59. νοτερὴν scripsi, B νοερὴν. — V. 60. φέρουσα scripsi, nisi forte φέρουσιν præstat, B φερούση. — V. 63. Μαραθῶν, B μαράθων. — V. 83. ὅτι Κύπριδος προσῆλθε, nescio an ὅθι. Κύπριδος προσῆλθε scribendum sit.

- 85 Ὅτε μήλον ἔσχε Κύπρις,
κλέος ἄφθιτον προσεῦρεν,
πλέον ἄστατον δὲ μᾶλλον
φθόνον ἐκ θεῶν ἀπάντων.
Τὸ ῥόδον πλέος με μήλου
90 σοφὸν εἰς κλέος κομίζει.
Βελέων Ἔρωτος οἶδεν
τὸ ῥόδον πλέον με τέρπειν,
ὅτι Παλλάδος κρατήσαν
Παφίη κλέος προσάπτει.
95 Ἄγαμαι φύσιν πετήλων,
κάλυκας πλέον γεραίρω·
διὰ τῶν ῥόδων γὰρ ἄρτι
σοφίης κρατοῦσα λάμπω.
Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα
100 ποτὶ σὰς κόμize ῥίνας,
ἵνα τὴν χάριν λαβοῦσα
ῥοδόεσσά τις φανείης.
Τὸ φυτόν τὸ τῆς Ἀθήνης
Παφίης κάλυξ ἐτύχθη,
105 ἵνα τῶν ὄλων φανείη
νοερῶς μόνη κρατοῦσα.
Φλογερός πέφυκεν οἰστρος,
φλογερώτερον δὲ τούτου
καλύκων πέφυκεν ἄνθος
110 σοφίης ἄνασσα μάρτυς.
Σοφίης ἄνασσαν ἄρτι
τὸ ῥόδον φανὲν διδάσκει,
ὅτι Κύπριδος τὰ πάντα.
Ἔμαθεν τὰ νῦν Ἀθήνη
115 γλυκεροὺς κλάδους Ἐρώτων,
ἔμαθεν σθένος Κυθήρης,
φρονέει τὰ τῶν Ἐρώτων.
Τρομέεις τὰ νῦν κρατοῦσα
φλογεροῦ ῥόδον τὸ κέντρον·
120 Παφίης γὰρ ἔστι τέκνον,
ὃ σε τοῖς δόλοις δαμάξει.
Πολέμων ἄνασσα Παλλάς,
σθυναρῶν βελῶν κρατοῦσα,
ῥοδόεις ὅπλοις ἐλήφθης,
125 ἐδάης μάχην Κυθήρης.
Ἐδόκεις κρατεῖν, Ἀθήνη,
ἔλαβε δὲ πείραν ἄρτι
καλύκων λαβοῦσα κέντρον·
πάλιν ἂν θέλῃς ἀνάπτω.
130 Τὸ γένος τὸ τῆς Κυθήρης
μακάρων ὄλων ἀνάσσει.
Βλέπε, Παλλάς, Ἀφροδίτης
τὸ ῥόδον τὸ μικρὸν ἄνθος
κραδίης τεῆς κρατήσαν
135 δροσερὸν βέλος κομίζον.
Κραδίην θεῶν λαίνει
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης·
λάβε μικρὸν ἄρτι γεῦμα,
ἵνα σὸν κέαρ κρατήσῃ.
140 Τὸ κράτος τὸ τῆς Ἀθήνης
ὃ κάλυξ ἔδειξεν οὐδέν·
ὅθεν ἀρτίως προλάμπων
Παφίη δίδωσι χάσμα.
Ὅ γλυκὺς κάλυξ ἐδείχθη
145 μεγάλης θεᾶς Ἀθήνης
τελέως φυτοῦ κρατήσας.
Κρατέουσα νῦν Ἀθήνης
Παφίη θέλω κρατῆσαι
Ζυγίης· μόνη γὰρ αὕτη
150 παλάμας ἐμὰς προφεύγει.
Ῥόδον ἐκ φρενῶν Ἀθήνης
ἐφάνη μόνον κρατήσαν·

V. 86. B προσεῦρεν. — V. 87. Piccolos κλέους ἀστατόν δὲ μᾶλλον. —
V. 100. B ῥίνας. — V. 110. μάρτυς B, non μάρτυρ, ut Matrang. —
V. 116. ἔμαθεν B, ἔμαθε Matrang. — V. 119. ῥόδον B, non ῥόδοι.
— V. 121. ὃ σε B, ὃ δὲ Matrang. — V. 129. Piccolos πάλιν, ἂν
θέλῃς, συνάπτω. — V. 131. ἀνάσσει, sed ei m. sec. in ras. B. — V. 139.
σὸν B, σοὶ Matrang. — V. 143. Παφίη, B Παφίη. — V. 145. θεᾶς,
B θεᾶς. — V. 148. Παφίη, B Παφίη. — V. 151. ἐκ Matrang, ἐν Pic-

τάχα που ρόδον κομίζει	Δαναῶν ὅπως τις εἴποι·
δροσεράς φρένας φντοῖσι.	Παφίην ὀρῶμεν ἄλλην.
155 Βραδέως ἔγνωσ τὸ κρεῖσσον,	Φρονεῖς πλέον λαλοῦσα
βραδέως δὲ γνοῦσα, Παλλάς,	τὸ ρόδον τὰ νῦν, Ἀθήνη.
ταχέως δίδου βεβαίαν	165 Ὁ Ἔρως ὁ τῆς Κυθήρης,
κραδίαις τεαῖσι πλίστιν.	τὸ ρόδον πάλιν Κυθήρης·
Πολέμοις κόμιζε μᾶλλον	κατέχω δύο κρατοῦντας·
160 σάκος ἐκ ρόδων, Ἀθήνη,	ὁ θέλων μάχην συνάψει.

2.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηναῖς διὰ ρόδου πεισθείσης βοηθῆσαι τοῖς Τρωσίν;

Καλύνκων χάριν λαβοῦσαν	ἀπαθῆς φύσις γὰρ ὦφθη·
θεράπαιναν Ἀφροδίτην	τὸ πάθος πρόπει βροτοῖσιν,
ροδέην δέδεξο, Παλλάς,	20 χαλεπὴν ἔριν τελέσσαι
ἵνα γνῶς πόθεν τὸ κρεῖσσον.	Ποταμῶν θάλασσα πάντων
5 Σοφίης Ἔρως ὁ λάτρεις,	δέχεται μόνη τὸ ρεῦμα,
Χάριτες πάλιν σὺν οἴστρῳ·	Παφίη δὲ τῶν Ἑρώτων
ἔχε, Παλλάς, Ἀφροδίτης	ἀρετὰς χάριν κομίζει.
γλυκερὴν ὄλην γενέθλην.	25 Τὸ γένος τὸ τῶν Ἑρώτων
Δαναοῖς, θέλεις, ἀμύνω,	κρατέει δοκοῦν λατρεῦειν.
10 Φρυγίοις πάλιν ἀρήγω·	Φρυγίοις ἔλαμψεν ὥρη
μερόπων τί μοι τὸ φίλτρον	ροδέης γέμουσα νίκης·
φιλίης τεῆς τυχούσῃ;	σοφίῃ πόθοις ἐπελσθη
Φέρε πάντα τῶν Ἑρώτων·	30 Δαναοὺς μόνους ὀρίνειν.
τί δέ σοι χρέος στενάζειν;	Μέγα νῦν κλέος προσεῦρον.
15 ἔχέτω μάχην τὸ θνητόν,	ξένα Παλλάς ἔργα πτήσσει,
μακάρων πόθον τὸ φύλον.	ροδόεν στέφος κρατοῦσα
Ἀγαπᾶν θεοῖς προσήκει,	Παφίης πόνοους γεραίρει.

colos, εἰς B. — V. 157. βεβαίαν, B βεβαῖαν. — V. 160. σάκος, B σᾶκος. — V. 161. τις, B τῆς. — V. 168. συνάψει B, συνάψοι Matranga.

Georgii carmen 2. Extat apud Matrangam 654. Carmen semel disticho distinctum est v. 25. 26, ita enim strophæ in codice discriptæ sunt, a quo discessit Matranga, qui v. 29. 30 tanquam distichon separavit. — In titulo B βοηθήσαι. — V. 1 seq. videtur scribendum Καλύνκων χάριν λαβοῦσα θεράπαιναν Ἀφροδίτης ροδέην δέδεξο. — V. 4. γνῶς, B γνῶς. — V. 5. λάτρεις, B λάτρης. — V. 9. Δαναοῖς, scripsit opinor Δαναοὺς. — V. 12. τυχούσῃ Piccolos, B τυχούσα. — V. 16. πόθον, B ποθόν, Piccolos πόθεν. — φύλον Piccolos, B φύλλον, Matranga φύλλον. — V. 17. ἀγαπᾶν B, non ἀγαπᾶν.

35 Διός ἐστιν Ἀφροδίτη,
ὃ Ἔρως πάλιν Κυθήρης·
ὃ θέλων Ἔρωτα νικᾶν
Διὶ τὴν μάχην συνάψει.

Ὅπερ οὖν πάρος δοκεύω,
40 γελώωσα νῦν δοκεύω·
ὅπερ οὐ πόθος προσεῦρεν,
Παφίης ῥόδον προσεῦρεν.

3.

1102

Τί εἵποι ὃ Ἄρης τῆς Ἀφροδίτης τρωθείσης ὑπὸ ἀκάνθης ῥόδον;

Τὸ ῥόδον δῶα τιτρώσκει,
σὲ μὲν ἐς δέμας, Κυθήρη,
ἐμέθεν δ' ἐπληξεν ἦτορ,
ὅτι σοι πόνους προπέμπει.

5 Φέρε τὴν ἄκανθαν ἔλξω
ἀπὸ σῶν μελῶν, Κυθήρη,
ἵνα μὴ πλέον τυπείσα
μεταδῶς Ἄρηι κέντρον.

Τὸ σὺν ἄνθος, ᾧ Κυθήρη,
10 ἴσον ἐστὶ τῇ μελίσση,
ὅτι καὶ πόνους κομίζει
φέρων ἡδονὴν τὸ κέντρον.

Παφίην ῥόδον τιτρώσκει,
τὸ ῥόδον δὲ νῦν τὸ πληττον

15 ποτέροισι πόθοις ἐτρώθη,
ὅτι Κύπριδι προσῆλθεν;
Ῥοδέην ἄκανθαν εἶθε
Κρονίδης Ἄρηα τεῦξεν,
ἵνα σῶν μελῶν μετάσχω

20 γλυκερῶ βαλὼν σε κέντρῳ.
Ἐπ' ἐμον δέμας, Κυθήρη,
φέρει σου βάδισμα πέμψον,
ἵνα μὴ πάλιν σε πλήξῃ
χλοεροῦ δένδρου τὸ κέντρον.

25 Μάθε τοῦ ῥόδου τὸ νύγμα,
μάθε τῶν πόνων τὸ κέντρον,

ἵνα τοῖς πόθοις κρατοῦσα
ὑπὸ τῶν ῥόδων κρατύνῃ.
Χθονίῳ βραχεὶ βελέμῳ
30 Παφίην Ἔρως δαμάζει,
γλυκερὸν βέλος φντεύει
ῥόδον, ὃ κρατεῖ ποθούντων.
Ἀπὸ σῶν αἶμα μελῶν σταίξει,
Κυθήρη,
γλυκερῶς ἡμετέρων ἔνδοτι
κόλπων.

35 Τί ποθεῖς πόθων κρατοῦσα
τὸν Ἀδωνιν οὐ ποθοῦντα,
τὸν Ἄρην δὲ καὶ ποθοῦντα
στυγείς, καλὴ Κυθήρη;
Βροτός ἐστιν, ὃν διώκεις,

40 Παφίη, τὰ νῦν ποθοῦσα·
θεὸς οὐσα δὲ στενάξεις
θεὸν ὄντα με στυγοῦσα.
Ἐθέλω, θέλω δαμῆναι
ῥοδόεντι σῶ βελέμῳ·

45 μόνον, ᾧ θεῶν κρατοῦσα,
τέλεσον χάριν ποθοῦντι.
Ὁ Ἔρως Ἄρην δαμάζει
παρέχων πόνους Κυθήρη.
Χαρίτων χάριν κομίζει

50 τὸ ῥόδον, τὸ πῦρ, τὸ κέντρον,

V. 37. νικᾶν B, νικᾶν M. — V. 39. δοκεύω, malim δόκευον.

Georgii carmen 3. Extat apud Matrangan 655. — V. 1. δῶα B, δῶο Matranga. — V. 8. B μεταδῶς. — V. 22. πέμψον scripsi, B πέμψω. — V. 34. γλυκερῶς Piccolos, B γλυκεροῖς. — V. 36. B ἄδωνιν. — V. 44. σῶ B, τῶ Matranga. — V. 46. ποθοῦντι scripsi, B ποθοῦντα. — V. 48.

- τὸ βέλος τὸ τῶν Ἑρώτων,
 ὃ τι καὶ Κύπριν δαμάζει.
 Τὸ ῥόδον τάχα προῆλθεν
 φέρον ἐκ φθόνου τὸ τύμμα,
 55 ὅτι μῆλον Ἀφροδίτῃ
 ἔτερον φυτόν γεραίρει.
 Ὅτε καὶ Κύπρις δονεῖται,
 τότε καὶ ῥόδον ποθεῖται.
 Βελέων μάτην ἀνάσσω·
 60 τί δέ μοι χρέος φαρέτρης,
 ὅτε τὴν ἐμὴν Κυθήρην
 ῥοδόεν βέλος δαμάζει;
 Ἐλαβεν Κύπρις τὸ τύμμα
 ἐπὶ γῆς, ἐγὼ δὲ κέντρον,
 65 ὅτι τοὺς πόνους Κυθήρης
 ἔλαβον, ποθῶν Κυθήρην.
 Φαέθων Κύπριν δαμάζει,
 λέχος οἶδεν ἐξελέγχειν,
 ἔχον ἥλιον τὸ κέντρον
 70 τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει.
 Τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει,
 ὅτι κάλλος εὔρε μεῖζον.
 Ὅ Ἔρως σε, Κύπρι, βάλλει,
 τὸ ῥόδον δὲ ταῖς ἀκάνθαις,
 75 ἵνα πῶς λάβῃσι πείραν 1103
 ἀπὸ σοῦ θεῶν ἀνάσσειν.
 Κατὰ σοῦ τὰ τόξα τείνει,
 νόθον οὐ πέφυκε τέκνον
 ἀπὸ τῶν δρυῖ τραφέντων
 80 πάλιν ἢ πέτρα στραφέντων. 110
 Ὅ λέων φέρον τὸ κέντρον
 ἴδιον δέμας τιτρώσκει·
 Παφίῃ, ῥόδοισι βάλλεις
 γλυκερὸν σέθεν τὸ σῶμα.
 85 Ἰδίοισιν ἀγριοῦται
 ὁ λέων τυπεῖς βελέμνοισ·
 Παφίῃ δὲ ταῖς ἀκάνθαις
 πολὺ μᾶλλον ἡγριώθης.
 Γενεὴν τετὴν οἰδάσκες,
 90 ἵνα τῶν θεῶν κρατήσης.
 Γλυκερὸν ῥόδον τὸ τύμμα
 γλυκεροὺς πόνους προπέμπει,
 τὸ δὲ τύμμα σόν, Κυθήρη,
 φλογεροὺς πόνους προπέμπει.
 95 Μέγα θαῦμα νῦν δοκεύω,
 ὑπὸ τοῦ ῥόδου κρατεῖται
 Παφίῃ, κρατοῦσα πάντων
 μερόπων θεῶν τε φύτλης·
 Παφίης, Ἔρως, ὀπλίζου
 100 παλάμαις βέλος κομίζων,
 τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
 ἀθετεῖ τὰ νῦν Κυθήρην.
 Βελέων ἄπειρον ᾤφθη
 τὸ ῥόδον τὸ σόν, Κυθήρη,
 105 τεδὸν εἰ μάθῃ δὲ κέντρον,
 τρομερὸν νόον κομίσσει.
 Ὀλίγον ῥόδον Κυθήρης
 ὀλίγους δίδωσι μόχθους,
 ὁ δὲ βαιὸς Ἀφροδίτης
 110 μεγάλους Ἔρως προπέμπει.

B Κυθήρη. — V. 52. ὃ τι, legebatur ὅτι. — V. 68. οἶδεν B, εἶδεν Matranga. — V. 75. πῶς, legebatur πῶς. — B πείραν. — V. 79. τραφέντων B, Matranga τραπέντων, nondum tamen locus emendatus, nam neque πάλιν quid sibi velit, intelligo, neque στραφέντων convenit, cuius loco κρυβέντων vel tale quid exspectaveram. Solebant infantes sub arboribus vel rupibus exponere, quo nonnulli grammatici, velut Didymus, referebant illud ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ πέτρης, vid. Schol. Il. X 126: οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἢ πέτραις εὐρίσκοντες ἐνόμιζον ἐκ τούτων γεγενῆσθαι κτλ. Adde schol. Hesiodi Th. 563: ὅτι γεννῶμενοι ἐρρίπτοντο ὑπὸ ταῖς μελίαις ὃ ἐστὶ δένδροις. — V. 83. B παφίῃ. — V. 89. Pronum est γενεὴν τετὴν διδάσκες corrigere, quod etiam Piccolus proposuit, sed non satis assequor, quid rhetor dicere voluerit.

Τὸ ῥόδον ῥόδον τιτρώσκει· μάθε μὴ πόνους με βάλλειν.
 τί καλὴ πέφυκε τέρψις; Ὁ Ἔρως δίκαια πράττει,
 τὸ ῥόδον δὲ ποῖον εἶπω, ὁρόων γὰρ Ἀφροδίτην
 ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην. νόον ἄστατον λαχοῦσαν,
 115 Ἐδάης πόνων τὸ κέντρον, 120 ῥοδέοις ἔνυξε κέντροις.

4.

Τί εἶποι ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τῆς Δάφνης
 καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἄκανθαν ῥόδον;

Γενεὴν ῥόδων φανείσαν τί τὸ τραῦμα μου βαθύνεις;
 δότε μοι δρέπειν μανέντα· πυρὶ πῦρ τί νῦν προσάπτεις
 τί μάτην δὲ τοῦτο πράττω; 1104 20 δροσερῆς Δάφνης στεροῦν με;
 ὁ χρόνος φέρει γὰρ ἄλλα. Κύκνε, σὺ δραμὼν πετροῖσι
 5 Κιθάρης μέλος δονήσω λέγε τῇ Δάφνι τρεχούσῃ,
 κραδίης πόνους συνάδων, ἵνα μοι φλλημα πέμψῃ
 ἐλαφρίζεται γὰρ οἴστρος, λεχέων, ἀφ' ὧν στερεῖ με.
 ὅταν ἐκ βάθους ἀνέλθῃ. 25 Φιλοκερτόμως με παῖζειν
 Πτερόεις Ἔρως ὑπάρχων ἐνόησα τὴν Κυθήρην.
 10 μετέωρον αἶρε Φοῖβον, Ὁ Ἔρως τρέχειν διδάσκει,
 ἵνα μὴ τὸ μικρὸν ἄνθος σὺ, ῥόδον, τρέχοντα παύεις·
 ἀπὸ σοῦ δρόμου με παύσῃ. γενεὴν μίαν λαχόντες
 Χθόνα καὶ πόλον τοσοῦτον 30 κατ' ἐμοῦ διχῶς φρονεῖτε.
 Φαέθων ἐγὼ κυκλεύω. Σὺ, Κύπρις, πόθοις με θέλ-
 15 πόθεν οὖν, πόθεν κρατοῦμαι γεις,
 ἀπαλὴν κόρην πιέξιν; σὺ με καὶ ῥόδοις κατέσχες·
 Λέγε μοι, ῥόδον Κυθήρης,

Georgii carmen 4. Extat apud Matrangam 659. Hoc carmen legitur etiam in cod. Laurentiano XXXII 52 saec. 14 fol. novissimis 124 et 125, ubi inscribitur *ανακρονια κῶν γραμματικοῦ τίνας ἂν εἶπη λόγους ὁ Ἀπόλλων κτλ.* Igitur in hoc libro (quem littera L notavi) hoc carmen Constantino Siculo tribuitur; congruit quod in fine carminis addit

L: τοῦ αὐτοῦ ὠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρέον^{το} καὶ κουκουλλίου λαβόν-
 τος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδίου τινός, hic enim titulus secundi carminis
 Constantini, vide supra p. 351. Neque tamen hoc carmen *Γενεὴν*
ῥόδων Constantini est, a cuius ingenio abhorret; plane enim refert rhe-
 torum nugas, quibus Georgius grammaticus delectatur. In titulo τῆς
Δάφνης LB, Matranga τὴν Δάφνην. — V. 2. *μανέντα*, L *μανέντι*. —
 V. 8. LB ὅτ' ἂν. — V. 12. *παύσῃ* LB, *παύῃ* Matranga. — V. 14. *κυ-
 κλεύω*, L *κυκλέω*. — V. 17. *Κυθήρης*, L *Κυθείρης*. — V. 20. *δροσερῆς*,

L *τρυνερῶ*. — *στεροῦν με*, L ut videtur *στεροῦμεν*. — V. 23. *πέμψῃ*,
 LB *πέμψει*. — V. 25. *παῖζειν* L, *παίσει* B. — V. 26. *Κυθήρην*, L *Κυ-
 θείρην*. — V. 32. *σὺ με*, L *σὺ δὲ*. — *κατέσχες*, L a pr. m. *κατέχες*. —

τί με τοῖς πόθοις διώκεις, τὸ ῥόδον τότε φθονεῖ μοι.
 τί πάλιν ῥόδοις κρατεῖς με; Ἀμελῶ πόθου κρατοῦντος.
 35 Τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης 40 τὸ ῥόδον πλέον με τέρπει,
 Παφίης πλέον δαμάζει· ὅτε καὶ Δάφνην ἐάσω.
 ὅτε γὰρ συνῆλθε Κύπρις,

5.

Τί εἶποι ἡ Φαίδρα ὁρῶσα τὸν Ἰππόλυτον ἐστεμμένον ῥόδοις;
 Τί καλὸν χρόνον δοκεῖω, 10 διὰ σοῦ ῥόδον γὰρ ἄνθος
 Παφίην ὁρῶ τυχοῦσαν· φλογεροὺς πόνους προπέμπον
 ὁ ποθούμενος γὰρ ἄρτι κραδίην ἐμὴν ἰαίνει.
 ῥοδόεν στέφος κομίζει. Ῥόδον ἤθελον γενέσθαι,
 5 Ὀλίγην Ἔρωτος αἶγλην, ἵνα μετρίως τυχοῦσα
 Παφίη, ῥόδοισι μῖξον, 15 ἐπικειμένη μετώποις
 ἵνα τοὺς πόνους νοήσας μετεβαλλόμεν φιλοῦσα.
 φλογερὸν λέγῃ φαρέτην. Χαρίτων φέρει τὰ τερπνά,
 Χαρίεις Ἄδωνι χαίροις, ὅτε τις φιλῶν ποθεῖται.

6.

1105

Ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐπ' ἐμοὶ πανδαμάτωρ ὄπλα κορύσσει,
 ἐπ' ἐμοὶ πάντα βέλη νεῦρα τινάσσει,
 ὅτι παῖς Ἰππολύτης στέμμα Κυθήρης
 φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
 5 Χρονίων, Κύπρι, πόθων Ἰλαθι Φαίδρης,
 φλογερῆς παῦσον ἐμῆς οἴστρον ἀνάγκης,
 ὅτι παῖς Ἰππολύτης στέμμα Κυθήρης
 φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
 Κορυφαῖς ἀνθοφόροις παλῆατε θῆρες,
 10 βελέων πανσαμένων λοχαίρης,

V. 33. διώκεις, L διώσκεις. — V. 35. Κυθήρης, L Κυθείρης. — V. 38. μοι LB, με Matranga. — V. 39 seq. Non credo rhetorem tristichon clausulae loco adhibuisse, sed videtur versus interceptus esse. Hos tres versus om. L.

Georgii carmen 5. Extat apud Matrangam 661. — V. 1. τι, B τι. Videtur pro ὅ τι positum, quod genus dicendi proletarii scriptores haud fugitant. — V. 6. μῖξον Piccolos, B μειζον. — V. 8. λέγῃ, B λέγει. — V. 16. μετεβαλλόμεν B, non μεταβαλλόμεν. — V. 18. τις, B τίς.

Georgii carmen 6. Extat apud Matrangam 662. — V. 2. νεῦρα scripti, legebatur νευρά. — V. 5. Ἰλαθι B, non Ἰλαθι. — V. 10. B λο-

- ὅτι παῖς Ἰππολύτης στέμμα Κυθήρης
 φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
 Μὰ τοὺς Ἑρωτας νῦν ἀριθμὸν γὰρ μέγαν
 15 χρεῶν ὀνομάζειν εἰκότως, βλέπουσά γε
 τὸν χθὲς μὲν ἄκανθαν, σήμερον δὲ τοῦ ῥόδου
 ἔσχον ἰγλείαν τῶν ποθούντων φαρμάκων.
 Γλυκὺ Θησέως τὸ τέκνον
 βάλε καὶ λόγοις με, Κύπρι,
 ἵνα πᾶν μέλος συνάδῃ,
 20 ἀκοή, φρένες σὺν ὄψει.
 Ὅ πόθος πόθοις ἐρῖζει,
 ἀγαθὸν πέφυκε νεῖκος·
 φλέγε πῦρ, ἐγὼ κομίζω,
 φλέγε πῦρ, τὸ πῦρ τὸ καῖον.
 25 Στεφάνους τί νῦν κομίζεις;
 ῥόδα φαιδρὰ δέξο, Φαίδρα·
 ἐὰν ὀκλάσης ἀφάσσω,
 τότε μανθάνεις τὸ κρεῖσσον.
 Ἀρετῆς πόθεν μετέστη
 30 γενέτης τεὸς τοσαύτης;
 λαβύρινθε, μαρτύρει μοι,
 ὅτι τὸ κράτος Κυθήρης.
 Ἀνέμων πνοαῖς ἐρῖζω,
 πελάγους βάθος διώκω,
 35 λιμένας φλλοὺς δοκεύσω·
 ἔνεκεν τίνος πλανῶμαι;
 Ὅ φιλῶν ὅτε στυγεῖται,
 ἄερος σκιὰν διώκει,
 καμάτους φέρων αὐπνους. 1106
 40 Παφίης Ἑρωτα φεύγων,
 Παφίης ῥόδοις τί τέρπη;
 φιλέων ῥόδον Κυθήρης,
 ἔχε καὶ νόον Κυθήρης.

χεῖρας. — V. 13. Μὰ B, καὶ Matranga. — V. 19. συνάδῃ, B συνάδει.
 — V. 26 nescio an scribendum sit ῥόδα φαιδρὰ δέξο Φαίδρα, nam
 Hippolytum alloquitur. — V. 28. ὀκλάσης, B ὀκλάσης. — V. 34. βάθος
 B, non βάθους. — V. 35. δοκεύσω, fort. δοκεύω. — V. 38. ἄερος, lit-
 tera o a m. sec. in ras. — V. 39. Hic plene interpunxi, ut trium
 versuum haec sit strophæ, quamquam ambiguum, utrum poeta ita in-
 stituerit, an quartus versus sit interceptus. Tum descripsi quinque qua-
 ternorum versuum strophas, quibus distichon additum est. Apud Matran-
 gam (atque ut puto etiam in cod. B) cum summo sententiæ detrimento
 strophæ initium sit v. 41, 45, 49, 53, 57, ut novissima strophæ versibus

- 45 Παφίη, πόθων ανάσσεις,
 Παφίη, κρατοῦσα δεῖξον,
 ἵνα τοῖς τεοῖς βελέμνοις
 φίλης γένοιτο τέρψις.
 Στυγέων Ἔρωτος ἔργα,
 50 φρένα σὴν ῥόδοις νοθεύεις·
 ἐρατῆς γὰρ Ἀφροδίτης
 ἐρατὸν πέφυκεν ἄνθος.
 Βέλος ἄρχεται κομίζειν
 ὑπὸ Κύπριδος γελώσης,
 ἵνα γνῶ, πόσον δαμάζει
 55 φλογερὸν βέλος Κυθήρης.
 Παφίη, χόλῳ μετρήσεις·
 ὁ χόλος πόθου με βάλλει,
 ὁ πόθος ῥόδοις με τήκει·
 πόσα τίς βέλη κομίσσει.
 60 Φύσις οὐκ ἔμεινε, Κύπρι,
 τὰ σὰ μὴ φέρουσα κέντρα.

7.

Ἐπιθαλάμια.

- Γάμμαι πνέουσιν αὔραι,
 μέλος ὀργάνων δονεῖται,
 τάχα παστὸν Ἀφροδίτη
 Χαρίτων πλέκουσι κῶμοι.
 5 Ὁ δ' ἔρως ὁ πάντα παίζων,
 ὁ γένος γένει συνάπτων
 ἀπ' ἐλευθέρας φαρέτρας
 βέλος ἡμέρου τινάσσει.
 Ὁ γέρον πάρεστι Νεῖλος
 10 κεφαλὴν ῥόδοις πνικάσας,
 ἵνα σὺν νέοις χορεύσῃ
 πολιοῦς πόδας τινάσσων. 1107

quinque constet, quod prorsus a lege recedit. — V. 41. *τέρπη* B, *τέρ-
 πει* Matranga. — V. 44. *ἀνάσσεις*, conieci *ἀνασσα*. — V. 47. *φίλης* B,
 Matranga *φίλοις*. — V. 49. *σὴν* B, Matranga *σύν*. — V. 52. Haec et
 quae sequuntur non possum expedire. — V. 54. *δαμάζει*, legebatur
παράζει. — V. 59. *τίς* B, non *τίς*.

Georgii carmen 7. Extat apud Matrangam 573. — V. 8. *ἡμέρου*
 scripsi, legebatur *ἡμέρας*.

Κιθάρης ἄναξ Ἀπόλλων
 γάμον μέλος λιγαίνει·
 15 γλυκεραί πάρεσι Μοῦσαι
 Βρομίῳ γάμον τελοῦσαι.
 Ὅθεν ἄσμενος προῆλθον
 ἐπέων μέλος χαράξας,
 ἵνα σὺν νέοις χορεύσω
 20 γαμούς νόμους τελέσσας.

8.

Ἐπιθαλάμια.

Ἀναβάλλομαι χορεύειν
 λιγυροῖς μῦτοις κρούων
 γαμικὸν μέλισμα σεμνόν,
 βιοτῆς χάρισμα πρῶτον.
 5 Τί γάρ, εἰπέ μοι, τίς ᾤφθης;
 κιθάρης μαθὼν ἀταρπὸν,
 τόσον εἰς χρόνον μεθῆκας
 ἀγέραςτα κέντρα πλήκτροις;
 Ἐλέτω πόθος δ' ἐκείνης,
 10 ἐλέτω μάκαρ λιγαίνειν
 φίλον εἰς λέχος κίοντα
 μετὰ σώφρονος συνεύνου.
 Ἀπὸ πασσάλου δ' ἀκούσας
 χέλυν ὡς τάχος καθεῖλον,
 15 ἐθέλω δὲ ταῦτα μέλπειν,
 ὅσα μοι βίος κελεύει.
 Πόθεν οὖν γένοιτο βαλβίς
 Ἐλικωνίδος μερίμνης;
 τίνα δ' ὡς θέμις προσειπῶν
 * * * * *
 20 Ἄγ' ἔλασσον ἢ τεκόντας
 γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν,
 ἐπέων φέρουσαν εὖχος,
 γεραροῖς νόμοις κομῶσαν.

Georgii carmen 8. Extat apud Matrangam 574. — V. 11. κίοντα, B κίοντα. — V. 19. In B nullum lacunae vestigium, fortasse non solum unus versiculus, sed integra praeterea strophæ intercidit. — V. 20. ἄγ' ἔλασσον ἢ Matranga, B ἀγέλασσον η, ego non expedit, sententiæ institutæ conveniret πατέρη ἢ σὸν ἢ τεκόντας γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν ἐπέων φέρουσαν εὖχος γεραροῖς νόμοις κομῶ σήν; vel κομήσω. — V. 21. ἢ τεκοῦσαν Matranga correxit, B ἢ τεκοῦσα. — V. 22. φέρουσαν B, φοροῦσαν Matranga. — V. 23. γεραροῖς, B γερανοῖς.

- 25 Χρόνος ἐστὶ ταῦτα βάζειν,
κόρον ἐκ χρόνου δὲ φεύγω, 1108
ὅτι θ' ἡματος μὴ ὦρα
χρόνος ἐστὶ τοῖς ποθοῦσιν.
Μικρὸν οὖν κόρην προσειπών,
μελέων ἐμῶν ἀφορμὴν,
30 θαλῆς μέλισμα πάσης
ἀποπαύσομαι λιγαίνειν.
Ἐρατὴ πέλουσα νύμφη,
ἐρατοῦ δὲ καὶ γραφεῖσα
φιλοσώφρονος συνεύνου,
35 πόσιν ἄξιον μετέρχῃ.
Ὅθεν, ὦ μάκαιρα, χαίροις
γεραροῖς ζυγεῖσα λέκτροις·
τετελεσμέναις δ' ἐς ὦρας
παῖν ἀγκάλαισι φέρβοις.

V. 26. ὅτι δ' ἡματος, scribendum ὅτι καὶ ἡματος μὴ ὦρα χρόνος ἐστὶ τοῖς ποθοῦσιν, h. e. vel una diei hora amantibus longissimum temporis spatium videtur. nam τοῦ ἡματος Georgium scripsisse non esse verisimile. — V. 33. γραφεῖσα de vitio suspectum, fort. στραφεῖσα i. e. ἐπιστραφεῖσα. — V. 35. πόσιν, B ποσίν. — V. 38. ἀγκάλαισι, B ἀγκάλαις.

L A S U S.

1.

ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΜΙΟΝΙ ΔΗΜΗΤΡΑ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Δάματα μέλω κόραν τε Κλυμένοι' ἄλοχον Μελίβοιαν,
 ὕμνων ἀναγνῶν Αἰολῆδα
 βαρύβρομον ἁρμονίαν.

Lasus. Fr. 1. Athen. XIV 624 E: Ἀὕτη γὰρ ἐστὶν (ὑποδάριος καλουμένη ἁρμονία), φησὶν ὁ Ἡρακλείδης, ἣν ἐκάλουν Αἰολίδα, ὡς καὶ ὁ Λᾶσος (sic Dindorf, vulgo Λάσος) ὁ Ἑρμιονεύς ἐν τῷ εἰς τὴν Ἑρμιόνη (sic AB, Ἑρμιόνη P, Ἑρμιόνην VL, ἐν Ἑρμιόνη Schweighauser) Δήμητρα ὕμνων λέγων οὕτως· Δάματα κτλ. Ταῦτα δ' ἄδουσι πάντες ὑποδάρια τὰ μέλη, ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδάριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λᾶσος. Cf. X 455 C, ubi simul aliud Lasi carmen Centauri memoratur: ταῦτα (Pindari fr. 56) σημειώσαιτ' ἂν τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσον τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον ὁδὴν, ἣτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. Καὶ ὁ εἰς τὴν Δήμητρα δὲ τὴν ἐν Ἑρμιόνη ποιηθεὶς τῷ Λάσῳ ὕμνος ἄσιγμός ἐστιν, ὥς φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐν τρίτῳ περὶ μουσικῆς· οὐ ἐστὶν ἀρχή· Δάματα μ. κ. τε Κλ. ἄλοχον. Cf. Eust. 1335, 52. — V. 1. Δάματα, altero loco B δαμάτερα, PVL et A a m. pr. Δήμητρα. — μέλω altero loco, priore APV μ' ἔαπα, B μ' εαπο. — Κλυμένοι, scripsi, Κλυμένοιο priore loco, altero 1. P κλυόμενοι, B κλυομένοια, L κλυ'ομένοιο, V κλυομένοιο. — V. 2. ὕμνων Iacobs, legebatur ὕμνον. — ἀναγνῶν scripsi (nisi ἀναγνέων malis) secutus L, ἀναγνων PV, ἀνάγνων Ahrens, cf. Hesychius ἀγνέιν, ἀγειν· Κρήτες. ἀγνεί· λαμβάνει. item ἀγνηκε (cod. ἀγνήσοει, corr. Ahrens)· ἀγήοχε. Λάκωνες. et fortasse ἀγνήκαμες· ἡγνοήκαμεν (scr. ἀγηόχαμεν) Αἰολεῖς. Huc adde in titulo nuper Amychis reperto καλῶς τὰν ἀρχὰν διεξαγνηκέναι. — Αἰολῆδα βαρύβρομον scripsi, PVL Αἰολίδ' ἀμαβαρύβρομον, Casaubonus divisim Αἰολίδ' ἄμα βαρύβρομον, Hartung scripsit μελίβοαν ὕμνον τ' ἀνάγνων Αἰολίδα χαῖμα βαρύβρ. ἀρ.

2.

Aelian. Var. Hist. XII 36: Ἐόλκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις . . . Λᾶσος δὲ δις ἑπτὰ λέγει.

3.

1110

Aelian. Hist. Anim. VII 47: Ἐοικε δὲ καὶ τὰ τῶν λυγγῶν ἔκγονα ὁμοίως (σκύμνοι) ὀνομάζεσθαι· ἐν γοῦν τοῖς Λάσου λεγομένοις διθυράμβοις οὕτως εὐρίσκεται σκύμνος εἰρημένον τὸ βρέφος τὸ τῆς λυγγός.

4.

Natalis Comes 1018: „Fuit autem Sphinx Echidnae Typhonisque filius, ut scribit Lasus Hermioneus.“

XXIII.

APOLLODORUS.

*Τίς τοιῆδ' ἐν ᾧρῃ
ἦλθεν ἐπὶ τέρεθρον θυράων;*

Apollodorus. Erotian. p. 366: τὸ τέρεθρον τοῦ πάθους ἀντὶ τοῦ τὸ τέλος. . . . Καὶ Ἀπολλόδορος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας φησὶ τίς τοιῆδε (τοι ἦδε AD, τοι ἦδε B, τι ἦδε C, idem deinde ἐπὶ τὸ τέρεθρον θυράων) ᾧρῃ κατὰ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τέλει (fort. τέλει, Klein τέλος) τῶν θυράων. quas correxi, inserens praeterea ἐν Meinekio auctore, nisi forte scribendum τίς τοιῆδ' ᾧρῃ, nam veteres Atticos ᾧρῃ correpta priore syllaba pro ᾧρῃ dixisse testificatur Plato in Cratylo p. 410 C, sed quod in hymno Homérico in Cerer. v. 399 cod. Mosq. exhibet ὀρέων potius ὀρέων restituendum, quemadmodum est ib. 492 ὀρηφόρε, quamquam ibi ὀρηφόρε haud incommodum. — V. 2. θυράων, videtur θυρέων potius quam θυράων scribendum. — Apollodorus Atheniensis Pindari est magister, vid. Eustath. vit. Pind. p. 20 et schol. Pind. Ol. IX 74, quemadmodum emendavi ad Simonid. fr. 75. Si coniecturam periclitari licet, Apollodori fortasse est fragmentum epinicii carminis in *Echecratem* Orchomenium in charta Aegyptiaca repertum, quod infra fr. adesp. 85 edidi.

TYNNICHUS.

Εὐρημά τι Μοισᾶν.

Tynnichus. Plato Ione p. 534 D: Μέγιστον δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ Τύννιχος ὁ Χαλκιδεύς, ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν πώποτ' ἐποίησε ποίημα, οἷον τις ἂν ἀξιόσαιε μνησθῆναι, τὸν δὲ παιῶνα, ὃν πάντες ᾄδουσι, σχεδόν τι πάντων μελῶν κάλλιστον, ἀτεχνῶς, ὥσπερ αὐτὸς λέγει, εὐρημά τι Μοισᾶν (Γ εὐρηματι, Ε Μουσᾶν). quod ex ipso illo carmine videtur petitum esse. Conf. Porphy. de abst. II p. 133: Τὸν γοῦν Ἀσχύλον φασίν, τῶν ἀδελφῶν ἀξιούντων εἰς τὸν θεὸν γράψαι παιᾶνα, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιστα Τυννίχῳ πεποιήται· παραβαλλόμενον δὲ τὸν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκείνου, ταῦτόν πεύσεσθαι τοῖς ἀγάλμασι τοῖς καινοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· ταῦτα γάρ, καίπερ ἀπλῶς πεποιημένα, θεῖα νομίζεσθαι, τὰ δὲ καινὰ περιέργως εἰργασμένα θαναμάζεσθαι μὲν, θεοῦ δὲ δόξαν ἥττον ἔχειν, ubi τῶν Δελφῶν ἀξιούντων scribendum. — Nomen huius poetae Valesius restituit etiam ap. Ptolem. Heph. Phot. Bibl. CXC: τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος (ita recte, opinor, Casaubonus pro Ἀλκμάνους, Meineke Com. Poet. I p. 108: Ἀλκιμένους) πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυννίχου τοῦ Χαλκιδέως εὐρεθῆναι φασιν pro Τυρονίχου vel Τιτωνύχου. Hecker voluit etiam apud Athenaeum VI 250 B Τυννίχι nomen in Phrynichi locum substituere, vix recte. — Fallitur Benndorf (Archaeol. Untersuchungen auf Samothrake p. 76) huic Tynnicho attribuens distichon inscriptum in navi lapidea, quam Agamemnon ferebatur Dianae in Geraesto promontorio dedicavisse; testificatur Procopius B. Goth. IV 22 multa in ea navi incisa esse γράμματα ἢ τηνικάδε ἢ ὅσπερ, pleraque iam evanida, τὰ δὲ πρῶτα καὶ ἐς τόδε διαφαίνεται λέγοντα ὧδε·

*Νῆα μέλαιναν ἰδρύσατο τῇδ' Ἀγαμέμνων
Ἑλλήνων στρατιῆς σῆμα πλοῦζομένης.*

καὶ ἐν ἀρχῇ ἔχει· Τύννιχος ἐποίει Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ. Quoniam poetae epigrammatum non solent suum nomen profiteri, coniecit Benndorf titulum antiquum posteriore tempore denuo instauratum atque tum Tynnichi nomen, qui illud epigramma condidisse ferebatur, additum esse; hoc inventum exornavit Gomperz qui trimetrum sibi deprehendere videtur:

Τύννιχος ἐποίησ' Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ.

At ποιῆσαι θεῷ neque artifex neque poeta dicitur. Procopius, quem ipsum monumentum oculis usurpavisse manifestum est, coniunxit quae seorsim scripta erant. Fuit incisum:

*Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ
Νῆα με λαϊνέην ἰδρύσατο κτλ.*

ita enim traditam lectionem μέλαιναν verissime correxit Gomperz. Supra, vel in sinistro latere legebatur Τύννιχος ἐποίει, architecti, non poetae nomen, postea opinor ab aliena manu additum, quandoquidem alienum locum occupat, nam epigrammati erat subiiciendum. Epigramma est integrum, quae deinceps scripta erant, oblitterata illa quidem fere, ut testatur Procopius, videntur a visitantibus incisa esse. Diana Βολωσία i. e. Μολωσία eadem est, quae alias Εἰλεῖθνια vocatur.

XXV.

TELESILLA.

1.

-- ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ --
 -- ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ --

Ἄδ' Ἀρτεμις, ὦ κόραι,
 φεύγαισα τὸν Ἀλφεόν.

2.

1112

Athen. XIV 619 B: Ἡ εἰς Ἀπόλλωνα φθὴ φιληλιάς (ita PVL, φιλικίας AB) ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν.

3.

Paus. II 35, 2: Τὸ μὲν δὴ τοῦ Πυθαγόρας ὄνομα μεμαθήκασιν παρὰ Ἀργείων· τούτοις γὰρ Ἑλλήνων πρώτοις ἀφικέσθαι Τελέσιλλά φησι τὸν Πυθαγόρα ἐς τὴν χώραν Ἀπόλλωνος παῖδα ὄντα.

4.

Paus. II 28, 2: Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρῃ τοῦ ὄρους Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Τελέσιλλα ἐποιήσατο ἐν ᾧσματι μνήμην.

5.

Apollod. Bibl. III 5, 5: Ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀρρένων (ex Niobae liberis) Ἀμφίων, τῶν δὲ θηλειῶν Χλωρίς ἢ πρεσβυτέρα. ἢ Νηλεὺς συνώκησε, κατὰ δὲ Τελέσιλλαν (ita Aegius, libri τελεσίαν) ἐσώθησαν Ἀμύκλας (ita codd., Ἀμύκλα v.) καὶ Μελίβοια, ἐτοξενύθη δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ Ἀμφίων. Ultima haec de Amphione interfecto non ad Telesillae carmen spectant, sed continuatur his Apollodori narratio: nam Amphion pater intelligendus est, et supra pro Amphione filio cuius alias nulla fit mentio fort. Δα-

Telesilla. Fr. 1. Hephaest. 62: ἐστι τοίνυν ἐπίσημα ἐν τῷ Ἰωνικῷ, ἐφθνημιμερῇ μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷς ἢ Τελέσιλλα ἐχορήσατο· Ἄδ' κτλ. — V. 1 etiam ib. 26 legitur, ubi FIBS κόρα.

μασίχθων corrigendum. Conf. Pausan. II 21, 9, ubi Argolicam famam de his Niobae filiis refert: τὴν δὲ εἰκόνα παρὰ τῇ θεῷ τῆς παρθένου Χλωρίν ὀνομάζουσι, Νιόβης μὲν θυγατέρα εἶναι λέγοντες, Μελίβοιαν δὲ καλεῖσθαι ἐξ ἀρχῆς· ἀπολλυμένων δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος τῶν Ἀμφίονος παίδων περιγενέσθαι μὲν μόνην τῶν ἀδελφῶν ταύτην καὶ Ἀμύκλαν, περιγενέσθαι δὲ εὐξαμένους τῇ Ἀητοῖ. Μελίβοιαν δὲ οὕτω δὴ τι παραντίκα τε χλωρὰν ἐποίησε τὸ δεῖμα, καὶ ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διέμεινεν, ὥς καὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἀντὶ Μελιβολας αὐτῇ γενέσθαι Χλωρίν. Apud Apollodorum *πρεσβυτάτη* corrigendum pro *πρεσβυτέρα*, neque enim verisimile duas eiusdem nominis filias Niobae fuisse. Quae contra haec disputavit Car. Robert de Apollodori bibl. p. 52, nihil moror, neque enim operam dedi, ut varias narrationes cum Apollodori catalogo conciliarem, ut Robert opinatur.

6.

Hesych.: Βελτιώτας· τὰς βελτίους Τελέσιλλα. Aut τὰς delendum aut τοὺς scribendum, Lobeck *βελτιωτέρας* coniecit.

7.

Athen. XI 467, 5: Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλλω καλεῖ δεινὸν (C supra δῖνον). Cf. Eust. 1207, 9.

8.

Poll. II 23: Καὶ παρὰ Φερεκράτει οὐλοκέφαλος· οὐλοκίπιννα δὲ Τελέσιλλα εἶρηκε. corr. οὐλοκίκιννος, vel οὐλοκίπιννα.

9.

Sch. Hom. Od. ν 289: Καλῇ τε μεγάλῃ τε. Ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὄψιν κοσμοτήτος καὶ αἰδοῦς καὶ τοῦτο ὑπονοεῖν δίδωσι, καθὰ καὶ Ξενοφῶν καὶ Τελέσιλλα ἡ Ἀργεῖα διαγράφουσιν Ἀρετῆς καὶ Καλοκαγαθίας εἰκόνα. Nitzsch coni. Ἀρετῆς καὶ Κακίας, non recte, alterum vocabulum Xenophontem, alterum Telesillam spectat. Pravitatis notio ab hoc loco omnino aliena.

Photius in Bibliotheca in catalogo poetarum, quibus usus sit Stobaeus, etiam Telesillam memorat, nunc nulli versus Telesillae apud Stobaeum extant, neque ex adespotis lyricorum fragmentis quae ibi leguntur, licet quidquam Argivae vindicare.

SIMONIDES.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ. 1—4.

1. 2. [2. 3.]*)

. . . . .

Ἐβόμβησεν θαλάσσας.

Ἀποτρέποισι κῆρας.

3. [5.]

Schol. Apoll. Rhod. I 211: Τὴν δὲ Ὀρείδουαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βοιλησσοῦ φησὶν ἀρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηθονίαν πέτραν τῆς Θοράκης ἐνεχθῆναι . . . ἡ δὲ Ὀρείδουα Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἀρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θοράκην κατέϊσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὥς Σιμωνίδης ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ. Cf. Eudoc. 440. Poeta stragem ingentem enarrans, qua ad Sepiadis littus tempestatis saevitia afflicta est Persarum classis, subsidium, quod tunc Boreas Atheniensibus tulisse ferebatur, non praetermisit silentio, inde exspatiatus veterem fabulam de Orithyiae raptu perstrinxit, ut necessitatem quae inter Atticos et Boream intercessit illustraret. Simonidei carminis vestigia secuta sunt qui res Medico bello altero gestas exposuerunt Herodotus VII 189 et Choerilus (vid. Schol. Ap.). Fabulam de Orithyiae raptu quam logographi Acusilaus et Pherecydes memoriae prodiderunt, Simonides Athenis degens haud dubie fando accepit, Boream primus opinor in hoc

Simonides. Fr. 1. 2. Priscian. de metr. com. 250 Lindem. (Keil II 428): „Simonides et Aleman in iambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides in ἐπὶ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ in dimetro catalectico: ἐβ. θαλ. (θάλασσα Ald. sed codd. θαλάσσας) in secundo loco spondeum posuit: ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ ἀποτρέπουσαν (sic Ald., Putsche ἀποτρέποις εἰ, PV ἀποτρεπον σει, A ἀποτρεποῖσει, Hermann ἀποτρέπονσα, Schneidewin ἀποτρέποισα, ego ἀποτρέποισι scripsi) κῆρας.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ipso carmine γαμβρόν Ἐρεχθῆος dixit (cf. Suidas, quamquam grammaticus Callimachum potius respexit, unde statim oraculum fictum, quod Herodotus commemorat τὸν γαμβρόν ἐπικουρον καλέσασθαι. Quod Simonides ἀπὸ Βριλησσοῦ Orithyiam raptam esse perhibet, offensioni fuit Heynio, qui Ἴλισσοῦ correxit, multo audacius Welcker, qui docte et copiose de hac fabula disputat (Alte Denkmäler III 144 seq.), novavit Βριλησσοῦ, quo nomine Ilissum a Simonide vocitatum credit. Variant haec pro arbitrio poetae: cum montem Atticae Simonides memorasset, Choerilus fontes substituere maluit, Herodotus Ilissum perhibet, atque haec fama evaluit postquam ibi Boreae sacellum dedicatum.

*4. [9.]

- ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘ ˘ ˘ - - ˘ ˘ -
 ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ ˘ -
 - ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘ ˘ - -
 ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘
 5 ˘ ˘ - ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 - ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ - - ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ ˘ ˘
 ˘ ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘ ˘ -
 ˘ ˘ - ˘ ˘ - ˘ ˘ - - ˘ ˘ ˘

Στρ.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων 114
 εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ'
 οἶκτος ἔπαινος·

Fr. 4. Diod. Sic. XI 11: Διόπερ οὐχ οἱ τῶν ἱστοριῶν συγγραφεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας· ὧν γέγονε καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἑγκώμιον, ἐν ᾧ λέγει· Τῶν κτλ. unde descripsit Arsenius 242. Schneidewin existimat peculiare carmen (*encomium*) in illos a Simonide compositum fuisse, quod Diodori verba nequaquam significant: ipsa autem Simonidis oratio suadet, ut has laudes alii carmini insertas fuisse censeamus: itaque ad carmen εἰς τὴν ἐκ' Ἀρτεμισίᾳ ναυμαχίαν retuli. Novem versus, qui supersunt, non integram carminis stropham exhibent, sed servata est strophae secunda pars (v. 1—5), antistrophae primores versus (v. 6—9): strophae constat octonis versibus; unus tantum versus iteratur, v. 1 et 9 sibi respondent. Igitur v. 1 et 2 ex epodis huius carminis sunt deprompti, nam in strophae hac nihil reperitur, quod cum his componas, praeter v. 2 τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος, ut incredibile hunc versum veteres magistros perperam diremissee in colon trochaicum et dimetrum iambicum: praeterea praestat, opinor, πότμος hoc loco correpta paenultima efferri. — V. 1. Θερμοπύλαις, AH Θερμοπύλαισι. — V. 3. βωμός, Emperius κῶμος. —

νος (v. ἐκεῖνα) γὰρ οὕτως ἐπέγραψεν, ὀφείλων ἐπιγράψαι δορυμεῦσι (vid. Choerob. Epimer. I 115, 15 cum cod. Marc. ap. Gaisford Praef. Et. M. p. VII et Cram. An. Ox. III 254), tamen verisimile est Callimachum propterea hac forma usum esse, quoniam in ipsius Simonidis carminibus reperit, vel quod iam antiquiores editiones Callimacho hunc titulum suppeditabant. Haec etiam nunc tueor, quamquam aliter de hac quaestione statuit O. Schneider Callim. II p. 689 seq.

Fr. 5. Plato Protag. 339 A: Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, περὶ οὐκ ἐγὼ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς πόλιν τοσοῦτον μόνον διοίσει. Λέγει γὰρ πον Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι Ἄνδρα ἀγ. . . τετυγμένον (v. 1. 2) . . . Οἶσθα οὖν, ἔφη, ὅτι προϊόντος τοῦ ἄσματος λέγει πον, Οὐδέ μοι . . . ἔμμεναι (v. 8. 9) . . . p. 341 D: ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης οὐ λέγει τὸ χαλεπὸν κακόν, μέγα τεκμήριον ἔστιν εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα. λέγει γὰρ ὅτι: θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας (v. 10) . . . p. 344 C: ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας, ἄνδρα δὲ οὐκ . . . καθέλῃ (v. 10. 11) . . . σὺ δὲ φῆς, ὦ Πιττακέ, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τόδ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατόν δὲ ἐσθλόν· ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον· πρῶτος μὲν γὰρ εὐ πᾶς . . . κακῶς (v. 12. 13) . . . p. 345 C: ἐπιπλείστον δὲ καὶ ἄριστοι εἰσιν, οὓς ἂν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν (v. 14). Ταῦτά τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἰρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἄσματος ἔτι μᾶλλον δηλοῖ· φησὶ γάρ· Τοῦνε-κεν . . . ἀπαγγελέω (v. 15—18). φησὶν· οὕτω σφόδρα καὶ δι' ὅλον τοῦ ἄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι. πάντας δὲ ἐπαί-νημι . . . μάχονται (v. 19—21) . . . p. 346 C: Ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιττακῷ λέγει, ὅτι ἐγὼ, ὦ Πιττακέ, οὐ διὰ ταῦτά σε φέγω, ὅτι εἰμι φιλό-φύγος, ἐπεὶ ἔμοιγε ἔξαρκεῖ ὅς ἂν μὴ κακὸς ἦ· μὴ δ' ἄγαν ἀπά-λαμνος, εἰδὼς γε ὀνήσει πόλιν δίκαν ὕγιος ἀνὴρ· οὐ μὴν ἐγὼ μωμῆσομαι· οὐ γὰρ εἰμι φιλόμωμος· τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπελ-ρώων γενέθλια (v. 3—6) . . . ὥστ' εἰ τις χαίρει ψέγων, ἐμπλησθήει ἂν ἐκείνους μεμφόμενος· πάντα . . . μέμικται (v. 7). Simonidea a Pla-tonis oratione primus rectius separare instituit Schleiermacher, ipsos versus restituere et ad numeros revocare studuerunt post Heynium (Opusc. I 160 seqq.) Hermann (in edit. Heindorfii) et Boeckh Pind. I 2 p. 337 (qui quidem epodum, quam sibi deprehendisse visus est Her-mann, praetermisit), a quibus mihi saepius discedendum fuit. Schnei-dewin in strophis describendis Boeckhium sequitur, in epodo Hermannii vestigia legit. Hartung me auctore epodum sprexit, sed quatuor strophas distinxit, str. 1 initium tantum superesse statuit (v. 1. 2), str. 2 et 3 integras, quibus quartam hanc subiungit: οὐδ' ἂν ἔγωγε, μέσως λέγοντ' ἀλαθές, | διὰ ταῦτ' οὐ πῶς, ὦ Πίττακε, σ' ἔψεγον· | εἰμι δ' οὐ φιλόμωμος· ἔξαρκεῖ δέ μοι | ὅς ἂν ἦ κακὸς μὴδ' ἄγαν ἀπά-λαμνος, εἰδὼς δ' ὀνήσει πόλιν δίκαν | ὕγιος ἀνὴρ· ἢ μὴν οὐ μιν ἐγὼ μωμῆσομαι· τῶν γὰρ ἡλιθίων | ἀπείρων γενέθλια· | πάντα τοι καλὰ τοῖσ' τ' | ἀσχερά γε μὴ μέμικται. Blass denique (Mus. Rhen. XXVII 326 seq.) et monostrophicum esse carmen largitur et quomādmōdum carminis disiectas particulas in ordinem redegi comprobabat, nisi quod post v. 2 septem versus omissos esse statuit; itaque v. 1 et 2 exordium str. 1 esse censet, v. 3—7 secundae strophae adscribit. — Carmen hoc Simonidis vel eo nomine insigne, quod fere integrum servatum: nam deesse nihil videtur, nisi carminis exordium sive prima strophā, in qua poeta haud dubie professus erat, se hoc carmen ad Scopam Thessalum mittere, ac fortasse simul Scopae gentiles vel familiares allocutus erat, hinc in fine carminis v. 18 eosdem appellat. Videtur Scopas ob facinus aliquod commissum in gravem hominum reprehensionem incidisse; ab

Στρ. α'.

"Ανδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι 1115
χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ
ψόγου τετυγμένον·
ὅς ἂν ἢ κακὸς μὴδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδώς γ' ὀνασίπολιν 1116
δίκαν

hac invidia ut Scopam liberaret poeta hoc carmen composuit, quod non fuit epinicion, sed quemadmodum veteres grammatici Pindari epiniciis etiam paraenetica carmina aliaque id genus inseruerunt, ita Simonideum quoque poema hunc locum commode obtinebit, quod veteres quoque verisimile est non separavisse a reliquis carminibus in Scopae honorem conditis. Blassio carmen σκολιὸν fuisse videtur. — V. 1. μὲν om. Θ. — ἀλαθέως, εὐλαθέως e. — V. 2. χερσίν, libri χερσί. — ποσὶ καὶ, ποσὶ BCErwy. — ψόγον, λόγον w a manu pr. Cf. Plato 344 A: οὐ γὰρ εἶναι, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν ἐστὶν ἄνδρ' ἀγαθὸν χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον, χαλεπὸν ἀλαθέως (ἀληθέως ΣΕω). Adde Diog. Laert. I 76: εἰπέ τε (Πιττακός) χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, οὐ καὶ Σιμωνίδης μέμνηται λέγων· ἄνδρα δ' (μὲν om.) ἀλ. γενέσθαι χαλεπὸν τὸ Πιττακίον· μέμνηται δ' αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μαχονται (ut hoc quoque Pittaci sit, cf. Simon. v. 21) et Suid. v. Πιττακίον. V. 2 respic. Aristot. Eth. Nic. I 10, 11. Rhet. III 11. Sopater ap. Stob. Flor. XLVI 51. Iulian. Caes. 333 B. Damasc. ap. Suid. v. τετράγωνος. Eust. II. 475, 31. — V. 3—7 hoc loco inserui, idque etiam nunc tueor, quamvis possit aliquis suspicari haec ad quartam stropham referenda esse, ut pariter extrema pars primae strophae atque initium quartae strophae desit. Neque Blassio assentiendum, qui assensus mihi v. 3—7 ante stropham οὐδέ μοι ἔμμελέως κτλ. (v. 8 seq.) esse collocandos, hic septem versus omissos esse arbitratur, quibus poeta Thessalum sit affatus; at sententiae omnino tam arcta necessitate vinctae sunt, ut non sit verisimile ordinem hunc iustum continentemque orationem diremtam esse ampla hac allocutione, qua multo commodius ipsum carmen inchoari licuit: nam quae Blass p. 328 profert, ut ostendat non satis apte v. 3 continuo exceperisse v. 1 et 2, non multum valent. Illud omnino improbandum, quod Schleiermacher censet hos versus (3—7) medium obtinere locum inter v. 14 et v. 15: nihil enim probant ea quae Plato 346 C, ubi v. 3—7 affert, addit: οὐ τοῦτο λέγει, ὥσπερ ἂν εἰ ἔλεγε πάντα τοὶ λευκά, οἷς μέλανα μὴ μέμικται· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη πολλαχῇ· ἀλλὰ ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ τὰ μέσα ἀποδέχεται, ὥστε μὴ ψέγειν· καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρ. ο. κ. αἰ. χθονός· ἐπειθ' ὑμῖν εὐρὼν ἀπαγγελέω. ὥστε τούτου γ' ἔνεκα οὐδένα ἐπαινέσομαι, ἀλλὰ μοι ἔξαρκεῖ, ἂν ἢ μέσος καὶ μηδὲν κακὸν ποιῇ, ὥς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαίνημι, καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων, ὥς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαίνημι· καὶ φιλέω ἐκὼν (ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκὼν διαλαβεῖν λέγοντα), ὅστις ἔρδῃ μηδὲν αἰσχρόν, ἄκων δ' ἐστὶν οὗς ἐγὼ ἐπαινώ καὶ φιλῶ· σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσος ἔλγεις ἐπικεικῇ καὶ ἀληθῇ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἂν ποτε ἔψεγον· τῶν δέ, σφόδρα γὰρ καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος δοκεῖς ἀληθῇ λέγειν, διὰ ταῦτα σὲ ἐγὼ ψέγω. haec, inquam, nihil probant, quoniam manifestum est, Platonem hic liberrime suoque instituto convenienter Simonideas sententias disposuisse. Ut credamus stropham 3 (v. 15—21) continuo post stropham 2 (v. 8—14) collocatam fuisse non solum commodus sententiarum ordo suadet, sed etiam ipse Plato 345 C, qui allato

ὕγιής ἀνὴρ· οὐδὲ μὴ μιν ἐγὼ
 5 μωμάσομαι· τῶν γὰρ ἀλιθίων
 ἀπείρων γενέθλα.
 πάντα τοι καλὰ, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

1117

Στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον

v. 14 pergit: καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἄσματος μᾶλλον δηλοῖ . . . τοῦ-
 νεκεν κτλ. (v. 15 seqq.). Schleiermacherum tamen secutus Hermann
 ex his versibus (3—7) epodum constituit: Ἐμοιγ' ἐξαρκεῖ, | ὅς ἂν μὴ
 κακὸς ἦ . . . οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· | οὐ γὰρ φιλόμωμος (eiecto verbo
 εἶμι, pro quo Schneidewin ἐγὼ coni.) κτλ. At vero horum versuum
 numeri aperte sunt iidem, qui in strophis deprehenduntur, ut nullis
 omnino epodis Simonides in hoc carmine usus esse videatur. Quare
 hic inserui, ut prima strophā iam sit integra: apteque Simonides,
 postquam dixit difficile esse, virum omni ex parte bonum evadere,
 subiecit, sibi vel mediocres homines probari, et tum aptissime Pitta-
 ceum illud sub examen vocavit: neque adversantur huic coniecturae,
 quae Plato 344 B dicit. Iam apparet quod est apud Platonem 346 C,
 ubi hos versus (3—7) affert ἔπειτ' ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὅς ἂν μὴ κακὸς ἦ
 κτλ. (quamquam infra 346 D repetit ἄλλ' αἰ μὴ ἐξαρκεῖ, ὅς ἂν μέσος
 ἦ) non esse a Simonide profectum, sed Platonem poetae verba liberius
 suae orationi accommodavisse. Itaque v. 8 emendavi ὅς ἂν ἦ κακὸς
 deleta negatione μὴ, quae facile ex sequentibus repeti potest. Nam
 quod fortasse alicui in mentem veniat ὁ δὲ μὴ κακὸς μὴδ' ἄγαν ἀπά-
 λαμος, huic coniecturae vel ea, quae Plato p. 343 C de particula μὲν
 v. 1 disputavit, obstant. — εἰδώς, Σ e corr. οὐχ ὅς. — γ' ὀνασίπολιν
 scripsi, τ' ὀνησίπολιν Hermann, (Schneidewin τ' ὀνασίπ.,) libri γε
 ὀνήσει πόλιν. — V. 4. οὐδὲ μὴ μιν scripsi, nisi praestat οὐδὲ μὴ νιν,
 sed de Simonidis usu nihil constat, itaque nolui quidquam ea in parte
 novare, οὐ μιν Schleiermacher, libri οὐ μὴν. — V. 5. μωμάσομαι
 Schneidewin et deinde ἀλιθίων, libri μωμήσομαι et ἡλιθίων. — Quae
 post μωμάσομαι sequuntur: οὐ γὰρ εἶμι φιλόμωμος Platonis sunt verba
 Simonidem explicantis, neque vero Simonidis versiculus, ut Schleier-
 macher et qui illum sequuntur existimant; quam sententiam frustra
 tuearis eo, quod Plato supra dixit: οὐ διὰ ταῦτα σὲ ψέγω, ὅτι εἶμι
 φιλόσοφος. — V. 6. ἀπείρων γενέθλα, sic libri nisi quod γένεθλα ex-
 hibere videntur, quod non recte tuetur Stallbaum, ut ἀπείρων sit geni-
 tivus adiectivi ἀπειρος, edd. vett. ἀπειρα γενέθλα, unde Stephanus
 ἀπειρα γένεθλα vel ἀπειρος ἀ γενέθλα. — V. 7. καλὰ, τοῖσί τ', ἢ καλὰ
 λευκὰ τοῖσι. — μὴ om. Γ. — Versus compositus ex pherecrateo et
 ithyphallico, id quod non offendit, si quidem Corinna trochaicam tripod-
 diam vice logaedicā tripodiae admisit, atque eadem licentia usus est
 Alcman: iam v. 14 quomodo sit confirmandus, non satis constat, sed
 v. 21 οὐδὲ θεοὶ μάχονται logaedicus videtur, nam synizesis hic qui-
 dem parum grata: itaque existimo Simonidem in hac strophae clausula
 aut alternis vicibus trochaicum et logaedicum colon adhibuisse, aut
 logaedicos versiculos: sed disparibus figuris — υ υ υ υ — v. 21,
 — υ — υ υ — υ v. 14 et v. 7: tunc igitur pro μέμικται restituendus con-
 iunctivus μεμίγεται, quem etiam Platonis paraphrasis commendat:
 scripsi per γ, quoniam perfectum secundum Choeroboscum est μέμιγα.
 Sane a Pindari arte haec vicissitudo disparium formarum abhorret.
 sed quemadmodum recentiores poetae remiserunt de hac severitate, ita
 licuit etiam antiquioribus passim popularis carminis consuetudinem
 sequi. — V. 8. οὐδέ, Γ οὐδέν. — Πιττάκειον, πιττάκιον ἈΓΘΞΣwe

νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπὸν
 φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.
 10 θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ
 κακὸν ἔμμεναι,
 ὃν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλη.
 πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
 κακὸς δ', εἰ κακῶς (τι).
 καὶ τὸ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέωντι.

Στρ. γ'.

15 Τοῦνεκεν οὔ ποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
 δυνατὸν διζήμενος, κενεῖαν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν
 αἰῶνος βαλέω,
 πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυνέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα
 χθονός·
 ἐπὶ τ' ὕμνῳ εὐρὼν ἀπαγγελέω.
 πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,

1118

— V. 9. ἐσθλὸν, Boeckh ἐσλὸν, qua forma neque Pittacum neque Simonidem usum esse credibile est. Ceterum cf. Schol. Arist. Eth. in Herme V 356 ἐπὶ Πιττακὸν μὲν τὸν Μιτυληναῖον (ἀναφέρεται) τὸ χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, contra Polyb. XXIX 7: τὸ δὴθ' ἐν ὅπῳ Σιμωνίδου· χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Adde Cratet. Epist. in Not. et Extr. Bibl. Paris. X 278. — V. 10. τοῦτ' ἔχοι, p. 341 E: τοῦτο ἔχοι ἈΓΘΞCγτ, vulgo ἔχοι τοῦτο, infra 344 C: τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας (Γ' τοῦτ' ἔχοι, ἢ ἔχοι τοῦτο). Respicit Aristot. Metaph. I 2, cf. etiam Schol. Aristot. IV 529. Cram. An. Par. I 387, 33. Boisson. An. Nov. 210. — μὴ οὐ, Hartung μῆ. — V. 11. ὃν scripsi, et sic e, vulgo ὃν ἄν. — ἀμάχανος Boeckh, v. ἀμήχανος. — καθέλη, καθέλοι rr. — V. 12. πράξαις Boeckh, v. πράξας. — γὰρ Hermann, v. μὲν γὰρ. — εὖ, e ei. — V. 13. εἰ, e ei. — κακῶς τι scripsi, sive τις praeferas, quod in ed. 3 addidi (Blass κακῶς αὐ non recte), apud Platonem τι deest, quod potuit facile obliterari, quoniam p. 345 A haec continuo subsequuntur τίς οὖν εἰς γράμματα ἀγαθὴ πράξις ἐστὶ, quamquam potuit etiam ipse Plato abiicere, quemadmodum deinde eadem haec in brevius contracta repetit κακὸς δὲ κακῶς. Quod antea scripsi κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ | τοῦ πλείστον, numerorum concinnitati adversatur, nam non tantopere vox monosyllaba versu novissimo displicet, quam quod novum sententiae exordium in versus clausula fit. — V. 14. καὶ τὸ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέωντι scripsi, antea φίλοισι dedi, Hermann καὶ τοῦ πλείστον ἄριστοι, τοὺς κε θεοὶ φιλέωσιν, Blass καὶ πλείστον praeoptat, ap. Plat. ἐπὶ πλείστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν, οὗς ἂν οἱ θεοὶ φιλέωσι. — V. 16. διζήμενος, Σ διζόμενος. — κενεῖαν, Ἀ κεν εἰαν. — ἐς, εἰς SEyr. — V. 17. πανάμωμον, Γ παραάμωμον. — εὐρυνέδους, ἈΘr εὐρυνέδους et similiter infra 346 D. Verba εὐρυνέδους, . . . χθονός affert Plut. Quaest. Symp. IX 14, 2 (εὐρυνέδους), de tranquill. c. 10. de fraterno am. c. 14 (utroque l. εὐρυνέδους γ'), adv. Stoic. c. 7 (εὐρυνέδους et ἐδόμεθα, sed Dübner . . . μεθα). — V. 18. ἐπὶ τ' scripsi, sive ἐπὶ δ' malis, vulgo ἔπειθ' et hic et infra 346 D. — ὕμνῳ Hermann, v. ὕμνῳ. — ἀπαγγελέω, Γ utroque loco ἀπαγγελλέω. — V. 19. πάντας, Γ priore l. πάντα. — ἐπαίνημι, Σ

20 ἐκὼν ὅστις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκῃ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ.

6. [14.]

Schol. Pind. Isthm. II Argum.: Οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἰσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὥς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης ἐπαινῶν ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει. Pindarus, qui utramque victoriam et Pythiam Ol. 72, 3 partam et Isthmiam (incerto tempore, sed ante Ol. 76, 1 reportatam) in duobus carminibus

ἐπαινῇμι, Ἄθ' ἐπάλνημι (sed infra ἐπάλνημι), ΞBCrwe ἐπαινήμι (infra ἐπαινῇμι), E utroque l. ἐπαινοῖμι (sed e corr. η). — φιλέω, e φιλέη. — V. 20. ὅστις. Θ infra ὥστις. — ἔρδῃ, r ἔρδει, Ξe ἔρδει. — V. 21. αἰσχρόν, e infra αἰσχρῶ. — ἀνάγκῃ Diog. Laert. I 76, ἀνάγκῃ Plato. Respic. hanc sententiam Plato Leg. VII 818. schol. Eurip. Orest. 488. Stob. Ecl. Phys. I 154. Synes. Epist. 103. Procl. in Plat. Cratyl. 156. Suid. v. Σιμωνίδης, Zenob. I 86. Paroemiogr. II 98 ed. Goett., Apostol. III 6. Arsen. 58. — Apparet igitur Simonidem non in hoc poemate quod parecbasi carebat, sed in alio epinicio in eiusdem Scopae honorem composito Dioscurorum laudes celebravisse: victoriam Scopas haud dubie reportaverat curuli certamine, non pugilatu, quod facile quis coniciat ex Quintiliano, v. infra. Huc spectat praeter Valer. Max. I 8, 7 et Phaedrum IV 23 Cicero de Orat. II 86: „Dicunt enim cum coenaret Crannone in Thessalia Simonides apud Scopam hominem fortunatum et nobilem cecinissetque id carmen, quod in eum scripsisset, in quo multa ornandi causa poetarum more in Castorem scripta et Pollucem fuissent, nimis illum sordide Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum, reliquum a suis Tyndaridis, quos aequè landasset, peteret, si ei videretur. Paulo post ferunt nuntiatum Simonidi, ut prodiret; iuvenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magno opere evocarent: surrexisse illum, prodisse, vidisse neminem: hoc interim spatium conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse.“ Adde Quintil. XI 2, 14: „Est autem magna inter auctores dissensio, Glaucōne Carystio an Leocrati an Agatharcho an Scopae scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, utque Apollodorus et Euphorion et Larissaeus Eurypylus tradiderunt; an Crannone, ut Apollas (et) Callimachus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit.“ (ubi Apollas et Callimachus Meineke scripsit, Preller Apollas Callimachus praescriptat, perperam Nolte totum locum sic conformat: Euphorion; an Larissae, ut Eurypylus et Apollas tradiderunt; an Crannone, ut Callimachus et quae seq.) Ex hoc loco apparet, Simonidem etiam in aliis carminibus Tyndaridarum laudes celebrasse, ut in epiniciis Glauci (vid. fr. 8), Leocratis, Agatharchi (de his duobus carminibus nihil aliunde compertum), hinc grammaticorum illa dubitatio repetenda: non magis constat, quod carmen fuerit, in quo aedium Pharsaliarum ruinae mentionem fecerit poeta. Cf. Schneidewin Proleg. in Simon. XII seqq.

quae Thrasybulo Xenocratis filio inscripsit, laudibus decoravit, easdem victorias etiam memorat in carmine Ol. II 49, quod Theroni Xenocratis fratri destinavit, ubi quod in scholiis legitur: *Ολύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς (Θήρων) γέρας ἔδεκτο, ἀντὶ τοῦ μόνος· Πύθια δὲ καὶ Ἰσθμια Ξενοκράτης* (scr. καὶ Ξενοκράτης, hic enim interpres statuit utrumque Delphis et in Isthmo vicisse)· *κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους Πυθιονίκης μόνος Θήρων ἀναγέγραπται.* adversa fronte pugnat cum schol. Isth. II; at *Θήρων* perperam scriptum pro *Ξενοκράτης*, ut iam Boeckh animadvertit: *Ἰσθμιο-νικῶν* catalogo carebant Alexandrini, itaque de Isthmia victoria rem in medio relinquunt. — Simonides videtur eo tempore, quo in Sicilia commoratus est, encomium in Xenocratem scripsisse, in quo utriusque victoriae mentionem fecit, neque peculiaris carmina his victoriis celebrandis destinavisse.

7. [17.]

ΑΝΑΞΙΛΑΑΙ ΡΗΓΙΝΩΙ ΑΠΗΝΗΙ

— — — — —

Χαίρετ' ἄλλοπόδων θύγατρες ἵππων.

8. [20.]

ΓΛΑΥΚΩΙ ΚΑΡΥΣΤΙΩΙ ΠΥΚΤΗΙ.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

... Οὐδὲ Πολυδεύκεος βία

χείρας ἀντείναιτ' ἂν ἐναντίον αὐτῶ,

οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος.

Fr. 7. Aristot. Rhet. III 2: Ὁ Σιμωνίδης ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν. ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε· Χαίρετ' κτλ. (ubi QYbZb θυγατέρες). Καίτοι καὶ τῶν ὄνων θυγατέρες ἦσαν. Cf. Heraclid. Pont. Polit. c. 25: ἐνυράνησε δὲ αὐτῶν Ἀναξίλας Μεσσήνιος, καὶ νικήσας Ὀλύμπια ἡμιόνοις εἰστίασε τοὺς Ἕλληνας· καὶ τις αὐτὸν ἐπέσκωπεν εἰπὼν· Οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις; ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης· Χαίρετ' κτλ. Errabundus, ut videtur, haec, quae de Anaxila memorantur, ad eius filium Cleophronem rettulit Athen. I 3 E: Ἀλκιβιάδης . . . θύσας Ὀλυμπίῳ Διὶ τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἰστίασε· τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ Λεώφρων (scr. Κλεόφρων) Ὀλυμπίασιν, ἐπινίκιον γράψαντος τοῦ Κεῖον Σιμωνίδου.

Fr. 8. Lucian. pro Imag. c. 19: Ἀλλὰ πῶς ἐπῆνεσε ποιητὴς δούκιμος τὸν Γλαῦκον, Οὐδὲ Πολυδ. βίαν. φήσας ἀνατείνασθαι ἂν

9. [23.]

ΕΤΑΛΚΙΔΗ.

Herodot. V 102: Καὶ πολλοὺς αὐτέων οἱ Πέρσαι φονεύουσι ἄλλους τε ὀνομαστούς, ἐν δὲ δὴ καὶ Εὐαλκίδα (εὐελκίδην MPABKE, 1120 εὐαλκήδεα F?) στρατηγέοντα Ἐρετριέων, στεφανηφόρους τε ἀγῶνας ἀναφαιρηκότα καὶ ὑπὸ Σιμωνίδεω τοῦ Κηίου πολλὰ αἰνεθέντα. si quidem epiniciū fuit, quod respexit: fortasse pluribus carminibus Simonides Eretriensem illum celebravit: certe non est de epigrammate cogitandum, quo mortui memoriam illustraverit.

10. [28.]

ΑΣΤΥΛΩΙ ΚΡΟΤΟΝΙΑΘΙ.

... - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

Τίς δὴ τῶν γε νῦν τοσάσδε πέταλοι μύρτων
 ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας
 ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

11.

ΟΡΙΑΔΔΑ.

Diogenian. Praef. Pargoem. 175: Καρικὸς αἴνος λέγεται, ὃν

αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας οὐδὲ σ. Ἀ. τ. Ὁρᾶς, ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἰκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε· καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἡγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἡμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμου ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. Epiniciū hoc haud dubie scriptum in Olympiam victoriam maxime nobilitatam (vid. Paus. VI 10), quam adolescens rettulit, sec. Bekk. Anecd. I 232 et Suidam Ol. XXV, corrigunt LXXV, non recte, nam ea Olympiade Theagenes vicit, vid. Paus. VI 6, 2: scribendum igitur πεμπτήν καὶ ἐξηκοστήν Ὀλυμπιάδα id quod etiam Brunn Hist. Art. I 83 vidit, aliis ille quidem argumentis correctionem firmans.

Fr. 10. Photius 413, 20: Περιγεγυρόμενοι· ἐκ τούτου σύνθηδες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου (cod. ἀετύλου) φησὶν οὕτως· Τίς δὴ κτλ. Eadem Suid. v. περιγεγυρόμενοι. Apostol. XIV 18. Didymus qui dicitur, Miller Misc. 403, ubi novissima intercepta sunt, nam nihil nisi στεφάνοις περικτιόνων legitur. Numerorum descriptio incerta. — V. 1. γε quod et sententiae et numeri legi convenit, inserui. — τοσάσδε Portus et Porson, legebatur τοσάδε, sed cod. Flor. τόσας δὴ. — πέταλοι scripsi, legebatur πετάλοισι, c. Fl. πετάλοις. Cf. Cram. An. Ox. I 121 ἐν ἡρινοῖς πέταλοι. Antea scripseram τίς δὲ τῶν νῦν τοσάδε | πετάλοισι μύρτων. — V. 2 detrimentum cepisse videtur, fort.: ἢ στεφάνοισι ῥόδων χαίταν ἀνεδήσατο νίκας.

Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
ἐλθὼν ἐς εὐδενδρον ἀγλαὸν Διὸς
τέμενος.

14. [11.]

— — — — —

Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.

* 15. [15.]

1122

— — — — —
— — — — —

Ἰπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνθῳ,
ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

tuenda Antipatro Anth. Pal. IX 567 *Λύσιδος ἀλκυθῶν, τερπνὸν ἄθρομα Μίθης* ubi corrigunt *ἀλκωνίς*.

Fr. 13. Schol. Aristoph. Nub. 1356: Ἀρχὴ ᾧδης εἰς Κριὸν τὸν Ἀλγινήτην· ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως· φαίνεται δὲ εὐδοκίμεῖν καὶ διαφανῆς εἶναι. ita Schol. cod. Rav. et Ven., unde Schneidewin antea existimavit carmen in Crium victorem scriptum esse, postea scholiastae errorem agnovit: est enim potius in Crii aemulum aliquem compositum. Alius schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἦν δὲ παλαιστῆς Ἀλγινήτης. Ἄλλως· τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ ποιητὴς λέγων· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἐλθὼν . . . τέμενος . . . τὸ δὲ ἐπέχθη καὶ διὰ τοῦ εἰσιλτοῦ ἀπὸ τοῦ πένω καὶ διφθογογραφεῖται. denique rursus v. 1 affertur sic scriptus ἐπέξαθ' ὁ καιρὸς (sed cod. Harl. ἐπήξαθ' ὁ κριὸς) οὐκ ἀκαίρως, quae lectio recte se haberet, si adverbium ad ἐλθὼν referendum esset. — V. 1. ἐπέξαθ', cum apud Aristophanem alii legerint ἐπέχθη, coniicias etiam hic olim ἐπέξαθ' scriptum fuisse, sed haec lectio non magis probanda, quam ἀκαίρως. — Κριὸς, Hermann Κριός adversante Aristarcho, vid. Lehrs de Arist. stud. Hom. 296. — V. 2. ἐς εὐδενδρον scripsi, vulgo ἐς δένδρον, Valckenaer ἐς ἀγλαόδενδρον, Hermann non recte trimetros restituens, ἐπέξατ' ἄρ' . . . δενδρεῶν' ἐσελθὼν (vel δένδρεων ἐς.) τέμενος ἀγλαὸν Διὸς, Hecker ἐλθὼν ἐς τέμενος Διὸς ἀγλαόδενδρον.

Fr. 14. Aristoph. Eqq. 405: Ἀισαίμι γὰρ τότ' ἂν μόνον· πῖνε πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς. ubi Schol. τότε γὰρ, φησὶν, ἐπάσαιμί σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος· Πῖνε, πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο Τεθρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς ἐπ' ἐσθλοῖς τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά. Schneidewin in Simonide scripsit: πῖνε, πῖν' ἐν συμφοραῖς, quemadmodum Aristophanes scribere potuit, sed servare ille integra Simonidis maluit verba, itaque haec restitui; firmat autem etiam Suid. v. συμφορά, ubi est ἐπὶ συμφορᾷ, adde Eustath. Opusc. 279, 13: παῖζε, παῖζ' ἐπὶ συμφοραῖς. Ex schol. Aristoph. fluctuante traditione fortasse aliquis coniiciat melicum dixisse πῖνε, πῖν' ἐπὶ ἐσθλαῖς συμφοραῖς, cf. Eurip. Alcest. 1160: χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἰστάναι, comicum autem simpliciter vocabulo συμφοραῖς usum esse, sed hoc in medio reliquo.

Fr. 15. Plutarch. de discrim. amic. et adul. c. 2: ἔτι δ' ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἰπποτροφίαν φησὶν οὐ Ζακύνθῳ (pars librorum λακύνθῳ)

ἐπὶ ἰοπλοκάμων φιλᾶν θυγατρῶν, τὰ καλέονται
 ὁ Πειλεάδες οὐράνιαι.

*19. [103.]

1123

Aristotel. Phys. Ausc. IV 13: οἱ μὲν σοφώτατον ἔλεγον τὸν χρόνον, ὁ δὲ Πυθαγόρειος Πάρων ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ἐν αὐτῷ. ad quem locum Simplic. T. IV 393: εἰκότως οἱ μὲν σοφώτατον, οἱ δὲ ἀμαθέστατον λέγουσιν εἶναι τὸν χρόνον. Σιμωνίδης μὲν γὰρ σοφώτατον, ὅτι γίνονται ἐπιστήμονες ὑπὸ χρόνου, Πάρων δὲ ὁ Πυθαγόρειος ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ὑπὸ χρόνου. οὗτος δ' ὅμοιος εἶναι, οὗ καὶ Εὐδήμος ἀνωνύμως ἐμνήσθη, λέγων ἐν Ὀλυμπίᾳ Σιμωνίδου τὸν χρόνον ἐπαινοῦντος, ὡς σοφώτατον, εἴπερ ἐν αὐτῷ αἱ μαθήσεις γίνονται καὶ αἱ ἀναμνήσεις, παρόντα τινὰ τῶν σοφῶν εἰπεῖν, τί δέ, ὦ Σιμωνίδη, οὐκ ἐπιλανθάνομεθα μέντοι ἐν τῷ χρόνῳ; καὶ μήποτε καὶ παρὰ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ ὁ δὲ Πυθαγόρειος παρων τὸ παρων οὐκ εἶναι ὄνομα κύριον, ἀλλὰ μετοχὴν. Similia Themistius et Philoponus ad h. l. Apophthegmatis haec speciem referunt, sed potuit Simonides etiam in carmine in Olympionicam scripto haec dicere, quae Pythagoreus ille praesens praesenti poetae opprobrio vertit.

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ.

20. [34.]

Himer. Orat. V 2: Ἥλειοί ποτε τῆς Σιμωνίδου λύρας λαβόμενοι, ὅτε ἐπὶ τὴν Πῖσαν ἔσπευδεν, ὕμνῳ κοσμήσαι τὸν Δία, δημοσίᾳ φωνῇ τὴν πόλιν πρὸ Διὸς ἄδειν ἐκέλευον.

novissima verba, quae ap. Ath. post θυγατρῶν leguntur loco satis incommodo, huc revocavi. — Non audiendus Blass, qui Pindari scholiastam alio Simonidis loco usum esse ratus, verborum ordinem qui apud Athenaeum est, tuetur, corrigens ἔτικτεν Ἄτλας ἐπὶ . . . τὰν ἔξοχον, h. e. τὰν ἔτικτεν Ἄτλας, quasi post tantam intercapedinem licuerit relativum pronomen inferre. — V. 4. φιλᾶν θυγατρῶν Schneidewin, legebatur φίλαν θυγατέρων. — τὰ καὶ Hartung, hoc enim non αἰ videtur in librorum lectione ἀγι (αἰ) latere. — In principio Schneidewin coniecit ἰδοίτο δ' αὐτὸς σ', Iacobs διδοί τιν εὐχος, Emperius ἰδρωτί δεῦς. Hartung scripsit ὁδοίτο δ' εὐ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαιάδος οὐρείας ἐλικοβλεφάροιο γένεθλον, τὰν τέκεν Ἄτλας ἐπὶ λ. φ. θ. ἔξοχον εἶδος, τὰ καὶ. II. οὐρ. — In Schol. Pind. Nem. Schneidewin recte vidit Hesiodi versum delitescere, est autem scribendum: αὐτὴ γὰρ κατὰ τὸν α' κατάλογον. Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν. Item tres versus qui praecedunt Hesiodi esse videntur, sed astronomico poemati, non catalogo adscribendi.

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

21. [35.]

Schol. Eurip. Med. v. 5: Πάγχρυσον δέρας· τὸ δέσμα· τοῦτο οἱ μὲν ὀλόχρυσον εἶναι φασιν, οἱ δὲ πορφυροῦν. Καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν 1124 τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ πορφυρῶν κεχρωσθαι αὐτὸ λέγει. Cf. Et. M. 597, 14: Νάκη, τὸ αἰγείου δέσμα, κωδία καὶ κώδιον τὸ προβάτειον. Οὐκ ἄρα τὸ ἐν Κόλχοις νάκος ῥητέον. κακῶς οὖν Σιμωνίδης νάκος φησὶν. add. Schol. Apoll. Rhod. IV 177: Πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήκασιν, . . . ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκόν, ποτὲ δὲ πορφυροῦν. ut videatur pluribus carminibus Argonautica attigisse. Cf. Eudoc. 108.

*22. [36.]

Schol. Eurip. Med. 2: Ταύτας (τὰς Συμπληγάδας) ὁ Σιμωνίδης Συνορμάδας φησὶν (Α συναρβώδας).

*23.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
 εὐπρόσωποί σφας παράϊξαν ἔρωτες ναῖας
 κλαῖδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

KATETXAI.

24. [39.]

Schol. Hom. Od. ζ 164: Ἥλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός] λέγοι δ' ἂν πολὺν λαὸν οὐ τὸν ἴδιον στόλον, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνικόν, ὅτ' ἀφηγούμενος εἰς Ἀἴλῳ ἦλθε Μενέλαος σὺν Ὀδυσσεὶ ἐπὶ τὰς Ἀνίου θυγατέρας, αἱ καὶ Οἰνότροποι ἐκαλοῦντο. ἡ δὲ ἱστορία καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν ταῖς κατευχαῖς. Haec Schneide-

Fr. 23. Plutarch. Praec. rei publ. ger. c. 2: Πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης ἀψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀναπλησθέντες οὐκέτι ἐαδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταῦτό τοις ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἴτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένουν δὲ καὶ χοῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες, λευκᾶς κτλ. Haec Xylander. Pindaro, rectius Schneidewin Simonidi tribuit, ego huc retuli. — V. 2. παράϊξαν scripsi, vulgo παρήϊσαν, Hermann παρέπεισαν. — V. 3. κλαῖδος Hermann, v. κληῖδος. — χαραξιπόντου Xylander, legebatur χαράξει πόντον, Hermannu πόντον χάραξιν, Schneidewin εὐπρόσωπος σφᾶς παραινίξας γέλως ναῖαις κλέδεσσ' ἀράξει πόντον κτλ.

winum secutus sed dubitanter Hymnis adscripsi, nam potuit Simonides etiam *εὐκτικὸν ᾄσμα* condere eius generis, quod veteres magistri *εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις* referre solent. *Κατευχαί* in utramque partem dici solent, sed Anii et filiarum historia arguit preces ac vota potius, quam diras et devotiones poetam fudisse. Neque Simonidis nomen, quod olim in suspicionem vocavi, tentandum: nam is qui de Homericis fabulis commentatus est, antiquos et claros potissimum auctores adhibet, et hanc quidem fabulam a poetis certatim illustratam (velut a Callimacho *ἐν τοῖς Ἀίτλοις*, vid. schol. vett. Lycophr. 570. 580, quem ut assolet sequitur Ovidius Met. XIII 640 seq.) primus opinor Simonides plene enarraverat: nam Cypriorum auctor (vid. schol. Lyc. et Tzetz.) fortasse strictim tantum attigit. Itaque iam retracto, quod olim conieci, scribendum videri *παρὰ Σιμύλα ἐν ταῖς κατευχαῖς*.

ΕΙΣ ANEMON.

25. [38.]

Himer. Orat. III 14: 'Ο δὲ (ἄνεμος) ἐπιγινούς, οἶμαι, τὴν Κεῖαν ὁδὴν, ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῆσε μετὰ τὴν θάλατταν, ἀκολουθεῖ μὲν εὐθὺς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὖριος ἐλαύνει τὴν ὁκάδα τῷ πνεύματι. Adde ibid. Eclog. XIII 32: *Νῦν γὰρ ποιητικῶς ἐθέλων καλέσαι τὸν ἄνεμον, εἶτα οὐκ ἔχων ποιητικὴν ἀφεῖναι φωνήν, ἐκ τῆς Κεῖας* (sic Wernsdorf, vulgo 1125 *οἰκείας*) *Μούσης προσειπεῖν ἐθέλω τὸν ἄνεμον . . . 33: ἀπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος πορφύρεα σχίζει* (ita, sic recte notavi, Wernsdorf pro *σχίζει*) *περὶ τὴν πρῶραν τὰ κύματα.* similiterque Ecl. X 18: *καὶ σχίσαι ζεφύρω πορφύροντα περὶ τὴν πρῶραν τὰ κύματα.* In his Simonidis versus sibi visus est Schneidewin deprehendisse:

*Ἀπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος
πορφύρεα σχίζει περὶ πρῶραν τὰ κύματα,*

Hartung *ἀπαλὸς δ' ὑπὲρ ἅλμας χεόμενος τὰ πορφύρεα σχίσαι π. π. κύματα.* Ex Himerii utroque loco sane conficias, Simonidem carmen ad venti vim placandam condidisse, sed quale fuerit incertum; si composuit publica auctoritate ad tempestatem deleniendam, quale carmen Sophocles videtur scripsisse (vid. de vita Soph. p. XX), poterat hoc carmen hymni speciem referre: neque tamen videtur prius Himerii locus hoc firmare, ex quo conicias poetam, cum in mari versaretur et adversis ventis laboraret, eiusmodi carmen composuisse. Nisi forte Simonides in carmine, quod ad tragoediae similitudinem prope accessit, alium quem ventos precibus delentem fecit.

τὸν F) τῆς Συρίας παρὰ Βαδᾶν (βανδᾶν morz. Letronn. coniecit Βαλᾶν, Schneidewin Philol. I 40 Βάλαιον) ποταμόν, ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Μέμνονι διθυράμβῳ τῶν Ἀηλιακῶν (δαλιδιακῶν Ald.). Additamentum τῶν Ἀηλιακῶν quid sibi velit, non liquet; Schneidewin ἐν M. διθ. καὶ Σῆμος ὁ Ἀήλιος ἐν . . . τῶν Ἀηλιακῶν. M. Schmidt coniecit (de Dithyrambo p. 133) Σιμωνίδης ἐν Μέμνονι διθυράμβῳ καὶ Δαλλίων ἐν δ' Συριακῶν, qui unde Syriaca asciverit, ignoro: sed scripsit Dalio *Αἰθιοπικά* (vid. Isigon. mirab. c. 2), in quibus Memnonis mentionem factam esse verisimile est.

28. [137.]

E T P Ω Π A.

Aristoph. Byz. ap. Miller Misc. 430: Σιμωνίδης δ' ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὸν ταῦρον ὅτε μὲν ταῦρον, ὅτε δὲ μῆλον, ὅτε δὲ πρόβατον ὀνομάζει. Eustath. II. 877, 37: προσφέρει δὲ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς) καὶ Σιμωνίδου χρήσεις, ἐν αἷς βοῦν ἄρρενα ὅτε μὲν ταῦρον, ὅτε δὲ μᾶλον ἦγουν μῆλον, ὅτε δὲ πρόβατον ἐκείνος ὀνομάζει. Cf. idem Od. 1649, 2. Poeta in dithyrambo aliquo Europae raptum videtur enarravisse. Hoc Simonidis carmen mihi videtur Horatius Carm. III 27 secutus esse, manifesta enim ibi deprehenduntur vestigia graeci exempli, cuius eximias virtutes latinus poeta pro virium suarum modulo aemulatus est, quamquam possis etiam ad Bacchylidem revocare, qui eandem fabulam illustraverat aliquo carmine, vid. schol. II. μ 292.

Υ Π Ο Ρ Χ Η Μ Α Τ Α .

29. [43.]

υ υ ι υ - υ ι υ -
υ ι υ - υ ι υ -
υ υ ι υ υ - υ υ ι υ υ - υ ι υ - υ ι υ -

Fr. 29. Plut. Symp. IX 15, 2 (de quo loco corrupto disputavit Steinmann Petropoli 1845): Καὶ ὅλως ἔφη μεταθετέον τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζωγραφίας ἐπὶ τὴν ὀρχησιν, τὴν μὲν ὀρχησιν εἶναι πόλιν σιωπῶσαν, τὴν δὲ πόλιν κἄλιν ὀρχησιν φθεγγομένην· ὅθεν οὔτε εἰπεῖν ἐστὶ γραφικῇ μετεῖναι ποιητικῆς, οὔτε ποιητικῇ γραφικῆς, οὐδὲ χρῶνται τὸ παράπαν ἀλλήλαις· ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος, ἐνεργὸν ἀμφοτέρω τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσιν. Δόξειε δ' αὖν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς χρώσεσιν εἰκέναι, τὰ δὲ ὀρχήματα ταῖς γραμμαῖς, ὅφ' ὧν ὀρίζεται τὰ εἶδη. Ἀηλοῖ δὲ ὁ μάλιστα καταρθωκέναι δόξας ἐν Τπορχήμασιν καὶ γεγενῆσθαι πιθανώτατος ἔαντοῦ,

Ἀπέλαστον ἵππον ἢ κύνα
 Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
 ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο, καμπύλον μέλος διώκων.

30. [44.]

1127

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Οἶος (δὲ κύων) ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίου
 πέταται θάνατον κεροέσσα
 εὐρέμεν ματεύων ἐλάφῳ
 τὰν μεθέπ' αὐχένα στρέφοισαν ὕγρὸν τε κάρα
 πάντ' ἐπ' οἶμον.

31. [45.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν,

τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας. Τὸ γὰρ Ἀπέλαστον κτλ. — V. 1. Ἀπέλαστον, Meineke coni. Πελασγόν, Hartung ἀδάμαστον. — V. 2. ἀγωνίῳ Wyttenbach, vulgo ἀγωνίῳ, Dübner ἀγωνιῶν.

Fr. 30. Plutarch. Sympos. Qu. IX 15, 2 pergit post fr. 29: ἢ τὸ Οἶος . . . πάντα ἔτοιμον καὶ τὰ ἐξ ἧς. — V. 1. δὲ κύων inserui. — πεδίου Wyttenbach, vulgo τε πεδίου. — V. 2. κεροέσσα Wyttenbach, vulgo κεράσσα. — V. 3. ματεύων Schneidewin, vulgo μανύων, Wyttenbach coni. κύων, Hermann εὐρέμεναι κύων. — V. 4. τὰν μεθέπ' αὐχένα στρέφοισαν ὕγρὸν τε κάρα scripsi, nisi malis αὐχένα τε, nam verbum omnino requiritur, legebatur τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν (Wyttenbach στρέφοισαν) ἑτέρον κάρα. Schneidewin τὰν δ' ἐλ' αὐχένι στρ. σφέτερον κάρα. Hermann στρέφοισαν ἔτειρεν, Hartung, qui ἔλε probat, στρέφοισαν ἑτέρωσε. — V. 5. πάντ' ἐπ' οἶμον Schneidewin, vulgo πάντα ἔτοιμον, Hartung πάντ' ἄτολμον.

Fr. 31. Plut. Sympos. IX 15, 2: Αὐτὸς γοῦν ἑαυτὸν οὐκ αἰσχύνεται περὶ τὴν ὄρχησιν οὐχ ἦττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων. Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν ἐλ. ὄρχημα οἶδα . . . τρόπον. — V. 1 quomodo sit corrigendus, incertum, sed v. 2 certa emendatio a me iam olim proposita ὄρχημ' αἰοῖδ᾽ pro ὄρχημα οἶδα, nam μινύμεν hunc dativum desiderat, et numerus creticus, quem reciperavi, huic loco convenientissimus. Sed cum poeta se saltandi artis peritissimum esse dixerit, ut Plutarchus testatur, neque οἶδα verbum abiiciendum, itaque poetam haec fere scripsisse puto:

Ὅταν δ' ἐπ' ἦρος ἀῖω νέου
 Ἐλαφρον ὄρχημ' εὖ οἶδ' αἰοῖδ᾽ ποδῶν μινύμεν.

ἐλαφρόν ὄρχημ' αἰοιδᾷ ποδῶν μιν γνύμεν.
Κρήτά μιν καλέοισι τρόπον, τό θ' ὄργανον Μολοσσόν.

ΘΡΗΝΟΙ.

1128

32. [46.]

ΕΙΣ ΣΚΟΠΙΑΔΑΣ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φάσῃς ὅτι γίνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται.
ὥκεια γάρ, οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας
οὐ τόσα μετάστασις.

33.

Schol. Theocrit. XVI 36: Οἱ δὲ Σκοπιάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος·
Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος, Κρέοντος
καὶ Ἐχεκράτης (Ἐχεκράτου Gen. b., Ἐχεκράτ' M, L. Dindorf Ἐχεκρα-

Schneidewin ὅσα δὲ γὰρ ὅσαι σὺν τ' ἐλαφρόν κτλ., Hartung utroque usus
ὅσα δὲ γὰρ ὅσαι σὺν τε ποδῶν ἐλαφρόν ὄρχημ' αἰοιδᾷ μιν γνύμεν. Blass
speciosius quam verius scripsit ἐγκωμιάζων, ὅταν λέγῃ· Ῥᾶσαι νυν
ἐλαφρόν ὄρχημ' αἰοιδᾷ ποδῶν μιν γνύμεν: haec enim sensu cassa sunt. —
V. 8. Κρήτά μιν Casaubonus, Plut. Κρήτα μιν, sed Ath. IV 181 B:
ὅθεν καὶ Κρητικά καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα Κρήταν (sic CB et agnoscit
hanc formam hoc loco Eustath. 1166, 49, vulgo Κρήτα) μιν (sic Casaub.,
μὴν VL, μὲν P, τε C) κ. τρόπον (τὸν τρόπον C) κτλ., Schneidewin
Κρήταν δὲ μιν. — καλέοισι Schneidewin, v. καλέουσι.

Fr. 32. Favorin. ap. Stob. Flor. CV 62: Ἄνθρωπος ὦν μηδέποτε
φῆς (Vind. φῆς, AB εἴπῃς), ὅτι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον,
ὅσον χρόνον (AB ὅσον χρόνον) ἔσεται (Vind. ἔσσεται). ἀλλὰ μηδὲ
οἶον, ὥσπερ ἀμέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπιδῶν
ἀφροῶν ἀπώλειαν. Auctum duobus versiculis hoc fragmentum le-
gitur apud eundem Stob. CV 9: Σιμωνίδου Θρήνων (hoc om. Vind.).
Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φήσῃς (A φήσῃ), ὅτι γίνεται μηδ' ἄνδρα ἰδὼν
ὅσον χρόνον ἔσεται (B ἔσσεται). ὥκεια γάρ κτλ. sed male ibi v. 1
αὔριον, v. 2 ὄλβιον omisum. — V. 1. φάσῃς scripsi pro φήσῃς. — ὅτι
γίνεται, Meineke coniecit τί γενήσεται. — V. 2. ἄνδρα, fort. ἄνδρ'.
Deinde Heimsoeth corrigit ὄλβιον (εἴπῃς) ὅσον χρόνον ἔσ. — V. 4.
οὐ τόσα scripsi, legebatur οὕτως α, Heimsoeth οὐ δὲ τανυπτερύγοιο
μυίας ὅσπερ μετάστασις. Blass omnia expedita esse censet stigme
post γάρ sublata.

τείας, Meineke Ἐχεκρατίδος) υἱός. Καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις (Vule. ὕμνοις, om. M).

ΕΙΣ ΑΝΤΙΟΧΟΝ.

34. [48.]

Aristid. I 127: Ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; τίς Πίνδαρος; ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιοῦτον ἐξευρὼν Στησίχορος (libri τίς χορὸς) ἄξιον φθέγγεται τοιούτου πάθους; ποῖα δὲ Λύσηρις Θεοταλή τοσοῦτο πένθος ἐπένθησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευτήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τοῦτον πένθος πρόκειται; quae ex Simonidis carmine petita esse docet Schol. Theocrit. XVI 34: Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεῦα] ὁ δὲ Ἀντιόχος Ἐχεκρατίδου (sic M, vulgo Ἐχεκρατίδος) καὶ Λυσήριδος (sic Valesius, Σίριδος M Gen. b, Σύριδος vulgo) υἱός ἦν, ὡς φησι Σιμωνίδης.

ΕΙΣ ΑΤΣΙΜΑΧΟΝ.

35. [49.]

Harpocrat. 174, 15: Ταμύναι· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι, ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἱ τε τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες μαρτυροῦσι καὶ Σιμωνίδης (sic Valesius, Σίμων codd.) ἐν τῷ εἰς Ἀνσίμαχον τὸν Ἐρετριέα Θρήνῳ. Cf. Phot. 568, 14 et Suid. v. Ταμύναι. 1129

36. [51.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Οὐδὲ γὰρ οἱ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
 θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἱὲς ἡμίθεοι,
 ἄπονον οὐδ' ἄφθιτον οὐδ' ἀκίνδυνον βίον
 εἰς γῆρας ἐξέκοντο τελέσαντες.

Fr. 36. Stob. Floril. XCVIII 15: Σιμωνίδου Θρήνων (hoc add. Vind., A om. totum locum). — V. 1 seq. Hartung sic in artum redegit οἱ πρότερόν ποτε θεῶν ἐξ ἀνάκτων ἐπέλοντο παῖδες ἄπονον κτλ. — V. 2. ἐγένονθ' Schneidewin, vulgo ἐγένοντο. — V. 3. ἄπονον οὐδ', vulgo ἄπονον οὐδὲ. — V. 4. τελέσαντες scripsi, vulgo τελέσαντες, Hartung traiecit τελέσαντες εἰς γῆρας ἐξέκοντο.

37. [50.]

Stropha.

υ υ ι υ υ - - ι υ υ -
 υ υ ι υ υ - ι υ - ι - υ υ - -
 ι υ υ - υ υ - υ υ - ι υ υ - -
 ι υ υ - υ υ - υ υ - υ - ι υ υ
 5 ι υ υ - υ ι υ υ - -
 υ υ ι - ι υ υ - ι υ υ - -
 ι υ υ - υ υ - -
 ι υ υ - - ι υ υ - υ υ - υ υ -
 - ι υ - ι υ - υ ι υ - υ

Epodus.

10 υ υ ι - ι υ υ - υ υ - ι υ υ -
 ι - - υ υ -
 ι υ υ - υ υ υ υ - ι υ - υ - υ
 ι υ - - υ υ - υ -
 ι υ υ - υ - υ - ι υ υ - υ - υ
 15 υ υ ι - υ υ υ - υ ι υ - υ
 ι υ - υ υ - υ υ
 υ ι υ υ - υ - υ - - ι υ υ
 ι υ υ ι υ υ - υ υ - υ υ
 ι υ - - ι υ - - ι υ -

1130

Fr. 37. Dion. Hal. de verbor. compos. c. 26: 'Εκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδου ταῦτα· γέγραπται δὲ κατὰ διαστολὰς, οὐχ ὡς Ἀριστοφάνης ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων, ἀλλ' ὡς ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ· πρόσσεξε δὴ τῷ μέλει καὶ ἀναγίνωσκε ταῦτα κατὰ διαστολὰς, καὶ εὖ ἴσθ' ὅτι λήσεται σε ὁ θυμὸς τῆς ᾠδῆς καὶ οὐχ ἔξεις συμβαλεῖν οὔτε στροφὴν οὔτε ἀντίστροφον οὔτε ἐπωδόν, ἀλλὰ φανήσεται σοι λόγος οὕτως διευφρόμενος (Ahrens λόγος εἰς εὐφρόμενος)· ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένην τύχας· Ὅτε κτλ. Ipsum carmen, quomodo constituendum sit, admodum incertum: nam Dionysius indicare videtur adscriptas esse stropham et antistropham cum epodo, nec tamen certa satis responsionis vestigia deprehenduntur. Equidem stropham et epodum discipuli, Ahrens ad ἀπολελυμένα referre videtur, Hartung in strophæ et antistrophæ formam redegit, audacissime poetæ verba refingens, nec meliore successu ad eundem modum digessit Blass, denique Nietzsche sibi rem absolvisse videtur, v. 1—3 attribuens strophæ extremæ, quam insequatur antistropha v. 4—12 una cum epodo: ita enim Dionysii verbis omnino satisfieri existimat, de numerorum æquabilitate securus, quandoquidem hos versus a se refictos

ὅτε λάρνακι δαιδαλέα ἀνεμός τ' ἐμάνη πνείων
 παριόντος κύματος οὐκ ἀλεγίζεις οὐδ' ἀνέμου

sibi respondere credidit. Ego, cum antea epodum v. 13 orsus essem, iam intellexi iusto breviorē esse præ strophæ amplitudine, itaque nunc stropham v. 9 terminavi, atque constat tam stropham quam epodus trinis periodis. Neque obstat huic descriptioni, quod ex-

Ὅτε λάρνακι κεῖτ' ἐν δαιδαλέῃ,
 ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα,
 δείμα προσεῖρπε τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς,
 ἀμφὶ τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χεῖρ', εἶπέν τ' ὦ τέκος,
 οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἄωτεις·
 γαλαθηνῶ λάθει κνώσσεις ἐν ἄτερπαι

trema strophæ enuntiatum inchoatur, non absolvitur, id enim haud raro fit. In singulis versibus describendis quantum licuit curavi, ut ne rhythmica incisa cum pedestris sermonis membris congruerent, quandoquidem Dionysius monuit, si quis κατὰ μέτρα τοῦ ποιητοῦ λόγον describat, numeros carminis non facile animadverti. Scripsit de hoc carmine Ahrens peculiarem libellum (Hannoveræ 1858), cf. praeterea C. Volckmar in Philologo VII 743 seq. Nietzsche in Mus. Rhén. XXIII 481 seq. et Blass in Philol. XXXII 140 seq. — V. 1. ὅτε, Ald. ὅτι. — κεῖτ' ἐν scripsi, legebatur ἐν, Schneidewin δ' ἐν. — δαιδαλέῃ, δαιδαλαῖ Reg. 1 (sive Parisinus 1741, quem contulit denuo Schneidewin) Colb. Guelf. Ald. — V. 2. ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων addito verbo ἐφόρει, legebatur ἄνεμός τε μιν πνέων, ubi μιν Schneidewin restituit, τε μὴν Reg. 1 Colb. Gud. Ald. in marg., τ' ἐμῇ Ald., vulgo ex manifesta correctione βρέμῃ et sic p, τε λίμν Ahrens. Existimant versibus 1—3 protasin contineri, at v. 4 apodosis non tam coepit, quam continuatur, neque v. 3 verba δείματι ἤρπεν οὐτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς ad ventum et maris undas licet referre: v. 3 cum apodosis initium sit, apparet hic verbum necessarium interceptum esse, itaque ἐφόρει inserui, quod etiam Dionysii ἢ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη commendant. — κινηθεῖσά τε Brunck, vulgo κινηθεῖσα δέ. — V. 3. δείμα προσεῖρπε (vel ποθεῖρπε) τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς scripsi, legebatur δείματι ἤρπεν (libri ἔρπεν, Guelf. ἔριπε), οὐτ' ἀδιαντῆσι (ita Guelf., ἀδιάν τοῖσι Reg. 1, ἀδιάν ταῖσι Ald., in m. τοῖσι, p ἀδιάν ταῖσι) παρειαῖς. Brunck correxit δείματι ἤρπεν οὐδ' (Thiersch οὐκ) ἀδιάντοισι παρειαῖς. Ahrens δείμα πορῖσεν, quod ferri nequit, nisi ὅτε λάρνακι οἱ δαιδαλέῃ scripseris, neque enim in arca ventus et undae saeviunt, sed Danaen arcae inclusam perterrefaciunt. Ipse aliquando δείματι ῥίπτει conieci, quod Volckmar quoque proposuit, sed parum aptis exemplis commendavit. Δείματι ἤρπεν omnino alienum, nam sive terrore obruit sive prae timore concidit interpretis, neutra interpretatio sermonis consuetudini convenit: neque quae sequuntur sunt integra, nam dativus ἀδ. παρειαῖς quomodo explicari possit non video, itaque antea οὐδ' ἀδιάντοι οἱ (ἀδιάνται οἱ) παρειαῖς conieci. In mendosa librorum scriptura nihil aliud videtur delitescere, quam quod supra dedi, i. e. timor obrepsit genis, quas lacrimae irrigabant. — V. 4. Περσέϊ Schneidewin, vulgo Περσεῖ, Reg. Guelf. Ald. Πέρσει. — βάλλε, Guelf. a m. pr. et Ursinus βάλε. — χεῖρ' scripsi, vulgo χεῖρα, Ald. χεῖραν. — εἶπέν τ', vulgo εἶπέν τε, Guelf. εἶπέ τε. — τέκος Guelf., vulgo τέκνον. Adde Athen. IX 396 E: Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὐτὲ εἰς γαλαθηνῶ (V. γαλαθηνῶν) δ' ἡτορὶ κνώσσεις. — V. 5. ἔχω, Guelf. ἔχων. — σὺ δ' ἄωτεις Casaubonus, cf. Hesych. ἄωτεις, ἀπανθίζεις, κοιμᾷ. Et. M. 117, 46 not.: ἄωτεις ἀντὶ τοῦ κάλλιστον τοῦ ὕπνου ἀπανθίζῃ καὶ συλλέγεις. cf. Hom. Il. x 169. Schneidewin σὺ δ' ἄωρεῖς, H. A. Koch σὺ δ' οὐκ αἰεῖς, Mehlhorn coni. σὺ δ' αὐτως, Hermann σὺ δ' αὐτέως, quod probat Ahrens, Volckmar σὺ δ' αὐτ' αἰεῖς. — V. 6. γαλαθηνῶ λάθει scripsi, et occupavit Ahrens

δούρατι χαλκεογόμφῳ,
 νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ καταλείς·
 ἄλμαν δ' ὕπερθεν τεᾶν κομᾶν βαθεῖαν

1131

10 παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμων
 φθόγγον, πορφυρέα
 κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον κλιθὲν προσώπῳ.

'Επ.

λήθεις corrigens, Athen. γαλαθηνῶ δ' ἦτορι, unde Casaubonus τ' ἦτορι, quod olim secutus sum quamvis dubitanter propter formae insolentiam, nisi quod in christiano epigrammate (Kaibel 725) ἦτορι σεμνῶ extat. Non minus mendosae scripturae librorum Dionysii; Ald. πόρου, οὐ δ' αὐταῖς ἐγαλασθηνῶθεϊ θεικνοώσσεις, Guelf. Reg. 1 οὐ δ' αὐταῖς (Reg. αὐταῖς) ἐγαλασθηνῶθεϊ θεικνοώσσεις, p (cuius nulla auctoritas) οὐ δ' αὐτὲ γαλαθηνῶ ἦτορι κνώσσεις, ubi Burges εἰδεῖ, Emperius μεῖδεῖ, Schneidewin στήθεϊ, ego ἦθεϊ conieci, quod probavit Nietzsche, qui γαλαθηνῶν requirit. — V. 7. δούρατι Guelf., δούναντι Ald. (δούναντι Reg. 1), δώματι vulgo et p. — χαλκεογόμφῳ Thiersch et Schneidewin, legebatur χαλκεογόμφῳ δέ (Schaefer τε). Nescio an χαλκογόμφῳ praeestet, quod numeris melius convenire videtur, si versus recte digessi. Nietzsche post δούρατι distinguens χαλκεογόμφῳ δὲ νυκτὶ | λάμπεις scripsit, non veritus dithyrambicorum ineptiis et ampullis hoc venustissimum carmen dedecorare. Si vocula δὲ non penitus tollenda, licet corrigere δούρατι χαλκογόμφῳ, διὰ νυκτὸς ἀλαμπεῖ | κυανέῳ τε δνόφῳ καταλείς. — V. 8. νυκτὶ ἀλαμπεῖ Ilgen, legebatur νυκτὶ λάμπει. Hiatus satis habet excusationis, quamquam νυκτὶ τ' ἀλαμπεῖ poterat scribi: omnino Simonides Ionum more videtur hiatum frequentius admisisse, quam ceteri lyrici poetae, neque vero tanta licentia usus, quam visum est Ahrensis. Ahrens scripsit ἀνάῳ τε λάπα. — καταλείς i. e. cooperatus, quam emendationem et sententia instituta et versus lex flagitat; quae antea tentavi, repetere nihil adtinet. Schneidewin ταθείς coniecit aliisque probavit. Reg. 1 ταδ' εἰς αὐλέαν κτλ., Guelf. κυαναίῳ τε δνόφῳ τάν δ' εἰς αὐλέαν δ' ὑπ., Ald. κυανίῳ τε δνόφῳ· τάδε εἰς (aive τάδ' εἰς, et inter versus τόδ' εἰς) αὐλέαν δ' ὑπ., vulgo δνόφῳ· τόδ' αὐαλέαν ὑπ. — V. 9. ἄλμαν scripsi, vulgo ex Stephani coniectura αὐαλέαν, quod cum displiceret, ego οὐλάν . . . κόμαν olim proposui, Ahrens ἀγλαάν (vel potius ἀγλαᾶν), Reg. 1 Guelf. Ald. αὐλέαν. — δ' Reg. 1 Guelf. Ald., vulgo deest. — ὕπερθεν Reg. 1 Guelf. Ald., ὕπερθε vulgo. — τεᾶν κομᾶν Ahrens, legebatur τεᾶν κόμαν, sed non debebat ad eundem modum βαθεῖαν corrigere, quod epitheton infantis capillis non convenit. sed recte se habet βαθεῖαν ἄλμαν, cf. Pind. Nem. VI 36 βαθεῖα ποντιάς ἄλμα, item alias βαθεῖαν πόντου πλάκα, ἀλὸς βαθείας κίλενον et similia. Volckmar εἰνάλιον ὑπένερθε τεδὸν κῶμα βαθυ, quae coniunxit cum praecedentibus. — V. 10. παριόντος, περιόντος Guelf. Ald., Ahrens περῶντος. — V. 11. ἀνέμων scripsi, vulgo ἀνέμον, Guelf. ἀνέμον. — φθόγγον Ald. Reg. 1 Guelf., vulgo φθόγγων. — V. 12. πορφυρέα Victorius, Guelf. Reg. 1 πορφυρέα et πορφυρέα.

— χλανίδι, Guelf. χλανίσι, Reg. 1 ἐχλανι. Nietzsche πορφυρέαισιν κ. ἐν χλανίσι perperam vestes interpretatus, quae sunt σπάργανα, cf. Sophoclis versus ex Niobe: λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις θάλλουσα καὶ φόγουσα. — πρόσωπον κλιθὲν προσώπῳ sive κλιθεῖς malis, i. e. imprimens genae genam, sed insolentiorē accusativi absoluti structuram

εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καὶ κεν ἐμῶν φημάτων λεπτὸν ὑπείχες οὐας.
15 κέλομαι δ', εὐδὲ βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος,
εὐδέτω δ' ἄμοτον κακὸν.
μεταιβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ,
ἐκ σέθεν· ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὐχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

1132

praetuli, quoniam propius abest a librorum scriptura, vulgo πρόσωπον καλὸν (unde antea καλὸν πρόσωπον edidi), sed Ald. Guelf. Reg. 1 πρόσωπον καλὸν (Guelf. καὶ λὸν) πρόσωπον, Ahrens πρόσωπον καλὸν προφαίνων, Volckmar πρόσωπον καλὸν προσάπτων, Niebuhr πρόσωπον καὶ πρόσωπον. — V. 13. τοι, antea τοι scripsi, fortasse sol restituendum. — ἦν, Guelf. ἦ, Reg. 1 ἦ, Ald. ἦ. — V. 14. καὶ κεν, Reg. 1 Ald. καὶ κεν, Guelf. καὶ μὲν, Schneidewin ἦ κεν com. — φημάτων, conieci φημάτων, sed malim φημάτων, ut Simonides Homericis vocabulo sit usus, ita interpretatus, quemadmodum veteres magistri. Verbi structura πρός τὸ σημαίνοντες insolentior, nam dandi casum expectamus, neque alterum suppeditat exemplum, nam Theogn. 887 μῆδ' ἴλην κήρυκες ἀν' οὐς ἔχε μακρὰ βοῶντος dispar. Nullum casum subiunxit Marcellus (CIGr. IV 6280) v. 80 ἀνέητος δὲ θέσται καὶ κελνέμεται καὶ ὀπλοχεῖν οὐας ἔτοιμον. Ahrens φημάτων λεπτῶν. — λεπτὸν, Colb. Reg. 1 Guelf. Ald. λεπτῶν. — V. 15. κέλομαι δ' scripsi, vulgo κέλομαι, Guelf. κέλλομαι, Schneidewin κέλομαι. — εὐδὲ, εὐδὲ Reg. 1 Guelf. Ald., similiter deinde bis pro εὐδέτω Guelf. εὐ δὲ τῷ, Reg. 1 Ald. εὐδὲ τῷ. — δὲ πόντος, Guelf. δ' ἐπόντος, Ald. δε πόντος. — V. 16. δ' ἄμοτον scripsi, legebatur ἄμετρον, Guelf. ἀμότρον, particulam δὲ inseruit Thiersch.

— V. 17. μεταβολία scripsi, Reg. 1 μεταβολία, Guelf. μεταβολία, vulgo μεταβολία. — V. 18. ἐκ σέθεν scripsi, legebatur ἐκ σέο, ut sit prioris versus clausula sed rectius haec verba inchoant novum versum. — ὅττι δὲ Mehlhorn, ὅτι δὲ Hudsonus (non Ald.), ὅττι δὲ Reg. 1 Guelf. et vulgo, εἰτι δὲ Schaefer. — V. 19. νόσφιν δίκας scripsi, margo Vict. νόσφι δίκας, Ahrens ἢ νόσφι δίκας, τεκνόφι δίκας Mehlhorn, τεκνόφι δίκας Schaefer, vulgo τεκνόφι δίκας, Reg. 1 Guelf. Ald. προφιδίκας. — σύγγνωθι, quod vulgo deest, add. Reg. 1 Guelf. Ald. — Hartung totum carmen sic conformavit: Στφ. Ὅτε λάρανα δαιδαλέαν ἀνεμος βράσσει πνέων Κινηθεῖσά τε λίμνα, Δείματι ἤριπε (κᾶν Δέμας τρομοῦσα), Οὐδ' ἀδιάνταισιν παρειαιῖς Ἀμφί τε Περσεῖ βάλεν Χεῖρα φίλαν ἑικέν τ'. Ὡ τέκος, οἶον ἔχω Πόνον, σὺ δ' αὐτεῖς Γαλαθηνῶ μείδει, κνώσσεις τ' Ἐν ἀτερπέϊ δούρατι χαλκογόμφῳ, Νυκτί τ' ἀλαμπεῖ Κρανέφ τε δρόφῳ ταθείς, Οὐλίον δ' ὑπερθε τεῶν κόμαν βαθείαν Ἀντιστφ. Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, Ὅτ' ἀνέμου Φθόγγων, κείμενος ἀμφὶ Πορφύρεα χλανίδι, Καλὸν πρόσωπον. Εἰ δὲ τὸ δεινὸν δεινὸν ἦν τοι, Καὶ κεν ἐμῶν φημάτων λεπτὸν ὑπείχες οὐας. Εὐδὲ, βρέφος, κέλομαι. Εὐδοὶ δέ τε πόντος, Ἀμοτον δ' εὐδοὶ κακὸν ἀμόν, Μεταβολία δέ τις αὖ φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σοῦ. Ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος, Εὐχομαι, σὺ τέκνοφί μοι δίκαν σύγγνωθι. Hartungiana inventa cum integra adscripserim, par est subiicere Blassii recensioem, qui melius sibi rem administravisse visus est. Στφ. Ἀνεμός τε μιν πνέων Ὅτε λάρανα σὺν δαιδαλέᾳ κινήθεῖσά τε λίμνα Δείματι ῥίπτει, οὗτ' ἀδιάνταισιν παρειαιῖς. Ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χεῖρ', εἶπε θ' (ᾧδ')· ὦ τέκνον, ὅ οἶον ἔχω πόνον. Σὺ δ' αὐτεῖς γαλαθηνῶ δ' ἤθει κνώσσεις Ἐν (τ') ἀτερπέϊ δούρατι Χαλκογόμφῳ [δέ],

* 38. [52.]

1 0 - 0 0 - - 1 - - 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0

Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλήτα Χάρυβδιν,
αἰ μεγάλοι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

*39. [54.]

1 - - 0 0 - - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0
 - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0 -
 0 0 1 0 0 - 0 1 0 0 - 0 0 0
 - 1 0 0 - 0 1 0 0 - 0 0 -
 5 - 1 0 0 - . . .

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες,
αἰῶνι δὲ καύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ.
ὁ δ' ἄφροντος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος.
κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἷ τ' ἀγαθοί
5 ὅστις τε κακός.

1133

σύν τ' ἀλαμπεῖ κυανέῳ [τε] δνόφῳ. Θαμὰ δ' εἰς ἀυαλίαν 10 Καθύνπερθε
τεῶν κόμαν βαθείας (ἐξ ἄλλος) ἀντιστο. Παριόντος κύματος (Βαρύν)
οὐκ ἀλέγεις οὐδ' ἀνέμου φθόγγον, πορφυρέαισι Κείμενος ἐν χλανίσσιν,
(ἐχών) καλὸν πρόσωπον. Εἰ δέ τοι (ἦν) δεινὸν τό γε δεινόν, ἡ κ' ἐμῶν
δημάτων 15 Λεπτὸν ὑπεῖχες οὐς. Κέλομ' εὐδε [εὐδε] βρέφος· εὐδέτω
[εὐδέτω] δ' (ἄρα) πόντος, Εὐδέτω (δ') ἄμετρον κακόν. Μεταβολία δέ
τις φανείη; Ζεὺ πάτερ, ἐν σέο. Ὅ τι δ' ἦ θαρσαλέον 20 Ἔπος εὔχομαι
ἢ νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι. Unum illud, ne quis decipiatur, moneo,
miro errore Blassium v. 16 εὐδε et εὐδέτω cancellis circumscrisisse,
cum in libris geminari crediderit, qui psilosin tantum ostentant.

Fr. 38. Stob. Flor. CXVIII 5. Σιμωνίδου (sic A Vind., om. Trinc.). — V. 1. δασπλήτα A a m. s. B, λασπηδα Vind., λασπῆδα vulgo. Hartung traiecit πάντα γὰρ ἱκνεῖται μίαν δ. X. — V. 2. τ' ἀρεταί Gaisford, AB τάρεταί, vulgo ἀρεταί. Meineke coniecit ἀρχαί, non recte. Deinde malim γὰρ πλοῦτος, post h. v. nonnulla omitta sunt, nisi forte καὶ βαθὺς ὁ πλοῦτος scribendum.

Fr. 39. Plut. Consolat. ad Apoll. c. 11: Ὁ γοῦν Σιμωνίδης ἀνθρώπων φρεῖν ὀλίγον μὲν κτλ. — V. 1. ἄπρακτοι, ἀπρακτοι Schneidewin. — V. 2. αἰῶνι δέ, Schneidewin αἰῶνι δ' ἐν. — V. 3. ὁ δ' ἄφροντος ὁμῶς Stephanus et libri septem, E Voss. ὁ δ' ἄφροντος ὁμῶς, N ὁ δ' ἄφροντ' ὁμῶς, Mehlhorn ὁ δ' ἄφροντος, delete ὁμῶς et sic ut videtur codd. Parisini. — V. 4. λάχον, fort. λάχομεν, quod probavit Hartung, qui deinde οἷ γ' ἀγαθοί δ' ὅστις τε x. scripsit. — μέρος Pflugk et Schneidewin olim deleverunt. — V. 5. ὅστις, D ὅς.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

40. [18.]

1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 1 0 0 - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0 -

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι ποτῶντο
 ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοί
 κυανέου ἐξ ὕδατος ἄλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ.

41. [18.]

1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 1 0 - 0 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 0 0 1 0 0 - 0 0 -

Οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτα τότε ὦρε' ἀνέμων,
 ἃ τις κατεκάλυε κιθναμέναν μελιαδέα γᾶρυν
 ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

42. [69.]

1 0 0 - - 1 0 - - 1 0 0

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτοισιν ἀνθρώπων νόον.

43. [72.]

1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 0 0 1 0 0 - 0 0 1 0 0

Fr. 40. Tzetz. Chil. I 316: Ὡς γράφει πον περὶ αὐτοῦ (Ὁρφέως) καὶ Σιμωνίδης οὕτως· Τοῦ καὶ κατ. — V. 1. ποτῶντο scripsi, Ursinus ποτῶντ', vulgo ποτῶντ'. — V. 2. ὄρνιθες, ὄρνιχες Schneidewin, qui hoc fragm. coniunxit cum fr. 12 et 41. — V. 3. κυανέου ἐξ, Hartung κυανέου ἐξ. Herwerdenus offensus praep. σὺν, ne muti pisces canere dicantur, scripsit καλᾶς ὑπ' ἀοιδᾶς, frustra, vid. Pind. Dith. fr. 75, 19 ἀχεῖτ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, nam Pyth. X 57 σὺν ἀοιδαῖς θαητὸν θησέμεν alius generis.

Fr. 41. Plutarch. Quaest. Symp. VIII 3, 4: Νηνεμία γὰρ ἡχῶδες καὶ γαλήνη καὶ τοῦναντίον ὥς Σιμωνίδης φησὶν· οὐδὲ γὰρ κατ. — V. 1. ἀήτα, antea ἄητα scripsi Aeolensium more correpta ultima pro ἀήτη (vel ἀήτα . . ὅστις). Fort. ἐν ὦρε' pro ὦρε' legendum. — V. 2. Versum huius modi Servius in Centimetro IV 11 dicit: „Simonidium constat trimetro hypercatalecto, ut est hoc: *tuba terribili procul aere sonat: clypeum quate miles.*“ — κιθναμέναν Schneidewin, σκιθναμέναν Reiske, vulgo σκιθναμένα, Wytttenbach et Dübner κιθναμένα.

Fr. 42. Stob. Eclog. II 10: Σιμωνίδης. — κλέπτοισιν Schneidewin, v. κλέπτουσιν.

Fr. 43. Schol. Apoll. Rhod. III 26: Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν

Σχέτιλιε παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα
τὸν Ἄρει κακομαχάνῳ τέκεν.

1134

44. [73.]

. . . . .
_ _ _ _ _

. . Ἐνθα χερνίβεσσιν ἀρύεται
Μοισᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν ἀγνὸν ὕδωρ.

45. [74.]

_ _ _ _ _
_ _ _ _ _
_ _ _ _ _

Ἐρωτα γενεαλογεῖ, Σαφῶ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, Σιμωνίδης δὲ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος· Σχέτιλιε κτλ. Cf. Argum. Theocrit. Id. XIII. Eudoc. 158. Quod Serv. Virg. Aen. I 664 (Mythogr. Vat. II 35) dicit: „aut secundum Simonidem, qui dicit Cupidinem ex Venere tantum esse progenitum, quamquam alii dicunt ex ipsa et Marte.“ aut erravit grammaticus, aut alium intellexit locum. — V. 1. παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα scripsi, vulgo καὶ δολόμηδες (cod. P δολόμητες) Ἀφροδίτας (Ursin. Steph. Ἀφροδίτα). — V. 2. Ἄρει, Ἄρη L. — κακομαχάνῳ scripsi, vulgo δολομαχάνῳ (Stephanus δολομαχανῳ), Schaefer δολομάχανος coniecit.

Fr. 44. Plut. de Pyth. Orac. c. 17: Μουσῶν γὰρ ἦν ἱερὸν ἐνταῦθα περὶ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ νάματος, ὅθεν ἐχρῶντο πρὸς τὰς λοιβὰς τῷ ὕδατι τοῦτῳ, ὥς φησι Σιμωνίδης· Ἐνθα κτλ. — V. 1. ἀρύεται An. TVMez, vulgo εἰρύεται τε. Reiske εἰρύεται scripsit. — Μοισᾶν Schneidewin, vulgo Μουσᾶν. Non Castaliam dicit, quamquam hoc fonte ad lustrandum uti solebant (vide Ulrichs Reisen I 48), sed Musarum fontem, qui ut Plutarchus indicat, versum meridiem situs sub ipsam templi crepidinem: cf. O. Müller ap. Dissenum Pind. II 629. Hic autem Musarum fons videtur derivatus esse ex sacro fonte, qui fuit in adyto, qui ex Cassotide originem ducebat, nam quod infra fr. 45 aqua huius Musarum fontis εὐώδεις ὕδωρ dicitur, eadem virtus fuit fontis in adyto, vid. Plut. de def. orac. c. 50: ὁ γὰρ οἶκος, ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσιν, οὔτε πολλάκις οὔτε τεταγμένως, ἀλλ' ὥς ἐτυχε διὰ χρόνων εὐωδίας ἀναπύπλεται καὶ πνεύματος, οἷας ἂν τὰ ἡδίστα καὶ πολυτελέστατα τῶν μύρων ἀποφοράς, ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἀδύτου προσβάλλοντος. hinc Pindarus dixit Ol. VII 32 εὐώδεις ἐξ ἀδύτου. De eodem fonte Pausan. X 24, 7: ταύτης τῆς Κασσοτίδος δύεσθαι τε κατὰ γῆς λέγουσι τὸ ὕδωρ καὶ ἐν τῷ ἀδύτῳ τοῦ θεοῦ τὰς γυναῖκας μαντικὰς ποιεῖν. Ulrichs vero (I 82) hunc adyti fontem illum ipsum Musarum aquam esse contendit, quam Simonides dicit (I 100: „An die Stelle des Heiligthums der Gaea trat der nachmalige Apollotempel, auf dessen Stufen die sich Unterhaltenden sitzen, und deren Adyton jene prophetische Quelle einschloss, welche einige Wasser der Musen, andere Wasser der Styx nannten. — Ein abgesondertes Heiligthum der Gaea und eine Musenquelle südlich vom grössern Tempel anzusetzen ist unstatthaft, da diese Personen des Dialogs von der Stelle, wo sie sitzen, Gelegenheit nehmen über das zu reden, was einst an dieser Stelle war.“)

Fr. 45. Plut. de Pythiae orac. c. 17: Μικρῷ δὲ περιεργότερον

Ἄγνὰ ἐπίσκοπε Κλειοῖ, χερνίβων πολύλιστον
 ἄτ' ἀρνόντεσσι νᾶμα χρυσόπεπλον Μναμοσύνας
 εὐῶδες ἴεις ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

46. [75. 77.]

1135

— √ √ √ — √ √ — — √ √ √ — √ √ — √ √ —
 √ √ √ — √ √ — — √ √ √ — √ √ — √ √ —
 √ √ √ — √ √ — √ √ √ — √ √ — √ √ — √

Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ'
 ἐπέρχεται
 πάντα θεριζομένα· μή μοι καταπαύετ', ἐπειπερ ἄρξατο
 τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

47. [76.]

... √ — — √ √ — √ √ — √
 — √ √ — √ √ — ...

(Hartung πρότερον) αὐθις ὁ Σιμωνίδης, τὴν Κλειᾷ προσεπὼν ἄγνᾳν ἐπίσκοπον χερνίβων, φησί, πολύλιστον ἀραιὸν τέ ἐστιν ἀχρυσόπεπλον εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐδοξος ἐπίστευσε τοῖς Στρωγος ὕδωρ τοῦτο καλεῖσθαι ἀποφῆναι. Locus haud dubie ex eodem carmine, quo praecedens fr. petitus, inde a χερνίβων ipsa poetae verba sequuntur, ut φησί indicat, itaque χερνίβων non est cum ἐπίσκοπος iungendum, quamquam haec continuo se excipiunt. Emendavi ut potui mutilatam orationem inserens ἄτε, νᾶμα, Μναμοσύνας et ἴεις. Antea conieci ἄτ' ἀρνόντεσσι χρυσορανίδ' ἴεις εὐῶδες, coll. Hesych. χρυσορανίς· ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν, sed χρυσόπεπλος vitii immune, itaque Μναμοσύνας adieci, cf. Pind. Isthm. VI 75. Per mire Blass ἀχρυσόπεπλον eiiciendum censet, quasi librarius aliquis hoc modo verba corrupta ἀραιὸν τέ ἐστιν emendare conatus sit. Schneidewin coniecit:

Ἄγνᾳν ἐπίσκοπε χερνίβων,
 πολύλλιστ' ἀρνόντεσσιν ἀχρυσόπεπλον
 εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

Hartung ἄγνᾳν ἐπίσκοπε χερνίβων πολυλίστων, | ἀρνόντεσσιν ἃ χρυσόπεπλος εὐῶδεις | ἀμβροσίων | ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

Fr. 46. Aristid. II 513: Φέρε δὴ καὶ ταῦτα (Σιμωνίδου) ἐξέτασον· Ἄ Μοῦσα . . . θεριζομένα. . . Ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν, ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὴν λέγει· μή μοι καταπαύετ' κτλ. Coniunxi haec fragmenta in unum, quae Simonidis esse haud obscure testificatur Aristides. — V. 1. Μοῖσα Schneidewin, vulgo Μοῦσα. — οὐκ ἀπόρως, poeta οὐκ ἄπορος videtur scripsisse. — V. 2. θεριζομένα ΓΘ, vulgo θεριζομένη. — μή μοι Γ, μή μου Θ, vulgo μή με. — ἄρξατο Schneidewin, v. ἤρξατο.

Fr. 47. Plut. de prof. in virt. c. 8: Ὃσπερ γὰρ ἄνθρωποι ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησί τὴν μέλιτταν ξανθὸν μ. μηδομέναν. Respi-

ἰοστεφάνου γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
 ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

53. [25.] •

... - 1 0 - -
 - 1 0 0 - - 1 0 0 -
 0 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - -
 - 1 0 0 - 0 - - 1 0 0 - -

... Ὅς δονρὶ πάντας
 νίκασε νέους δινάεντα βαλῶν
 Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἴωλκου·
 οὕτω γὰρ Ὀμηρος ἤδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

54. [29.]

... - 1 0 0 - 0 0 - -
 0 1 0 - 1 0 - - . . . . 0 0 - -

Φοινίκεον ἰστίον ὕγρῳ
 πεφυρμένον πρηνὸς ἄνθει . . . ἐριθάλλον.

1138

55. [30.]

0 0 1 0 0 - 0 - 1 0 0 - -

Βιότου κέ σε μᾶλλον ὦνασα πρότερος ἐλθῶν.

ἰοστέφανον ψυχὰν γλυκεῖαν | ἐδάκρυσαν ἀποπνέοντα γ. τ. scripsit. —
 V. 3. τέκος L, τόκος V, τέχος P.

Fr. 53. Athen. IV 172 E: ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο (Ἀθλᾶ) Στησι-
 χόρου ἐστίν, ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ
 Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν· ὃς δονρὶ κτλ. — V. 1. ὃς
 L, ὡς PV. — V. 2. νίκασε νέους L, νικᾷς ἐνεοῦς APV, νικᾷν ἐνεοῦς B.
 — δινάεντα, B δινήεντα. — V. 4. ἤδὲ, B ὡς δὲ. — Στασίχορος, BP
 στησίχορος.

Fr. 54. Plut. vit. Thea. c. 17: Τότε δὲ τοῦ Θησέως τὸν πατέρα
 θαρρόνυοντος καὶ μεγαληγοροῦντος, ὡς χειρώσεται τὸν Μινώταυρον,
 ἔδωκεν ἕτερον ἰστίον λευκὸν τῷ κυβερνήτῃ (Ἀλγέως), κελεύσας ὑποστρέ-
 φοντα σωζόμενον τοῦ Θησέως ἐπάρασθαι τὸ λευκόν, εἰ δὲ μή, τῷ μέ-
 λανι πλεῖν καὶ ἀποσημαίνειν τὸ πάθος· ὃ δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκὸν
 φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλγέως, ἀλλὰ φοινίκεον κτλ. καὶ τοῦτο
 τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον. — V. 1. ὕγρῳ πεφυρμένον,
 Bab πεφυρμένον ὕγρῳ. — πρηνὸς, x τρυγός, Meziriac πρίνου. Deinde
 lacunam indicavi, nisi forte πρηνὸς ἐριθαλῆος ἄνθει, Hartung πρίνου
 τ' ἄνθει καὶ ἐριθάλου.

Fr. 55. Schol. Soph. Aiac. 740: Καὶ ἐν (cod. G παρὰ) Σιμωνίδῃ
 ἐπὶ τοῦ πρὸς Ἀλγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότω (cod. G βίος ὁπ^ω) καὶ
 σε κτλ. correxit Hermann βιότου κε. — ὦνασα, Schneidowin coni. ὄνασα.

56. [29.]

Plutarch. vit. Thes. c. 17: Ἐκυβέρνα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρ-
 συάδας Φέρεκλος, ὥς φησι Σιμωνίδης. Est ex eodem carmine,
 ex quo fr. 54 et fr. 55.

57. [10.]

1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _
 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ 1 ^ _
 5 0 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 _ 0 _ _

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πύσυνος Αἰνδον ναέταν Κλεόβουλον
 ἀενάοις ποταμοῖς ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖσιν
 ἀέλιου τε φλογὶ χρυσέα λιπαρᾶς τε σελάνας
 καὶ θαλασσαιαῖσι δίναις ἀντία θέντα μένος στάλας;
 5 ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἦσσω λίθον δὲ 1139
 καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι μωροῦ φωτὸς ἄδε βουλά.

Fr. 57. Diog. Laert. I 89: Οὗτος (Κλεόβουλος) ἐποίησεν ᾠσματα καὶ γρίφους εἰς ἑπτὰ τρισχίλια καὶ τὸ ἐπίγραμμα τινες τὸ ἐπὶ Μίδᾳ τοῦ-
 τὸν φασὶ ποιῆσαι. Χαλκὴ παρθένος εἰμί, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κείμεναι,
 Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νῆα καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ, Ἥλιος δ' ἀνιῶν
 λάμπῃ λαμπρὰ τε σελήνῃ, καὶ ποταμοὶ γε ῥέωσιν, ἀνακλῶν δὲ θάλασσα,
 Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας
 ὅτι τῇδε τέθραπται. Φέρονσι δὲ μαρτύριον Σιμωνίδου ᾠσμα, ὅπου φησί·
 Τίς κτλ. Inter *Encomia* retulit Schneidewin, sed potius ex *Threnis*
 versus petiti videntur. Ceterum credo Simonidem aliud quod Cleobuli
 poematum, non nobile illud in Midam epigramma respexisse, quod
 Homeri nomine ferebatur; nam ibi χαλκὴ παρθένος, hic λίθος memo-
 ratur, nisi haec sic conciliare velis, ut marmoreae columnae Sirenem
 impositam fuisse statuas, quamquam Krische de Platonis Phaedro p. 105
 non haesit. Cf. etiam Rathgeber Münzen der Athen. p. VIII. — V. 1.
 νόῳ, cod. Mon. νῶ. — πύσυνος, conieci πινυτός. — V. 2. ἀενάοις cod.
 Mon., vulgo ἀεννάοις. — εἰαρινοῖσιν scripsi, vulgo εἰαρινοῖς, ut versus
 pentametri speciem referat: hoc ut evitetur, aut ποταμοῖσιν aut εἰαρι-
 νοῖσιν scribendum: hoc nunc praetuli. — V. 3. χρυσέα λιπαρᾶς τε σε-
 λάνας scripsi, nisi χρυσέου malis, legebatur χρυσᾶς τε σελάνας (Her-
 mann χρυσέας), quod omnino vitiosum. Poteram leniore medela adhi-
 bita χρυσέα δίας τε σελ. scribere, sed numero versus minus commodo.
 — V. 4. δίναις, Cobet δίνης. — ἀντία θέντα scripsi, nam quod Ross-
 bach et Hartung reposuerunt, ἀντιτιθέντα ferri nequit, ἀντιθέντα μένος
 στάλας Stephanus, ἀντιθέντα μένος (μένας) στήλας codd., ἀντιθετού-
 μενος στήλας ed. Frob. — V. 6. βρότεοι Hermann, v. βρότειοι.

58. [32.]

1 0 - 0 1 0 0 - 0 0 -
 - 1 0 - 0 1 0 0 - -
 1 0 - - 1 0 - 0 1 0 -
 1 0 - 1 0 0 - - 1 0 - 0
 5 - 1 0 0 - 0 0 - -
 1 0 - 0 1 0 - 1 0 - 0
 1 ^ - 1 . . . .

Ἔστι τις λόγος ποτὲ τὰν ἀρετὰν
 ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
 νῦν δέ μιν θεῶν χάρον ἀγνὸν ἀμφέπειν,
 οὐδ' ἀπαντῶν βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτον,
 5 ὃ μὴ δακέθυμος ἰδρῶς
 ἐνδοθεν μόλη θ', ἱκηταί τ' ἐς ἄκρον
 ἀνδρείας.

59. [83.]

Τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρ ἔστιν γε πύργ.

Fr. 58. Clem. Alex. Strom. IV 585: εἰκότως οὖν Σιμωνίδης γράφει· ἔστι κτλ. Resp. Theodoret. XII 172: οὐδὲ Σιμωνίδην τὰν ἀρετὰν εἰρηκότα ναίειν (D ναίειν δὲ) δυσβάτοις ἐπὶ πέτραις. — V. 1. ἔστι, Schneidewin ἔστι δέ. — ποτὲ adieci voculam necessariam, ut νῦν v. 3 arguit. Simonides enim Hesiodum Op. 287 secutus Virtutem dicit olim in rupibus inaccessis habitare solitam nunc (h. e. ubi numina divina terram reliquerunt) in coelo inter deos versari. Virtutis sedem in monte summo parum scite exornavit Quintus Smyrn. V 51 et XIV 195. — V. 2. ναίειν, ap. Cl. vulgo νέειν. — V. 3. θεῶν scripsi, legebatur θυνάν, Schneidewin ἀγνὸν δέ μιν θεῶν, Hartung μόναν δὲ μονόθεν coniecit, ego antea οὐρανὸν δέ μιν θεῶν. — V. 4. οὐδ' ἀπαντῶν βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτον scripsi, legebatur οὐδὲ πάντως β. θ. ἔσοπτος, nisi forte poeta ἑσόβδαν scripsit, cf. Callim. fr. 522 Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἑσόβδην. Schneidewin οὐδὲ μὲν vel γὰρ et γλεφάροις scripsit. — V. 6. μόλη θ', ἱκηταί τ' scripsi, vulgo μόλη, ἱκητ'. Nihil egerunt Emperius scribens ἱκη τ', Doederlein, qui post ἑσοπτος plene interpungit, οὐκ ἂν ἱκοιτ', Hartung ἰδρῶς ἐν σθενιστόλμῃ ῥέη, ἱκη τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

Fr. 59. Herodian. π. μ. λέξ. 12, 18: Πύρ· οὐδὲν εἰς υρ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πύρ· ὅπερ Σιμωνίδης καὶ ἔνεκα μέτρον δισυλλάβως ἀπεφήνατο· τοῦτο γὰρ μάλιστα φηρὲς ἐς τὴν γε πύργ, quae correxi similiterque Emperius, ut de leone sit sermo (Aristot. Hist. An. IX 31, 2), quamquam loci emendatio anceps, cum ne illud quidem sit certum, utrum Ceus an Amorginus poeta sit intelligendus. Lobeck φῆρες ἔστινον πύργ scripsit, Reisig φῆρες ἐς τὴν γε πύργ. Trimeter efficiunt Ahrens τὸ γὰρ (vel καὶ γὰρ) μάλιστα φῆρες ἔστινον πύργ, et qui similiter corrigunt, Schneidewin τῇ γὰρ et Hecker (οὐ γὰρ . . . πύργ). Ceterum πύργ fortasse Phrygibus usitata fuit forma, quam significat Plato Cratylō 410 A.

60. [24.]

1140

— — — — —
 Ὀνθρωπε, κείσαι ζῶν ἐτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων.

61. [33.]

Οὔτις ἄνευ θεῶν
 ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός.
 θεὸς δὲ πάμμητις· ἀπήμαντον δὲ
 οὐδὲν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς.

62.

... . Οὐκ ἐστὶν κακὸν
 ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις, ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ
 πάντα μεταφρίπτει θεός.

Fr. 60. Aristid. II 513: κατὰ σε ἀνὴρ τις Σιμωνίδειος ἀμείψεται· ὄνθρωπε κτλ. — γῆς Schneidewin, v. γῆς. Fortasse Aristides haec quoque ut alia, quae ibi profert, ex Simonideo epigrammate delibavit:

Ὀνθρωφ', (δς . . . .
 κείσαι ζῶν ἐτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων.

ut hexametrum binae tripodiae logaedicæ exceperint.

Fr. 61. Theophil. ad Autolyc. II 8: Σιμωνίδης· Οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός· θεὸς δὲ (Stephanus οὐ) πάμμητις (legebatur παμμητις)· ἀπήμαντον δὲ (Steph. τε) οὐδὲν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς. Ita codd. unde Fellus in hexametros redegit: οὔτις ἄνευ τε θεῶν ἀρετὴν λάβεν, οὐ πόλις, οὔτις οὐ βροτός, οὐ θεός, δς παμμητις δ' ἐστὶν ἐν αὐτοῖς οὐδὲν ἀπήμαντον. Ap. Stob. Ecl. Phys. I p. 28 tantum legitur: οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρ. λ. οὐ πόλις οὔτις (om. A) οὐ. Credo duo fragmenta, sed utrumque Simonidis coaluisse. V. 3 et 4 non esse integros apparet: conieci . . . θεὸς οἶος | πάμμητις· ἀπήμαντον δ' (ἄνευθε θεοῦ) | οὐδὲν ἐστὶ θνατοῖς. nisi forte plura intercepta sunt, ac possis uti verbis, quae apud Stob. I 2, 9 ante Simonideum οὔτις ἄνευ θ. leguntur Ζεὺς δὲ καὶ ζωῆς καὶ θανάτου πείρατα νομῶν ad haec redintegranda:

Θεὸς δὲ καὶ ζωῆς (βροτοῖσι) πείρατα καὶ θανάτου νομῶν
 πάμμητις· ἀπήμαντον δ' ἀνευθε θεοῦ
 οὐδὲν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς.

Extrema Schneidewin sic conformavit ἀπήμαντον γὰρ οὐδὲν ἐστὶν ἐν θνατοῖς (Hermann ἐν ἀνθρώποις).

Fr. 62. Theophil. ad Autol. II 37: Σιμωνίδης· οὐκ ἐστὶν κακὸν ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις, ὀλίγῳ κτλ. Ita libri, Humphreius in versus iambicos redegit:

63. [104.]

— — — — —

Ἐσχατον δύνεται κατὰ γᾶς.

64. [105.]

— — — — —

Παρὰ χρυσὸν ἀκήρατον ἐφθόν
οὐλομόλυβδος ἑών.

65. [106.]

1141

— — — — —

Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχῃ καὶ τὸν φνυγόμεχον.

66. [107.]

— — — — —

Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

Οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν,
ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πᾶν μεταρρίπτει θεός.

Theophilus de divini numinis vindicta disserit, at hi versus instabilem esse hominum fortunam docent: ut congruant cum Antiocheni proposito, prorsus refingendi, velut οὐκ ἔστιν κακὸν (κακοῖς) ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις· ἀδικον δὲ χρόνῳ πάντα μαρπτει θεός. Veri similis hos versus, sive Simonidis sive alius poetae, in Anthologio, quo utebatur Theophilus, alieno loco adscriptos fuisse, atque Antiochenum, quem fugit erratum, iis usum esse tanquam commodis ad sententiam institutam comprobendam.

Fr. 63. Plut. an seni republ. sit ger. c. 1: Πολιτεία δὲ δημοκρατικὴ καὶ νόμιμος ἀνδρὸς εὐθιςμῆν παρῆχειν αὐτὸν οὐχ ἥττον ἀρχόμενον ἀφελίμως ἢ ἀρχοντα, καλὸν ἐντάφιον ὡς ἀληθῶς τὴν ἀπὸ τοῦ βίου δόξαν τῷ θανάτῳ προστίθῃσι· τοῦτο γὰρ ἔσχατον (Naeke coni. ἐσχάτιον) κτλ. ὡς φησι Σιμωνίδης. Fortasse etiam τοῦτο γὰρ poetae est.

Fr. 64. Plut. discrim. amic. et adulat. c. 24: Τὸν δὲ κρείττονα τρέμει καὶ δέδοικεν, οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἄρμα πεζὸς οἰχνεύων, ἀλλὰ παρὰ χρυσὸν ἐφθόν, ὡς φησι Σ., ἀκήρατον οὐδὲ μόλυβδον ἔχων. Locus non integer servatus; corrigunt ἔχοντα, frustra, scripsi οὐλομόλυβδος ἑών. Herwerden ἀπεφθον desiderat.

Fr. 65. Stob. Flor. CXVIII 6: Σιμωνίδου. — κίχῃ καὶ scripsi, ἐκίχῃ τε AB, ἔφυνε καὶ Trinc., ἐκίχῃ καὶ Gaisford. — φνυγόμεχον, malim φνυγομάχαν.

Fr. 66. Aristid. II 192: Ὅρα μὴλέοντα ξυρεῖν ἐπιχειρῶμεν, οὐ θρασύμαχον συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ἀλλὰ κωμῶδῃν Περικλέα, καὶ ταῦτα εἰς δειλίαν, ἐπειτ' αὐτοὶ δόξωμεν ἀνδρείότεροι τοῦ θεόντος εἶναι τοῖς βουλομένοις ἀντικατηγορεῖν, καὶ φανῇ τι καὶ δειλίας, εἰ δὲ βούλει, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ὡς τις τῶν Κείων ἔφη ποιητής. ubi Schol. III 601: Τὸ δὲ σιωπῆς ἀκ. γ. ἐκ Σιμωνίδους ἐστὶ τοῦ Κίου.

67. [109.]

Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

68. [110.]

..... Ἐπεὶ
πάσαις κορυδαλλῖσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.

69. [111.]

1142

Τὸ γὰρ γεγεννημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

70. [116.]

Stob. Flor. XXXIII 5. Ἀθηνοδώρου: Ἔστι καὶ τὸ σιγῆς (Gesn. m. σιγᾶν) ἀκύνδυνον γέρας, ubi male Athenodoro tribuitur philosopho, rectius Plut. Apophth. Imper. p. 207 C refert Augustum retinuisse apud se Athenodorum his verbis: ἔτι σου παρόντος χρεῖαν ἔχω καὶ κατέσχευα αὐτὸν ὅλον ἐνιαυτὸν, ἐλπὼν, ὅτι ἔστι καὶ σιγῆς ἀκύνδυνον γέρας, quae germana est forma versiculi. Est autem eiusdem carminis, ex quo fr. 65. Conf. Horat. Carm. III 2, 14: *Mors et fugacem consequitur virum* et ib. 25: *Est et fidei tuta silentio Merces*. Usus est hoc versu auctor tituli Romani CIGr. III 6308 ὁ πανσίνυπος οἶκος οὗτός ἐστιν ἄστομος (i. e. *mutus*). ἔστι δὲ καὶ σιγᾶν ἀκύνδυνον γέρας. Respiciunt huc Walz Rhet. VIII 119. Clem. Paed. II 203. Strom. II 465. Greg. Nazianz. IV p. 317. Apostol. VIII 97. Arsen. 242. Iulian. Or. 13. Liban. Decl. XV 1, 445. Philo vit. Mos. 646 C.

Fr. 67. Plut. an seni resp. sit ger. c. 1: Τὸ γὰρ Πόλις ἄ. δ. κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἔχόντων μεταδιδασκῆναι, καὶ μεταμαθεῖν μάθημα.

Fr. 68. Plut. de util. ex host. cap. c. 10: Ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλλῖσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι κατὰ τὸν Σιμωνίδην. ubi Mosc. 1. 2 κορυδαλλῖσι. Idem Praec. Polit. c. 14: Ἐπεὶ δὲ πάσαις κορυδαλλῖσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι καὶ πᾶσα πολιτεία φέρει τινὰς ἰχθυῖας καὶ διαφοράς. Affert etiam vit. Timol. c. 37: ἔπει δὲ χρῆν, ὡς ἔοικεν, οὐ μόνον πᾶσι κορυδαλλοῖς λόφον ἐγγίγνεσθαι κατὰ Σιμωνίδην. Cf. Apostol. III 94.

Fr. 69. Schol. Soph. Ai. v. 375: Ἐπὶ τετελεσμένοις καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσιν κατὰ τὸ Σιμωνίδου. Τὸ γὰρ κτλ. Eadem Suid. v. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης. Respicit Plut. cons. ad Apoll. c. 26 τὸ μὲν γὰρ γεγεννημένον οὐδὲ θεῶν δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγέννητον, quamquam fortasse simul Agathonis observati sunt versus ap. Aristot. Eth. Nic. VI 2 μόνον γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται ἀγέννητα ποιεῖν ἅσ' ἂν ἡ πεπραγμένα. — γεγεννημένον, Schneidewin γεγενναμένον.

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας ἐστὶν χάρις,
εἰ μὴ τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

71. [117.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Τίς γὰρ ἄδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
ταῖς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

72. [119.]

— — — — —
— — — — —

... Πορφυρέου
ἀπὸ στόματος λεῖσα φωνὰν παρθένος.

73. [120.]

— — — — —
— — — — —

Εὐτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι,
χλωραύχενες, εἰαριναί.

1143

74. [121.]

— — — — —
— — — — —

Fr. 70. Sextus Emp. adv. Math. XI 556 Bekk.: Σιμωνίδης μὲν γὰρ ὁ μελοποιὸς φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μὴ τις ἔχοι σεμνὴν ὑγίειαν. Schneidewinum secutus sum, nisi quod ἐστὶ adieci. — V. 2. ἔχει, Hartung ἔχη scripsit.

Fr. 71. Athen. XII 512C: Καὶ οἱ φρονιμώτατοι δέ, φησί, καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσιν. Σιμωνίδης μὲν οὕτως λέγων. Τίς γὰρ κτλ. — V. 2. θνατῶν et v. 3 ζαλωτὸς Stephanus, vulgo θνητῶν et ζηλωτὸς.

Fr. 72. Athen. XIII 604B: Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς. Οὐδὲ τόδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένη, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκεῖν τοῖς Ἑλλήσιν εὖ εἰρησθαι. Πορφ. κτλ. — V. 2. ἀπὸ delendum censet Boeckh, fort. leg. πορφυρέου δ' ἀπὸ στ. — λεῖσα Schweighaeuser, v. λεῖσα, deinde BP παρθέμενος.

Fr. 73. Etym. M. 813, 8: Χλωρητὶς ἀηδὼν. ἀπὸ τοῦ χρώματος. ... καὶ Σιμωνίδης. Εὐτ' ἀηδ. Cf. Schol. Od. τ 518 et Eust. 1875, 41. — V. 1. εὐτ', Schneidewin δεῦτ' coni. — πολυκώτιλοι, Hecker ποικιλοκώτιλοι.

Ἄγγελε κλυτὰ ἕαρος ἀδυόδμου,
κυανέα χελιδοῖ.

75. [124.]

. . . . . — — — — —
— — — — —
— — — — —

. . . . Κούρων δ' ἐξελέγχει νέος
οἶνος οὐ τὸ πέρνυσι δῶρον
ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος κενεόφρων.

76. [125.]

. . . . . — — — — —

. . . . Τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται.

Fr. 74. Schol. Arist. Av. 1410: Καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου· Ἄγγελε κτλ. — V. 1. κλυτὰ ἕαρος, κλητὰ ἕαρος καὶ cod. Ven. Ald. — V. 2 affert Schol. Arist. Av. 1301, ubi χελιδῶν.

Fr. 75. Schol. Pind. Ol. IX 74: Αἰνεῖ δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων. Δοκεῖ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρησθαι· ἐπεὶ ἐκείνος ἐλασσάμενος ὑπὸ Πινδάρου λοιδορίας ἔγραψε κατὰ τοῦ κριναντος ἀγαθῶν εἰδέον (Boeckh φδῶν, mihi iudicis nomen delitescere videtur, fortasse Ἀγαθοκλέους)· ἐπειδὴ ἐκείνος εἶπεν· Ἐξελέγχει ὁ ν. οἶ. οὐπω πέρ. δ. ἀμ. ὁ δὲ μῦθος ὅδε . . . κενεόφρων· κούρων δέ, διὰ τοῦτο ἐπαινεῖ ὁ Πίνδαρος παλαιὸν οἶνον. Verba male habita aegre restitui possunt. Boeckh delet κούρων δέ, quod sit ortum ex schol. sequente, non recte, sed verba necessaria ex loco novissimo in primorem partem transtuli, iam reliqua facili negotio expedire licuit. — V. 1. νέος Gerhard, legebatur ὁ νέος. — V. 2. οὐ τὸ Gerhard, legebatur οὐπω, quod fortasse aliquis tueatur, ut Simonides paullo modestius dixerit: nondum ita confectus sum senio, ut mei labores superentur adolescentium rudimentis. — V. 3. ἀμπέλου, fort. ἀμπέλοι· scribendum. — ὅδε μῦθος, erat ὅδε μῦθος ὅδε. Simonides, cum adolescentulo poetae posthabitus esset, non sine acerbitate castigat Agathoclem eiusque discipulum Pindarum, cui cum magister in certamine musico iudicis officio functus palmam deferret, dixisse videtur veteris Bacchi donum saepe vinci recente vino: regerit Simonides, stultum hoc esse verbum, nam poetarum labores non esse ad hoc exemplum examinanda. — Hartung ἐξελέγχει δ' ὁ νέος μὲν οἶνος | τὸ πέρνυσι δῶρον ἀμπέλου, | ὁ μῦθος δ' ὁ κενόφρων | ἄκνυρος (μῆδεϊ πυκνοτέρῳ). Ego antea conieci:

. . . . οὐδ' ἐξελέγχει νέος
οἶνος ὥς τὸ πέρνυσι δῶρον ἀμπέλου·
μῦθος κενεόφρων (sive κενοφρόνων) κούρων ὅδε.

Fr. 76. Schol. Eur. Or. 236: Καὶ Σιμωνίδης· τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν (AM, τὰ μάλα θεῖα BI) βιάται et rursus 782: Εὐχου, φησί, πάντας οὕτω δοξάζειν, ὅτι δίκαιον ἐστὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπεὶ πολλοῖς ἐδόκει ἄδικον εἶναι. Καὶ Σιμωνίδης· Τὸ δ. κ. τὴν ἀλήθειαν βιάζεται.

77.

Μόνος ἄλιος ἐν οὐρανῷ.

78. [128.]

1144

⋈ — — — — —

Εἷς' ἄλλα στίζουσα πνοιά.

79. [133.]

— ⋈ — — — — —

Οὗτος δέ τοι ἥδυμον ὕπνον ἔχων.

80 A. [147 c.]

⋈ — — — — —

Ἔνα δ' οἶον ἐνεικε θεὰ μέγαν εἰς δίφρον.

80 B. [123.]

⋈ — — — — —

Ἀμερόφων' ἀλέκτωρ.

Adde Platon. Rep. II 365 C: οὐκοῦν, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν (ita Par. A. Vat. H Vind. EFAmbr. C. Ang. B. Flor. ABCV, τὰν vel τὴν ἀλήθειαν reliqui) βιάται.

Fr. 77. Theodor. Metoch. 90: Καὶ μόνος ἄλιος ἐν οὐρανοῖς φησὶ Σιμωνίδης καὶ μόνος Ἀριστοτέλης καὶ τὰ ἐκείνου συντάγματα πᾶσα πρόθεσις ἐστὶ τοῖς περὶ φιλοσοφίαν. — οὐρανῷ scripsit Schneidewin, sed praeterea videtur ἐν delendum. — ἄλιος, codd. Angel. Mon. ἄγιος.

Fr. 78. Schol. Il. φ 127: Ἔστιν ἡ φηλὶς κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή· Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη· Ἐς ἄλλα στίζουσα πνοιά. — εἷς' scripsi, nisi ὡς malis. — στίζουσα Schneidewin. — πνοιά, πνοά Ursinus.

Fr. 79. Schol. Hom. Il. β 2: Ὅτι δὲ τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὡς ἐνιοι, παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· Νήδυμος ἀμφιχυθεὶς, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσιν . . καὶ Σιμωνίδης· οὗτος κτλ. — ἥδυμον Buttmann, ἄδυμον Schneidewin, vulgo ἥδυμος. Cf. Eust. 163, 28.

Fr. 80 A. Cram. An. Paris. IV 186, 33: Νίκη· Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου δ' ἐνεικε, τουτέστιν ἐν ἡ ὑποχωρεῖ (scrib. δ' ἐνὶ εἵκει, τουτέστιν δ' ἐνὶ ὑποχωρεῖ). γέγονεν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, συγκοπῇ τῆς εἰ διφθόγγου· ὁ γοῦν Σιμωνίδης παρετυμολόγει (παρετυμολογεῖ Nauck). φησὶ γάρ· ἐν δὲ οἶονεικε θεὰ μ. εἰς δ. Cf. Cram. An. Ox. I 440, 2: Χειρὸς κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε γέγονε, παρὰ τὸ ἔχειν, ὡς παρὰ τὸ ἐνὶ εἵκειν κατὰ Σιμωνίδην νίκη. In Simonidis versu scripsi ἔνα δ' οἶον ἐνεικε θεά, possis conicere ἐνὶ δ' οἶω Εἵκει θεὰ μέγαν δίφρον, sed nequaquam necesse est, Simonidem ipso verbo εἵκειν usum esse credamus. Hartung ἐν δ' Οἶνός εἵκει θεᾶ, μέγαν εἰς δίφρον (ἐπιβαινούση).

Fr. 80 B. Athen. IX 374 D: Σιμωνίδης· ἰμερόφων' ἀλ. sed B ἡμε-

ΕΛΕΓΕΙΑ.

81.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΜΑΧΗΝ.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

82.

Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεοῦ καὶ πάντα κατορθοῦν.

ρόφων', quod correxit Schneidewin. Ahrens *λερόφων'* i. e. *λιγυρόφων'* requirit.

Fr. 81. Aristoph. Pac. 736: *Εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος Καμφδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται, Ἄξιός ἐναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν*, ubi Schol. *Παρά τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἑλεγειῶν. Εἰ δ' ἄρα κτλ.* — V. 1. *θύγατερ* Schneidewin, cod. *θυγατέρα*. — V. 2. *δῆμος*, Dübner vel Dindorf *δήμω* nescio qua de causa coni. — *ἐξετέλεσσα* Schneidewin, cod. *ἐξετέλεσα*, Hartung *ἐξετέλεσσε* requirit. Resp. huc Auctor vit. Aeschyl. (Biogr. p. 119): *Κατὰ δ' ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ (Ἀσχύλος): τὸ γὰρ ἐλεγείον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθεῖς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Ἀσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἄλλοτριον.* — Goettling hoc distichon epigramma esse censet, quod ad *Ἀθηναίων Πρόμαχον* refert (in comm. acad. Ienae 1859).

Fr. 82. Scholion ad Gregorii Naz. or. II in Iulianum p. 169 D ex cod. Laurentiano*) edidit Piccolomini vel Kirchhoff Herm. VI 489: *τὸ ἀναμάρτητον, φησὶν, ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους: τὸ δὲ μικρόν τι παίσαντας ἐπαναγέσθαι τε καὶ διορθοῦσθαι ἀνθρώπων ἐστὶ καλῶν τε καὶ κακῶν. λέγει δὲ καὶ Σιμωνίδης (εἰς δ' οὗτος τῶν θ' ἑλικῶν) ἐν ἐπιγράμματι φηθέντι αὐτῷ ἐπὶ τοῖς Μαραθῶνι πεσοῦσιν Ἀθηναίων τὸν στίχον τοῦτον: μηδὲν . . . κατορθοῦν. Quod interpres iste ἐν ἐπιγράμματι scripsit, ubi ἐν ἐλεγείῳ dicendum erat, non offendit, nam alias quoque haec vocabula promiscue usurpantur. Neque fides dene-ganda tribuenti hunc versum Simonidi, qui legitur in epigrammate facto in memoriam eorum, qui in proelio Chaeronensi ceciderunt apud Demosth. or. de cor. 289 v. 9 sive paenultimo: neque enim temere proelium Marathonium cum pugna Chaeronensi confusum, neque elogium illud Simonidi epigrammatographorum principi adscriptum: nam interpres iste deinde recenset quot Persae quotque Athenienses mortem apud Marathonem obierint, etiam ducem Atticorum vita defunctum nominatim appellat, ut apertum sit locuplete auctore usum hunc versum ad res Medico bello gestas rettulisse. Itaque censendum est, hunc versum scriptorem epigrammatis ex Simonidis elegia ad suum praeconium transtulisse; neque vero mala fraude aliena sibi arrogavit, sed verba Simonidea tunc omnibus nota testimonii loco adhibuit, id quod satis superque arguunt ea, quae his praemissa sunt *ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἦδε κρείσας*. Neque vero existimandum est, integrum hoc distichon ex Simonidis elegia esse delibatum, nam epigrammatographus inflexit Cei*

*) Horum scholiorum codicem Parisinum olim examinavit Bast, cuius excerptis usus est Gaisford in ed. Suidae, velut v. *λῆμα*.

Plutarch. vit. Themist. c. 15: Οἱ δ' ἄλλοι τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος ἐν στενῷ κατὰ μέρος προσφερομένους καὶ περιπίπτοντας ἀλλήλοις ἐτρίψαντο μέχρι δειλῆς ἀντισχύοντας, ὥς εἶρηκε Σιμωνίδης, τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ περιβόητον ἀράμενοι νύκην, ἥς οὐδ' Ἕλλησιν οὔτε βαρβάροις ἐνάλιον ἔργον εἴργασται λαμπρότερον, ἀνδρείᾳ μὲν καὶ προθυμίᾳ τῶν ναυμαχησάντων, γνώμῃ δὲ καὶ δεινότητι Θεμιστοκλέους. Hoc carmen Schneidewin inter *melica* retulit: Suidas enim dicit v. Σιμωνίδης' . . . καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεῖα καὶ Ξέρξου ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς, θρηνοί, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, παιᾶνες, καὶ τραγῳδαὶ καὶ ἄλλα. codd. nihil variant, nisi quod E βασιλέως pro βασιλεῖα exhibet, at Eudocia 383 meliore libro usa: καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Atque eadem prorsus Schol. Aristoph. Vesp. 1411 ed. Ald. Schneidewin inde colligit Simonidem scripsisse carmen, cui ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεῖα fuerit nomen, deinde autem scribit καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ δι' ἐλεγείας κτλ. At auctor, quem sequitur Suidas, ut Simonidis aetatem describeret, haud dubie dixerat vixisse poetam *regnantibus Cambyse, Dario, Xerxe*. (Idem significat auctor vitae Pindari p. 98 Westerm.: ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβύτερον· τῶν γοῦν

poetae decretum, vide quae supra T. II p. 333 exposui. Inde etiam repetenda varietas Θεοῦ, ubi elogium illud Θεῶν exhibet. Possit sane aliquis suspicari, cum Gregor. Naz. scripserit ἐπειδὴ τὸ παντελὺς ἀν-
αμάρτητον ὑπὲρ τὴν ἀνθρώπινην φύσιν ἔταξεν ὁ Θεός interpretem hominem christianum suo periculo Θεοῦ pro Θεῶν dedisse in Simonidis versu, sed Θεοῦ etiam agnoscit scriptor incertus ap. Suid. v. *συγγνώ-
μονα*, qui Simonidem potius quam elogium usurpavit; huc adde sophistam, qui Phalaridis nomen mutuatus epistolas concinnavit, 129: τὸ μηδὲν ἀμαρτάνειν εὐκότως ἴσως καὶ δικαίως Θεοῦ νομίζεται. Quod Lysias (Rutil. Lup. II 8) *decorum proprium* substituit, non magis est mirum, quam quod in elogio illo etiam scriptura Θεοῦ reperitur. — Elegia hac fortasse usus Aristides or. 46, T. II 219: Πλάτων . . . Μιλτιάδην φησὶ τὸν ἐν Μαραθῶνι, καίτοι τοῦτό ἐστιν ἑγγυτέρω Θρήνον τινὸς ἢ μέμφεως, καὶ τιμῶντος μᾶλλον ἢ κακίζοντος, ὥσπερ οὐδὲ Σιμωνίδης εἶθε τιμᾶν ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· ὅμως δὲ καὶ Μιλτιάδης μετέχει τοῦ καταλόγου καὶ περιέστηκεν αὐτῷ τὸ τῶν Πλαταιέων τῶν ὑπ' αὐτοῦ τότε κοσμηθέντων· κατηγορίας γὰρ οὐδεμιᾶς αὐτοῦ προσηρημένης ἐξ ἀνάγκης τρόπον τινὰ ἀγωνίζεται, διὰ τὸ ἐνεῖναι τοῦνομα ἐν τοῖς δια-
κόνοις αὐτοῦ (haec ultima non intelligo). Fortasse Simonides in hac elegia Plataeensium, qui soli Atheniensibus auxilium tulerant, res fortiter gestas in proelio Marathonio duce Miltiade attigit: itaque Aristides hic Plataeensium fortunam cum Miltiadis sorte componit.

αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέρωι πράξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Ξέρξου βασιλείας, quod nequaquam ita explicandum, ac si Pindarus Simonidis aliquod carmen respexerit. Deinde autem auctor ille Simonidis carmina, quae in universum dorica dialecto scripta esse dixit, recensuerat, in his etiam duo carmina, quibus poeta victorias navales ad Artemisium et Salamina reportatas celebraverat: illud certo colligas ex hoc loco haec carmina dispari fuisse forma: iam cum carmen εἰς τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν *melicum* fuisse constet, sequitur carmen εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν *elegiacum* fuisse: itaque ille, quem sequitur Suidas, scripserat: καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία μελικῶς, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι δι' ἐλεγείας. Hoc quoque carmen, quemadmodum id quod praecedit et ut opinor quod sequitur, conditum, cum Athenienses patrio more iusta persolverent civibus, qui in bello ceciderant. Fortasse tunc non ut priore bello certamen poetarum institutum, sed publica auctoritate Simonidi munus demandatum mortuos laudandi.

84. [59.]

1146

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΜΑΧΗΝ.

Μέσσοι δ' οἷ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἰδριες ἐν πολέμῳ.

Fr. 84. Plut. de Herodoti malign. c. 42: Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυνθέσθαι, γράφοντος ἐν τοῦτοις· Μέσσοι κτλ. . . . πατέρων. (v. 1—6.) Ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ἄσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' εἰς τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγείᾳ γράφων ἱστορήκεν. Duo diversa sunt fragmenta eiusdem elegiae, ut scite animadvertit Blass: nam v. 3 seq. non possunt continuo excipere primum distichon, quandoquidem v. 3 Corinthii fere iisdem verbis recensentur, quibus v. 1; priore disticho poeta locum indicavit, quem Corinthii in acie obtinuerunt, v. 3 seq., postquam proelii descriptio ad finem est perducta, laudat praeter alios Corinthios propter egregia facinora. Praeconii insolentia, solem enim poeta adhibet testem rerum, quae praesente Graecorum exercitu gestae erant, satis arguit, Corinthios statim post proelium Plataeense in varias reprehensiones incurrisse: poeta prudens, cum intelligeret non esse suum delicta sive ducum sive militum, si quae admissa erant elevare vel defendere, invidiam quantum militum studuit arcere. — Iunghahn, cui Plutarchei libelli fides suspecta est, etiam hos Simonidis versus subditicios esse censet, vel si Cei poetae sint, ludibrii causa has nugae scripsisse, quae redarguere otiosi est hominis. — V. 1. Μέσσοι, BE et vett. edd. μέσσοι. — Ἐφύρην Schneidewin, BTV γ' Ἐφύραν, vulgo γέφυραν. — V. 3 et seq. manifesto mendo laborant, sed cura incerta, fortasse scri-

Οἷ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστν, νέμοντες,
οἷ * κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
5 χρυσοῦ τιμήντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

85. [60.]

(Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεῖ·)
ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος ἔειπεν ἀνὴρ·
οἷ περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν· 1147
παῦροι μὲν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
5 στέροισι ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἔλπις ἐκάστω,

bendum Οἷ δὲ πόλιν . . . νέμονται, οἷον κάλλιστων μάρτυν ἔθεντο πόνων χρυσοῦ τιμήντος τὸν αἰθέρι, ascivi οἷον ab Hermannno, κάλλιστων a Reiskio propositum. Quod Schneidewin scripsit κύκλον κάλλιστων κτλ., monendum hanc verborum collocationem a Simonidis arte abhorrere, postea suasit οἷ καὶ (ita Ursinus) . . . χρυσὸν τιμήντ' ὅς ἐν αἰθέρι, sermone plus quam pedestri. Ipse olim dubitanter refinxι οἷ καὶ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόλον, Bamberger coni. οἷον κάλλιστων vel οἷων κάλλιστον. Hartung multa molitus ξεινοδόκων κρείσσω δαίμων' ἔθεντο πόνων scripsit. Schmidt γάνος pro πόνων suasit. — V. 7 adieci ex Apollonio Lex. Hom. 116, 25 ξεινοδόκος. . . ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέν τε δαίμων (fr. 311)· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησεν· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (σ 63)· ξεινοδόκος μὲν ἐγώ, ἔδοξε τισι λέγειν (μάρτυρα)· φησὶ γοῦν Σιμωνίδης· ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρ. ἐν αἰθέρι λαμπρός· ἀντὶ τοῦ μαρτύρων. — γὰρ ἄριστος scripsi, δ' ὤριστος Brunck, vulgo δ' ἄριστος. Meam emendationem recepit Hartung. — λάμπων pro λαμπρός exhibent Et. M. 610, 46. Et. Gud. 414, 35 et Zonar. 1415 (Mingarelli codd. Nan. 496), qui eundem versum per errorem Pindaro tribuunt et ὁ omittunt.

Fr. 85. Stob. Flor. XCVIII 29: Σιμωνίδου. Elegiacum hoc carmen, quod plenum atque integrum esse videtur, non dubitaverunt homines docti Ceo poetae vindicare, mihi a melici consummata arte et ingenio prorsus abhorrere videtur, itaque nescio an potius sit Amorgini, quem praeter iambo etiam elegias scripsisse constat, vide quae dixi vol. 2 p. 441: atque assensus mihi est L. de Sybel. Est autem hoc carmen non solum antiqua simplicitate insigne (velut paucis his verbis θνητῶν et θνητοῖς ter, βίοντος bis iteratur, νέων v. 6 si integrum est, eadem sententia proximis versibus repetitur), sed etiam protrepticum carminis consilium plane conspirat cum antiquioris Simonidis ingenio. Tamen Plutarchus sive quis alius Homeri vitam scripsit (vide ad v. 2) quando Simonidem cum Pindaro coniungit, melicum poetam, non iambographum dicere videtur, siquidem illi biographi hanc elegiam respexerunt. — V. 1 solus Ursinus habet, in Stobaeo desideratur. — V. 2. Resp. Plut. vit. Hom. 283 ed. Gale: Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χίον τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χίον. Cf. vit. Hom. ed. Westerm. 28 (Cram. An. Par. III 98, 13). — ἐν δὲ τὸ, Hecker ἐν δέ τι. — V. 3. τοίη δὲ, legebatur τοιήδε. — V. 4. μὲν scripsi, atque

ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυτέρατον ἥβης,
 κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
 οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανείσθαι,
 10 οὐδ' ἔστιν ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
 νήπιοι, οἷς τάνη κείται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
 ὥς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότοι' ὀλίγος
 θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

86. [11.]

* * Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

87. [65.]

Ζεὺς πάντων ἀντὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

*88. [67. 68.]

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
 ἀλλὰ τι καὶ χλεύης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
 οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαστον.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Simonidis epigrammata, quorum insignes reliquiae ad nos propagatae sunt, inter praeclarissima litterarum Graecarum mo-

ita Meineke et Hermann, vulgo μιν. — V. 6. ἥ τε νέων, conieci ἥ τ' ἐνέων. — V. 9. γηρασέμεν Vind., γῆρας ἔμεν A, γηρασέμεν vulgo, γηρασκέμεν Buttman. Ionici sermonis lex γηρησέμεν videtur requirere, quemadmodum πειρήσειν dicitur. — V. 10. οὐδ', Hartung οὐδ'. — V. 11. νήπιοι, οἷς Stephanus et Ursinus, vulgo νηπίοις, A νηπίοισι, B νηπυτίοις. — V. 12. βιότοι' Stephanus, βιότου vulgo, Ursinus βιότοιο, Hermann βιοτῆς.

Fr. 86. Ath. X 447 A: Τοῦτο γὰρ παθεῖν οὐ δύνανται οἱ τὸν κατὰ Σιμωνίδην πίνοντες οἶνον ἄμ. δυσ. (B δυσφροσυνον), nisi forte δυσφροσυνᾶν scribendum, ut sit ex melicis carminibus.

Fr. 87. Stob. Eclog. Phys. I 28: Σιμωνίδης Ζεὺς κτλ. — πάντων cod. Grotii, πάντως A. Versus hic fortasse epigrammatum reliquiis adscribendus.

Fr. 88. Athen. I 32 B: Ἦ γὰρ κτλ. ὁ Κεῖός φησι ποιητῆς. Fortasse tertius tantum versus Simonideus est, et si omnia Simonidis sunt, dubium an haec cohaereant. — V. 1. Ἦν ἄρ' Porson, vulgo ἦ γὰρ. — V. 2. χλεύης scripsi, BCDV λεύχης, L λέσχης. — V. 3. οὐ γὰρ Schweighaeuser, libri οὐδὲ γὰρ.

numenta referenda esse consentiunt periti. Simonides enim praeter ceteros hoc poesis genus illustravit iisque qui post secuti sunt consummatae artis exemplum ad imitandum proposuit. Huc accedit, quod Simonides suam operam illustribus potissimum hominibus temporibusque dicavit, itaque poemata, quae quidem publicis monumentis inscripta fuerunt, rerum bellis Medicis gestarum gravissima suppeditant testimonia. Sed quo iure Simonidi attribuamus epigrammata, quae eius nomine feruntur, in quaestione versatur, quam controversiam cum penitus dirimere non liceat, pro viribus tamen in commentario expedire studui. De singulis epigrammatis cum suo loco dictum sit, nonnulla praemunienda sunt quaestioni, quae plena est inter doctos indoctosque dissensionis.

1.

Qui nuper studioso et naviter de fide et auctoritate epigrammatum disputaverunt, quae Simonidis nomen prae se ferunt, id agunt, ut etiam quae veteres scriptores testificati sunt, tantum non omnia in suspicionem vocent. Hinc igitur ordiendum.

Bellis Medicis confectis et civitates et homines privati, qui gloriosi laboris non fuerunt participes, ambitiose expetebant communionem laudis, qua merito fruebantur, qui fortiter hostiles impetus propulsaverant; inde rerum gestarum memoria fictis titulis vitata. Quousque ambitio immoderata progressa sit, ostendit Herodotus, narrans IX 85 post pugnam Plataensem tumultos inanes in memoriam eorum, qui illi pugnae non interfuerant, exaggeratos esse: τῶν δὲ ἄλλων ὅσοι καὶ φαίνονται ἐν Πλαταιῇσι ἐόντες τάφοι, τούτους δέ, ὥς ἐγὼ πυνθάνομαι, ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, ἐκάστους χώματα χῶσαι κεινὰ τῶν ἐπιγινόμενων εἴνεκα ἀνθρώπων. ἐπεὶ καὶ Αἰγινητέων ἐστὶ αὐτόθι καλεόμενος τάφος, τὸν ἐγὼ ἀκούω καὶ δέκα ἔτεσι ὕστερον μετὰ ταῦτα, δεηθέντων τῶν Αἰγινητέων, χῶσαι Κλεάδην τὸν Αὐτοδίκου, ἄνδρα Πλαταιέα, πρόξεινον ἐόντα αὐτῶν. Hoc Herodoti testimonium Plutarchus de maledic. Herod. c. 42 acriter sane et facete perstringit, velut Simonidis ep. 140 inserens quaerit: μὴ καὶ τοῦτο Κλεάδας ἢ τις ἄλλος, ὃ Ἡρόδοτε, κολακεύων τὰς πόλεις ἐπέγραψεν; et rursus c. 43 non sine exaggeratione historiarum scriptorem insectatur (κεινὰ δὲ πολυάνδρια τιμώμενα ἐκάστοις, ψευδῶν δὲ γραμμάτων μεστοὶ τρίποδες ἐστᾶσι καὶ βωμοὶ παρὰ τοῖς θεοῖς); verum reapse nihil protulit, quo Herodoti fidem in hac quidem memoria elevaret.

Si discrepant qui posterioribus saeculis monumenta bellorum Medicorum recensent Strabo et Pausanias ab Herodoto, neque huius neque illorum de auctoritate addubitandum aut veri simile post Herodoti aetatem faciem illorum locorum, qui egregiorum quondam facinorum testes fuerunt, penitus immutatam esse. Monumenta ac tumuli, quos viderunt Strabo et Pausanias, iam Herodotus novit, sed quia diligenter sciscitatus elogia publica auctoritate inscripta ab iis, quae postea addita sunt, segreganda esse intellexit, haec quidem praetermisit. Hic igitur dissensus Herodoti fidem planissime confirmat.

Herodotus Thermopylis tria elogia, Peloponnesiorum, Spartanorum, Megistiae vatis, Amphictyonum auctoritate pilis inscripta fuisse memoriae prodidit VII 228. At Strabo IX 425 quinque pilas in communi sepulcro positas esse tradit et Locrorum elogium adhibet: *καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ*. Accedit elogium Thespiensium, quod Stephanus Byz. v. *Θέσπεια* adscripsit: *καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἣν δὲ Φιλιᾶδου τοῦ Μεγαρέως*.

*ἄνδρες, τοὶ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
λήματι τῶν ἀνχέϊ Θεσπιάς εὐρύχορος.*

Quamquam enim Thespienses etiam proelio Plataeensi interfuerunt (Herod. IX 30), hoc tamen epigramma non dubito ad Thermopylensem pugnam referre, in qua Thespiensium virtus singularis enituit.* Itaque quinque recuperavimus epigrammata, ac totidem columellas sitas esse auctor est Strabo. Sed ambigas, utrum Strabo monumenti, quod Simonidis consilio Megistiae honori dedicatum est, rationem habuerit necne: equidem antea (p. 1149 ed. 3) hanc quaestionem in medio reliqui, sed Locrenses si tituli honorem impetraverunt, etiam Phocensium desideriiis satis factum esse verisimile; quinta igitur columella fuit Phocensium: huc denique accessit Megistiae monumentum.

Ut Herodoti et Strabonis inter se dissentientium testimonia

*) Elogium non integrum servatum; bina olim fuisse videntur disticha, quemadmodum epigramma in Megistiae honorem quattuor versibus constat: duo tituli (Sim. ep. 91. 92) duobus versiculis occisorum laudes comprehendunt, tertium (ep. 93) utrum distichon an tetrastichon fuerit incertum, vid. adn. Recepi v. 1 Brunckii emendationem, nam in libris est *ἄνδρες θ' οἱ*, quam lectionem si sequimur, alius gentis nomen in exordio carminis memoratum fuisse statuendum: at Thespienses Thebanorum societatem parum honorificam aversatos esse consentaneum est.

conciliarem, antea scripsi, Herodotum videri praecipua tantum delibavisse, omissis, quae ipsi minus gravia videbantur. At Simonidis opera cum usi sint Amphictyones, omnia elogia, quae quidem tunc publica auctoritate pilis inscripta sunt, ab hoc poeta suppeditata esse consentaneum: at Thespiensium elogium Philiadi Megarensi attribuitur, neque quidquam causae est, cur Stephani testimonio fidem derogemus. Igitur a principio praeter Megistiae monumentum duae tantum pilae Peloponnesiorum et Spartanorum memoriae fuerunt consecratae. Amphictyones igitur Spartanorum importunitati ac superbiae obsecuti Thespienses, quorum virtus Spartanis equiparanda fuit, suo honore fraudaverunt: de hac iniuria merito conquesti Thespienses postea impetraverunt, ut sibi liceret columellam in communi sepulcro excitare, neque iam poterant Amphictyones Locrensibus aut Phocensibus eum honorem invidere.*) Ita iuste petentibus satis factum, non vanitati aut arrogantiae Graecarum gentium obtemperatum. Sed Herodotus haec additamenta non curavit.

De sepulcris ad Plataeas haec scribit Pausanias IX 2, 5: *κατὰ δὲ τὴν ἔσοδον μάλιστα τὴν ἐς Πλάταιαν τάφοι τῶν πρὸς Μήδους μαχεσαμένων εἰσὶ τοῖς μὲν οὖν λοιποῖς ἐστὶν Ἑλλήσι μνῆμα κοινόν· Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάφοι καὶ ἐλεγείᾳ ἐστὶ Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς· οὐ πόρρω δὲ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων Διὸς ἐστὶν Ἐλευθερίου βωμός· τοῦτο**)* μὲν δὴ χαλκοῦ, τοῦ Διὸς δὲ τὸν τε βωμόν καὶ τὸ ἄγαλμα ἐποίησαν λευκοῦ λίθου. Quae periegeta summatim perstrinxit, Herodotus IX 85 pluribus exponit: *οἱ δὲ Ἕλληνες, ὥς ἐν Πλαταιῇσι τὴν λήϊν διέλλοντο, ἔθαπτον τοὺς ἑωυτῶν χωρὶς ἕκαστοι.* Lacedaemonios tria fecisse sepulcra (*τριᾶς θήκας* h. e. *εἰρένων*, reliquorum Spartiatarum, Helotarum): tum pergit *Τεγεῆται δὲ χωρὶς πάντας ἀλάς· καὶ Ἀθηναῖοι τοὺς ἑωυτῶν ὁμοῦ, καὶ Μεγαρεῖς τε καὶ Φλιάσιοι τοὺς ὑπὸ τῆς ἵππου διαφθαρέντας· τούτων μέντοι πάντων πληρέες ἐγένοντο οἱ τάφοι.* Quae Herodotus de tribus Lacedaemoniorum tumulis tradit haudquaquam pugnant cum

*) Locrorum et Phocensium antea nullam habuisse rationem videntur, quoniam proximo anno Persarum signa secuti sunt (Herod. IX 31), at Thespiensibus insignita iniuria facta.

**) τοῦτο scripsi, quod ad monumentum (μνῆμα) referendum, libri τοῦτον, perperam corrigunt τούτους i. e. τάφους, at tumulos aeneos quis unquam excitatos esse audivit? Paulo ante ὁ δὲ Κιθαιρων τὸ ὄρος Διὸς ἱερὸν Κιθαιρωνίου ἐστὶν vel scripturae varietas Κιθαιρωνίας aliquid interceptum esse arguit, scribendum Διὸς ἱερὸν Κιθαιρωνίου καὶ Ἡράς Κιθαιρωνίας, cf. Plut. Aristid. c. 11 et Eurip. Phoen. 24.

testis Pausanias, qui pueris fuisse tumulos dilucide testari breviter gratia voluit. Item utique dicit Athenienses suos seorsim terrae mandavisse, ac disseminat de ceteris gentibus. Pausanias haud dubie erravit, his commune sepulcrum vel potius monumentum tribuens: si in hoc tumulo *αἰῶνα γυλζοῦν* positum fuisse, socii maiore honore forent affecti quam Lacedaemonii et Athenienses. Hoc monumentum, quod Pausanias unus memoravit, *Γραεοί* in memoriam victoriae Plataeensis excitavisse credo, fuit igitur *αἰῶνα Ἑλλήνων κοινόν*. Pausaniae error videtur inde repetendus, quod circa hoc monumentum tumuli ceterarum gentium erant siti: titulum enim huic monumento non fuisse subiectum arguit Plut. vit. Aristid. 19, qui cum contra Herodotum disserens adhiberit epigramma in ara Iovis Liberatoris inscriptum, huius monumenti titulum non praetermississet*: nam commode poterat uti Plutarchus hac inscriptione, qua planum fiebat hoc monumentum aut ab omnibus Graecis in proelii memoriam aut honori reliquorum sociorum dedicatum esse.

Omisso igitur Pausaniae testimonio Herodoto confidimus a singulis gentibus mortuos seorsim sepultos esse: recenset autem praeter Lacedaemonios et Athenienses tumulos Tegeatarum, Megarensium, Phliasiorum**, aperte professus aliorum monumenta postea addita esse, velut Aeginetarum***). Sed hic quoque non tam vanitas Graecorum, quam Pausaniae et Lacedaemoniorum insolentia culpanda, qui videntur compluribus gentibus tituli honorem invidisse: in Aeginetas certe non cadit opprobrium, quod Herodotus omnibus his facit (*ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπειροί τῆς μάχης*), namque ipse Herodotus eorum copias in acie recenset IX 28, adde IX 79 et 80. Fortasse nullus Aegineta in ipso proelio occisus, ut eorum copias prorsus integras ex hoc gravissimo bello discessisse non est verisimile. Ipse Herodotus IX 70 recenset quot Spartani †), Tegeatae, Athenienses in proelio mortem obierint, IX 69 Megarensium et Phliasiorum plurimos in pugna

*) Plutarchum Chaeronensem, qui urbis et agri Plataeensium antiquitates diligentissime investigavit, haec loca visitavisse certum est.

**) Horum nomina pilae ostentabant, elogia utrum addita fuerint necne, incertum, nam Herodotus de epigrammatis tacet, Pausanias tantum Simonidia carmina Atheniensium et Lacedaemoniorum sepulcris adscripta memorat. Sed verisimile has quoque pilas elogio non caruisse, cf. ad Simon. ep. 102. 103.

***) Verba Herodoti supra p. 429 et 427 adscripsi.

†) Helotarum occisorum numerum, quem haud exiguum fuisse par est, Herodotus non indicavit.

equestri cecidisse testificatur. Plutarchus, qui in vita Aristidis c. 19 numerum ab Herodoto IX 69 proditum memorat, iure haec addit: *θανυμαστόν οὖν τὸ Ἡροδότου, πῶς μόνους τούτους φησὶν ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις, τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων μηδένα· καὶ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν πεσόντων μαρτυρεῖ καὶ τὰ μνήματα*) κοινὸν γενέσθαι τὸ κατόρθωμα· καὶ τὸν βωμὸν οὐκ ἂν ἐπέγραψαν οὕτως, εἰ μόναι τρεῖς πόλεις ἡγωνίσαντο, τῶν ἄλλων ἀτρέμα καθεζομένων.* Prorsus enim incredibile de tot tantisque sociorum copiis neque prioribus proeliis neque in ipso discrimine ullos interemtos esse. Civitates praeter fas suo honore orbatae, cum de iniuriis conquererentur, postea impetraverunt tumuli et elogii decora, ac fortasse etiam indigni velut Elei et Mantienses in honoris societatem pervenerunt.

Qui primi epigrammatis clarorum poetarum colligendis operam dederunt, saepe vel incertam secuti coniecturam, vel mystagogorum memoriae nimis faciles aures praebentes aliena carmina interseruerunt, neque tamen existimandum eos per omnia summa levitate hoc munere functos esse. Non defuerunt, qui religiose poetarum nomina investigarent, id quod docet epigramma Thermopylis in Thespiensium tumulo inscriptum (vid. supra p. 428). Neque Simonidi hoc elogium adscripserunt, quod proclive erat, neque Thespiensi alicui poetae, gratificaturi ambitioni civitatis, quam iure *μουσοφιλητον* Corinna dixit, sed Philiad Megarensi, homini peregrino neque nominis claritatem adepto, hos versiculos vindicarunt, plane ut appareat, non levibus suspicionibus indulsisse, sed idoneorum testium auctoritatem secutos esse. Nam quamvis Simonides praecipue egregia illa facinora praeconio suo illustraverit, tamen alii quoque memoriam illius saeculi epigrammatis propagaverunt, vid. Aristid. II 209 *ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις ἐκπεπληγμένων τῶν ποιητῶν τοῖς ὅτ' εἰσήεσαν οἱ βάρβαροι παραθεῖσιν, ὅμως τις ὕμνησεν αὐτῶν εἰς ταῦτα ὕστερον.**)*

2.

De Simonidis epigrammatis largam disceptandi materiam praebent quaestiones, quas Iunghahn edidit Berol. 1869 et quae

*) Monumenta dicit in tumulis, quos inanes fuisse auctor est Herodotus, posita, quae Plutarchi aetate etiam tunc integra servata erant.

**) Cavendum est ne quotquot epigrammata eius aetatis servata sunt, uni Simonidi vindicentur; velut distichon ap. Harpocr. p. 160: *ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν Βουλῆς καὶ δήμου δογμασι*

illius exemplum secutus Kaibel scripsit (in Mus. Rhen. XXVIII 436 seq. et in Iahnii Annalibus 1873), quorum opera potissimum in eo est posita, ut germana carmina Simonidis secernantur ab iis, quae huius poetae nomen falso prae se ferunt. Hoc quam arduum sit negotium norunt periti; ceterum Iunghahn quamvis difficillimae quaestioni expediendae impar, certe industriae laude non est fraudandus. Et hoc quidem loco potissimos errores redarguam, de ceteris, et si quid probabiliter disputaverunt, quantum satis est dicetur in commentario.

Iunghahn Simonidi omnia epigrammata abiudicat, in quibus pronomen οὗτος est δεικτικῶς dictum. Sane constat hac vice plerumque ὅδε fungi, cum οὗτος fere sit ἀναφορικόν, sed iam veteres grammatici animadverterunt, eadem passim promiscue usurpari, velut Apollonius Dysc. de pron. 333 eos reprehendit, qui negabant ὅδε etiam ἀναφορικῶς adhiberi.*) Idem error veri tenet Iunghahnium, qui contendit comicos quidem poetas, velut Aristophanem, pronomen οὗτος δεικτικῶς usurpavisse, sed ab antiquioribus hunc usum esse alienum, argutias interpretandi machinatus, ut removeret, quae huic legi obstare vidit. Apud Pindarum Ol. IV 26 victor cum pervenisset ad curriculi terminum, οὗτος ἐγὼ ταχὺτάτι dicit, quod Apollonius de pron. p. 332 composuit cum Homérico ξυδὼν μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.***) Quod si novae legi obtemperandum, actum est de hoc carmine, sed non credo quemquam eo audaciae progressurum, ut Pindaro abiudicet poema. Nihil agit Iunghahn, qui p. 11 nescio quibus interpretandi machinis usus Homericorum carminum exempla, quae ipsius doctrinae adversantur, remove conatur, velut Il. Ψ 618 τῇ νυν καὶ σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω et alia id genus, item K 341, ubi Ulixes conspicatus speculatorem compellat Diomedem οὗτός τις, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,

πειθόμενοι potuit quilibet pangere neque necesse est, hoc negotium mandatum esse Simonidi, quamvis Themistocle familiariter sit usus.

*) Homérico versu Od. α 185 νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν usus addit: μεμπέοι γὰρ οἱ ψιλῶς ἀναγνόντες, ἵνα ὁ καὶ νοῆται, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν δεικτικῶς μόνως τίθεσθαι. Schol. Hom. τὸ ἦδ' ἀναφορικῶς εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ δεικτικῶς, itaque Herodianus ἦδε scribendum esse praecepit: ἔστι γὰρ ἀντωνομία ἀναφορικῆς. Neque vero inde conficiendum placuisse grammaticis circumflectere ἦδε, τῇνδε, οἶδε, τοῦσδε ibi tantum, ubi pronomen sit ἀναφορικόν, sed eodem tenore etiam δεικτικόν insigniverunt.

**) Recte schol. Pindari τὸ οὗτος ἐγὼ ταχὺτάτι δεικτικόν vel εἶπε δεικτικῶς οὗτος ἐγώ. Iunghahn maluit recentiores interpretes sequi.

vel K 82 τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος;*) ut praetermittam Homeri et Hesiodi locos, in quibus hoc pronomen praenotat proxima, velut Od. α 159 τούτοις μὲν ταῦτα μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή.

Atque isti legi obsequium renuntiandum esse ostendunt etiam tituli in artis operibus inscripti, velut in antiquissimo Graecae artis monumento, in cista, quae Cypseli dicitur, hi versus legentur (v. Pausan. V 18 et 19):

Λατοίδας οὗτος τάχ' ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.**)
 Ἄτλας δ' οὐρανὸν οὗτος ἔχει, τὰ δὲ μᾶλα μεθήσει.
 Ἰφιδάμας οὗτός γε, Κόων περιμάρνεται αὐτοῦ.
 Οὔτος μὲν Φόβος ἐστὶ βροτῶν, ὁ δ' ἔχων Ἀγαμέμνων.

contra ὅδε semel comparet:

Ἐρμελας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δέκνυνσι διαιτῆν.

Haec epigrammata Pausanias Eumelo epico poetae attribuit, quod sane incertum, sed Iunghahnio hoc vetustum artis monumentum ad Periclis aetatem ex imperio referenti nemo adsentiet.***) In Achaeorum monumento Olympiae legebatur (Paus. V 25, 10)

τῷ Διὶ τὰχαιοὶ τὰγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν
 ἔργονοι ἀντιθέου Τανταλίδᾳ Πέλοπος.

Onatas, Simonidis et Pindari aequalis, se fecisse testatur: πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα καὶ τόδ' Ὀνάτα ἔργον, ὃν Ἀλγίνα γένετο παῖδα Μίλων.†) Aliquanto recentior titulus scriptus ille

*) Sed Il. K 477 οὗτος, quamvis ἰδὼν Διομηδεῖ δεῖξεν praecesserit, pronomen non δεικτικόν, sed ἀναφορικόν est. Item Il. Γ 178, ubi Helena dicit οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, nam referendum ad v. 167, ubi Priamus sciscitatus erat ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιοὺς ἀνὴρ: eademque ratio ib. v. 200 et 229. Neque κείσ' οὕτως Il. Φ 184 aliter explicandum, sed ταύτῃ apud Theognidem v. 717 est δεικτικόν.

**) Legendum est οὗτός γε vel γὰρ ἄναξ. Pausanias ipse litteras obscuras non recte dignovisse videtur, quod alias quoque accidit, velut VI 10, 5 legit, si libris fides, τέχνας εἰδότες ἐκ προτέρων, ubi ἐκ πατέρων opinor scriptum fuit.

**) Non usus sum titulo, quem perhibebant mystagogi Amphitruonis thalamo additum esse, Paus. IX 11, 1: Ἀμφιτρυῶν . . . θάλαμόν τ' εἰλέξατο τοῦτον ἐαυτῷ, ubi εἰλέξατο plane ineptum, videtur τεῖδ' εἰσατο fuisse.

†) Quod ibidem Onatas in Thasiorum donario de se αὐτὸς ἐν
 POETAE LYR. III. 28

quidem ἀρχαίοις γράμμασι (Paus. V 22, 3) in Apolloniatarum donario, quod Lycius Myronis filius fecit:

οἱ γὰρ τέρεμαθ' ἐλόντες Ἀβαντίδος ἐνθάδε ταῦτα
ἔστασαν σὺν θεοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

His addo titulum Melium valde antiquum (CIGr. I. 3), qui etiam nunc extat:

παῖ Διός, Ἐαφάντη δέξαι τόδ' ἀμεμφές ἔγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

ubi τόδε ἔγαλμα dicitur donarium, quod haud dubie columnae olim fuit impositum, τοῦτο est titulus, quem exhibet columna striata.*) Item Tegeaticum epigramma (Sch. Eurip. Hippol. 263) haud dubie antiquum:

ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν,
μηδὲν ἔγαν' καιρῷ πάντα πρόσσεσι καλά.

Neque desunt exempla orationis pedestris, velut est in titulo, quem regis Psammetichi mercenarii Psampoli in colossi femore insculperunt: Βασιλεὺς ἐλθόντος ἐς Ἐλεφαντίναν Ψαμ(μ)ατίχου ταῦτα ἔγραψαν. Item in vasculo (Annal. Inst. Archaeol. VII 238 seq.) ubi hirundinis adventum homines Attici his vocibus celebrant: ἰδοῦ χελιδών. νῆ τὸν Ἡρακλέα. αὐτῇ. ἔαρ ἦδη. quem titulum antiquum esse satis testatur ἀρχαία σημασία, quam vasculum exhibet.

Vicissim τόδε haud raro ἀναφορικῶς pro τοῦτο dici solet, velut apud Hom. Od. α 183, ubi interpretes Apollonium sequi debebant, item ap. Hesiodum Op. 297 ὅδ' αὖτ' ἀρχήιος ἀνὴρ, hoc et similibus locis Schaefero auctore nostri ὁ δ' scribere solent, non recte. Eundem usum testificantur vetusta epigrammata, quemadmodum legitur in Corcyraeo titulo: νιοῦ Τλασίαφο Μενεγράτεος τόδε σᾶμα, Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ' αὐτῷ δᾶμος ἐποίη· . . . σὺν δάμῳ τόδε σᾶμα κασιγνήτιοι πονήθη. item in alio: σᾶμα τόδ' Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης βαρυνόμενον παρὰ ναυσίν. Item in titulo quem Ol. 79 proxime ante Simo-

Αἰγίνη δώματα ναιετάων perhibet, corrigendum νάσῳ ἐν Αἰγίνα, quemadmodum legitur VIII 42, 9, nam artifex idem distichon etiam Hieronis monumento subscripsit.

*) Boeckhii lectionem, non interpretationem sequor.

nidis obitum Cimon et collegae in memoriam rerum ad Strymonem prospere gestarum pilis inscripserunt: ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τὰδ' ἔδωκαν ἀντ' εὐεργεσίας καὶ μεγάλης ἀρετῆς· μᾶλλον τις τὰδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι δῆρον ἔχειν. Quos titulos debebat Iunghahn, ut id quod posuit tueretur, pariter in fraudis suspicionem vocare.

Sed certis indiciis convici nullam esse quam Iunghahn scripsit legem: non novicius est hic pronominis οὗτος usus, poetae a principio haec solent variare: quod ὅδε multo frequentius legitur quam οὗτος, non est mirum: etenim οὗτος et quae inde declinata sunt trochaei vel spondei modum explent et gravitate numeros retardant; at τόδε, τοῦδε ceteraeque formae, cum duorum vel trium sint temporum, volubile ac rotundum reddunt orationis flumen. Comici poetae, qui communis vitae consuetudinem sequuntur, minus hoc curant ac frequentant οὗτος.

Usus est pronomine οὗτος Anacreon ep. 102, quod suo loco a Iunghahnii et Kaibellii criminationibus vindicavi, igitur Simonidem quoque illi aetate proximum non plane abhorruisse ab eo vocabulo verisimile est, quod in quattuor epigrammatis 98, 129, 134, 135 deprehendimus, quae omnia eo nomine Iunghahnio sunt suspecta,*) ut obelo notare non dubitaverit. Ep. 98 quamquam antiquum elogium et ep. 129 novicium poematum segreganda censeo, sed aliis usus argumentis; contra ep. 134 et 135 propter ταῦτ' ἀπὸ et ταῦτ' ἀνέθεν haudquam Simonidi sunt abroganda.

3.

Iunghahn cum antiquis poetis pronomine οὗτος interdixisset, Simonidi cum alia epigrammata abiudicavit, tum 98 et 134 utrumque Corinthiis scriptum; assensus est Kaibel et pro virili parte inventum firmare et consummare studuit. Utuntur utroque epigrammate Plutarchus et Dio Chrysostomus Corinthiorum causam adversus Herodoti criminationes agentes. Iam cum et Plutarchi librum περὶ κακοηθείας Ἡροδότου et Dionis Κορινθιακὸν critici evicerint ψευδεπίγραφα opuscula esse, fraudis suspicio adhaeret etiam his duobus epigrammatis, quae praeterea nusquam

*) Quintum his adiungit Iunghahn ep. 184, quod unus Schneidewinus tueri studuit, ego novicium carmen Leonidae attribui.

leguntur, nisi quod in Anthologiam recepta sunt, cuius nulla est auctoritas: sed eadem fraudis suspicio cadit etiam in reliqua epigrammata Corinthiis scripta, tam ea, quae istis pseudepigraphis libellis solis accepta referimus; quam quae alii praeterea testificantur, ep. 96, 97 (etiam Aristides eiusque schol. novit), ep. 137 (ex Chamaeleonte descriptum, nam quod Theopompus testificari videtur, errorem subesse credo).*) denique vel maxime suspecta sunt Atticum ἀδέσποτον (in quo ταῦτα deprehendimus) 135 et Naxiacum 136, utrumque enim legitur in libello de malignitate Herodoti, quamquam ep. 135 etiam Plutarchus in vita Themistoclis testificatur. Culpandus autem inprimis is, qui Plutarchi personam gerit, nam inde haec carmina petiit, qui Corinthiacam scripsit orationem. Contendunt autem non solum omnia haec carmina falso Simonidi adscripta, sed omnino artis expertia et novicia esse, sed ad quod saeculum referenda sint, noluerunt aperire. Si, quod illi censent, auctor ep. 134 revera scripsit ὅπλ' ἀνέθεντο Λάτοϊ, quod vitium vix Byzantino magistello est condonandum, et epigrammata et pseudepigraphi isti libelli indigni omnino sunt, qui Graecarum litterarum monumentis adscribantur.

Scilicet multi, si qui liber criticis visus est falso inscriptus esse, tanquam subditicium et manifestae fraudis convictum omnino eximendum numero censent. Pythagoreum, qui Timaei personam induens de anima mundi libellum concinnavit, iure doli mali insimulaveris; sed multa sunt pseudepigrapha scripta a fraudis suspicione omnino aliena: libellus de republica Atheniensium, qui perperam Xenophontis nomine fertur, si quis alius antiquus et germanus est, item libellus praeclarissimus περὶ ὕψους, qui Longino, vel περὶ σχημάτων, qui Herodiano grammatico vulgo adscribitur, alique multi. In hunc numerum etiam isti libelli referendi sunt, siquidem opusculum περὶ κακότητος Ἡροδότου Plutarcho est abiudicandum, quod haudquaquam est exploratum: nam quamquam acrimonia, qua Herodoti invidia et malevolentia castigatur, passim malitiae haud experts est, id quod a moribus et ingenio Plutarchi alienum esse videtur, non tamen propterea ausim librum Chaeronensi abiudicare: nam cetera indicia, quibus quis fortasse utatur, minus etiam reprobando opusculo sufficiunt, de quo satis iniquum iudicium tulit Iunghahn, decla-

*) Ep. 112 item Corinthiacum, quod una Anthologia propagavit, segregant, credo quod a rebus Medicis alienum.

matoris, non historici esse confidenter pronuntians. Difficillimum est, eum, qui adversarii partes suscepit, iudicii aequitatem per omnia servare, sed neque eruditionem neque fidem desiderabit, qui circumspecto iudicio examinaverit libellum. Neque malae fraudis suspicio cadit in Corinthiacam orationem, quam Emperius suo iure negavit Dionis esse, sed quod Favorino attribuit, mihi quidem non persuasit. Neque alter alterius libro usus est; quod dictitant personatum Dionem epigrammata ex Plutarchi libello petiisse, nego ac pernego: obstat huic opinioni non solum insignis scripturae varietas, quam passim deprehendimus, sed etiam id quod sophista Simonidi attribuit carmina, quae sine poetae nomine adhibuit Plutarchus.*) Usus est uterque editione Simonideorum carminum; quod si aliena epigrammata in hanc recepta fuerunt, malae fraudis neque eos, qui primi hanc syllogen condiderunt, nedum eos insimulabimus, qui his auctoribus confisi subditicia pariter atque germana testimonii loco proferunt.

4.

Simonidi attribuuntur tria elogia pilis olim inscripta prope Thermopylas in memoriam Peloponnesiorum, Spartanorum, Megistiae vatis (Simon. ep. 91, 92, 94), neque quisquam criticorum ausus est poetam de possessione delicere: solus Kaibel confidenter derogat Simonidi ep. 91 et 92, incertae admodum auctoritatis ep. 94 esse contendit, auctore usus Herodoto, qui gravissimus est testis; nam ceteri novicii sunt. Herodotus ubi tria elogia adscripsit, haec addit: ἐπιγράμμασι μὲν νῦν καὶ στήλῃσι ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπιγράμμα Ἀμφικτύονές εἰσι σφραγῶσι οἱ ἐπικοσμήσαντες, τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίῳ Σιμωνίδῃς ὁ Λεωπρόπεός ἐστι κατὰ ξενίην ὁ ἐπιγράφας. Unde Kaibel conficit, ignorari, quo iure ep. 94 Simonidi attribuerit Herodotus, quandoquidem in monumentis poetarum nomina epigrammatis non sint addita; illud certum esse et exploratum, historiarum scriptorem nihil accepisse de auctore ep. 91 et 92; itaque cum tria carmina eodem tempore monumentis incisa sint, et duorum elogiorum auctor iam Herodoti saeculo ignotus fuerit, consentaneum esse, non scripsisse Simonidem, cui tertium (94) tribuatur: nam quae

*) Fortasse quispiam comminiscatur, sophistam traditam scripturam suo periculo immutavisse et Simonidis nomen addidisse, ne Plutarchum expilasse coargui posset: per me licet hac interpretatione utantur, qui calumniatoris, non boni iudicis partes suscipiunt.

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ὃ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

vel donaticum 158:

Κρής Ἄλκων Διδύμου Φοίβῳ στέφος Ἴσθμ' ἐλὼν πύξ.

Atque haec cum sint et exilia et in Anthologia, cuius vacillat auctoritas, tradita, Simonide principe poetarum vix digna videntur. Rursus si quod amplius est carmen ac nitore commendabile, suspicioni est obnoxium, quoniam abhorret a simplicitate, quam omnia antiqua epigrammata in lapidibus obvia prae se ferunt.

Quamvis *σθηλοκόποι* nostri plurima investigaverint poemata, tamen eorum, quae ad Simonidis saeculum vel ulteriora tempora sint referenda, exiguus est numerus: atque haec quidem fere omnia privatis, non publicis monumentis incisa non poeta, sed versificator unus de multis composuit: manifestum igitur secus iudicare, qui haec cum Simonideis poematis componat, velut Kaibelio omnia sunt suspecta, quae quorsum spectent nisi lemmate addito intelligi non possit. Atqui id ipsum indicio est, non esse novicia vel demonstrativi generis, sed olim inscripta monumento, in quo id quod desideramus extrinsecus fuit additum.

Antiquissimi tituli perbreves sunt neque numeris adstricti, donativa pariter atque epitaphia nihil fere nisi nomina exhibent: nec minus parci verborum fuerunt, qui primi fecerunt versus, velut

Αἰνέα τόδε σῆμα
Τιμοκλῆς ἐπέθηκε*)

vel

Βάστα Κάρας Σάμιος
Ἦρη τήνδ' ἀνέθηκεν**)

vel

Λυσέα ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκεν.

*) Kaibel Epigr. Gr. 14 nescio quo errore captus dicit me in hexametrum Rossio auctore redegissem, qui Hist. litt. Gr. I 385 scripsi: „Auf einem Grabmale, ebenfalls bei Eleusis, finden sich zwei kurze logaoedische Reiben, die man vergeblich in einen Hexameter zu bringen versucht hat.“

**) Servavit Hesychius, ubi Ἦρη τήνδε θήρη ἀν. legitur, manifestam interpolationem τήνδε Ἦρην (unde mendosum θήρην provenit) segregavi.

qui tituli si a numero discesseris plane pedestris sermonis speciem prae se ferunt. Sed qui duobus versibus heroicis vel disticho vel denique binis distichis constant, iam copiam verborum ornatumque aliquem orationis admittunt. Verum etiam in his titulis, quamvis quo spectet monumentum plane enuntient nominibus additis, passim haec ipsa nomina extrinsecus repetita deprehendimus, velut disticho subiectum *Ἀντιστάτης Ἀθηναῖος* (Kaibel Ep. Gr. 22), tribus versibus praemissum *Καλλίμαχος* (ib. 23), item *Διονύσιος* litteris minio insignibus (ib. 35) vel (*Ἐπι*)*στήμων τόδ' ἐπόμεν' Ἰπποστράτου σῆμα* (ib. 8).*) Etenim prisci moris tenaces pedestri titulo pariter atque versibus ornaverunt monumentum, id quod Romani quoque observaverunt, velut in Scipionum monumentis nomen defuncti miniatis litteris prisco more inscriptum est, subsequitur elogium numeris astrictum.***) Igitur non mirum accidit, si poeta parcus verborum praetermisit ea, quae pedester titulus adiectus indicabat, velut arguit epigramma Themistoclis monumento incisum, vid. Philochorum ap. Harpocr. (v. *πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς*) *Ἀθηναίων ἀρξαμένων τειγίζειν τὸν Περικλῆα οἱ δ' ἄρχοντες τοῦτον ἀναθέντες ἐπέγραψαν*.

*ἀρξάμενοι πρῶτοι τειγίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.*

integrum est epigramma, sed extrinsecus erat adscriptum Themistoclem et collegas una cum tribus Mercurio hoc signum dedicavisse.***) Quidni idem licuisse Simonidi existimamus? nihil igitur causae est, cur huic poetae abrogemus epigrammata, quae olim indice aliquo instructa fuisse apparet, velut ep. 99 et 100, quae plana sunt et expedita, si in pila *Λακεδαιμονίων* vel *Ἀθηναίων* supra scriptum fuit.†)

*) Etiam aliud epigramma (ib. 19) additamentum eiusmodi ostendit, sed tituli lectio nondum expedita.

**) Alia ratio est anaglyphorum, velut in vetere artis opere Tanagrae reperto (Kaibel 484):

*Ἀμφάλλης ἔστας' ἐπὶ Κιτύλῳ ἡδ' ἐπὶ Δέρμνι.
Κιτύλος Δέρμνς*

***) Cf. Harpocr. v. *Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι*. Praeterea etiam, quo anno signum dedicatum sit, verbis *ἐπὶ Τρωϊλίδου ἄρχοντος*, videtur adnotatum fuisse, cf. Hesych. *ἀγοραῖος Ἑρμῆς*.

†) Etiam epitaphia Thermopylensia ep. 91 et 92, quamquam gen-

Elogia iam ante Simonidem poetae subinde familiaribus gratificati sunt, sed princeps Ceus poeta hoc carminum genus ita illustravit, ut legem quasi sanxisse videatur, quam qui post secuti sunt religiose servarent. Neque vero amicis tantum gratificatus est, sed etiam civitatibus, quae studiose eius operam expetebant, ut publica monumenta decoris versibus ornarent. Praecipue res a Graecis bello Medico praeclare gestae uberrimam materiam poetae suppeditabant: plurima tunc monumenta honoris ergo sunt excitata, quae posteris proderent memoriam eorum, qui pro communis patriae libertate gravissimum subierunt discrimen. Singularem hanc animorum elationem spirant etiam Simonidis elogia, qui quemadmodum optimus quisque Graecorum tunc animatus fuit, praeclaris versibus rerum magnitudini convenienter expressit. Haec elogia, quae rerum gestarum non interitura monumenta esse videbantur, poetae generosum animum atque ingenii ubertatem satis superque declarant. At Kaibel omnia epigrammata, quibus Simonidem publica monumenta in memoriam rerum Medicarum ornavisse traditum sit, sese eripuisse arbitratur. His detractis parvi erat moliminis reliqua poemata censoria nota adpungere. Itaque Kaibel confidenter edixit vanam esse opinionem pervagatam, Simonidem epigrammatis condendis praecipuam laudem consecutum esse, quem Byzantini demum magistelli epigrammatographis accensuerint (Mus. Rhen. 459). Sane Tzetzes Prol. Lycophr. p. 258 scripsit *ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταὶ Σιμωνίδης ὁ παλαιός, οὗ Ἡρόδοτος μέμνηται*, qui respexit Herod. VII 228, ubi ep. 94 historiographus adscripsit. Suidas autem et Eudocia Hesychium describentes, cum Simonidis poemata recensent, etiam *ἐπιγράμματα* memorant: iusto enim ordine in veteribus editionibus erant poemata digesta, singularis liber comprehendit epigrammata, hunc *ἐπιγραμμάτων* librum testificantur Apio, Trypho, Hephaestio, Herodianus, Stobaeus, vid. ep. 179, 159, 131, 166, 175, 176. Novit haec veterum grammaticorum testimonia Kaibel (M. Rh. 451), nihilominus putat Suidae tantum et Tzetzae auctoritate inter epigrammatum poetas esse relatum. Atqui plurimi scriptores inde ab Herodoto et Thucydide usque ad Aristidem, Pausaniam et Athenaeum, ut novicios auctores praetermittam, cum

---

tium nomina testantur, fortasse non carebant titulo, in quo scriptum erat Amphictyones hoc elogii honore Peloponnesios et Lacedaemonios decoravisse.

Simonideis versibus utuntur, ἐπίγραμμα vel ἐλεγείον dicunt, ut quaevis fere pagina adnotationis arguit. Simonidem nominatim appellant eius epigrammatis usi Herodotus et Aristoteles atque omnes deinceps. Theodoridas Mnasalcae aequalis poetae epigrammata sub examen vocans vitio illi vertit, quod presserit Simonidis vestigia potius, quam suapte natura valeat, vid. Anth. P. XIII 21:

*Μναςάλκεος τὶ σᾶμα τῷ Πλαταίδᾳ
τῷ ᾽λεγγοπονῷ·
ἂ Μῶσα δ' αὐτῷ τᾶς Σιμωνίδᾳ σπάθας
ἧς ἀποσπάραγμα.*)*

Meleager Gadarensis, qui antiquorum epigrammatographorum carmina anthologio inseruit, praeter ceteros Simonidem adhibuit, in prologo, ubi honoris ergo mulieres Sappho, Anyte, Moero primo loco recensentur, continuo cum Melanippide Ceus poeta subsequitur:

καὶ νεὸν οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω.

Denique manifestum est, tam eos poetas, qui proximis saeculis floruerunt, quam eos, qui post Alexandri Magni mortem hoc poesis genus illustraverunt, Anyten, Mnasalcam, Callimachum, alios saepenumero haec ipsa quae feruntur Simonidis nomine epigrammata imitatos esse.***) Adde huc, quod cum poetarum, qui ante Simonidem vel post usque ad Alexandrinorum saeculum scripsere epigrammata, tenues reliquiae, plerumque singula tantum poemata extent, unius Simonidis nomine nonaginta fere tradita sunt, ut ea praetermittam, quae manifesto errore huic sunt attributa. Planissime igitur apparet insignem maxime fuisse poetam,

*) Scripsi σπάθας, cod. Pal. πλάθας, vulgo, ex Salmasii ut videtur correctione, πλάτας. Theodoridas apte Simonidis artem in his poematis collocatam cum textoris opera componit.

**) Qui Simonidem de honore deiecit, certe debebat quaerere, quem in eius locum substitueret: nam Simonidis saeculo constat hoc genus poesis primum laeta cepisse incrementa: ab antiqua enim simplicitate, quam germanis Simonidis poematis vindicat Kaibel, plurimum abhorrent poetae, qui post Simonidis discessum in Siciliam Cimonis res gestas versibus decoraverunt, id quod arguunt tria epigrammata quae postquam Cimon cum collegis expeditione ad Strymonem Ol. 77, 3 prospere confecta Athenas rediit, honoris ergo pilis incisa sunt, item epigrammata in memoriam belli ad Eurymedontem gesti facta (vid. Simon. ep. 105 et 142), quae cum Simonideae artis haud sint expertia, huic poetae attributa esse non mirabimur.

qui ceteris fuerit exemplo, cuius plurima posteritati propagata sint epigrammata. Nihilo secius Kaibel, qui pleraque omnia Simonidi abiudicat, permulta novicia esse contendit, hac insignita fraude tam veteres, quam nostros homines deceptos esse opinatur.

6.

Simonidis epigrammata cum alia apud alios legantur scriptores, de testium fide prudenter iudicandum est: incommode autem accidit, ut antiquiores fere non indicent scriptores epigrammatum, sive quod talia minus curabant, sive quod tunc poetae nomen omnibus fuit notum. Itaque Simonidis nomen saepe novicii alicuius grammatici testimonio munitum, quamquam epigramma antiquum esse et fraudis suspicione vacare locupletes auctores evincant. Alia denique plane ἀνέπληρα tradita hoc demum saeculo critici Simonidi vindicare conati sunt coniecturis usi incertis; quis enim in coniectando ab omni errore sibi caveat? Apertum igitur est, quae quantaque dubitandi sit materia, sed qui nuper huc animum applicaverunt, difficillimae quaestionis molestiam mirum in modum auxerunt, quod etiam quae certa sunt in incertum revocant, omnia moliti, ut poetam Ceum de possessione plane deiiciant.

Ego Simonidi adscripsi praeunte Schneidewino epigramma quadrigae in arce Athenarum subscriptum, (ep. 132), quod Herodotus alique poetae nomine non addito servaverunt: neque temere aut inconsiderate hoc proposui, sed motus auctoritate Aristidis, qui illud epigramma una cum aliis Simonideis adhibet. Hoc recte factum negat Kirchhoff, qui contendit, Aristidem potius adversari huic opinioni.*) Neque de hoc solo epigrammate agitur, sed de omnibus, quae eodem loco leguntur: nam iam alii haec quoque in suspensionem adduxerunt, confisi iis, quae Kirchhoff protulit.

Aristides in oratione XLIX, quae περὶ τοῦ παρὰ θύματος in-scribitur, sex epigrammata adhibet, quibus laudes Atheniensium,

---

*) In Actis menstr. Ac. Berol. 1869 p. 411: „In den Sammlungen wird das Epigramm gewöhnlich dem Simonides zugeschrieben; fragt man, auf welche Autorität hin, so wird man auf die Stelle des Aristides verwiesen: sieht man bei diesem nach, so sieht man, dass die Worte desselben und der Zusammenhang, in dem sie stehen, nicht den geringsten Anhalt für eine solche Behauptung, wohl aber für das gerade Gegentheil bieten, wovon sich zu überzeugen ich getrost dem Leser überlassen kann.“

Laconum, Corinthiorum celebrantur; ep. 132 ad bellum Atheniensium adversus Boeotos et Chalcidenses Ol. 68, reliqua ad bella Medica referuntur: nusquam autem rhetor poetam plane nominat, neque tamen dubitavi omnia Simonidi attribuire, vid. ep. 90. 104. 142. 132. 91. 97. Ex his tria 142, 91, 97 in Anthologia vel in schol. Aristid. Simonidis nomen prae se ferunt, ac Thermopylense quidem elogium (ep. 91) a suspitione satis defendit Herodotus, cuius verba si quis religiose interpretatur, a Simonide scriptum esse intelliget. Sed tria ἀνεπίγραμμα sunt tradita, ep. 90 elogium Marathonium Lyncurgus orator agnoscit, sed de auctore tacet, ep. 104 solus Aristides servavit, ep. 132 Herodotus aliique usurpant praetermisso poetae nomine.

Si propterea, quod tria epigrammata Simonidis esse aliunde constat, huic poetae totidem adespota vindicasse, levitatis crimen a me avertere non ausim: at omni animi intentione Aristidis libellum iterum ac saepius lectitavi, itaque rhetoris institutum perspexi, quod fugere solet eos, qui errantibus oculis libros percurrunt. Aristides ut se a vanitatis crimine defenderet, aliorum exemplo se tueretur, docens ab antiquissimis temporibus Graecorum esse ingeniorum *φρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ*. Hoc epicorum carmina satis superque testari asserit, tum ad melicos poetas accedit, Sapphonis, Alcmanis, Pindari versibus usus: iam Pindaro adiungit Simonidem (T. II p. 510), cui plurimum se tribuere dicit propter egregiam viri modestiam (*σωφροσύνην*), sed hunc quoque magnifice de se sensisse; exempli gratia rhetor subiecit ep. 146, in quo Simonides memoriae vim, qua praeter ceteros excelluit, praedicat: sed expectationem nostram, fore ut rhetor ex Simonidis carminibus alia iactationis documenta proferat, frustratur, nam docet etiam victores in ludicris certaminibus, quorum encomia Simonides et Pindarus scripserint, laudis studio ductos esse, ac postquam haec paucis perstrinxit, ostendit civitates quoque rerum a civibus suis gestarum monumentis gloriosos addere titulos: *τί δέ σοι βούλεται τὸ παράγραμμα Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θηβαίων ἢ Περσῶν, ἢ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ τῶν δελῶν; ἢ ὅτι δὴ ποτ' ἂν ἢ τοῦντίγραμμα, ἐξαλειπτέον;**) ἄρα σοὶ καὶ τὰ τοιάδε δόξει ἀλαζονεία τις εἶναι· Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι κτλ. ac deinceps sex epigrammata singillatim percenset, ut id quod posuerat confirmaret. Novissimum locum obtinet elogium Corinthiorum (ep. 97), cui rhetor

*) Ita haec scribenda, vulgo legitur ἀπὸ τῶν δελῶν, ἢ ὅτι δὴ ποτ' ἂν, ἢ τοῦντίγραμμα ἐξαλειπτέον.

haec subiecit: ὥστε ὦρα σοι σκώπτειν αὐτοὺς ὡς ἀδολέσχας τινὰς νεκροὺς καὶ οὐκ εἰδότας ἡσυχίαν ἄγειν· κατὰ σε ἀνὴρ τις Σιμωνίδειος ἀμείψεται· ὦνθ' ὥρωπε, κείσσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων (Simon. fr. 60). φέρε δὴ καὶ ταῦτα ἐξέτασον· ἂ μοῖσα γὰρ . . . . θερειζομένα (Simon. fr. 96). ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητῆς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν ὡς γόνυμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὴν λέγῃ· μί μοι καταπαύετε . . . ἀνλός (Simon. fr. 46). Itaque adversarium facete redarguens adhibet versum Simonideum ex melico carmine fr. 60,*) et tandem reversus ad propositum, a quo declinaverat, docet ipsum quoque poetam ingenue laudes suas testificatum esse.**)

Iam Simonide et melicis poetis absolutis transit rhetor ad historiarum scriptores. In aperto igitur est, disputationem de titulis, in quibus Graecae civitates sempiternam rerum gestarum gloriam magnifice extulerunt, parecbasin esse, sed ut par est non alienam a proposito. Simonidi sui fiduciam non defuisse in principio et in fine capitis rhetor comprobavit: iam quemadmodum supra, ubi de epicis poetis verba fecit, ostendit heroes in carminibus Homericis multa gloriatos esse, ita hic docet Athenienses, Laconas, Corinthios in carminibus Simonideis suas virtutes eximie praedicavisse: Simonideis per omnia elogiis utitur rhetor: quid enim perversius, quam aliorum poetarum carmina adhibere, aut aliena Simonideis interserere? Itaque omnia haec epigrammata res bellis Medicis vel paulo ante gestas illustrant; nam si Aristides dedita opera de laudis studio, quo omnes omnino civitates ducuntur, disputaturus erat, exempla diversarum aetatum proposuisset; nunc quoniam de Simonide tam suarum quam alienarum laudum praecone dicit, ex huius poetae carminibus documenta erant petenda. Rhetor dum librum, qui Simonidis epigrammata continebat, evolvit, statim in poematium, quod poeta octoginta annos natus scripserat, incidit; iam cum pergit explicare volumen, animum advertit ad elogia publicis monumentis destinata, eaque res eum permovit, ut paulisper a proposito digrederetur. Itaque omnia epigrammata, quae Aristides adhibuit, in editionibus carminum Simonideorum, quas Alexandrini critici adornaverunt***), olim legebantur, neque amplius par est,

*) Nisi forte haec quoque verba ex epigrammate repetita sunt.

**) Fr. 46. Simonidem dici manifestum est, neque unquam quisquam hic haesitavit.

***) Videntur veteres grammatici epigrammata ita disposuisse, ut ea,

designare illa nomen Simonidis. quoniam Aristides reticuit, qui
 veritas Simonidis hunc libellum destinaverat: nam putidiusculum
 fuisse. singula elegia more grammaticorum Simonidis nomen
 praemittere: etiam tunc ea iustis sanis erant nota, et si qui
 forte minus memoria teneret. facile tamen rhetoris institutum
 perspicitur.

7.

At quo iure singula epigrammata ab illis, qui primi Simonidis
 carmina collegerunt vel poetam adfamentis amplificaverunt, huic
 poetae sint attributa. in quaestione versatur. Velut poemata
 105 et 142, quae Cimoneis res ad Euxymedontem gestas spectant,
 critici fere abrogaverunt Simonidi. quoniam existimant poeta iam
 defuncto has laudes Cimoni partas esse. Equidem quaestionem
 hanc maxime impeditam expedire conatus retuli has res a Cimone
 gestas ad OL 77. 4 extr. sive OL 78. 1 in. (vide, quae exposui
 ad ep. 142, neque poemata eorum, quae olim scripsi), itaque
 olim existimaui Simonidem, qui OL 78. 1 extremo diem supremum
 obiit, has victorias praecentio suo ornare potuisse: nunc mihi secus
 videtur. Simonides enim Syracusis defunctus et sepultus est, ut
 testantur reliquiae epigrammatis Callimachei fr. 71. Fieri sane
 potest, ut Cens poeta Hieronis hospitio per complures annos usus
 redierit Athenas ac deinde rursus Syracusas domicilium contulerit,
 sed si penitus poetam OL 78. 1 Athenis commoratum haec epi-
 grammata condidisse, iter Siciliense et poetae obitum minimo
 temporis momento diremta fuisse statuamus necesse est, quod
 parum est probabile: neque poetam Syracusis commorantem in
 Atheniensium gratiam haec poemata fecisse verisimile. Itaque
 iam haec epigrammata Simonidi abunde quae alius quis poeta
 aequalis. Melanthius opinor vel Archelaus vel Ion denique Chius,
 quibus Cimone familiariter usum esse constat, condidit: sed
 cum Simonides potissimum publica monumenta bellorum Medi-
 corum memoriae dedicata versibus decoravisset, non est mirum,
 si haud ita multo post tituli eiusdem saeculi, sed a Simonide
 alieni, huic poetae attributi sunt, quos qui primus collegit Simo-
 nidis poemata, tralatitiam famam secutus, non dubitavit in
 ordinem recipere*. Haec igitur duo epigrammata et si quae alia

quae ad ipsam poetam attinebant, praemitterent: sequebantur elogia
 civitatibus ordinatis quemadmodum in tripode Delphico et in monu-
 mento Olympiae earum nomina incisa erant, quem ordinem etiam Ari-
 stides secutus est.

* Non tamen temere abutendum est hac observatione ad auctori-

certis indiciis falso Simonidi attributa esse mihi visus sum perspicere, obelo in margine addito insignivi, neque vero adpuxi, quidquid dubitationi obnoxium; nam paradosis saepenumero incerta admodum. Veteres rerum gestarum scriptores cum adhibent epigrammata publicis monumentis inscripta, poetae nomen reticent: qui post secuti sunt, pendent ex auctoritate eorum, qui primi Simonidis epigrammata undique conquisita et collecta ediderunt. Eorum autem carminum, quae privatis monumentis addita fuerunt, paradysin multo magis incertam esse apparet. Itaque si haec editio epigrammatum ad nos propagata esset, criticis non deesset addubitandi copia: nunc, cum illam syllogen nobis aetas inviderit atque necesse sit reliquias epigrammatum denuo undique conquirere, multo iniquiore conditione utimur: nam qui propagaverunt haec epigrammata, poetae nomen saepe reticent, aut si addunt, auctores parum locupletes sunt. Velut Anthologiae Palatinae, quae plurima Simonidis epigrammata suppeditat, in poetarum nominibus tradendis quam incerta sit fides, satis superque constat. Sed quo magis huius instrumenti auctoritas vacillat, eo maior cautio est adhibenda, ut ne fundamenta penitus subducantur. Sane nomina poetarum epigrammatis in Anthologia adscripta multis ac variis obnoxia fuerunt erroribus, quos deprehendere plerumque proclive, expedire difficillimum. Procul autem habenda suspicio plurima nomina temere ac pro arbitrio esse addita: sane passim adespoton poematum suo arbitrio vindicaverunt huic vel illi poetae, sed probabilem fere capientes coniecturam; sed plerumque vetere aliquo exemplo usi nomina in suum locum restituerunt. Nam in antiquis anthologiis carminibus adespotis nullus erat locus: qui postea epigrammatum eclogas condiderunt, hoc minus curaverunt, quo accessit librariorum socordia, qui saepe nomina adscripta neglexe-

---

tatem principis editionis Simonideorum epigrammatum convellendam: velut ep. 132 quod supra p. 445 docui receptum fuisse in hanc syllogen, omnis veritatis notas prae se fert; nihilominus Kirchhoff ausus est Simonidi abiudicare, argumentis usque levissimis, ut suo loco exposui. — Epigr. 163 receptum fuisse in editiones testatur Aristophanes Byzantius, qui Simonidi attribuit: Aristoteles tanquam adespoton adhibuit ita, ut appareat ignorasse philosophum Simonidis esse poematum. Locupletissimus auctor Aristoteles, praesertim cum *Ὀλυμπιονικῶν* indices condiderit, in quo opusculo condendo etiam eiusmodi titulos non neglexisse videtur, non tamen propterea Simonidi epigramma illud derogandum: nam etiam principum virorum scripta aliorum studiis emendantur et augentur, poteratque carminis auctor, quem ignoravit Aristoteles, postea indagari. A rebus incertis iudicium cohibere decet; nam particula tantum carminis servata est, ut vel nomen victoris nos lateat.

runt. Optime igitur meritis corrector codicis Palatini, qui multis locis Simonidis nomen adiecit, neque enim Finslero assentiendum, qui in libro bonae frugis de Anth. Gr. p. 136 his additamentis fidem abrogat, cum antea de correctoris fide et industria incorruptum tulisset iudicium*). Sed haec quae iam in praef. ad Pindarum p. VII attigi, non licet hic pluribus persequi.

Equidem operam dedi, ut cautio magis quam audacia mea in reprehensionem incurrat; quam incerta sit multorum epigrammatum auctoritas, non dissimulavi, atque etiam in iis, quorum fides minus vacillat, largior inesse quae criticos suspiciosos reddant; ubi momenta in utramque partem nutant, nolui legentium iudicia occupare. Sed de his quantum satis dictum in adnotatione. Dialectum denique epigrammatum non magis quam antea ausus sum ad aequabilem legem conformare.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ.

89. [148.]

*Δίφρυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυγί, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
ἐγγύθεν Εὐρύπου δημοσίᾳ κέχνται, 1148
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.*

Epigr. 89. Anth. Plan. 26: *Σιμωνίδου*. Recte Schneidewin arbitratur epitaphium esse Atheniensium, qui in bello adversus Chalcidenses gesto circa Ol. 68, 3 ceciderant; ad res ea tempestate gestas etiam alia Simonidis epigrammata 108 et 132 pertinent. — V. 3. *οὐκ ἀδίκως* similiter in recentiore Attico epigr. (Kaibel 381) est adhibitum: *ζηλοῖ σ' Ἑλλὰς πᾶσα ποθεῖ θ' ἱεροῖς ἐν ἀγῶσιν, Εὐθία, οὐκ ἀδίκως· ὅς τέχνη, οὐχὶ φύσει ἐν βοτρυοστεφάνῳ καμφοδίᾳ ἡδυγέλωτι δεύτερος ὢν τάξει, πρῶτος ἔφν* (non opus correctione *ἔφνς*) *σοφία*. Nisi forte Simonides *οὐκ ἀδίκως* scripsit, cf. Hom. Il. X 335 *σὲ μὲν κύβες ἡδ' οἶωνοι ἐλκήσουσ' αἰκῶς*, ubi mirari licet Antimachi in-scitiam *κακῶς* corrigentis, quandoquidem ionica hac forma etiam tragici et Plato comicus usi sunt, nisi quod vocales coaluerunt. Etiam ap. Soph. El. 102 *αἰκῶς* et *ἀδικῶς* confusa. — V. 4. *τρηχεῖαν* Schneidewin, vulgo *τρηχεῖην*, quemadmodum librarii saepius peccant in antiquis scriptoribus,

*) Correctoris fidem et iudicium satis illustrat, ut uno defungar exemplo, VII 405, ubi Hipponactis epitaphium in cod. Pal. quemadmodum apud Planudem est *ἀδίσποτον*. Corrector in margine ext. *Φιλίππου*, in m. int. *Μιμνέρονος* of δὲ *Φιλίππου* adscripsit; ut Finslero videtur, utrumque nomen coniecturae indulgens instauravit; at repetit ille in m. int. parepigraphen veteris exempli, sobrio autem iudicio usus in-

90. [149.]

*Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.*

itaque non dubitavi apud Simon. Amorg. 31 B traditum *παχέην* corrigere. Item suspectum de vitio Anth. Pal. VII 315 *τρηχέην* praeter necessitatem admissum in epigrammate incertae auctoritatis. Sed novicii poetae has formas non repudiant, ubi metrum productam syllabam desiderat, vid. Meineke Del. Ep. p. 200.

Epigr. 90. Lycurg. Leocr. 109: *Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου* (corrīgunt ἡρόιοις) *μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, ἐκείνοις μὲν, ὃ ξεῖν ἄγγειλον κτλ.* (ep. 92), *τοῖς δὲ ὑμετέροις προγόνοις Ἑλλήνων προμαχοῦντες κτλ.* *Simonidis* esse epigramma testatur Aristid. II 511, qui una cum aliis huius poetae epigrammatis affert, ubi v. 2 sic scriptus: *ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας.* Adde Schol. Aristid. 289 ed. Frommel, ubi *ἐκκοσι μυρ.* extat. Hoc distichon pilae in campo Marathonio fuit inscriptum, neque quidquam desiderabis, nam nomina occisorum solemni more addita erant. Pausan. I 32, 3: *τάφος δὲ ἐν τῷ πεδίῳ Ἀθηναίων ἐστίν, ἐπὶ δὲ αὐτῷ στήλαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθανόντων κατὰ φυλὰς ἐκάστων ἔχουσιν.* Sed offendit insignis scripturae varietas v. 2: neque Lycurgus coram iudicibus epitaphium Marathonium recitans insimulandus erroris, neque Aristides, qui libellum *περὶ παραφθέγγματος* scribens volumen Simonidis carmina continens adhibuit: itaque existimo in duobus elogiis v. 1 iteratum esse: carmen quod Lycurgus recitavit, haud dubie ad tumultum Marathonium spectat, epigramma, quo Aristides utitur, donario inscriptum fuisse videtur, cuius carminis particulam tantum adscripsit rhetor, velut ep. 104 et 132 brevavi. Coniecturam si periclitari licet, Panis signo (cf. ep. 133) subscriptum fuerit in hunc fere modum:

*Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
στήσεν Μιλτιάδης τῇδ', ὅτ' ἐλευθερία
Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας.*

Quamvis Aristides diversum carmen adhibuerit, vel sic eius testimonio confisi ep. 90 vindicamus Simonidi, nam ipsi tantum licuit Simonidi versum iterare in publico monumento. Sed praeterea v. 2 ap. Arist. de vitio suspectus; nam quamvis soliti sint Graeci res bellis Medicis gestas altius exaggerare, inauditum est, nonaginta milia Persarum in proelio Marathonio occisa esse, quasi universus fere exercitus hac strage peremptus fuerit. Herodotus, quem constat saepe

scripsit *Φιλίππου*, nam poematum plane prae se fert peculiare orationis filum, quo utitur Philippus, ut haud cunctanter equidem huic poetae vindicaverim, etiam si nomen non esset traditum. Mimnermi nomen tam alienum, ut ne insignis quidem stupor aut temeritas coniectando hoc facinus admittere potuerit; error haud dubie inde ortus, quod Mimnermi aliquod poematum interceptum est, quod detrimentum saepenumero eiusmodi peperit errores. Sane Mimnermus nulla scripsit epigrammata, sed etiam infra IX 50 elegiographi versus leguntur. Et hoc quidem capite, quod epitaphia complectitur, poterat haud incommode Mimnermi fr. 5, quod Diogenes Laertius suppeditat, in ordinem recipi.

91. [150.]

*Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.*

amplificandis rebus gestis indulsisse, VI 117 sex tantum millia et quadringentos cecidisse auctor est. Vaniloquentia ista indigna Atheniensibus removetur, si poeta non numerum occisorum hostium, sed copiarum indicavit, itaque emendaverim *ἐκλιναν*:*) cum *ἐκλειναν* esset scriptum, inde proclivi errore *ἐκτειναν* ortum. Maluit autem Aristides hoc carmine quam Marathonio elogio uti, quoniam virtus Atheniensium magnificentius illustratur grandi numero adversariorum indicato. — Longe aliter difficultatem expedire conatus est Goettling (in *scriptione acad. Ienae* 1859), qui epigramma hoc subscriptum fuisse putat pictae tabulae in porticu, quae *Ποικίλη* vocitata est: suspicatur autem Simonidem certavisse cum Aeschilo, atque eo refert scripturae diversitatem, Simonidem scripsisse *ἐκτειναν Μῆδων ἐννέα μυριάδας*, Aeschylum *χρυσόφορον Μῆδων ἐστόρεσαν δύναμιν*.

Epigr. 91. Herod. VII 228: *Θαφθεῖσι δέ σφι αὐτοῦ τανύτῃ τῇ περ ἐπεσον, καὶ τοῖσι πρότερον τελευτήσασι ἢ τοῖς ὑπὸ Λεωνίδεω ἀποπεμφθέντας οἴχεσθαι, ἐπιγέγραπται γράμματα λέγοντα τάδε· Μυριάσιν κτλ.* Anth. Pal. VII 248: Corr. *Σιμωνίδου*. *Ο εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην μαχεσαμένους πρὸς Πέρσας*: Corr. *ἐν Θερμοπύλαις* (sed haec duo verba potius ad seq. epigr. pertinere videntur). Affert etiam Aristides II 512 cum aliis Simonidis elogiis et Diodor. Sic. XI 33. Suid. v. *Λεωνίδης* (sed om. ABV). Iriart. 91, ubi *Alcaeo* tribuitur, sed 293 sine p. nom. affertur. De Kaibelii athetesisibus, qui hoc et reliqua epigrammata apud Herodotum Simonidi abrogat, dixi supra p. 437 sq. — V. 1. *τῇδε*, Schneidewin *τᾷδε*. — *τριακοσίαις* Iriarte, *τριηκοσίαις* Herod. Anth., *τριηκοσίης* Arist., *διακοσίαις* Diod. — V. 2. *Πελοποννάσου* Anth. et ap. Her. SMPK, *Πελοποννήσου* rel. — *τέτορες*, Arist. et ap. Diod. *τέτταρες* (K *τέτορες*). — Semper mihi offensioni fuit vaniloquentia minus etiam condonanda, quam ea, de qua supra dixi: nam quis animum inducat, nonaginta myriadas Persarum in angustis convallibus Thermopylarum cum Graecorum paucitate conflixisse? Sed corruptelae suspicio procul habenda esse videtur, quandoquidem omnes praeter Diodorum *τριακοσίαις* testantur; Siculus enim *διακοσίαις* exhibet, fortasse ex librarii correctione quae nullius est usus**). Sed quamvis Herodoti scripturam alii testes, qui non secuti sunt Halicarnassensem, confirment, nihilo minus hic mendum delitescere contendo, quod *μυριάσιν τριακόντοις* corrigens sustuleris: possis sane *χιλιάσιν τριακοσίαις* suspicari,

*) Conferas reliquias epigrammatis, quod Kirchhoff probabiliter ad proelium Marathonium rettulit, perperam ille quidem signo Minervae *Προμάχον* subscriptum esse ratus (Kaibel 749), *ἄστυ, βία Περσῶν κλιναμένω(ν)*. . . ita enim scribendum, nam quod Kirchhoff dedit *κλινάμενο(ι δύναμιν)* a sermonis graeci proprietate abhorret. Fortasse hoc quoque poematum (duo ut videtur epigrammata sunt) Simonides composuit; sed exiles reliquias non licet redintegrare.

**) Diodorus non Herodotum descripsit, id quod ep. 92 arguit, sed Ephorum videtur secutus esse; idem exercitum, quem Xerxes in Thes-saliam duxit, centum myriadam fuisse dicit XI 5 et 11, quod aperte pugnat cum hoc epitaphio, et cum dicit de quingentis Spartanis (totidem enim recenset) *οὐδὲ τῷ χιλιοστῷ μέρει τῶν πολεμίων ἴσοι τὸν ἀριθμὸν*, vel iste numerus iusto auctior videtur.

92. [151.]

ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

passim enim μῦθοι et χλίοι permutantur, sed multo efficacius myriades barbarorum cum chiliadibus Graecorum componuntur. Patrius casus numeralium passim apud poetas reperitur, quemadmodum *τριακόντων* Hesiodus, Callimachus, alii adhibent; et Chii quidem etiam in communi vitae consuetudine inclinationem retinuerunt, cf. Caener delect. 133, ubi *τεσσαρακόντων*, *ἐνενηκόντων* (quod Machoni ex coniectura olim restitui), *πεντηκόντων* *δυῶν*, *δέκων* *δυῶν* legitur, unum *ἑπτά* non inflectitur, quamquam Alcaeus *πέμπων* dixit. Dandi casum infrequentem esse non mirum accidit, sed Philodemus Anth. P. XI 41 dixit *ἑπτά τριηκόν-τεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες*, poteramque ad eundem modum hic *τριακόντεσσι μάχονται* scribere sed praeoptavi metaplasum, velut Iones *δοῖσι* pro *δυσί*, et *τριοῖσι* pro *τρισί* dicunt (Hippon. fr. 51). Vulgi ore tritum fuit hoc epitaphium, itaque non mirum, si vel insolentia formae vel supra modum amplificandi studium germanam scripturam oblitteravit, inde corruptela etiam in libros scriptos propagata est: sed *τριηκόντοις* pilae titulum exhibuisse contendo; nam Amphictyonas homines graves et poetam modestia praeter ceteros insignem non decet reos facere tanti tamque impudentis mendacii, quod vix glorioso militi in scena condonaveris.

Epigr. 92. Herod. VII 228: *Ταῦτα μὲν δὴ τοῖσι πᾶσι ἐπιγέγραπται· τοῖσι δὲ Σπαρτιήτησι ἰδίῃ· ὦ ξεῖν' κτλ.* Simonidis esse testatur Cicero Tusc. I 42 et Anthol. Pal. VII 249 (corr. *Σιμωνίδου*). Afferunt praeterea Lycurg. Leocrat. 109. Diodor. XI 33. Strabo IX 429. Suidas v. *Λεωνίδης*. Arsen. 118. — V. 1. *ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν* Herod. codd. Suid. (ABV *ἄγγελε*), *ὦ ξένε ἀγγεῖλον* Diod., *ὦ ξεῖν' ἀγγεῖλον* Lyc. Anth. Ars. (om. *ὦ*), Herod. vett. edd., *ὦ ξέν' ἀπάγγεῖλον* Strabo, ap. Iriarte 91, ubi *Alcaeo* tribuitur, *ἄγγεῖλον*, sed 293 (ubi s. p. nom.) *ἀγγέλλειν*. — *τῇδε*, Schneidewin *τᾷδε*. — V. 2. *ῥήμασι πειθόμενοι*, Lyc. Strabo Diod. Ars. *πειθόμενοι νομίμοις* idque Cicero repperit interpretatus:

Dic hospes Spartae, nos te hic vidisse iacentis,
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.

et ante Ciceronem Phaennus Simonidem imitatus Anth. P. VII 437 in Leonidae elogio: *ἀλλ' ἐπὶ Θερμοπύλαισι τὸ Περσικὸν ἔθνος ἀμύνων ἰδμάθης, πατέρων ἄξιος νόμιμα*. Huic igitur scripturae, quam complures testantur, videri possit posthabenda esse lectio, quam unus Herodotus tuetur; inprimis grave Strabonis testimonium, qui pilam et titulum etiam tunc integrum servatum esse refert: sed quamvis ipse quaedam oculis usurpaverit, poterat postea, cum Romae orbis terrarum situm describeret, tralatitiam carminis recensionem sequi. *Νόμιμα* sane Thucyd. I 132 de Pausania in ius vocato verba faciens scripsit, *εἰ τι πον ἐξεδεδήτητο τῶν καθ'ἑστῶτων νομίμων*, poteratque etiam Ceus poeta de Spartanis eo vocabulo uti, quamquam fortasse neutrum vocabulum Simonide profectum. Falso *ῥήμασι* interpretantur *ῥήτραις*, cui vocabulo *δόγμασι* potius poeta substituisset, sed *ῥήτραι* omnino alienae a Leonidae elogio. Conieci *τῇνων νεύμασι*, cf. Aeschyl. Suppl. 373 *κρατύνεις μονοψήφοις νεύμασιν σέθεν*. Nescio quo errore Vischer (Erinner. aus Griechenl. 646) Hermannum castigat, quod hoc epitaphium Simonide indignum censuerit, qui in comm. de officio interpr. XII ingenue professus est, nullum in his versibus esse verbum,

Τοῦδε ποτὶ φθασίντες ἐπὶ Ἑλλάδας ὅτις Μήδων
αἰγυρίαις· Ἰσχυρὸν ἀφέντασιν Ὀπίαις·

94 [152]

Μήδεα τόδε κλεινοῖο Μεγιστίᾳ ὅν ποτε Μήδων
Σχερμαῖον ποταμὸν πᾶντες ἐμπεύρατον.
μάντιος, ὃς τότε πῆρε; ἐπεφασίντες; ὥστε αἰδῶ;
οἷα ἐπὶ Σπάρτης ἡγεμόνας; προέειπεν.

— 95 [155]

1150

Εὐκλείας αἶα χέανθε. Λεωνίδα, οἱ μετὰ σέο
τῷδ' ἔθανον. Σπάρτης εὐρυτόροισι βασιλεῦ.
κλειστόν δ' ἡ τόξον τε καὶ ἀπαιχτόν σθένος ἱππῶν
Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξιμένοι πολέμα.

quod non et necessarium et maxime proprium sit, ut propter hanc ipsam simplicitatem nihil hoc praeconio gravius fingi possit.

Epigr. 93. Strabo IX 425: Ὁ δ' Ὀπός ἐστι μαγνητικὸς (Λοκρῶν), καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένων πρὸς τὸ πολυανδρίῳ· Τοῦσδε κτλ. Simonidi probabiliter tribuit Schneidewin: quamquam enim Herodotus non memorat, quia Locrensisibus Amphictyones hunc honorem non concesserunt vid. p. 428, tamen non ita multo post videntur impetravisse, ac verisimile est, eos Simonidem precibus adiuisse, ut digno elogio suorum memoriam decoraret. — V. 1 ποτὶ Meinekii correctionem dubitanter recepi, legebatur ποτε exordio carminis convenienter, cum verbum velut ποτὶ novissimum locum fere occupet. Strabo fortasse non integrum adscripsit epigramma: altero disticho, quod subiectum fuit, poeta laudibus Locrensisum fortitudinem extulerat. — V. 2 εὐθυνόμων Ὀπίαις Coraes, εὐθυνόμων Ὀπίαις A θυνόμων Ὀπίαις a m. sec. ut gh, in marg. κεύθει νομοπόις), I κεύθει νομῶς Ὀπίαις, BK κεύθει Ὀπίαις, no Ald. κεύθει . . . Ὀποντία, h a m. sec. κεύθει ὀμοῦ Ὀπίαις, Schneidewin κεύθει ὀλων Ὀπίαις, Kramer κεύθει ὀμῶς Ὀπίαις, Hecker κευθάνει ὀδ' Ὀπίαις, quae ferri non possunt, nam non sunt in patria humati.

Epigr. 94. Herod. VII 228: Λακεδαιμονίοισι μὲν δὴ ταῦτο· τῷ δὲ μάντι τόδε· Μνήμα κτλ. Ἐπιγράμμασι μὲν νυν καὶ στηλῇσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτύονες εἰσὶ σφας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίῳ Σιμωνίδῃς ὁ Λεωπρέπιδος ἐστὶ κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας. Adde Anthol. VII 677: corr. in ras. ἐκ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτον· C εἰς τὸν τάφον μεγίστεως τοῦ μέγιστος τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀναγεφθέντος. Simonidi tribuit etiam Iriart. 190. — V. 1. κλεινοῖο, ap. Her. VS et Iriar. κλειτοῖο. — Μεγιστία, Anth. Μεγιστίον.

Epigr. 95. Anth. Pal. VII 301: corr. τοῦ αὐτοῦ· tum Σιμωνίδου expunctum; C εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην τὸν σπαρτιάτην τελευταίοντας. — V. 1. εὐκλείας αἶα Planudes, εὐκλεᾶ γαῖα cod. — V. 2. Σπάρτης cod., Σπάρτας Planud. — βασιλεῦ Planud., βασιλεῖς cod. — V. 4. τ' om. cod. Pal., inseruit Brunck ex Planud., ubi est Μηδείων τ' ἀν-

δρῶν δ. πολέμον. — Hoc epigramma confidenter abiudicavi Simonidi, obelo in m. addito, neque aliter visum Schneidewino et Hartungo: dilucide Leonidae et Spartanorum laudes illustrat, et qui scripsit, finxit Leonidae tumulo additum esse (v. 2 *τῇ δ' ἔθανον*), sed inde iam manifestum demonstrativi generis poematum esse, quod per errorem Simonidi est tributum; nam in Spartanorum tumulo fuit ep. 92. — Fortasse hoc epigramma, quod postea ut videtur est insertum Simonideis epigrammatis, non est integrum servatum: item in Anth. P. VII 252 *Ἀντιπάτρου* legitur epigramma *εἰς τοὺς αὐτοὺς* (i. e. *εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας*), quo satis incommode duo Simonidis epigrammata separantur:

*Οἷδ' Ἀἶδαν στέρεξαντες ἐνὺπνιον οὐχ ἄπερ ἄλλος
στάλαν, ἀλλ' ἄρετάν ἀντ' ἄρετᾶς ἔλαχον.*

Lemma utique videtur huic disticho convenire, sed non integrum esse poematum apparet; itaque conieci hos duos Antipatri versus huic epigrammati subiiciendos esse: commodam enim clausulam epigramma recuperat, si *πλείστον δὲ . . . πολέμῳ* continuatur verbis *οἷδ' Ἀἶδαν . . . ἔλαχον*. Quod hoc epigramma communem sermonem, illud distichon Doricum prae se fert, haec varietas non obstat meae coniecturae. Quod Antipater negavit trecentos Spartanos nactos esse *στῆλης* honorem, adversatur veritati, nam fuit in memoriam illorum pila cum elogio (Simon. ep. 92) in tumulo posita, sed demonstrativi carminis scriptores satis pro arbitrio argumenta variant.*) Ceterum scriptor epigrammatis 96, quisquis fuit, Simonidei sermonis filum aemulatus est, quemadmodum cum alii, tum Mnasealca, velut arguit eius poemation Anth. P. VII 242, hinc Theodoridas Anth. XIII 21 eum *τᾶς Σιμωνίδα πλάτας ἀποσπάραγμα* appellavit.

Epigrammata Corinthiorum laudibus destinata 96. 97. 98, quibus accedit 134, Simonidi abiudicant, qui nuper huius poetae epigrammatis operam navaverunt: nam pugnare videntur haec carmina cum iis, quae Herodotus memoriae prodidit, utuntur his poematis Dio Chrysostomus et Plutarchus, ille in oratione Corinthiaca, quam ab alio rhetore eiusdem aetatis scriptam esse certum est, alter in libello de Herodoti maledicentia, quem critici nonnulli Chaeronensi indignum censent. Haec igitur manifesta fraudis indicia videntur: Kaibel denique investigavit, orationis Corinthiacae scriptorem eumentitum esse Simonidis nomen, nam a Plutarcho, quem iste expilaverit, poetae nomen reticere. At cum hac opinione pugnat lectionis diversitas, quam passim in his epigrammatis deprehendimus, quamque non licet ad liberos horum opusculorum referre. Epigrammata haec sunt haud dubie antiqua, sed ep. 98 cui anno sit adscribendum incertum, quoniam ignoramus, quando mortuus sit Adimantus. Etiam monumentum in Isthmo (ep. 97) potest compluribus annis post proelium Salaminium excitatum esse, nam cum Athenienses spargerent rumorem de ignavia Corinthiorum (Herod. IX 94) et cum Herodoteum opus editum Adimanto gravem ignominiam inussisset, consentaneum est, Corinthios his rumoribus obviam ivisse; et ep. 97 *πήματα . . . μνήματα* rhetoris artem prodere videtur. Sed ep. 96 statim post proelium conditum vel Herodotum agnoscere puto IX 94 *οὐ μέντοι αὐτοὶ γε Κορίνθιοι ὁμολογέουσι, ἀλλ' ἐν πρώτοις σφέας αὐτοὺς τῆς ναυμαχίης νομίζουσι γενέσθαι* Hoc igitur et ep. 134 cur Simonidi eripiamus nulla est causa.

*) In Antipatri v. 1 *Ἀἶδαν στέρεξαντες ἐνὺπνιον* vitio manifesto laborat, fort. *Ἀἶδα στέρεξαντες ἐναύλιον* legendum. V. 2. *ἀρετάν* significat honorem sive felicitatem.

96. [157.]

1151

ὦ ξείν', εὐνδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστν Κορίνθου,
 νῦν δ' ἄμ' Αἶαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς·
 ἐνθάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἐλόντες
 καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ὀυσάμεθα.

97. [158.]

Ἀκμᾶς ἐστακνύαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
 ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ὀυσάμενοι

Epigr. 96. Dio Chrys. Or. XXXVII 525: 'Εν Σαλαμῖνι δ' ἡρίστευ-
 σαν (οἱ Κορίνθιοι) καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν· Ἡροδότῳ γὰρ οὐ
 προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς
 νεκροῖς τῶν Κορινθίων τεθαμμένοις ἐν Σαλαμῖνι· ὦ ξείν κτλ. Legi-
 tur omissio poetae nomine ap. Plutarch. de Herod. malign. c. 39. — V. 1.
 ὦ ξείν' Brunck, B a m. pr. ὦ ξείνε, reliqui ὦ ξένε. — εὐνδρόν, Schnei-
 dewin εὐανδρόν coni. — V. 2. νῦν δ' ἄμ' Αἶαντος Valckenaer recte,
 nisi quod ἄμ' scribendum, Dio νῦν δὲ μετ' Αἶαντος, Plut. νῦν δὲ ἀνά-
 ματος. — ἔχει, M a pr. m. ἔχε. — V. 3. ἐνθάδε Plut., εἶα δὲ Dio. —
 νῆας, ap. Dion. vulgo ναῦς, sed Br. νῆας. — V. 4. ὀυσάμεθα scripsi
 praeunte Iacobsio, ap. Plut. ὀνόμεθα, Dio ἰδρυσάμεθα. Corinthios res
 a se in proelio Salaminio gestas magni fecisse ipse Herodotus testatur
 VIII 94: ἐν πρώτοις σφέας αὐτοὺς τῆς ναυμαχίης γενέσθαι neque quis-
 quam praeter Athenienses de his laudibus detrahare conatus est: μαρ-
 τυρεῖ δέ σφι καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλάς. Itaque non offendit superba oratio,
 sed εἶα, quod rem extenuat magis quam exaggerat, incommodum: hic
 mendum delitescere vel scripturae diversitas (ἐνθα) indicio est, quam
 recepi, sed malim πρώτα, si quis πρώτοι requirat, conferat Hom. II.
 J 297 al. In dextro cornu, unde primus impetus factus (Aesch. Pers.
 399), propter Lacedaemonios Corinthiorum naves constitutae poterant
 hanc laudem sibi vindicare. Phoenissae naves sane Atheniensibus erant
 ex adverso, sed eo nomine hic universa hostium classis significatur.
 Πέρσας simul et Μήδους commemorari mirum esse censet Kaibel, im-
 memor Herod. VIII 89 scripsisse ἀπὸ δὲ (ἔθανον) ἄλλοι πολλοί τε καὶ
 ὀνομαστοὶ Περσέων καὶ Μήδων: quamquam largior in huiusmodi
 poematio aliquid offensionis habere, itaque ipse conieci ἐνθ' ἄμα Φοι-
 νίσσας νῆας καὶ ναῦτας ἐλόντες καὶ Μήδους: cf. Herodian. II 16 τὸ
 ἄ ἐκτενόμενον ἐπὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν οἱ Λωρεῖς συστέλλονσι,
 ναῦτας, Σκύθας (hoc ex Hesiodo petatum). Zenodotus Hom. II. Θ 378
 προφανείας corripiendum existimavit, quod Herodianum probavisse
 mireris. Insolentiam correptionis Πέρσας iam olim notavi, Kaibel in-
 docti poetae hanc esse licentiam non recte dicit. Poteris carmen
 abiudicare Simonidi neque vero in subditiorum numerum referre.
 Atqui Simonides in carminibus, quae Doriensibus suppeditavit, potuit
 Dorici sermonis consuetudinem asciscere.

Epigr. 97. Plut. de Herod. malign. c. 29 affert v. 1 et 2: Τὸ δ'
 ἐν Ἰσθμῷ κενοτάφιον ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην· Ἀκμᾶς κτλ. Eosdem ver-
 sus 1. 2 exhibent Schol. Aristid. Panath. III 136 (s. p. n.) et Anthol.
 Pal. VII 250: corr. Σιμωνίδου, C εἰς τοὺς αὐτοὺς (i. e. in eos, qui
 ad Thermopylas ceciderunt, praecedat Simon. ep. 92). Integrum affert
 Aristid. II 512. Alcaeo trib. Iriarte 91. — V. 1. Ἀκμᾶς ἐστακνύαν.
 Arist. ἀκμῆς ἐστηκνύαν. — V. 2. αὐτῶν Sch. Arist., v. αὐτῶν. — V. 3.

δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πῆματα πάντα
 ἤψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας·
 5 ὅστέα δ' ἄμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
 ἀντ' εὐεργεσίας μνήμ' ἐπέθηκε τόδε.

— 98. [160.]

1152

Οὗτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλᾶς
 Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

δουλοσύνας, Θ δουλοσύνης. — V. 4. ναυμαχίας, Θ ναυμαχίης. Apparet librariorum fere ubique ionicas formas substituisse; doricis qui volet revocaverit, ego satis habui v. 5 ἄμιν scribere, ἄμμιν Brunck, vulgo ἡμῖν. — V. 3—6, quos solus servavit Aristides una cum aliis Simonidis carminibus, quamvis huius epigrammatis auctorem non nominatim testatur, Schneidewin subditicios censet, assentiente Hartungo, cui inprimis paenultimum distichon displicet, sed περιάπτειν cum duplici dativo iunctum non est reprehendendum, usus est poeta figura quae dicitur καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος, quemadmodum apud Homerum ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ: sed fortasse Aeschyleum vocabulum restituendum Πέρσαις δὲ περιέφροσι i. e. superbis, ut simplex verbum ἄπτειν idem sit quod προσάπτειν sive περιάπτειν. Scholiasta Aristidis quod primum tantum distichon adhibuit, nullius est momenti: cum docere dicitur carmen, ὅτι δεῖ βαρβάρων καταφρονεῖν, suspiceris reliqua a librario omissa esse: sed ille ex Anthologia aliqua ad modum Palatinae concinnata descripsit hoc distichon. Kaibel in primo disticho nihil investigavit, quod reprehendat, sed antiquitus in monumento inscriptum esse negat: huic disticho postea additos esse ab aliis v. 3—6 in Corinthiorum laudem, ab aliis encomium Atheniensium epigr. 106, velut a schol. Arist. III 136 (qui quidem huius culpae immunis, vide infra). In his versibus (3—6) cum alia vituperat, quae refellere operae non est pretium, tum μνήμ' ἐπέθηκε, dicendum enim fuisse ἀνέθηκε, sed exemplis hoc firmare neglexit (nam Rossii supplementum Arch. Aufs. II 581 incertum). Sane σῆμα vel μνήμα ἐπέθηκε dicitur vulgo de eo, qui in sepulti hominis tumulo monumentum erigit, at quemadmodum κενὸν μνήμα, κενὸς τύμβος alia dici solent, ita etiam hic μνήμα ἐπέθηκε non est addubitandum, ita Homerus γεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἐν' ἄσβεστον κλέος εἶη Od. A 585, ubi de honoris simulacro poetam loqui non ex verbis, sed ex rerum necessitudine intelligas.

Epigr. 98. Plut. de Herodoti malign. c. 39: Αὐτός γε μὲν ὁ Ἀδελμάντος, ὃς πλεῖστα λοιδορούμενος Ἡρόδοτος διατελεῖ καὶ λέγων, μούνον ἀπαίρειν τῶν στρατηγῶν ὡς φευξόμενον ἀπ' Ἀρτεμισίου καὶ μὴ περιμενοῦντα, σκόπει τίνα δόξαν εἶχεν· Οὗτος κτλ. Simonidi epigramma attribuit praeter Anth. Pal. VII 347: C Εἰς Ἀδελμάντον τὸν ὑπατικόν· et infra C Σιμωνίδου τοῦ Κήου (nisi forte hoc pertinet ad seq. epigr. VII 348) etiam Dio Chrysost. XXXVII 526: ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδῃ εἰς αὐτὸν τὸν στρατηγὸν ἐξαίρετον· οὗτος κτλ. Lemma epigrammatis in Anth. εἰς Ἀδελμάντον τὸν ὑπατικόν vitium contraxisse videtur: praecedit 346 εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ, itaque corrigendum arbitror εἰς Σαβῖνον τὸν ὑπατικόν et εἰς Ἀδελμάντον ἐν Κορίνθῳ. Ipsa carmina nihil testificantur, sed passim in Anth. adscripta sunt lemmata antiqua, quae commodè suppeditant id, quod poeta non indicavit. — V. 1. κείνου om. Plut. — οὗ διὰ βουλᾶς Anth. (P διὰ βου-

Ἀσβεστον κλέος οἶδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες

λάς) et ap. Dion. BMm (r. οὐ διαβολάς, v. οὐ διὰ βουλᾶς), ὃν διὰ πᾶσα Plut. — V. 2. *ἑλευθερίας*, cod. Pal. *ἑλευθερίας*. — Epigramma fortasse non integrum servatum, Plut. et Dio, cum Herodotum redarguunt, exordium carminis sufficere rati sunt. Si hoc epitaphium iure attribuitur Simonidi, scriptum est antequam poeta Syracusas discessit, ut Adimantus tribus fere annis post Salaminiam pugnam mortem obierit, sed longius vitam traxisse videtur Plut. testari: οὐτ' ἂν ἐτόλμησε τῶν θνητῶν ὄνομα θίσθαι τῇ μὲν Ναυσινίῃ, τῇ δ' Ἀκροθίνῳ, τῇ δ' Ἀλεξιβίαν. Ἀριστέα δὲ καλεῖσαι τὸν νόον, εἰ μὴ τις ἦν ἐπιφάνεια καὶ λαμπρότης περὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἔργων ἐκείνων. Fortasse non omnes liberi confecto demum Medico bello nati sunt, sed nomina certe *Ναυσινίῃ* et *Ἀκροθίνῳ* manifesto spectant res gestas, quarum particeps fuerat Adimantus*). Sed Simonidi epigramma abrogandum esse luculenter arguit praeconium insigne, quo poeta prudens poterat Themistoclem decorare, non Adimantum. Sane fides deneganda iis, quae Herodotus de Adimanti ignavia refert, Atheniensium calumniis faciles praebens aures, sed recenti rerum memoria haud quisquam ausus esset hac vaniloquentia derogare Themistoclis meritis, qui omnium confessione consiliis suis universam Graeciam servaverat. Adimantus videtur Themistocle in exilium pulso vel defuncto diem supremum obiisse, itaque tunc Corinthii, ut Atheniensium criminationes repellerent, non dubitaverunt insolenti hoc epitaphio Adimanti memoriam ornare. Qui primus Simonidis epigrammata collegit, cum cognovisset Simonidem res a Corinthiis bello Medico gestas versibus illustravisse, etiam hoc poematum in ordinem recepit, itaque mirum non est, si scriptores, qui Herodoti fidem sub iudicium vocaverunt, tanquam Simonidis testimonio usi sint; equidem obelo notavi. — Imitatur hoc epigramma Aristoteles qui fertur in *Peplo* ep. 13: οὗτος Ὀδυσσεὺς κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ Ἑλλήνες πολέμῳ Τρωικῷ εὐτύχισαν.

Epigr. 99. Anth. Pal. VII 251: corr. CN ∴ *Σιμωνίδου*. C εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ *Λεωνίδου* πεσόντας. *Alcaeo* tribuitur ap. Iriarte. — Lemmatis nulla est fides; praecedunt 248. 249 Simonidis elogia (ep. 91. 92) eorum, qui Thermopylis occiderunt, sequitur 250 (Sim. ep. 97), quod quoniam in antiquo anthologio lemmate carebat, temere librarius εἰς τοὺς αὐτοὺς praescripsit, nam alio spectat epigramma; idem lemma deinde ut solet propagatum ad proxima epigrammata 251 (Simon. ep. 98), 252 Antipatri, 253 (Simon. ep. 92). Et Antipatri quidem epigramma, quod quo spectet postea videbimus, male hoc loco insertum: divellit enim duo Simonidis epigrammata, quae arctissima necessitudine coniuncta esse apparet; item manifestum, non fuisse destinata Leonidae et trecentis Spartanis, neque vero propterea abiudicanda sunt Ceo poetae, id quod olim quamvis dubitanter posui praeunte Schneidewino p. 152 et comprobante Hartungo. Carmina enim haudquaquam sunt expertia artis Simonideae, ut Schneidewino visum. Equidem non dubito,

*) Iunghahn adversatur Plutarcho, immemor etiam Themistoclem filiabus nomina *Μνησιπολέμω* et *Νικομάχῃ* indidisse, vid. Plut. Themist. c. 32; item nomina *Ἰταλία* et *Σύβαρις* quorsum spectent, aperit Themistoclis oratio ap. Herod. VIII 62. Adimanti filius Aristeus Ol. 87, 1 praefuit Corinthiorum copiis Potidaeae.

κύνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθευ
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

100. [153.]

1149

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκεν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,

quin utrumque elogium revocandum sit ad memoriam eorum, qui apud Plataeas cum Medis manus conserentes mortem obierunt, alterum Lacedaemoniorum, Atheniensium alterum praeconio dedicatum; cf. Pausan. IX 2, 5 τοῖς μὲν οὖν λοιποῖς ἐστὶν Ἕλλησι μνημα κοινόν, Λακεδαιμονίοις τε καὶ Ἀθηναίοις τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τε εἰσὶν οἱ τάφοι, καὶ ἐλεγείᾳ ἐστὶ Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. Quod proelium non indicatur, non offendit in monumentis, quae eo ipso loco fuerunt sita, ubi pugna commissa, vid. ep. 91. 92. 93; desideramus sane nomina eorum, in quorum honorem carmina fuerunt condita; comparent nomina in titulis Thermopylensibus, contra in Plataeensibus praescripta fuisse consentaneum est. Poeta cum olim (ep. 91. 92. 93) singulis distichis absolvisset elogia, hic uberiore praeconio decoravit viros fortes, et quo expeditius sibi esset iter, nomina gentium segregavit, quae in fronte cipporum supra addita legebantur. Cum verendum esset, ne poeta, si alterutri genti palmam tribuisset, gravem sibi invidiam conflaret, Simonides aequa lance pensitavit laudes omnemque offensio-nem prudenter evitavit, quo fit, ut gentium nominibus detractis ambigamus, quibus unumquodque elogium destinatum fuerit. Fortasse aliquis existimet ep. 99 propter v. 1 ad Spartanos esse referendum, siquidem Λακωνικὸν ἐπικηδεῖον olim haud ignobile, quod Teles et Plutarchus exhibent (vid. p. 1189 ed. 3)

Οἱ θάνον αὐτὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὔτε τὸ θνήσκεν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφοτέρ' ἐκτελέσαι

hac laude impertit Lacedaemonios, at obstat v. 3, nam Graeciae in libertatem vindicatae laudem Athenienses studiosissime expetebant, qui aegre tulissent, si poeta aemulis hoc decus attribuisset, contra Lacedaemonii haud gravate Atheniensibus eiusmodi praeconium concedere soliti erant. Iam si ep. 99 Atheniensibus iure vindicavimus, ep. 98 Lacedaemoniorum esse elogium in aperto est. — V. 1. οἶδε, P οἶδε, quemadmodum etiam in proximis saepius οἶδε, ἄδε exhibet, secundum veterum grammaticorum praecepta; cf. ad Theogn. v. 41. — V. 2. θανάτου, Ahrens θανάτοι, fortasse vere; in Attico titulo CIA I 465 ubi lapis ΟΔΟΙ exhibet, ambigas utrum ἔστιν ἑγγὺς ὁδοῦ ἀγαθοῦ καὶ (σάφρονος ἀνδρός) an ὁδῶ sit legendum, inscite nuper ὁδοῦ illatum. Friedemann ἀμφεβάλοντο νέφος κύν. θαν., Schneidewin ὄνυσάμενοι θανάτου δ' ἀμφ. νε. — P ἀμφ' ἐβάλοντο. — V. 3. καθύπερθευ, cod. P καθύπερθε.

Epigr. 100. Anthol. Pal. VII 253: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τοὺς αὐτοὺς. Schol. Aristid. III 154: ἐπίγραμμα εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀποθανόντας, sed B Σιμωνίδου στίχοι, D Σιμωνίδης (Frommel p. 58 et 59, adde 357 Σιμωνίδης). Aristides in Panath. T. I 214 de Spartanis, qui Thermopylis occubuerunt: ἀπώλοντο ἐν τούτῳ κοσμήσαντες τὴν Ἑλλάδα τῷ καλῶς ἀποθανεῖν καὶ τοσοῦτον ἐπιδειξάμενοι μόνον. Hinc scholiasta adhibet Simonidis epigramma, quod in anthologio, quo usus est, haud dubie consimili lemmate instructum fuit. Alcaeo (Messenio) tribuitur ap. Iriarte, quoniam in Anth. P. VII 247 huius poetae epigramma Simonideis elogiis praemisum est. Reapse Simo-

ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·
 Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἔλευθερίην περιθεῖναι 1150
 κείμεθ' ἀγεράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

101. [159.]

1151

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξελάσαντες
 ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

midis versus inscripti fuerunt in cippo Atheniensium prope Plataeas, vid. adn. fr. 98. — V. 1. ἀρετῆς, Anth. cod. P ex corr. ἀρετᾶς. — V. 2. ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' Anth. et BD ap. Schol. Ar., vulgo ἐκ πάντων τοῦθ' ἡμῖν. — V. 3. σπεύδοντες, D Schol. σπεύσαντες. — ἔλευθερίην, cod. Pal. BD ἔλευθερίαν. — περιθεῖναι, cod. Pal. περιθεῖναι, B παραθεῖναι. — V. 4. ἀγεράντῳ Planud., ἀκηράτῳ Schol., ἀγεράντῳ Pal.

Epigr. 101. Schol. Aristid. T. III 155 postquam adscripsit ep. 100 pergit ἔτεροι τοῦ αὐτοῦ (D ἄλλα τοῦ αὐτοῦ Σιμωνίδου ubi ἄλλο ex Frommellii libris corrigendum), item 136 subiecit s. p. n. hos versus primo disticho ep. 97, ubi apparet καὶ ἄλλο vel tale quid intercidisse, quemadmodum etiam 155 Paris. A ap. Fr. hoc additamentum neglexit; vana igitur Kaibelii opinio schol. duo carmina in unum coniunxisse, quae copulari nequeunt, ut vel diversitas manifesta κείμεθα et ἤρκεσαν arguit. (Frommellii libri p. 58. 59 Simonidis nomen testantur, 52 omittunt.) Legitur h. ep. etiam in Anthol. Pal. VII 257: corr. in ras. Ἀθῆλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους προμάχους. Non recte Schneidewin dicit haec inscripta fuisse in monumento Atheniensium ad Salamina occisorum, nam v. 1 pedestre, non navale proelium indicari videtur; itaque rettuli ad Athenienses, qui Plataeis occiderunt (atque id etiam Krüger Hist. Stud. I 71 coniecit) assensusque est Duncker Hist. Antiq. IV 847, atque etiam nunc tueor, quod olim proposui. Elogium Atheniensium in cippo prope Plataeas inscriptum cum supra (ep. 100) exstet, consentaneum est hoc pilae in Ceramico additum fuisse, quemadmodum bina epitaphia Corinthiorum (ep. 96. 97), item Tegeatarum (ep. 102. 103) extant. Sed non integrum servatum hoc epigramma, quemadmodum etiam ep. 97 detruncatum exhibent schol. Arist. et Anth. Pal., h. e. iidem, qui hoc ep. soli propagaverunt. Proelium enim, quo viri fortes occubuerunt, non decebat reticeri in Ceramici monumento, ut testificantur antiqua elogia publica, quae supersunt, in quibus praeter Atheniensium nomen etiam proelium indicatur ἐπ' Ἡϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς et Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔδ(αμεν). Videtur autem exordium elegii interceptum esse; scriptum fortasse fuit: Ἄνδρας μὲν πόλις ἦδε ποθεῖ καὶ δῆμος Ἐρεχθίδεω Τούσδε Πλαταιᾶσιν δ' ἐν προμάχοις ἔθανον Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν κτλ., quemadmodum est in elogio Ol. 87, 1 condito Ἄνδρας μὲν πόλις ἦδε ποθεῖ καὶ δῆ . . . . . πρόσθε Ποτειδαίας οἱ θάνον ἔμπρο . . . . . παῖδες Ἀθηναίων ψυχὰν δ' κτλ. Asyndeton, quamvis alias Simonides non admiserit, non est offensione. — V. 1. ἐξελάσαντες scripsi, legebatur ἐξολέσαντες, quemadmodum est ep. 140, 3 de hoc ipsa pugna Plataensi Πέρσας ἐξελάσαντες, atque confirmat emendationem cod. Paris. A ap. Frommel 357, qui praeterea παῖδας exhibet. — V. 2. δουλοσύνην Plan., δουλοσύναν c. Pal. (sec. m. δουλοσύνας correxit, sed deinde δουλοσύναν restituit), schol. Arist. utramque scripturam praebent.

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνός
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
οἱ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

Epigr. 102. Anth. Pal. VII 512: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου), C εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν τέγεαν ἐλευθεροποιήσαντας. — V. 1. ἀνθρώπων insolenter dictum, antiqua corruptela delitescere videtur, fort. ἀνορέαν ἀρετὰν τ' vel ἡρώαν ἀρετὰν, cf. Pind. Ol. XIII 51. Schmidt ἀνορέαν τ' ἐρατὴν coniecit. — V. 2. Τεγέας Schneidewin, vulgo Τεγέης. — V. 4. θανεῖν, olim Schneidewinum secutus invitus πεσεῖν edidi. Hoc epigramma sicut proximum (103) quorsum spectet incertum: lemmata Anthol. Pal. hic quoque fide indigna, nam apparet utrumque poematum Tegeatarum praedicare virtutem, qui patriam urbem adversus hostes fortiter defenderunt. O. Müller Dor. 1, 188 refert ad bellum Tegeatarum et Spartanorum, quod post Ol. 75, 2 sed ante Ol. 78, 4 gestum esse statuit; sed saepius Tegeatae et Spartani inimicitias agitarunt: ut antiquiora bella praetermittam (vid. Herod. I 65), etiam ante belli Medici incendium Spartani infesti erant Tegeatis, vid. Herod. IX 37. Accedit, quod haudquaquam certum est haec ad bellum cum Spartanis gestum referenda esse, inprimis epigr. 103 v. 4 cum hac interpretatione non satis convenit. Facile apparet duo haec epigrammata eiusdem poetae esse et easdem res a Tegeatis gestas praedicare: plane enim inter se conspirant; hoc inde repetendum, quod alterum (103) sepulcro (ὡν ὁδὸς τύμβος) fuit destinatum, alterum (102) inani sive honorario tumulo inscriptum, qua necessitudine etiam ep. 96 et 97 coniuncta esse apparet. Iam si Tegeatae haud procul ab urbe secundo Marte cum hostibus confixerant, inani tumulo haud fuerit opus, itaque bellum hoc extra fines gestum esse consentaneum est. Equidem non dubito haec poemata ad res a Tegeatis bello Medico gestas referre, quos constat proelio ad Plataeas interfuisse et post proelium seorsim suis tumulum extruxisse, vid. Herod. IX 85 Τεγεῆται δὲ χωρὶς πάντας ἁλέας (ἔθαψαν), quibus petentibus Simonides utrumque elogium gratificatus est, nam insignis nitor carminum huius poetae operam satis superque testatur, quamvis Kaibel utrumque demonstrativi esse generis existimet, poetam nihil praeter sententiarum acumina sectatum esse professus. Sane ep. 102 bellum cum finitimis gestum videtur spectare, sed ep. 103 arguit universae Graeciae salutem in discrimen vocatam fuisse; nam si recte v. 4 ἀποφθιμένη restitui, poeta dicit Tegeatas fortiter pugnasse pro urbe sua, ut communis patriae salutem tuerentur: Graecia enim subacta se quoque hostilis dominationis haud fore expertes intellexerunt*) Insignem enim patriae amorem ea tempestate Tegeatae probaverunt, qui et Spartanos tergiversantes perpulerunt, ut Atheniensibus opem ferrent, et inprimis auctores fuerunt, ut dissidia Graecarum civitatum Medico tumultu ingruente componeretur: cf. Herod. IX 9. Plut. Themist. c. 6 et de Herod. malign. c. 41. Polyæn. V 30. Poeta quod Tegeatas pro sua urbe, non pro Graecia propugna-

*) Ac fortasse in lemmate olim fuit scriptum εἰς τοὺς Τεγεάτας τοὺς τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροποιήσαντας, quod immutavit librarii procacis inscitia.

103. [166.]

1153

*Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἷ θάνον εὐμηλον ῥνόμενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόλης, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλάς ἀποφθιμένη κρατὸς ἐλευθερίαν.*

104. [161.]

1152

*Ἀμφί τε Βυζάντειαν ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥνόμενοι χώραν, ἄνδρες ἀρηϊθόοι.*

— 105.

1153

*Οἶδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὄλεσαν ἦβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰχμηταί, πεξοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνημ' ἔλιπον φθίμενοι.*

visse dicit, haud obscure significat de sua potissimum salute sollicitos fuisse, cum orator Tegeatarum fortis consilii auctor fieret*), item eius populares gloriosi laboris participes sui honoris studiosos fuisse**).

Epigr. 103. Anth. Pal. VII 442: corr. *Σιμωνίδου*: C *εἰς τοὺς ἐν τεγέα πεσόντας ἀριστεῖς ἀθηναίους*. — V. 1. *μνησώμεθα*, Schneidewin *μνασώμεθα*. — V. 2. *Τεγέαν*, P *τέγεαν*. — V. 3. *αἰχμηταί*, Schneidewin *αἰχμαται*. — V. 4. *ἀποφθιμένη* scripsi, cod. Pal. *ἀποφθιμένου*, Planudes suo periculo, ut solet, *ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας* (Urs. . . *ίης*), Iacobs coni. *ἀπ' ἰφθίμου κρατὸς ἐλευθερίαν*.

Epigr. 104. Aristid. II 511 sine poetae n. affert sed una cum aliis Simonidis epigrammatis. — V. 1. *Βυζάντειαν* scripsi, cf. Steph. Byz. *Βυζάντιον* . . . *ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια διὰ διφθογγον*, Scaliger *Βυζάντειον*, vulgo *Βυζάντιον*. — *θάνον* Scaliger, vulgo *θάνατον*.

Epigr. 105. Anthol. Pal. VII 258: corr. *Σιμωνίδου*: C *εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος ἐν εὐρυμέδοντι ἀριστεύσαντας*. — V. 1. *οἶδε*, P *οἶδε*. — *Εὐρυμέδοντα* cod. Pal., *Εὐρυμέδοντι* Plan. — *ποτ'* haud infrequens in epitaphiis, vid. 106, 1, hoc quidem loco numero versus non satis conveniens, fortasse κατ' ἀγλαὸν ὄλεσαν ἦβην, quo composito utitur Aeschylus. — *ἀγλαὸν* Plan., *ἀγλαάν* cod. P. — *ἦβην*, cod. P supra *ἦβαν*. — V. 3. *αἰχμηταί* Plan., *αἰχμηταῖς* cod. Pal. — Simonidi Krüger abiudicat Hist. Stud. I 67 exile poematum vocans, iniuria ille quidem. A Simonide sane victorias ad Eurymedontem reportatas celebrari potuisse supra p. 446 negavi, itaque obelo confixi poematum, neque vero novicium est vel demonstrativum, sed antiquum; videtur hoc epigramma Athenis columellae in Ceramico inscriptum fuisse, cf. Paus. I 29, 13.

*) Oratoris nomen (*Χεῖλεως*, *Χεῖλεος*, *Ξίλιος* de vitio suspectum, nec tamen ausim *Ἐχέλαος* sive *Ἐχεῖλαος* corrigere.

**) Simonides memor erat eorum, quae Herod. IX 25 refert de contentione inter Tegeatas et Athenienses ante pugnam Plataensem.

106.

Τῶνδ' ἐπὶ ποτ' ἐν στέρνοισι ταννυγλώχινας οἰστούς
 λοῦσεν φοινίσσῃ θοῦρος Ἄρης ψακάδι,
 ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων 1154
 ἄψυχ' ἐμψύχων ἄδε κέκευθε κόνις.

107. [167.]

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἄμαρ ἀέξειν

Epigr. 106. Anthol. Pal. VII 443: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τοὺς πεσόντας παρ' εὐφρομένην ποταμὸν ἔλληνας. Disseruit de hoc carmine Hecker I 224. II 291. Schneiderus demonstrativi generis esse existimavit, quod ab inepto rhetore sit fictum, Schneidewin abiudicavit Simonidi, quoniam res ad Eurymedontem gestae sint poeta iam defuncto, Hecker tuetur, carmen vel maxime Simonide dignum iudicans. Hic quoque incertum, quae fides sit lemmatis cod. P, nam in ipso poematio nihil inest, quod pugnam ad Eurymedontem intelligendam esse suadeat. Si epigramma in antiquo anthologio lemmate carebat et praecedebat sive ep. 105 sive 142, vel utrumque, proclivi errore poterat librarius iterare summarium. Neque audeo carmen, quod quas res gestas spectet prorsus ignoramus, Simonidi abiudicare: alterum sane distichon argutiis insigne, sed versatile poetae ingenium ubique asciscere solet orationis filum instituto conveniens variatque pro ingenio eorum, quibus poemata destinavit. — V. 1. ποτ' ἐν Meineke, legebatur ποτὲ. — ταννυγλώχινας P m. s. et Iacobs, vulgo ταννυγλώχινας. — V. 2. φοινίσσῃ, P φοινίσσαι. — ψακάδι (i ex corr. m. s., fuit ψακάδα) cod. Pal., ψεκάδι Brunck. — V. 3. ἀντὶ, Hecker olim οὔτι, quod postea ipse abiecit. — μνημεῖα, fort. μναμεῖα. — ἀκοντοδόκων alias non legitur: hunc ipsum versum opinor resp. Et. M. 50, 55 quamquam non recte ὁ ἐπιτηρῶν, μὴ πον ἀκοντίῳ βληθῇ interpretatur, nam est vir fortis, qui telorum ictus excipere non dubitat. — V. 4. ἄδε, P ἄδε. — Hunc versum subditiciam censet Iacobs iniuria, μνημεῖα nihil aliud est quam λείψανα, cineres et ossae, quae poeta ἄψυχα dicit, mortuos ipsos ἐμψύχους, quandoquidem viri fortes etiam post mortem aeterna vigent memoria. Antitheti figura satis tuetur ἐμψύχων, cf. Aristot. Rhet. III 10 κινδυνεύοντος γὰρ αὐτοῦ ἰκετεύει ἢ εἰκὼν, τὸ ἄψυχον δὲ ἐμψυχον, τὸ ὑπόμνημα τῶν τῆς πόλεως ἔργων. Frustra haec coniecturis tentaverunt, velut coniecit Meineke ἄψυχ' εὐψύχων, Hecker olim ἄψυχ' ἐμψυχῶν, Hartung ἄψυχ' ἀψύχων τάνδε κέκευθεκόνιν. Denique Hecker postea proposuit ἄψυχ' ἐμψύχων ἄδε κέκευθεκόνιν.

Epigr. 107. Boeckh Corp. Inscr. I 1051: Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[εσκεύασε]. . . . Σιμωνίδης. Ἑλλάδι κτλ. Μέχρις ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις καὶ ταύρον ἐνέγειν. Respicere videtur hoc monumentum Pausan. I 43, 3: εἰσὶ δὲ τάφοι Μεγαρεῦσιν ἐν τῇ πόλει· καὶ τὸν μὲν τοῖς ἀποθανούσιν ἐποίησαν κατὰ τὴν ἐπιστρατεῖαν τοῦ Μήδου. Kaibel garrulitatem et dictionem parum elegantem castigat, miraturque unde Helladius resciverit Simonidis esse epigramma, cum poetae nomen non fuerit additum antiquo exemplo; fortasse ex scholio Theocriteo (vid. fr. 199) ascitum esse poetae nomen. Receperunt opinor in ordinem, qui

ἴμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
 τοὺς μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
 ἄγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
 5 τοὺς δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὺς δ' ἐμπροσθεν Σαλαμῖνος,
 (ναῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἄρη,)
 τοὺς δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οὔτινες ἔτλαν
 χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἵεναι.
 ἄστοι δὲ (μνᾶμ') ἄμμι τόδε γέρας ὀμφαλῷ ἄμφι
 10 Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγόνων.

108.

Χαίρειτ' ἀριστῆες πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες
 κοῦροι Ἀθηναίων ἔξοχοι ἱπποσύνη, 1155
 οἳ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσαθ' ἤβην
 πλείστοις Ἑλλάνων ἀντία μαρνάμενοι.

Simonidis epigrammata collegerunt. — V. 1. Ἑλλάδι, lapis ΚΑΛΛΑΔΙ.
 ἀέξειν, l. ΑΕΞΙΝ. — V. 2. ἴμενοι, l. ΠΕΜΕΝΟΙ. — μοῖραν ἐδεξά-
 μεθα, l. ΛΟΙΡΑΝΕΔΕΞΑΜΘΟΑΜΕ. — V. 3. Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ
 scripsi, l. ΕΤΡΟΙΑΚΑΠΙΛΑΧΩ, Boeckh Εὐβοία ναυσικλόντῳ, Schneidewin
 partim ex Emperii conl. Εὐβοίας ἄλλῳ πάγῳ. — καλεῖται, l. ΚΑΛΑΕΙΤΕ.
 — V. 4. ἄγνᾶς, l. ΕΛΓΝΑΕ, id est Γαγνᾶς. — τοξοφόρου, l. ΤΟΞΟ-
 ΦΙΟΤ. — V. 5. ὄρει Μυκάλας, l. ΟΡΙΜΟΙΚΑΛΑΣ. — ἐμπροσθεν Σαλα-
 μῖνος, l. ΕΝΠΡΟΘΕΣΑΛΑΜΕΙΝΟC. — V. 6 vel a lapicida vel a
 Fourmontio omissum supplevit Boeckh. — V. 7. πεδίῳ, l. ΠΑΙΔΙΩ et
 deinde ΒΟΙΟCΤΩ. — V. 8. ἵεναι, l. ΙΕΝΕ. Conieci ἵεναι ἱππομάχους.
 — V. 9. ἄστοι δὲ μνᾶμ' ἄμμι scripsi, l. ΑCΤΟΙΔΕΑΜΜΙ, Hartung
 ἄστοι δ' ἄμμι τόδ' αὖ γέρας et deinde cum Boeckhio ὀμφ. ἄμφι πό-
 λης. Hecker τόδ' ἐν γέρας. — γέρας, in proecdosi scripsi κτέρας, quod
 etiam Ahrens coniecit; sed conf. Epigr. Atticum ap. Rangabé Antiq.
 Hell. I 25: Σῆμα τόδε Κύλων παῖδων ἐπέθηκε θανόντων Μνήμα φιλη-
 μούνης. — ὀμφαλῷ ἄμφι, l. ΟΜΦΑΔΩΑΑΦΙΙΙ. — V. 10. Νισαίων
 ἔπορον δαμοδόκων ἀγόνων scripsi (idque recepit Hartung, nisi quod
 ἀγόνων scripsit), l. ΝΕΙCΕΟΝΕCΤΟΡΟΝΑΜΟΔΟΚΩΝΓΑΟΡΩ. Boeckh
 conl. ἄστοι δ' ἄμμι πόρον γέρας ὀμφαλῷ ἄμφι πόλης Νικέων ἡμε-
 τέρων ἄλλοδαπῶν παρ' ὄρων, Schneidewin ἄστοι δ' ἄμμι τόδε γ. ὁ.
 ἄμφι πόλης Νισαίων ἔπορον λαοδόκων ἀγορᾶ.

Epigr. 108. Anth. Pal. VII 254: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τοὺς
 Ἀθηναίων προμάχους. Simonidi tribuitur etiam ap. Iriarte p. 94. —
 V. 2. P a pr. m. ἱπποσύνη. — V. 4. Ἑλλάνων, Schneidewin Ἑλλήνων.
 — μαρνάμενοι cod. P in m. (et Plan.), in textu μαχόμεναι. — Schnei-
 dewin praeeunte Opsopoeo Simonidi abiudicat epigramma, quod ad
 bellum Peloponnesium referendum esse censet. Sed ad bellum perti-
 1 net, quod circa Ol. 68, 3 Spartani eorumque socii Cleomene et De-
 marato ducibus, quorum auspicia etiam Boeoti et Chalcidenses secuti sunt,
 Atheniensibus intulerunt, quod bellum, ut suspicor, non iniuria πόλε-
 μος Πελοποννησιακός ab Atheniensibus dictum est, cf. Schol. Pind.
 Isthm. VI 34. In hoc bellum prorsus cadit quod hic legitur πλείστοις

109. [168.]

Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας ἀκροθίνια Φοῖβῳ ἄγοντας
ἐν πέλαγος, μία νύξ, εἰς τάφος ἐκτέρισεν.

110. [169.]

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ', ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λάϊνος ἐμβεβαῶς.

Ἑλλάνων κτλ. Equites, qui fortasse in pugna equestri prope Eleusinem ceciderunt, poterant hac ipsa urbe oriundi esse, ut καλλίχορος πατρὶς Eleusia, non Athenarum urbs sit. Eleusinium enim agrum Cleomenes nihil veritas loci sanctimoniam vastum fecit (Herod. VI 75. Pausan. III 4, 2), id quod Athenienses aegerrime tulerunt. Prope templum Cere-
ris erat fons Καλλίχορος, vid. Pausan. I 38, 6 ἐνθα πρῶτον Ἐλευσι-
νίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν καὶ ἦσαν ἐς θεὸν, adde Hom. h. in Cer.
271 et Callim. in Cer. Kaibel Opsopoeo et Schneidewino assensus est.

Epigr. 109. Anth. Pal. VII 270: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τοὺς
ἀπὸ σπαρτῆς ναυαγῆσαντας et rursus p. 310 post VII 650 non sine
mira lectionis varietate aliter inscriptum: corr. Σιμωνίδου. C εἰς
ναυηγούς τινες ἐν τυρρηνία ναυαγῆσαντας. — V. 1. Altero loco τοὺςδ'
ἀπὸ Τυρρηνῶν. Finsler zur gr. Anth. 91 hanc lectionem Cephalae
interpolationi adscribit, mihi secus videtur, nam P altero loco emen-
datas lectiones Φοῖβῳ ἄγοντας et ἐν σκάφος exhibet, atque si Apollini
Pythio, ut consentaneum est, donaria destinata fuerunt, Spartanos lega-
tos credideris itinere pedestri se Delphos contulisse, quamquam poterant
sinum Corinthiacum navi traicere. Si ἀπὸ Τυρρηνῶν probaveris, non
Tyrrheni dedicant primitias Apollini, sed manubiae de Tyrrhenis deo
offeruntur, nam ἀπὸ solenni more dici solet de manubiis, ut ep. 134
ταῦτ' ἀπὸ δασμενέων Μήδων ὅπλα. Aeschines adv. Ctesiph. 116: ἐπ-
εγράψαμεν τὸ προσῆκον ἐπίγραμμα. Ἀθηναῖοι ἀπὸ Μήδων καὶ Θηβαίων
ὅτε τάναντία τοῖς Ἑλλήσιν ἐμάχοντο, aliisque plurimis locis. Singularis
plane inscriptio galeae, quam Hiero Olympio Iovi dedicavit Tyrrhenis
prope Cumam devictis CIGr. I 16 τῷ Διὶ Τυρ(ρ)ῶν ἀπὸ Κόμας, ubi
ἀπὸ eodem modo dictum est, quo Simon. ep. 135 ἀνδρῶν γενεὰν Ἀσίας
ἀπὸ χώρας. Sin usitatam interpretationem verbis ἀπὸ Τυρρανῶν ad-
hibemus, patriam legatorum, quam epitaphium praetermittit, in pila
tumuli significatam esse necesse est, ac possis accipere de manubiis,
quas Hiero post victoriam ad Cumam continuo obtulit Apollini Pythio,
sicut regem tunc arma Tyrrhenorum Olympiam misisse constat. Simo-
nides, qui Hieronis hospitio tunc utebatur, epitaphium scripsisse cen-
sendus est; certe nihil causae est, cur carmen hoc Simonidi abiudi-
cemus: si v. 2 in memoriam revocat Callimachi et τῶν νεωτέρων epi-
grammata, quae uno disticho constant, tenendum est, hos sedulo Cei
poetae vestigia legere. — ἀκροθίνια, ἀκροθήνια cod. Pal. et Pl. —
Φοῖβῳ ἄγοντας, cod. P priore l. Φοῖβ' ἀγαγόντας. — V. 2. νύξ cod.
P priore l., altero cum Pl. νῆς. — εἰς τάφος, cod. P priore l. Plan.
ἐν σκάφος.

Epigr. 110. Anth. Pal. VII 344: corr. Σιμωνίδου. C εἰς λείοντά
τινα, ὃν ἐφρουρεῖ λίων μαρμάρινος. Θηρῶν . . . ἐμβεβαῶς (v. 1. 2).
— V. 2. φρουρῶ, fort. φρουρέω. — λάϊνος Meineke et M. Schmidt,
neque aliter legit lemmatis auctor, cod. P λαῖνω. — Huic disticho sub-

[ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.]

iunxerunt Huetius et Iacobs alterum distichon, quod legitur corr. manu scriptum in eadem codicis pagina post VII 350 cum hoc lemmate: *Καλλιμάχον· εἰς λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκηπε λίθινος*. Continuo se excipiunt haec disticha ap. Plan. et Iriart. 94 (ap. Plan. secundo disticho praemissum *ἄδηλον*); eundemque ordinem veteris Anthologii fuisse apparet. — V. 3. γε, Hartung τε scripsit. — οὔνομά τ', Plan. ὡς ὄνομα, ex coniectura manifesta. — Cancellis saepi alterum distichon, quod quamvis spectet praegressum, non tamen eiusdem est poetae. A Iacobsio, cui continuum carmen videbatur, iure Schneidewin discessit, quem alii secuti sunt. Prius distichon *Simonidi*, *Callimacho* alterum Meineke et O. Schneider attribuunt; prius distichon Schneidewin ad Leonidae tumulum rettulit coll. Herod. VII 225 ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκου νῦν ὁ λίθινος λέων ἔστηκεν ἐπὶ Λεωνίδῃ; sed huic monumento, quod videtur Herodoti demum saeculo excitatum esse, titulum subscriptum fuisse non est verisimile:*) itaque carmen Simonidi abrogandum et demonstrativis poematis foret adscribendum, quemadmodum Lollii Bassi Anth. VII 243 (ἦν δ' ἐσορῆς ἐπ' ἐμεῦ λοβόστρυχον εἰκόνα θηρός, ἔννεπε τοῦ ταγοῦ μνήμα Λεωνίδεω): sed eius generis speciem haudquaquam prae se fert. Neque debebant Meineke et Schneider alterum Callimacho vindicare, quod recte ap. Plan. *ἄδηλον* inscribitur, utrumque carmen ad *Leontem* aliquem referendum est, ut lemmata indicant: Leontis tumulo leonis signum inpositum simul nomen viri et fortitudinem insignem notabat; poeta quorsum spectaret monumentum significasse satis habuit, ratus aequales non ignoraturos, cui simulacrum illud dedicatum fuerit. Postea vero alius quis subscripsit alterum distichon, ut aenigma quod videbatur postgenitis expediret, quemadmodum alias quoque ab aliena manu epigrammatis additi sunt versiculi**), quos a Callimacho plane alienos esse apparet. Prioris epigrammatis paradosis incerta, nam videtur in vetere Anthologio tam Simonidis quam Callimachi nomen adscriptum fuisse, sed Simonidis nomen aliqua ex parte confirmat lemma proximi ep. Anth. VII 345 ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου, cuius auctorem Aeschrionem Samium esse testificatur Athenaeus; Simonidi non potuit attribui carmen in Philaenidem nisi errore, cui praegressum carmen ansam dedit. Carmen haud dubie antiquum; si Simonidis est, possis ad Leontem Troezenium referre, quem ad Sciathum Troezeniorum navi capta Persarum nautae mactaverunt, ut Herodotus auctor est VII 180: καὶ ἔπειτα τῶν ἐπιβατέων αὐτῆς τὸν καλλιστεύνοντα ἀγαγόντες ἐπὶ τῆς πρώρης τῆς νηὸς ἔσφαξαν διαδέξιον***) ποιούμενοι τὸν εἶλον τῶν Ἑλλήνων πρώτον καὶ κάλλιστον· τῷ δὲ σφαγιασθέντι τούτῳ οὔνομα

*) Pausanias certe III 8, 2 (adscripti locum ad ep. 138) nullum epigramma neque Simonidis neque alius poetae publico monumento in Leonidae honorem inscriptum novit.

**) Conf. Simon. ep. 128 et 129. Etiam in lapidibus antiquis passim eiusmodi additamenta deprehendimus, denique librarii idem ausi sunt, velut in vita Aristotelis novissima duo trimetri contumeliosi leguntur, quos describens librarius adiecit ἀναγράφητος οὗτοι στιχογράφος κτλ.

***) Haud scio an corrigendum sit ἔσφαξαν τῷ Διὶ δεξιὸν ποιούμενοι.

111. [170.]

1156

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἰππίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις·
 ἢ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων
 παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

112. [172.]

Μνήσομαι, οὐ γὰρ εἰκεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχενάτεω
 κεῖσθαι θανούσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν
 Ξανδίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
 σήμαινέ λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

ἦν Λέων· τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιο. Consentaneum est eius, qui primus in hoc bello pro Graeciae libertate animam redidit, non inhonoratam fuisse memoriam, ac fortasse extrema Herodoti verba, quae sunt ambigua, huc spectant. Constat omnino Graecos fortium virorum tumultis leonis signum imponere solitos esse*), cf. Antipatri ep. Anth. Pal. VII 426, ubi viator leonem in sepulcro conspiciens quaerit, quem servet, cui ille regerit υἱὸς Θεωδωροῦ Τελευτίας, ὃς μέγα πάντων φέρτερος ἦν, θηρῶν ὅσον ἐγὼ κέκριμαι· οὐχὶ μάταν ἔστακα, φέρω δ' ἔτι σύμβολον ἀλκᾶς ἀνέρος· ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι Λέων, quo loco non recte usus Iunghahn ap. Simon. v. 1 πάντων pro θνατῶν tentavit, sed θνατῶν ubi praecessit θηρῶν non plus offensionis habet, quam ep. ap. Kaibel 242: ἦ ρ' ἐτύμως τόδε σάμα λείοντε (δύ' ἐμφρουρεῦσιν), οἳ μὲν γὰρ θηρῶν φέρεται, οἳ δὲ βροτῶν (ita enim redintegro). Utrumque carmen ad clarum aliquod exemplar, Simonidis ut puto hoc epitaphium, conformatum est.

Epigr. 111. Thuc. VI 59: Ἰππόκλιν γοῦν τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Λιαντίδῃ τῷ παιδί θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχεδίκην Ἀθηναίως ὦν Λαμψακηνῶ ἔδωκεν (Ἰππίας), αἰσθανόμενος αὐτοῦς μέγα παρὰ βασιλεῖ Λαρεΐῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῃ ἐστὶν ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· Ἄνδρὸς κτλ. Simonidis esse docet Aristotel. Rhetor. 1, 9 qui v. 3 affert: Καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου· ἢ πατρός κτλ. Schol. ad h. l. ap. Cramer An. Par. I 267, 26: ἔνιοι ἔφασαν ὡς τῆς Ἐκάρβης ταῦτα· ἢ π. τε καὶ ἀ. οὔσα ἀδελφῶν τε τυράννων Δυσδαίμων γενόμεν πασῶν οὐκροτάτῃ, inepte ut nihil supra; sed fortasse aliquis, qui belli Troiani heroas epigrammatis ornavit, ad Hecubam transtulit, Δυσδαίμων πασῶν οὐκροτάτῃ γενόμεν substituens. V. 3 et 4 affert Isidor. Pelus. Ep. III 224: Ἀρχεδίκη, πατρός, ἀνδρὸς κτλ. — V. 2. Ἀρχεδίκη, Ἀ ἀρχεδίης. — κέκευθε, Κ κεύθει. — V. 3. τ' om. i. — V. 4. Ε νοῦν ἐασαστασθαλίην.

Epigr. 112. Anth. Pal. XIII 26: Σιμωνίδου ἐπιτ^υ τῷ Δ μετ^υ μείλ^υ Γ' μετ^υ (omnia ab eadem m.). — V. 4. τέρμ' ἔχων, Salmasius

*) Lysippi summi artificis leo vulneratus ut videtur ornabat tumulum Cyzicenorum, qui cum Arrhidaeus urbem obsidione premeret, fortiter dimicantes ceciderunt. Neque vero huc pertinet leo, qui etiam nunc in insula Ceo visitur, qui in promontorio, cui λέων nomen fuit, extat, de quo vid. Broendstedt Itiner. I p. 32.

113. [173.]

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὐτ' ἂν ἴδωμαι,
οἴκτειρώ σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

114. [64.]

1157

Ἡερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὄφελεν Ἴστρον

coniecit ξομ' ἔχων, recte improbante Buttmanno in Lexilogo I 113. Eodem modo principes τέλος ἔχειν, magistratus summus τελεστής, οἱ ἐν τέλει dicuntur.

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 511: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). C εἰς Μεγακλέα. Epigramma manifesto mutilatum; elegiae particulam esse censet Schneidewin, neque integrum est carmen, quamvis Kaibelio secus videatur, sed mihi detrimentum resarciri posse videtur, si ep. 114 quod et ipsum criticis imperfectum visum est, huic disticho subiiciatur. Cum in vetere Anthologio forte hoc poematum diremtum esset (librarius v. 2 addidit coronidem, quoniam v. 3 novi carminis exordium esse credidit*), has particulas diversis locis inseruit, qui Anthologiam Pal. adornavit, id quod aliis quoque locis animadvertimus. Sane plurima Simonidis epigrammata singulis vel binis vel ternis inclusa sunt distichis, sed hunc modulum excedunt, ut incertae auctoritatis carmina praetermittam, ep. 107 et 115, alterum decem, alterum duodecim versibus absolutum. Huius poematii versus octo eo minus offensionis habent, quod non fuit tumulto inscriptum, sed epistolium consolandi causa missum Calliae, cuius filius Megacles naufragio prope Geraneam interiit: adolescentis tumultum imaginarium in littore Scironio propter viam visitans poeta quoties ad mercatus conventusque Graecorum in Peloponnesum proficiscebatur, nunquam non hunc casum commiseratus est. Calliae et Megaculis nomina Atticam originem satis testantur. Fortasse post v. 2 aliquot versus intercepti, quam iacturam licet resarcire, si novissimum distichon, quod Alcaeī Messenii epigrammati VII 495 adhaerescit

Ἡιδέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάσῃ
πλείστα πολυκλύτου κήδεα ναυτιλῆς

praemiseris Simonidis ep. 1 quod continuo subsequitur VII 496 Ἡερίη Γεράνεια. Ascito enim hoc disticho iam nihil desideraveris, quandoquidem reliquiae epigrammatis Simonidei Σῆμα καταφθιμένοιο et Ἡερίη Γεράνεια arcta necessitudine vineta sunt. Vicissim distichon illud, si copulatur cum Alcaeī poemate, satis otiosum additamentum: atque paradosin vitio laborare etiam correctoris adnotatio indicio est, qui ad Alcaeī v. 3 adscripsit: ὅτι διηρημένον εὖρον τὸ ἐπίγραμμα τὸ στυγνὸς ἐπ' ἀρκτούρωι (v. 1) καὶ τὸ οὐ στίχεις παρὰ τύμβον ὁδοιπόρε (v. 3): fuit igitur in antiquo exemplo perperam dist. 1 a dist. 2 diremtum, cum potius dist. 3, quod Simonidi vindicaverim, sit segregandum. — V. 1. Μεγακλέος, cod. P μέγα κλέος. — V. 2. οἴκτειρώ, Kaibel οἴκτιρω.

Epigr. 114. Anth. Pal. VII 496: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τινὰ ναηγὸν ἐν γερανείᾳ καὶ ταῖς σκιρονίαι πέτραις ναυαγήσαντα. — V. 1.

*) Accidit hoc in cod. Pal. cum alias, tum in Callimachi carmine VII 272, ubi Planudes germanam paradosin tuetur.

τῆλε καὶ ἐς Σκυνθέων μακρὸν ὄρᾱν Τάναϊν,
 μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης 1158
 ἄγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα·
 5 νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
 ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

ᾧφειεν, Salmasius ᾧφειες, quod non debebant editores sequi. — Ἰστρον, cod. P supra Ἰστρον. — V. 2. ἐς scripsi, cod. ἐκ, Heringa ἐν praeoptavit; ὄρᾱν ἐς Ἰστρον, ἐς Τάναϊν quemadmodum βλέπειν πρὸς ἑω alia dicuntur, μακρὸν adverbiascit. — V. 3. μηδὲ, cod. P μὴ δέ. — V. 4. ἄγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα emendavi cod. P scripturam ἄγνέα νειφομένης ἀμφὶ μὲ θουριάδος (o in ras.). Poeta et Geraneam montem et finitimum mare Scironium cum rupe Moluride devovet, qui tractus naufragiis erat infamis. Ναίειν ad Homeri exemplum νήσαν, αἱ ναίουσι πέτρην ἁλὸς i. e. κεῖνται, quod etiam tragici secuti sunt, Simonides dixit, sicut ἄγέα i. e. ἐναγῇ ad modum Hipponactis fr. 11 ὥς οἱ μὲν ἄγῃ Βουπάλλῳ κατηρώντο, ubi de prosodia et significatione vocis verba feci. Moluris rupes (de qua post Hemsterhusium dixerunt O. Müller Dorier II 432 et E. Curtius Peloponnes I 26), unde Ino se in mare praecipitavisse ferebatur, et vicinae cautes Scironis flagitiis insignes, scelestae pariter habebantur, quoniam nautis erant formidolosae: neque meae emendationi qui videtur adversari Pausanias I 49, 8 audiendus: τὴν μὲν δὴ Μολουρίδα πέτρην Λευκοθέας καὶ Παλαίμονος ἱερὰν ἤγγητο· τὰς δὲ μετὰ ταύτην νομίζουσιν ἐναγῆς, ὅτι Σκίρων παροικῶν σφίσι, ὁπόσοις τῶν ξένων ἐπετύγγανεν, ἤφιει σφᾶς ἐς τὴν θάλασσαν: nam ut solet ad fabulas magis pervagatas, quam ad rerum naturam animum advertit. Cum neque rupes ista, neque mare vicinum *nivale* dici poterit, correxi μαινομένης: saevit enim mare vehementissime prope illam rupem. Vulgo corrigunt ἄγνέα νειφομένης (Iacobs νειφομένης) ἀμφὶ Μολουριάδος (Hartung Μολουριάδας), Salmasius ἄγνέα proposuit, at convalles montis Geraneae, non scopuli alicuius poterant memorari, verissime autem Hemsterhuys Μολουριάδος nomen investigavit: sed ναίειν ἀμφὶ ἄγνέα de mari praesertim dictum non video quo pacto defendi possit. — V. 5. 6 iniuria Hecker reprehendit, pluralem τάφοι vice singularis fungi ratus. Mare hauserat navem cum nautis, itaque in littore non tantum eius, cuius mortem poeta aegre fert, sed etiam reliquorum tumuli honorarii erant. — Iam si tribus his distichis praemiseris distichon ep. 113, id quod supra commendavi, integrum recuperabimus epigramma, non indignum opinor Ceo poeta: quod si dispar aliquantum carminis species suspiciosos criticos offendat, meminerint hanc esse Simonidis laudem praecipuam, quod argumentorum diversitati convenienter semper habitum filumque orationis variare solet. Antiquum autem carmen esse testificatur Callimachus ep. 19 (v. infra) per omnia imitatus hoc exemplum, et rursus ep. 20, 3 respexit: γὰρ μὲν ἐν ἐγγῇ νεκρὸς, ἐγὼ δ' ἄλλως οὖνομα τύμβος ἔχων κηρύσσω κτλ. Rursus Callimachum Leonidas Tarentinus Anth. VII 273 crassa ille quidem Minerva imitatur. — Paucis denique perstringam criticorum sententias. Quod nomen defuncti non commemoratum est, Val. Franke et Schneidewin elegiae fragmentum esse censent; Hecker I 218 seq. (cf. praeterea II 220) v. 5 et 6 subditicios censet et in eorum locum substituit Callimachi epigramma Anth. VII 271 (quod supra dixi ad Simonidis exemplum compositum esse), ut iam totum hoc carmen Callimachi sit:

115. [61.]

1156

Φῆ τότε Τιμόμαχος, πατὴρ περὶ χειρας ἔχοντας,
 ἥνικ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
 ὦ Τιμνοορίδῃ, παιδὸς φίλου οὐποτε λήξεις
 οὔτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

116. [63.]

1157

Ῥστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλῃν ποτὶ μητέρα Γοργῶ

Ἡερὶ Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὄφελος Ἴστρον
 τῆλε καὶ ἐν Σκυθῶν μακρὸν ὄρᾳν Τάναϊν,
 μηδὲ πέλας ναλεῖν Σκυριωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
 ἄγνεα νειφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος·
 ὄφελος μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἑστένομεν.
 νῦν δ' ὁ μὲν ἐν ἀλλ' ἐστὶ φέρεται νέκυσ, ἀντὶ δ' ἐκείνου
 οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Hartung post v. 4 intercidisse putat distichon, quo nomen defuncti sit commemoratum, hunc fere in modum: οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς (τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνα) ἑστένομεν: nam ad huius epigrammatis exemplum conditum esse exile poematum, quod Callimachi nomine feratur.

Epigr. 115. Anth. Pal. VII 513: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου): C εἰς πρόμαχον νῖδον. Corr. τιμόνορος in rasura. cf. Iriarte 96. — V. 1. τότε Val. Franke, vulgo ποτε. — Τιμόμαχος scripsi propter paternum nomen Τιμνοορίδης, siquidem patrum et filiorum nomina praesertim apud Athenienses frequenter ab eiusdem vocabuli stirpe repetuntur, antea auctore Heckero dedi Πρωτόμαχος, cod. P πρόμαχος, Plan. Τίμαχος. Lennep coniecit φῆ ποτε παῖς Πρόμαχος. — περὶ, Hermann coni. χειρὶ. — V. 2. ἀφ', Plan. edd. ἀμφ'. — V. 3. λήξεις scripsi, atque ita etiam Hecker, vulgo λήσῃ, Schmidt δ' ἡεῖς οὔτ' ἀρετὴν προθέοντ(α). — Simonidis germanum sit poematum an subditiuum, quoniam proximi epigrammatis haud dispar est habitus, inquiram infra ep. 116.

Epigr. 116. Anth. Pal. VII 647: corr. Σιμωνίδου, οἱ δὲ Σιμίον, εἰς γοργῶ τινὰ κόρην τελευτ. Ap. Planud. Samii est. Simmiae nomen ut praefendum videatur (id quod Brunckio iam placuit et Meinekio) non tam suadet id, quod Simmias Rhodius peculiare carmen, cui Γοργῶ fuit nomen, scripsit (ad hoc carmen auctore Brunckio hos versus retulit Rohde der griechische Roman p. 81), sed magis quod epigrammata huic in Anthologia vicina Simmiam vel alium quem τῶν νεωτέρων auctorem commendant. Accedit, quod hoc epigramma (nam est epigramma, neque vero elegiae pars, ut Schneidewin censet) tum demum satis intelligi potest, si statuamus in monumento sepulcrali filiae matri valedicentis imaginem insculptam fuisse, cuiusmodi anaglypha an iam antiquior Graecorum ars noverit, valde dubito. Nec dispar conditio ep. 115, quo fit ut Anthologiae testimonium de utroque elogio suspectum sit de vitio; et assensus est praeter Kaibelium Iunghahn, sed ne parum cavisse viderer, nolui censoria virgula notare. Huic quidem epigrammati 116 simillimum Anytae carmen, quod in Anthol. antecedit (VII 646): Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλοῦσα εἶπ' Ἐρατώ, χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα· ὦ πάτερ, οὔτοι ἐτ' εἰμί· μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει ἤδη ἀποφθιμένης κνάνεος θάνατος, ubi scribendum videtur

δακρυόεσσα, δέξης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὐθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λῶνι μοῖρα
ἄλλην, σὺ πολιῷ γήραϊ καδεμόνα.

117. [62.]

Αἰαί, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχᾷσι μεγάλεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ παρ νεότητι μένειν·
ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἦϊθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

118. [174.]

1158

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἐταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

119. [175.]

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκικεν θανάτου

οἷτοι ἔτ' εἰμὶ, τάλαιν'· ἐμὸν κτλ. — V. 1. δὴ om. cod. P. — ποτὶ Pl. et P, non ποτὲ. — V. 2. ἐφαπτομένα, Iacobs ἐφαπτομένη. — V. 3. λῶνι, P a m. pr. λῶιον. — μοῖρα, Schneidewin μοῖρη. — V. 4. καδε-
μόνα nonnullae edd. Plan., καδεμόναν aliae, καδομένην cod. P; qui
doricas formas repudiaverunt, eos κηδεμόνα scribere oportebat.

Epigr. 117. Anth. Pal. VII 515: corr. Σιμωνίδου· C εἰς τίμαρχον
νεῶ, ἐν νόσῳ τελευτήσαντα, cf. Iriarte 96. — V. 1. Αἰαί, vulgo αἰ αἰ.
— V. 2. ἐρατῇ Iacobs, ἐρατῇ Plan., ἀρετῇ cod. Pal. — V. 3. ἦ καὶ
Plan. P, non ἦ καὶ. — ἄμερσας, P a m. pr. ἀμέρσας. — V. 4. κουρι-
δίην, Plan. κουριδίαν. Ne quis cavilletur, moneo interiectione αἰαῖ
etiam Theognidem 1341 usum esse, item Mnasilcam (Anth. P. VII 488
et 491), quem praeter ceteros Simonidis vestigia legisse constat. Kai-
bel contortum dicendi genus reprehendit, atque addit ex hoc expres-
sum esse noviciū ep. (Ep. Gr. 613), quod plane alienum. Ceterum
Val. Eranke hoc epigramma pariter atque ep. 115 reliquias elegiae
esse coniecit, ita ut ep. 117 fuerit exordium, deinde subsecutum sit
compluribus distichis interiectis, quae omissa sint, ep. 115. Vicissim
Hecker II 47 negat Simonidem aut quemquam veterum poetarum ante
Parthenium lugubre carmen in hominem privatum elegiaco numero
adstrinxisse.

Epigr. 118. Anth. Pal. VII 509: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου).
C εἰς Θεόγνιν τὸν Σινωπέα. — V. 1. Σινωπέος cod., vulgo Σινωπέως.

Epigr. 119. Anth. Pal. VII 510: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου).
C εἰς Κλείσθενην ναηγὸν Χίον. — V. 1. σῶμα Plan. et Iriarte 95, σῆμα

πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἶκαδε νόστου
ἤμπλακες, οὐδ' ἔκευ Κέων πάλιν ἀμφιφύτην.

120. [176.]

1159

Αἰδῶς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόγῳ· πατὴρ δὲ κλεοννόν
Διφίλου αἰχμητῆς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

cod. Pal. — V. 2. μοῖρ', Plan. κήρ. — V. 3. οἶκαδε, οἶκα (δε) corrector in ras. — V. 4. Κέων πάλιν (sive Κέω πάλιν malis) scripsi, cod. P Χίον ἐπ', Plan. Χίον ἐς, quod lemma quoque testatur. Coalescentes vocales qui non tulerit, potuit Κῶν scribere, sed si hoc epitaphium Simonides composuit, probabile est, poetam suis popularibus gratificatum esse, ac perpetuo permutantur Κεῖος et Χίος. Permolle carmen videtur Iunghahnio, Kaibel iudicium cohibet, sed insolenter productam vocalem Χίον ἐς ἀμφιφύτην noviciū poetam prodere dicit, adhibens geminum exemplum attici epitaphii Ep. Gr. 88 Χίος ἀγαλλομένη Συμμάχῳ ἐστὶ πατρίς, ut traditam scripturam tueatur. Froehlich Κεῖον vel Κῆον h. e. Κέων, quae formae prorsus carent auctoritate, Schneidewin οὐδ' ἔκευ ἐς Χίον, Hartung οὐδὲ Χίον νεῖσω, ego olim οὐδ' ἔκευ πατρίδ' ἐς scripsi, Χίαν ἐς ἀμφιφύτην non ausus restituere propter correptae clausulae insolentiam, quamquam Χία pro Χίος et talia vulgi ut videtur consuetudine dici solebat; hinc seniores frequentant, velut Theocr. XV 126 τὰν Σαμῖαν, apud Plutarch. vit. Arati c. 12 omnino scribendum τῆς Ἀνδρίας i. e. Ἀνδρον, ubi vulgo Ἀδρίας legitur, ad eundem modum Athen. V 209 C: περὶ Λεύκολλαν τῆς Κῶας scripsit, quamquam Κυπρίας potius scribere debebat, ut vidit Casaubonus. Philo in Flacc. 541: τὰς ἐξῆς νῆσους τὴν Ἑλένην, τὴν Κίαν (scr. Κεῖαν), τὴν Κύθον. Neque aliter Latini scriptores, velut Plautus Merc. 647 *Lesbia*, ap. Cic. Arat. v. 422 *Chia* restituendum in locum *Chius*, Varr. de re rust. II praef. *ex insula Coa et Chia* (quemadmodum idem I 54 in *Sybaritano*, in *Olynthia* scripsit), Virg., Georg. I 14 *Cea*, item Valer. Max. II 6, 8 in *insula Cea*. — ἐς Plan., cod. P ἐπαμφιφύτην, sed ἐπα in rasura.

Epigr. 120. Anth. Pal. VII 514: corr. Σιμωνίδου· C εἰς Κλεόδημον ἐπὶ θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ κλέεντον διφίλου υἱόν. — V. 1. αἰδῶς cod., non αἰδῶς. Hartung Ἀιδης. — Κλεόδημος, Reiske Κλεόδαμος. — V. 3. κλεοννόν. cod. κλέεντον. Reiske κλεεινόν. — V. 4. ἔθηκ'. Hartung ἐκίχ'. — Antiquum epigramma, quod iniuria Kaibel non satis dilucidum esse censet, sed rectene an secus Simonidis nomine feratur, non ausim diiudicare. Si probabile est poetam Hieronis hospitio usum usque ad diem supremum Syracusis commoratum esse, neque ad Eionem urbem a Cimone expugnatam licet epigramma referre, neque ad primam expeditionem Atheniensium in illas regiones et ad cladem, qua afflicti sunt, ut dicit schol. Aeschin. de f. l. 31 ἐπὶ Φαιδωνίῳ h. e. Ol. 76, 1 vel rectius ἐπὶ Λεσγίῳ, hoc est Ol. 77, 4 cf. Krüger Hist. Strd. I 149. At prorsus ignoramus, quo tempore quove loco res gestae sint, quas epitaphium perstringit: fluvius Θείαρος nusquam praeterea comparet, nam certum est alium esse Τεῖαρον, quem Herodotus et Plinius memorant, magno satis intervallo a Strymone diremtum: nomen fortasse idem est, ut solent nomina topica iterari ac variari per eundem tractum. Kaibel, si recte memini, carmen subditivum censet.

121. [177.]

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
 Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδε ποθεῖ.

122. [178.]

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὖ τῷ
 χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

— 123. [179.]

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθεν·

Epigr. 121. Anth. Pal. VII 302: corr. Σιμωνίδου· C εἰς Νικόδικον. — V. 1. αὐτοῦ cod., αὐτοῦ Plan. — V. 2. ποθεῖ Schneidewin praeunte Brunckio, cf. epigr. in eos, qui ad Potidaeam occubuerunt *ἄνδρας μὲν πόλις ἦδε ποθεῖ καὶ δῆμος Ἐρεχθίδας*. πόλη cod. Pal. a m. pr., πολλή a m. sec., κλάει Plan., Πόλαι Iacobs. Quamvis dubitanter ποθεῖ recepi, nam offendit φίλων desiderium, quod cum v. 1 non satis convenit, aptissimum foret Νικόδικον δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις, cf. Tyr. 12, 28; quare antea conieci Νικοδίκιον (hoc etiam Salmasius) δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδ' ἐχάρη. ut sit epigramma ad Paegniam referendum; et ad eundem modum Hartung scripsit ἦδεθ' ὅλη, aliter Heimsoeth Νικόδικον . . . ἦγεν ὅλη. — Hoc epigramma aliquis abrogaverit Simonidi, quia quod praecedit in Anth. VII 301 (Simon. ep. 95) ab hoc poeta alienum, at incertum hoc indicium, quandoquidem ep. 301 postea videtur insertum esse, ac proximum Anth. VII 300 (Simon. ep. 123) quamvis adpungendum existimem certe Simonidis nomine antiquitas fuit propagatum.

Epigr. 122. Anth. Pal. X 105: ab eadem m. Σιμωνίδου. ap. Plan. est ἄδελον. — V. 1. θάνον, Meineke θάνεν, irritus opinor. — αὖ τῷ Meineke, legebatur αὐτῷ, quae medela etiam alibi est adhibenda, velut ap. Homerum Od. θ 582 οἷ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν, ubi omnino αὖ τῶν restituendum. — V. 2 credat aliquis Horatio observatum esse Art. Poet. 62 *debemur morti nos nostraque*, qui Simonidis carmina frequenter versaverat, sed decretum hoc pervagatum, tragici inprimis frequentant, velut Eurip. Alcest. 433 ὥς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται, unde et parodia lusit Aristophanes Polyidi fr. 1 et interpolatione se insinuat in Soph. Electram 1473, ut olim docui, et iteratur in titulis sepulcrorum recentibus, velut CIGr. III add. 3857m de Plutone φ' χωρὶς μακάρων πάντες ὀφειλόμεθα.

Epigr. 123. Anth. Pal. VII 300: corr. Σιμωνίδου· C εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Non dubitavi hoc epigramma obelo configere: neque enim credere par est, Simonidem, qui in melico carmine fr. 57 plane ostenderit, quam fragilia sint monumenta et Cleobulum, cui secus visum, graviter reprehenderit (μωροῦ φωτὸς ἄδε βουλά), in epigrammate lapidem tumulo impositum non interitum (μνήμα ἄθάναντον) edixisse, quae adversa fronte inter se pugnant; sane variant iudicia hominum, diesque multa docet, sed vel adolescens poeta non adeo rerum humanarum imperitus erat, ut quemadmodum rhetor ineptus antitheta captans hac vaniloqua oratione sit usus. Qui post secuti sunt, ab hoc inani verborum sonitu haud abhorrent, velut est in Attico titulo CIGr. I 747 εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν . . . μνημοσύνην θνή-

γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν·
 μνήμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν 1160
 ἀθάνατον θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

— 124 A. [180.]

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρός
 χερνήτεω μικρὸς τύμβος, ἔμοι δ' ἱκανός.

124 B. [180.]

Οὐκ ἐλιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφικτον
 Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

τοῦ σώματος ἀθάνατον, item in novicio III 3857 m ἀέναον τόδε σῆμα
 πατὴρ εἶδρυνε θυγατρί, ἀθανάτην τειμήν, adde Kaibel Epigr. 250 ὑπὸ
 στάλα κρύπτεται ἀενάω, aliquanto modestius est ibidem 325 αἰδίου
 μνήμης τύμβον ἐπα(γλαῖσαν, ita enim videtur instaurandum) et 830
 στήσεν ἄγαλμα τόδε, μνήμην ἀθάνατον σώζων πατρός. Neque vero de-
 bebat Kaibel in Pericleae aetatis monumento, quod signabat reliquias
 eorum, qui in Potidaeae obsidione occubuerunt, 21 scribere ἀθανάτομ
 με (θ)α(νοῦσιν ἔθηκεν σῆμα πολῖται), ubi priores prudentius ἀθάνατον
 κλέος commendaverunt, sed satius est supplendi periculo abstinere. —

V. 1 cod. Pal. pr. ἡασιγητε, corr. supra τε partim in ras. scripsit την,
 idem in m. γρ. κασίγνητόν τε κεκευθε, κασιγνήτην τε Plan. — κέκευθε
 cod. Pal. in marg., vulgo κεκευθει. — V. 3. Μεγάριστος Grotius, cod.
 μέγ' ἄριστος, Plan. μέγ' ἄριστον. — V. 4. χαριζόμενος Pal. cod. supra,
 χαριζόμενον in textu.

Epigr. 124 A et B. Anth. Pal. VII 507: C *Εἰς γόργιππον ἐπιτύμ-
 βιον* corr. *Σιμωνίδου*. Planudes, qui prius tantum distichon ex-
 hibet, *Alexandro* tribuit. Manifestum est duo epigrammata coaluisse,
 itaque separavi, nam lemmatis nulla est fides. Et prius quidem disti-
 chon adpuxi, novicii poetae esse arguit Croesi mentio, id quod vere
 lungbahn monuit, nam compellatio *ἄνθρωπε* a Simonidis more non ab-
 horret, cf. fr. 60, quod fortasse ex epigrammate aliquo petitum. Possis
 Leonideae attribuere, cuius praecedit poemation, Alexandri Aetoli non
 esse arguit dialectus. Ep. 124 A imperfectum, si Leonidae est, com-
 plures versus interceptos esse veri simile. Ep. 124 B integrum esse ar-
 bitror: multi non solum antiquorum, sed etiam recentiorum, velut Calli-
 machus, haud raro disticho defunguntur. Cum lemma olim praemis-
 sum desideretur, Simonidei nominis auctoritas levis vel nulla est,
 praesertim cum epigramma, quod in Anth. VII 508 subsequitur, a m. s.
Σιμωνίδου sit inscriptum, quod Diogenes Laertius Empedocli vindicat,
 sed neutrius esse certum est: nihilominus arbitror ep. 508 antiquitas
Σιμωνίδου, non *Ἐμπεδοκλέους* *) inscriptum fuisse; quae deinceps legun-
 tur 509—16 τοῦ αὐτοῦ inscripta maximam partem germana sunt Simo-

*) Vel insignis lectionis varietas testatur aliunde, non ex Diogene
 esse depromptum ep. 508 in Pausaniam medicum, cuius auctor cum
 ignoraretur, alii Empedocli, alii Simonidi attribuerunt, quoniam non
 suppetebant nomina aliorum poetarum, qui illo saeculo in Sicilia vixerant.

125. [209.]

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται
 νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπεικλείσας,
 Ὀλυμπία δ' ἴς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
 δύο δ' ἐν Ἴσθμῳ, πεντεκαίδεκα ἐν Νεμέῃ,
 τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστι ἀριθμῆσαι.

nidis carmina. — Ep. 124 A. V. 1. λεύσεις, cod. P λεύσεις. — V. 2. vulgo post *χερνήτω* interpungitur. — Epigr. 124 B. V. 1. ἐπιδῶν, cod.

P ἐπιδῶν. — κατέβην, in Pal. fuit κατέβη, postea ᾤ additum. — V. 2. θάλαμον, cod. P. θάλαμος.

Epigr. 125. Anth. Pal. XIII 14: ab eadem m. *Σιμωνίδου, ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρῳ καὶ δύο τριμετροῖς εἴτα ἑξάμετρον*. — V. 1. Pal. δάνδης σταδιοδρόμος, posterius fortasse non reiiciendum. Dandes cum Ol. 77 vicerit stadio, si Simonidis hoc est epigramma, haud ita multo post diem supremum obiisse censendus est. Benndorf p. 15, ut solet fumum ex luce dare, censet Ἀργεῖος Λάδας scribendum, ut opinor etiam ceteris locis, ubi hoc cursoris nomen legitur, penitus oblitteraturus, quoniam ei fidem excedere videtur, duos eisdem temporibus celeberrimos cursores fuisse, utrumque Argivum. Atqui Ladam maiorem, cuius patria ignoratur, Argivum fuisse vana est Benndorfii suspicio, iisdem temporibus Ladam hunc et Dandem vixisse confidenter edixit; sed de Ladae maioris aetate nihil est proditum, nisi quod Myro eius simulacrum fecit; hinc colligas artificis aequalem fere fuisse, qui cum Ageladae discipulus, aequalis Phidiae fuerit, fere ab Ol. 80 usque ad Ol. 90 floruisse censendus est. De Lada, si recte memini, disseruit H. Iacobi in commentatione gymn. Posnaniensis, quae non ad manus est. — V. 3 Ὀλυμπία Schaefer, vulgo Ὀλύμπια. Cum de una tantum Olympica victoria constet, conieci aliquando Ὀλυμπιάδης, ut haec dorica forma (Bekk. An. III 1303) non tantum Ὀλυμπίαζε sed etiam Ὀλυμπία significaverit, neque tamen quidquam mutandum, nam poterat Dandes, qui Ol. 77 stadio victor renuntiatus est, praeterea dolicho vel diaulo Olympiae vicisse. — V. 4. Ἴσθμῳ scripsi, idem placuit Meinekio, offendit enim insolens tradita scriptura ἐν Ἴσθμοῖ (cod. P ἐν ἰσθμοί), nam quod apud Platonem in Gorgia 472 legitur ἐν Πυθοῖ, ibi scite Boeckh Oecon. II 764 ἐν Πυθίῳ correxit, non recte Cobet Πυθοῖ scripsit, qui non debebat (Lect. Nov. 321) ἐν Ἴσθμῳ alia id genus ubique tollere conari; atqui Pindarus dixit Ol. VII 81: κλεινὰ τ' ἐν Ἴσθμῳ, Isthm. V 15: ἐν Ἴσθμῳ, item ἐν Πυθῶνι Ol. II 39. Nem. XI 23. — Νεμέῃ, cod. Pal. νεμαία, Schaefer coni. πεντεκαίδεκα Νεμέῃ, Schneidewin ἐκ Νεμέας, Schmidt πέντ' ἐκαίνντ' ἐν Ν., ego πεντάκις ἐν Νεμέῃ (vel πεντάκι δ') ut verus sit iambelegus, quem ascivit poeta, quoniam Νεμέας nomen posteriori colo trimetri non convenit, solemnem autem ordinem ludorum deserere poeta religiosus noluit. Ad eundem modum in Attico epitaphio Kaibel 51 heroo subiicitur Ἀρχεστράτην ἀνδρὶ ποθεινοτάτην. — V. 5. ἀριθμῆσαι, Simonides fort. ἀμφοτέρῃς scripsit, quod etiam Nauck coniecit, numero commodiore; cf. fr. 228, quamquam non utendum est hoc testimonio ad Simonidis nomen huic elogio praemisum tuendum, nam alium spectat locum; sed Simonideae artis haud expertus est hic titulus. — Post h. v. inter-

126. [181.]

1161

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

* * * * *

127. [182.]

Κρῆς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κείμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθὼν, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίαν.

128. [184.]

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιτο βίου.

— 129. [183.]

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

ceptum esse pentametrum statuit Hecker II 91, comparans Crinagorae epigr. Anth. IX 239.

Epigr. 126. Anth. Pal. VII 177: corr. Σιμωνίδου. — Σπίνθηρι Iacobs, cod. P σπινθῆρι. — ἐπέθηκε, P θηκε, sed corr. ἐπέ supra in rasura addidit. Versum deesse significavi, desideramus enim patris nomen, quod etiam in antiquis epitaphiis, quae uno versu absolvuntur, comparet, velut Kaibel 5 *Λυσία ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκεν*, vel 14 *Λινέα τόδε σῆμα Τιμοκλῆς ἐπέθηκε*, ubi temere Kaibel dicit me assensum esse iis, qui haec in hexametrum redigunt: plane enim dixi duo cola esse logaoedica. Sed liberorum nomina passim reticentur, velut Kaibel 9 et Simon. ep. 123, 1; sed Kaibel 12 legendum (*Ἐνθάδε σῆμα κασιγνήτω*) Ξενόφρα(ντος . . . Εὐδόξω κατέθηκεν. Neque vero existimandum, quoniam Σπίνθηρ servile fere videtur nomen fuisse, patris nomen consulto esse omissum. Epigramma, si disticho continebatur, haud dubie antiquum; sed de Simonide sit fides penes auctorem.

Epigr. 127. Cod. Pal. ap. Iacobs. Not. Crit. Anth. Pal. VII 254: corr. *Ἐπὶ Βρόταχον. Σιμωνίδου.* et in fine τοῦτο δισσῶς κείται. Formas βρόταχος et βράταχος testantur Et. M. 214, 43 et Hesychius, in Batrachom. 294 scribendum ὃς ὅα τότε βρατάχοισιν ἀρωγούς εὐθὺς ἔπεμψεν. — V. 2. ἐμπορίαν Schneidewin, cod. ἐμπορίην.

Epigr. 128. Anthol. Pal. VII 516: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). C *εἰς τινὰ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρεθέντα.* Legitur etiam in lemmate ad VII 77 (vid. epigr. 129). — V. 2. βίου cod. P, sed altero loco βίον^{ov}. — Dicetur de hoc epitaphio ad ep. 129.

Epigr. 129. Anth. Pal. VII 77: A *Εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου.* ibidem haec in marg. corr. adscripsit: *Σιμωνίδης εὐρὼν νεκρὸν ἐν νήσῳ τιῇ θάψας ἐπεγράψεν· οἱ μὲν ἐμὲ κτλ.* (Epigr. 128). *ὁ ταφείς νεκρὸς ἐπιφανείς τῷ Σιμωνίδῃ ἐκόλυσε πλεῖν· διὸ τῶν συμπλεόντων μὴ πεισθέντων, αὐτὸς μέγας σώζεται, καὶ ἐπιγράφει τόδε τὸ ἐλεγείον τῷ τάφῳ· οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο κτλ.* Legitur etiam ap. Sch. Aristid.

III 533 Dind. sive Frommel 200 (Aristid. Panath. II 215, quem locum schol. interpretatur, nihil ad rem pertinet) et ap. Tzetz. Chil. I 632 (qui cum dicit *τῇ στήλῃ παρενέγραψε*, simul prius epigramma respicit). — V. 1. τοῦ om. sch. Ar. — *Κελοιο* Anthol., ceteri *Κελου* (*Κίου*). — *Σιμωνίδεω*, Anth. *Σιμωνίδου*. — V. 2. *τεθνηώς*, Anth. *τεθνηώς*, in marg. *τεθνεώς* (sic Tzetz. et unus cod. sch. Ar.). — *ζῶντι παρέσχε*, *ζῶντι ἀπέδωκε* Anth. quam lectionem commendat sermonis proprietas, atque hanc elisionem ne elegiaci quidem poetae plane fugiunt, cf. quae ad Anacr. fr. 17 adnotavi. — Ep. 128 et 129 quae arctissima necessitudine coniuncta sunt, in Anthologia perperam diremta leguntur, quemadmodum etiam in aliis Cei poetae carminibus peccat, qui hanc syllogem adornavit. Praeter lemma Anth., schol. Arist., Tzetz. etiam alii fide digni auctores hanc memoriam tradiderunt, Cicero de divin. I 25 Simonidis somnium creberrime a Stoicis commemoratum esse testatur, et iterum II 65, Valer. Max. I 7 ext. 3 graeco usus auctore, qui etiam epitaphii mentionem fecit: *memor beneficii elegantissimo carmine aeternitati consecravit, melius illi et diuturnius in animis hominum sepulcrum constituens, quam in desertis et ignotis harenis struxerat*, Libanius T. IV 1101 ed. Reiske, item epigrammatis mentionem faciens:*) qui quidem cum dicit prope Tarentum Simonidem sepelivisse hominem mortuum, in quem forte inciderat, et postridie voluisse pergere in Siciliam, sed somnio monitum iter distulisse atque ita grave discrimen evitasse, testificatur hoc accidisse, cum poeta ad Hieronem Syracusas profecturus erat. Nihil in his inest, quod fide indignum esse videatur. At lungbahn homo ab omni superstitione alienus totum hoc commentitium esse censet, fidem enim excedere, hominem bis ex media morte esse ereptum, et cum Quintilianus famam de Tyndaridarum auxilio in aedium Crannoniarum ruina narrans miratus esset, quod poeta ipse huius rei nusquam meminisset, profecto non taciturus de tanta sua gloria**), lungbahn, ut suam causam obtineret, importunum poetae testimonium amovendum esse intellexit, itaque utrumque epigramma censoria virgula notat, recentissima esse dictitans carmina. Ut ep. 128 in suspicionem vocaret, commentus est, pugnare verba *οἱ μὲν ἐμὲ νεκρὰ παρέσχε* cum Ciceronis verbis *cum ignotum quendam proiectum mortuum vidisset* (Valerius *inhumatum corpus iacens*, Libanius *νεκρὸν ἀταφὸς ἐκεῖθεν ἐρεμμένον*), quae significant istum naufragio interemtum esse; quod vanum esse commentum religiosa interpretatio verborum evincit, quae de quolibet mortis genere commode dicuntur, neque hos auctores, qui noverant Simonideum carmen, credibile est quidquam scripsisse quod huic carmini adversetur. Nam ipsum carmen (germanumne sit an subditicium, in medio relinquo) eius rei testimonio est, neque vero fama tralaticia carmini fingendo ansam dedit. Aptissimum sane argumentum epigrammatographis insignis poetae nobilissimi pietas erga mortuum ignotum, quod meritum continuo remunerantes dii iterum ex mortis discrimine eripuerunt Simonidem, sed si quis animum huc appulisset, continuo carmine eius rei memoriam esset persecutus***):

*) Non pertinet huc quod levissimus auctor Phaedrus fab. IV 22 solus testatur, Simonidem ex Asia domum redeuntem naufragium fecisse, quo respicit etiam IV 25 poetam ex aedium ruina salvum evasisse narrans.

**) Quintilianus, qui famam de Simonidis somnio haud dubie novit, quamvis tacitus significat poetam huius rei meminisse, id quod lungbahnium non animadvertisse miror.

***) Non ausi sunt demonstrativi generis cultores hoc argumentum debarbare, sed certatim anonymi Anth. P. VII 310. 356. 357. 358. 359.

130. [185.]

Ἡ σεῦ καὶ φθιμένως λεύκ' ὅστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
 ἴσκω ἔτι τρομέειν θήρας, ἄγρωσσα Λυκάς·
 τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον ἅ τ' ἀρίδηνος 1162
 Ὅσσα, Κιθαιρωνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

epigr. 128. 129, quamquam necessitudine coniuncta, seorsim condita esse apparet, itaque etiam seorsim sunt sub iudicium vocanda. Et ep. 128 quidem omnes habet veritatis numeros: poeta mortuum tanquam fidelissimum arbitrum adhibuit, qui memor beneficii simul divinam vindictam expetit: non recte Iacobs censet ab hospitibus interfectum esse, quoniam Ζεὺς ξένιος invocatur, cf. Hom. Od. ι 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῶν ἐκεῶν τε ξένων τε ξένιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ξ 157 πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, adde Theaetetus Anth. P. VII 499. Facinoris auctorem ignorans poeta pluralem ex more adhibuit οἱ κτείναντες, tum addit οἱ θέντες sive concinnitatis gratia, ut Iacobsio visum, sive comites suos dicens, qui una corpus terrae mandaverant. Sed alterum ep. 129 non dubitavi obelo configere; suspectum reddit non tam pron. οὗτος, quod breviter dici poterat pro οὗτος ὃς ἐνθάδε κεῖται, quemadmodum in Attico titulo Kaibel 63 legitur, sed additus articulus ὃ, significans οὗτος ἐκεῖνός ἐστιν ὁ τὸν Σιμωνίδην σώσας, apparet igitur ab aliena manu additum esse hoc distichon. Libanius narrat poetam ipsum subscripsisse disticho (128) quo pilam in tumulo decoraverat (στεφάνους τῇ στήλῃ περιέθηκε καὶ ἐναγίσας τῷ νεκρῷ σωτήρα αὐτοῦ τὸν κείμενον ἐκήρυξεν ἐπιγράμματι· καὶ τοῦτο ἡ στήλη δείκνυσιν)*, itaque Libanius utrumque epigramma vindicat poetae, tralaticiam famam secutus. Sed Simonidem pilam in tumulo erexisse non est veri simile, iecit hoc epitaphium (ep. 128) inter comites perfunctus officio: postea cum fama de somnio Simonidis pervagata esset, in memoriam rei pilam erigentes non solum nobile epigramma 128 inscripserunt, sed praeterea addiderunt alterum distichon 129.

Epigr. 130. Pollux V 47: Ἐνδοξον δὲ καὶ Λυκάδα τὴν Θετταλὴν Σιμωνίδης ἐποίησε, γράψας τουτὶ τοῦπίγραμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆς κυνός· Ἡ σεῦ κτλ. — V. 1. ἡ σεῦ Stephanus, vulgo ἡς αὐ. — λεύκ' ὅστέα τῷδ' Stephanus (et sic Bekker ex libris, ut videtur), vulgo λευκοστεάτω. — V. 2. ἄγρωσσα libri quod quamvis ἀμάστρον sit neque aliud plane simile exemplum noverim (nam ἡρῶσσα facilem habet intellectum), intactum reliqui, praesertim cum etiam verbi ἀγρώσσειν origo sit obscurior, ἀγρῶσσι Schneider. — V. 3. Πήλιον, Πάλιον Schneidewin. — ἀρίδηνος Bekker, ἀρίδαλος vulgo. — V. 4. οἰονόμοι σκοπιαί,

360, ad quos Iulianus Aegyptius VII 580 et 581 accedit, scripserunt εἰς τινὰ ὑπὸ ληστοῦ ἀναιρεθέντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαπτόμενον, cui chriac Simon. ep. 128 ansam dedit; manifesta imitationis vestigia deprehendimus 310 θάψειν ὃ με κτείνας κρυπτὸν φόνον· εἰ δέ με τύμβῳ δωρεῖται, τοίης ἀντιτύχου χάριτος, quod ceteris opinor exemplo fuit; item 356 τοῖον καὶ τὸς θναῖο τάφου et 381 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἴσων ἀντιτύχοις οὐρανόθεν χαρίτων.

*) Idem Tzetzes significat (παρενέγραψε). Neque aliter videtur rettulisse auctor, quem Valerius latine interpretatur, eundem fortasse adhibuit Libanius.

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

131. [187.]

Ἡ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἥνικ' Ἀριστο-
γείτων Ἰππαρχον κτεῖνε καὶ Ἀρμόδιος.

132. [188.]

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἐργασιν ἐκ πολέμου
δεσμῷ ἐν ἀχνυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἀνέθεν.

cf. Anyte Anth. Plan. 291 φριξοκόμα τόδε Πανὶ καὶ αὐλιάσιν θέτο
νόμφαις δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θεόδωτος οἰονόμου, ita enim corrigo, v.
legitur οἰονόμος. ad eundem modum eadem ib. 231 κατ' ολόβατον δά-
σκιον ὄλην. Neque enim ad antiqui alicuius exempli imitationem sunt
revocanda, quamquam passim Anytae poemata ad Simonidis artem
prope accedunt, velut et ipsa epigramma in canem scripsit (Pollux V 48).

Ἀναθηματικά. Epigr. 131. Hephaest. 26: Πᾶν μέτρον εἰς τε-
λείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπιληπτά ἐστὶ τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου
ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων. Ἡ κτλ. Cf. Eust. 984, 8. — V. 1. φόως
ESA, om. FIBHC. Deinde A γένεθ' ἥνικ'.

Epigr. 132. Herod. V 77: Τῶν λύτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν
ποιησάμενοι τέθριππον γάλακον· τὸ δὲ ἀριστερῆς χειρὸς ἔστηκε πρῶτον
ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἐπιγεγραπται δὲ οἱ τάδε·
Ἔθνεα κτλ. Simonidis esse docet Aristid. II 512, qui una cum aliis
Simonidis epigrammatis postquam 142 adscripsit, affert: καὶ πρό γε
τούτων Ἔθνεα . . . παῖδες Ἀθηναίων, οἶμαι λέγει τὸ ἐπίγραμμα
καὶ πολλὰ ἕτερα· νῆ Δ', ἀλλὰ ταῦτα Ἀττικά καὶ θερμοτέρα. Integrum
epigramma affert etiam Diodor. Excerpt. Vatic. T. III 40 s. p. n. et
Anth. Pal. VI 343, ubi inscribitur A ἄδηλον· corr. Ἡροδότου. Cf.
praeterea de hoc monumento Pausan. I 28, 2. Himer. Or. II 12. —
V. 2. ἐργασιν ἐκ πολέμου scripsi, atque ita ap. Her. ABCd et cod.
P Anth., ἐν πολέμῳ Diod., ἐν πολέμῳ vulgo ap. Herodotum, quod
cum δαμάσαντες iungunt perperam: hoc si dicere voluisset poeta, ἐργῶ
Ἄρης (cf. ep. 140, 1) vel κρατεῖ πολέμου (ep. 142, 8) scripsisset, quem-
admodum ep. 135, 3 ναυμαχία δαμάσαντες legimus; neque vero opus
est eius modi additamento. Rettuli ad ἔσβεσαν ὕβριν, id quod Ari-
stides suadet, quem ἐκ πολέμου legisse certum est, et v. 4, de quo
infra dicam, plane flagitat: ἐκ πολέμου est bello confecto, cf. Thucyd.
I 120 ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὐ δὲ παρασχὸν ἐκ πολέμου εὐθύς
ξυμβῆναι, nam alia est ratio II 34 et 35 θάπτονται τοὺς ἐκ τῶν πολέ-
μων. Poeta dicit: fregerunt superbiam cogentes captivos ἐν πέδαις
ἐργάζεσθαι. — V. 3. ἀχνυόεντι Heckeri emendationem recepi, quo du-
cunt libri Herod. Cd ἀχνυθέντι, AB et Pal. Anth. ἀχνυνθέντι, legebatur
ἀχλυσέντι male, nam carcer quidem tenebrosus dici poterat, non
ferrea vincula. Nomen ἀχνύς testatur Et. M. 182, 1 adscripto versu
τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύι εἴβεται αἰών, unde ἀχνυόεις recte
deducitur, ut M. Schmidtii coniectura ἀλγινόεντι facile careamus. —
ἔσβεσαν, Anth. ἔσβεσεν. — V. 4. τῶν, Diod. ὧν. Cum Boeoti et Chal-

cidenses suos tandem ex servitute redemissent, Athenienses huius pecuniae decumam Minervae polluxerunt, ut Herodotus auctor est, quorum spectat hic versus; sed si *ἐργασιν ἐν πολέμῳ* legitur, non est, quo *τῶν* referri possit: duriusculum enim *τῶν* ad Boeotos et Chalcidenses referre, nam tunc *ἀπὸ τῶν* dicendum fuit; hanc difficultatem sustuli scribendo *ἐργασιν ἐκ πολέμου* . . . *ἔσβησαν ὄβριον*. Athenienses potissimum iis, qui argentaria metalla exercebant, videntur captivorum operas (*ἐργασια*) elocavisse, unde grandem pecuniam rediisse consentaneum est, quo accesserunt denique *λύτρα*, binas enim minas pro singulis redimendis solutas esse tradit Herodotus, poeta ut par est rem summam perstringit; *ἐργαμάτων* sive *ἐργῶν δεκάτην* eo modo dictum, quo *λύτρων δεκάτη* ap. Herodotum.*) — *τάσδ'*, AB ut solent *τάςδ'*. — *ἀνέθεν* Schneidewin, legebatur *ἔθενσαν*, nisi quod S ap. Her. *ἀνέθενσαν* cuius auctoritati nolim obtemperare, sed solenni more *ἀναθεῖναι δεκάτην* dici solet, et corruptelae origo in proclivi est; eandem medicinam adhibui ep. 135, 4. — De quadrigis, quas Athenienses Minervae bello prospere gesto dedicaverunt, schol. Aristid. III 119 Dind. eadem fere, quae Herodotus narrat, quibus addit cod. Paris. A (Frommel 351) *οὕτως Ἀργῶν ἐν ἐπιγράμματι ἐπὶ τῷ τεθρόπῳ*, ubi historiarum aliquem vel antiquitatum scriptorem nominatum esse conicias, velut *Ἀνδροτίων*, quem has res gestas in Atthide attigisse consentaneum est; sed cum schol. Herodotum testatus sit, non desideramus alterius auctoritatem, ac praepositio *ἐν* potius epigrammatis scriptorem prodit, itaque conieci *Ἀνακρίων*, ratus grammaticos haesitavisse, utrum Simonidis an Anacreontis sint hi versus: sed Anacreon si etiam tum vixit, quod admodum est incertum, Athenis iam dudum discesserat. Ipse interpretas videtur haec addidisse, *οὕτως ἀνέγνω* vel *ὡς ἔγνωμεν*, quae frequens est magistrorum cantilena in scholiis; quodsi ex Sopatri commentario repetitum est, quadrigae aeneae fere usque ad Iustiniani regnum superstites fuerunt. — Herodotus quadrigas prope Propylaea, quae Pericles aedificavit, positas esse narrat, vincula captivorum vidit in Erechtheo suspensa: et vincula quidem poterant facile ex urbis excidio servari; ut Herodotus refert, paries templi incendio obfuscatus**), nondum igitur haec Erechthei pars restituta fuit, cum Herodotus illa scripsit, sed quo pacto quadrigae tumultu Persico integrae potuerint servari, sane mireris: fortasse igitur composito demum bello Athenienses hoc monumentum dedicaverunt.***) — Haec in proecdosi scripsi: non

*) Diodori epitome *ἐκ τῆς δεκάτης τῆς τῶν Βοιωτῶν ἀφελείας* praedae factae (*ἀφελείας*) decumam memorat. Pausanias *ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτη καὶ Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ*.

**) Quod ap. Herod. legitur *ἐκ τῶν τειχέων κρεμάμενοι*, interpretes arcis muros intelligunt, mihi *τειχέων* videtur scribendum, ut catenae suspensae fuerint vel in pariete aedis vel in maceria, quae cingebat aedem. Locum, quem quadrigae obtinebant, planissime descripsit Herodotus: *τὸ δὲ ἀριστερῆς χειρὸς ἵστηκε πρῶτα ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια*. Arcis Athenarum propylaea intrantibus haud dubie dextra semita, exeuntibus sinistra erat destinata, quemadmodum, qui sacrarum aedium limina superabant, religiose observabant maiorum morem, ut et intrantes et exeuntes dextrorsum iter facerent: hinc Simon. ep. 162 *δεξιὰν θύραν* dicit intrantium, sinistram *ἐξιόντων δεξιὰν* vocat, quoniam exeuntibus aede erat ad dextram. Erant igitur quadrigae ante Propylaea positaе, ut intrantibus essent ad sinistram.

***) Accidit subinde, ut donariis perficiendis et dedicandis temporum iniquitas vel operis ampli difficultas aliaeve causae moras afferrent, velut statuac, quas Athenienses ex Marathonica praeda Apollini Del-

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

ita multo post Athenis in arce marmoris fragmentum repertum has litteras exhibens;

ΕΝΑΙΟΝΕΡΑΜ/
ΓΓΟΣΔΕΙΑ

quod Kirchhoff in act. menst. Acad. Berol. 1869 p. 409 seq. edidit et sagaciter animadvertit pertinere ad basin quadrigarum, in qua singula disticha singulis versibus incisa erant: nam manifesto supersunt pentametrorum reliquiae (Ἀθ)ηναίων ἔργμα(σιν) et (Ἑ)κπους δεκά(την). Litterae sunt amplae et decorae, e quarum specie confecit Kirchhoff titulum scriptum esse circa Ol. 82—84. Herodotus igitur non antiquum simulacrum oculis usurpavit, quod Medico tumultu, cum arx incenderetur et diriperetur, interiit; sed Athenienses, ne memoria belli adversus Boeotos et Chalcidenses prospere gesti oblivione obrueretur, postea, cum Pericle auctore arx artis operibus magnifice ornaretur, hoc monumentum denuo instauraverunt*), addito, ut par erat, antiquo titulo, quem Simonidem fecisse, ut Aristides auctor est (vid. supra p. 477), cur negemus nihil omnino causae est, quamquam Kirchhoffio secus visum, qui epigramma hoc Simonidi abrogat: propter litterarum speciem, quam tituli fragmentum prae se fert, contendit Periclis demum aetate hoc monumentum Minervae esse dedicatum. Ita non solum eos, qui quondam Boeotos et Chalcidenses devicerunt, impietatis insinuat, qui satis habuerunt catenas captivorum suspendisse, fraudantes Minervam merito honore,**) sed etiam posteros eorum vanissimos mortalium fuisse sibi persuasit, qui ut arcem ornarent artis operibus, ementiti sint, quadrigas has a maioribus decuma facta dedicatas esse. Huic autem opinioni plane adversatur Herodotus, qui plane dicit Athenienses, postquam captivi manu missi erant, fecisse hoc monumentum, non praetermissurus silentio, si sexaginta fere annis post neglecti officii crimen a se avertere studuissent.

Epigr. 133. Anthol. Planud. 232: Σιμωνίδου, si revera antiquum est epigramma: nam recentiores poetae hoc argumentum ornaverunt, veluti Theaetetus (Anth. Pl. 233) et anonymus (ib. 259), neque antitheti studium, quod hic deprehendimus, Simonidi videtur convenire, quamquam non prorsus abhorreat ab hoc poesis lumine. Si poematum Simonideum est, fortasse ex ampliore carmine breviatum et immutatum, cf. quae scripsi supra ad ep. 90. Panis hoc signum Constantinus vi-

phico voverant, aliquot annis post alterum demum Medicum bellum dedicatae sunt, siquidem Phidias has statuas fecit: vid. Pausan. X 10, 1 epigrammatis testimonium adhibens ἀπὸ δεκάτης τοῦ Μαραθωνίου ἔργον τεθῆναι τὰς εἰκόνας, quas Φειδίας ἐποίησε, καὶ ἀληθεὶ λόγῳ δεκάτη καὶ οὗτοι (statuae) τῆς μάχης εἶσιν.

*) Fortasse Calamis has quadriagas fecit, quem Plinius H. N. XXXIV 71 in equorum effigie exprimenda sine aemulo fuisse scribit, ut coniecturam capere liceat, quadrigam Calamidis, cui Praxiteles postea aurigam suum imposuit, hoc ipsum artis opus in arce esse.

**) More maiorum solebant Athenienses bello prospere gesto diis, Minervae potissimum, decumam pollucere, cf. Boeckh. Oecon. Ath. I 444.

134. [190.]

Τοῦτ' ἀπὶ δυσμενέων Μίδων ναῦται Διοδώρου
ὄπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

* 135. [192.]

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχία δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὦλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἀνέθεν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

detur transtulisse Byzantium, si fides est Sozomeno hist. eccles. II 5: καὶ οἱ ἐν Δελφοῖς τρίποδες καὶ ὁ Πάν ὁ βοώμενος, ὃν Πανσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος καὶ αἱ Ἑλληνίδες πόλεις ἀνέθεντο μετὰ τὸν πρὸς Μήδους πόλεμον: ubi prono errore Pausaniae vindicat quae Miltiadis opera fuit: neque aliter Nicephorus hist. eccl. VIII 33: καὶ ὁ σεμνὸς ἐκ Δελφῶν τρίπους καὶ ὁ διαβόητος Πάν, ὃν Πανσανίας μετὰ τὸν Μηδικὸν ἀνέθετο πόλεμον: nam Wieseleri coniectura, qui utroque loco Πόθων pro Πάν restituendum censet, parum verisimilis; minus etiam Welcker audiendus, qui Myth. II 812 apud Sozomenum καὶ ὁ παμβοώμενος (τρίπους) legendum suasit.

Epigr. 134. Plut de Herod. malign. c. 39: Διοδώρου δὲ τινος τῶν Κορινθίων τριηραρχῶν ἐν ἱερῷ Λητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτο ἐπιγέγραπται· Ταῦτ' κτλ. Anthol. Pal. VI 215: Α τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· item Α ἀνάθημα τῇ Λητοῖ παρὰ ναυτῶν. Simonidi cur abiudicemus nihil causae est: neque enim ταῦτα v. 1 malae fraudis aut noviciae originis suspicionem movet. Sed Plutarchus hoc quoque epigramma non integrum videtur adscripsisse, deest distichon, quo poeta exposuit, quae Diodorus eiusque nautae in pugna Salaminia strenue gesserint. — V. 1. δυσμενέων, cod. Pal. δυσσαμένων. — V. 2. ἀνέθεν Blomfield, Boeckh, Dobree, vulgo ἀνέθεντο, Hartung ὄπλα θέσαν requirit. — ναυμαχίας, Plut. ναυμαχίης.

Epigr. 135. Plut. de Herodot. malign. c. 34: Εἴτα πιστεύειν ἄξιον τοῦτω γράφοντι περὶ ἀνδρὸς ἢ πόλεως μιάς, ὃς ἐνὶ δήματι τὸ νίκημα τῆς Ἑλλάδος ἀφαιρεῖται καὶ τὸ τρόπαιον καθαιρεῖ καὶ τὰς ἐπιγραφάς, αἷς ἐθεντο παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Προσηῳά, κόμπον ἀποφαίνει καὶ ἀλαζονείαν; ἔχει δὲ οὕτω τὸ ἐπίγραμμα· Παντοδαπῶν κτλ. Idem affert vit. Themistocl. c. 9, ubi v. 1 Ἀσίης et v. 3 ναυμαχίη legitur, priore loco Ἀσίας et ναυμαχία quae revocavi. — V. 4. ἀνέθεν scripsi, legabatur ἔθεσαν, quae librariorum est correctio, cum vulgaris forma ἀνέθεσαν tradita esset, quae versus numero adversatur. Σήματα poeta pilam et titulum inscriptum dicit, non ἐπιγραφὴν sive γράμματα, quamquam σήματα apud Homerum antiqui interpretes in hunc modum interpretati sunt, adde Phanium Anth. P. VI 295 ἔργμα τε λείας σαμοθέτω, sed in epigr. Romano CIGr. III 6222 καρπαλίμως γράψαι σημήνια δίπλοα φωνῆς Ἑλλάδος εὐ εἰδὼς ἡδὲ καὶ Αὔσονίων notas tachygraphorum dici recte perspexit Bonada, quemadmodum est in epitaphio Agrippinensi Cl Rhen. 323 iam doctus in compendia Tot literarum et nominum Notare currenti stilo, Quot lingua currens diceret. — Simonidi h. ep. probabiliter vindicavit Schneidewin; ταῦτα neque hic neque ep. 134 offensioni est.

136. [193.]

*Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα
Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·
πέντε δὲ νῆας ἔλεν δηῖτων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρός
ῥύσατο βαρβαρικῆς Δωρίδ' ἄλικομένην.*

137. [194.]

1164

Αἶδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἰθυμάχων πολιητῶν

Epigr. 136. Plut. de Herod. malign. c. 36: Τὸ Δημόκριτον κατόρθωμα καὶ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἐπιγράμματι Σιμωνίδης ἐδήλωσε· Δημόκριτος κτλ. Insolens sane epigrammatis species, fraudis tamen suspicio procul habenda; Plutarchus haud dubie exordium in artum redegit, poeta videtur scripsisse: (ἀνθῆκεν τόδε ...) Δημόκριτος .... (Νάξιος, δς) τρίτος ἦρξε μάχης. — V. 3. χειρός TVB, vulgo χεῖρα. — V. 4. βαρβαρικῆς TVB, βαρβαρικὴν vulgo. Reiske coni. ἀπό (Schneidewin ὑπὸ) χειρῶν ῥύσατο βαρβαρικῶν.

Epigr. 137. Athen. XIII 573 C: Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέον ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὐχεται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετείαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. Καὶ ὅτε δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, ὡς καὶ Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἐβδόμῃ, αἱ Κορινθίαι ἑταῖραι ἠῦξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἑλθοῦσαι νεών· διὸ καὶ Σιμωνίδης ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ (corrigendum videtur δημοσίᾳ, nam ἰδίᾳ est seorsim, cf. Thucyd. I 132. Herod. VII 228. Diod. XI 83) γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν καὶ ὕστερον (ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς recte inseruit Kaibel) παρούσας συνέθηκε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Αἶδ' κτλ. Idem epigr. affert Sch. Pind. Ol. XIII 32: Θεόπομπος δὲ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν (Κορινθίων) εὔχεσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης . . . εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγείον εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρός· Αἶδ' κτλ. Item Plut. de Herodot. malign. 39: καὶ μὴν ὅτι μόναι τῶν Ἑλληνίδων αἱ Κορινθίαι γυναῖκες εὔξαντο τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμόνιον εὐχήν, ἔρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεόν, οὕχ ὅπως τοὺς περὶ τὸν Ἡρόδοτον ἀγνοῆσαι πιθανόν ἦν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἔσχατον Καρῶν· διεβοήθη γὰρ τὸ πρᾶγμα, καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα, χαλκῶν εἰκόνων ἀνασταθμισῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης . . . τὸ δ' ἐπίγραμμα τοῦτό ἐστιν· Αἶδ' κτλ. adde Iriarte Codd. Matr. 263, ubi Ἀριστοτέλους inscribitur, cuius lectiones cum schol. Pind. consentiunt. — Quamquam omnes iisdem auctoribus videntur usi esse magna tamen est dissensio, nam utrum Corinthiorum matronae an meretrices intelligendae sint, incertum: pariter ambiguum, quale fuerit dobarium. Athenaeus ex Chamaeleontis Aristotelii libro περὶ Πινδάρου descripsit, nisi quod Theopompi et Timaei addidit testimonia, fortasse ex scholiis Pindaricis depromens, quamquam Timaei nomen in excerptis non com-

ἑστάθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δὴ Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

paret*). Chamaeleonte etiam Pindari interpretes usi sunt, addito Theopompi testimonio, sed quae de originibus templi Veneris narrant, aliunde petierunt, ex Chamaeleonte deprompta *ἔστι δὲ καὶ τῶν ἑλεγειῶν ἀναγεγραμμένον κτλ.***), ita enim scribendum, epitomator perperam *εἶναι* scripsit, omnia ad Theopompum referens. Plutarchus denique Pindaricis commentariis usus est, inde etiam Simonidis nomen ascivit, quod nunc ibi desideratur. Iam apparet meretrices haec vota fecisse, comodeque Chamaeleon Pindari scolion enarrans hoc exemplo usus est; neque fides habenda Theopompo, qui nescio quo errore Corinthiorum uxores substituit, quem sequitur Plutarchus, qui cum in scholiis hoc propagatum legisset, fortasse etiam Theopompi librum evoluit. Tabulam pictam Corinthios Veneri dedicasse testificatur locuples auctor Chamaeleo, Plutarchus aheneas statuas, perperam interpretatus ep. V. 2 *ἑστάθεν*, quandoquidem *ἱστάναι* vel *ἱστάναι χαλκοῦν τινα* vulgo de statu is honoris ergo positus dici solet, sed pariter Nossis Anth. P. IX 605 de mulieris imagine, quam picta tabula exhibuit, *ὡς ἀγανῶς ἱσταται* dixit. — Epigramma gravem labem contraxit, nam apparet post v. 2 unum alterumve distichon intercidisse: oportebat enim plane dici, meretrices voti compotes factas esse; videtur poeta non solum preces mulierum ad eum modum, quem Theopompus testificatur, enarravisse, sed etiam ut solet Corinthiorum fortitudinem laudibus extulisse. Ambigas epigramma utrum consulto an casu sit mutilatum: equidem integrum adscripsisse Chamaeleontem existimo. Nam v. 2 post *Κύπριδι* quod infertur *δαιμονίᾳ* (paullo commodius foret *δαιμονίως*) valde offendit; nam *εὐχεσθαι δαιμονίᾳ* quid sibi velit, aegre expedit; Plutarchum, qui *δαιμόνιον εὐχὴν* interpretatur, nihil moror, qui repperit epigramma ut nunc legitur. Contra *δαιμονίᾳ* i. e. *divinitus*, *divino auxilio* arcta necessitudine cum novissimo disticho coniunctum: nam v. 3 et 4 deos adfuisse Corinthiis Medico tumultu planissime testantur. Hiat igitur oratio iam v. 2, quem ita redintegraveris *ἑστάθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαμοσίᾳ*, apte enim poeta publicum, non privatum esse monumentum asserit, cf. ep. 89. Librarius aberrans ad *δαιμονίᾳ* quod insequabatur grave hoc detrimentum attulit, quod resarcire nequimus, cum ex Chamaeleontis libro, qui exscripserunt, imprudenter propagaverint. Denique addo neque lunghahnium neque Kaibelium hoc poematium Simonidi abiudicare, quamquam hunc expectaveram obelo adpuncturum esse, siquidem parum congruit cum specie Simonidei epigrammatis, quam ipse delineavit, ut ad eam normam carmina quae vulgo feruntur examinaret. — V. 1. *Ἑλλάνων*, Ath. *Ἑλλήνων*. — *ἰθυμάχων*, Ath. *εὐθυμάχων* (P *ἑθυμάχων*), Schol. *ἀγχεμάχων* (Vrat. D *ἔγχεμ.*), Dobree *ἰθυμαχῶν*. — V. 2. *ἑστάθεν* scripsi, Plut. *ἑσταθεν*, Ath. *ἑσταθεν*, Schol. *ἑστασαν*. — *εὐξάμεναι* Plut., *εὐχόμεναι* Schol., *εὐχεσθαι* Ath. (B *εὐχεσθε*). — *δαιμονίᾳ*, Plut. *δαιμόνιαι*, Lobeck *δαμοσίᾳ*, Hecker *καδεμόνι*, C. Fr. Hermann *δαίμονι* ᾧ, quod omnino falsum, M. Schmidt *τὴν στάθεν εὐχεσθαι Κύπρι* *ἡλαιομέναι*. — V. 3. *ἐμήσατο* Schol., *ἐμήδετο* Plut.,

*) Theopompum, neque vero Timaeum adhibere potuit Chamaeleo, sed neque illo videtur usus esse.

**) Aristarchi saeculo picta superstes fuerit, quam mox urbis Corinthi incendium absumpsit.

138. [198.]

1165

*Ελλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων
Πανσανίας, Φοῖβω μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.*

— * 139. [195.]

*Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τύνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγεράς ῥυσάμενοι πόλιας.*

ἰβοῦλετο Ath., ἐμήσαο M. Schmidt. — δι' Ἀφροδίτα, ap. Schol. Vrat. D δια θεοῖσιν Ἀφρ. unde Boeckh coni. δια θεάων. — V. 4. Μήδοις, Ath. Πέρσαις. — προδόμεν, Schol. δόμεναι.

Epigr. 138. Thuc. I 132: Καὶ ὅτι (ὁ Πανσανίας) ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγείον τόδε· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς (Bgh ἀρχὸς) κτλ. τὸ μὲν οὖν ἐλεγείον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστικὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἔστησαν τὸ ἀνάθημα (huc etiam respicit idem III 57). Simonidis esse epigramma ostendit Pausan. III 8, 2: Ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκᾳ τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δὴ καὶ ἔτι πρότερον Πανσανίᾳ τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σιμωνίδης τῷ ἀναθεθέντι ἐς Δελφούς, ἄλλο δέ γε παρὰ ἀνδρὸς ποιητοῦ Λακεδαιμονίων τοῖς βασιλεῦσιν οὐδὲν ἔστιν ἐς μνήμην. Legitur etiam ap. Demosth. in Neaer. 97. Plutarch. de Herod. mal. c. 42. Aristodemus p. 355 Wesch. Anth. Pal. VI 197 (A Σιμωνίδου· item A ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι Πανσανίου, sed ου in ras., C εἰς Πανσανίαν) ubi ὤλεσα et ἀνέθηκα est, Suid. v. Πανσανίας, Apostol. VII 9, d. Cf. etiam Nepot. vit. Paus. c. 1. Respicit Aristid. II 234. Ipsius monumenti Herodotus quoque mentionem fecit IX 81: συμφορήσαντες δὲ τὰ χρήματα καὶ δεκάτην ἐξελόντες τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ, ἀπ' ἧς ὁ τρίπους ὁ χρύσεος ἀνέτιθη ὁ ἐπὶ τοῦ τρικραήνου ὁφιος τοῦ χαλκίου ἐπεστεῶς ἄγχιστα τοῦ βωμοῦ. Et aureus quidem tripus a Phocensibus, cum Delphicum templum diripuisent, conflatus, aheneus autem draco a Constantino Byzantium translatus (huc respicit etiam Schol. Thucyd. ἔλαβον οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς, καὶ μετέθηκαν ἐπὶ τὸν ἱπποδρόμον τοῦ Βυζαντίου) quamvis truncatus etiam nunc superest, et nuper demum sociorum nomina columnae striatae incisa in lucem restituta sunt: copiose disputavit de hoc monumento O. Frick in Iahnii Annal. Suppl. III 487 seqq., sed non recte censet aureum tantum lebetem impositum fuisse draconum capitibus; fuit enim revera tripus aureus, id quod etiam Wieseler arbitratur (in Iahnii Annal. LXXXIX—XC p. 242 seq.): sane incertum, quo pacto draco cum tripode fuerit consociatus: Wieseler duas proposuit coniecturas, mihi quidem posterior maxime probabilis videtur. — Pausaniae, qui Simonidem epigramma fecisse testatur, fidem derogat Kaibel, quoniam neque Thucydides neque Demosthenes poetae nomen addiderint; at historiarum scriptores et oratores, ubi monumentorum titulis utuntur, constanter auctoris nomen silentio praetereunt. Kaibel dicit, distichon omnino indignum esse Simonide, qui si hoc Pausaniae gratificatus esset, graves Atheniensibus poenas daturus fuisset. Idem vero, cum suspicatur ea, quae de poetae commercio cum Pausania feruntur, ficta esse omnia, quorum rumorum fons et causa sit hoc ipsum distichon, quamvis invitatus largitur, Simonidis iam antiquitas hos versiculos attributos esse. — V. 1. Ἑλλάνων ἀρχαγὸς et v. 2 μνᾶμ' Anthol., reliqui Ἑλλήνων ἀρχηγὸς et μνήμ'. — V. 2. τόδε, om. V ap. Suid.

Epigr. 139. Diod. Sic. XI 33: Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκ τῶν λαφύρων

Τόνδε ποθ' Ἑλληνες νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρης,

δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκευάσαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς ἐπιγραψάντες ἔλεγέον τόδε: Ἑλλάδος κτλ. Adde Arsen. 118. Simonidi tribuit Schneidewin, satis infirmo usus argumento, quod huic epigrammati quae subiecit Diodorus epitaphia Thermopylensia Simonidis sint (ep. 91. 92), abinducat Goettling (in comm. acad. 1861 Ienae), cui inprimis displicet Ἑλλάδος εὐρυχόρον, quandoquidem Homericum II. IX 478 δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο de urbe sit dictum; at ad eundem modum in epigr. ap. Athen. XII 536 B legitur: ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρον, de quo dixi in appendice epigr. Simonidis: multo magis offendit, quod Graeci milites σωτήρες Ἑλλάδος dicuntur, nam dispar ratio ep. 129 οὗτος ὁ τοῦ Κελαιο Σιμωνίδου ἐστὶ σωτήρ, atque illud ipsum a Simonide alienum carmen*). Diodoro, qui solus hoc epigramma servavit, nihil prorsus de Pausaniae disticho memoriae prodidit (vid. epigr. 138), etiam Nipperdey et Frick (Iahnii Ann. Suppl. III 503) fidem abrogant, nec immerito; nam Diodorum ita demum possis conciliare cum aliorum testimoniis, si statuas in locum prioris carminis (138), quod exsculptum est, aliud offensionis et invidiae immune substitutum esse. At Thucydides et ceteri, qui eandem rem enarrant, nullam alterius epigrammatis mentionem faciunt, aperte adversatur huic coniecturae Nepos Paus. c. 1: „hos versus Lacedaemonii exsculperunt, neque aliud scripserunt quam nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi.“ Nihilo secius olim hanc coniecturam tuitus sum, ratus epigramma Pausaniae in tripode aureo, non in columna striata scriptum fuisse. At postquam Dethier et Mordtmann denuo monumentum examinaverunt et in ipsa hac columna vestigia erasi epigrammatisprehenderunt (vid. Acta Acad. Vindob. XIII p. 3 seq.),**) plane abiici eam opinionem, neque dubitavi epigramma, quod Simonidis non esse certum est, adpungere. Diodoro, si qua fides est Delphici monumenti titulum esse tradenti, conicias multo post aureo tripode sublato hoc epigramma incisum esse in columnae striatae crepidine, cum bello Phocensi tandem composito Delphicum templum instauraretur. Quod Pausanias X 13, 9 hoc epigramma non commemorat, nullius est momenti, nam ille etiam columnae striatae titulum nulla mentione dignatus est. — V. 1. εὐρυχόρον, FL εὐρυχώρον.

— V. 2. δουλοσύνης, Ars. δουλοσύνας.

Epigr. 140. Plut. de Herod. malign. c. 42: τέλος δὲ (Ἀθηναῖοι καὶ

*) Ut molestum illud σωτήρες removerem, olim conieci σωτήρια vel σωτῆρ, σοὶ τόνδ' ἀνέθηκαν, ut ὀνύσμενοι referatur ad socios, quorum nomina exhibet columna striata.

**) Eo ipso loco, ubi vestigia erasi carminisprehenduntur, haec extant:

ΑΠΟΛΟΝΙΘΕΟ
ΑΝΑΘΕΜΑΓΟΛ

tum sequuntur nomina Graecorum gentium, unde Goettling huic indici versum hexametrum tituli loco praemissum fuisse intellexit, quem in hunc modum instauravit: Ἀπόλλωνι θεῷ (στάσαντι) ἀνέθημ' ἀπὸ Μήδων. Haec sociorum nomina etiam Olympiae in signo Iovis in dextra basis parte incisa erant, vid. Pausan. V 23. Tertium catalogum memorat Aristodemus c. 9, nomina in disco orbiculatim scripta esse testatus, ne quae gens principem locum obtineret; sed huius memoriae fides sit apud auctorem.

εὐτόλμῳ ψυχῇς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἔλευθέρα Ἑλλάδι κοινόν
ἰδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἑλευθερίου.

141. [196.]

Φημὶ Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον, •

Λακεδαιμόνιοι) τῷ βωμῷ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο γράφοντες ἐνεγράξαν·
Τό·δε κτλ. (v. 2 in codd. Par. deest). Idem legitur in vit. Aristid.
c. 19, ubi omissus est v. 2, et in Anth. Pal. VI 50: A *Εἰς ναὸν ἀνατε-
θέντα τῷ Διὶ*· corr. in rasura *Σιμωνίδου*. Cf. Pausan. IX 2, 5. Dis-
seruit de hoc epigrammate etiam Frick p. 533, qui quod dicit legi ap.
scholiastam Herodoti IX 85, quid sibi velit non assequor. Cum lemma
tantum Anth. Simonidis nomen exhibeat, ceteri taceant, Kaibel frau-
dem manifestam esse putat, plurimum tribuens Pausaniae silentio,
qui si epigramma in ara additum fuisset praesertim Simonideum,
haud dubie mentione dignatus esset. Atqui Plutarchus Chaeronen-
sis testatur Graecos post pugnam Plataeensem aram Iovi dedica-
visse et illos versus inscribendos curavisse: constat igitur iam
saeculo ante Pausaniam versus incisos fuisse. Neque novicius est
carmen, hunc antiquitatis nitorem et elegantiam non poterat Grae-
culorum vanitas assequi. Simonidem autem, qui tumultus mortuorum
prope Plataeas versibus suis ornavit, consentaneum est, etiam hoc
epigramma condidisse: neque enim credere par est. tam insigne mo-
numentum sine titulo neglectum iacuisse. — V. 1. *Ἕλληνες*, Anth.
Ἕλληνες. — *νίκης κράτει*, ap. Plut. vit. Arist. *νίκας κράτει* (i. *ἐκρά-
τει*). et ib. pro *ἔργῳ Ἀρης* Fa *πόθῳ ἄργεος*, L *πόθῳ ἄργος*. contra
Anth. *δῶμῳ χερσός*, *ἔργῳ Ἀρης*. Kaibel *Νίκης* desiderat, quoniam *Ἀρης*
subsequatur, nescius id iam Sintenisium occupavisse; alii futilibus
coniecturis haec tentaverunt, Schneidewin *νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἀρης*,
Hartung *νίκας κρατερεργέος εἶνεκ'*, Schmidt *ἔρνος* vel *ὄζοι Ἀρης*. —
V. 2. *ψυχῇς λήματι*, Anth. *ψυχᾶς* (cod. P *ψυχῇς*) *λήματι*. — V. 3. *ἔλευ-
θέρα . . . κοινόν*, Anth. *ἐλεύθερον . . . κόσμον*, et *ἐλεύθερον* etiam Plut.
vit. Arist.

Epigr. 141. Schol. Pind. Pyth. I 155: *Φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς
ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας, ἐπι-
γράφαντα ταῦτα*· Φημὶ κτλ. ubi medio disticho omisso leguntur v. 1.
2. 5. 6. *Simonidis* epigramma esse ostendit Anthol. Pal. VI 214: A
Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ· corr. *Σιμωνίδου*. ubi vicissim v. 5 et 6 omissi.
sunt. Denique Suidas Anthologia usus v. *Δαρτεῖλον* sine poetae nomine
et sine explanatione haec exhibet: *τὸν τρίποδ'* (Med. *τρίποδα δ'*) *ἀν-
θέμεναι* (E *ἀνθέμεθα*)· *ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαρτεῖλον χρυσοῦ τὰς δεκάτας δεκάταν* (vulgo *τὰς δεκάτας*, VC *τὰς δε-
κάτας δεκάτας*, A *δεκάτας δεκατ'*). Dissertit de his versibus Hultsch:
de Damareteo argenteo Syracusanorum nummo Dresdae 1862 docte et
subtiliter, verum quae proposuit, improbanda sunt fere omnia, velut
peculiare auri talentum apud Siculos fuisse ratus, quod nullum omnino
fuit, et Diodori narrationem (XI 26) cum hoc epigrammate frustra con-
ciliare studens tandem eo devenit, ut suis rationibus ingens tripodis
pondus ad auri libram redigeret, neque vidit, derisui futuros fuisse
Dinomenis filios, si tam exilis minusculi pondus praesertim hac magni-
fica oratione indicavissent: atque illi aemulantes Graecis, qui post maxi-

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἐνειμεν

quod cum legati recusarent, infecta re domum rediisse. Sed ipse Herodotus VII 165 addit Siceliotas testari, ὡς ὅμως καὶ μέλλον ἀρχεσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων ὁ Γέλων ἐβοήθησεν ἂν τοῖσι Ἕλλησι, nisi instans cum finitimis belli grave discrimen prohibuisset: neque vanum hoc esse commentum documento est pugna ad Himeram, qua Gelo magnas copias Carthaginiensium fudit ac fugavit eodem die, quo ad Salaminem proelium navale commissum, ut Herodotus auctor est, consentiente Aristotele Poet. c. 23, secundum Diodorum XL 26 eo die, quo Leonidas ad Thermopylas cecidit: addit autem Diodorus, cum Gelo in eo esset, ut subsidio veniret Graecis (παρεσκευάζετο πολλὴ δυνάμει πλεῖν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ συμμαχεῖν τοῖς Ἕλλησι κατὰ τῶν Περσῶν), nuntium de victoria Salaminia allatum esse, itaque expeditionis consilium abiecissee. Gelon igitur, quamvis rerum Medico bello gestarum non fuerit participes, alacrem certe animum ad defendendam communem patriam exprompsit, ac devictis Carthaginiensibus Graecorum libertatem non minus stabiliverat, quam qui adversus Persas pugnaverunt. Hinc Pindarus Pyth. I 76 seq. proelium ad Himeram aequiperandum censet Salaminio tropaeo et victoriae Plataeensi, itaque Ephorus (schol. Pind. Pyth. 146) Gelonem dicit Carthaginiensibus διαμαχησάμενον μὴ μόνον τοὺς Σικελιώτας ἐλευθερῶσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν. Eandem laudem Geloni et fratribus Simonides vindicat, nec poetae singularem modestiam desiderabis, si σπουδῇ δὲ παρασχεῖν σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην restitueris.

Epigr. 142. Affert. Aristid. II 209: ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις ἐκπεληγμένων τῶν ποιητῶν τοῖς ὅτι' ἐπῆσαν οἱ βάρβαροι παραχθεῖσιν, ὅμως τις ὕμνησεν αὐτῶν εἰς ταῦτα ὕστερον, οὐ πάντα, ἀλλὰ μίας τινος ἡμέρας ἔργα, ἐξ οὗ τ' κτλ. et secundum distichon ib. 210 repetitur. Simonidis esse idem significat 513, ubi rursus integrum epigramma una cum aliis Simonidis carminibus affertur. Adde schol. Aristid. III 209 (Frommel 70 et 366): εἰς τὰς αὐθιγερὸν ταύτας νίκας Σιμωνίδης ὕμνησε, λέγων ἐξ οὗ τ' κτλ. Anth. Pal. VII 296 corr. σιμωνίδου τοῦ κήσου. C εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος στρατευσαμένους ἐν κύπρῳ ἀθηναίους, ὅτε τὰς ῥ' ναῦς τῶν φοινίκων ἔλαβον. Diod. Sic. XI 62, qui dicit: ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε· ἐξ οὗ γ' κτλ. Denique Apostol. VII 57 a, et sine p. nom. Arsen. 329. — Carmen hoc, quod Iunghahn noviciū poetam ludendi causa panxisse perhibet, antiquum et nobile fuisse arguunt duo epigrammata, quorum exordium ad huius poematī similitudinem compositum est, Atticum satis pingui illud quidem Minerva edolatum et incisum Ol. 101, 1 (CIGr. I 86): Ἐξ οὗ Κέροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζει, καὶ χώραν Παλλὰς τήνδ' ἔκτισε δῆμον Ἀθηναίων, οὐδεις Σωσιβίον καὶ Πυρρα μέλιστα . . .*) φυλὴν Κεκοπιδῶν ἔργα ἔδρασ' ἀγαθὰ, alterum illo ut videtur aetate fere suppar Xanthi in Lycia repertum (CIGr. III 4269): (Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην (Ἀσίας δίχα πόντος) ἐνε(ιμεν) οὐδεις πῶ Λυκίων στηλὴν το(ι)άνδ' ἀνέθηκε(ε)ν δώδεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῷ τεμένει (νικ)έων καὶ πολέμου μνημεῖα τόδ' ἀθάνατον κτλ.**) — V. 1. ἐξ οὗτ'

*) Scripsi Πυρρα, Boeckh Πύρρα dedit. Novissimum vocabulum, cuius aliquot elementa restant, non expedio.

**) Memorabile est in utroque monumento ΟΤΔΕΣ exaratum esse, qui consensus cum non fortuitus videretur, conieci in archetypo fuisse

καὶ πόλιας θνητῶν θούρος Ἄρης ἐφέπει, 1168
οὐδένι πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένειτ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
ὅ οἶδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσίς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

Aristid. et schol. (epigr. Xanth.), ἐξ οὗ γ' Anth. Diod. Ars. — *Εὐρώπην Ἀσίας*, Anth. *Εὐρώπην Ἀσίης*. — *ἐννεμεν*, Aristid. et schol. *ἐκρινεν*. — V. 2. *πόλιας*, Diod. *πόλεας* (codd. *πολέας*), Anth. *πόλεμον λαῶν*, inde Dorville *πολέμους θνατῶν* commendavit, mihi *πόλιας λαῶν* poeta videtur scripsisse, nam *θνητῶν* displicet, quoniam *ἐπιχθονίων ἀνδρῶν* continuo subsequitur. — *ἐφέπει*, Diod. *ἐπέχει*. — V. 3. *οὐδένι*, Diod. *οὐδέν*, Anth. *οὐδαμά*. — *κάλλιον*, Anth. cod. P *καλλίων*, Diod. *τοιούτων* male, fortasse Atticum illud epigramma vel aliud simile librariis veteribus observabatur. — V. 4. *ἔργον*, cod. P. Anth. a m. pr. *εὐεργον*. — *ὁμοῦ*, Anth. Diod. *ἄμα*. — V. 5. *οἶδε*, Anth. cod. P *οἶδε*, schol. Arist. cod. A et Paris. B *εἶδε*. — *γαίῃ* Arist. et schol., *Κύπρῳ* Diod. Anth. Arsen.; *γαίῃ*, quod iam Krüger recto usus iudicio tuetur, non solum commendatur verbis proximis *ἐν πελάγει*, sed etiam multo magis stabilitur versu praegresso *ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ*, quae lectioni *ἐν Κύπρῳ* plane adversantur; nam proelium pedestre si in insula commissum fuit, nullo pacto *ἐν ἡπείρῳ* dici potuit: itaque manifestum est, epigramma ad victoriam Eurymedontiam, non ad pugnas Cyprias spectare. Altera lectio *ἐν Κύπρῳ* nihil est nisi interpretamentum hominis, qui vel utramque victoriam temere confudit, vel deceptus est Diodori narratione (XI 60), qui proelium navale *περὶ τὴν Κύπρον* commissum esse narrat; etenim *ἡ περὶ τὴν Κύπρον ναυμαχία* poterat etiam *ἡ ἐν κύπρῳ ν.* dici, quemadmodum *ἡ Σαλαμῖνι* vel *ἡ ἐν Μυκάλη μάχῃ*, neque vero pedestris pugna ad Eurymedontem in Pamphylia commissa, quae hoc versu memoratur. Neque adversabor, si quis iam Diodorum in suo exemplo interpolationem istam repperisse existimet, quam denuo tuitus est Iunghahn plane incredibilia commentus, verbis *οἶδε . . . πληθούσας* navale proelium, *μέγα δ' . . . πολέμου* pedestre describi, *ἐν Κύπρῳ ἐν πελάγει* interpretatus opinor *ἐν Κυπρίῳ πελάγει*, sed *ἀμφοτέραις χερσὶ* cum intelligeret repugnare suae explicationi, prava coniectura αὐτὸν ἑτέrais tentavit. — *ὀλέσαντες*, schol. Arist. cod. A *ὀλέσαντας*, ap. Diod. AHL *ἐλάσαντες*. Difficultatem, qua oratio laborat, infra expedire conatus sum, sed oportebat poetam, quem rerum gestarum ordinem cognitum habuisse consentaneum est, verborum ambiguitatem procul habere; haud scio an mendum delitescat: planam reddideris narrationem scribendo *πολλοὺς Μήδων ἐδάμασσαν Φοινίκων θ' ἑκατὸν ναῦς ἔλον*, quemadmodum est ep. 135 *παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεᾶς . . . τῷδ' ἐποτ' ἐν πελάγει ναυμαχία δαμάσαντες*. Cum Simonides aliis locis *ἐλάσαι* vel *ὀλέσαι* de Graecis victoribus dixerit, non mirum ad eundem modum hunc locum interpolatum esse. — V. 6. *ἔλον*, ap. Arist. priore l. EN *εἶλον*. — V. 7. *ἔστενεν*, ap. Arist. pr. l. E *ἐσταινεν*, l. *ἐστεμεν*, ap. Schol. A et Par. B *ἔσθενεν*.

οὐδέ τις πω κάλλιον ἐπιχθονίων τέλεσ' ἀνδρῶν ἔργον, ut uterque versificator antiquam scripturam monumenti in Cimonis honorem excitati servaverit: nam huius tituli admodum dubiam esse paradosin apparet.

in Anthol. huius hemistichii nihil superest nisi in rasura a m. s. ἔσταν . . . , ap. Diod. H δεσγενέας ὑπ' αὐτῶ, F δ' ἐσγενέας . . . ὑπ' αὐτῶ, K δ' ἐσγενέας ὑπ' αὐτῶ, et ὑπ' αὐτῶ etiam AL. — V. 8. πληγῆς, in Anth. cod. P et sch. Ar. Par. B πληγῆς. — ἀμφοτέραις χειρῶν, ap. Arist. priore loco vulgo ἀμφοτέρα χειρῶν, quod correctum ex

ENL, in Anth. cod. P. ἀμφοτέραις χειρῶν. Ἀμφοτέραις χειρῶν est copiis pedestribus et maritimis, non quod vulgo dici solet ἀμφοῖν τοῖν χειρῶν i. e. omni virium contentione, ac fortasse restituendum ἀμφοτέρῃ χειρῶν, quemadmodum Aristid. I 226 de Xerxe Atticam invadente scripsit ὁ δὲ ἀμφοτέρῃ τῇ χειρὶ παρῆν. Quod sequitur κράτει πολέμου satis tuetur ep. 140 νίκης κράτει ἔργῳ Ἀρης. Perperam Blomfield tentavit ἀμφοτέρῃς χειρῶν κράτει πολέμου, nec melius Hecker πληγαῖς ἀμφοτέραις, χειρῶν κράτει πολέμου.

Sed quaeritur hoc epigramma num recte sit Simonidi adscriptum. Si quis ad Cyprias pugnas retulerit, tum a Simonide plane alienum; nam illae res gestae sunt Ol. 82, 3. Sed priores Cimonis victorias hoc epigrammate illustratas esse iam ad v. 5 adnotavi, quamquam homines docti etiam nunc ambigunt, utrum Cimonis victoria ad Eurymedontem an posteriores pugnae ad Cyprum hoc poematio celebrentur. Aristides quidem victoriam Eurymedontiam planissime testatur priore loco II 209: ἐπὶ δὲ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ναυμαχίας καὶ πεζομαχίας μνημεῖα ἔστησαν ἀμφοτέρῃς ἡμέραις μὲν νικῶν, ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις κτλ. (quae supra adscripsi), neque aliter scholiasta Aristidis, qui non ad hunc locum, sed ad Panathenaicum adscripsit, et Simonidis nomen addit, quod apud ipsum Aristidem non legitur; item Diodorus, quamquam non satis recte res illic gestas enarravit, fortasse in errorem inductus prava lectione v. 5 ἐν Κύπρῳ. Cypriam pugnam Anthologia tueri videtur, sed lemmatis nulla plane est auctoritas; nam omnia quae ibi leguntur, ex ipso epigrammate petita sunt. Testium igitur locupletum auctoritas Eurymedontiam victoriam tuetur, atque sequitur hoc Krüger Hist. Stud. 1169 I 64 seq. Contra ad Cyprias pugnas referunt Engel Kypros I 282, nullis omnino argumentis usus, et A. Schaefer Philol. XXIII 183, qui quamquam et ipse v. 5 lectionem ἐν γαίῃ probat, tamen assensus est Engelio: sed argumenta quae profert, vacillant omnia. Eiusmodi praeconium, quale hoc epigramma exhibet, optime convenit victoriae Cimoniae, quae non tantum gravissime afflixit Persarum res (hinc aptissime v. 7 μέγα δ' ἔστανεν Ἀσίς κτλ., id quod multo minus de altera victoria praedicari poterat), sed etiam eo memorabilis erat, quod eodem die bis victi sunt Persae, id quod de hac victoria testantur omnes, de altera nemo prorsus memoriae prodidit. Quod si quis posteriorem victoriam hunc in modum laudibus extulisset, gravem iniuriam erat facturus Cimoni, nullo quidem successu; neque enim Eurymedontiae victoriae memoria obscurata est Cypriarum pugnarum laude, sed potius illas depressit; cf. Lycurgi or. in Leocr. 72: ἐπὶ Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, ἑκατὸν δὲ τριήρεις τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους ἔλαβον, ἀπασαν δὲ τὴν Ἀσίαν κακῶς ποιοῦντες περιέπλευσαν, καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς νίκης, οὐ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον ἀγαπήσαντες ἔστησαν, ἀλλ' ὄρους τοῖς βαρβάρους πῆξαντες τοὺς εἰς τὴν ἑλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς καλῶσαντες ὑπερβαίνειν, συνθηκὰς ἐποιήσαντο κτλ. Diod. XI 61: οὐδέποτε γὰρ μνημονεύονται τοιαῦται καὶ τηλικαῦται πράξεις γενέσθαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ναυτικῶ καὶ πεζικῶ στρατοπέδῳ. Arist. I 296: ἤδη δὲ καὶ δύο τρόπαια εἰς μίαν ἡμέραν ἦλθε καὶ ναυμαχία πεζομαχία παρισώθη· τοσοῦτον δὲ τῷ βασιλεῖ περιεγένετο, ὥστε ἐνδοξοτέραν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς τόπους ταῖς νίκαις ἐποίησαν· ὁ δ' οὐν Εὐρυμέδων οὐχ ἥκιστα διὰ τούτους ἄδεται. Pausan. I 29, 15: οἱ σὺν Κίμωνι τὸ μέγα ἔργον (ἐπὶ Εὐρυμέδοντι) πεζῇ καὶ ναυσὶν αὐθι-

μερον κρατήσαντες. Haec praeconia plane conspirant cum epigrammate, ac manifestum, illis hoc ipsum poematum obversatum esse: Cypriarum victoriae nusquam eiusmodi laudibus ornantur. — Iam quod legitur in epigrammate v. 5 *όλέσαντες . . . έλον*, cave participium interpretis latino vocabulo *postquam*, est enim nihil aliud quam *όλεσαν και έλον**). Sane navale proelium ante pedestre commissum est, cf. Guil. Vischer de Cimone p. 24 seq., sed poetae licuit ordinem rerum gestarum invertere, cum vel rerum gestarum scriptores et oratores, quibus non est eadem venia concessa, *ύστερον πρότερον* admiserint plane ad eundem modum, velut Thucydides I 100: *έγένετο δέ μετά ταύτα και ή έπ' Εύρυμέδοντι ποταμῷ έν Παμφύλλα πεζομαχία και ναυμαχία Αθηναίων και τών ξυμμάχων πρός Μήδους, και ένίκων τή αύτή ημέρα άμφοτέρω Αθηναίοι Κίμωνος του Μιλτιάδου στρατηγοῦντος.* et Lycurgus (vide supra): *έπ' Εύρυμέδοντι και πεζομαχοῦντες και ναυμαχοῦντες ένίκησαν*, sive quod usitata fuit cantilena *κατά γήν και κατά θάλασσαν* (cf. Diodor. XI 61: *νενικηκότες δύο καλλίστας νίκας τήν μέν κατά γήν τήν δέ κατά θάλασσαν*), sive quod huius epigrammatis memoria iis obversabatur**). Non debebat igitur Schaefer uti hoc argumento, ut epigramma ad Cyprias pugnas revocaret, praecipue cum ibi quoque, ut iam olim monui, navale proelium ante pedestre sit commissum, id quod non solum per se consentaneum est, sed etiam Thucydides I 112 et Diodor. XII 3 testantur (nam Plut. vit. Cimon. c. 18 non satis dilucide res gestas enarrat). Denique quod epigramma centum naves Phoenissas captas esse testatur, sane eundem navium captarum numerum Diodor. XII 3, ubi proelium navale ad Cyprum descripsit, exhibet, verum etiam Lycurgus auctor est, centum naves in proelio Eurymedontio captas esse***), neque adversatur Thucyd. I 100: *και έλον τριήρεις Φοινίκων και διάφθειραν τās πάσας ές διακοσίας*, nam et per se consentaneum est, cum Phoenissae naves centum captae fuerint, Cilicum et Cypriorum naves non omnes salvas integrasque discessisse, ac praeter eas quas ceperunt Graeci, multas esse demersas (quemadmodum etiam in Cypria pugna factum, vid. Diod. XII 3: *πολλές μέν τών νεών κατέδυσεν, εκατόν δέ σύν αύτοίς τοίς άνδράσιν έίλε*), idque ipsum testatur Diod. XI 66: *πολλές μέν τών έναν- 1170*

τίων ναῦς διάφθειραν, πλείους δέ τών εκατόν σύν αύτοίς τοίς άνδράσιν έίλον, quae ex locuplete auctore descripsit (nam infra XI 61 temere dicit captas esse naves CCCXL, tot enim navium tunc erat Persica classis); haec igitur Thucydides comprehendit, naves CC numerans, quae non recte interpretatus Plutarchus vit. Cimon. c. 12 captas dicit CC, et praeterea alias demersas esse coniectura auguratur. Itaque Schaeferi argumentis refutatis tenebimus, epigramma hoc ad Eurymedontiam Cimonis victoriam referendum esse.

Sed quaeritur quo iure hoc epigramma ad Simonidem referatur, cui plerique, qui hos versus servarunt, nominatim tribuunt. Simonidem diem supremum Ol. 78, 1 sub finem anni obiisse constat, sed proelia ad Eurymedontem commissa cui anno sint adscribenda omnino incertum.

*) Sed conferas quae supra ad h. v. exposui.

**) Iunghahn recte composuit ep. 105 de his ipsis rebus ad Eurymedontem gestis *πεξοί τε και άκνπόρων έπλ νηών*, et ep. 107 v. 5 ubi poeta propter vinetae orationis angustias proelium ad Mycalen ante Salaminiam pugnam memorat.

***) Eundem numerum prodidit Aristodemus c. 11 paucis res ad Eurymedontem gestas perstringens: *και ένανμάχησαν Φοίνιξι και Πέρσαις, και λαμπρά έργα έπεδείξαντο, εκατόν τε ναῦς έλόντες αύτανόρους έπεξομάχησαν, και δύο τρόπαια έστησαν, τὸ μέν κατά γήν, τὸ δέ κατά θάλατταν.*

Diodorus has pugnas ad Ol. 77, 3 refert (XI 60), ita ut nihil obstare videatur, quominus credamus Simonidem hoc praeconio Cimonem exornavisse: sed Diodorum iustam temporum rationem parum diligenter observavisse satis superque constat. Longe aliter Eusebius, qui hoc proelium ad Ol. 79, 4 refert: sed quae sit illi fides, apparebit, si reliqua, quae ibi recenset, aliorum auctorum fide ad iustos calculos revocaveris: omissis igitur iis, quae non licet satis certo ad annalium ordinem revocare, Eusebii rationes*) et ex adverso emendatos annales adscribo.

Eusebius.

Ol. 74, 4. Xerxes Athenas incendio absumpsit, ut ipse Eus. dicit, Callia(de) archonte.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 1. Proelia ad Thermopylas et ad Salaminem.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 4. Hiero Geloni succedit (cf. Ol. 76, 2).	Ol. 75, 3.
Ol. 76, 1. Proelia ad Plataeas et apud Mycalen.	Ol. 75, 2.
Ol. 76, 4. Pindarus inclaruit.	Ol. 75, 1. (Diod. S. XI 26)
Ol. 77, 1. Themistocles ad Persas confugit.	Ol. 75, 1.
Ol. 77, 2. Sophocles primam docuit fabulam (cf. etiam Ol. 78, 1).	Ol. 77, 4.
Ol. 78, 3. a) Themistoclis mors (Diodorus Ol. 77, 2).	
b) Socrates natus.	Ol. 77, 4 (sec. Apollod.).
c) Lapis de coelo cecidit.	Ol. 78, 2 (Plin. II 149).
Ol. 79, 1. Artaxerxes Artabano successit.	
Ol. 79, 3. Siciliae populare imperium.	Ol. 78, 3.
Ol. 79, 4. a) Proelium ad Eurymedontem.	
b) Solis defectio.	
Ol. 80, 1. Anaxagorae mors.	Ol. 78, 1 sec. Apollodori depravata exempla.

Apparet igitur, omnes res gestas non solum non suis annis adscribi, sed etiam, quod multo est gravius, iustum rerum ordinem turbatum esse.

Non minus in diversas partes discedunt nostri homines. Krüger, qui omnium diligentissime rerum hoc tempore gestarum ordinem perscrutatus est, Diodori rationem (Ol. 77, 3) assensu suo comprobavit (Hist. Stud. I 52 et 64 seqq.); Schneidewin O. Müllero auctore has pugnas multo post commissas esse statuit, itaque Simonidi non tantum hoc epigramma, sed etiam 105 et 106 abrogat; Clinton haec quadriennio post sive Ol. 78, 3 accidisse arbitratur, eumque sequuntur Grote, Curtius Hist. Gr. II 118, Oncken Athen und Hellas I 130. II 135; denique A. Schaefer, qui nuper denuo Krügeri rationes examinavit (de rerum post bellum Pers. gest. temporibus. Lips. 1865), pugnas illas ad Ol. 78, 4 revocavit**).

Ego cum antea Krügerum secutus Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 retulissem, postea proximo anno Ol. 77, 4 attribui (de vita Sophoclis p. XIII), quamquam quae ibi scripsi nunc non iam omni ex parte tueor. 1171 Sunt autem hae quaestiones tantis difficultatibus impeditae, ut vix liceat rationem proponere, quae nulli calumniae sit obnoxia. Velut Schaefer, qui denuo haec sub examen vocavit, cum eidem anno, quo Cimon victo-

*) Eusebianos numeros nunc adscripsi quemadmodum Schoenii recensio exhibet.

**) Qui post Schaeferum res hac aetate gestas perstrinxit, Pierson (Philol. XXVIII) de proelii ad Eurymedontem tempore assensus est Schaefero (vid. l. l. p. 66), de aliis rebus dissentiens.

riam illam reportavit, Thasiolorum defectionem adscripsit, haud dubie errat: nam Thucydides cum (l 100) *χρόνῳ ὕστερον*, non *μετὰ ταῦτα*, Thasios defecisse dicat, longius temporis intervallum intercessisse iure colligas: recto iudicio usus Krüger I 145 duorum vel trium annorum interstitium significari arbitratur. Thasus hiberno tempore, ut consentaneum est, defecit, cum comperissent, opinor, Athenienses id agere, ut continentis oram finitimam coloniis occuparent: Athenienses, ut verisimile est, statim verno tempore Thasiolorum classem navali proelio superaverunt et urbem obsidione cinxerunt: continuo autem, aestate ut videtur, expeditionem ad Strymonem, quam paraverant, susceperunt; sed haud ita multo post, hieme Atheniensium coloni maxima clade a Thracibus afflicti sunt: hanc calamitatem scholiasta Aeschinis d. f. l. 31 *ἐπὶ Ἀσιστρᾶτος* accidisse testatur: praetoris nomen corruptum, Krügerus facillima mutatione *Ἀσιστρᾶτος* restituit, ut clades illa Ol. 78, 2 acciderit: haec ratio si recte se haberet, possis suspicari *Ἀσιστρᾶτος* nomen vitii immune esse et potius apud Diodorum id ipsum nomen in locum *Ἀσιστρᾶτος* substituendum: tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 1 ac nihil prohibet, quominus Krügerum secuti Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 referamus. Sed cum proximorum annorum magistratus nomina similia gerant, Ol. 78, 3 *Ἀσσανίας*, Ol. 78, 4 *Ἀσάθεος*, incerta est emendatio; illud certum, unum ex tribus huius triennii nominibus restituendum esse. Equidem omnibus rerum momentis examinatis Clintoni coniecturam sequor *ἐπὶ Ἀσάθειον*, quamvis minus facili videatur, quam post alios etiam Schaefer probavit. Tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 3; ac si statuimus circa initium Ol. 78 apud Eurymedontem pugnatum esse, interstitium, quod Thucydidis verba arguunt, nacti sumus.

Postquam Themistocles testarum suffragiis extorris factus erat, Cimonis virtus enituit; et Eion quidem capta Ol. 77, 3 (*ἐπὶ Δημοκλῆος*); Cimoni et collegis victoribus Athenienses hermarum dedicandorum honorem concesserunt (vid. Aeschin. in Ctesiph. 183 seq.), statimque colonia illuc deducta, fortasse hoc ipso anno; sed clade ibi afflicti sunt Athenienses proximo anno Ol. 77, 4 (*ἐπὶ Ἀψεφίωτος*): nam scholiasta Aeschinis non satis diligenter rem enarrat, quasi iidem duces, qui ceperint Eionem, cladis ignominiam perpessi sint. Eodem anno Ol. 77, 4 Cimon Scyrum expugnavit et Thesei ossa Athenas deduxit, simulque bellum cum Carystiiis exarsit: hieme videtur Naxos defecisse, cuius insulae obsidio haud dubie diuturna fuit; defecisse insulam ante Cimonis victoriam certum est, sed subactam esse antequam Cimo expeditionem in Asiam suscepit, minime ex Thucydidis verbis conficias, qui ne intempestive narrationem intermitteret, ubi Naxi defectionem memoravit, statim quomodo Athenienses Naxiis subactis consuluerint, addit: fortasse Naxus Ol. 78, 2 demum manus dedit: ipse aliquando conieci apud schol. Arist. Vesp. v. 355, ubi dicitur Naxus capta esse *ἐπὶ Πεισιστράτου*, legendum esse *ἐπὶ Ἀσιστρᾶτος*, nam nimis gravis error grammatici esse videbatur, qui Aristophanem Pisistrati expeditionem respexisse crediderit: sed haec in medio relinquo. Verno autem tempore Ol. 77, 4, postquam Sophocles Dionysiis urbanis victor renuntiatus est (vid. vit. Soph. p. XII n. 35), Cimon expeditionem in Asiam suscepit, et media aestate sive Ol. 77, 4 extremo sive Ol. 78, 1 ineunte Persas terra marique fudit ac fugavit.

Quaeritur denique, utrum inter *ἐπικήδεια* an inter *ἀναθηματικά* hoc epigramma referendum sit: sane in Anthologia illis accensetur, at Diodorus dilucide: *ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ* (unus cod. l *τῇ θεῷ*) *καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε*. Aristides nihil ad solvendum quaestionem confert. Krügerus I 67 seq. funebre esse car-

men contendit, maxime confisus pronomine *οἷδε*, verum enim vero fatendum praeterea in ipso poematio nihil inesse, quod sepulcro destinatum esse arguat; neque existimandum, unum alterumve distichon intercidisse, nam carmen haud dubie integrum est*). Itaque nunc potius Diodorum sequor, quem facile apparet haec non ipsum commentum esse, sed aliunde descripsisse; atque tam diligenter sive potius negligenter hoc officio functus est, ut cum locum, ubi hoc monumentum fuit, nominatim dicere deberet, id praetermisit**). Equidem credo in memoriam victoriae Cimonis ceterorumque ducum statuas dedicatas fuisse, ut iam commode in epigrammate dici potuerit *οἷδε γὰρ κτλ.* Tale monumentum fuit, quod Spartani post victoriam ad Aegos flumen Delphis dedicaverunt, ubi praeter deorum signa etiam Lysandri aliorumque plurimorum statuae visebantur, cf. Paus. X 9, 7 seq. Neque ab antiquioris artis ingenio abhorreere eiusmodi monumenta arguit donum, quod Phocenses in memoriam victoriae de Thessalis reportatae Delphis dedicaverunt, Aristomedontis opus, qui ut Pausan. X 1, 10 refert finxerat *Τελλῶν τε τὸν μάντιν καὶ ὅσοι μαχομένοις ἄλλοι σφίσιν ἐστρατήγησαν, σὺν δὲ αὐτοῖς καὶ ἡρώας τῶν ἐπιχωρίων.* Adde Onatae opus, quod Tarentini Delphis dedicaverunt, quod ipsam Tarentinorum et barbarorum pugnam exhibebat, vid. Paus. X 13, 10 (ubi praeter alios Opis, Iapygum rex, nominatim recensetur); porro Atheniensium monumentum, quod post proelium Marathonium Apollini Pythio consecraverunt, ib. X 10, 1: *τῷ βασιλεῦσι δὲ . . . ἐπίγραμμα μὲν ἐστὶν ἀπὸ δεκάτης τοῦ Μαραθωνίου ἔργου τεθῆναι τὰς εἰκόνας,* ubi praeter deorum et heroum Atticorum statuas, quas Phidiam fecisse Pausanias auctor est, etiam Miltiades visebatur. — Diodorus cum decimam *τῷ θεῷ* oblatam esse memoret, Apollinem Pythium dici coniicias: at Delphis Athenienses palmam et Minervae signum dedicaverunt, neque praedae decima haec fuisse videtur, cf. Paus. X 15, 4: *τὸν δὲ φοίνικα ἀνέθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν χαλκόν, καὶ αὐτὸν καὶ Ἀθηναῖς ἄγαλμα ἐπέχρυσον ἐπὶ τῷ φοίνικι ἀπὸ ἔργων, ὧν ἐπ' Εὐρυμέδοντι ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ τὸ μὲν περὶ, τὸ δὲ ναυσὶν ἐν τῷ ποταμῷ κατώρθωσαν.* Quapropter censeo apud Diodorum scribendum esse *τῇ θεῷ*, ut Athenienses Minervae decumam obtulerint, ac praeterea Apollini Delphico aliud donum de manubiis dedicarint***).

Iam si Athenienses Cimonis et collegarum statuas Minervae consecraverunt, facile apparet, opus diuturni laboris non continuo post ducum reditum absolvi potuisse; itaque id ipsum prohibet, quominus epigramma his statuis subscriptum Simonidi vindicemus, qui paucis mensibus post Cimonis reditum decesserit: nam quod antea largitus sum potuisse poetam grandaeavum statim, postquam artifex operis sibi demandati consilium mente animoque designavit, hoc carmen in Cimoniae victoriae memoriam condere, iam retracto: Simonides, Hieronis hospitio

*) Titulus inscriptus pilae in Ceramico Athenis in honorem eorum, qui ad Eurymedontem occubuerunt, extat supra ep. 105: itaque si hic titulus sepulcralis, foret referendus ad monumentum in Pamphylia excitatum.

**) Diodorus historiarum scriptorem, Ephorum ut opinor, sequitur, qui si *τῇ θεῷ* scripsit, manifestum erat donarium Athenis Minervae oblatum esse. Diodorum, qui non sicut Ephorus Athenis degebat, planius rem exponere decebat.

***) Quod in epigrammate locus, ubi proelia commissa sunt, non nominatur, nihil habet offensionis: etenim additus erat praeterea legitimus titulus, qui significabat Athenienses Minervae dedicavisse hoc monumentum de manubiis, postquam Medos ad Eurymedontem duobus proeliis profligaverunt.

143. [200.]

1172

Τύξα τάδε πτολέμοιο πεπανμένα δακρυόεντος
 νηῶ Ἀθηναίης κείται ὑπωρόφια,
 πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῖ φωτῶν
 Περσῶν ἱπομάχων αἵματι λουσάμενα.

1173

144. [201.]

Οὔτω τοι, μελία ταναά, ποτὶ κίονα μακρόν
 ἦσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·

usque ad mortem usus, neque hoc neque ep. 105 potuit componere cf. quae supra p. 446 dixi. Nihil secius is qui primus Simonidis epigrammata collegit, utrumque poemation recepit, itaque Aristides π. παραφθ. una cum aliis Cei poetae elogiis adhibuit, neque quod alio loco (II 209) vocula τις utitur, indicio est, poetae nomen latuisse aut criticos veteres derogavisse Simonidi*). In exordio inprimis memorabile, quod poeta significat Asiam et Europam olim continuas postea interfuso mari directas esse, id quod Plinius quoque H. N. II 205 testatur (*mersam Europam Asiamque Propontide et Ponto*). Poeta Ionici alicuius philosophi placitum tunc nobile respicere videtur: quod si Archelaus Cimonis familiaris hoc elogium panxit, conicias hunc eundem esse Archelaum, quem ad Anaxogoram se applicavisse constat. A Simonidis quidem arte hoc abhorret, sed convenit poetis, qui subsecuti sunt, philosophiae studio tunc Athenis vigente: manifestum documentum deprehendimus in eorum elogio, qui ad Potidaeam occubuerunt: αἰθὴρ μὲν ψυχὰς ὑπέδεξατο, σώματα δὲ χθών: hoc enim placitum, quod postea Euripides in scena usque decantavit, ex Anaxogorae doctrina repetendum, cuius studiis scenicus philosophus Ol. 87 nondum fuit initiatus.

Epigr. 143. Anth. Pal. VI 2: A Σιμωνίδου· C ἐπὶ τόξοις ἀνατεθείσιν ἐν τῷ τῆς Ἀθηναίης νηῶ. Etiam cod. Par. Σιμωνίδου. — V. 1. τύξα, Meineke θώπλα coniecit, quoniam nulli Graecorum fuerint sagittarii: at erant Atheniensibus sagittarii, ut locupletissimus auctor Aeschylus in Persis 460 testatur; hinc Pausanias ap. Herod. IX 60: ὁμοῖς δ' ἡμῖν τοὺς τοξότας ἀποπέμψαντες χάριν θείῃ. idem IX 22 narrat selectos trecentos Atheniensium duce Olympiodoro adiunctis sagittariis (τοὺς τοξότας προσελόμενοι) adversus Persarum equites pugnavisse et Masistium interfecisse, cuius lorica Athenis visebatur (cf. Boeckh Occ. II 168). Haec igitur commode hoc epigramma illustrant, quod haud dubie ad Atheniensium donarium referendum. Adde praeterea de sagittariis Plut. Thes. c. 14. — V. 2. Ἀθηναίης cod. supra, sed a pr. manu Ἀθηναίαι, quemadmodum cod. Par., ὑπ' Ἀθηναίης Plan. — ὑπωρόφια, ὑπορρόφια cod. Pal. et Par. — Demonstrativum carmen videtur Kuibelio, itaque adpunit.

Epigr. 144. Anth. Pal. VI 52: A Ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτου· Σιμωνίδου. — V. 1 et 2 affert Suid. v. ἦσο, v. Μελῖαι, v. Ταναή. — μελία ταναά, Plan. Iriart. 94. μελίη ταναή. — ποτὶ, Suid. v. ταναή ex

*) Corrigendum videtur ὅμως ὕμνησεν αὐτῶν εἰς τις ταῦτα τὰ ὕστερον, legebatur ὅμως τις ὕ. αὐτ. εἰς ταῦτα ὅς.

ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων αὐτά τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαΐφ' ἐν πολέμῳ.

145. [202.]

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο ταύρους
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·
τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαζάμενος χορὸν ἀνδρῶν
εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβης.

hibet ἀνά (A ἀντικίονα). — V. 3. αὐτά Schneidewin, vulgo αὐτή. Affert hunc versum Suidas v. τετρώσθαι. — V. 4. δαΐφ cod. P supra, δηΐφ a m. pr. ut Plan., ubi etiam κραδαινομένη. — Versatur hoc epigramma in argumento, quod Alexandrini poetae et qui post secuti sunt, certatim tractaverunt, itaque olim mihi paradosis nominis Simonidei suspecta visa est, sed abieci hanc dubitationem, quandoquidem Mnasalcas, qui Simonideae artis filum aemulari solet, Anth. Pal. VI 125 et 128 ad hoc ipsum exemplum se accommodavit. Non esse demonstrativum epigramma vel inde conficias, quod reticetur nomen eius, qui quondam clypeum gessit: fuit enim donario additum. Kaibel ἐπιδεικτικὸν esse poematum censet.

Epigr. 145. Anth. Pal. VI 213: corr. Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). Respicit Tzetz. Chil. IV 487, qui I 636 affert epigramma in Simonidem mortuum, quod ad huius similitudinem compositum est. *) — V. 1. Σιμωνίδη ἦραο Tzetz. altero loco, cod. Pal. Σιμωνίδης ἦρατο, sed a pr. m. ἦραο. — ταύρους, Tzetz. νίκας, quod probat Welcker in appendice trilog. Aeschyl. p. 242, recte adversante Schneidewino. —

V. 2. cod. Pal. ἀνθέμεν. — V. 3. τοσσάκι δ', Hecker τοσσάκις. — V. 4. Νίκας, fort. Νίκης. — Mihi epigramma non integrum esse videtur, fortasse ad hoc ipsum poematum referendum distichon epigr. 146, non tamen continuo his quattuor versibus subiungendum, sed intercidit distichon, quo Simonides fere id dixisse videtur, quod legimus apud Xenophanem 7, 4: εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως. Pertinet autem opinor epigramma hoc ad eandem victoriam, quam ep. 147 illustrat: huius victoriae ergo Simonides tabulam, choregus tripodem dedicavit.

Epigr. 146. Arist. II 510: Ἐτόλμησε γοῦν (Σιμωνίδης) εἰπεῖν Μνήμην... ἰσοφαρίζειν· τοῦτ' ἄρ' οὐχ ἕτερος δῆπον περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν· ἵνα δὲ μὴ δόξη νέος ὢν εἶναι καὶ ὠραϊζόμενος λέγειν, ταῦτα προστίθησιν· Ὀγδῶκοντα εἴτει κτλ. Elegiae fragmentum Schneidewin esse censet. Vid. ad ep. 145. Adulterinum censet Kaibel, fictum ab incerto homine, qui cum in commentario epigrammatum Simonidis ad ep. 147 chronographi Parii

*) Novicium hoc et proletarium carmen, si Dübnero fides, Schneidewin Bacchylidi attribuit, sed neque in ed. Sim. neque in delectu (utroque enim loco repetitum est epigramma) haec opinio in medio proposita. Simonidis germanum epitaphium respexit Callimachus (v. Suid. v. Σιμωνίδης) οὐδὲ τὸ γράμμα ἠδέσθη τὸ λέγον μ' εἶα Λεωπρέπτος κείσθαι Κήιον ἄνδρα, qui videtur ipsius tituli verba iteravisse, ut iam appareat diversum hoc esse ab elogio, quod Tzetzes exhibet. Et germanum quidem epitaphium Bacchylidem composuisse veri est simillimum.

146. [204.]

1174

Μνήμην δ' οὐτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

— 147. [203.]

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχίς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δὲ τόθ' υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῶ·
ἅμφλ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

testimonium adscriptum legisset, verba ὁ τὸ μνημονικὸν εὐρῶν perperam interpretatus, quasi poeta octoginta annos natus hanc artem repperisset, edolavit hoc distichon. Ceterum Kaibel ep. 147 egregium et poeta dignum existimat, neque in ep. 145 animadvertit. — V. 1. μνήμην vulgo, μνήμη ΓΘ. — ἰσοφαρίζειν, Θ ἰσοφερίζειν. — V. 2. Γ ὀγδωκονταέτη. — Λεωπρέπεος scripsi, v. Λεωπρεπέος. Nominum propriorum, quae praeterea adiectivi vice funguntur, velut Εὐπρεπής, al., diversa est ratio.

Epigr. 147. Max. Plan. Walz. V 543: Οὗτος (ὁ Σιμωνίδης) πάσης ἐπιστήμων ποιητικῆς καὶ μουσικῆς ὑπῆρχεν, ὡς ἐν νεότητος ἀρχὴ γήρως ἐν τοῖς ἀγῶσι νικᾷ· ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Ἦρχεν κτλ. et Tzetz. in Cram. An. Ox. III 353, 4. — V. 5 et 6 Plutarch. an seni sit resp. ger. c. 3 affert. Resp. Val. Max. VIII 7, 13. — V. 1. Ἀδείμαντος μὲν Tzetz., μὲν Ἀδείμαντος Plan. — V. 2. Tzetz. φυλὴ Ἀντιοχίς. — V. 3. Resp. Plut. vit. Alcib. c. 1. — δὲ τόθ' scripsi, vulgo δέ τις, Hemsterhusius δέ τοι, Hecker et Schneidewin δ' ἐὺς quod omnino est repudiandum. — V. 5. διδασκαλίῃ Plut. Tzetz., διδασκαλίᾳ Plan. — V. 6. Tzetz. et nonnulli libri Plan. ὀγδοηκονταέτει. — Λεωπρέπεος Tzetz., vulgo Λεωπρεπέος.

Epigr. 148. Anth. Pal. XIII 28: ab eadem omnia manu Καλλιμα^ζ ἐνιῶαντ' Ἰμετριάσλλ". Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. τῶαντ' Ἰ^ο μέτρωτετράμετρ' ὅμοι τῶ ἐί μοι γένοιτο παρθε^ον καλή τε καὶ τέρενα μᾶϊ δὲ μόν' σλλ" πλεονα^ς ἐπιτ' Ἰ' οὐκ ἔχει λαμβον ἄλλ' ἀνάπαιστον. Simonidi tribuere videtur Steph. Byz. s. v. Ἀκαμάντιον· ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης. Sed etiam si receptum fuit poematum in antiquas editiones Simonideorum carminum, non tamen per omnia his auctoribus obtemperandum, ac fortasse iam veteres grammatici ambigebant, utrum Bacchylidis an Simonidis esset, quorsum lemma istud videtur spectare. Simonides, qui subtiliter quid deceat ubique perpendere solitus erat, argumento leviusculo non tam splendidum ornatum orationis adhibiturus erat, neque credibile est, eum alius poetae victoriam praeconio ornavisse: itaque abrogandum censeo epigramma Simonidi, sed Bacchylidi cur abiudicemus nihil est causae: nam antiquum esse in aperto est. Callimacho tribuunt vulgo huius poetae editores propter inscriptionem cod. P, sed ab Alexandrinorum saeculi indole et institutis plane abhorret, atque lemma suspicionem istam plane redar-

148. [205.]

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὦραι
 ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
 αἱ Διονυσιάδες, μίτῃαισι δὲ καὶ ῥόδων ἁώτοις 1175
 σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
 . . . . .
 . . . . .
 ὅ οὔ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
 ἔθηκαν· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
 εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὅπα Δωρίοις Ἀρίστων

guit, testatur enim Callimachi epigramma, in quo asynartetum Archilochium exceperit hendecasyllabus, vel numerorum diversitate diremtum fuisse ab hoc poematio, cuius numeros librarius explicans perperam sane neglecta syllabarum mensura ad tetrametrum iamb. catal. revocat, quem errorem postea alius animadvertit et subiecit *μῶ δὲ μόνον κτλ.* Servata igitur sunt lemmata duorum carminum; Callimachi epigramma intercidit, sed extat etiamnunc, ut Hecker vidit, Anth. P. VII 728. Hartung denique confidentur, ut assolet, tam Simonidi, quam ceteris abiudicat et *Antigeni* tribuit propter v. 6. Ac sane poetae, qui victoriam reportavit, erat donarium versibus suis ornare, sed fortasse Antigenes ante quam donarium dedicatum aut diem supremum obiit aut Athenis relictis alio se contulit, itaque Bacchylides amicorum rogatu poematum composuit. Dixerunt de hoc epigrammate Hecker II 149 seq. Meineke Philol. XVI 157 et ad Callim. p. 300, O. Schneider Call. I 105 et 451. seq. — V. 1. δὴ Ernesti, cod. *δὴ*. — V. 2. ἀνωλόλυξαν Ernesti, cod. ἀνώλουξαν. — V. 4. Distichon post h. v. haud dubie intercidit, ut etiam Hecker vidit: nullo enim modo οὐ v. 5, ubi choreutae qui hanc victoriam reportaverunt intelliguntur, potest referri ad poetas (σοφούς ἀοιδούς v. 4), qui prioribus annis tribus Acamantidis cantoribus victoriae honorem pepererunt: aperte autem dicendum erat, tribules ut olim saepius ita nunc quoque praemio dignos habitos esse: sed quod Hecker praeter archontis nomen etiam poetae memoriam desiderat, errat: poterat in disticho, quod intercidit, archon memorari, non item poeta, cuius nomen infra v. 6 plane legitur. Frustra O. Schneider nihil desiderari contendit, ratus ἀνωλόλυξαν plusquamperfecti loco esse, ἐσκίασαν aoristi vim retinere, omnemque offensionem sibi videtur removisse τελείαν στιγμήν ponendo post αἱ Διονυσιάδες et corrigendo αἱ σκίασαν, quae correctio procul est habenda. — V. 5. Βακχίων Bentley, cod. βακχίων. — V. 6. ἔθηκαν· κείνους cod., θήκαντο· κείνους Bentley, θήκαντο· Κείος Schneidewin, θήκαν· Κικυννεύς ego olim conieci. Meineke cum antea Βακχίων ἔθηκαν Ἀέθλων· ἐκείνους proposuisset, postea ἔθηκαν· εὖ τοὺς δ' scripsit. O. Schneider θήκαντο· κείνος δ' snasit. Sed ne nomen quidem poetae labis expers videtur esse; itaque suspicatus sum ἔθεντο· Κῶος δ' Ἀμφιμένης ἐδίδασκεν ἄνδρας scribendum esse, adhibito Diog. L. II 86 qui Aristotele auctore scribit Πινδάρῳ ἐφίλονεῖν Ἀμφιμένης ὁ Κῶος. contra Hecker in illo Diogenis loco Ἀντιγένης ὁ Κείος vel certe Ἀμφιμένης ὁ Κείος restituendum esse censet. — V. 7. ἐτιθηνεῖτο Salmasius, cod. ἐτίθην εἰ τὸ. — Δωρίοις, quod dubitanter olim proposui Δωριεύς dudum abiecti, Schneider perperam Κοδρίδαις commendat. Ego praeterea etiam principia distichorum

Ἀργεῖος ἦδ' οὖν πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
 τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἰππόνικος,
 10 Στρούθωνος υἱός, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεῖς,
 αἳ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
 θῆκαν, Ἰστεφάνων θεῶν ἕκατι Μοισᾶν.

149. [206.]

Γυνῶδι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν
 παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον, 1176
 κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς,
 ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἔστεφάνωσε πόλιν.

permutanda existimavi τῶν ἐτιθνεῖτο et εὖ δ' ἐχορήγησεν. — V. 8. καθαροῖς, Meineke καθαρῶς. — V. 9. κύκλον Anna Fabri, cod. κύκλων. Insolens structura verbi χορηγεῖν, cuius alteram exemplum non repperi. — V. 10. Στρούθωνος Ernesti, cod. στρούθωνος, et deinde φορηθεῖς et v. 11 ὄνομακ' αὐτόν, quae correxit Ernesti. — ἄρμασιν, male Hecker ἀγκάσιν, idem v. 11 ὄνομάκλυτον requirit. — V. 11 et 12 iniuria pro subditiis habet Schneidewin. — V. 12. θῆκαν Ἰστεφάνων θεῶν ἕκατι Μοισᾶν codex; cum huius versus numeri prorsus a reliquis recedant, Nene coni. Μοισᾶν ἕκατι θῆκαν Ἰστεφάνων θεῶν, Mehlhorn ἕκατι Μοισᾶν θ. ἰ. θεῶν, Iacobs Μοισᾶν θεῶν θ. ἰ. ἕκατι, Hartung θῆκαν, θεῶν Ἰστεφάνων τε ἕκατι Μοισᾶν, Meineke, cui etiam θεῶν inficetum et supervacaneum videtur, Ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν Ἰστεφάνων τε Μοισᾶν, denique O. Schneider θῆκαν, θεῶν Ἰστεφάνων ἰτάτι Μοισᾶν. Mihi nihil mutandum videtur, versus est hexameter logaoedicus ut priores, nisi quod bini dactyli hic inchoant versum, illic medium locum obtinent: consulto hoc variavit opinor poeta in carmine novissimo, quemadmodum hoc disticho etiam dorica dialecto sermonem temperavit. Sed cum ceteris versibus anacrusis sit praemissa, nescio an hic quoque scribendum sit:

ἔθῃκαν, Ἰστεφάνων θεῶν ἕκατι Μοισᾶν.

Epigr. 149. Anth. Plan. 2: Σιμωνίδου. — V. 1. Θεόγνητον Schneidewin corr. ex Paus. VI 9, 1: Θεογνήτω δὲ Ἀλγινήτῃ πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παισίν· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλιχος ἐποίησεν Ἀλγινήτης. cf. Pind. Pyth. VIII 35. legebatur Θεόκριτον. — V. 2. ἡνίοχον, Schneidewin ἄνιοχον. — V. 3. μορφῆς, Brunck μορφᾶς. — V. 4. πόλιν, malim δόμον vel πάτραν i. e. φρατρίαν.

Epigr. 150. Anth. Pal. VI 144: Α' Ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Λεωκράτους· τοῦ αὐτοῦ (id est Ἀνακρέοντος) et ante hoc epigramma sex versus vacui, sed infra post VI 213 inter Simonidis epigrammata exhibetur (lenima idem Α' ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Λεωκράτου τοῦ αὐτοῦ), quod firmatur eo, quod priore loco ante hoc epigr. lacuna est, ubi corr. οὐ λείπει ὥς οἶμαι οὐδὲ ἐνταῦθα, ut verisimile sit Anacreontea inde a 134 usque ad 143 continuari, tum 144 alius poetae subsequi epigramma, nam 145 tam ab Anacreonte quam a Simonide alienum, quamvis τοῦ αὐτοῦ inscriptum. Atqui altero loco intersertum legitur germanis Simonidis epigrammatis. Ac Simonidis esse poematum etiam Leocratis nomen fidem facit, qui bello Medico altero et post rebus publicis interfuit, neque a gymniconum certaminum studio alienus et Simonide ut videtur familiariter usus, siquidem poeta in eius honorem

150. [207.]

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὐτ' ἀνέθηκας
 Ἐρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
 οὐδ' Ἀκαδήμειαν πολυγαθία, τῆς ἐν ἀγοστῶ,
 σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

151. [208.]

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὀπίς Ἀθήνης,
 τέκνον μελαίνης γῆς, χαρίεντας αὐλούς
 τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ,
 καλοῦ δαμασθεῖς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

152. [210.]

Πατρὶς μὲν Κόρυμφα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
 υἱὸς καὶ νικῶ πύξ δ' οὐλύμπιάδας.

epinicion scripsit, vid. Quintil. XI 2, 14; neque moratur h. ep. v. 3 Ἀκαδήμειαν πολυγαθία, cuius loci amoenitatem licuit haud dubie collaudare, quamvis nondum Cimon gymnasii decori curam impenderit. Lolling (Mittheil. d. Arch. Inst. z. Athen V 253) epigramma tam Simonidi quam Anacreonti abrogat. — V. 1. Στροίβου Schneider ex Thucyd. I 105, cod. Στοίβου et Στρόμβου. — V. 3. Ἀκαδήμειαν, Ἀκαδημείαν cod. Pal., Ἀκαδημίαν Suidas v. ἀγοστῶ. — πολυγαθία Anth. et Suid., πολυγηθία Schneidewin. — V. 4. εὐεργεσίην cod. Pal. priore loco, altero εὐεργεσίαν a m. pr.

Epigr. 151. Anth. Pal. XIII 20: ab eadem m. Σιμωνίδου. ἐπὶ

ἑξαμέτρῳ ἐναλλὰξ τότε κωμικὴ τετράμετρ' δύο συλλαβαῖς λειπ' καὶ τὸ ἀρ-
 λοξεῖ σιάζον τριμετρ'. — V. 1. Ὀπίς scripsi, cod. ωπίς, Iacobs Ὀπίς,
 Schneidewin Ὀλπίς. — Ἀθήνης scripsi, sive Ἀθηνᾶς malis, cod. αθανᾶς,
 Ἀθᾶνας Schneidewin, idem ἱερᾶν pro ἱερὴν scripsit. — V. 2. Hartung
 τέκνον Μελαίνης καὶ Χάρητος, αὐλούς. Ac sane χαρίεντας numero
 versus adversatur: librarius videtur versum syllaba auctiorem legisse,
 velut χαριτόεντας, ac iustus restituitur numerus, si τέκνον μέλαν γῆς
 χαριτόεντας αὐλούς scripseris, sed nescio an potius scribendum sit:

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὀπίας Ἀθήνης,
 τέκνον μελαίνης γῆς, Χάρισσιν αὐλούς
 τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκε κάφροδίτῃ,
 καλοῦ δαμασθεῖς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

Χάρισσιν etiam Pindarus adhibuit Nem. IV 54. — Carmen, quo iure Simonidi sit adscriptum, fortasse aliquis ambigat; possis suspicari a Mnasealca vel alio eiusdem saeculi poeta esse compositum.

Epigr. 152. Paus. VI 9, 9.: Παρὰ δὲ τοῦ Γέλωνος τὸ ἄρμα ἀνά-
 κειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινίτου Γλαυκίου· τούτῳ τῷ Φίλῳ Σιμων-
 ἰδῆς ὁ Λεωπερεποῦς ἐλεγείον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρὶς κτλ. —
 V. 2. νικῶ Sylburg et sic CSBPcdVbAgLa, νικᾶ LbMVa, vulgo νίκη,
 unde olim νίκην conieci.

153. [211.]

1177

Ισθμια καὶ Πυθοὶ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

154. [212.]

Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δ' ἐνίκης;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

155. [213.]

Ἀνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποσσὶ Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντε' ἐπ' ἀέθλοις
ἔξῃς ἀμφοροεῖς ἑλπίου.
Ἦ Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέα τρις ἐπισχερῶ οὐδ' ἐγένοντο
ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί.

Epigr. 153. Anth. Plan. 3: τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου).

Epigr. 154. Anth. Plan. 23: Σιμωνίδου. — V. 1. εἰπὸν, Ursinus
εἶπον. — τί δ' ἐνίκης scripsi, vulgo τί δὲ νικῆς, Ursinus νικᾷς. — V. 2.
Κασμύλος Iacobs, vulgo Κάσμιλος.

Epigr. 155. Anth. Pal. XIII. 19, ab eadem m. Σιμωνίδου. ἐπὶ
ἑξαμέτρῳ ἐννεασύλλαβ'. — V. 1. ἐνίκα, cod. P ἐννίκαι. — V. 2. ποσσὶ
correxī, nam plane dicendum erat, quo certamine Nicoladas Pythiam
victoriam nactus sit, ποτε, quod cod. Pal. exhibet, prorsus otiosum et
a Simonidis arte abhorret. Schneidewin ποκα. — Νικολάδας Schneide-
win, v. Νικολάδας, cf. Corp. Inscr. Gr. I 1534 Νικολαῖδα, 1689 Μνασι-
λαῖδα, et ad eundem modum Ἀγελάδας, Ἀάδας al. scribenda sunt. —
V. 3. P ἐπαίθλοις. — V. 4. ἐξῃς Salmasius, cod. P ἐξήκοντα. Sed
dubito de hac coniectura, nam tum πέντε ad numerum victoriarum
referendum, ut iam ἐπ' ἀέθλοις langueat. Itaque olim conieci ἔξ ἥδ'
ἀμφοροεῖς, sed ἡδέ, quod in melicis carminibus admisit hic poeta,
epigrammatis vindicare non iam audeo. Mihi videtur Simonides nu-
merum victoriarum, quas quinquertio Panathenaeis adeptus est, ita
notavisse, ut diceret, quot amphoras ex his certaminibus victor detulerit.
Neque enim singulae singulis victoribus propositae erant amphorae,
sed complures: variabat numerus pro certaminum amplitudine; qui
in equestribus certaminibus vicissent, plurimas auferebant, ut tituli
Attici testantur; ludorum gymniorum minor erat existimatio; item
victores secundarum partium posthabiti sunt iis, qui primas tulerunt.
E cod. scriptura ἐξήκοντα elicias ἔξ τρις vel ἔξ δις, ut poeta in prima
sede hendecasyllabi trochaeum pro spondeo semel admisit, aut si
traiectionem hanc improbaveris (usus est etiam alias, vid. ep. 159),
τρις ἔξ sive δις ἔξ iambo principem locum obtinente. Qui instituta
artis gymnicae norant, poterant opinor vel sic adsequi, quot victoriae
contigissent Nicoladae. — V. 5. ζαθέα (cod. P ἐγζαθέαι), Brunck ζαθέα.
— V. 5 et 6 nondum persanati, Iacobs coniecit ἀλλ' ἐγένοντο ἀκτὴ Πον-
τομίδοντος ἀθλα, Pflugk οἶδεν ἑλόντα (Meineke οἶδ' ἀνέλοντα) Ἀκτὰ
Ποντομίδοντος ἀθλα (Hermann ἀθλον), quae a Simonidis arte abhorrent,
poeta enim brevitatis studiosus segregare solet inanem verborum

καὶ Νεμέα τρις ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
 Πελλάνα, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
 καὶ Τεγέα καὶ ἐν Αἰγίνα κρατερᾷ τ' Ἐπιδαύρῳ
 10 καὶ Θήβαις Μεγάρων τε δάμῳ.
 Ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τὰ τε πέντε κρατήσας
 ἡὔφρανεν μέγαν Κόρινθον.

156. [214.]

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς παρὰ Πίσῃ
 ἔξάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

157. [215.]

1178

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα — διηκόσαιο γὰρ ὁ μισθός

copiam, quam alii poetae praesertim novicii haud ita fugiunt, nam quilibet intelliget aut Ἰσθμῷ ἐν ζαθέᾳ aut ἀπὸ Ποντομέδοντος sufficere proposito. Equidem tentavi οὐλ' ἐγένοντο πύκτα Ποντομέδοντος ἄθλα. Οὐλα dicuntur ἄθλα, quandoquidem apii coronae Isthmorum certaminum erant praemia, de hoc vocabulo cf. Stesich. fr. 27 καὶ ροδίονος στεφάνους ἴαν τε κορωνίδας οὐλας. Sane proprietati verborum, cuius Simonides studiosissimus est in his poematis, conveniunt οὐλα στεφανώματα magis, quam ἄθλα, sed οὐλον ἐγεντο ἀστρίγγων στεφάνωμα τεθμῷ nimis a paradoxi recedit. — V. 7. ἐνίκησεν, ἐνίκασεν Schneidewin. — ἄλλα, fort. ἄλλας (νίκας), sed eius modi versus complementa aversatur Simonides, quem certamen aliquod memoravisse probabile est: fort. ἄλμα legendum, poterant Pellenenses prisco heroum more peculiare hoc certamen indicare, quod postea Graeci soliti sunt quinquertio reservare. Aliud non suppetit mihi, nam ὄπλα sive ὄπλον i. e. ὀπλίτης δρόμος nequeo antiqui scriptoris auctoritate munire. — V. 9. Τεγέα Brunck, cod. Νεμέαι, nam supra v. 7 mutare noli: poeta existimationem, qua publice fruebantur ludi, secutus recenset Pythia, Panathenaea, Isthmia, Nemea, haec deinde excipiunt ἐπιχώριοι ἀγῶνες. — κρατερᾷ τ', Iacobs κρατερᾷ δ'. Epitheton offensionis est, Schneidewin κραναῇ commendavit, sed fort. verbum delitescit κρατέρει i. e. ἐκαρτέρει, quemadmodum ἐκράτει de his victoribus dici solet. — V. 10. Θήβαις scripsi, legebatur Θήβα. — V. 11. ἔν correxi cod. scripturam ἐν, par est poetam recensum victoriarum singulari aliqua sive virtute sive fortuna absolvere; vicit ille Phliunte opinor simul cursu et quinquertio, ἐν adverbiascit, alius ἄφ' ἐνός, εἰς ἐν vel καθ' ἐν dicitur. — τὰ πέντε, supra v. 3 planius πέντ' ἐπ' ἀέθλοις, olim τὰ τε πάντα κρατήσας conieci, i. e. pancratio, quemadmodum πάμμαχοι dicuntur pancratiastae. — Φλιοῦντι, Reiske Φλιουντεῖω. — σταδίῳ, Hermann στάδιον. — V. 12. ἡὔφρανεν, malim εὔφρανεν.

Epigr. 156. Anth. Plan. 24: τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). — V. 1. παρὰ scripsi, legebatur ποτε, Schneidewin ποτὶ substituit. — V. 2. ἔξαι Siebelis, vulgo ἐπτάκι, quod tuetur Kaibel, ut poeta ludibrio laedens athletae septimam dederit victoriam et praeconio tralaticio πατρὶδ' ἐπηκλίσειν substituerit ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν, sed dubitat an eiusmodi παλγνιον Simonide sit dignum.

Epigr. 157. Diogen. Laert. IV 54: Γεγόνاسι καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρτέμιδοι, . . . ἕτερος ἀγαματοποιός, εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τουτί· Ἀρτέμιδος κτλ. Eadem Arsen. 119. — V. 1. γὰρ

δραχμαὶ τὰ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος· —
 ἀσκητῶς ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
 Ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

158. [216.]

Κρῆς Ἄλκων Διδύμου Φοίβῳ στέφος Ἴσθμ' ἐλὼν πύξ.

159. [217.]

Τόνδ' ἀνέθῃχ' Ἑρμῆν Δημήτριος, ὄρθια δ' οὐχί,
 ἐν προθύροις.

160. [218.]

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
 υἱὸς περθόμεναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

Diog. et Arsen., Menagius δ' ἄρ', Hartung διηκόσαι δ' ἄρα μισθὸς
 δραχμαὶ ἦσαν Πάριαι. — V. 2. τὰ, possis καὶ conicere, Arsen. τοι,
 Schneidewin coni. δραχμαῖαι. — τῶν, Arsen. τῶνδ'. — ἐπίσημα τράγος
 Heyne, legebatur ἐπίσημ' Ἄρατος. — V. 3. ἀσκητῶς ἐποίησεν scripsi,
 Diog. ἀσκητὸς δ' ἐπ., Arsen. ἀσκητὸςποίησεν. Postquam lenissima
 mutatione utrumque distichon arcta necessitudine quae desiderabatur
 vinxi et commodam recuperavi sententiam, Benndorf rursus tuetur
 ἀσκητὸς idque cum verbis Ἀθηναίης παλάμῃσιν iungit, nihil curans
 neque Graeci sermonis usum neque totius poematii institutum. — V. 4.
 Ἄξιος scripsi, ut Oaxo oriundus fuerit Arcesilas, vulgo ἄξιος, Hartung
 ἄξιον, M. Schmidt Νάξιος. — Ἀρκεσίλας, cod. Mon. Ars. Ἀρκεσίλαος. —
 Ἀριστοδίκου, Ars. Ἀριστοδήμου.

Epigr. 158. Codex Pal. post indicem (Jacobs Anth. P. Vol. III p. 5)

ab ead. m. Σιμωνίδου (codex ὤ). — Διδύμου scripsi, Διδύμοις Welcker,
 Διδυμεῖ Schneidewin, cod. διδ . . .

Epigr. 159. Trypho in Boisson. Anecd. T. III p. 274: Ἔνιοι καὶ ἐν
 ταῖς συλλαβαῖς ὑπερβατὰ πεποιήκασιν, ὡς καὶ Σιμωνίδης ἐν ἐπιγράμ-
 μασι Ἑρμῆν τόνδε ἀνέθῃκε Δημ. ὄρθια δ' οὐκ ἐν προθύροις, ἀντὶ τοῦ
 οὐκ ὄρθια δέ. Correxī haec, ut potui, et οὐχί iam Schneidewin scrip-
 psit: sed restitutio incerta, nam fortasse verborum ordo non immutandus,
 ut nomen Δημήτριος vitium contraxerit. Post ὄρθια δ' οὐχί videntur
 nonnulla ommissa esse, ut ἐν προθύροις pentametri sit finis: cf. Xenocratis
 epigr. Anth. Plan. 186: Ἑρμῆς ὡκὺς ἐγὼ κικλήσκομαι, ἀλλὰ παλαίστῃ
 μὴ κολοβὸν χειρῶν ἵστατε μὴδ' ἀποδα' ἢ πῶς ὡκὺς ἐγώ; πῶς δ' ὄρθια
 χειρονομήσω, ἐς βάσιν ἀμφοτέρων ὀρφανὸς ἱστάμενος; Hartung scripsit
 Ἑρμῆν τόνδ' ἀνέθῃκεν Ἀμίστριος, ὠρθίασεν δ' οὐκ, ἐν προθύροις.

Epigr. 160. Pausan. X 27, 4: Κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς καὶ ἐλεγείῳ
 ἐστὶ τοῦ Σιμωνίδου· Γράψε κτλ. Idem extat Anth. Pal. IX 700
 ab ead. m. σιμωνίδου (ubi cod. P. v. 1 γράψεν Ἀρίγνωτος et v. 2 ἡλίον)
 et Plut. de orac. def. c. 47. Schol. Plat. Gorg. p. 338 ed. Bekk. Respicit
 Philostr. Vit. Apoll. VI 11. Phot. p. 80, 16. Arsen. 291 et Hesych. v.
 Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος. — V. 2. περθόμεναν Plutarch., περθόμενην
 reliqui. Carmen, quod nimis sit exile fortasse nonnulli Simonide in-
 dignum censebunt, alii propter temporum rationes adiudicabunt: mihi
 secus videtur. Poeta, cum summum artificem nullo praeconio indigere

161. [221.]

1179

Ἰφίων τάδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἐπὶ μῶμος
χερσίν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺν προφέρει.

162. [219.]

Μίκων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιάν Διονύσιος.

163. [223.]

Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὅμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσπιλλαν
ἰχθυῖς ἐξ Ἀργούς ἐς Τεγέαν ἔφερον.

intelligeret, titulo quam poterat brevissimo defungitur, quem licuit condere, vel antequam pictor ultimam operi manum imposuit. Polygnotus autem videtur statim post Medicum bellum Cnidiorum iussu parietem Delphis ornavisse, cf. Brunn hist. art. II 15.

Epigr. 161. Anth. Pal. IX 757. εἰς . . . nomen poetae excidit, sed Simonidi tribuit Planudes. — V. 1. τάδ' Benndorf, legebatur τόδ'. — ἐπὶ scripsi, legebatur ἐν. — V. 2. δόξας, videtur δόξης scribendum.

Epigr. 162. Anth. Pal. IX 758: ab eadem manu εἰς θύρας τοῦ αὐτοῦ. sed praecedens epigramma, cum lemma sit mutilum, poetae nomine caret; verum Simonidis esse Planudes docet; Kaibel parum elegans esse censet. — V. 1. Μίκων O. Müller, legebatur Κίμων, emendationem commendavit O. Iahn de Polygnoto p. 68, improbante Brunnio hist. artif. II 9; at Cimon pictor ab artis primordiis prope abest, Micon Atheniensis Dionysii et Polygnoti fuit aequalis; cf. Varro de l. l. IX 12 si pictores Apelles, Protogenes, alii artifices egregii non reprehendundi, quod consuetudinem Miconos, Dionysi, Arimnesti superiorum non sunt secuti, (ita enim corrigendum, vulgo pictores Ap. Gr. sic alii . . . Dioris, Dionysi, Arimnae, etiam sup., Arimnestus alibi non memoratur, sed emendatio certa). Sed in adespoto epigrammate Anth. Plan. 84 (cf. infra p. 517), quod critici attribuunt Simonidi, ubi Müller item Μίκων pro Κίμων restituit, correctio incerta, nam poeta, qui trium fere saeculorum fuit, poterat etiam Cimonem praeconio ornare. Pertinet fortasse hoc epigramma ad idem templum, ad quod ep. 161, ut Iphion, Micon, Dionysius in eadem aede ornanda occupati fuerint. Coniicias Ἀνακείον fuisse, fanum antiquum, quod Athenienses confectis Medicis bellis primum videntur picturis ornavisse: Pausan. I 18, 1 Miconis et Polygnoti ibi vidit opera, sed poterant praeter hos etiam alii artifices parietes fani picturis decorare, commodeque referas ep. 162 ad propylaea huius fani, quae Polyaen. I 21 memorat. Extat etiam aliud ep. adespoton in Anth. P. XIII 17 quod non improbabili coniectura tribuunt Simonidi, de quo vid. infra p. 517.

Epigr. 163. Aristot. Rhet. I 7: ὅθεν καὶ τὸ ἐπίγραμμα τῷ Ὀλυμπιονίκῃ· Πρόσθε κτλ. Et v. 1 ibid. legitur I 9: καὶ τὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου· πρόσθε . . . τραχεῖαν. καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου, sequitur epigr. 111, 3, ut appareat Aristoteli auctorem vel prorsus ignotum vel alium fuisse: Simonidi tamen tribuit Aristophanes ap. Eustath. 1761, 25: Οὗ δὲ τὸν σάνναν τοῦτον παρασημηνόμενος Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐκτίθεται καινοφάνους λέξεις, ὅλον ἄσπιλλαν, σκευὸς τι ἰχθυήσαν, οὗ χηρῆς παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν τῷ Πρόσθε κτλ. — Titulum statuæ athletae, qui Olympiae vicit, subscriptum fuisse apparet, nomen

(ΠΑΙΓΝΙΑ.)

167. [227.]

Τῇ ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
 ὦκ' ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
 ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
 ζώῃ, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
 ὅ ἐν τις ἔμοι καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικεν
 θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

168.

Σῶσος καὶ Σωσώ, σῶτερ, σοὶ τόνδ' ἀνέθηκαν,
 Σῶσος μὲν σωθεὶς, Σωσώ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

169. [186.]

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
 ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Epigr. 167. Athen. III 125 C: Καλλίστρατος ἐν ἐβδόμῳ συμμίκτων
 φησὶν, ὡς ἐστιώμενος παρὰ τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κραταιοῦ καύ-
 ματος ὥρα καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος,
 αὐτῷ δὲ οὐ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Τῇ ῥά ποτ'
 κτλ. — V. 1. τῇ Casaubonus, libri τήν. — V. 2. ὦκ' ὅκ' Valckenaer.
 — V. 3. ἐθάφθη Porson, vulgo ἐκάμφθη. — V. 5. ἐν τις Schweighauser,
 ἐν τις B, ἐν τις PVL. — ἔμοι καὶ τῆς χεέτω AB, ἔμοι κατησχεέτω B,
 ἔμοιγ' αὐτῆς χεέτω VL. Malim χεέτω. — ἔοικεν, ἔοικες BP, unde
 ἔοικός possis conicere.

Epigr. 168. Anth. P. VI 216: omnia ab eadem m. (A) ἀνάθημα τῷ
 Διὶ παρὰ Σώσου καὶ Σωσοῦς. et in marg. τοῦ αὐτοῦ. Abiudicavit
 Schneidewin Simonidi, sed insertum est genuinis epigrammatis, neque
 talis lusus indignus hoc poeta. Itaque in παιγνίων numerum rettuli.
 Cum Laeus Simonidis aemulus ἄσχυρον ὥδην Centauros et praeterea
 hymnum in Cererem fuga sibilantis litterae notabilem condidisset et
 aequales hoc novum repertum admirarentur (cf. Pindari fr. 79), vicissim
 Simonides litterae delectae causam ioculanter magis quam serio agens
 inter amicos hoc distichon iecit. — V. 1. σῶτερ, σοὶ scripsi, cod. σω-
 τήρ, quod etiam lemma (ἀνάθημα τῷ Διὶ) tuetur, σωτήρια nescio quis
 coniecit, Reiske Σωτείρη. — V. 2. Σωσώ, P a pr. m. σωσάι.

Epigr. 169. Athen. X 415 F: Καὶ Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος ποιητὴς
 καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ
 ἐπίγραμμα δηλοῖ· Πολλὰ κτλ. Simonidis esse docet Anth. Pal. VII 348:
 a pr. m. εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον, οὐτίνα τὴν γνώμην πᾶσαν καὶ
 σενάδ' εἶχεν ὁ θεὸς μου. et in marg. a m. s. Σιμωνίδου cf. Iriarte
 etc. Manifesto fallitur Athenaeus sepulcro Timocreonis hunc titulum
 attributum fuisse perhibens, recte Boeckh censet Simonidem ludibundum
 hoc fecisse in adversarium sive vivum sive mortuum; sed Simonidem prius
 quam Timocreonem de vita discessisse verisimile, ac satis festive vivum
 et valentem Rhodium probroso epitaphio donavit. Kirchhoff hoc quoque

170. [229.]

1181

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἷον ᾄειδε·
υἷον Ἀλκμήνης ᾄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

171. [288.]

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξέκετο δεῦρο.

172. [230.]

Μιξονόμου τε πατήρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθύς

poematium Simonidi abrogat. Simonidis exemplum alii secuti sunt, Crinagorae duo epitaphia in *Εὐνικίδαν* leguntur Anth. Pal. VII 380 et 401 (nam vitiosam scripturam *Εὐνιδίκου* recte sustulit Brunck, *Εὐνικίδου* corrigens), quem haud dubie vivum perstrinxit ficto quidem nomine, sed ut haud lateret aequales, quem poeta derisui habuerit: suspicor eum iecisse haec in Niciam Coum, qui ex litteratore factus est patriae dominus, de summa rerum cum Theomnesto musico contendens. Huius Nicias vita defuncti casum Crinagoras perstrinxit alio epigrammate Anth. P. IX 81, unde Mitylenaeum cum Coe exercuisse inimicitias apparet, neque enim demonstrativa carmina condidit Crinagoras. Extat in insula Co titulus, in quo huius Nicias fit mentio, quem Britanni publici iuris fecerunt. — V. 1. *πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πίων* Plan., quod restitui, quandoquidem hunc verborum ordinem Athenaeus commendat, adde Homeri versum *τῶν ἔφαγόν τ' ἐπίον τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα*, in Anth. et Ath. *πολλὰ πίων καὶ πολλὰ φαγὼν* legitur. — V. 2. *ἀνθρώπους, cod. Pal. ἀνθρώποις*.

Epigr. 170. Anth. Pal. XIII 30. *Σιμωνίδου· εἴ μετ' καὶ οὐτ' τροχαῖν πεντάμετρον κατα μέθεσιν τῆς λέξεως*. — V. 1 et 2. *καλλισφύρου* vulgo, sed cod. Pal. *καλλίσφυρον*. Simonides hoc poematio Timocreonem derisit, cui ille rescripsit fr. 10, sed utriusque carminis exordium solum extat; descripsit is, qui anthologion concinnavit, ex libro *περὶ μέτρων*, ubi antiquissima haec reciprocorum versuum (cf. Mar. Vict. III 7) exempla adscripta erant. Primus ut videtur auctor puerilis lusus Simonides, neque vero pueriliter adhibuit, sed ut derideret adversarii poemata, reprehendens nimiam verborum copiam, quam etiam nunc reliquiae arguunt, et *λέξεις* non satis commode compositas, quas Simonides ut pavimenti tesseras arctissima necessitudine coniungere solet, idem quidquid supervacuum est, sedulo segregat. Herculis mentio nullam habet offensionem in epigrammate, quod Rhodijum hominem eundemque quinquertionem exagitat. Male Schneidewin abusus schol. Aristoph. Ran. 1302, cuius nulla est auctoritas, commentus est Timocreonem epicum carmen de Herculis laboribus scripsisse, cuius principium Simonides asciverit.

Epigr. 171. Athen. XIV 656 C: *Περὶ δὲ λαγῶν Χαμαιλέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἰέρωνι ὁ Σιμωνίδης οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, λαγῶν, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἰέρωνος, ἀπεσχέδισεν· Οὐδὲ κτλ.* unde affert Eust. Od. 1821, 37. Cf. II. ξ 33. Non intellexit leporem M. Schmidt, qui *αὐρός* περ i. e. *lepus* coniecit.

Epigr. 172. Athen. X 456 C: *Γριφώδῃ δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημένα, ὡς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σι-*

πλησίον ἡρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτός
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διονύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

173. [231.]

Φημι τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δειπνον Ἐπειῶ.

174. [224.]

1182

Φοῖβος ἐσαγείται * Τυνδαρίδῃσιν αἰοῖδῃσαν
ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῶ.

μωνίδου· Μιξ. κτλ. φασὶ δὲ οἱ μὲν ἐπὶ τινος τῶν ἀρχαίων ἀναθημάτων ἐν Χαλκίδι τοῦτ' ἐπιγεγράφθαι, πεποιῆσθαι δ' ἐν αὐτῷ τράγον καὶ δελφῖνα, περὶ ὧν εἶναι τὸν λόγον τοῦτον. Οἱ δὲ εἰς ἐπιτόνιον ψαλτήριον δελφῖνα καὶ τράγον ἐργασμένον εἰρῆσθαι, καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα τὸν διθύραμβον. οἱ δὲ φασιν, ἐν Ἰουλίῳ τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπὸ τινος τῶν νεανίσκων παῖσθαι πελέκει· πλησίον δὲ τῆς ἐορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκεῖα κομιούμενον αὐτόν· ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον καὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὸν καρκίνον εἰκὴ κείμενον καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήθεις τὸ προειρημένον πρόβλημα· τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα τὸν ἀσκὸν εἶναι· σχέτιλιον δὲ λχθὺν τὸν καρκίνον· νυκτός δὲ παῖδα τὸν ὕπνον· βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα τὸν πέλεκυν. — V. 1. πατήρ, PVL πατήρ τ'. — V. 2. ἡρείσαντο ABC, ἡρείσαντο PVC. — V. 3. Διονύσοιο L, διονύσοιο PV.

Epigr. 173. Athen. X 456 E: Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ὁ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημι κτλ. Λέγεται δὲ ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατρέβοντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χορούς· εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς Ἀπόλλωνος ἱερῷ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὑδρεύεσθαι οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ τὸν Σιμωνίδην ἀτάωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη· ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρεΐδαῖς, ὡς καὶ Στρησίχορος φησὶ· . . . ὑπαρχόντων οὖν τούτων ταχθῆναι φασὶ τῷ μὴ παραγενομένῳ τῶν χορευτῶν εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν παρέχειν τῷ ὄνῳ χοίνικα κριθῶν. Τοῦτο οὖν καὶ τῷ ποιητῇ λέγεσθαι· καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος ἄεθλον τὸν οὐκ ἐθέλοντα ἄδειν· Πανοπηϊάδην (ll. φ 665) δὲ τὸν ὄνον· μέγα δειπνον τὴν χοίνικα τῶν κριθῶν. Cf. Schol. Il. φ 665: ἐλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς χορευταῖς φησὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον ἀντὶ τοῦ ὃς νίκην μοι περιποιῆσαι, τῷ Πανοπηϊ δηλῶς μετὰ δειπνον Ἐπειῶ ζημίαν. East. 1323, 60 et 1606, 60. Affert etiam Io. Sicel. Walz. Rhet. T. VI p. 200 (ubi v. 2 μετὰ δειπνον δώσειν ἐπ' ἡῷ legitur, quod ille explicat, sed memorat idem lectionem Ἐπειῶ), et VII p. 949 (ubi v. 1 τίν' οὐκ, sed. Mon. τίνας οὐκ ἐθέλοντας, Par. 2 τίνες οὐκ ἐθέλοντες, deinde v. 2 Mon. Par. 1, 2 μετὰ δειπνον ἐπ' ἡῷ).

Epigr. 174. Athen. XV 680 D: Χορωνόν. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς

175. [156.]

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

176. [66.]

1183

... Ὅ τοι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα.

177.

Χρυσῶ δ' αἰγλήεντι συνήρμωσεν ἀμφιδασείας
κόρσας καὶ στόμα λαβρὸν ὀπισθοδέτοισιν ἱμάσιν.

Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τούς χορευτάς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἔστιν, οὕτως (ita A, vulgo οὕτω) καλούμενον (ita Pursanus, v. καλουμένον): Φοῖβος κτλ. — V. 1. ἐσαγείται, Stephanus et Ursinus ἐσάγηται. — ἀοιδήσαν Cant. L. — V. 2. ἐπεστέψαντο A, ἐπέμφαντο Cant. L. Schweighauser coni. αἰοιῆς, ἄν, Schneidewin ἐσάγηται ποτε Τυνδαρίδαισιν αἰοιδάς, τῶν κτλ., Hartung Φοῖβος ὃθ' ἄγειτο ξὺν Πιερίδεσσι αἰοιδᾶς ἀμέτεροι κτλ., Hecker Φοῖβος ἐσαγείται Τυνδαρίδαισι χορόν, σὺν δ' ἄμετροι τ. ἐπ. χορωνόν. Mihi αἰοιδήσαν ex dittographia (αἰοιῆς et αἰοιδαν) ortum esse videtur. Fort. Φοῖβος ὃθ' ἄγεται τοῖς Τυνδαρίδαισιν αἰοιδᾶν, Ἀμέτεροι τέττιγες. Rettuli inter Παύνια.

Epigr. 175. Stob. Ecl. Phys. I 8, 15 sine lemmate legitur hoc distichon, sed Ursinus ex codice adnotavit *Simonidi* adscriptum esse ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων. Qui praecessit versus trimeter Σοφὸν λέγουσιν τὸν χρόνον πεφυκέναι lemma Λακόνων (A λακόνων) exhibet, Gaisford Cratino vel Eupolidi tribuit, Sophocli Meineke Λαοκόνωντι coniiciens, ego Λακωνῶν malim, ut item Sophoclis tragoedia intelligatur. — V. 1. οὐδενός VAEH, legebatur οὐδέν. Kaibel contendit haec ab epigrammate aliena esse, itaque ad elegiam εἰς τὴν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν refert, Aristidem his versibus a poeta honoratum esse ratus.

Epigr. 176. Stob. Ecl. Phys. I 8, 22: Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων ὅτι χρόνος κτλ. — V. 1. ὃ τοι scripsi, ὅτι A, οὗτοι Canter, οὕτω Grotius. — V. 2. πάντα καταψήχει scripsi, et similiter Sintenis, vulgo καὶ πάντα ψύχει, sed AV ψύχει, Grotius σμύχει, Pierson ψήχει. — βιαιότατα AV, vulgo βιότατα et sic H, Pierson βεβαιότατα.

Epigr. 177. Plut. de cohib. ira c. 6: καὶ ὁ Μαρσύας ὡς ἔοικε φορεῖν τι καὶ περιστομίῳ βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ δαγδαῖον ἐγκαθεύρει, καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε καὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀνωμαλίαν. Χρυσῶ δ' κτλ. *Simonidi* tribuit Tzetz. Chil. I 372: τὴν δ' ἔρι τ' αὐτὴν πού φησιν ἄσματος Σιμωνίδης· χρυσῶ δ' κτλ. Quamquam dubium est, an sit lyrici fragmentum, certe non est iuniori alicui Simonidi tribuendum. Schneidewin *Simmiae* vindicare vult, ego aliquando ex dramate satyrico petitum esse conieci. — V. 1. συνήρμωσεν, Tzetz. προσήρμωσεν. — ἀμφιδασείας, vulgo ἀμφὶ δασείας, quod etiam Dübner correxit.

EPIGRAMMATA FALSO SIMONIDI TRIBUTA.

178.

Βοίδιον ἡύλητρίς καὶ Πυθιάς αἶ ποτ' ἐρασταί
 σοὶ Κύπρι τὰς ζώνας τὰς τε γραφὰς ἔθυσαν·
 ἔμπορε καὶ φορτηγέ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
 καὶ πόθεν αἱ ζῶναι καὶ πόθεν αἱ πίνακες.

179.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
 Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα, 1184
 ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπομόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἔχνος
 βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἔκτο λέων·
 5 αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ὃ σχέθε χειρὶ
 ἤραξεν, καναχῇ δ' ἔαχεν ἄντρον ἅπαν·
 οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θήρ

Epigr. 178. Anth. Pal. V 159:

A Σίμων corr. νίδον adiecit

ιδον corr. erasit, tum in ras. lemma scriptum.

(Σιμωνίδου codex ap. Iriarte Catal. Matrit. p. 94). C εἰς βοίδιον τὴν ἀύλητρίδα, Simonidi omnino abiudicandum (quamquam Hecker II 104 adversatur), est ut opinor Asclepiadis epigramma, vid. Asclepiad. V 161 (quod quidem epigramma etiam Hedylo et Simonidi tribuitur): Εὐφρώ καὶ Θαῖς καὶ Βοίδιον αἱ Σιμωνίδους γραφαί. et V 164: οἶά μ' ὑβρίζει Πυθιάς ἢ Νικοῦς οὐσα φιλεξαπάτις (ita enim corrigendum sive φιλεξαπάτης malis). — V. 1. ἡύλητρίς, Plan. αύλητρίς. — V. 3. βαλλάντιον, Plan. βαλάντιον.

Epigr. 179. Anthol. P. VI 217: A ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ. C ἐπὶ γάλλῳ λατρεῖ τῆς κυβέλης. Quae praecedunt epigrammata omnia, etiam 216, Simonidis sunt, sed hoc manifesto ei abiudicandum, ut Iacobs quoque censuit. Nihil probat Phot. p. 183, 1: Κύβητον. Κρατίνος Θράτταις τὸν Θεοφώρητον· Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον τῶν καλούμενων· οὕτως Σιμωνίδης — nam Simonidis testimonium ad Κύβητον pertinet, neque melicum, sed iambographum grammaticus adhibet. Hoc quidem epigramma, nisi fallor, est Leonidae Tarentini, in eodemque argumento illustrando versantur proxima Alcaeī, Antipatri, Dioscoridae 318, 19, 20, ut alias quoque certatim eidem materiae operam dare solent; neque illud obstat, quod 321 aliud Leonidae epigramma similem fabellam prodit. Celebrem hanc chriam tangit etiam Varro in Saturis ap. Nonium v. Mansuete: „Non vidisti simulacrum leonis ad Idam e (scr. eo) loco, ubi quondam subito eum cum vidissent quadrupedem Galli tympanis adeo fecerunt manuem, ut tractarent manibus.“ quae cum alii tum Vahlen de sat. Varron. p. 25 et L. Müller de re metr. Lat. p. 438 perperam in versus redigere conati sunt. — V. 1. 2 affert Suidas v. κατήλυσιν, ubi ἡνίκ' ἀλύξας om., et deinde exhibet ἤλθεν quod probavit Hermann Orph. 724. — V. 3. ἀπομόρξατο, P ἀπ' ἐμόρξατο. — V. 5. αὐτὰρ ὁ Suidas v. ἤρασσον, P αὐτὰρ ὁ. — ὃ σχέθε P in m., vulgo ἔσχεθε (ita P ex

μεῖναι, ἄν' ὑλῆεν δ' ὥκῃς ἔθυνεν ὄρος,
 δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τάδε 'Ρεῖη
 10 ἔνδυτα καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

180.

'Εσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
 οἴνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

181.

Βωμὸς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
 ὃς πλείστον Μούσης εἴλε κλέος τραγικῆς.

182.

1185

Οἶδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις

corr.), Suid. ἔσχετο (ita fort. Pal. a pr. m.). — V. 9 et 10 affert Suid. v. *Λάτρης* et partim v. *ὄρεϊα*. — τάδε 'Ρεῖη Brunck, P *τάδε φεία* ex corr., Suid. bis *τάδ' ὄρεϊα* atque ita ut vid. P a m. pr.

Epigr. 180. Anthol. P. VII 20: A *εἰς σοφοκλέα Σιμωνίδου*. ita etiam Iriarte p. 95. — V. 2. *ἐρεπτόμενος, ἐρεπτόμενοι* Suid. v. *οἶνοφ* (sed V *ἐρεπτόμενος*). — Epigramma hoc vel *Leonidae* est, cuius praecedit epigramma, vel *Simmiae*, cuius duo poemata subsequuntur: cf. ad Simmiae epigr. vol. 2 p. 313. Ceterum hoc epigramma nimis tenue et omni acumine orbatum; videntur post v. 2 plura intercidisse. Ad hanc de Sophoclis morte fabulam puto referendum esse versiculum apud Nonium p. 193: *Pressisq; labris unus acinus haerebat*, qui fortasse ex Varronis Imaginibus est petitus.

Epigr. 181. Anth. Pal. VI 145: A *ἀνάθημα Σοφοκλέους*. Corr. *ποιητοῦ τῶν τραγωδιῶν*, tum idem corr. in margine *τοῦ αὐτοῦ*, ut putant *Ἀνακρέοντος*, cuius sunt epigrammata, quae praecedunt 134—144, sed post ep. 143 in codice est lacuna, nec probandum, quod in margine a m. s. legitur: *οὐ λείπει, ὡς οἶμαι, οὐδὲ ἐνταῦθα*. nam quod sequitur epigramma 144 (*ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτου τοῦ αὐτοῦ*) *Simonidis* est (vid. fr. 150), itaque videtur hoc quoque epigramma 145 Simonidi tributum esse, sed falso; nam apparet facile hoc carmen neque a Simonide neque ab Anacreonte condi potuisse; neque tamen propterea, quod ab his alienum est, Sophocli vindicandum: nam quamvis lectio *πρῶτος* v. 1 satis incerta sit, tamen apertum est, haec post Sophoclis demum mortem scripta esse: videntur hi versus facti esse, cum monumentum a Sophocle olim dedicatum sed vetustate attritum instauratum esset, cf. quae dixi in vita Sophoclis p. XXI. — V. 1. *πρῶτος* P a m. s. in rasura, fuisse videtur *πόνοῦ* vel *πόιοῦ*. — V. 2. *εἴλε*, ut Hecker coniecit, P corr. a m. pr., antea erat *εἶδε*, Reiske et Brunck *εἶχε*.

Epigr. 182. Anth. P. VII 431: corr. *Ἀθῆλον, οἳ δὲ Σιμωνίδου* (nomen in ras.), tum C *ἐπι τῷ τάφῳ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν, τῶν μετὰ Ὀθωνάδου πεσόντων*, m. sec. *ἐν τῷ πρὸς ἀργείους πολέμῳ ἐπὶ τῇ θυρεάτιδι*. in marg. ad v. 6 et 7 a m. s. *ταῦτα ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ συγγραφέως Θουκυδίδου τραώτερον*. Simonidi recte abiudicat Schneide-

Ἰναχίδαις Θυρεῶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι
 ἀνέχοντας οὐ στρέψαντες, ἔπαυ ποδὸς ἔχνια πρᾶτον
 ἀρμόσαμεν, ταῦτα καὶ λίπομεν βιοτάν.
 5 ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὄπλον
 καρύσσει, Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
 αἱ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου,
 Σπάρτα δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

183.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μήτερ ὀπώρας,
 οὐλῆς ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἔλικος,
 Τητοῦ ἡβήσεως Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
 στήλῃ καὶ λεπτῷ χῶματι τοῦδε τάφου.
 5 ὥς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
 παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
 κὴν χθονὶ πεπτηὼς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιο
 ἀγλαὸν ὥραιων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,

win, fort. *Leonidae* est, quem verisimile est celebre hoc argumentum tractavisse, vel *Antipatri ΣΙΔΩΝΙΟΥ*. *Dioscoridi* tribuit Hecker (II 103), cuius praecedit carmen. — V. 1. *τριηκόσιοι*, fort. *τριακόσιοι*. — *συναρῶμοις*, Meineke *ισαρίθμοις*. — V. 2. *Ἰναχίδαις*, P *Ἰναχίδας*. — *Θυρεῶν* scripsi itaque etiam Unger, v. *Θυρέαν*. vid. Steph. B v. *Θυρέα* . . . λέγεται καὶ πληθυντικῶς. et Anth. P. VII 721. — V. 3. *ὄπα* A, sed corr. et Pl. *ὄπα*. — *ἔχνια πρᾶτον* Pl., *ἔχνη ἄπραπον* P. et in m. corr. *δορικῶς ἀντὶ τοῦ πρᾶτον*. Hecker *πρᾶτον ποδὸς ἔχνης*. — V. 5. *κεκαλυμμένον*, Schneidewin *πεκαλυμμένον*, Meineke *πεπαλαγμένον*. Poeta *conscriptum* dixisse videtur, fort. *κεκολλημένον* quod Unger quoque commendavit, Dübner *γεγανωμένον*. — V. 6. *Θυρέα*, Unger *Θυρέαι*. — V. 7. *αἱ* Brunck, *αἱ* P, *εἰ* Pl. — *ἧς*, P *ἧς*.

. Epigr. 183. Anth. Pal. VII 24: A εἰς αὐτὸν Σιμωνίδου· εἰς ἀνακρέοντα τὸν τήιον ποιητὴν Σιμωνίδου· C ὅτι καὶ αὐτὸς σιμωνίδης τήιος ἦν· ὅθεν καὶ ἀνακρέων. Cf. Iriarte p. 95. Sed neque hoc neque quod sequitur epigr. *Simonideum* est, quamquam de altero non dubitat Schneidewin, magnis illud laudibus efferens, hoc vero abiudicans. At ab eodem poeta utrumque compositum arbitror, fortasse a *Leonida*: nam quod alia praeterea eiusdem poetae in Anacreontem extant carmina, non est offensionis: solet ille, ut est luxuriantis ingenii, eadem argumenta saepius tractare, quem in hac quoque re secutus est Antipater Sidonius, qui etiam haec ipsa epigrammata imitatus est. — V. 1. *ὀπώρας* P, *ὀπώρας* Pl. Suid. v. *ἡμερὶ* (sed AVE *ὀπώρας*). — V. 2. *ἢ* . . . *φύεις* Suidas (sed ABV οὐ *λήγη* . . . *φύεις*), ἢ . . . *φύσεις* P, ἢ . . . *φύσεις* Pl. — V. 4. *λεπτῷ*, Hecker *λιτῷ*. — V. 5. *φιλόκωμος* Pl., *φιλακώμω* P, unde Boissonade *φιλακώμω* divisim scripsit. Hecker coniecit *φιλοκώμοις παννυχίσιν κρούων*. — V. 6. *κρούων*, P *κρούων*, sed *οἱ* a m. s., *κρούοι* Pl. — V. 7. *κὴν*, P a m. s. *γρ. καὶ*. — V. 8. *ὥραιων* Stephanus, v. *ὥραιον*, P *ὥραιον*.

καί μιν αἰεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἥς ὁ γεραῖός 1186
10 λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

184. [171.]

Οὔτος Ἀνακρέοντα τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἥμερον ἡρμόσατο.
5 μῦθος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἡέλιον, Ἀήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ' ὅτι τὸν χαλόντα μετ' ἡϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θοῖκα λέλοιπε πόθον·
μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκείνον
10 βάρβιτον οὐδὲ θανῶν εὐνάσεν εἰν Ἀΐδῃ.

185 A.

A. Τίς ᾄδε; B. Βάκχα. A. τίς δέ μιν ξέσε; B. Σκόπας.
A. Τίς δ' ἐξέμηνε, Βάκχος ἢ Σκόπας; B. Σκόπας.

185 B.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Χάρης ἐπολεῖ πηγέων ὁ Ἀινιδίος.

V. 9. μιν Pl. Suidas in λαρόν, σφιν P sed σ addidit m. s. — τέγγοι, sec. Dübnerum P τέγγει. — Inde a verbis ἥς ὁ γερ. affert etiam Suidas v. γεραῖος.

Epigr. 184. Anth. P. VII 25: A τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν. C ἀνακρέοντα τὸν τήιον. ἔστιν δ' ἡ πόλις αὕτη οὐχ ἡ ποντική ἀλλ' ἡ πρὸς ἔφεσον κειμένη μία τῶν πο. Corr. ὅτι νῆσός ἐστιν ἡ τέως μία τῶν κυκλάδων. Cf. Iriarte 95. Vide de hoc ep. supra. — V. 1. Μουσῶν, Iacobs Μουσέων. — V. 2. ὑμνοπόλον, P ὑμνοπόλων. — V. 5. μῦθος, fort. μῦθον, quod etiam Bothe suasit. — λείπων, P λείπων. — V. 6. δόμων, Pl. δόμω. — V. 8. πόθον, Benndorf πλόκον. — V. 9. P in m. addit εἰς ἀνακρέοντα. — λήθη vulgo, λήθει P Pl., λῆγεν Suidas v. Μολπή, unde Porson λήγει. — ἐκείνον P, ἐκείνο Pl., τὸ κλεινὸν Schneidewin, ποθεινὸν vel ἑρατεινὸν Emperius, potius scribendum cum Kai-belio ἐπ' ἐκείνων.

Epigr. 185 A. Cod. Pal. Anth. post indicem p. C et Anth. Pl. 60: Σιμωνίδου. cf. Iriarte 95. Recentioris poetae esse manifestum est; isti enim poetae hoc argumentum saepius tractarunt, cf. Anth. IX 774. — V. 1. τίς δέ μιν Planudes ex coniectura, ut videtur, P τ'ς δεῖξέσε. Fortasse τίς δ' ἐὺ ξέσε.

Epigr. 185 B. Anth. Plan. 82: Σιμωνίδου. cf. Iriarte 96. Const. Porphy. de admin. imp. 21 tanquam adespoton affert καθὼς μαρτυρεῖ τὸ ἐπίγραμμα τὸ πρὸς τὴν βάσιν τῶν ποδῶν γεγραμμένον: sequuntur trimetri plane ita scripti, quemadmodum apud Plan. Hoc quoque a Simonide alienum esse apparet: nam Chares Lysippi discipulus hoc

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
τίμησ' εὐνόλης εὐσεβέλης θ' ἔνεκα.

A. Τίς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν; B. Δωριεὺς ὁ Θούριος.

signum fecit Rhodiis non ita multo post Ol. CXIX. Affert etiam Strabo XIV 652: ἄριστα δὲ ὃ τε τοῦ Ἥλιου κολοσσός, ὃν φησιν ὁ ποιήσας τὸ λαμβεῖον, ὅτι ἐπτάκις δέκα Χάρης ἐποίησε πηχέων ὁ Λίνδιος. unde suspiceris epigrammatis auctorem incertum fuisse. Ceterum Strabo videtur in initio legisse: Τὸν Ἥλιον κολοσσόν (auctor Epitomes ap. Cramerum T. III 560 scribit Κολοσσὸν Ἥλιον ποθ' ἐπτάκις κτλ.) rectiusque ἐπτάκις scribit, quemadmodum etiam Plin. H. N. XXXIV 41. cf. Eudoc. 429. Eustath. ad Dion. Per. 506. Nihil tamen mutandum duxi, quemadmodum item falsa prodidit Schol. Luciani IV p. 200: ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. His adde schol. Greg. Nazianz. ed. in Herme VI 492. — V. 2. Χάρης Strabo, Λάξης Const. P et Planudes librariorum errore, qui hominibus doctis negotia facessivit; cf. Pseudo-Draco Stratonice. p. 99: Χάρης τὴν ἀρχουσαν συστήλλει, Σίμωνίδης τὸν ἐν 'P. κ. ὁ δ. Χάρης ἐποίησε. — Lüdgers (de colosso Rhod. p. 11 Hamburg 1865) existimat hos versus subscriptos fuisse statuæ colossicæ, quæ parum verisimilis est suspicio: nam Constant. Porphy. (vide supra) haudquaquam locuples auctor. Mihi quidem epigramma non integrum servatum videtur: carent enim duo versiculi omnis ingenii lumine, epigramma autem non ignobile fuisse Strabonis testimonium arguit. Existimo igitur hoc poematum compositum esse postquam terræ motu concidit colossus: hunc magnifici operis casum si poeta pluribus versibus illustravit, non iam offendit tenue exordium. Ad colossus hunc pertinet etiam epigr. adespoton in Anth. P. VI 171, quod *Alcæai* Messenii esse arbitror: scripsit hoc poemation paulo ante quam statua terræ motu eversa est, Ol. CXXXIX, vel ut Lüdgers censet, Ol. CXXXVIII 1. Non recte Benndorf (Archæol. Inst. z. Athen I p. 45 seq.) hoc epigramma, quod manifesto est ἐπιδεικτικόν, olim statuæ subscriptum fuisse censet usus argumentis levissimis; item parum prudenter assensus est Kirchhoffio, qui sibi visus titulus subscriptum simulacro Ἀθηναῖς Προμάχου indagavisse, quæ coniectura omni ex parte est reprobanda.

Epigr. 186. Append. Anth. Pal. 77 ex cod. Pal. p. α', ubi CIM, unde apogr. Dorvill.: Σίμωνος. sed cod. Par. *σιμωνίδου*. Simonidis certe non est, sed Schneidewin non recte ad Romana tempora refert; subscriptum fuit epigramma statuæ, quam Athenienses auctore Lycurgo oratore in honorem Neoptolemi Anticlis filii Melitensis erexerunt, vid. Pseudo-Plut. vit. X orat. ἔγραψε δὲ (Λυκούργος) καὶ Νεοπτόλεμον Ἀντικλέους στεφανῶσαι καὶ εἰκόνα ἀναθεῖναι, ὅτι ἐπηγγελάτο χρυσῶσειν τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἀγορᾷ κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ. Liberalitate et divitiis insignis fuisse videtur, vide Demosth. de Cor. §. 114: εἴθ' οὕτως Νεοπτόλεμος πολλῶν ἔργων ἐπιστάτης ὢν ἐφ' οἷς ἐπέδωκε τετίμηται. cf. Boeckh de re nav. Athen. p. 245. — V. 2. εὐνόλης εὐσεβέλης θ' olim scriptum fuisse consentaneum.

Epigr. 187. Anth. P. XIII 11: Σίμωνίδου πεντάμετρον ὑποχρηματιξ, ubi scribendum τετράμετρον ὑποχρηματικόν. Versus 1 et 2 similes sunt Archilochii asynartetis, velut:

A. Οὐ Ῥόδιος γένος ἦν; B. Ναί, πρὶν φυγεῖν γε πατρίδα,
δεινῶ γε χειρὶ πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βλαία.

188.

1188

Ἴσθμια δῖς, Νεμέα δῖς, Ὀλυμπία ἑσπεφανώθην,
οὐ πλάττει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνη.
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλείος πάλα.

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

nisi quod huius epigrammatis versus semipede ancti sunt: Archilochi versus veteres ad tetrametra retulerunt (vid. Archil. fr. 79 seq.), quoniam utrumque colon dimetro constare visum est; itaque hi quoque versus, qui brachycatalecti trochaici dimetri loco catalecticum exhibent tetrametri, nullo vero modo pentametri vocitari poterant; item erratum est apud Diomedem p. 515, ubi ille versus *Archilochium trimetrum* dicitur, scr. *tetrametrum*, nisi praestat Keilium sequi, qui codicum auctoritate deleuit. Iam idem ille versus Archilochius a Plotio, homine prorsus imperito, sed qui nonnulla antiquae disciplinae praecepta solus servavit, p. 300 *Prosodiacum hyporchematicum* appellatur, estque sane hic numerus saltantium cantilenis inprimis commodus: atque similibus metris ipse Simonides in *ὑπορχημάτων* libro usus est, vide supra fr. 29 et 31; et fortasse iam Thaletas eiusque sectatores, quos Plutarchus de mus. c. 10 dicit Archilochum imitatos esse, Archilochium hunc versum asciverunt. Igitur quum versu, qualis hic legitur, Simonides in *ὑπορχημάτων* libro saepius videatur usus, metrum hoc Simonideum dici poterat, cum brevius Archilochium sit vocitatum: atque inde videtur repetendum esse, quod hoc epigramma Simonidi tributum est. Nam si fuit adscriptum *Σιμωνίδειον τετράμετρον ὑπορχηματικόν*, vel a metrico hoc epigramma tanquam exemplum Simonidei versus fuit adhibitum, maxime in proclivi erat error. Ceterum v. 2, qui anacrusi caret, non est corrigendus, vide quae de hac popularis carminis licentia dixi ad carm. pop. fr. 41. Tertius denique versus est asynartetus Callimachus, velut:

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν.

Abiudicandum autem hoc epigramma Simonidi, quoniam Dorieus Rhodius sub initium belli Peloponnesiaci tribus deinceps Olympiadibus vicit, vid. Pausan. VI 7, 1 qui deinde 9, 4 addit: *ἀνηγορεύοντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Πεισίοδος Θούριοι, διαγθέντες ὑπὸ τῶν ἀντιστασιαστῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρίους ἀπελθόντες*. cf. Xenoph. Hellen. I 5, 19. Hartung *Simoniae* vindicat epigramma. — V. 2. γε, P τε. — V. 3. γε scripsi, P τε. — P πολλ' ἔρξας, Iacobs πολλὰ ῥέξας.

Epigr. 188. Pheraest 113: *Μετρικά δὲ ἄτακτα . . . τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον Ἴσθμια κτλ.* Repetitur ib. 119. — V. 1. Ἴσθμια, Brunck coni. *Πύθια*, quoniam Elei ab Isthmiis certaminibus arcebantur, vid. Pausan. V 2, 2 seqq. VI 16, 2, et quoniam Paus. VI 3, 4 dicit: *ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἡλίδος παλαιστῆς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασι δὲ αὐτῶ καὶ Πυθοὶ δύο νίκαι· ἡ δὲ εἰκὼν ἐστὶ τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Λαϊδάλου τοῦ Σικυνωνίου, μαθητοῦ καὶ πατρὸς Πατροκλέους*. — Νεμέα, posteriore l. Fl νεμέα, priore l. CE(S) Turneb. Νέμεα, — Ὀλυμπία, l. priore CE(SFl) Ὀλύμπια. — ἑσπεφανώθην, post l. E.

Alia plane abieci, nam epigr. Anthol. P., quod post XI 9 iteratum *Σιμωνίδου* inscribitur (cf. Iriarte p. 93), antea V 161 A inscribitur *Ἡδύλου, οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου*; haud dubie *Asclepiadis* est, qui alias et Boedium meretricem (V 159) et Cleophontem (V 153) memorat. — Deinde Anth. P. VII 187 τοῦ αὐτοῦ i. e. *Φιλίππου* in cod. P inscribitur, et infra tantum ubi repetitur post VII 349 *Simonidi* (cf. ad Simon. ep. 110), in Planudea vero *Leonidae* tribuitur; choliambi ib. VII 345 ad Simonidem relati *Aeschrionis* sunt. — Anth. P. IX 147 *Antagorae* est, et in Plan. tantum *Σιμωνίδου* inscribitur. — Porro Anth. Plan. 204, quod *Σιμωνίδου* inscribitur, potius *Praxitelis* est, vid. Athen. XIII 591 A itaque supra exhibui, quemadmodum aliud ap. Stob. Ecl. Phys. I 9, 16 male adhaesit Simonidis epigrammati, cum *Agathonis* sit. — Epigramma *ἀδέσποτον* (ita m. s.) in Anth. P. VII 306 (adde Plut. Themist. c. l. Athen. VIII 576 C) in Themistoclis matrem Schneidewin Simonidi tribuit, quod prorsus incertum. — Versus, qui in Etym. M. p. 135, 30 vulgo *Simonidi* tribuitur, quem Schneidewin ad Simmiam retulit, *Simyli* elegio- 1189 graphi est (de quo vid. Plut. Romul. c. 17) ut eodd. testantur, eatque sic scribendus: *Μύσιον ἀπύοντα (ἡπύοντα) παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης*. Simylus haec de Hercule Hylam a Nymphis raptum quaerente videtur dixisse: nam *cui non dictus Hylas puer?*

Contra poteram alia epigrammata adespta ad Simonidem revocare, sed nolui nimis incertis coniecturis indulgere: velut huic poetae, cum post Medicum bellum plurima in gratiam Atheniensium composuerit epigrammata, tribuat aliquis quod servavit Harpocr. πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς

Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειγλξεν τόνδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δῆμον δόγμασι πειθόμενοι.

sed . tenue poematum, neque claro vate dignum.

Ἰστῆφανώθη. Santen coniecit Ὀλύμπια δὲ στεφανώθη. — V. 3. eodd. utroque loco ἀριστόδημος θρασὺς ἄλιος πάλαι, nisi quod priore l. *ἄριστοδάμας* ACE(SF), *ἄλιος* CE(SF). Correxerit Scaliger. Iam vero Aristodemus (de quo Krause Olympia 250 seq. non recte disputavit) sec. Eusebium lucta vicit Olympiae Ol. 98, eademque aetate Daedalus Picroclis filius floruit (cf. Brunn Hist. Artificum I 278), itaque hoc epigramma Simonidi omnino abiudicandum. Iacobs Simonidi minori, Harpocr. Simmiae tribuere voluit; mihi Hephaestionis error subesse videtur: fortasse Simonides saepius in suis epigrammatis disticho subiunxerit trimetrum iambicum, ut haec poemati forma *Σιμωνίδειον* potuerit iure vocari, et cum artis magistri exempli loco hoc ipsum epigramma, quod a Simonide alienum est, adhibuissent, ille temere ipsi Simonidi adscripsit.

Simonidi tribuit Schneidewin elegans epigramma, quod est ap. Diodor. XI 114 (Arsen. 97):

*Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης
• Δειφοί με σῴσαν, Ζανὶ χαριζύμενοι
σὺν Φοίβῳ, πολλίπορθον ἀπωσάμενοι σίγῃ Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ξυσάμενοι τέμενος.*

sed tamen prorsus incerta haec coniectura. Cf. etiam quae dixit Wieseler Philol. XXI 274, sed non recte ille *χαλκοστέφανον* corrigere voluit, de maceria cogitans, qua templum fuerit circumdatum: *χαλκοστέφανον* referendum est ad multitudinem aenearum statuarum, Delphici fani maxime insigne decus, atque vel propterea hic titulus ad recentiore aetate revocandus: videntur enim Delphi aliquanto post illud tropaeum in memoriam Medici tumultus Iovi et Apollini consecravisse, sed ante Ephori historici aetatem: nam Diodorus haud dubie haec quoque ex Ephoro descripsit, qui titulos haud neglexerat; cf. Diod. XIII 41. — Item ad Simonidem Schneidewin retulit epigramma ap. Athen. XII 536 B:

*Μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι
Παυσανίας, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου
πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱός
Κλεομβρότου, ἀρχαίας Ἡρακλῆος γενεᾶς.*

quod epigramma Goettlingio cum aliis nominibus, tum propter adiectivum *εὐρυχόρος* suspectum et subditiuum videtur: iniuria opinor; videtur Pausanias monumentum consecrasse, cum tituli honore, quem Delphis usurpaverat, esset orbatus et Byzantii denuo privatus versaretur, hoc est Ol. LXXVII 2 vel 3 (cf. etiam Schaefer de rer. gest. tempor. p. 14): itaque potuit Simonidis esse epigramma.

Item Schneidewin Simonidi tribuit versus, qui leguntur ap. Plut. consol. ad Apollon. c. 15. vit. Pelop. c. 1. Stob. CVIII 83 (ubi οὔτε τὸ ζῆν . . . οὔτε):

*Οἷ θάνον οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὐδὲ τὸ θνήσκειν,
ἄλλα το ταῦτα καλῶς ἀμφοτέρ' ἐπτελέσαι.*

ubi corrigit οἷ δ' ἔθανον τὸ ζῆν θ. κ. οὔτε κτλ., contra Goettling 117 Opusc. I 320 eosdem versus *Τηρτάκο* vindicare studet, non recte, nam epigramma esse docet Teles ap. Stob. (*ἐπιγράφουσι Λακεδαιμόνιοι*, Plut. Pelop. *ἐπικήδειον* vocat); legebatur fortasse in Leuctrico tumulo.

Brunck tribuit Simonidi epigramma Anthol. Plan. 84:

Οὐκ ἀδαῆς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
μῶμος, ὃν οὐδ' ἦρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

non improbabiliiter, cum apud Planudem eodem loco legantur alia Simonidis epigrammata; cf. etiam Iriart. Codd. Matr. 94. O. Iahn assentiente Benndorfio hoc distichon censuit petitum ex *Nicomachi* elegia de claris pictoribus, falsus ille quidem, nam tabulae subscriptum fuisse testificatur τάδε, quod v. 1 legitur: cf. quae supra vol. 2 p. 316 disserui. — Item Brunck vindicare voluit Simonidi epigr. adespota Anthol. Pal. XIII 17:

Ἰφίων ἔγραψεν ἔᾱ χειρὶ, τὸν ποκα θῦδωρ
θρεψε Πειράνας ἄπο.

quod satis incertum: nam quod legitur ποκα, indicare videtur mortuo demum pictore titulum operi subiectum esse. Ceterum scribendum puto: Ἰφίων (τάδ') ἔγραψεν ἔᾱ χειρὶ, τὸν ποκα θῦδωρ ἔθρεψε Πειράνας ἄπο. nam lemma est ἐπὶ ἐξαμέτρῳ δίμετρον. Cod. Pal. a pr. m. χειρὶ, et deinde τον et θρεψε sine accentu exhibet.

Restant alia epigrammata antiqua, quae possit aliquis Simonidi vindicare, velut illud, quod Plutarchus in vita Lyncurgi c. 20 et apophth. Lacon. adscripsit:

Σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα χάλκεος Ἄρης
εἶλε Σελινοῦντος δ' ἀμφὶ πύλας ἔθανον.

sed coniectura nimis incerta.

Item nobiles versus, quos Cimon et collegae Eione expugnata in hermis inscribendos curaverunt, vid. Aeschin. in Ctesiph. 184 (unde descripsit Tzetzes ad Lycophr. v. 417) et Plutarchi vit. Cimon. c. 7*):

*) Tria haec epigrammata arcta necessitate iuncta sunt, ordiendum autem est a longiore carmine, id quod docti homines animadverterunt, quamquam et Aeschines et Plutarchus subiungunt reliquis duobus. Videntur columellae ita locatae fuisse, ut praetereuntes lateret, unde lectio inchoanda esset. Neque enim Plutarchus descripsit oratorem, id quod scripturae varietates arguunt. Apud Pl. legitur I 3 κρατερὸν Ἄρηα pro κρατερόν, neque tamen illud praetulerim, siquidem κρατερός Mars nusquam in Homericis carminibus nuncupatur; II 4 Pl. δῆριν ἔχειν, cui posthabenda Aeschinis lectio μόχθον. III 3 Pl. πύκα θωρηκτῶν, convenienter Homericæ consuetudini, Aesch. πύκα χαλκοχιτῶν, quod epitheton non solet adverbio πύκα amplificari: sed cum herous spondiazon perrarus sit in elegiacis carminibus, fortasse aliquis hanc scripturam tueatur. Denique III 6 Pl. κοσμηταῖς fortasse ex librarii correctione pro κοσμητάς. Sed manifestum mendum I 4 πρώ-

I.

*Ἦν ἄρα κακῆνοι ταλακάρδιοι, οἳ ποτε Μῆδων
 παῖσιν ἐπ' Ἡϊόνι Στυμόνος ἀμφὶ ῥοάς
 λιμόν τ' αἶθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρρη
 πρῶτοι δυσμενέων εὖρον ἀμηχανίην.*

II.

*Ἠγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τὰδ' ἔδωκαν
 ἀντ' εὐεργεσίας καὶ μεγάλης ἀρετῆς·
 μαλλὸν τις τὰδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
 ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.*

III.

*Ἐκ ποτε τῆσδε πόλεως ἄμ' Ἀτρεΐδῃσι Μενεσθεύς
 ἤγειτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἄμ πεδίον,
 ὅν ποθ' Ὀμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα θωρηκτάων
 κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν·
 οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
 κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἡγορέης.*

1191

poterant, si temporis rationem habemus, a Simonide scribi, sed tamen si quid video ab huius poetae ingenio abhorrent, nec defuerunt Athenis tunc, quos in Cimonis gratiam haec poematia condidisse suspicari possis. — De auctore horum distichorum disseruit Kirchhoff in Herma V 48 seq., qui quoniam Iadis manifesta vestigia (*ἡγορέης, ἀμηχανίην, εὐεργεσίας*, sed *πράγμασι*) deprehenduntur, cum antiqua Attica epigrammata (quorum quidem tenues supersunt reliquiae) fere Attici sermonis legem sequantur, Ionicum aliquem poetam hos versus panxisse probabiliter contendit, sed quod Ioni Chio vindicat, admodum incerta coniectura est: nam ut Melanthium mittam, qui si a tragico poeta Atheniensi segregandus est, potuit ex Ionia Athenas se contulisse, Archelaus utrum Milesius an Atheniensis fuerit ambigitur, sed illa fama multo est verisimilior. Ac fortasse rhapsodus aliquis

τοῦ Plutarchi pariter atque Aeschinis libri tuentur; πύργω scribendum esse infra monui, neque deicit me de hac sententia Bernh. Schmidt (Mus. Rhen. XXXVI p. 1) qui levissimam sane medellam adhibens πρῶτῳ, non tamen difficultates expedivit: nam ut largiar praefectum Medorum πρῶτον δυσμενέων dici potuisse, non unus dux in summis angustiis, neque decebat poetam Bogis facinus respicere: vir fortis enim suae quidem existimationi consuluit, cum de salute desperans vim sibi afferret, neque vero Atticorum ducum laudes illustravit.

ex Ionia oriundus elegos illos condidit, velut Stesimbrotus Thasius. Poematii tripartiti prooemium sex versibus constat, media et novissima pars quaternis versibus absolvuntur, similis plane species elegiaci carminis ap. Euripidem Androm. 103 seqq. Quemadmodum huius epigrammatis auctor orsus est ab Homérico Atheniensium praeconio, ita in alio antiquo epigrammate, quod pilae inscriptum fuisse testantur paroemiographi, ingratus Achivorum erga Agamemnonem animus fuit notatus: ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνομα δῆσαν Ἀχαιοί, ut deinceps Atticorum laus illustraretur, qui beneficiorum memores fuerant erga eum, qui illud monumentum condidit. — Ceterum in primo horum epigrammatum de vitio suspectus est versus:

πρῶτοι δυσμενέων εὖρον ἀμηχανίην.

Neque enim perspicitur, quo iure Atheniensium imperatores, qui oppidum Persarum praesidio firmatum obsidione presserant ac denique expugnaverant, cum hostes omnium rerum inopia confecti essent, *primi* in has angustias adduxisse Medorum praesidium dicantur: πρῶτοι non laudum titulus, sed inane versus complementum est, neque patrius casus *δυσμενέων* offensione caret, nisi forte quis existimet versificatorem laborantem eo confugisse, cum *δυσμενέσιν* versus lex repudiaret. Interpretes ad has difficultates non animadverterunt, aut frustra removere conati sunt. Plana et expedita est oratio, ubi scripserit:

Ἦν ἄρα καὶ κείνοι ταλακάρδιοι οἳ ποτε Μήδων
 παισὶν ἐπ' Ἡϊόνι Στυμόνος ἀμφὶ φοάς,
 λιμόν τ' αἰθῶνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρση
 πύργῳ δυσμενέων, εὖρον ἀμηχανίην.

Dandi casus *Μήδων παισὶν* suspensus est a verbis novissimis *εὖρον ἀμηχανίην*, quibus secundum artis leges, quas elegiacum poetam observare decebat, absolvitur primarium enuntiatum: mediis his verbis secundarium interiectum, apteque qui castellum obsidione premunt, famem ac Martem *πύργῳ ἐπάγειν* dicuntur; quod Herodotus VII 107 *τείχος*, poeta *πύργον* appellavit. Plutarchi et Aeschini libri *πρῶτοι* testantur, hic consensus arguit, non librarios esse culpandos, sed interpolationem altius esse repetendam. Scilicet in monumento cum duae vel tres litterae essent attritae ΓΞΞΟΙ, is qui descripsit carmen, satis imperite ΓΡΟΤΟΙ detrimentum supplevit. *) Neque vero Aeschinem reum

*) Etiam in disticho, quod in crepidine Mercurii forensis, quem

facere decet huius erroris, nam ab interprete aliquo orationi hos versus insertos esse critici animadverterunt. Orator scribam carmen recitare iusserat, quemadmodum Leptines in oratione adversus Demosthenem, vid. Leptineae § 112. Haec Aeschinis verba sustulit interpolator atque substituit ipsum carmen, usus pariter atque Plutarchus periegetae alicuius libro, nam ipsum monumentum Plutarchi saeculo fortasse iam sublatum. Lectionis autem ea est diversitas, ut appareat diversis auctoribus usos esse, sed non solum in parvo supplemento *πρῶτοι* conspirant, verum etiam iustum ordinem titulorum pariter perverterunt: apparet utrumque errorem commissum esse ab eo, qui primus epigrammata descripsit et litteris propagavit: postea alii denuo hermas examnantes alia obscura vel male habita rectius fortasse interpretati sunt sive suo periculo redintegraverunt, sed tenuerunt *πρῶτοι*, rati id ipsum antiquum periegetam in monumento repperisse, eundemque, ut clari viri auctoritas mentis luminibus officere solet, etiam secuti sunt in particulis carminis ordinandis.*) Periegetae nomen, qui primus interpolavit epigramma, non licet indagare, multi enim his studiis operam dederunt; Philochorus quidem, quem Suidas *Ἀττικὰ ἐπιγράμματα* collegisse testatur, nobile hoc encomium haud dubie recepit in ordinem, neque Meneclae periegeta, quem de hermarum porticu exposuisse Harpocration auctor est, hoc monumentum silentio praetermisisse videtur.

189. [108.]

ATAKTOI ΛΟΓΟΙ.

Arist. Metaph. N. 3: πάντα δὴ ταῦτα ἄλογα, καὶ μάχεται καὶ

Themistocles cum collegis dedicaverat, incisum fuit, offensionem habet *πρῶτοι*, quod quidem librariorum socordia vitiatum esse reor.

*) Librariorum peccata passim deprehenduntur, velut ap. Aesch. *ἀμφὶ ξυνοῖσι*, ubi Plut. recte *ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς*, qui vicissim *ἐν πεδίον*, ubi Aesch. *ἀμ π.* et *ἐς π.*, item Plut. *κοσμητὰς*, Aesch. *κοσμηταῖς*, quae grammatici est correctio. Sed aliae varietates indicio sunt in hermis litterarum vestigia passim detrita fuisse vel penitus evanuisse, hinc diversa exempla discrepant, quandoquidem alius aliud sibi dignoscere vel rectius supplere visus est, velut *κρατερόν* et *κρερόν*, καὶ *μεγάλῃς ἀρετῇς* et καὶ *μεγάλων ἀγαθῶν* (neutrum placet, fortasse scriptum fuit καὶ *μεγάλων ἀρετῶν*, item *δύριον ἔχει* et *μόχθον ἔχειν*, *πύκα θωρηκτάων* et *πύκα χαλκοχιτώνων*, denique *ἐξοχὸν ἄνδρα μολεῖν* et *ἐ. ὄντα μ.* Temere Weidner novissimum distichon subditicium esse censuit, idemque pessimo exemplo apud Aeschinem traditum poematum ordinem invertit.

αὐτὰ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς εὐλόγοις καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος. γίγνεται γὰρ ὁ μακρὸς λόγος, ὥσπερ ὁ τῶν δούλων, ὅταν μηδὲν ὑγιὲς λέγωσιν. ad quem locum Alex. Aphrodis. T. IV p. 827 B (p. 797 ed. Bonitz): τὸ δὲ καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος, σαφὲς ἔσται προειποῦσιν τίς ἐστὶν ὁ Σιμωνίδου λόγος. Ὁ Σιμωνίδης ἐν τοῖς λόγοις, οὓς Ἀτάκτους ἐπιγράφει, μιμεῖται καὶ λέγει, οὓς εἰκὸς ἐστὶ λόγους λέγειν δούλους ἐπταικότας πρὸς δεσπότας ἐξετάζοντας αὐτοὺς τίνας ἕνεκα ταῦτα ἐπταίκασι; καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἀπολογουμένους λέγειν πάνυ μακρὰ καὶ πολλὰ, οὐδὲν δὲ ὑγιὲς ἢ πιθανόν, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον ἐναντίον τῷ προφρασθέντι· τοιοῦτον γὰρ ὡς εἰκὸς τὸν βάρβαρον καὶ παιδείας ἄμοιρον. Welcker haec retulit ad Simonid. Amorg. fr. 10, Schneidewin in Museo Rhén. VII 460 seq. librum pedestri oratione *mimorum* in modum conscriptum fuisse putat et confert Arist. Rhet. III 14. Equidem nihil decerno, sed cavendum ne cum hoc Ἀτάκτων opusculo confundantur Σύμμικτα, quae haud dubie Simonidis genealogi fuerunt, cf. schol. Apoll. Rhod. I 763. Neque μακρὸν πολήμα, quod Plato Lys. 221 D dicit componendum cum μακρῷ λόγῳ: ὁ δὲ πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὅθλος τις ἦν, ὥσπερ πολήμα μακρὸν συγκείμενον: quem locum depravatum esse vidit Madvig, sed mendum non sustulit; scribendum πολήμα ν ε κ ρ ῶ (vel νεκροῖς) συγκείμενον i. e. naenia.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ.

190 A. [42.]

Clemens Alex. IV 375: ὁ μὲν οὖν Σιμωνίδης καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑγιαίνει μὲν ἄριστον ἀνδρὶ γράφει, δεύτερον δὲ εὐφυνᾶ καὶ καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως. Manifestum est Simonidem in carmine aliquo nobilissimum et satis antiquum scolion 8, quod ut solet fieri adespoton ferebatur, commentatum esse, quemadmodum etiam Epicharmus scolii exordium adhibuit, alius comicus integrum, ut videtur, fabulae inseruit. Hinc pro-olivi errore alii ad Simonidem, alii ad Epicharmum cantilenam rettulerunt, quos Schneidewin secutus Simonideis reliquiis adscripsit; vid. schol. Plat. Gorg. 451 E: τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου, item schol. Aristot. Rhet. II 21: Σιμωνίδου ἐστὶν ἀπὸ τῶν σκολιῶν αὐτοῦ ἐπῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου, alique, vid. infra Scol. 8. — Quod si constaret Simonidem pariter atque Pindarum convivalia carmina (σκολιὰ) μελι-

κῶς scripsisse, mentionem popularis cantilenae possis illuc referre, sed poterat poeta etiam in epinicio vel alio carmine commode uti decreto pervagato.

190 B. [113.]

Mich. Psellus *περὶ ἐνεργ. δαιμ.* p. 5: *Κατὰ Σιμωνίδην ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκὼν ἐστίν.* nisi forte apophthegma est.

191. [114.]

Plato de Republ. I 331 E: *Λέγε δὴ, εἰπον ἐγώ, σὺ δὲ τοῦ λόγον κληρονόμος, τί φῆς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὁρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἢ δ' ὅς, τὸ τὰ ἐφειλόμενα ἐκάστω ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι, τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέγειν.* Cf. ib. 332 A. 334 E et 335 D. Respicit huc Proclus ad Hesiod. Op. v. 707: *Σιμωνίδης γοῦν ταύτην εἶναι δικαιοσύνην ὥρῃσας, τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν.*

192. [118.]

Theon Progymnasm. I 215 Walz: *Ἐκ δὲ τοῦ ἀσυμφόρου, ὅτι βλαβερῶς παραινεῖ Σιμωνίδης παλῆειν ἐν τῷ βίῳ καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν.*

193. [126.]

11⁹

Plut. de Is. et Osir. c. 23: *Ὅκνῶ δέ, μὴ τοῦτο ἢ τα ἀκίνητα κινεῖν καὶ πολεμεῖν οὐ (sic AEF GHV, vulgo ἐν) τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δ' ἀνθρώπων ἔθνεσιν καὶ γένεσιν κατόχοις ὑπὸ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς τούτους ὁσιότητος.* Item vit. Thes. c. 10: *Οἱ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμόσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ κατὰ Σιμωνίδην πολεμοῦντες οὔτε ὕβριστήν οὔτε ληστήν γεγενέσθαι τὸν Σκείρωνά φασιν.* Videtur poeta dixisse, nolle se fabulas de diis aut heroibus traditas refingere, quoniam arduum sit negotium famae, quam temporis vetustas et gentium consensus firmaverit, adversari. Recte monuit Bernays (Hermes V 301) huc respicere Aristot. Pol. II 2, 10 *χρὴ προσέχειν τῷ πολλῷ χρόνῳ καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτεσιν* (*ἔθνεσιν* restituit Bernays), *ἐν οἷς οὐκ ἂν ἔλαθεν, εἰ ταῦτα καλῶς εἶχεν.* Bernays refert haec ad carmen unde fr. 19 sumptum.

194. [222.]

Athen. V 210 B: *Ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν*

γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Πηγίνου, οὗ μνημονεύουσιν Ἐπίχαρμος καὶ Σιμωνίδης. haud dubie in *Epigrammate*.

195. [55.]

Mythogr. Vatic. III 27: „Neque enim verum est, animam deserere corpus, cum potius corpus animam deserat. Hinc et Simonides poeta et Statius itidem in VIII: „Odi artus fragilemque hunc corporis usum Desertorem animi.“ Cf. Schol. Stat. Theb. VIII 739.

196. [56.]

Plutarch. Consol. ad Apoll. c. 17: Τὰ γὰρ χίλια καὶ τα μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μῶριόν τι βραχύτατον στιγμής. nisi hoc inter apophthegmata est referendum.

197. [57.]

Strabo XV 711: Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ἱππερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει Σιμωνίδης καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.

198. [13.]

Strabo IX 441: Διὰ δὲ τὸ ἀναμῖξ οἰκεῖν Σιμωνίδης Περγαίους καὶ Λαπίθας καλεῖ τοὺς Πελασγιάτας ἅπαντας τοὺς τὰ ἑῷα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ὀσσαν καὶ Πήλιον καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ, Λάρισσαν, Κραννῶνα, Σκοτούσσαν, Μόψιον, Ἄτρακα καὶ τὰ περὶ τὴν Νεσσωνίδα λίμνην καὶ Βοιβηίδα.

199.

Schol. Theocr. XII 27: Νισαῖοι Μεγαρεῖς ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς ἥγονν ἄριστοι τὰ ναυτικά. haec postrema recentior scholiasta exhibet, sed etiam schol. Ambros. ναυτικοὶ γὰρ εἰσι quamvis alieno loco addit, et deinde plane dicit μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς Σιμωνίδης ναυτικὴν. Verisimile igitur Simonidem hoc ipso nomine collaudavisse Megarenses, itaque grammaticus non epigr. 107, sed alium locum respexit.

200 A.

Tzetz. Chil. I 430:

Ἀρτέως ἐν τοῖς θρόμμασιν ἦν τι χρυσοῦν ἄρνιον,
Ὁ Σιμωνίδης πορφυροῦν εἶναι δὲ τοῦτο λέγει.

Schneidewin putat Tzetzen temere ad Atrei historiam transtulisse, quae de vellere Colchico dixit poeta fr. 21.

200 B.

Schol. Theocr. I 65: ἡ δὲ Αἴτνη Σικελίας ὄρος ἐστὶν ἀπὸ Αἴτνης τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὡς φησὶν Ἄλκιμος· Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας Αἴτνην φησὶ κρίναι Ἥφαιστον καὶ Δήμητρα περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας. Scribendum puto verbis traiectionis Ἄλκιμος ἐν τῷ περὶ Σικελίας· Σιμωνίδης δὲ Αἴτνην φησὶ κτλ. Nam melicus poeta haec de rixa Vulcani et Cereris, quam Aetna composuerit, videtur enarrasse. Corruptelam testificantur etiam libri, quantum quidem ex Gaisfordii adnotatione coniicere licet: „σικελίας ὄρος· ὁ σιμωνίδης αἴτνη κρίναι sic 3. et B. ubi κρίναι et 5. ubi κρίνη:“ ibi igitur Alcimi mentio et ἐν τῷ περὶ Σικελίας plane omissum esse videtur, id quod meam correctionem stabilit. Alii in Simonidis nomine mendum delitescere putant, velut Dorville Σιληνὸς scripsit parum probabiliter, et Westermann Τιμωνίδης speciose magis quam vere.

201. [37.]

1193

Himer. Or. XVI 7: Αὐτὸ δὴ καὶ Σιμωνίδη πείθομαι, ὅπερ ἐκεῖνος ἐν μέλεσι περὶ Μουσῶν ἀνύμνησε· φησὶ γὰρ δῖπου τοῦτο ἐκεῖνος· Ἀεὶ μὲν αἱ Μοῦσαι χορεύουσι καὶ φθλον ἐστὶ ταῖς θεαῖς ἐν ᾧδαῖς τε εἶναι καὶ κορύμασιν· ἐπειδὴν δὲ ἴδωσι τὸν Ἀπόλλωνα τῆς χορείας ἡγείσθαι ἀρχόμενον, τότε πλέον ἢ πρότερον τὸ μέλος ἐκτείνασθαι ἢ χὸν τινα παναρμόνιον καθ' Ἑλικῶνος ἐκπέμπουσιν. Sunt fortasse ex Pacanibus petita.

202 A. [71.]

Phot. 500, 24: Σαρδόνιος γέλως· . . . Σιμωνίδης δὲ τὸν Τάλων (cod. σιαλον) τὸν Ἥφαιστότευκτον Σαρδονίους, οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ καταλλόμενον ὥς ἂν χαλκοῦν, προστερνιζόμενον ἀναιρεῖν ἐπιγιάσκοντας. Similia Suidas v. Σαρδόνιος γέλως. (cf. Zenob. V 85: Σιμωνίδης δὲ φησὶ τὸν Τάλω πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδῶ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι, οὓς τελευτῶντας σεσηρῆναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως. ibiq. interpr.

202 B.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 37 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nov. II 87) de Atlantis laboribus: Εὐριπίδης . . . . χαλ-

κέοις (οὐρανόν) νύτοις . . . . (ἐν) Ἰωνι πεποί(ηκεν, Σ)ιμωνίδης (δὲ τὸν) οὐρανὸν ἐπὶ τῶν) ὤμων (φέροντα, παρ' Ἡσιόδῳ δ' [οὐρανόν] εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης ἐστῆώς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χερσίν.

203. [80.]

Schol. Hesiod. Theog. v. 313: Τὴν υδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐν-
νεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον. Cf. Serv.
Aen. VI 576 et VII 658.

204. [82.]

Argum. Eurip. Medae: Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν,
ὥς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα (ἐψήσασα duo libri, ἀφεψήσασα Elmsley)
τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσσει. Cf. Schol. Arist. Eq. 1321.

205. [84.]

Schol. Pind. Pyth. IV 450: Καὶ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ
ἔστιν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἡγωνίσαντο (οἱ Ἀργοναῖται).

206. [86.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1212: Ἐφύρα ἡ Κόρινθος ἀπὸ Ἐφύ-
ρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρὸς· Εὐμηλος δὲ (φησὶν) ἀπὸ Ἐφύρας
τῆς Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. sed
pro Εὐμηλος cod. P Σιμωνίδης, itaque scribendum haud dubie
Εὐμηλος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἀπὸ Ἐφ., ut Schneidewin quoque
edidit. cf. fr. 48. Hanc scripturae varietatem novissimus editor,
qui omnino falsam de codicibus scholiorum Apollonii opinionem
concepit, ut alia mentione satis digna, prorsus silentio praetermisit.

207. [87.]

1194

Schol. Eurip. Orest. 46: Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκῆναις φησὶν εἶναι
τὰ βασίλεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν
Λακεδαιμονίᾳ.

208. [89.]

Schol. Il. v 517 ubi de Idomeneo et Deiphobo dicit: ὥς
ἀντιραστῆς Ἑλένης· ὥς μαρτυρεῖ Ἰβνκος καὶ Σιμωνίδης. Cf. Eust.
Il. 944, 43: Ἔτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβνκου
ἱστορίᾳ φασὶν ὥς ἀληθῶς αἰεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεὶ Δηϊφωβος ὥς
ἀντιραστῇ· ἥρα γὰρ φασὶ καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης.

209. [90.]

Longin. de Sublim. c. 15, 7: Ἀρκως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἦν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμύχανον παρατίθεσθαι.

210 A.

Himer. Or. III 1: Ἴνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. quae oratio habita veris initio. Simonidis hoc carmen rursus videtur respicere XIII 7: postquam dixit de Apolline Musageta οἶον αὐτὸν καὶ Σαπφῶ καὶ Πίνδαρος . . . εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσιν, ἢ οἶον τὸν Βακχειάτην (οὕτω γὰρ αὐτὸν ἢ λύρα καλεῖ τὸν Διόνυσον λέγουσα) ἦρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμπαντος, ἄνθεσί τ' ἡρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορύμβοις Μούσαις ἀτοχοὶ ποιηταὶ στέψαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄρκας κορυφὰς Κανκάσου καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραι ἄγουσι, πηδῶντά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὖιον· ὅτε καὶ τὴν γῆν λόγος, οἶον αἰσθανομένην τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ, ξεῖν μὲν μέλι καὶ γάλα, καὶ ποταμούς τινας αὐτοῦ τοῦ νέκταρος Σατύροις τε καὶ Βάκχαις ἀρύεσθαι, καὶ μειδιᾶν μὲν ὁμοῦ ἡδύ τι καὶ χρυσαυγές, πορφύρειν δὲ ὄλην τοῖς ἄνθεσιν, ὅπως ἂν ἔχοι σκιρτᾶν τε καὶ ἀθύρειν ἐπ' αὐτῶν ὁ θεός· ἐμοὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῷ θεῷ δοκεῖ εἰκότως ἐργάζεσθαι. Videntur sane haec ex Simonideo aliquo dithyrambo petita, res tamen in Himerio perquam incerta, cf. ad Pind. fr. 34.

210 B. [47.]

Menander de encom. Rhet. IX 133 ed. Walz: Πεπλασμένοι δὲ ὕμνοι, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεὸν καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης τὴν Αὔριον δαίμονα κέκληκεν καὶ ἕτεροι Ὀκνον καὶ ἕτεροι ἕτερόν τινα. Ex hoc loco non recte olim conieci, Simonidem peculiare carmen in crastini diei honorem condidisse; rhetor nihil aliud testificatur, quam Simonidem hac prosopopoeia usum esse, quam etiam Callimachus epigr. 14 adhibuit: Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον. .

211.

1195

(Gram. An. Paris. I 166, 11: Εἴ γε βούλεσθε μὴ ληρεῖν,

ἀλλὰ τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερῶσαι καὶ κτήσασθαι πάλιν αὐτὴν πα-
τρίαν ἡγεμονίαν, ἀπροφασίστως δουλεύοντα κατὰ τὸν Σιμωνί-
δην· οὐδὲν γὰρ που μέγα μικρῷ θεραπεύεται. Scribendum μὴ δ'
ἀπροφασίστως δουλεύειν, quod a Simonideo sermone non ali-
enum videtur: adverbio hoc Thucydides, adiectivo non solum ille
historiarum scriptor, sed etiam Euripides utitur.

212. [6.]

Schol. Apoll. Rhod. I 583: Νῆσος γὰρ ἡ Σπίαθος τῆς
Θεσσαλίας ἑγγὺς Εὐβοίας, ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται.

213. [92.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 814: Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἥλύσιον
πεδῖον παραγενόμενος ἔγημε Μιθριαν. πρῶτος Ἴβυκος εἶρηκε, μεθ'
ὃν Σιμωνίδης. cf. Eudoc. 85.

214. [93.]

Schol. Hom. Il. β 872: Ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου
ἔστι τό· ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου
λέγει· καὶ ὅτι οὐ λέγει, ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὥς καὶ πάλιν ὁ
Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν. Suspiciatus aliquando
sum, Simonidem genealogum intelligendum esse, ut is iam epi-
grammata in Iliacos heroes composuerit, sed dudum hanc opi-
nionem abieci; nam clari poetae testimonio Aristarchum usum
esse consentaneum est. Ceterum Luc. Müller (Philol. XI 175)
existimat v. 869 et 870, quos a rhapsodo aliquo additos esse
censet, Simonidem non legisse.

215. [95.]

Schol. Pind. Olymp. XIII 31: Καὶ ποιηταὶ διασημώτατοι ἐν
Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης.
At huius poetae nulla praeterea extat memoria, conieci Κιναι-
σων i. e. Κιναιθων, qui quod Laco fuisse perhibetur, ea diver-
sitas non magnopere offendit.

216. [96.]

Schol. Il. ι 556: Ἴδας ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ' ἐπὶ κλησιν,
γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος δὲ τὸ γένος, ἐπιθυμίας γά-
μου, παραγίνεται εἰς Ὀρτυρίαν τὴν ἐν Χαλκίδι καὶ ἐντεῦθεν ἀρ-
πάξει τὴν Εὐήνου θυγατέρα Μάρπησσαν· ἔχων δὲ ἵππους Ποσει-
δῶνος ἡπείλετο. ὁ δὲ Εὐήνους εἰς ἐπιζήτησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρὸς.

ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν Λυκόρμαν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας ἑαυτὸν ἐκεί
καθῆκεν· ὅθεν ὁ Λυκόρμας Εὐηνὸς ὠνομάσθη· κατὰ δὲ τὴν Ἀργή-
νην ἀπαντήσας ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰδῷ λαμβάνεται τῆς Μαρπησσης· ὁ
δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφύερετο περὶ τοῦ γάμου· οἷς κριτῆς ὁ
Ζεὺς γενόμενος αἴρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρπησση τίθεται· ἣ
δὲ δεισασα, μὴ αὐτὴν ἐπὶ γήρᾳ καταλήπῃ ὁ Ἀπόλλων, αἰρεῖται τὸν 1196
Ἰδαν· οὕτως δὲ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιείργασται.

217. [98.]

Plut. vit. Lycurg. c. 1: Οὐ μὴν ἀλλά, καίπερ οὕτως πε-
πλανημένης τῆς ἱστορίας, πειρασόμεθα τοῖς βραχυτάτας ἔχουσιν ἀν-
τιλογίας ἢ γνωριμωτάτους μάρτυρας ἐπόμενοι τῶν γεγραμμένων περὶ
τοῦ ἀνδρὸς ἀποδοῦναι τὴν διήγησιν. ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς
οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρός, ἀλλὰ Πρωτάνιδος καὶ
τὸν Λυκοῦργον καὶ τὸν Εὐνομον· οἱ πλεῖστοι οὐχ οὕτω γενεαλο-
γοῦσιν, ἀλλὰ κτλ. Ita haec distinxit Sauppe epist. crit. 69, lege-
batur: ἀλλὰ Πρωτάνιδος· καὶ τὸν Λυκοῦργον καὶ τὸν Εὐνομον οἱ
πλεῖστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσι, sed quod ἐπεὶ pro ἐπεὶ καὶ scri-
bendum censuit, improbandum: vocula ἐπεὶ omnino ab hoc loco
aliena; Plutarchus scripserat: ἐπεικῆ (i. e. *probabilem*) ἀπο-
δοῦναι τὴν διήγησιν. Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς — οἱ πλεῖστοι. Nam
Bekkeri correctione οἱ δὲ facile caremus: ubi diversae sententiae
recensentur, asyndeton satis aptum. Adde Schol. Platon. p. 419
ed. Bekk.: Λυκοῦργος . . . ἣν δὲ κατὰ Σιμωνίδην Πρωτάνιδος μὲν
υἱός, Εὐνόμου δὲ ἀδελφός, καὶ θεῖος τοῦ Εὐνόμου υἱοῦ, Χαριλάου
τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Σπάρτης, ἧς ἤρξε καὶ Λυκοῦργος αὐτὸς
ἔτη ιη΄· ὅτε καὶ τοὺς νόμους ἔγραψεν, ἐπιτροπεύων τὸν ἀδελφιδοῦν.
Simonidem sequitur Dion. Hal. Ant. II 49 ἐπιτροπεύων Εὐνομον
τὸν ἀδελφιδοῦν Λυκοῦργος ἔθετο τῇ Σπάρτῃ τοὺς νόμους ubi cor-
rigendum (Χαρίλαον τὸν) Εὐνόμου. Alteram famam, quam
pervagatam dicit Plutarchus, tuebatur Ephorus, vid. Strabo
X p. 481 sq.

218. [99.]

Plut. vit. Agesil. c. 1: Διὸ καὶ φασιν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου
τὴν Σπάρτην προσηγορεῦσθαι δαμασίμβροτον, ὥς μάλιστα διὰ
τῶν ἐθῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χειροῇθεις ποι-
οῦσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.

219 A. [100.]

Schol. Eurip. Rhes. v. 5: Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέ-

μουσι τὴν νύκτα . . . Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πεντεφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ita scripsi, vide ad Stes. fr. 55.

219 B.

Scholion ineditum Pindari Ol. VII 24 cod. Vrat. A de Astydamia Tlepolemi matre: ἐνταῦθα δὲ Ἀμύντορος αὐτὴν φησιν ὁ Πίνδαρος, (Ἡσίοδος δὲ καὶ Σιμωνίδης Ὀρμενοῦ· τινὲς δέ, ὅτι ὁ Πίνδαρος) παρὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν λογίων ἤκουσεν Ἀμυντορίδας εἶναι Ῥοδίους μητρόθεν. Gerhard verba, quae cancellis sepsi, praetermisit; ac nunc Mommsen eadem verba ex cod. Ambrosiano, unde descriptus Vrat., vulgavit, nisi quod ibi εἰκός δέ, ὅτι legitur, quod cum sensu cassum sit, librarius cod. Vrat. non inseite τινὲς substituit, sed potius nomen alicuius grammatici delitescit, itaque Ἀριστόνικος olim scriptum fuisse suspicor. Pro Ὀρμενοῦ scr. Ὀρμένου.

220. [101.]

Steph. Byz.: Ἀκάνθος . . . ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία Ἀκάνθιος τέτιξ ἐπὶ τῶν ἀφώνων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέτιγες, ὡς Σιμωνίδης. Cf. Arsen. 444. Apostol. XVI 33. Paroemiogr. II p. 5.

221. [102.]

Athen. II 40 A: Ὅτι Σιμωνίδης τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τίθησιν οἴνου καὶ μουσικῆς.

222. [197.]

Plut. vit. Themist. c. 1: ὅτι μέντοι τοῦ Λυκομιδῶν γένους μετέχε (Θεμιστοκλῆς), δηλὸς ἐστὶ· τὸ γὰρ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ ἦν Λυκομιδῶν κοινόν, ἐμπρησθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, αὐτὸς ἐπεσκεύασε καὶ γραφαῖς ἐκόσμησε, ὡς Σιμωνίδης ἱστόρηκεν. Haud dubie in *Epigrammate*, quod in Themistoclis usum composuit.

223.

Himer. Or. XXIX: Καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἡ πόλις (Κέως) ἐσπούδασται.

224. [129.]

1197

Herodian. in Boiss. An. III 250: Ὡς δὲ ἐγὼ γελᾷ (BD γελῶ) παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐγὼ πρώτου ἐστὶ προσώπου, τὸ δὲ γελᾷ τρίτου· διότι τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρώτῳ τὸ

ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν *Λυκόρμαν* ποταμὸν τῆς *Αἰτωλίας* ἑαυτὸν ἐκεῖ καθῆκεν· ὅθεν ὁ *Λυκόρμας* *Εὐνὸς* ὠνομάσθη· κατὰ δὲ τὴν *Ἀργήνην* ἀπαντήσας ὁ *Ἀπόλλων* τῷ *Ἰδᾷ* λαμβάνεται τῆς *Μαρπησσης*· ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου· οἷς κριτῆς ὁ *Ζεὺς* γενόμενος αἴρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ *Μαρπησσει* τίθεται· ἡ δὲ δείσασα, μὴ αὐτὴν ἐπὶ γῆρα καταλίπη ὁ *Ἀπόλλων*, αἰρεῖται τὸν *Ἰδαν*· οὕτως δὲ *Σιμωνίδης* τὴν *ἱστορίαν* περιεργασται. 1196

217. [98.]

Plut. vit. Lycurg. c. 1: Οὐ μὴν ἀλλὰ, καίπερ οὕτως πεπλανημένης τῆς *ἱστορίας*, πειρασόμεθα τοῖς βραχυτάτας ἔχουσιν ἀντιλογίας ἢ γνωριμωτάτους μάρτυρας ἐπόμενοι τῶν γεγραμμένων περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδοῦναι τὴν διήγησιν. ἐπεὶ καὶ *Σιμωνίδης* ὁ ποιητῆς οὐκ *Εὐνόμου* λέγει τὸν *Λυκοῦργον* πατρός, ἀλλὰ *Πρυτάνιδος* καὶ τὸν *Λυκοῦργον* καὶ τὸν *Εὐνομον*· οἱ πλείστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ κτλ. Ita haec distinxit Sauppe epist. crit. 69, legabatur: ἀλλὰ *Πρυτάνιδος* καὶ τὸν *Λυκοῦργον* καὶ τὸν *Εὐνομον* οἱ πλείστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσι, sed quod ἐπεὶ pro ἐπεὶ καὶ scribendum censuit, improbandum: vocula ἐπεὶ omnino ab hoc loco aliena; Plutarchus scripserat: ἐπεικῆ (i. e. *probabilem*) ἀποδοῦναι τὴν διήγησιν. *Σιμωνίδης* ὁ ποιητῆς — οἱ πλείστοι. Nam Bekkeri correctione οἱ δὲ facile caremus: ubi diversae sententiae recensentur, asyndeton satis aptum. Adde Schol. Platon. p. 419 ed. Bekk.: *Λυκοῦργος* . . . ἦν δὲ κατὰ *Σιμωνίδην* *Πρυτάνιδος* μὲν υἱός, *Εὐνόμου* δὲ ἀδελφός, καὶ θεῖος τοῦ *Εὐνόμου* υἱοῦ. *Χαρίλαος* τοῦ βασιλεύσαντος τῆς *Σπάρτης*, ἧς ἤρξε καὶ *Λυκοῦργος* αὐτὸς ἔτη ιη΄ ὅτε καὶ τοὺς νόμους ἔγραψεν, ἐπιτροπεύων τὸν ἀδελφιδοῦν. Simonidem sequitur Dion. Hal. Ant. II 49 ἐπιτροπεύων *Εὐνομον* τὸν ἀδελφιδοῦν *Λυκοῦργος* ἔθετο τῇ *Σπάρτῃ* τοὺς νόμους ubi corrigendum (*Χαρίλαον* τὸν) *Εὐνόμου*. Alteram famam, quam pervagatam dicit Plutarchus, tuebatur Ephorus, vid. Strabo X p. 481 sq.

218. [99.]

Plut. vit. Agesil. c. 1: Διὸ καὶ φασιν ὑπὸ τοῦ *Σιμωνίδου* τὴν *Σπάρτην* προσηγορεῦσθαι *δαμασίμβροτον*, ὡς μάλιστα διὰ τῶν ἐθνῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χειροήθεις ποιοῦσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.

219 A. [100.]

Schol. Eurip. Rhes. v. 5: Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέ-

μουσι τὴν νύκτα . . . Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πεντεφύλακον
φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ita scripsi, vide ad Stes. fr. 55.

219 B.

Scholion ineditum Pindari Ol. VII 24 cod. Vrat. A de
Astydamia Tlepolemi matre: ἐνταῦθα δὲ Ἀμύντορος αὐτὴν φησιν
ὁ Πίνδαρος, (Ἡσίοδος δὲ καὶ Σιμωνίδης Ὀρμενοῦ· τινὲς
δὲ, ὅτι ὁ Πίνδαρος) παρὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν λογίων ἤκουσεν
Ἀμυντορίδας εἶναι Ῥοδίου μητρόθεν. Gerhard verba, quae can-
cellis sepsi, praetermisit; ac nunc Mommsen eadem verba ex cod.
Ambrosiano, unde descriptus Vrat., vulgavit, nisi quod ibi εἰκός
δὲ, ὅτι legitur, quod cum sensu cassum sit, librarius cod. Vrat.
non inscite τινὲς substituit, sed potius nomen alicuius grammatici
delitescit, itaque Ἀριστόνικος olim scriptum fuisse suspicor.
Pro Ὀρμενοῦ scr. Ὀρμένου.

220. [101.]

Steph. Byz.: Ἀκανθος . . . ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν
τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία Ἀκάνθιος τέττιξ
ἐπὶ τῶν ἀφώνων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνί-
δης. Cf. Arsen. 444. Apostol. XVI 33. Paroemiogr. II p. 5.

221. [102.]

Athen. II 40 A: Ὅτι Σιμωνίδης τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τίθησιν
οἶνον καὶ μουσικῆς.

222. [197.]

Plat. vit. Themist. c. 1: ὅτι μέντοι τοῦ Λυκομιδῶν γένους
μετεῖχε (Θεμιστοκλῆς), δηλὸς ἐστὶ τὸ γὰρ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ
ἦν Λυκομιδῶν κοινόν, ἐμπερησθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, αὐτὸς ἐπ-
εσκεύασε καὶ γραφαῖς ἐκόσμησε, ὡς Σιμωνίδης ἱστόρηκεν. Haud
dubie in *Epigrammate*, quod in Themistoclis usum composuit.

223.

Himer. Or. XXIX: Καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχylίδη ἡ πόλις
(Κέως) ἐσπούδασται.

224. [129.]

1197

Herodian. in Boiss. An. III 250: Ὡς δὲ ἐγὼ γελῶ (BD
γελῶ) παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐγὼ πρῶτον ἐστὶ προσ-
ώπου, τὸ δὲ γελῶ τρίτον· διότι τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρῶτῳ τὸ

ἀναπόλουθον, την ὀρθοέπειαν ἔβλαψεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἐγὼ γελῶ ἢ ἐκεῖνος γελῶ. Hartung requirit ὡς δὴ ἐγὼ τε γελῶ καὶ κεῖνος. Nisi mendum subest, poeta leni irrisione usus dixit: ridet quemadmodum ego; cf. Eurip. Cycl. 673 Οὐτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. Οὐκ ἄρ' εἰ τυφλός. Ὡς δὴ σύ. Sed hic grammaticus saepius deceptus est vitiosis lectionibus, velut adscripsit versum ἦλθεν δὲ λαοὶ μυροὶ πρὸς ῥόνα, ubi sive ἦλθον, sive λαῶ μυροῖ corrigendum, quemadmodum στόλω, ναυσί, alia dicuntur.

225.

Ammian. Marc. XIV 6, 7: „Ut enim Simonides lyricus docet, beate perfecta ratione victuro, ante alia patriam esse convenit gloriosam.“

226. [112.]

Plut. vit. Arat. c. 45: Καὶ γὰρ εἰ δεινὸν ἄνδρας ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς οὕτω μεταχειρῶσθαι δι' ὀργήν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκαις γλυκὺ γίνεται καὶ οὐ σκληρὸν κατὰ Σιμωνίδην, ὥσπερ ἀλγοῦντι τῷ θυμῷ καὶ φλεγμαίνοντι θεραπεῖαν καὶ ἀναπλήρωσιν προσφερόντων. Recte opinor Madvig καὶ τὸ σκληρὸν, sed praestat καὶ σκληρὸν (ita enim Simonides scripsit), quod librarius cum non intelligeret, οὐ adiecit.

227.

Claudian. Epist. IV 9:

Fors iuvat audentes, Cei sententia vatis.

Hac duce non dubitem, te reticente loqui.

Dixit fortasse Simonides in illo carmine, e quo est fr. 65. Ceterum alii libri *Chii* vel *prisci* exhibere dicuntur. Sed dubito, an Simonidis aut omnino Graeci poetae versum respexerit Claudianus: nam videtur intelligere versum nescio cuius poetae, quem adhibet Seneca Epist. 94:

Audentes fortuna iuvat: piger ipse sibi obstat.

sic enim haec in unum sunt coniungenda. Olim suspicatus sum Ennium hunc esse versum, ut apud Claudianum legendum sit: *Calabri sententia vatis*: sed huic coniecturae adversatur Macrobius VI 1, qui cum Virgiliano hemistichio Aen. X 284: *audentis fortuna iuvat* comparat Ennium: *Fortibus est fortuna viris data*.

228. [134.]

Et. M. 83, 42: Ἀμιθρήσαι· Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρόν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρός ἀμιθρῶ, ἀμιθρήσω, ἀμιθρήσαι. Auctius cod. Flor. Miller Misc. 28: Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἄμιθρον εἶπε καθ' ὑπερβιβασμον οἶον κύματ' ἄμιθρον, ubi κυμάτων ἀμιθρόν potius quam κύματ' ἀμιθρεῖν sive ἀμιθρῶν scribendum videtur. Theocr. XVI 60 dixit ἐπ' ῥόνι κύματα μετρεῖν, ubi Meineke ἀμιθρεῖν coniecit, qua forma alias Theocritus utitur, neque tamen opus hac correctione, vid. ad Alcaei fr. 142. Forma ἀμιθρήσαι fortasse ex alio loco Simonidis petita, vid. supra 125 v. 5.

229. [115.]

Zonar. et Suid. v. Ἀμύνασθαι· . . . Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδοῦναι. cf. Philem. 141.

230. [138.]

Schol. Hom. Il. ο 625: Καὶ Σιμωνίδης ἀνεμοτρεφῶν πυλάων (scr. πυλᾶν) εἴρηκε. Cf. Eust. 1034, 2.

231. [70.]

Athen. III 99 B: Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης πού ὁ ποιητῆς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία.

232. [142.]

1198

Schol. Hom. Il. ω 5: Πανθαμάτων δὲ ὁ μηδένα ἔων ἀδάμαστον· Σιμωνίδης δὲ δαμασίφωτα τὸν ὕπνον εἶπεν (schol. post Syntipam 85 δαμασιφώτατον αὐτὸν εἶπεν). Cf. Eust. 1336, 6.

233.

Schol. Hom. Il. ο 713: Μελάνδετα, σιδηρόδετα . . . τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.

234. [78.]

Et. M. 60, 36: Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά· οὕτως παρὰ Σιμωνίδη. In arctum redegit cod. Flor. Miller Misc. 22: παρὰ Σιμωνίδη ἢ Ἐλάρα, Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρω. Herodianus cum priore forma componit Hesiodicum Εἰλαριάδην Τιτυόν (l. Εἰλαρίδην). cf. Apoll. Rh. I 762 ibique schol.

235. [127.]

Εκ Μ. 38. 46: *Ἐριπόλῳι δαμαί· Σιμωνίδης ἐκ τοῦ αἰμαπόλῳι* (D Va αἰμαπόλῳι, Vb αἰμαπόλιον, P αἰροπόλῳι) *συγκοπῇ τοῦ α. οὔτως· Ἡρακλεῖτος παρὰ πεδῶν.* Schneidewin *Ἐριπόλῳι δαμαί.* sed potius *Ἐριπόλῳι* scribendum, dorica forma pro *αἰμαπόλῳι*, quod ad *αἶμον*, *ἔμον*, *ἔρι* (ut Philetas dixit) descendit, significatque *πῖσι* aliud, quam *ἔκαστος*. Etiam Lobeck Pathol. I 304 Schneidewini conjectura improbata *Ἐριπόλῳι* requirit.

236. [130.]

Schol. Aesch. Choeph. 362: *Ἡ γυνὴς συνήθης, ὥς καὶ ὁ κορυμνὸς παρὰ Πινδαρον, καὶ ἡ ἡχὴ παρὰ Σιμωνίδην.*

237. [143.]

Schol. Hom. Il. δ 79: *Τὸ θάμβος δὲ οὐδετέρως παρ' Ὀμήρου, παρὰ δὲ Σιμωνίδην ἀρσενικῶς.*

238.

Schol. Il. ι 586: *Κεθρότατοι· οἱ σαρφρονέστατοι. ὁ δὲ Σιμωνίδης κεθροὶς τοῖς φίλοις.*

239.

Schol. Il. ω 228: *Ἀρίσταρχος δὲ φησι τὴν κιβωτὸν λέξιν νεωτέραν εἶναι, ἄγνοε δὲ οἱ καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑκαταῖος μέμνηται αὐτῆς.* Imperite scholiasta castigat Aristarchum, qui cum hoc vocabulum antiquis, i. e. Homero abiudicabat, Hecataeum et Simonidem i. e. recentiores eo usos esse bene novit. Schneidewin ad apophthegma refert, de quo auctor Argum. Theocriti Id. XVI: *Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραυεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια· λέγουσι γὰρ ἐκείνον ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὗρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεάν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.* Sed poterat in carmine aliquo tale quid poeta significare.

240. [147 b.]

Gramm. Cram. An. Ox. I 429, 15: *Τὰ εἰς τὸς δισύλλαβα ἀπαρασημάτιστα ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ ρ βαρύνεται· κύρτος, Μύρτος ἢ πόλις, κίρτος, παρα Σιμωνίδην ἢ χρῆσις.* Hecker con- 1099 iecit *Σιέρτος*.

241. [146.]

Et. M. 692, 25: *Πρώρα· σὺν τῷ ι. . . ἀπὸ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀπὸ τοῦ προΐεναι* (cf. Schol. Arati 341) *καὶ ἀπὸ τῆς διαστάσεως· ἐπειδὴ εὗρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ κυανοπρώϊρους καὶ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ κυανοπρώϊραν* (M κυανοπρώηραν)· *τὸ δὲ πρώϊρα οἱ μὲν διὰ τοῦ ι λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρώϊρα, κατὰ διάστασιν τοῦ ι πρώϊρα, ὃ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφει.* Cf. Zonar. 1681. Scribendum *κυανοπρώϊραν* paenultima producta, nam Simonides secutus est Homericum exemplum Od. γ 299 *τὰς πέντε νέας κυανοπρωέλους*, nisi quod femininum genus praeoptavit, quoniam littera Α maxime est vocalis. Est autem proparoxytonon, quandoquidem eius generis formae substantivorum, unde descendunt, sequuntur legem, velut *εὐρύαγνια, ταννέθειρα, κυανόπεξα*, alia; cf. etiam Lobeck Paralip. 214. Apud Homerum vulgo legitur *κυανοπρωέλους*, quod vitium primus sustuli a. 1850, postea a. 1858 eandem emendationem proposuit Cobet Nov. Lect. 204. Item ex coniectura trisyllabam substantivi formam olim restitui apud Apollon. Rhod. I 372 *οἱ δὲ κατὰ πρῶϊραν ἔσω ἄλός*, idque iam planissime confirmavit Et. Flor. Miller Misc. 256. Fortasse etiam ap. Homerum Od. ν 84 *ὡς ἄρα τῆς πρῶϊρα ἀέλρετο* scribendum, ubi traditum *πρύμνη μὲν* manifesto mendo laborat et nuper *πρώρη μὲν* restitutum est.

242.

Hesychius: *Πτωκὴς κύπειρος· παρὰ Σιμμίᾳ ἢ πόα, διὰ τὸ χθαμαλή εἶναι.* Corrigas *Σιμωνίδῃ*, nam ex poeta, non ex glossographo petitum esse manifestum: Simmiae autem carminibus Hesychii auctores non esse usos certum. Ceterum cf. Theocr. I 106 *τηνὲ δρύες, ὧδε κύπειρος.*

243. [122.]

Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 372: *Κωτίλλη ἢ χελιδὼν διὰ τὸ λάλος εἶναι παρὰ τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.*

244. [88.]

Hesych.: *Νεαιρήϊσιν ἵπποις, τοῖς ἀπὸ Νεαίρας· καὶ Σιμωνίδης Νεαίραν* (cod. *ναιαίραν*) *γνᾶθον, Νεαίρα δὲ χωρὶον ἐν Αἴμνῳ.* novissima haec proscripsit Schmidt; Simonides adiectivo usus scripsit *νέαιραν γνᾶθον.*

TIMOCREON.

ΜΕΛΗ.

1.

Stropha.

— 1 0 0 — 0 0 — — 1 0 — — 1 0 — —
 1 0 0 — 0 0 — — 1 0 — — 1 0 — —
 1 0 0 — 0 — —
 — 1 0 0 — 0 0 — — 1 0 — — 1 0 — —

Epodus.

— 1 0 0 — 0 0 — — 1 0 — — 1 0 — —
 1 0 0 — 0 0 — — 1 0 — — 1 0 — —
 1 0 0 — 0 0 — —
 — 1 0 — — 1 0 — — 1 0 — — 1 0 — —

Timocreon. Fr. 1. Plut. vit. Themistocl. c. 21: Τιμοκρέων δ' ο' ῥόδιος μελοποιὸς ἐν ᾄσματι καθάπτεται μικρότερον τοῦ Θμιστοκλήους, ὡς ἄλλους μὲν ἐπὶ χορμασι φηγάδας διαπραξαμένον κατελθεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ φίλον προσηύκον δι' ἀρχαίων· λέγει δ' οὕτως· Ἥλι' κτλ. Numeri quomodo describendi sint, valde dissentiunt homines docti, alii aliter constituerunt, velut Boeckh in prooemio lect. Berolin. 1833, Hermann in Praef. Epit. doct. metr. p. XVIII ed. 2, Ahrens in Mus. Rhen. II 457 seq. et Dial. Dor. 477, qui stropham, antistropham et epodum integras superesse credit, denique Hartung in tres strophas dispescuit aequabiles. Adde huc M. Schmidt Pind. Ol. p. LXXVI. Ego nunc Ahrensi descriptionem sequor: constat carmen tribus strophis quaternorum versuum, neque vero est *μορὸςτροπος*, ut Hartungo visum, sed tertia strophæ epodi vice fungitur, quamquam prope accedit numerorum species ad priores strophas: nam v. 1 et 2 eandem ubique formam ostendunt, sed epodi v. 3 semipede minor est, v. 4 totus trochaeis dipodiis constat, ac in novissimo versu strophæ et antistrophæ dactyli cum trochæis consociantur. Modicus stropharum circuitus utpote in carmine breviusculo: nam integrum est carmen, quod quemadmodum pleraeque Timocreonis antinunculae convivantium obiectationi fuit destinatum: fr. 7 aperte *εὐχολὸν* vocatur, vid. Aristoph. Ach.

.στρ.

Ἄλλ' εἰ τύγε Πανσανίαν ἦ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
 ἦ τύγε Λευτυχίδα, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω
 ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν 1202
 ἐλθεῖν ἓνα λῶστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατῶ,

ἀντ.

ἔψευσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα ξείνον ἔοντα
 ἀργυροῖσι κυβαλικοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
 εἰς πατρίδ' Ἰάλυσον·

λαβὼν δὲ τρι' ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,
 ἐπῳδ.

τοὺς μὲν κατὰγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ
 καίνων,

10 ἀργυρίων ὑπόπλεως· Ἰσθμοῖ δ' ἐπανδόκευε γλοιῶς

532. — V. 1. Πανσανίαν ἦ καὶ τύγε om. Fa, καὶ om. Cia. — αἰνέεις scripsi, vulgo αἰνεῖς, probante Ahrensio, qui omnia ad Dorici sermonis normam revocat, Fa αἰνέσεις. — V. 2. Ἀριστείδαν, ἀριστείδην ACFa. — V. 3. ἄνδρ', libri ἄνδρα. — V. 4. ἐλθεῖν ἓνα λῶστον, Fa ὃς ἦλθε λεκτός, Boeckh coni. ἐλθέμεν λῶστον. Θεμιστοκλῆ' ἐπεὶ κτλ., Hartung ἐλθέμεν λῶστον πολὺ, Θεμιστοκλέα δ' ἤχθ. — ἐπεὶ Fa, ut Hermann coniecit, vulgo ἐπεὶ δὲ, Vq ἐπὶ δὲ. — Θεμιστοκλῆ' Hermann, vulgo Θεμιστοκλήα, Fa Θεμιστοκλέα δ', Ahrens Θεμιστοκλῆ. — ἤχθαρε, Fa ἤχθαιρε. — Λατῶ minime sollicitandum, cf. C. Keil in Phil. V 647, Hecker ἤχθαιρεν Αἰδῶς probante Hartungo, Unger de Tanusio p. 34 Ἐρατῶ. — V. 5. Τιμοκρέοντα, Hartung Τιμοκρεῦντα, ita sane in illis regionibus vulgo loquebantur, ut vel recto casu Τιμοκρητῶν dicerent, neque tamen opus est hanc formam restituere. — ἔοντα, Hartung ὄντα. Ambigi potest, utrum ξείνον ἔοντα an ξείνον ἔντα scribendum sit. — V. 6. κυβαλικοῖσι scripsi, nisi κοβαλικοῖσι malis, vulgo σκυβαλικοῖσι, i βαλικοῖσι, Fa et C supra κυμβαλικοῖσι. Cf. Hesychius Κυμβαλικὸν τρόπον et κυβηλικὸν τρόπον, Hermann σκυβαλικοῖσι, cuius loco σκυβαλικοῖσι Ahrens scribendum fuisse existimat, ipse σκυβαλικοῖσι commendat. — κατᾶγεν, Fa κατήγαγεν. — V. 7. πατρίδ', vulgo πατρίδα, Hermann πάτραν. Ἰάλυσον non videtur sollicitandum: in nomine proprio spondeus dactyli loco admissus, item productio primae syllabae satis habet excusationis: multo maiore licentia usus est Dionysius Rhodius Anth. Pal. VII 716, 1 ὅσοι πόλιν Ἰαλύσιο (- υ υ - υ) ναίωμεν. Ahrens scripsit [εἰς] πατρίδ' Ἰαλυσόνδε vel εἰς πατρίδ' ἂν Ἰάλυσον, Hartung οὐ κατᾶγεν πατρίδ' Ἰαλύσιον. — V. 8. τρι' ABc, vulgo τρία, Hartung τέτταρ'. — ἀργυρίου, antea scripsi ἀργύρου, consuetudini convenienter, sed ἀργυρίου, quod numeri lex tuetur, fortasse non sine contentu poeta dixit, legiturque in titulo Boeotio ClGr. I 1569, 50 et in Laconico 1511. — εἰς, Fa ἐπ'. — V. 9. δ' ἐκδιώκων, δὲ ἐκδιώκων A, δὲ διώκων Fa. — καίνων, κενῶν ACRTSBeVi. — V. 10. ἀργυρίων, Hermann ἀργυρέων. — ὑπόπλεως, Ahrens ὑπόπλεος, et sane Fa ἀργυρίου δὲ ὑπόπλεος exhibet. — δ' ἐπανδόκευε, δὲ πανδόκευε FaCA, δ' ἐπανδόκει Boeckh, δ' ἐπανδόκει Mehlhorn, δὲ πανδοκεύς Hermann. — γλοιῶς scripsi, legebatur γελοιῶς. Adverbium γλοιῶς, quod Hesychius

ψυδρὰ κρέα παρέχων·
οἱ δ' ἥσθιον κηῦχοντο μὴ ᾧραν Θεμιστοκλέος γενέσθαι.

2.

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος
κλέος ἀν' Ἑλλανας τίθει,
ὥς ἐοικὸς καὶ δίκαιον.

1203

3.

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος
Μῆδοισιν ὄρκιατόμει,
ἄλλ' ἐντὶ κᾶλλοι δὴ πονηροί·

testificatur, hic non *malitiose*, sed *sordide* significat; cf. Hesych. γλοιός. ὄνπαρός. — V. 11. ψυδρὰ scripsi, h. *carnes nec carnes*, quamquam fortasse aliud latet vocabulum, quo σαπρὰ fuisse κρέα poeta Themistocli exprobravit. Libri ψυχρά, BC ψύχεια, Ahrens ψηχρά, Sintenis γλίσχρα. — παρέχων, Hartung παρέχεν. — V. 12. κηῦχοντο, Fa καὶ εὔχοντο. — ᾧραν, Ahrens ᾧραν, nescio an χώραν scribendum sit. i. e. *curam* (vide quae ad Theogn. 152 adnotavi), atque id ipsum significat ᾧραν, si germana ea est scriptura. Non recte Cobet μὴ ᾧρας (vel μὴ ᾧρας) Θεμιστοκλῆ' ἐκέσθαι, neque Hartung sequendus, qui traiecit verba μὴ Θεμιστοκλέος ᾧραν γενέσθαι. — Θεμιστοκλέος Ahrens, Hermann Θεμιστοκλῆς, libri Θεμιστοκλέους.

Fr. 2. Plut. vit. Themist. c. 21: Πολὺ δ' ἀσελγεστέρα καὶ ἀναπεπταμένη μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα βλασφημία κέχρηται μετὰ τὴν φυγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην ὁ Τιμοκρέων ἄσμα ποιήσας, οὐ ἐστὶν ἀρχή· Μοῦσα κτλ. — V. 1. τοῦ, Fa τοῦ δέ. — V. 2. κλέος om. Bc. Hartung in hunc modum τοῦδε τοῦ κλέος μέλεος ἀν' verba traiecit.

Fr. 3. Plut. vit. Themist. c. 21: Λέγεται δ' ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῷ φυγεῖν συγκαταψηφισαμένου τοῦ Θεμιστοκλέους· ὥς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰτίαν ἔσχε μηδίζειν, ταῦτ' ἐποίησε πρὸς αὐτόν· Οὐκ ἄρα κτλ. Ahrens stropham tribus versibus iambicis constare censet: v. 1 tetr. acat. v. 2 tetr. hyperc. v. 3 dimeter. — V. 1. μοῦνος, Hermann μοῦνος ὅς, Ahrens contra οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μόνος. — V. 2. ὄρκιατόμει scripsi, nam praeteritum tempus omnino requiritur, ὄρκιατομεῖ Hermann, vulgo ὄρκια τέμει, F μῆλοισιν ὄρκια τομή, A ὄρκια τέμνω (vel τέμω). x ὄρκια τέμνει. Hartung μοῦνος ἦν Μῆδοισιν ὄρκιατομῶν. — V. 3—5 affert Apost. VII 28 et Arsen. 231, ubi καὶ ἄλλοι πονηροί

οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
 ὃ ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

4.

Diogenian. Praef. 179: Καρικὸς δὲ αἶνος λέγεται, ὃν ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτόν, φηγώσω, ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολω. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ Τιμοκρέων ἐν μέλεσιν. Cf. Walz. Rhet. II 11.

5.

Diogenian. Praef. 180: Ὁ δὲ Κύπριος (αἶνος) προσηγόρεται διὰ τὸ παρὰ Κυπρίοις λέγεσθαι ὡς ἐπιχώριος· κέχρηται δὲ καὶ τούτῳ Τιμοκρέων, ἐμφαίνων ὡς οἱ ἄδικοι πράσσοντες καὶ ἐς ὕστερον τῶν προσηκόντων τυγχάνουσιν. Καὶ γὰρ τῷ Ἀδωνίδι ἐν Κύπρῳ τιμηθέντι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὴν τελευταίαν οἱ Κύπριοι ζώσας ἐνέεισαν περιστεράς, αἱ δ' ἀποπιᾶσαι καὶ διαφυγεῖν αὐτὴς ἀδο- 1204 κήτως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν. Cf. Walz Rhet. II 12.

6.

υ υ ι - υ υ ι
 υ υ ι - υ υ ι

Σικελὸς κομψὲς ἀνήρ
 ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

scriptum. — V. 3 et 5 ἐντὶ, FaAia ἐντι. — V. 4. οὐκ, Hermann κοὐκ Ahrensio probante. — κόλουρις, expectaveras κολουρίς, sed secundum grammaticorum praecepta etiam λαμπουρις (ἢ ἀλώπηξ) erat proparoxytonon, cf. Lobeck Proleg. Pathol. 460 seq. Adde Hesychium κοθοῦριν· ἀλώπεκα. — V. 5. ἄλλαι, in ἄλλοι. Videtur verus glyconeus restituendus ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες, aut ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπηκες eodem metro, quo poeta usus est v. 1; cf. Ananias fr. 5, 5 καὶ λαγῶν καλωπήκων, Ahrens scripsit αλλ' ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἰώπεκες, sed postea ἐντὶ καὶ ἄλλοι ἀλώπεκες edidit.

Fr. 6. Hephaest. 71: Τῷ καθαρῷ ἐφθήμερει ὅλον ἄσμα Τιμοκρέων συνέθηκε· Σικελὸς κτλ. Respicere videtur Plato Gorg. 493 A: Καὶ τοῦτο ἄρα τις μυθολογῶν, κομψὸς ἀνὴρ, ὥσως Σικελὸς τις ἢ Ἰταλικός, παράγων τῷ ὀνόματι διὰ τὸ πιθάνον τε καὶ πιστικὸν ὠνόμασε πύθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀμνήτους. ubi Schol. οἶον Ἐμπεδοκλῆς· Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν. ὑπῆρχε δὲ Ἀκραγαντινός· Ἀκράγας δὲ πόλις Σικελίας . . . ἀφ' ἧς οὗτός τε καὶ Ὀλύμπιος (Schol. Olympiodori Ὀλύμπιος) ὁ μελοποιός.

7.

Schol. Aristoph. Vesp. 1063: *Πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεται· κύκνον τ' ἔτι πολιώτεραι δὴ αἶδ' ἐπανθοῦσιν τρέχες*] *Δίδυμός φησιν, ὥς παρῳόδησε ταῦτα ἐκ τῶν τοῦ Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.*

8.

⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ —
⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ — ⋮ ⋮ —

Ὁφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάσῃ
μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆμεν,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ σύμπαντ'
ἐν ἀνθρώποις κακά.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1205

9.

Ὡι ξυμβουλευέειν χέρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

Fr. 8. Schol. Arist. Acharn. 532: *Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σκόλιον κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχὴ Ὁφελές, ὦ τ. Π. . μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆμεναι, ἀλλὰ Τ. τε ν. κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀ. κακά.* Eadem Schol. Arist. Ran. 1302 ed. Ald. (ubi γὰρ ναίειν) et Suidas v. Σκόλιον (ubi ὀφελές). Cf. Isidor. Pelus. Ep. II 146: *Ἔθος ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἀπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν· Ἀπόλλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτ' ἐν θαλάσῃ.* — V. 1. ὠφελέν σ', Ilgen et Mehlhorn, Schol. Ar. ὠφελές, Suid. ὀφελές, Brunck ὠφελές γ', Teuffel ὠφελές σὺ τυφλῇ, frustra. Etiam apud Pindarum Nem. II 6 ὀφείλει impersonaliter dictum, nam locus Eurip. Iphig. Aul. 1281 ambiguus. — μήτε γῇ, legebatur μήτ' ἐν γῇ. Doricas formas hic et alibi non audeo revocare. — ἡπείρῳ, Schneidewin οὐρανῷ coniecit, quod quamquam iam olim in Iahnii Annalibus XLIII 126 reiiciendum esse docui, denuo certatim commendaverunt Teuffel (in Iahnii Ann. 1859 p. 760) et Haupt in Herma Vol. I 398. — φανῆμεν scripsi, φανῆναι Hoepfner, vulgo φανῆμεναι, Natalis Com. 182 φανῆμεναι ποτέ, M. Schmidt frustra φανῆν requirit. — V. 2. σύμπαντ' scripsi, legebatur πάντ', Meineke πάντ' ἔστ'. Diaeresis neglecta est ut Bacchyl. 28, 2.

Fr. 9. Heph. 4: *Τιμοκρέων ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι* (CPSE pr. A *τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων*)· ὦ ξυμβ. — ὦ om. A, Boeckh τῷ, mihi τοῦ ξυμβουλευέειν scribendum videtur. — χέρς ἄπο, νοῦς δὲ Τούρ, σὲρς ἀπο νοῦς δὲ FIBH, χερσίν σ' ἄπο C, σερσ' ἀποίνους δὲ N. χέρς' ἄπο Turn. et P, qui χερσίν in marg., χερσ' ἄπο E, σὲρς S, χέρς' et supra χερσίν A. — Traiectione verborum insolenti videtur poeta

10.

*Κηῖτα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηῖτα φλυαρία.*

usus; dicendum enim fuit *νοῦς πάρα, χερσὶ δ' ἄπο*, quae maledicentissimus poeta fortasse in Themistoclem iecit.

Fr. 10. Anth. Pal. XIII 31: ab eadem m. *Τιμοκρέοντος Ῥοδίου ὁμολως*. Reperit Timocreon convicia, quibus ipsum Simonides ep. 170 laeserat, sed displicet *οὐκ ἐθέλοντα*: nam Rhodium, quamvis aegre tulerit Cei maledicta, dissimulavisse dolorem consentaneum est, neque vero *οὐκ ἀέκοντα* poetam scripsisse suspicor, sed *οὐκ ἀεθλεῦντα* i. e. *otiosum*, vel potius *οὐκ ἐτ' ἐόντα* i. e. *mortuum*, apud inferos versantem; ita satis facete Rhodius notavit epitaphium, quod vivo destinaverat adversarius, vid. Simon. ep. 169. — Aliud epigramma Timocreonti tribuunt edd. vett. Anth. Planud. (cf. Iriarte 92), sed rectius *Ἐρμοκρέοντος* inscribitur, vid. Anth. Plan. 11.

XXVIII.

MYRTIS.

Plutarch. Quaest. Graec. c. 40: Ἑλίας τοῦ Κηφισοῦ καὶ Σκιάδος Εὐνοστος ἦν υἱός, ᾧ φασὶν ὑπὸ νύμφης Εὐνόστας ἐκτραφέντι τοῦτο γενέσθαι τοῦνομα. Καλὸς δὲ ὢν καὶ δίκαιος οὐχ ἦτον ἦν σώφρων καὶ αὐστηρός· ἐρασθῆναι δὲ αὐτοῦ λέγουσιν Οἰχναν, μίαν τῶν Κολωνοῦ θυγατέρων ἀνεψιὰν οὖσαν. Ἐπεὶ δὲ πειρώσαν ὁ Εὐνοστος ἀπετρέψατο, καὶ λοιδορήσας ἀπῆλθεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς κατηγορήσων, ἔφθασεν ἡ παρθένος τοῦτο πράξασα κατ' ἐκείνου καὶ παρώξυνε τοὺς ἀδελφοὺς Ἐχεμον καὶ Λέοντα καὶ Βούκολον ἀποκτεῖναι τὸν Εὐνοστον, ὥς πρὸς βίαν αὐτῇ συγγεγεννημένον. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐνεδρεύσαντες ἀπέκτειναν τὸν νεανίσκον· ὁ δὲ Ἑλιεύς ἐκείνους ἔδῃσεν· ἡ δ' Ὀχνη μεταμελομένη καὶ γέμουσα ταραχῆς, ἅμα μὲν αὐτὴν ἀπαλλάξαι θέλουσα τῆς διὰ τὸν ἔρωτα λύπης, ἅμα δ' οἰκτείρουσα τοὺς ἀδελφούς, ἐξήγγειλε πρὸς τὸν Ἑλίαν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἐκείνος δὲ Κολωνῷ· Κολωνοῦ δὲ δικάσαντος οἱ μὲν ἀδελφοὶ τῆς Ὀχνης ἔφυγον, αὐτὴ δὲ κατεκρήμνισεν ἑαυτήν, ὥς Μυρτίς ἢ Ἀνθηδονία ποιητρία μελῶν ἰστόρηκεν.

— — — — —

*Νίκασ' ἔ μεγαλοσθένης
᾽Ωαρίων, χώραν τ' ἀπ' εἰούς
παῖσαν ὠνούμηνεν.*

*3.

1207

Schol. Nicand. Ther. 15: *Οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναι φασὶ τὸν ᾽Ωαρίωνα· Κόριννα (VR, Κόρινα KP, Κόρινος A) δ' εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει καὶ ἐπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρίσαι ἀπὸ θηρίων.*

4.

Οὐ γὰρ τιν ὁ φθονερός δαίμων.

Ι Ο Λ Α Ο Σ.

5.

Apoll. de pron. 373 B: *Διὰ τοῦ ἑ ἡ νῶε παρὰ ᾽Αντιμάχῳ... καὶ τοῦ τε νῶε ἐν ᾽Ιολάῳ Κόριννα.* Cod. *τούτε*, divisit Boeckh, sed malim *καὶ τὸ εὔτε νῶε.*

ἙΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ

6.

Οὐμὲς δὲ νομισθέντες.

ΕΤΕΡΟΙΑ.

7.

Anton. Liberal. c. 25: *Μητιόχη καὶ Μενίππη. Ἱστορεῖ Νί-*

esse; quamquam Choerobosc. I 202 adversatur; fortasse etiam βάνα fr. 21 huc referendum.

Fr. 2. Apollon. de Pron. 358 B: *Ἐοῦς· αὕτη ἀκόλουθος Ἰωρική, τῇ τεοῦς, ἢ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο ἐν Κατάπλῳ· Νίκασ' κτλ. — V. 1. ὁ, Hermann ὄν. — μεγαλοσθένης, Ahrens μεγαλοσθένεις. — V. 2. ᾽Ωαρίων, cod. ὠαρείων.*

Fr. 4. Apollon. de Pronom. 365 B: *(Τιν) τίθεται παρὰ Κορίννη καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ· Οὐ κτλ. ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως. — δαίμων, δήμων Ahrens.*

Fr. 6. Apollon. de Pron. 379 B: *Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγον τοῦ ου οὐμὲς δὲ κ. Κόριννα ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις.*

καιδρος ἑτεροιοιμένων δ' καὶ Κόριννα ἑτεροίων α'. Ὡρίωνος τοῦ Ἑριέως ἐν Βοιωτίᾳ ἐγένοντο θυγατέρες Μητιόχῃ καὶ Μενίππῃ· αὐταί, ὅτε Ὡρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρὶ. καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτῃ δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεός, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἑριονίους θεούς· ἔφη δὲ κατακαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἐκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιτο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὡρίωνος. αἱ δ' ὥς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἱστὸν ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ ἀστῶν θάνατον ἐδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσει νόσον, τρεῖς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἐκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα. καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγὴν· καὶ αὐταὶ μὲν ἀμφοτέραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν· Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἄιδης οἰκτεῖραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων 1208 ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρως ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἰδρύναντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων· καὶ αὐταῖς καθ' ἕνα στον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσιν· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους. Carminis titulus Ἑτεροίων (Mellmann Ἑτεροιοιμένων commendavit) insolentia offendit, sed Παρθενείων, quod aliquis coniiciat, nimis recedit, fort. simpliciter Κόριννα α' scribendum, ut ἑτεροίων temere ex prae-gresso ἑτεροιοιμένων sit additum. Welcker Kl. Schriften II 136 item titulo tradito fidem denegat atque μέλη intelligenda esse censet. — Fallitur Dübner, qui Etym. Flor. Miller Misc. 239 κερκίδι πεπιθεῖν Corinnae vindicavit et ad hoc carmen rettulit; mihi videtur Homericum ῥηιδίως πεπιθεῖν esse.

* 8.

... - - - - -
... - - - - -

Fr. 8. Priscian. I 36: „In plerisque tamen Aeolis secuti hoc fucimus: illi enim θυγάτηρ dicunt pro θυγάτηρ, ου corripientes, vel magis u sono u soliti sunt pronuntiare, ideoque adscribunt o, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum u Aeolicum ostendant, ut Καλλιχάρον χθονὸς εὐρείας θυγάτηρ. Corinnae tribuit Welcker, cum in antiquis editionibus contra codicum auctoritatem Callimacho esset tributum.

. . . Καλλιχόρῳ χθονός
Ούριάς θούγατερ. . . .

9.

Ἡ διανεκῶς εἴδεις; οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

10.

ο ι - - - ο ο -
- ι ο ο - ο - -

Ἰώνει δ' εἰρώων ἀρετάς
χειρωιάδων (αἰῖδω).

1209

— Καλλιχόρῳ Schneidewin, καλλιχόρου vulgo, codices varias corruptelas exhibent, R καλλιχοροι, ac fortasse hac Thessalica forma passim etiam Corinna usa est. — Ούριάς Müller et Welcker, R ^θυρ·ιας, G εον·ρειας, Krehl ex cod. Heidelb. εύρειας. — θούγατερ scripsi, ita enim BARGL, solus K θουγατηρ, vulgo θουγάτηρ, Ahrens θουγάτειρ.

Fr. 9. Hephaest. de synecphonesi disserens 22: Ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει, ὥς παρὰ Κορίννη ἐν τῷ πέμπτῳ· ἡ διανεκῶς κτλ. ubi Schol. τινὲς δὲ φασιν ἐν βα, κρείττον δὲ ἐν πέμπτῃ. — ἡ διανεκῶς, C ἡ διαννιεκῶς. Non obmutescit littera I, sed pronuntiandum ζανεκῶς. Sed valde offendit antepaenultima correpta, quae secundum consuetudinem produci debebat. Itaque Arnaldus διὰ κενᾶς coniecit, ego deleta particula ἡ antea proposui διανεκῶς: unde Curtius ζανεκῶς commendavit. Sed nihil novandum. Videtur littera A huius stirpis, cuius origo latet, a principio brevis fuisse: in compositis vocabulis haec vocalis solet qui graeci sermonis mos est produci, atque haec ectasis latius serpsit, itaque etiam ἡνεκῶς dicitur, quemadmodum ἡνεμόεις, ἡμαθόεις, alia. Verum tamen alias quoque prosodia passim fluctuat, velut apud Homerum ἀνώλεθρος extat, Attici ἀνώλεθρος dicunt; δύσηρις et δύσερις promiscue adhibentur, vocabula quae ab ἀριθμός descendunt ectasin admittunt, partim repudiant: non solum εὐήνεμος et εὐᾶνεμος, sed etiam εὐᾶνεμος fuit in usu, v. Crinag. Anth. P. IX 555. — εὐδεις, PE εὐδης. Expectaveram Boeotorum more εὐδης, si ad εὐδω refertur, sed mihi videntur Boeoti εὐδειμι dixisse, quemadmodum νόειμι, φίλειμι, alia; quod Hesychius servavit εὐδεῖσαι ἡσυχάζει (ita recte codex, nisi quod εὐδεῖσαι scriptum) testificatur hanc verbi speciem, neque vero ex Boeotorum sermone repetitum, quorum consuetudo εὐδεῖται requirit, sed εἰ diphthongus passim etiam in aliis regionibus vicaria est litterae ἡ, velut in titulo Sigecensi extat ἐπο(ι)εῖσεν. — ἦσθα, fort. εἰσθα scribendum, Turnebus οἰσθα. — Post Κόριννα Hermann addit ὑπναλέα.

Fr. 10. Apollon. de Pron. 325 A: Βοιωτοὶ ἰών, . . . Κόριννα . . . καὶ ἔτι· ἰώνει ἡδ' ἡρώων ἀρετὰς χειρωάδων. quae correxi, quamquam per metrum etiam χειρωάδων vel χειρωῖδων scribi poterat: η, quod deleui, ex dittographia ἰώνη ortum: in proecdosi scripseram ἰών ἀειδὼν εἰρώων ἀρετὰς χειρωῖδων, Ahrens ἰώνει ἦδ' εἰρ. ἀρ. χειρωάδων probante Koechlyo, nisi quod εὐ ἦδ' praeoptat, Hartung . . . ἦδ' αὖ ἰώνει Εἰρώων ἀρετὰς χειρωῖδων. . . .

11.

ω υ - - - υ υ υ - - -

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρενα πονκτενύ.

12.

ι - - υ υ υ - -

Λάδοντος δονακοτρόφω.

13.

ι - - - - υ υ -

Κῆ πεντήκοντ' οὐψιβίας.

14. 15. 16. 17. 18.

ι υ υ - υ - -

ι υ - - - υ -

υ ι - υ υ - υ υ -

υ υ ι υ υ - -

υ υ ι υ υ - -

Fr. 11. Apollon. de Pron. 355 C: Τεοῦς . . . καὶ ἔτι Κόριννα· περὶ τ. Ἑρ. ποτ' ἀρεναπονκτενύ. Correxerit Boeckh (Valckenaer Ἄρηνα πονκτενύει).

Fr. 12. Theodos. ap. Dindorf. ad Aristoph. Schol. T. III p. 418: Κόριννα· Λάδ. δονακοτρόφω, quod correxi. Olim suspicatus sum Νέδοντος potius scribendum, sed Nedon in Cea insula fuit τόπος, neque vero ποταμός, vid. fr. 39.

Fr. 13. Hephaest. 108: Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· ὅλον ἐν τοῖς Κορίννης . . . ὥδε καὶ τόδε· Καὶ πεντήκονθ' οὐψιβίας (schol. οὐψιβίας). — Κῆ Ahrens, vulgo καί. — πεντήκοντ' οὐψιβίας P, πεντήκοντι οὐψιβίας E, sed idem in schol. πεντήκοντ' οὐψιβίας. Ahrens πεντείκονθ', Hartung οὐψίποδας. Fortasse versus ad Iolaum referendus, in quo carmine poterat Corinna quinquaginta Thespiae filias ab Hercule compressas commemorare, vid. Diodor. IV 29.

Fr. 14. 15. 16. 17. 18. Hephaest. 106: Ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὐτῇ (Κόριννα) κέχρηται σχήμασιν· Δούρατος κτλ. Hermann coni. Δούρατος ὥστ' ἐπ' ἱππῶν Κάρα καὶ βρεμόμενοι πόλιν Διεπράδομεν ἀπροφανές· Γλούκων δὲ πον τις αἰοιδῶν Πελέκεσσι δονεῖτ' ἄν. probante Schneidewino, nisi quod ὡς ἀφ' ἱππῶν Κάρα μέγα βριμούμενοι π. ἐπ. ἀπροφανές· γλ. δὲ πω τις αἰοιδῶν Πελέκεσσι δονεῖτη scripsit. At non cohaerent hac reliquiæ, ac ne id quidem certum est, omnes ex uno eodemque petitas esse carmine. Hartung duo fragmenta esse putat, prius Δωρατῶ δ' ἐφ' ἱππῶν, Καμμένωμεν βριμούμενοι· πόλιν δ' ἐπράδομεν προφανῆς. alterum Γλουτὸς δὲ τις αἰοιδῶν (i. e. αἰζηῶν) Πελέκεσσι δονεῖτη.

Δώρατος ὥστ' ἐφ' ἵππῳ.
 Κάρτα μὲν βριμάμενοι.
 Πόλιν δ' ἐπράθομεν, προφανείς.
 Γλουκοῦ δέ τις αἶδων.
 Πελέκεσσι δονεῖτη.

1210

19.

... - - - - -
 . . . - - - - -
 . . . - - - - -

.... (Εὐωνυμίας)
 πῆδα Ἰὸν θέλωσα φίλης
 ἀγκάλης ἐλέσθη.

Fr. 14. δώρατος scripsi, vulgo δούρατος; per metrum licebit etiam δώρατος scribere, nam Corinna trochaico ithyphallico vice tripodiae logaoedicae utitur. Non de equo Troiano haec dixit Corinna, sed de Ulixē naufrago, cf. Od. V 371: ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλάυνων. — Fr. 15. κάρτα Hermann, vulgo κατὰ, CP corr. καὶ τὰ. — βριμάμενοι scripsi, in edit. 2 βριμάμενοι, vulgo βριμώμενοι, C βριμομενοι. — Fr. 16. πόλιν δ', E pro var. lect. πόλιν δ' εὐ. — προφανείς P, vulgo προφανής, Schol. προφάνης. Vulgo consentiente scholiasta προφανείς adhaeret proximo versiculo, idque in ed. 3 secutus sum, ratus Corinnam passim etiam paroemiacum purum his logaoedicis carminibus inseruisse. Nunc sicut in ed. 2 subiunxi huic versui: neque tamen verborum restitutio certa, fort. πόλιν δ' ἐπράθ' ὁ μὲν προφανείς, i. e. partic. aorist¹ προφανήναι. Neque enim, ut tuearis ἐπράθομεν, pluralis numerus adiectivi προφανής asciscendus: hoc enim vocabulum omnino alienum. — Fr. 17. γλουκοῦ, vulgo γλούκου, E Turn. γλυκοῦ. — δέλ scripsi, vulgo δέ. — αἶδων Ahrens, et sic P a pr. m. (supra εἰ), C αἶδων, Fl αἶδων, A ἀηδών, E in marg. ἀηδών, vulgo ᾄδων. — Schmidt huc revocat Hesychii glossam Γάδονα· ἴδιον, sagaciter corrigens Γάδον αἶδων, ut explicatio γλυκὺ ᾄδων intercepta sit: existimat igitur olim in Corinnae versu scripturae varietatem γλουκοῦ et Γάδου extitisse. Mihi in Hesychio scribendum videtur γάδον (vel γαδού)· ἴδιον. — Fr. 18. πελέκεσσι, E πελέκεσι, Schol. πελέκεσιν, quod metro non adversatur. Ceterum hic versus utrum tripodia logaoedica an anapaestica sit, ambigi potest. Pherecrateo versu Corinnam frequenter usam esse etiam Tricha p. 30 testatur. — δονεῖτη Boeckh, v. δονεῖται.

Fr. 19. Apollon. de Pron. 396 B: Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ἰ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· . . . ὁμοίως καὶ Βοιωτοί· εὐωνυμίας Κοριννα πη-
 δε γον θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἐλεσθη. Emendavit Boeckh, sed εὐωνυμίας vix rectum, videtur titulus carminis latere, fortasse ἐν Μινυάσι Κοριννα. πῆδα κτλ., ut intelligatur carmen, cuius argumentum adumbravit Anton. Liber. (vid. fr. 32), id quod etiam Hartung coniecit. Ceterum nescio an potius πῆδ' ἐἴον scribendum sit, et possis apud ipsum Apoll. suspicari ὁμοίως καὶ Βοιωτοί ἐἴός, Μινυάσι Κόριννα, sed haec incerta. — ἀγκάλης, Hartung ἀγκάλησιν.

20.

ὦ υ υ υ υ υ -

ὦ υ υ υ υ υ -

ὦ υ υ υ υ υ -

ὦ υ υ υ υ υ -

Κλία γέροντ' αἰσομένα

1211

Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυσ·

μέγα δ' ἐμῆς γέγασε πόλις

λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

21.

ι υ υ υ υ υ υ υ υ υ

ὦ υ υ ι υ ι υ υ υ υ

Μέμφομη δὲ κῆ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἰώνγα,

ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

Fr. 20. Hephaest. 106: Ὅμοιος δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται, ὅσον ἐν τοῖς Κορίννης· Καλὰ κτλ. ubi repetit schol. Videntur autem hi quattuor versus cohaerere. — V. 1. κλία γέροντ' αἰσομένα scripsi, legebatur καλὰ γέροια εἰσομένα, καλὰ Fl. Rhed. om. — γέροια, sch. et Turn. γέρεια, Ahrens γερύ, (i. e. γεραιά) αἰσομένα, Hartung καλὰ φέρωι' αἰσομένα, quod ἐράσμια interpretatur, Koechly κάλ' εἰρώι' αἴσα μόνα. — V. 2. λευκοπέπλυσ Ahrens, vulgo λευκοπέπλοις, Fl. λευκοπέπλους. — V. 3. ἐμῆς Boeckh, vulgo ἐμή. — γέγασε scripsi, vulgo γέγαθε, P γέγαθε . . . σε, Fl. μέγαδε, C μέγα δ' ἐ . . . δέ. — πόλις om. Schol. — V. 5. λιγουροκωτίλης Schol., sed codd. ut videtur λιγουροκωτίλης. — ἐνόπης Boeckh, vulgo ἐνοπῆς, C ἐνωπῆ.

Fr. 21. Apollon. de Pron. 324 C: Θέμα ἐστίν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοὶ (Βοιωτοὶ) φασὶ τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἰών, τῇ δὲ ἔγωνγα τὴν ἰωνγα· Κόριννα· Μέμφομαι δὲ καὶ λ. Μουρτίδα ἰωνγα, ὅτι β. φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν. Emendavit Boeckh, nisi quod fortasse Μουρτίδ' servandum fuit, sed Πινδάροιο, quamquam Leutsch (Philol. XI 7) et Unger Paradox. Theb. 123 seq. hanc formam defendunt, non ferendum, quod vel metro refragatur. — ἰώνγα, de accentu ambigi potest, sed paroxytonon tuetur grammaticus Etym. M. 315, 11 quamvis futilibus argumentis usus, sed antiquam haud dubie memoriam secutus. Aspiratio, quam Trypho testatur, quam non recte Ahrens addubitavit, non caret ratione: nam debebat ἰών dici, sed traiectus est, ut alias saepe, spiritus asper, qui quidem ex gutturali littera exortus est, quae fuit a principio, quamque reliquae dialecti graecae linguae servaverunt. — V. 2. Respic. Herod. περὶ μόν. λέξ. 18, 25: Τὸ γὰρ παρὰ Κορίννη βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νῆ λῆγον, ἀλλὰ ἰδίον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή. Cf. etiam Hesych. v. βάννα et βανῆκας. Ceterum conferas quae Pausan. IX 22, 3 dicit: ἐστὶ δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ταινία τὴν κεφαλὴν ἢ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἕνεκα,

γενέσθαι λέγουσιν, Χαιρησίλειω παῖδα, τοῦ Ἰασίου, τοῦ Ἐλευθῆρος· τοῦτον δ' Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσης εἶναι τῆς Ποσειδῶνος· Πολυμανδρον δὲ γυναικᾶ φασιν ἀγαγέσθαι Τάναγραν, θυγατέρα Αἰόλου· Κορίννη δὲ ἐστὶν ἐς αὐτὴν πεποιημένα, Ἀσωποῦ παῖδα εἶναι.

29.

Plut. de Mus. c. 14: Ἡ δὲ Κόριννα καὶ διδασκῆναι φησι τὸν Ἀπόλλω ὑπ' Ἀθηνᾶς αὐλεῖν.

30.

Schol. Apoll. Rhod. I 551: Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ α' τῶν Κορίννης (ita cod. Laur., vulgo Καρικῶν) ὑπομνημάτων. Consentaneum est Itonum ab ipsa Corinna in carminibus fuisse commemoratum.

31.

Schol. Apoll. Rhod. III 1178: Ὀρνυλίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὀρνύγου τοῦ (πρῶτον addit Unger) βασιλεύσαντος αὐτῶν· Κόριννα δὲ τὸν Ὀρνύγον Βοιωτοῦ υἱόν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν Θηβῶν πύλαι. Eadem Philemon 128. Pertinet fortasse ad carmen, quod Βοιωτὸς fuit inscriptum.

32.

1213

Anton. Liberal. c. 10: Μινυάδες· Ἱστορεῖ Νικάνδρος ἑτεροιομένων δ' καὶ Κόριννα. Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες Λευκίππη (Plutarchus, qui in Quaest. Graec. c. 38 eandem famam attigit, Ἀρσινόην appellat), Ἀλκαθόη, καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί, πλείστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναικᾶς ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχεον, ἅχρη Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρη παρήνευσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ· αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὲ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος καὶ λέων καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελόντων ἐρρήνη νέκταρ αὐτῶ καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλήρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ἠΰξατο θῦμα τῷ θεῷ δώσειν, καὶ Ἴππασον τὸν ἐαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεία τοῦ πατρὸς, ἐβάκχεον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μύλακα καὶ δάφνην, ἅχρης αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαυξ, ἡ δὲ

ἔστι ἄρσενος ἢ καὶ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου. Carmen videtur *Melivox* inscriptum fuisse. vide ad fr. 19. Fortasse huc pertinet n. 24.

Γαῖς γὰρ ὁ κλέος.

33.

Schol. Eurip. Phoen. 26: Γαῖς δὲ καὶ τὴν μετέωρα ἐπ' αὐτοῦ εὐκλειδέος ἐνηρησθαι. ἀνελθεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὸν Γαλατῆα. Ἀ Γαλατῆαν ἀλάσπερα. ὡς Κόριννα. Haec vixisse videtur Corinna tradidisse: de pugna cum Sphinge cf. Varroek. herosche Bildwerke p. 19.

34.

Schol. Arist. Aethiop. v. 720: Ἐγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διαμαρτυρεῖν ἐν ἑστία καὶ παρεμπόδι ἑστὶν ἀπαιτῶς. ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἔστι τοῦ Πρωταγόρας ἀπαιτῶς. ἔστι καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἑστίαται τῇ ἑστίᾳ. Locus corruptus. vid. ad Pind. fr. 103.

35.

Schol. Hom. Il. 1 197: Γραῖς . . . καὶ κ' ἑρμῆνα βροντᾷς ἔστι τοῦ βροντῆος. Seece Schneidewin cum aliis correxit Κόριννα βροντῆος. quod I bet nuper tanquam a se primo repertum putavit. Atque dixerunt quid nunc formam etiam apud Sophoclem Pind. n. 1177 esse deprehendisse nisi sunt. vid. Schol.: ἔστι μὲν τοι καὶ ἑστὶν βροντῆς ἔστι τοῦ βροντῆος. i. e. βροντῆς. Cf. Schneidewin ad Pind. Pyth. 4. 23.

36.

Apolon. de Fr. n. 344 B: Ἔστι καὶ ἡ εἶν ἀπὸ τῆς τοῦ ποταμοῦ Ἰστροῦ καὶ Ἀργεῖος ἔστι ἑστία. recte Bekker αἰτιατικῶς, ἡ ποταμὸς ἔστι τὸν ποταμολέοντα.

37.

Apolon. de Fr. n. 344 C: Ἡ ἑστὶς καὶ οὐδὲ Στραχου. καὶ Βουρῶν. καὶ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπιχάρως ἐρηόσας.

38.

1214

Cleophrastus I 20 (Bekk. An. III 1381): Θράνης, θράνηος ἔστι τοῦ θρόνου παρὰ Κόρινθον. Cf. ib. 81.

39.

Choerob. I 75 (Bekk. An. III 1393): Τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόριννα, οἷον Νέδοντος, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουσι ἀναλόγως, οἷον Νέδωνος. Vid. Strabo VIII 360: παρὰ δὲ Φηράς Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας. ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν Ποιήεσση δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος, ἐξ οὗ φασιν οἰκίσαι Τήλεκλον Ποιήεσαν καὶ Ἐχειᾶς καὶ Τράγιον. Igitur non rivus, sed locus aliquis in Cea insula Nedon vocabatur. Disseruit de Strabonis loco Broendsted Reisen in Griechenl. I 88 ff.

40.

Hesych.: Τόνθων· παρα Κορίννη, ἐπὶ νωτιαίου (cod. νοτιβίου) κρέως τὸ ὄνομα.

41.

Cramer An. Ox. I 62, 20: Φράσσω, ἀφ' οὗ ἡ Κόριννα βοιωτικῶς φράττω λέγει ἀντὶ τοῦ φράσσω. Cf. Eust. Il. 824, 22. Od. 1654, 24. Favor. 121. 444. Schol. Hom. Il. κ 572.

42.

Phrynich. 309: Ψέθος, μερός, ὕελος· ἀμαρτάνουσιν οἱ δια τοῦ ε λέγοντες, ἀδόκιμον γάρ· καὶ ἡ Κόριννα τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις. Coniicio τοῦ δ', vel τοῦν (vid. Apoll. de pron. 329 c) i. e. tu vero flagitabis filium pulcrum, ut Corinna ὑάλινον eodem modo dixerit, quo poetae Latini vitreum. Ceterum conf. Hesych.: θήσω· αἰτήσω, Βοιωτοί. Hartung τον δ' ὑάλιον πεδαθήσεις de speculo interpretatus.

LAMPROCLES.

1.

1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 0
 0 1 0 1 - 0 0 - 0 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0

Παλλάδα περσέπολιν, δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον

Lamprocles. Fr. 1. Aristoph. Nub. v. 967: *Εἴτ' αὖ προμαθεῖν ἄσμι' ἐδίδασκεν, τὼ μὲν μὴ ξυνέχοντας, ἡ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ Τηλέπορον τι βόαμα, ἐντειναμένους τὴν ἀρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.* Schol. cod. Rav. et V et G: *Παλλάδα· Ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίχου, ὡς Ἐρατοσθένης φησί (ἄσμ. φησιν ὡς Ἐρ. φρύν V). Φρυνίχος δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος· Παλλάδα περσέπολιν κληῖζω (περσέπολιν κληῖζω RV), πολιμαδόκον (πολεμοδόκον Ω) ἄγνάν (ἄγνην G) παῖδα Διὸς μεγάλου.* Dindorf adiecit *δαμάσιππον* ex Schol. Ald.: *εἶδη ἁσμάτων ἀμφοτέρω, τὸ Παλλάδα περσέπολιν θεῶν καὶ τὸ Τηλέπορον τι βόαμα.* τὸ μὲν οὖν πρότερον *Λαμπροκλέους* εἶναι φασιν *Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ·* ἔχει δὲ οὕτως· *Π. περσέπολιν κληῖζω. π. ἄγνὸν π. Δ. μ. δαμάσιππον.* Si recte se haberent prima verba huius scholii, quicunque haec scripsit, diceret Eratosthenem non recte hoc carmen *Phrynicho* tribuisse, cum sit *Lamproclis*: at commodè ipsius Eratosthenis verba servata sunt in alio scholio: *Ἄλλως· οὕτως Ἐρατοσθένης· Φρυνίχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ·* ἔχει δὲ οὕτως· *Παλλάδα περσέπολιν δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον ποτικληῖζω πολιμαδόκον ἄγνάν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθῃσι κατὰ λέξιν.* quae Dindorf ita interpolavit, ut *δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον* ποτι... eliceret. Non tamen existimandum est, illum scholiastam impudenter Eratostheni adversatum esse, ut quae ille docuerat mala fraude in suum usum converteret, sed videtur in illo scholio scribendum: *Ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίχου, ὡς δὲ Ἐρατοσθένης φησίν, Φρυνίχος αὐτοῦ τούτου κτλ.* Phrynichi carmen ab Aristophane notari nonnulli ex antiquis grammaticis dixerant, Eratosthenes contra Lamproclis carmen respici docuit. Phrynichum ipsum, qui hymnum in Minervam condidit, olim existimavi Lamproclis carmen, quod in eodem argumento versabatur, in pedestri aliquo libello adhibuisse: sed magis

ποτικλήζω πολεμαδόκον, ἄγνάν
παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

1216

verisimile est Eratosthenem Phrynichi comici poetae auctoritate illud carmen Lamprocli tribuisse. Errant autem, qui existimant veteres dubitasse de auctore huius hymni in Minervam, sed duo diversa sunt carmina probe discernenda, alterum *Phrynichi*, alterum *Lamprocli*; huius prooemium Eratosthenes adscripsit, illius initium in priore scholio servatum est: Aristophanes autem *Lamprocli* carmen respexit, id quod docet *δεινάν* additum, quod in Phrynichi carmine non comparat: hoc cum deesse animadverterent comici interpretes, quos Lamproclis hymnus latuit, male coniecerunt hoc ab Aristophane adiectum esse, vid. Schol. Aristidis T. III 537: Παλλάδα περσέπολιν· εἶδος δὲ τοῦτο ἄσματος καὶ ἀρχὴ τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Ροῦφος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν ἐν τῇ Μουσικῇ Φρύνιχόν τινα, ἄλλοι δὲ φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον (sed Paris. D ap. Frommel τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Φρύνιχόν τινα φασιν ἢ Λαμπροκλέα, ἢ Στησίχορον)· τὸ δὲ δεινάν Παλλάδα γελοῖως ἀντίκειται· τὸ γὰρ ἄσμα οὕτως ἔχει· Παλλάδα περσέπολιν κλεισοπολεμαδόκον (BD Ox. πολεμοδόκον, Mon. πολεμηδόκον) ἄγνάν (Ox. ἄγλαν, B ἄγνην) παῖδα Διὸς μεγάλου (μεγάλα B, μεγάλοι D, μεγάλην Ox.) δαμνοπόλιν (sic A, δαμνηπόλιν rel.) αἶστον (ἄριστον Ox. αὐτοῦ Paris. D ap. Fromm.) παρθένον. Hic igitur, ubi secundum Rufum et Dionysium carmen Phrynicho tribuitur, prorsus eodem modo, quo in schol. I Aristoph. legitur, adscriptum est, sed paulo auctius:

Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκον, ἄγνάν
παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον, αἶετ παρθένον.

sic enim videntur novissima corrigenda, Minerva δάμνιππος vocatur, cf. Cornut. 113, quamquam alia quoque possunt conici, velut δάμνιππον, εὐπόλιν, ἀδάμαστον παρθένον. In edit. 1 ἀρίστην παρθένον scripsi, ut Kleine edidit: in edit. 2 servavi traditam scripturam δαμόπωλον αἶστον παρθένον, sed dubitanter, itaque Hartung edidit, qui Lamproclis versus nescio cur ita conformavit, ut v. 2 scriberet πότιαν κλειῖσιν πολ. ἄγ. Παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμάσιππον αἰείστον παρθένον. Nihil iuvant alia testimonia: nam ex Schol. Arist. sua hausit Tzetz. Chil. I 683: Τούτου τοῦ Στησιχοῦρου δὲ μέλος ὑπάρχει τόδε. Παλλάδα περσέπολιν κλήζω π. ἄγ. π. Δ. μ. δαμόπωλον (cod. B δαμνόπλον) αἶστων π. Cf. Schol. in Cram. An. Ox. III 353, 13 (Tzetz. Epist. ed. Pressel 101): μέλος Στησιχοῦρου· τινὲς Φρύνιχον τοῦτο φασίν, ἕτεροι δὲ Λαμπροκλέους. Aristophanis autem locum praeterea resp. Dio Chr. XIII T. I p. 259: οἱ ἂν ἱκανῶς καθαρῶσαι Παλλάδα περσέπολιν (ita BM, περσέπολιν rel.) δεινάν (ita M, δεινάν θεόν CP, Ἀθηναῖαν rel.), et Suidas v. Τηλέπορον, Ἀριστοφάνης· τηλέπορον τι βόημα . . . ἔστι δὲ ἀρχὴ ἄσματος, ὥσπερ τὸ περσέπολιν (sic A, vulgo περσέπολιν) Ἀθήναν. — Quod autem alii de Stesichoro cogitaverunt, inde repetendum quod hic quoque videtur hymnum aliquem in Minervam similiter exorsus esse, quorsum referendum videtur fr. 62. Iam similitudo illa, quae intercedit inter hymnos (Stesichori) Lamproclis et Phrynichi, haud dubie inde est repetenda, quod antiquioris alicuius hymni sive nomi exordium ex more imitati sunt: hunc hymnum puto memorari in Et. M. 474, 30: Ἰκπία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηναῖα, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἱππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ (eadem Bekk. An. I 207, 32 et 350, 25, sed hoc posteriore loco ὡς ὁ μῦθος legitur).

2. .

..... - - -
 - - - - -

*Αἶτε ποταναῖς
 ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰδέρι νεῖσθε.*

Fr. 2. Athen. XI 491 C: *Λαμπροκλῆς δ' ὁ διθυραμβοποιὸς καὶ ὁ γητῶς αὐτὰς (Πλειάδας) εἶπεν ὁμώνυμῶν ταῖς περιστεραῖς ἐν τούτοις· Αἶτε κτλ.* Eadem Eust. 1713, 5. — V. 1. *τε* om. Eust. — V. 2. *νεῖσθε* scripsi atque ita Meineke coniecit, *κείσθε* L, *κείσθαι* ABPV, *κείνται* C Eust.

1.

[illegible]

Pratinas. Fr. 1. Athen. XIV 617 B: Πρατίνας δὲ ὁ Φιλίσσιος αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφορῶν κατεχόντων τὰς ὀρχήστρας, ἀγα-
νακτηὶ τινὰς ἐπὶ τῷ τοῦς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθ-
ἀπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνάδειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὐ εἶχε
θρῶν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦδε
τοῦ ὑπορχήματος· Τίς ὁ θόρυβος κτλ. Pratinae locum egregium,
postquam maximam partem emendatus est, rursus coniecturis tentavit
M. Schmidt de dithyrambo 249. Versus partim aliter discipris Ross-
bach III 372 seq. Hartung carmen ex quinque disparibus strophis con-
stare existimat, qui quod dicit me carminis exordium in choriambos
redegiſſe, fallitur: nam diagramma versuum satis testificatur me paeones
cum anapaestis consociatos agnovisse: v. 1 mihi videbatur tetrameter
esse paeonicus, cuius tres priores pedes inani tempore complendi essent.

Τίς ὁ θόρυβος ὄδε; τί τάδε τὰ χορεύματα; 1218
 τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Λιονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
 ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος· ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
 ἀν' ὄρεα θύμενον μετὰ Ναϊάδων

ὅ οἶά τε κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος.
 τὰν ἀοιδὰν κατέστασε Πιερίς βασιλείαν· ὁ δ' αὐλὸς
 ὕστερον χορευέτω· καὶ γὰρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
 κόμῃ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παρ-
 οίωνων

ἔμμεναι στρατηλάτας.

10 παῖτε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ
 ποικίλου προαχέοντα·

Nunc etiam in v. 1 quemadmodum in v. 2-4 anapaesticum numerum agnosco. Pratinus noviciam artem musicam perstringens licentiam solutionum, qua aemuli utebantur, imitatur: itaque non iam offensa v. 1 quarto loco dactylus vicarius anapaesti. Cave enim hunc versum ad dactylicum numerum revoces, qui ab hoc loco plane abhorreret. — V. 1 τί τάδε, Stephanus τίνα τάδε, Hartung τίνα τα. — V. 2 πολυπάταγα resp. Io. Alex. 11, 30 et Et. M. 280, 2 ubi perperam πολυπάταγα. — V. 4 θύμενον AC, quod praecunte Didymochō restituit et Henrich ex-θύμενος· ταγός, atque commendat Curtius Gr. Verb. 1 126, σάταρον B, quod Fiorillo requirebat, PVL ἐστέατες. — Ναϊάδων Florillo, τὰς Ναϊάδων. — V. 5 ἀγοντα insolens vocabulum κατακείμεν. cf. Hesych ἀγο· αἰκίω, ἄγω. Olim versibus aliter Hesychus scripsit ὀδοντα. — ποικιλόπτερον, Hartung ποικίλον. — V. 6 τὸν ἀοιδόν. — V. 7 ὁ δ' αὐλός. A κατέστασε· πτερίς, ceteri κατέστασεν. — V. 8 κατέστασε· πτερίς, ceteri κατέστασεν. — V. 9 κατέστασε· πτερίς, ceteri κατέστασεν. — V. 10 παῖτε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ ποικίλου προαχέοντα·

φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον,
 λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ'
 ὑπαὶ τρυπάνω δέμας πεπλασμένον.
 15 ἦν ἰδοῦ· ἄδε σοι δεξιὰ
 καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε· 1219
 κισσόχαιτ' ἄναξ ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

2.

ο υ ο - - ο υ ο - ο υ

Λάκων ὁ τέττιξ εὔτυκος ἐς χορόν.

3.

... - ο υ ο - ο υ ο - - ο υ ο - ο - -

Οὐ γὰν ἀύλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλ' ἄσκαφον ματεύων.

ΔΥΣΜΑΙΝΑΙ Η ΚΑΡΤΑΤΙΔΕΣ.

4.

Athen. IX p. 392 F: Πρατίνας δ' ἐν Δυσμαίναις ἢ Καρυά-
 τισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μὴ παρὰ
 τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὥς καὶ οἱ πέριδικες, ubi
 Δυσμαίναις Meineke corrxit Anal. Alex. 360 (cf. Hesych. Δύσ-
 μαιναι· αἱ ἐν Σπάρτῃ χοροῦτιδες Βάκχαι), Δυμαίναις Toup scripsit,

V. 12. ὀλεσισιαλοκάλαμον scripsi, probante Emperio, A ὀλο-
 σίαλον κάλαμον, PVL ὀλοσιαλοκάλαμον (P ὀλ.), Stephanus ὀλεσιανλο-
 κάλαμον. — V. 13. λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ' ὑπαὶ scri-
 psi, et θ' ὑπαὶ etiam Emperius, quamquam fortasse aliud quid latet,
 velut θαμινὰ τρυπ., PVL λαλοβαρυοπαραμελορυθμοβάταν θυπατρυ-
 πάνω, C λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάταν voce θυπα omissa, sicut C quae
 post δέμας sequuntur om., Hartung λαλοβαρέα, παραμελορυθμοβάταν
 θῆτα τρυπάνω. — V. 15. ἦν ἰδοῦ (ἦνιδου)· ἄδε σοι Schweighauser,
 A ἦν ἰδον α δε σοι, B ἦνιδουαδεσοι, P νηνιδουαδεσοι, VL νηνιδόνα δέ
 σοι. — δεξιὰ, Bamberger δεξιὰς. — V. 16. ποδὸς censor Ienensis, lege-
 batur πόλος. — διαρριφά, A διάρρεφα, B διάρριφα, PVL διάρροφα. —
 V. 17. κισσόχαιτ' Schweighauser, κισσοχαίτ' PVL. — Δώριον A, δῶρον
 B, δῶρειον PVL.

Fr. 2. Athen. XIV 633 A: Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων
 Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν, πλείστη αὐτῇ χρῶμενοι . . ὅθεν καὶ Πρα-
 τίνας φησί· Λάκων κτλ. — Λάκων ὁ τέττιξ, Meineke Λακωνοτέττιξ. —
 εὔτυκος AC, εὔτυχος PVL.

Fr. 3. Athen. XI 461 E: Κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν
 οὐ γὰν ἀύλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορήσων ἔρ-
 χομαι. ubi ἀύλακισμέναν epitome, codd. ἀύλακισμὲν ἀνδρῶν, unde ἀρῶν
 vir doctus apud Casaubonum restituit. Deinde σκύφον CVL et Eust.
 1632, 17, σκάφον P, σκάφον AB, ego ἄσκαφον restitui. — ματεύων
 Fiorillo, μαστεύων VLC Eust., μαστέον B, μαντεύων AP, ματεύσων
 Porson. Haec Pratinas sunt, sed κυλικηγορήσων ἔρχομαι Athenaeus
 adiecit, cf. ib. p. 480 B.

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε; τί τάδε τὰ χορεύματα; 1218
 τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
 ἔμὸς ἔμὸς ὁ Βρόμιος· ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
 ἀν' ὄρεα θύμενον μετὰ Ναϊάδων
 5 οἶά τε κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος.
 τὰν ἀοιδὰν κατέστασε Πιερίς βασιλείαν· ὁ δ' αὐλός
 ὕστερον χορευέτω· καὶ γὰρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
 κόμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παρ-
 οίνων
 ἔμμεναι στρατηλάτας.
 10 παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ
 ποικίλου προαχέοντα·

Nunc etiam in v. 1 quemadmodum in v. 2—4 anapaesticum numerum agnosco. Pratinus noviciam artem musicam perstringens licentiam solutionum, qua aemuli utebantur, imitatur: itaque non iam offendit v. 1 quarto loco dactylus vicarius anapaesti. Cave enim hunc versum ad dactylicum numerum revoces, qui ab hoc loco plane abhorret. — V. 1. τί τάδε, Stephanus τίνα τάδε, Hartung τίνα τά. — V. 2. πολυπάταγα resp. Io. Alex. 11, 30 et Et. M. 280, 2 (ubi perperam πολυπατάγω). — V. 4. θύμενον AC, quod praeunte Dindorfio restitui (cf. Hesych. ἐκ-θύμενος· ταχύς, atque commendat Curtius Gr. Verb. I 186), σύμενον B, quod Fiorillo requirebat, PVL ἐσύμενον. — Ναϊάδων Fiorillo, vulgo Ναϊδων. — V. 5. ἄγοντα insolens vocabulum notandum, cf. Hesych. ἄγω· μέλω, ἄδω. Olim versibus aliter discriptis conieci ἄδοντα. — ποικιλόπτερον, Hartung ποικίλον. — V. 6. τὰν . . . βασιλείαν om. C. — τὰν ἀοιδὰν PVL, τὰν ἀοιδᾶν Stephanus. — κατέστασε Πιερίς scripsi, A κατέστασεπιδεῖς, ceteri κατεστάς (sic P, κατεᾶς VL, καθεστάς B) ἐπιδεῖς, Heringa κατέστας σὺ Πιερίς. — βασιλείαν scripsi, vulgo βασιλεια. — ὁ δ' C et Hoeschelii epitome, v. οὐ δ'. — V. 7. ὑπηρέτας A, ὑπηρέτης PCVL. — V. 8. κόμῳ scripsi, κωμῶν AP, κώμων CVL, quod iungitur cum iis, quae praegressa sunt. — θυραμάχοις τε A et P a m. sec., πυραμάχοις τε P a m. pr. VL, θῆροα μάχοις τε C, θηροαμάχαισί τε epit. Hoesch. — πυγμαχίαισι νέων θέλει Dobree, πυγμαχίαισιν ἔων (A ἔων, P ἔων) θέα (A θεα) εἰς (B εἰ) BPVL, πυγμαχίαισι νέων θέα epit. Hoesch., πυγμαχίαι σινέων θέα C. — θέλει, Rossbach ἐθέλει requirit. — παροίνων scripsi, πάροιον BPVL, παρ' οἶνον Dobree. — V. 9. στρατηλάτας, B στρατηλάτης. — V. 10. παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ scripsi, libri παῖε τὸν Φρυγίον. Παῖειν est abigere, velut ap. Arist. Vesp. 466 παῖειν σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας, Pausan. I 24, 1 Ἀθηναῖ πεποιήται τὸν Σιληνὸν Μαρσύαν παῖονσα, ὅτι δὲ τοὺς αὐλοὺς ἀνέλοιτο, ἐρριφθῆαι σφᾶς τῆς θεοῦ βουλομένης, quem locum frustra coniecturis tentaverunt, neque licet Pansaniae locum revocare ad Myronis opus a Plinio XXXIV 57 descriptum: fecit et Satyrum admirantem tibias et Minervam, nam Myronis Minerva tibiis canebat, artifex, cuius opus in arce Athenarum dedicatum, fecit deam tibiis abiectis Marsyae minitantem. Antea in hoc Pratinæ versu παῖε (vel παῖε, παῖε) τὸν Φρύγ' ἀοιδοῦ scripseram, Iacobs παῖε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θεοῦν προαχέοντα, Emperius φρυγίου πνοᾶν ἔχοντα, Hartung παῖε τὸν Φρύγ' αὐλοῦ ποικίλον πνοᾶν ἔχοντα. — V. 11. προαχέοντα scripsi, legebatur προανέχοντα.

φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον,
 λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ'
 ὑπαὶ τρυπάνω δέμας πεπλασμένον.
 15 ἦν ἰδοῦ· ἄδε σοι δεξιὰ
 καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε· 1219
 κισσόχαιτ' ἄναξ ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

2.

ο υ ι ο - - ι ο ο - ο υ

Λάκων ὁ τέττιξ εὔτυχος ἐς χορόν.

3.

. . . . - ι ο - ο ι ο - - ι ο - ο - -

Οὐ γὰν ἀύλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλ' ἄσκαφον ματεύων.

ΔΥΣΜΑΙΝΑΙ Η ΚΑΡΤΑΤΙΔΕΣ.

4.

Athen. IX p. 392 F: Πρατίνας δ' ἐν Δυσμαίναις ἢ Καρνά-
 τισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρνυγα, πλὴν εἰ μὴ παρὰ
 τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὥς καὶ οἱ πέρδικες, ubi
 Δυσμαίναις Meineke corrigit Anal. Alex. 360 (cf. Hesych. Δύσ-
 μαιναί· αἱ ἐν Σπάρτῃ χοροῦτιδες Βάκχαι), Δυσμαίναις Toup scripsit,

V. 12. ὀλεσισιαλοκάλαμον scripsi, probante Emperio, A ὀλο-
 σίαλον κάλαμον, PVL ὀλοσισιαλοκάλαμον (P ὀλ.), Stephanus ὀλεσιανλο-
 κάλαμον. — V. 13. λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ' ὑπαὶ scri-
 psi, et θ' ὑπαὶ etiam Emperius, quamquam fortasse aliud quid latet,
 velut θαμινὰ τρυπ., PVL λαλοβαρυοπαραμελορυθμοβάταν θυπατρυν-
 πάνω, C λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάταν voce θυπα omissa, sicut C quae
 post δέμας sequuntur om., Hartung λαλοβαρέα, παραμελορυθμοβάταν
 θῆτα τρυπάνω. — V. 15. ἦν ἰδοῦ (ἡνιδού)· ἄδε σοι Schweighauser,
 A ἦν ἰδου α δε σοι, B ἡνιδουαδεσοι, P νηνιδουάδεσοι, VL νηνιδόνα δέ
 σοι. — δεξιὰ, Bamberger δεξιᾶς. — V. 16. ποδὸς censor Ienensis, lege-
 batur πόλος. — διαρριφά, A διάρρεφα, B διάρριφα, PVL διάρροφα. —
 V. 17. κισσόχαιτ' Schweighauser, κισσοχαίτ' PVL. — Δώριον A, δῶρον
 B, δῶρειον PVL.

Fr. 2. Athen. XIV 633 A: Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων
 Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν, πλείστη αὐτῇ χρώμενοι . . . ὅθεν καὶ Πρα-
 τίνας φησί· Λάκων κτλ. — Λάκων ὁ τέττιξ, Meineke Λακωνοτέττιξ. —
 εὔτυχος AC, εὔτυχος PVL.

Fr. 3. Athen. XI 461 E: Κατὰ τὸν Φλιασίον ποιητὴν Πρατίναν
 οὐ γὰν ἀύλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορήσων ἐρ-
 χομαι. ubi ἀύλακισμέναν epitome, codd. ἀύλακισμέν ἀνδρῶν, unde ἀρῶν
 vir doctus apud Casaubonum restituit. Deinde σκύφον CVL et Eust.
 1632, 17, σκάφον P, σκάφον AB, ego ἄσκαφον restitui. — ματεύων
 Fiorillo, μαστεύων VLC Eust., μαστέον B, μαντεύων AP, ματεύσων
 Porson. Haec Pratinae sunt, sed κυλικηγορήσων ἐρχομαι Athenaeus
 adiecit, cf. ib. p. 480 B.

5.

6.

7.

8.

Fr. 5. Athen. XIV 524F: Ἐπεὶ οὖν τὸ μέρος ἐστὶν ὑποδάριον, ἐλ-
κώτως Ἀλλοῖα δ' ἠφσὶν εἶναι τὴν ἀρμονίαν ὃ Λάσος, καὶ Πρατίνος δὲ
πύ φησιν. Μῆτε κτλ. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς σαφέστερον φησι. Πρὸς κεῖ κτλ.
— V. 1. μῆτε ABC, μὴ PVL. — σύντονον, Iacobs Ἰωρῖδα excidisse
putat, Dindorf lacunam significavit, sed σύντονον poeta eam harmoniam
dicere videtur, quae apud Platon. Rep. III 398 E σύντονονδιστὶ voca-
tur, Polluci IV 78 est σύντονος Ἀνδιστὶ. ita etiam nunc Westphal Metr.
II 81, sed deinde p. 351 retractavit, hanc quoque ladis harmoniae
speciem fuisse existimans. — μῆτε τὰν AC, μῆτ' ceteri. — ἀναιμέραν,
ἀναιμένην PVL. — Ἰαστὶ μούσαν Toup, Ἰαστὶν οὔσαν ABP, Ἰαστὶ οὔσαν
V, Ἰαστὶ οὔσαν CL. — V. 2. μέσαν PVL, μέσαν AB. Deinde lacu-
nam indicavi, fort. ἀεὶ excidit. — νεῶν C, νέων PVL. — V. 4. τοι
πάσιν A, τοῖς παισὶν PVL. — αἰοῖδ' AB, αἰοῖδ' PVL. Possis αἰοῖδ' ἄν
coniicere, sed malim αἰοῖδολαβραῖταις, quod Hartung et Westphal
probant, Meineke αἰοῖδοις λαβραῖταις proposuit.

PHRYNICHUS.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

1.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκον, ἀγνάν
 παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον αἰεὶ παρθένον.

2.

_ _ _ _ _

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῆσι φῶς ἔρωτος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

3.

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντῳ
 κύματα ποιεῖται χεῖματι νύξ ὅλοή.

Phrynichus. Fr. 1. Vide ad Lamprocle fr. 1.

Fr. 2. Athen. XIII 564F: Φρύνιχος δὲ ἐπὶ τοῦ Τρωῖλου ἔφη· λάμ-
 πειν ἐπὶ πορφυραῖς παρῆσι (sic Porson, BC παρησι, A παρήσι,
 PVL παρειῇσι) φ. ξ. Idem rectius 604A: ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν
 εἰπας· λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις (B πορφυρέσι) παρῆσι (παρηῇσι
 PVL, παρειᾶσι C) φ. ξ. Ap. Eust. 1568, 18 est λάμπεις et πορφυραῖς.
 Fortasse in Dithyrambo, cui *Troilus* nomen fuit, nisi malis ad tragoe-
 diam referre.

Fr. 3. Plut. Quaest. Symp. VIII 9, 3: Καίτοι καὶ Φρύνιχος ὁ τῶν
 τραγῳδιῶν ποιητῆς περὶ αὐτοῦ φησιν, ὅτι Σχήματα κτλ. — V. 2. χεῖ-
 ματι νύξ ὅλοή, Hartung χεῖμα τινασσόμενα. — Praeterea *Paeanem* Phry-
 nichi memorat Athen. VI 250 B, ubi Hecker non recte voluit *Tynnichi*
 nomen substituere.

D I A G O R A S.

1.

ΕΙΣ ΑΡΙΑΝΘΗΝ ΑΡΓΕΙΟΝ.

◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — —
 — ◡ ◡ ◡ — ◡ —
 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ — —

Θεός, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου
 νωμᾶ φρέν' ὑπερτάταν,
 αὐτοδαῆς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἶμον ἔρπει.

2.

ΕΙΣ ΝΙΚΟΔΩΡΟΝ ΜΑΝΤΙΝΕΑ.

◡ ◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ —
 ◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ — ◡ — —

Diagoras. Fr. 1. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomperz Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 Petersen): Ὁ μὲν γὰρ (Διαγόρας) ἐπαιξεν, εἶπερ καὶ ἄρα τοῦτ' αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἐπενήνκεται, καθάπερ ἐν τοῖς Μαντινέων ἔθεσιν Ἀριστόξενός φησιν· ἐν δὲ τῇ ποιήσει τῇ μόνῃ δοκούσῃ κατ' ἀλήθειαν ὑπ' αὐτοῦ γεγραφῆναι τοῖς ὅλοις οὐδὲν ἄσεβες παρενέφηνεν, ἀλλ' ἐστὶν εὐφημος, ὥς ποιητής, εἰς τὸ δαιμόνιον, καθάπερ ἄλλα τε μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγραμμένον εἰς Ἀριάνθην τὸν Ἀργεῖον· Θεὸς . . . ὑπερτάταν. Una cum v. 2 affert Didymus Alexandr. de Trinit. III 2 p. 320. — V. 1. βροτείου, cod. Herc. BPOTEIC. et deinde φρενα. Diagoras in carminibus pietate insignis, ut in postprincipiis vitae impietatis crimine notus, adhibet solennem sacrorum precationem, de qua vid. Eustath. II. 258, 26: τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα δηλοῖ καὶ τὸ θεὸς θεός, ὃ κατὰ τὸν Πανσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι· Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν, ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιαῖς καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ θεὸς θεὸς ἐπελέγετο. ἐν δὲ ἑτέρῳ λεξικῷ ῥητορικῷ φέρεται, ὅτι παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι ἔλεγον θεὸς θεός. Adde Hesych. Θεός θεός.

Fr. 2. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomp. Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 ed. Peters.): Καὶ τὸ εἰς Νικό-

*Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην
τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖται.*

ἄσποντον τὸν Μαντινίαν· Κατὰ . . . ἐκτελεῖσθαι. (cod. ἐκ τελε . . . θαι)
τὰ παραπλήσια δ' αὐτῷ περιέχει καὶ τὸ Μαντινέων ἐγκώμιον. Scri-
bendum esse ἐκτελεῖται docet Sext. Empir. IX 402 ed. Bekk.: Διαγόρας
δὲ ὁ Μήλιος, διθυραμβοποιός, ὡς φασί, τὸ πρῶτον γενόμενος, ὡς εἴ-
τις ἄλλος δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν
τρόπον τοῦτον· κατὰ δ. καὶ τύχην πάντα τελεῖται. Imitatur Ari-
stoph. Av. 547: κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν. Ceterum ex Philo-
demi loco cognoscimus etiam tertium carmen ἐγκώμιον εἰς Μαντινέας,
sed quod Schol. Aristoph. Ran. 320 dicit: διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας
ποιητὴς, συνεχῶς Ἰακχε, Ἰακχε ἄδων, id ab inepto interprete con-
fictum est.

CLEOMENES.

Athen. IX 402 A: Ἐπεὶ δὲ σὺ καὶ τὸ προβληθέν σοι ἀποπροσπεποίησαι περὶ τῆς χρόας τοῦ Καλυδωνίου συός, εἴ τις αὐτὸν ἱστορεῖ λευκὸν τὴν χρόαν γεγονότα, ἐροῦμεν ἡμεῖς τὸν εἰπόντα· τὸ δὲ μαρτύριον ἀνέχνευσον σύ· πάλαι γὰρ τυγχάνω ἀνεγνωκῶς τοὺς Κλεομένους τοῦ Ῥηγίνου διθυράμβους, ὧν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Μελεάγρῳ τοῦτο ἱστίορηται.

XXXV.

CYDIAS.

1.

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Εὐλαβεῦ δὲ μὴ κατέναντα λέοντος
νεβρὺς ἐλθὼν μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν.

Cydias. Fr. 1. Plato Charmid. 155 D: Τότε δὴ, ὦ γεννάδα, εἰδὼν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμεν καὶ οὐκέτ' ἐν ἑμαυτοῦ ἦν καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν (sic codd., nisi quod Cy Κηδῖαν, vulgo Κριτίαν, Hartung, qui Cydiam poetam omnino fuisse negat, et hic et apud Plutarchum Κηδείδην restituere vult, vid. ad Frag. Adespot. 102) τὰ ἐρωτικά, ὃς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλω ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα (sic vd, κατ' ἐναντία ἈΘ, κατέναντι vulgo) λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν (μοῖρα Α et Θ a m. pr.) αἰρεῖσθαι κρεῶν (νεκρῶν Fi). αὐτὸς γὰρ μοι ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρόνου εἰσθαι κρεῶν. Praeterea ΑΘ addunt post ἐλθόντα haec: ἀθανατώσει θεία. Cf. Athen. V 187 D: ποιεῖ γὰρ (Πλάτων) αὐτὸν (Σωκράτη) ἀσνμφῶως ποτὲ μὲν σκοτοδινῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἐρωτι καὶ γινόμενον ἔξεδρον, καὶ καθάπερ νεβρὸν ὑποπεπωκότα λέοντος ἀλκῇ, ἅμα δὲ καταφρονεῖν φησι τῆς ὥρας αὐτοῦ. Ex his

Plutarch. de facie in orbe lunae c. 19: *Εἰ δὲ μή, Θέων ἡμῶν οὗτος τὸν Μίμνεμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στεσίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφνυρόμενους τὸν (leg. ἄστρον) φανερώτατον κλεπτόμενον. καὶ μέσῳ ἄματι (sic Schott, vulgo ἄμα τὴν) νύκτα γενομένην (hoc fortasse Cydiae est), καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας.* — *Cydiae* voluit Bernhardt vindicare hemistichium illud *Τηλέπορον τε βόαμα λύρας*, vid. fr. Adesp. 102.

Cydiae versus restitui: quod in duobus libris additum est *ἀθανατώσει θεία*, id nihil omnino confert ad poetae locum redintegrandum, sed puto haec verba ex antiqua parepigrapha orta esse: haud dubie enim in antiquis libris adscriptum erat *εὐλαβεῖσθαι μὴ θανατώσῃ ἡ θεία*, ut explicaretur sententia illius carminis. Contra Sauppe *ἐν θαματοέσσῃ θεία* elicit et *Cydiae* tribuit, ego in proecdosi scripsi *νεβρός ἐλθὼν ἀθανάτῳ σ' ἰδέα μοῖραν αἰρεῖται κρεῶν*, Car. Fr. Hermann *θανάτον σ' ἡ θεία μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν*, interpretatus: *cave, ne leoni occurrentem hinnuleum te ipso aspectu mori fatale sit.* At sententia est: *Noli hinnuleus cum sis cum leone contendere de praeda*, simile proverbium apud Arsen. 355 (413): *Μὴ πρὸς λέοντα δορκᾶς ἄψωμαι μάχης.* Denique M. Schmidt coni. *νεβρός ἐλθὼν ἰδέα θανατώδει μοῖρ' ἀφαιρῆαι κρεῶν.*

XXXVI.
P R A X I L L A.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

1.

Ἄλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθον.

ΑΔΩΝΙΣ.

2.

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡελίοιο,
δεύτερον ἄστρο φαεινὰ σεληναΐης τε πρόσωπον
ἥδ' ἐ καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνας.

Praxilla. Fr. 1. Hephaest. 22: Παρὰ Πραξιλλῆ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾧ δὲ ἔπιγραφομένην Ἀχιλλεύς· Ἄλλὰ κτλ. nisi forte τὸν scribendum. Eadem Sch. Heph. 152 (ubi ἐπειθεν) affert, item Cram. An. Ox. IV 326, 20 ubi οὔποθε στείθεσιν ἐπείθεον legitur, Draco Straton. 146. Bachmann. An. II 180, 17 (ἐπειθεν). Eust. 12, 25. 805, 21 et 1372, 9 (ubi ἄλλ' ἐτέον). Gramm. Harl. 320 (ubi τεόν). Hartung τοι coniecit.

Fr. 2. Zenob. IV 21: Ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξιλλῆς Ἀδώνιδος (Cod. Coisl. add. ἐπὶ τῶν ἀνοήτων). Πράξιλλα Σικυνωνία μελοποιὸς ἐγένετο, ὡς φησὶ Πολέμων· αὕτη ἡ Πράξιλλα τὸν Ἀδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν (cod. Coisl. ἐν τοῖς ὕμνοις) εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον καταλιπὼν κρῖνασθαι, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ σικύους καὶ μῆλα· ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὁ λόγος. Ἡλιθιον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους. Sed cod. Coisl. servavit ipsos versus: καταλιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκεῖνον δὲ λέγοντα οὕτως· Κάλλιστον κτλ. Εὐήθης γὰρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ τὰ λοιπὰ συναριθμῶν. Cf. Diogenian. V 12. Suid. v. Ἡλιθιάζω. Apostol. VIII 53. Resp. Liban. Epist. 707. — V. 3. ὄγχνας Schneidewin, cod. ὄχνους.

ΠΑΡΟΙΝΙΑ.

3.

1225

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

4.

Ἦπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον, ὦ ταῖρε, φυλάσσεο.

5.

— — — — —
— — — — —

Ὡ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἐνερθε νύμφα.

Fr. 3. Aristoph. Vesp. 1239: Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μ. τ. α. φίλει. καὶ τοῦτο ἀρχὴ σχολίου· ἐξῆς δέ ἐστι· τῶν δειλῶν . . . χάρις. Praxillae esse carmen docet schol. ad v. 1240: τοῦτο τί λέξεις σχολιόν] κολακικὸν τὸ σχολιόν καὶ παρὰ Θεώρου, τοῦτο οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἐν τοῖς Πραξιλλῆς φέρεται Παροινίοις. nam haec non esse referenda ad sequentem cantilenam (οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν κτλ.), sed ad Admeti scolium, vel inde apparet, quod schol. dicit κολακικόν et παρὰ Θεώρου. Confirmat plane Pausanias ap. Eust. II. 326, 36: Ἀπὸ δὲ τοῦ δηθέντος Ἀδμήτου σχολιόν τι ἐν Ἀθηναῖς ἀδόμενον, ὡς καὶ Πανυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκίῳ λεξιῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ δὲ Πραξιλλῆς τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου κτλ. εἰκε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φιλανδρον ὑποδηλοῦν Ἀλκυσιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Vel sic tamen conicias etiam alterum scolium, quod huic apud Aristophanem subiicitur, item ex Praxillae carminibus petitum esse:

Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν,
οὐδ' ἀμφοτέροισι γίνεσθαι φίλον.

Ceterum Hartung etiam Schol. 22. 24. 25. 26, quoniam eiusdem numeri sunt, quem hic fr. 3. 4 exhibent, Praxillae tribuit. — V. 2. δ' om. Schol. Arist. — γνούς, ap. Schol. Arist. Ven. πίουσ', Ald. ποιοῦσ'. — Inter scolia refert etiam Athen. XV 695 C, ubi v. 1 AB ὦ εταῖρε, ib. L φίλει, AB φίλει σέβον, C φίλους σέβον et v. 2 δειλοῖς ὀλίγη χάρις. Fr. 4. Schol. Rav. Arist. Thesmoph. 529: Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ τὴν παλαιάν κτλ.] Ἐκ τῶν εἰς Πραξιλλαν ἀναφερομένων· Ἦπὸ κτλ. καὶ ἑτέρα, πάντα λίθον κίνει. Ceterum simillima sententia est in scolio 23, atque haud scio an illic germana Praxillei carminis forma sit servata. De ipso proverbio cf. Zenob. VI 20. Diogen. VIII 59. Apostol. XIX 91. — ὑπὸ, Fritzsche coni. ἐν τοι.

Fr. 5. Hephaest. 43: Καὶ τὸ πρὸς τρισὶ (δακτύλοις ἔχον τροχαῖ-κὴν συζυγίαν) καλούμενον Πραξιλλεῖον· Ὡ κτλ. — V. 2. κεφαλάν, A κεφάλαν, quod notabile, nam fortasse Aeolensium more Praxilla te-
nores retraxit. cf. Schol. Theocr. III 52: Νίκανδρος κεφάλαν, ὡς ἡμέ-

6.

1226

Athen. XIII 603 A: *Πράξιλλα* δὲ ἡ *Σικυωνία* ὑπο *Διὸς* φησιν ἀρπασθῆναι τὸν *Χρύσιππον*. Valckenaer coni. ὑπ' *Οἰδίποδος*.

7.

Pausan. III 13, 5: *Πραξιλλῃ* μὲν δὴ πεποιημένα ἐστίν, ὡς *Εὐρώπης* εἴη καὶ *Κάρνειος*, καὶ αὐτὸν ἀνεθρέψατο *Ἀπόλλων* καὶ *Λητώ*, ubi *Κάρνος* pro *Κάρνειος* corrigendum, cf. Hesych. *Καρνεῖος*, ἐπίθετον *Ἀπόλλωνος*, ἴσως ἀπὸ *Κάρνου*, τοῦ *Διὸς* καὶ *Εὐρώπης*. Cf. Schol. Callimachi in Apoll. 71. Praxillam respicit Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα* (sic Warton, libri *Πραξιλλας*, *Πραξιλας*, *Πραξηλός*, *Παξηλός*) μὲν ἀπὸ *Καρνείου* (recte cod. Ambr. *Κάρνου*, alii libri *Καρνίου* vel *Καρίνου*) φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ *Διὸς* καὶ *Εὐρώπης* υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ *Ἀπόλλωνι*, (τὰ *Κάρνεια*). Cf. Eudoc. 251.

8.

Hesych.: *Βάκχον Διώνης*· οἱ μὲν *βακχευτηρίας* (corrīgunt *βακχευτηρίας*) *Σεμέλης*, οἱ δὲ *Βάκχου* τοῦ *Διονύσου* καὶ *Ἀφροδίτης* τῆς *Διώνης*, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς· *Πράξιλλα* δὲ ἡ *Σικυωνία* *Ἀφροδίτης* παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ.

ραν· πολλὰ γὰρ (*Αἰολικά*) σώζεται παρὰ *Συρακουσίοις*. quae Nicander in glossis potuit observare, nisi forte *Νικάνωρ* scribendum, quod etiam R. Volkmann suspicatus est. Adde Macedonicum *κέβλη*, ita enim passim libri, quamvis Arcadius p. 107 *κεβλή* commendat.

XXXVII.
B A C C H Y L I D E S.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [1.]*

1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 0
 1 0 - - 1 0 - - 1 0 0 - 0 0 -
 - 1 0 0 - 0 0 - 1 0 - - 1 0 -

Ὀλβιος, ὅτε θεὸς μοῖρ' ἀν τε καλῶν ἔπορεν
 σὺν τ' ἐπιζάλῳ τύχῃ ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
 οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυν.

2. [3.]

1227

- 1 0 - - 1 0 - 0
 - 1 0 0 - 0 0 - 1 0
 1 0 - - 1 0 - - 1 0 0

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
 μηδ' ἀελλίου προσιδεῖν φέγγος·
 Ὀλβιος δ' οὐδεις βροτῶν πάντα χρόνον.

Bacchylides. Fr. 1. Stob. Flor. CIII 2: Βακχυλίδου Ἐπι-
 νικῶν (sic A. ἐπινικίων Vind., om. Trinc.). V. 1 et 2 affert Apostol.
 XII 65 e. — V. 1. ὅτε Neue, legebatur ὅτινι. — ἔπορεν Voss., v.
 ἔπορε. — V. 2. ἐπιζάλῳ Neue, vulgo ἐπιζήλῳ. — τύχῃ, A ταχα. Coalescit
 τύχῃ cum proximo vocabulo, nam dactylo hic vix est locus. — V. 3
 affertur etiam a Stobaeo XCVIII 26: τοῦ αὐτοῦ (Βακχυλίδου) Ἐπινικῶν,
 ubi πάντα γ' legitur, priore loco πάντ', A Vind. πᾶν γ', B πανευδαίμων,
 Trinc. παντευδαίμων, Schneidewin coni. πανευδαίμων, Hartung τὰ
 πάντα γ' εὐδ., Heimsoeth πάντα ποτ' εὐδ.

Fr. 2. Stob. Flor. XCVIII 27: Ἐν τῷ αὐτῷ (Vind. om. lemma).
 Praegressus est v. 3 fr. 1, atque vel propter argumenti vel propter
 metri similitudinem ex eodem carmine fr. 1 et 2 petita esse apparet.
 Videntur autem haec Sileni verba fuisse, vid. Cic. Tusc. Quaest. I 48:
 „Affertur etiam de Sileno fabella quaedam, qui cum a Mida captus

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

*3. [34.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον τῷ δαίμονι δῶκεν
 πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιορκότατον
 γῆρας ἰκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύα.

4. [2.]

— — — — —

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων
 βιάται.

5.

Schol. Aristid. T. III p. 317: Ἐφεχθεὺς πρῶτος παρ' Ἀθηνᾶς
 τὸ ἄρμα ἐδέξατο, ἕτεροι δὲ φασὶ Πέλοπα παρὰ Ποσειδῶνος· ἄλλοι
 δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχήν. Βακχυλίδης γὰρ καὶ
 Πίνδαρος Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας ὑμνήσαντες
 καὶ πλείστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον
 ὡς Σικελιώται πρῶτοι ἄρμα ἐξεῦρον. ita C, rectius fortasse BD: οἱ¹²²⁸
 γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον ὑμνήσαντες τοὺς περὶ Ἰέρωνα
 καὶ Γέλωνα ἐν ἱππικῇ παρέσχον ὑπόνοιαν Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν
 ἐξευρεῖν.

*6. [5.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur, docuisse regem,
 non nasci homini longe optimum esse, proximum autem, quam primum
 mori." Cf. imprimis Aristotelem ap. Plut. Consol. ad Apoll. c. 27.
 Atque huc refero, quod Photius Bibl. p. 153 A ex Hephæstione Ptole-
 mæo affert: τί ἐστὶ τὸ παρὰ Βακχυλίδη ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον
 καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος;

Fr. 3. Clem. Alex. Str. VI 745: Βακχυλίδου τε εἰρηκότος· Παύ-
 ροισι κτλ. — V. 1. παύροισι Stephanus, vulgo παρ' οἷσι. — θνατῶν
 Neue, vulgo θνητῶν. — τῷ δαίμονι δῶκε, Ursinus ὁ δαίμων ἔδωκεν,
 Neue δαίμων ἔδωκεν, qua coniectura non tollitur vitium. Laboranti
 loco subvenire difficile, quoniam Clemens passim mendosis veterum
 libris usus est. Fortasse scribendum τὸν ἅπαντα χρόνον ζωθάλμια
 δῶκε (θεός) πράσσοντας ἐν σχερῷ (h. e. sine intermissione). — V. 2.
 πράσσοντας Sylburg, cod. Par. πράσσοντα. — V. 3 resp. Hesych. Πρὶν
 ἐγκύρσαι (adde δύα)· πρὶν πλησιᾶσαι τῆς κακοπαθείας.

Fr. 4. Stob. Flor. X 14: Βακχυλίδου Ἐπινικῶν (sic A, om. Trinc.).
 -- ἀνθρώπων A Vind. Gesn. marg., vulgo ἀνθρώπω.

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
 Ἄλφεδν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀλλοδρόμον
 εἶδε νικάσαντα.

*7. [6.]'

· · · · · — — — — —

ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

*8. [7.]

· · · · · — — — — —

Προσφωνεῖτε νιν ἐπὶ νίκαις.

*9. [8].

· · · · · — — — — —
 —
 —

· · · · Νίκα γλυκύδωρος . . .

ἐν πολυχρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένα κρίνει τέλος
 ἀθανάτοισί τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

Fr. 6. Schol. Pind. Ol. I Argum.: Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης γράφων οὕτω· Ξανθότριχα κτλ. — V. 3. εἶδε cod. Vat. et Vrat. (ἰδε) addunt, vulgo deest. — νικάσαντα Neue, vulgo νικήσαντα. — Respicit poeta Hieronis Olympiam victoriam Ol. LXXVI, quam Pindarus carm. Ol. I celebravit. Antea putabam versus petitos esse ex carmine in victoriam, quam Hiero Ol. LXXVIII quadrigis rettulit, sed huic coniecturae obstat tertia persona εἶδε, in cuius locum εἶδες vel εἶδον (ut ipse poeta interfuerit mercatui Olympico) quominus substituatur, numeri lex obstat. Videtur poeta haec mortuo Hierone scripsisse, regis victorias enumerans, vel in epinicio, quod Hieronis filio superstiti dedicavit, vel in encomio, quo Hieronis memoriam ornavit. Εἶδε nihil aliud significat, quam *expertus est*, *victoria ei contigit*, neque enim ipse Hiero ludis Olympicis arbiter interfuit. Praeterea fortasse scribendum δὲς εἶδε νικάσαντα, ut utramque victoriam et Ol. 76 et 77 Pherenicus reportaverit. Neque, quod in Hieronis monumento Olympico currui adstabant duo equi (Paus. VI 12. VIII 42), inde conficiendum, aliam alio equo partam esse victoriam, sed duobus equis binae victoriae significantur.

Fr. 7. Schol. Pind. Ol. XIII 1: Πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασιν καλεῖν τὴν Κύρινθον διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις Βακχυλίδης· ὦ κτλ.

Fr. 8. Apollon. de Pron. 368 A: Ἔτι καὶ ἡ νῖν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· . . . Προσφ. κτλ. Βακχυλίδης.

Fr. 9. Ursinus p. 206 ex Stobaeo Flor. III (in codd. et edd. deest): Βακχυλίδης δὲ τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι καὶ ἐν πολυχρύσῳ Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένην κρίνειν τέλος ἀθανάτοισί τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς. Constituit Neue.

10. [9.]

1229

Ammon. 79: *Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Αἰδύμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχylίδου ἐπινύκων· φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν· Εἰσὶ τοίνυν, οἳ φασὶ διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων, καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι, τὰς δὲ ἐξ ἄλλων ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι κτλ.* Cf. Eustath. Od. 1954, 5. Eudoc. 306.

Y M N O I.

11. [10.]

⌒ ♂ ♂ — ♂ ♂ ♂
⌒ ♂ — — ⌒ ♂ ♂ — ♂ ♂ — — ⌒ ♂ ♂ ♂

*Αἰαΐ τέκος ἀμέτερον,
μείζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.*

12. [11.]

Schol. Aristoph. Acharn. 47: *Τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχylίδης διὰ τῶν Ὑμνων.*

Π Α Ι Α Ν Ε Σ.

13. [12.]

— ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ ♂ —
⌒ — ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ ♂
⌒ ♂ ♂ — ♂ ♂ — — ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ —
— ⌒ ♂ ♂ — ♂ ♂ — ♂ ⌒ ♂ — —
5 ⌒ ⌒ ♂ ♂ — ♂ ♂ — — ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ —

Epodus.

⌒ ♂ ♂ — ♂ ♂ — — ⌒ ♂ — —
♂ ♂ ⌒ — ⌒ ♂ — —
— ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ ♂ — ♂ ♂ — —
⌒ ♂ — — ⌒ ♂ — — ⌒ ♂ ♂

Fr. 11. Stob. Floril. CXXII 1: *Βακχylίδου Ὑμνων* (hoc om. cod. Vind.). Fortasse Danaë haec conqueritur. Hartung Hecubae esse verba Cassandram compellantis existimat, et ad hoc carmen refert fr. 29. — V. 1. *αἰαΐ*, vulgo *αἶ αἶ*. — V. 2. *ἀφθέγκτοισιν*, Gesn. m. *ἀφρεύτοισιν*. — Bacchylidis hymnos memorat etiam Menander de Encom. IX 140 ed. Walz: *εἰσὶ τοίνυν καὶ τῶ Βακχylίδῃ ὕμνοι ἀποπεμπτικοί*. adde ib. 132.

10 1 0 - - 1 0 - - 1 0 0 - 0 0 -
 1 0 - - 1 0 -
 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 - - 1 0 - - 1 0 - -

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλη 1230
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσω ἀοιδᾶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεσθαι βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
 5 γυμνασίων τε νέοις ἀνλῶν τε καὶ κόμων μέλειν.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεια δάμνεται εὐρώς·
 χαλκεῶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
 10 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,

Fr. 13. Stob. Floril. LV 3: Βακχυλίδου Παιάνων. Haec unius strophae ambitum videntur excedere: itaque post v. 5 interstitium feci, ut antistrophae extremam partem (v. 1—5) excipiat epodus integra. Pariter M. Schmidt (Pind. Ol. p. LXXII) v. 6 epodum inducit, sed non recte stropham integram esse credit. Contra Hartung sic constituit, ut v. 1—5 epodum, v. 6—11 stropham conficiant. Denique Blass (Mus. Rhén. XXXII 460), qui studiosè per omnia strophica restituere nititur, v. 1 existimat clausulam epodi esse, str. v. 2—7, ant. v. 8—12 constare, quod conamen irritum esse manifestum est. — V. 1. τε om. Stephan., malim τοι. — εἰράνα Boeckh, vulgo εἰρήνη. — μεγάλη, malim μέγαν, Hartung μέγαν τε praeoptavit. — V. 2. καὶ μελιγλώσσω codd., Boeckh scripsit μελιγλώσσω τ'. — ἀοιδᾶν Boeckh, vulgo ἀοιδῶν. — V. 3. δαιδαλέων A Trinc., vulgo δαιδάλεον. — αἰθεσθαι L. Dindorf et Schneidewin, ἔθεσθε A Voss. Vind. Ars. Trinc., τίθενται vulgo, Leopardus αἰθεσθαι. — V. 4. ξανθᾶ, Vind. Trinc. ξανθά. — μῆρα Buttman, τανυτρίχων L. Dindorf et Schneidewin, vulgo μερίδες εὐτρίχων, Leopardus μερία τῶν εὐτρίχων, Blass μερί' εὐτρίχων, A μερεῦταν, Voss. μεριταν, Vind. Ars. μερίταν, deinde omnes εὐτρίχων. — V. 5. μέλειν A Vind. Voss. Ars. Trinc., vulgo μέλει. — V. 6. σιδαροδέτοις Plutarch. Numa c. 20: Ὡστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν. Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν (sic Stephanus, πορπάξιν Sg, πορπάξιν vulgo) αἰθᾶν (sic Stephanus, vulgo ἐνθα δ' ut FaL, ἐνθαδ' STV) ἀραχνᾶν ἔργα, καὶ εὐρώς δάμνεται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεια, χαλκεῶν δ' οὐκ ἔστι σ. κτύπος (C κτύπος ex corr.) οὐδὲ σ. μ. ὕ. ἀπὸ βλεφάρων. Stob. σιδαροδέτοις. — πόρπαξιν, ap. Stob. Voss. Vind. Ars. B ὄρπαξιν, A ἔρπαξιν. — αἰθᾶν Grotius, vulgo αἰθαν, B αἰέν. — V. 7. ἀραχνᾶν, v. ἀράχνην. Blass ἀπ' ἀραχνᾶν. — ἱστοὶ Stob., ἔργα Plut. — πέλονται, Uraius coni. πλέκονται, Hartung αἰθῶν ἔργ' ἀραχνῶν πέλονται scripsit. — V. 8. ἀμφάκεια Stob. (A ἐμφάκεια), Plut. ἀμφήκεια. — εὐρώς quod om. Stobaeus, addidi post δάμνεται, vulgo corrigunt εὐρώς δάμνεται, at Plutarchus non servavit ordinem verborum integrum. Blass praeterea verbum dactylicum omissum esse censet. — V. 9. χαλκεῶν Schneidewin et ap. Plut. V χαλκαῖαν, FaL χαλκίαν, vulgo χαλκίων, Boeckh χάλκεος omissa part. δ. — οὐκ ἔστι scripsi in ed. 2, et sic ap. Plut.

ἄμὸν ὅς θάλπει κέαρ.
 συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγνυαί, παιδικοί θ' ὕμνοι
 φλέγονται.

14. [13.]

ω υ υ υ υ υ ω υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἄτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν. 1231
 οὐδὲ γὰρ ῥᾶστων ἀρρήτων ἐπέων πύλας
 ἐξευρεῖν.

15. [14.]

Zenob. Prov. II 36: Ἄρκτου παρούσης ἔχνη μη ζήτει.
 ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς
 Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν. Cf. ibi interpr.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

16. [16.]

Schol. Pind. Pyth. I 100: Ταύτη τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης
 συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Αἰήμονος μετ-
 εστεύλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἐλένου μαντευσαμένου· εἰμαρτο γὰρ ἄνευ
 τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὸν Ἴλιον.

17. [17.]

Serv. Virg. Aen. VI 21: „Septena quotannis] quidam septem
 pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in
 Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in Dithyrambis,
 et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus.“ Catalogus,

FaIq Stephanus, vulgo οὐκέτι. — V. 10. σὺλάται, ap. Stob. A Vind.
 Voss. Ars. Trinc. σὺλάτε. — ὕπνος, Vind. Voss. ὕπνον, Trinc. μελίφρον·
 ὕπνον. — βλεφάρων, γλεφάρων Boeckh. — V. 11. ἄμὸν Heyne, vulgo
 ἄμος, Vind. ἄμος. Blass ἄφος ὅς. — θάλπει AB Voss. Ars. Gesn. m.,
 vulgo θάλλει. — V. 12. συμποσίων, Arsen. Voss. γυμνασίων. — φλέ-
 γονται, fortasse φλέγοντι scribendum.

Fr. 14. Clem. Al. Strom. V 687: Ἄτερος δὲ . . . . τό τε νῦν.
 φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν, οὐδὲ γὰρ κτλ. Particula δὲ
 Clementis est. V. 2 et 3 affert Theodoret. Therap. I 14, 36. ῥᾶστων
 de vitio suspectum, fort. leg. ῥᾶ στίλν, vide de forma ῥᾶ ad Alcman.
 fr. 42. Bacchylides videtur haec in Pindarum aemulum iecisse.

quem Servius exhibet, ex logographis videtur petitus esse, quamquam fortasse Bacchylides quoque nomina memoriae prodidit, quae etiam in Clytiae pictoris vasculo Florentino, antiquae Graecorum artis praestantissimo monumento, adscripta leguntur. Nomina, quae Servius exhibet, corrigere tentavit O. Iahn Arch. Beitr. p. 453, cf. quae idem Münch. Vas. p. CXVIII exposuit.

18.

Serv. Virg. Aen. XI 93: Versis Arcades armis.] Lugentum more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant, scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris polluerentur aspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in dithyrambis dicit. Neue huc refert fr. 41, quod quidem perquam incertum.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

19. [18.]

— υ — υ υ — υ — υ υ — υ υ — υ υ
 υ υ — υ υ — υ — υ υ — υ υ — υ υ
 υ υ — υ υ — υ — υ υ — υ υ
 υ υ — υ — υ — υ — υ υ — υ υ
 5 υ υ — υ — υ — υ — υ
 υ — υ υ — υ υ

1232

Εἷς ὄρος, μία δὲ βροτοῖς ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
 θυμὸν εἰ τις ἔχων ἀπενθῆ διατελεῖν δύνатаι βίον·
 ὅς δὲ μυρίαν μενοινὰν ἀμφιπολεῖ φρενί,
 τὸ δὲ παρ' ἁμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν

Fr. 19. Stob. Floril. CVIII 26: Βακχυλίδου Προσφιδιών (sic A, om. Vind. Trinc.). V. 1—3 usque ad βίον leguntur etiam ap. Stob. 19 (sed Gaisfordii libri omittunt) et Apostol. VI 55 f. — V. 1. μία δὲ βροτοῖς scripsi, legebatur μία βροτοῖσιν. Neue coni. μία δὲ βροτοῖσιν delete ἐστὶν. — V. 2. ἀπενθῆ, Trinc. ἀπενθῆ. — V. 3. διατελεῖν δύνатаι traieci, vulgo δύνатаι διατελεῖν. Neque vero hoc verbum sollicitandum, Neue coni. διαντελεῖν, Iacobs διαπλέκειν. — ὅς Grotius, libri οἷς. — μυρίαν μενοινὰν correxi, libri μυρία μὲν. Neue coni. ὧ δὲ (ita etiam Stephanus) μέριμν' ἀμφιπολεῖ. Hartung οἷς δὲ μέριμν' ἀμφιπολεῖ φρένα τὸ παρ' ἁμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν, ἀλλ' ἐν λάπτεται κέαρ, ἀκαρπον ἔχων πόνον. — V. 4. τὸ δὲ παρ' ἁμάρ τε καὶ Grotius, nisi quod τόδε et ἡμάρ scripsit (ἁμάρ Neue), libri τὸ δὲ (τόδε) παρόμαρτε, Stephanus τὸ δὲ πᾶν ἡμάρ τε καὶ. — V. 5. ἐὼν λάπτεται Grotius, libri ἀόνι (Vind. αονι) ἀπτεται, Boeckh ἀλλ' ἐν λάπτεται,

ὁ ἐὼν ἰάπτεται κέαρ,
ἀκάρπωτον ἔχει πόνον.

20. [18.]

υ υ υ - υ υ - υ - υ υ - υ υ - υ -
υ υ -

Τί γὰρ ἐλαφρόν ἐτ' ἐστ' ἄπραχθ' (ᾧδ') ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

21. [19.]

- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ -

Πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν
ἄλλους.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1233

22. [20.]

υ υ - υ υ - υ υ - υ υ
- υ υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ -

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν,
ἀνδρῶν δ' ἄρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια.

Gesner ἀόνι omisit, Stephanus δάπτεται coniecit. — V. 6. ἀκάρπωτον dedi, libri ἄκαρπον. — ἔχει, B ἔχειν.

Fr. 20. Stob. Flor. CVIII 49: Βακχylίδου Προσωδιῶν (hoc om. Vind.). Est ex eodem carmine ex quo fr. 19 petitum, ac videtur, ut iam Neue divinavit, continuo illud excepisse; est enim antistrophae primordium, respondens fr. 19 v. 1 et 2, nisi quod primus pes solutus. — V. 1. ἐτ' displicet, fort. ξμ' legendum. — ἄπραχθ' (ᾧδ') scripsi, ἄπρακτ' AB Vind. (vulgo omisum), Boeckh ἄπρηκτ' scribere maluit.

Fr. 21. Stob. Floril. XCVIII 25: Βακχylίδου Προσωδιῶν (lemma om. Vind. Trinc.). — πάντεσσι ut videtur codd., Neue πάντεσι. — θνατοῖσι, Hartung θνατοῖς. Fort. πάντεσσι δὲ θνατοῖσι.

Fr. 22. Stob. Floril. XI 7: Βακχylίδου Ὑπορχημάτων (sic A Vind., om. Ὑπορχ. Trinc.) et in gemma apud Caylum Rec. d. Ant. T. V. tab. 50, 4: Λυδία λίθος μα...ει χρυ... ἀνδρῶν δ' ἀρ...ία τε πα...ης τ' ἐλέγ...ἀλάθεια. — V. 2. Verba παγκρατὴς ἀλήθεια ex hoc versu exhibet Schol. Hom. Il. π 57. σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει Salmasius, legebatur σοφία (Damasc. et Schowii codd. a c e σοφίαν) τε παγκρατὴς τ' ἐλέγχει (Vind. Voss. B a m. Trinc. Schowii b τελίθει) quam falsam lectionem etiam tuetur gemma. — ἀλάθεια Schowii b, vulgo ἀλήθεια. Ceterum conieci aliquando fragmentum non satis integrum servatum esse, ut sit instaurandum adhibito fr. 43:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
χρυσὸν βροτῶν γνώμῃσι μανύει καθαρὸν.
ἀνδρῶν δ' ἄρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια.

23. [21.]

1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 ∞ 1 0 -
 1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 -

Οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος 1234

Ἰτωνίας

χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἄβρόν τι δεῖξαι.

E P Ω T I K A.

24. [23.]

. . . 0 1 0 - 0 1 0 - 0
 1 0 - 0 1 0 -
 1 0 - 1 0 - 0

Sed haec incerta. — Fortasse Bacchylidis fragmentum ibidem apud Stobaeum XI 2 delitescit, ubi legitur: Ὀλυμπιάδος.

Ἀλάθεια θεῶν ὁμόπολις, μόνα θεοῖς συνδιαιωμένα.

ubi lemma alienum esse apparet: sed frustra Schmidt coniecit. Ὀλυμπίου, de Agrigentino poeta prorsus ignoto cogitans, quem Schol. Plat. Gorg. commemorat (Ὀλύμπιος ὁ μελοποιός). Apud Damascium autem hoc fragmentum, quod apud Stobaeum Ὀλυμπιάδος inscribitur, continuo subiungitur his Bacchylidis versibus: itaque verisimile est, eiusdem esse poetae: nec tamen in unum haec coniungenda sunt, quod olim suspicatus sum: est autem scribendum:

Ἀλάθεια βροτῶν
 ὁμόπολις μόνα θεοῖς
 συνδιαιωμένα.

Lemma autem Ὀλυμπιάδος videtur inde ortum (ut etiam Meineke suspicatur), quod olim Pindari locus Olymp. X 65 hic legebatur, qui reapse apud Damascium extat.

Fr. 23. Dionys. Hal. de compos. verb. c. 25: Παρὰ Βακχλίδη· Οὐχ κτλ. Ex hyporchemate esse docet Gramm. Keil Anal. Gramm. 7, 21: Φιλεῖ δὲ τὰ ὑπορχήματα τούτῳ τῷ ποδὶ καταμετρεῖσθαι, οἷον οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. atque hoc carminis exordio utitur etiam Athen. XIV 681 C. Aelian. Hist. Anim. VI 1. Lucian. Scyth. c. 11 (οὐχ ἔδρας τοίνυν οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὥς ὁ Κεῖός φησιν). adde Achill. Tat. V 12. — Ἰτωνίας, huc respicit Lactant. ad Stat. Theb. VII 330: „In qua Itonus regnavit, Hereulis filius: haec civitas Boeotiae est. Hinc Bacchylides Minervam Ithoniam dixit (cod. Fris. Bacilides inuercam ethoniam) et Alalcomenen (sic Mitscherlich, vulgo Alcomenem, cod. Mon. Alchomenem, Fris. Alchomenen) significavit (sic Mon. Fris., vulgo significat). Hic Bacchylides graecus poeta est (haec recte addunt Mon. Fris., vulgo inepte: significat quem im.) quem imitatus est Horatius in illa oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ et ad II 721: „Bacchylides Minervam Ithoniam dicit ab Ithone: ergo Minervam ab oppido cognominavit, quod est in Macedonia, ubi eius antiqua est aedes vicina Boeotiae.“ ubi codd. bacchylidis . . . dicit, Ithone (Fris. — nem) ergo Minervam ab oppido.

. . Εὕτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἦσι
τοῖσδε τοῖς νεανίαις
λευκὸν ἀντεῖνασα πῆχυν.

*25. [24.]

— — — — —

Ἡ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ἐρᾷς.

*26. [25.]

1235

— — — — —

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ
παρὰ τὴν φίλην γυναικα φεύγεις.

ΠΑΡΟΙΝΙΑ.

*27. [26.]

— — — — —

Γλυκεῖ ἀνάγκα

Στρ. α'.

Fr. 24. Athen. XI 782 E: Ἀγκύλη· Καὶ Βακχυλίδης· εὕτε κτλ. et XV 667 C: Βακχ. ἐν Ἑρωτικοῖς· εὕτε κτλ. — V. 1. Initium affert Eust. II. 344, 26: χρῆσις δὲ καὶ κοτύλης (?) παρὰ τε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ εὕτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι (quod errore ex Cratini versu ap. Ath. ortum). — V. 2. τοῖσδε τοῖς A altero loco, τοῖς δὲ τοῖσι PVL, priore loco omnes nihil nisi τοῖς. — νεανίαις, Meineke νεανίαισι praeoptat. — V. 3. ἀντεῖνασα Ath. posteriore l., ἐντείνουσα priore.

Fr. 25. 26. Hephaest. 130: Ἔστι δὲ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφθυμίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφθύμια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικά καὶ ἐκ περιττοῦ, ὥς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται φησι iure Westphal transponit in hunc modum: ὅτι τὰ μὲν ἐφθύμια ἐκ περιττοῦ ὥς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικά καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, οἷον τὸ Βακχυλίδου· Ἦ κτλ. καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ· Σὺ κτλ. — Fr. 25. μόνος, C μόνον, Gaisford μούνος in priore editione, ut videtur casu. — ἐρᾷς Ursinus, vulgo ὀρᾷς, Stephanus ὀρᾷ. — Fr. 26. V. 1. μόνῳ ut videtur libri praeter E, qui μόνῳ. — V. 2. τὴν φίλην, malim τὴν φίλαν.

Fr. 27. Athen. II 39 E: Διὸ Βακχυλίδης φησί· Γλυκεῖ· κτλ. Cf. Eustath. 1198, 20. Neue Scolium (sive Paroenium carmen) esse putat, quem nunc sequor: antea inter Erotica rettuli, quoniam haec areta necessitudine coniuncta sunt. — V. 1. ἀνάγκα BCD, ἀνάγκη VI.

έσσυμενᾶν κυλίκων θάλλησι θυμόν,
Κύπρις ὥς· έλπς γάρ αἰθύσσει φρένας

Στρ. β'.

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
5 ἀνδράσι θ' ὑποτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύνει,
παῖσι δ' ἀνδράποισι μοναρχήσειν δοκεῖ·

Στρ. γ'.

χρυσῶ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἶκοι,
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα (καρπόν)
10 νᾶες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
πλοῦτον· ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.

*28. [27.]

1236

— — — — —
— — — — —

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός, οὔτε πορφύρεοι
τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

— V. 2. έσσυμενᾶν scripsi, nam minus placet έσσυμένα, σενομένα BCD, γενομένα VL. Herwerden requirit σενομένα 'κ κυλίκων, quod non ferendum, Blass σενομενᾶν requirit; ego aliquando conieci νεισσομενᾶν, quemadmodum Phocyl. fr. 11 dixit κυλίκων περινεισσομενάων. — V. 3. Κύπρις ὥς· έλπς γάρ αἰθύσσει φρένας scripsi, nam Κυπρίας ὥς έλπς αἰθ. φρ. minus convenit. Olim Erfurdium secutus sum scribentem Κύπριδος δ' έλπς διαιθύσσει, libri Κυπρίδος· έλπς δ' αἰθύσσει. — V. 4. ἀμμιγνυμένα, vulgo ἀναμμιγνυμένα, Neue ἀμμιγνυμένας. — V. 5. ἀνδράσι θ', libri ἀνδράσι δ'. — V. 6. αὐτίχ' ὁ μὲν scripsi, vulgo αὐτὸς μὲν, C αὐτὴ μὲν, Meineke αὐτόθι μὲν, idem postea οὗτος μὲν, i. e. Διόνυσος, non recte, sed multo deterius quod Blass coniecit ἀνδράσι δ' ὑποτάτω πέμπει vel πέμπεις μερίμνας αὐτός· ὁ μὲν i. e. οἶνος vel Διόνυσος. Idem v. 3 διαιθύσσει corrigit, quoniam θάλλησι v. 2 coniunctivum esse censet, sed hoc versu indicativum tuetur. — πόλεων, fort. πολίων, quod nunc etiam Meineke commendat. — κρήδεμνα Erfurdt (nisi malis κρήδεμνα), vulgo κρήδεμνον. — V. 8. μαρμαίροισιν Neue, vulgo μαρμαίροισιν (ita L, μαρμαίρονος V). — V. 9. αἰγλάεντα scripsi, legebatur αἰγλήεντα. — καρπόν adieci, Erfurdt πόντον. — V. 10. νᾶες scripsi, vulgo νῆες. — ἀπ', έπ' BCD. — V. 11. ὥς Ilgen, vulgo ὡς.

Fr. 28. Athen. VI 500 B: Μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκόρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ (corrige ξένια). Οὐ βοῶν κτλ. Ad Paroemia rettulit Neue. Carmen puris trochaicis constat, nam v. 2 in voce Βοιωτίοισι prima syllaba ex more corripitur. — V. 1. ἀλλὰ, B ἄλλος. — V. 2. Μοῦσα, olim Μοῖσα conieci, sed in his trochaicis versibus atticae dialecti vestigia ubique insunt, cf. fr. 24. — Βοιωτίοισιν, B Βοιωτὶ εἰσιν.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

*29. [30.]

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

ὦ Τρωῆες ἀρητῆριλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ἐς ἅπαντα δέφ-
 κεται,
 οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται
 κιχέιν
 πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὀσίαν, ἀγνᾶς
 Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
 ὁλβίων παῖδες νιν εὐρόντες σύνοικον.

30. [4.]

- - - - -
 - - - - -

Φάσομαι

1237

πιστὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν·
 πλουῖτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.

31. [22.]

- - - - -

ὦ Περίκλειτε, τᾷλλ' ἀγνοήσκειν μὲν οὐ σ' ἔλπομαι.

Fr. 29. Clemens Al. Strom. V 731: Κακῶν γὰρ ὁ θεὸς οὐποτε αἴ-
 τιος· ὦ Τρωῆες Ἄρ., ὁ Λυρικός φησι, Ζεὺς κτλ. Recte Sylburg et
 Boeckh *Bacchylidi* vindicant, nam secundum Porphy. ad Hor. Carm. I
 15 Cassandram Bacchylides fecit Troiae excidium vaticinari: „Hac
 ode Bacchylidem imitatur: nam ut ille Cassandram fecit vaticinari fu-
 tura belli Troiani, ita hic Proteum.“ Adde Schol. Stat. Theb. VII 330:
 „Hic Bacchylides graecus poeta est, quem imitatus est Horatius in illa
 oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ ita fere ex codd.
 Mon. et Frising. restituendum. Ad *Hymnos* haec refert Hartung. —
 V. 3. ἀγνᾶς scripsi, legebatur ἀγνάν, quod eiiciendum censuit Neue.
 Parum felix Blassii suspicio scribentis Ὀσίας ἀγνᾶς Εὐνομίας τ' ἀκό-
 λουθον coll. Eurip. Bacch. 370. — V. 4. Θέμιδος, fort. Θέμιτος. —
 V. 5. παῖδες νιν Neue, vulgo παῖδες ὦ νιν, Brunck παῖδες οἱ νιν.

Fr. 30. Plut. de audiend. poet. c. 14: Τὸ δὲ Φάσωμεν κτλ. λεγό-
 μενον ὑπὸ τοῦ Βακχλίδου. — V. 1. φάσομαι scripsi, legebatur φάσωμεν,
 Boeckh coni. πιστὸν φάσωμεν. Antea conieci φάσω μόναν πιστὸν κτλ.

Fr. 31. Heph. 76: Δεδηλώσθω δέ, ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα κρητικά

32. [31.]

Serv. Virg. Aen. II 201: „Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius et de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit.“

33. [32.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν, τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον, ᾧ δέ τ'
ἔφα·

Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαίτας εὐόχθους ἐπέρχονται δί-
καιοι

φῶτες.

34. [33.]

— — — — —
— — — — —

συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδην, ᾧ περικλείεται δ' ἄλλ' κτλ. ita libri, etiam A, nisi quod Turneb. τ' ἄλλ'. Scripsi ᾧ Περικλείετε, τ' ἄλλ', nisi forte praeterea τ' ἄμ' scribendum, Neue coni. ᾧ Περικλείετ' ἄλλ' et inter Hyporchemata rettulit; est fortasse ex Partheniis, quae Bacchylidem scripsisse testatur Plut. de mus. c. 17. Blass scripsit ᾧ περι-κλείετ' ἄλλ', ἄγν., hominis compellationem ab hyporchemate alienam ratus, quam opinionem refellere nihil attinet.

Fr. 33. Athen. V 178 B: Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήρυκος οἶκον, φησὶν. Ἔστα κτλ. — V. 1. ἔστα Neue, vulgo ἔστη, B ἔστι. Pro ἔστα δ' fort. rectius ἔστα τ' scribendum, ut hoc incisum cum ᾧ δέ τ' ἔφα congruat. — ἔντυον Nene, ἔντυον VL, εὔτονον B. — ἔφα Neue, ἔφασ' PVL, ἔφασκ' Stephanus. — V. 2. δ', Brunck deleuit, Hartung αὐτόματοι π' ἀγαθῶν perperam. — Respicit haec Zenob. II 19 αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας γένται· οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρησάτο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήρυκος τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος: ubi pro vitioso Ἡράκλειτος cod. Milleri Misc. 350 recte ὁ Βακχυλίδης. Schneidewin Ἡσίοδον scribendo paroemiographum, non librariorum castigavit: nam sane poeta lyricus Hesiodi vestigia legit, qui in carmine, quod Κήρυκος γάμος inscriptum fuit, Herculem hoc versu αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας γένται hospitem alloqui fecit; nam schol. Plat. Symp. 174 B a vero aberrat, cum dicit a principio δειλῶν ἐπὶ δαίτας fuisse, quamquam fidem habuerunt cum alii tum Müller Dor. II 481: neque enim par fuit Herculem tam gravi opprobrio hospitem lacerare. Eupolis primus ut videtur ludibundus δειλῶν substituit. Locum difficilem Platonis, qui falso criminatur Homerum corrupisse proverbium, quod ille omnino non respexit, nemodum probabiliter expedit. Alia varietas, quam nostri homines commenti sunt, δειλοὶ δειλῶν omni auctoritate destituta est.

Fr. 34. Clem. Al. Strom. V 715: Ἀκούσωμεν οὖν πάλιν Βακχυλί-

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἵκελοι.

35. [35.]

1238

... - - - - -
- - - - -

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

36. [36.]

... - - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

Θνατοῖσι δ' οὐκ ἀνθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄκαμπος Ἄρης οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν
γαῖαν ἅ πάνθ' αἶσα.

37. [37.]

- - - - -

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

δου τοῦ μελοποιῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεὶ
καὶ λῖαν νόσων εἰσὶ καὶ ἀναίτιοι κτλ. Eadem Euseb. Praep.
Ev. XIII 679, ubi ἀεικελιῶν et deinde εἵκελοι legitur; ἀδμᾶτες scripsit
Boeckh, ἀεικελιᾶν Neue. Deinde εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι scripsi (et
ἄνατοι iam Schaefer emendavit), cum olim νόσων εἰσὶ καὶ (κακῶν)
ἄνατα edidissem. Neue coniecit deleto verbo εἰσὶν, ἄνατοι τ', Iacobs
καὶ ἄναιμοι κοῦδέν, Hartung scripsit νόσων τε καὶ γήρως ἄνατοι. In
exordio fort. leg. Θεοὶ μὲν ἀδ.

Fr. 35. Clem. Al. Paedag. III 310: Οὐ γὰρ ν. φ. βρ. φωνάεντα
λόγον, ἔσται λόγος σοφία, ὥς φησι Βακχylίδης. ubi codd. Nov.
Pal. Reg. ἔσσε, et Bodl. σοφίας exhibent. Verba ἔσται λόγος (quae
εντα λόγον
videntur ex antiquo libro correcto in hunc modum φωνά^{εντα} ἔσται λόγος
orta esse) delevit Neue, Schmidt scripsit φωνᾶντα λόγον ἐς τέλος σοφίας.
Locus nondum persanatus, nihil egit Cobet λόγον ἅ τέλειος σοφία
corrigen.

Fr. 36. Stob. Ecl. Phys. I 5, 3: Βακχylίδου· — V. 1. θνατοῖσι
Neue, vulgo θνητοῖς. — δ' add. AV, vulgo deest. — V. 2. ὄλβος V, ὄλ-
βιος A, ὄλβος τ' H, vulgo ὄλβον. — ἄκαμπος, in proecdosi ἀγναμπτος
scripsi. — πάμφθερσις VA, πάνφθερσις E, vulgo πάνφερσις et sic H. —
V. 3. AII ἐπιχρίμπτει et ἔπαλαν. — V. 4. γαῖαν Boeckh, vulgo γᾶν. —
αἶσα Canteri cod., vulgo δεῖσα.

Fr. 37. Plut. vit. Num. c. 4: Εἰ δὲ λέγει (C λέγοι) τ. ᾧ., κατὰ
Βακχylίδην, πλ. κέλευθος. nisi forte priora Plutarchi potius
sunt verba.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

48. [28.]

Κούρα Πάλλαντος πολυνώνυμε, πότνια Νίκη,
 πρόφρων Κραναιδῶν ἱμερόεντα χορόν
 αἶεν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
 Κητῶ ἀμφιτίθει Βακχylίδη στεφάνους.

49. [29.]

1241

Εὐδήμος τὸν νηον ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
 τῷ πάντων ἀνέμων πιστάτῳ Ζεφύρῳ.
 εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
 λιχμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

50.

Ammian. Marcell. XXV 4: „Item ut hoc propositum validius
 firmaret (*Iulianus*), recalebat saepe dictum lyrici Bacchylidis,
 quem legebat iucunde id adserentem, *quod ut egregius pictor vultum
 speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.*

51. [44.]

Apollon. de Adv. Bekk. An. II 596, 14: „Ὁν τρόπον καὶ ἐπ'
 ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ . . . τὸ πυργοκέρατα
 παρὰ Βακχylίδη. Conieci πύργον ὑψικέρατα, cf. Pindari fr. 325.

52. [45.]

Apollon. de Synt. 186: Ἐντεῦθεν τὸ Ἀρίσταρχος καὶ τα

Fr. 48. Anth. P. VI 313: A Βακχylίδου. — V. 2. Κραναιδῶν Meineke,
 προφρονέως Κραναιδῶν Schneidewin, cod. Κραναιδῶν. Neque tamen
 satisfacit Meinekii coniectura, nam si atticus erat chorus, tribus
 nomen velut Κερκοπιδῶν expectamus. Ego olim Καρθαίων scripsi,
 quod probavit Hecker, qui praeterea etiam v. 1 κούρη et Νίκη, v. 3
 Μουσῶν requirit, Hartung ἐν Κραναιδῶν. — V. 3. Μουσᾶν, cod. Μοῦσαν.
 — V. 4. Κητῶ . . . Βακχylίδη Bruck, cod. κητόφ . . . βακχylίδης.

Fr. 49. Anth. P. VI 53: A et corr. Βακχylίδου ἀνάθημα τῷ Ζεφύρῳ
 ἀνέμῳ παρὰ εὐδήμον γεωργῷ. V. 1 et 2 affert Suidas v. πιστάτος. —
 V. 2. πιστάτῳ, Unger et Schneidewin coni. πιστοτάτῳ, Schneider Saxo
 περὶ τῶν, quod ceteris criticorum inventis multum praestat, com-
 mendatur enim sermonis ambiguitate, quam poeta videtur quaesivisse,
 Meineke λειοτάτῳ, Rauchenstein λαμπροτάτῳ. — V. 3. γὰρ οἱ, Hermann
 ὁ οἱ, Meineke γὰρ ἐπῆλθε, sed deinde γὰρ ὅγ' ἦλθε, quod verum
 videtur, Schmidt perperam γὰρ ἦλε. — βοαθόος, Pl. βοηθόος.

τούτω ὅμοια κύρια ὄντα πρὸς ἐνίων οὐ κατηριθμεῖτο εἰς τὰ σύνθετα, ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐκέχρητο· ἀλλ' ἐπὶ γε τούτων ἐδείκνυτο, ὡς ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος (ἀρίσταρχ Α, ἀριστάρχου rel.) Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ Βακχylίδην, καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις.

53. [47.]

Athen. IV p. 174 F: Γηγραιῖνοισι γὰρ οἱ Φοίνικες, ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν (fort. Ξενοφάνης), ἐχρῶντο αὐλοῖς, σπιθαμαλοῖς τὸ μέγεθος, ὃξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις· τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννη καὶ Βακχylίδη ἐστὶν εὐρεῖν.

54. [48.]

Sch. Arist. Av. 1536: Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία· καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὐτῇ οἰκονομεῖν, ὃ ἔχει καὶ παρὰ Βακχylίδη ἢ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν.

55. [49.]

Sch. Pind. Ol. I 37: Ὁ δὲ Βακχylίδης τὸν Πέλοπα τὴν Πέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος, ἀφ' οὗ καὶ ὑγιῆς ἀνεδόθη. ubi corrigas ἐγκαθεῖσαν πάλιν τῷ λέβητι. Schol. Vrat. A quod his subiungit τοῦ βον· οὖν ἀκουστέον, librarii correctio est, qui τὸ δεύτερον vel ἐκ τοῦ δευτέρου addendum censuit, cum quid requireret instituta sententia, animadvertisset. Hinc poeta nescio quis ap. Et. M. 279, 14 Pelopem dixit δις ἡβήσαντα.

56. [50.]

1242

Schol. Il. μ 292: Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἔν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη καὶ κατελθὼν ἥλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρύκον ἔπνει. οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτω συνώκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθυν· ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδω καὶ Βακχylίδη.

57.

Schol. Callim. in Del. v. 28: εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί·] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχylίδου. unde conicias poetam in carmine aliquo Deli laudes celebrasse, nisi interpret ille commentus est.

58.

Himer. Or. XXIX: Καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐσπούδασται
ἡ πόλις . . . (Ἰουλίδς.)

59.

Schol. Il. ω 496: Πιθανὸν μίαν τεκεῖν ἐννεακαίδεκα, οὐχ ὥς
Βακχυλίδης πεντήκοττα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας.

60. [51.]

Sch. Od. φ 295: Βακχυλίδης δὲ διάφορον οἶται τὸν Εὐρυτίωνα·
φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξαμενῶ (ita Barnes, v. δεξάμενος) ἐν Ἥλιδι
ὑβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ καὶ διὰ τοῦτο
ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρῶς τοῖς οἴκοις ἐπιστάντος. Cf.
Eust. 1909, 61, ubi ἐκεῖ pro οἴκοις legitur.

61. [52.]

Sch. Pind. Isthm. IV 92: Ἰδὼς τὸν Ἀνταῖον φησι (Πίνδαρος)
τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρᾶνλοις ἐρέειν τὸν τοῦ Ποσειδῶ-
νος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυ-
λίδης δὲ Εὐήνον ἐπὶ τῶν Μαρπίσσης (sic Heyne, v. Μαρσίπτης)
μνηστήρων, οἳ δὲ Οἰνόμαον, ὥς Σοφοκλῆς.

62. [53.]

Sch. Apoll. Rh. II 498: Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογού-
σιν, ὥς καὶ Βακχυλίδης· τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χείρωνος
(sic P, L et v. Χέρωνος, fort. Χαίρωνος), ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρα-
νοῦ, καὶ τὸν (l. τέταρτον) Κυρήνης.

63. [54.]

Gellius N. A. XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius
(Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho
bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“

64. [55.]

1243

Sch. Hesiod. Th. 914: Ἡρπᾶσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν
οἳ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης.

65.

Vit. Hom. V p. 28 Westerm. (Cram. An. Par. III 98, 15):
Ὅμηρος . . . κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον
Ἰήτης.

66. [56.]

Strabo XIII 616: Ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ῥεῖ, καθάπερ εἶρηκε Βακχυλίδης.

67. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 1165: Πύνδακος ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης. Schneidewin Bacchylidi tribuit quod est ap. Sch. Il. ε 759 et Eustath. ib. Πύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον, quod Hecker Callimacho vindicare maluit.

68. [58.]

Sch. Apoll. Rh. IV 973: Μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

69.

Tzetzes Theogon. v. 81. (Matranga An. 580): ἐν μὲν τῇ γῇ γεγόνασι τρεῖς Ἑρινύες πρῶτον, ἡ Τισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτω σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὀρμενύς τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μὲν φησι Νεμέσεως Ταρτάρου, ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε καὶ τοῦ Πόντου.

Quod exhibet Natalis Com. Mythol. IX 8 p. 987: „Dicitur Polyphemus non modo amasse Galateam, sed etiam Galatuni ex illa suscepisse, ut testatus est Bacchylides.“ qua fide sit dignum prorsus incertum.

MELANIPPIDES.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

1.

1 2 _ _ 1 2 _ _ 1 2 _ 2
 1 2 _ _ 1 2 _ _ 1 2 2
 1 2 _ 2 1 2 _ _ 1 2 _ _ 1 2 _
 2 1 2 2 _ 2 2 _ _ 1 2 2 _ 2 2 _
 5 _ 2 2 2 _ _ 2 2 2 _ _ 1 2 _ _ 1 2 2 _ 2 2 _ _
 2 2 2 2 2 2 2

Οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν ἐνεῖδος,
 οὐ δίαιταν τὰν γυναικίαν ἔχον,
 ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφρούχοις ἐγνυμάζοντ' ἄν εὖ,
 δι' ἄλσεα πολλάκι θήραιοιν φρένα τερπόμεναι,

Melanippides. Fr. 1. Athen. XIV p. 651 F: *Μελανιπίδης δ' ὁ Μήλιος ἐν ταῖς Δαναΐσι φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν· τῶν γὰρ αἰδῶν (A αἰδων)*. Οὐ γὰρ κτλ. Recte Dobree et Emperius scrips. *περὶ αὐτῶν τῶν Δαναΐδων*. — V. 1. Videtur in archetypo Athenaei versus intercidisse, id quod saepius usu venit. Fortasse poeta scripserat: *οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν, ὁ Νεῖλος (οὗς τρέφει μελαγχίμους vel διειπετίς)*. Nam Dobrei correctio *μορφᾶν εἶδος* omnino improbanda, quamvis secuti sint Emperius *οὐ παρθένων*, et Meineke *οὐ γὰρ ἀνθρώπων* praeterea novantes; Meineke adhibuit Hesych. *ἀνθρωπῶ· γυνή· Λάκωνες*, sed eiusmodi ambiguitatem aversantur poetae, nisi qui griphorum obscuritate legentes decipere student. Hartung *οὐδὲ παρθένων φορεῖν μορφὰν ἂν εἶδες, οὐ δίαιταν τ. γ. ἔχειν*. — V. 2. *οὐ δίαιταν τὰν* scripsi, cum in proecdosi edidissem *οὐδὲ τὰν δίαιταν*, ut etiam Dobree coniecit, libri *οὐδὲ τὰν αὐτὰν*, ubi Casaubonus et Emperius *αὐδάν* coni. — *γυναικίαν* Casaubonus, PVL *γυναικίαν*. — V. 3. *ἄν εὖ | δι' ἄλσεα* scripsi, Emperio placuit *ἄν εὖ | ἡ δι' ἄλσεα*, Meinekio *ἄν' εὖ δι' ἄλσεα | πολλάκις*. Libri *ἀνευηλιάσδεα*. — V. 4. *θήραιοιν* scripsi, *θήραις* Porson et Iacobs, libri *θήρες*.

5 ἥθ' ἱερόδακρυν λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε
ματεῦσαι,
τέρενα Σύρια σπέρματα.

ΜΑΡΣΤΑΣ.

1245

2.

... 1 0 0 - -
1 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 0
1 0 - 0 1 0 0 - 0 0 - -
1 0 - 0 1 0 0 - 0 0 - 0

... 'Α μὲν 'Αθάνα
ὄργαν' ἔρριψέν θ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρός,
εἶπέ τ'· Ἔρρετ' αἰσχεα, σώματι λύμα,
οὐ με τᾷδ' ἐγὼ κακότετι δίδωμι.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ.

3.

... 0 - - 1 0 - - 1 0 - -
0 0 1 - 0 0 1
0 0 1

.. Καλεῖται δ', εἵνεκ' ἐν κόλποισι γαίης
ἄχε' εἶσιν προχέων,
'Αχέρων.

V. 5. ἥθ' ἱερόδακρυν (i. e. ἥτοι) scripsi, Emperius ἥ ἱερόδακρυν, libri ἱερόδακρυ. — ματεῦσαι Emperius, πατεῦσαι AB, κατεῦσαι PVL. — V. 6. Σύρια Meineke, v. Συρίας. — σπέρματα Fiorillo Emperius Meineke, v. τέρματα.

Fr. 2. Athen. XIV 616 E: Περὶ μὲν γὰρ αὐλῶν ὁ μὲν τις ἔφη τὸν Μελανιπιδὴν καλῶς ἐν τῷ Μαρσῷ διασύροντα τὴν ἀνλητικὴν εἰρη-
κέναι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· Ἀ μὲν κτλ. — V. 1. α Schweighaeuser, A habet
α, PVL, τά. — Ἀθάνα C, sed ABPV Ἀθάναια, itaque v. 2 in proecdosi
τῶργαν' scripsi, sed fort. rectius L Ἀθαναία. — V. 2. ἔρριψέν θ',
PVL ἔρριψέ τε. — V. 3. σώματι λύμα, Meineke σωματόλυμα. — V. 4.
οὐ με scripsi, Hermann ἥ με, libri ἐμέ. — τᾷδ' Hermann, codd. δ'. —
κακότετι C et A a m. pr., κακότητι PVL.

Fr. 3. Stob. Eclog. Phys. I 41, 50: Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχρη, ὡς
καὶ Μελανιπιδὴς ἐν Περσεφόνῃ· καλεῖται δ' ἐν κτλ. — V. 1.
εἵνεκ' ἐν scripsi, legebatur ἐν, nisi forte εἵνεκ' ἐν praestat ionico nu-
mero continuato. Quod inserui εἵνεκα coniunctionis loco praeter Hom.
H. in Ven. 199 adhibuit Pind. Isthm. VIII 33, frequentant Alexandrini.
Hartung καλεῖται γὰρ ἐν edidit. — V. 2. ἄχε' εἶσιν correxi, VAF
ἀχεοῖσι, vulgo ἀχαιοῖσι. Grotius ἄχεα, Schneidewin ἄχεα θνατοῖσι (ἀν-
θρώποισι), Nauck ἄχεα ῥέων Ἀχ., Emperius ἄχεα βροτοῖσι ῥέων, Har-
tung ἄχεα ῥόοισιν.

4.

1 0 0 0 0 0 -
 1 0 0 0 0 0 0 0 - -
 0 0 1 0 0 0 0 0 0 0 -
 1 0 0 0 0 0 0 0 - -

Πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ,
 τὸ πρὶν ἐόντες αἰδοίμενοι οἶνον,
 τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν ἀπ' ὧν ὄλοντο,
 τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὁμφάν.

1246

5.

0 1 0 0 1 0 0 1 0 0 -

Ἐπώνυμον, δέσποτ' οἶνον Οἰνέως.

6.

1 0 0 0 0 0 1 0 0 0 -
 1 0 0 0 1 0 0 0 1 0 -

Κλυθι μοι, ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν,
 τᾶς ἀειζώου μεδέων ψυχᾶς.

7.

0 0 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 -

Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδεσσι πόθον.

Fr. 4. Athen. IX 429 B: Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες τὴν τοῦ οἶνου δύναμιν τὸν Διόνυσον φάσκουσι μανιῶν εἶναι αἴτιον τοῖς ἀνθρώποις, βλασφημοῦντες οὐ μετρίως· ὅθεν ὁ Μελανιππίδης ἔφη· Πάντες κτλ. Hartung hoc fr. et fr. 5 putat petita esse ex dithyrambo, cui Οἰνέως nomen fuerit. — V. 2. οἶνον, B οἶνον. — V. 3. ἀπ' ὧν ὄλοντο correxi, A οὖν ἀπολαύοντο, P ἀπολαύοντο, VL οὖν ἀπελαύοντο, Schweighauser οὖν ἀπώλοντο, Hartung νοῦν ἀπόλοντο. — V. 4. τοὶ L, τῶ V, τόν P.

Fr. 5. Athen. II 35 A: Ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κολοφώνιος Νίκανδρος ὀνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως... φησὶ δὲ καὶ Μελανιππίδης ὁ Μήλιος· Ἐπώνυμον κτλ. — δέσποτ' (δέσποτα B) BCD, ὦ δέσποτ' VL, fortasse δ', ὦ δέσποτ' scribendum, vel ἐπώνυμον δός ποτ', Hartung δός δέσποτ'. — Οἰνέως scripsi, v. Οἰνέως.

Fr. 6. Clem. Alex. Strom. V 716: Ὁ μελοποιὸς δὲ Μελανιππίδης ἄδων φησὶν· Κλυθι μοι κτλ. Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 680 C, ubi v. 2 CF ἀειζώους, D τὰς ἀειζώας. — μεδέων ψυχᾶς DF ap. Eusebium, legebatur ψυχᾶς μεδέων.

Fr. 7. Plutarch. Erot. c. 15: Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀ. ὑ. π. π. κατὰ τὸν Μελανιππίδην (ὁ Ἔρωτος) τὰ ἥδιστα μίγνυσθαι τοῖς καλλίστοις· ἢ πῶς ἔφη, λέγομεν, ὦ Ζεῦξίππε; — πραπίδεσσι scripsi, vulgo πραπίδων. — πόθον, E πόθοι. unde possis πόθων restituere.

8.

Cram. An. Par. III 289, 2: Ἡ δὲ περὶ τὸν *Λίνον ἱστορία* παρὰ Φιλολόφῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ *Μελανιππίδῃ*. Adde Schol. Hom. II. σ 570.

9.

Schol. Hom. II. ν 350: Ἐντεῦθεν δὲ *Μελανιππίδης* κύουσιν ἀπὸ Διὸς θέειν ἐκδοθῆναι Πηλεΐ διὰ τὰ βηθέντα ὑπὸ Προμηθέως ἦτοι Θέμιδος.

10.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 23 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll. nov. II 51): καὶ Σοφοκλῆς ἐ(ν Ἰνά)ρχῳ τὴν γῆν μ(ητέ)ρα¹²⁴⁷ τῶν θεῶν φη(σιν), ἐν Τριπτολέμ(ω δὲ) καὶ Ἑστίαν εἰν(αι). Κλείδημος δὲ (Ῥέαν addidit Sauppe) μητέρα θεῶν εἰν(αι, ὃ) καὶ τοῖς ἱεροῖς λόγοις τινὲς ἐξενν(ό)χασιν· *Μελαν(ιππ)ίδης* δὲ *Δημήτ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχ(ειν)*. ita novissima redintegravi, Nauck et Gomperz *Μελανιππίδης* δὲ *Δημήτ(ρι) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχειν*, Sauppe *Δημήτ(ρα) μητέρα θεῶν ἐ(φίη)σιν μίαν ὑπάρχειν* quae omnino improbanda sunt.

Hartung praeterea coniecit, Melanippidem scripsisse carmen, quod *Νάρκισσος* inscriptum fuerit, abusus Meleagri prooemio v. 7: *Νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδου ἔγκνον ὕμνων*: at ille versus ad Melanippidis epigrammata spectat, quae penitus interierunt. — Sed Melanippidis reliquiis addendus videtur locus Plut. de mus. c. 15, ubi de Lydiae harmoniae originibus disserit, satis ille quidem impeditus: Ὀλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Μουσικῆς ἐπὶ τῷ Πύθωνί φησιν ἐπικήδειον αὐλῆσαι *Αυδιστί*· εἰσὶ δ' οἱ *Μελανιππίδην* τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί· *Πίνδαρος* δ' ἐν Παιῶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ *Αὐδιον* ἁρμονίαν πρῶτον διδασθῆναι· ἄλλοι δὲ Τόρρηβον πρῶτον τῇ ἁρμονίᾳ χρῆσασθαι, καθάπερ Διονύσιος ὁ Ἰαμβος ἱστορεῖ. Haec aperte corrupta, nam omnem fidem excedit, quemquam huius inventi laudem Melanippidi vindicavisse: itaque Volkmann *Anthippi* nomen substituere voluit, quod nomen interpres latinus a Pindaro memoratum esse auctor est: itaque Burette et Boeckh supplent πρῶτον διδασθῆναι ὑπ' Ἀνθίππου, idque etiam Volkmann probavit: at si isto modo redintegratur Pindari testimonium, non iam potest supra eiusdem *Anthippi* nomen in Melanippidis locum succedere: nam plane praepostere Plutarchus eundem hominem bis memorasset. Equidem puto scribendum esse: εἰσὶ δ' οἱ Ἀνθ-

ιππον τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί, καθάπερ Μελανιππίδης· Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τῆς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι. ut Pindarus non auctorem harmoniae Lydiae nominatim appellaverit, sed tantum memoriae prodiderit, quo tempore sit inventa. In Pindari fr. 84 oblitus sum supplementum illud (ὑπ' Ἀνθίππου) tollere.

XXXIX.

CINESIAS.

(ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.)

1.

Philodemus περὶ εὐσεβείας ed. Gomperz p. 52 (Hercul. Vol. collect. nova II 131): Ἀσκληπι(ὸν δὲ Ζε)ὺς ἐκεραύνω(σεν ὥς μ)ὲν ὁ τὰ Ναυπα(κτι)κὰ συγγράψας (καὶ ἐ)ν Ἀσκληπιῷ (Τελ)έστῃς καὶ Κεινη(σίᾳς) ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸν) Ἰππόλυτον (παρα)κληθεὶς ὑπ' Ἀρ(τέμιδ)ος ἀνέστ(η)σεν, (ὥς δ') ἐν Ἐριφύλῃ Σ(τησίχορο)ς, ὅτι Κα(πανέα καὶ Λυ)κοῦργον. Redintegraverunt locum Sauppe et Gomperz. Cinesiae carmen unde haec petita sunt, haud dubie Ἀσκληπιὸς inscriptum, quemadmodum Telestis dithyrambus.

2.

Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ.

3.

Erotian. p. 113 ed. Klein: Παιβοειδέστατον (libri ξεβοειδέστατον, correxit Stephanus, ξεμβοειδέστατον Charterius) καμπυλώτατον· ξαιβὸν (ξεβὸν libri) γὰρ καὶ γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται· καὐτὸς δὲ που φησὶν· καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπου πλευραὶ εἰσὶ

Cinesias. Fr. 2. Athen. XII 551 D: Ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίᾳς, εἰς ὃν καὶ ὅλον δράμα γέγραφε Στράτις, Φθιώτην Ἀχιλλέα αὐτὸν καλῶν, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ Φθιώτα (Ἀχιλλεῦ adde) λέγειν· παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἔφη, Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ. — Alia ex Cinesiae carminibus fortasse delitescunt in parodiis Aristophaniis, velut in Avibus v. 1372 seqq., quamquam ibi etiam aliena admixta sunt, ut non iam liceat illa discernere.

ῥαιβοειδέα (ῥεβοειδέα libri) τρόπον· πλασίαν (ita libri, nisi quod

D πλαῖσι, πλαγίως coniecit Charterius, Ἀσκλητίαν δὲ Klein, quod ferri nequit, debebat certe Ἀσκληάπων, quemadmodum apud Lydum de ostent. 2 Ἀσκλητίαν perperam pro Ἀσκληάπων, apud Sueton. Domit. 15 *Asclenario* pro *Asclepio* legitur) ἐπὶ τοῦ κατὰ τι μὲν κοίλου (B κοῖλον), κατὰ τι δὲ καμπύλου (B καμπύλον), ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν. quae descripsit schol. Hippocr. apud Kleinium p. 13. Igitur Cinesias voce ῥαιβός usus est alicubi in carminibus, de qua voce cf. Et. M. 701, 12, ubi cod. Flor. addit καὶ ῥαιβηδὸν (ἐν Διονύσῳ πεχηνότε quod Euphorionis fuit carmen, vid. Miller Misc. 49). Prorsus a vero aberravit M. Schmidt, qui collato Arrhiano Tact. 16, 3 corrigit ὡς καὶ Ἰάσων ἔτασσει τὴν τάξιν.

ARIPHRON.

ΕΙΣ ΤΥΓΙΕΙΑΝ.

υ υ λ υ - - λ υ υ - υ υ - - λ υ υ - υ υ υ
 υ υ λ υ υ - υ λ υ - υ - -
 - λ υ - - λ υ υ - υ υ -
 - λ υ υ - υ υ - - λ υ υ - υ υ - - λ υ -
 5 λ υ υ - υ υ - - λ υ - - λ υ υ
 λ υ - - λ υ - - λ υ - - λ υ - - λ υ - -
 υ υ λ υ υ - υ υ - υ
 υ λ υ - - λ υ υ - υ υ υ
 υ λ υ - υ λ υ - - λ υ -

Ariphron. Athen. XV 702 A: Ὅτι παιᾶνα εἰς Τυγίειαν ἐποίησε
 τόνδε Ἀρίφρων ὁ Σικυνώνιος· Τυγίεια κτλ. Carmen legitur non tantum
 in epitome, unde foras datum est, sed etiam in cod. A, unde edidit
 Schoell Herm. IV 171. Idem carmen legitur in Boeckhii Corp. Inscr. I 509
 (cf. Addenda p. 916) sive C. I. Att. III p. 66, in lapide Cassellis servato,
 ubi carmen vitiosissime insculptum legitur versuum discriptione neglecta
 in hunc modum: Τυγία βροτοῖσι πρ. μ. μ. σοῦ νέειν τὸ λ. βίον. σὺ δὲ
 μοι πρόφρων ξυγείην ἢδ' αὐθις ἢ πλούτου χάριν ἢ τεκνίων ἢδ' αὐθις
 εὐδαίμονος ἀνθρώπου βασιληίδος ἀρχᾶς ἡπιόφρων ξυγίης Ἀφροδείτας
 ἔλκεσι θηρεύομεν ἢ (εἰ) τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων
 ΑΚΛΑΤΟΛΛΕῖται μετὰ διαμανε . . ὑγεία τέθαλε καὶ . . . πει Χαρί-
 των ΟΛΛΑ σέθεν . . . εὐδαίμων ἐφν. Kaibel Epigr. Gr. 1027, 6 repetiit
 novo usus apographo, testatur v. 1 νέιν ut priores, non νέειν, v. 5
 Ἀφροδίτας, v. 6 initio ΗΛC i. e. εἰ δὲ (τις), deinde τέρψιν ut priores,
 item ΑΚΟΑΤΕΘΑΝΤΑΙ, v. 7 μάκαιρ', v. 8 τέθαλεκ . . . . μπει Χαρί-
 των ΟΛΟC, v. 9 σέθεν δὲ (χ)ωρίς. Atticum hoc exemplum, quamvis
 tot tamque gravibus mendis obsitum, tamen passim (vid. v. 5 et 8)
 opem tulit. Initium usque ad βιοτᾶς afferunt Lucian. de lapsu inter
 sal. c. 6: ἔνα σοι μὴ τὸ γνωριμώτατον ἐκείνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος
 λέγω. et Maxim. Tyr. XIII: ἄδεταί τι ἐξ ἀρχαίων ἄσμα ἐν εὐχῆς μέρει.
 — Ariphronem quamvis dubitanter huc olim rettuli. Antiquum poetam
 esse qui hoc paeane utuntur significant, quamquam vel numeri suadent,
 ne ad nimis remotum tempus hunc poetam referamus. Neque falsa
 specie me deceptum esse arguit titulus Atticus apud Rhangabé Ant.
 Gr. II n. 981 (Hermes II 23) ΑΡΙΦΡΩΝΕΔΙΔΑΣΚΕΝ, quod monumen-
 tum didascalicum cum litterarum species tum alia indicia arguunt non
 ita multo post finem belli Peloponnesii excitatum esse. Fuit igitur

Ἑγεία, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπό-
 μενον 1250
 βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἶης·
 εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκνέων,

Ariphro Philoxeno ceterisque dithyrambicae poesis, qui tunc extiterunt, principibus aetate fere suppar, item Licymnio, quamvis hic ut videtur aliquantum provecior. Quo magis animadversione dignus consensus, qui inter Ariphronis paeane (hoc enim nomine insignit Athenaeus) et reliquias carminis, quod Licymnio tribuit Sextus Emp., intercedit. Conieci aliquando de auctore huius carminis dubitationem fuisse, ita ut alii ad Ariphronem, alii ad Licymnium rettulerint, vid. Licym. fr. 4, neque integrum carmen servatum esse, ac fortasse Athenaeum scripsisse Ἀρίφρων ἢ Λικύμνιος. Verum hanc suspicionem dudum abieci: nam Ariphronis carmen integrum esse servatum non solum arguunt Athenaeus et lapis Atticus plane congruentes, sed etiam Lucianus et Maximus Tyrius, v. 1—2 adscribentes, manifesto carminis exordium adhibent; videntur enim hoc carmen etiam saec. II p. Chr. n. in conviviis recitavisse: nam patrio more novissimum poculum Aesculapii natae propinabant (μετανιπρίδα τῆς Ἑγείας). Licymnius autem alio exordio usus est, quod non licet conglutinare cum Ariphronis paeane. Iam quod Ariphronis versus tres (3. 4. 8) totidem verbis leguntur apud Licymnium, alterum alterius carmine usum esse apparet, sed inventi laus utrum Licymnio an Ariphroni sit vindicanda, non diiudicaverim: nisi forte uterque antiquioris carminis flores decerpserit. Athenis enim die VIII mensis Elaphebolionis proxime ante Dionysia, qui dies Aesculapio erat consecratus, in eius dei honorem paeanes canebantur, vid. Soph. fr. supra II p. 245 sqq. Neque Aesculapii filia expers fuit honoris. Iam si quotannis nova carmina non solum in Aesculapio sed etiam in filiam condenda erant, non est mirum poetas, cum omnia fere iam delibata essent, misso novandi periculo, a prioribus passim sumpsisse, quae se non melius exornare posse crederent. Meineke Ariphronis carmen a Licymnii hymno non diversum esse censet, existimans Sextum errore quodam Licymnii nomen in Ariphronis locum substituisse. Etiam Hartung ad unum carmen omnia refert, sed contendit Sexto maiorem fidem habendam esse, quam Athenaeo, ac praeterea suspicatur apud Athenaeum scribendum esse ἐποίησεν Ἀρίφρωνι Λικύμνιος. — Versus carminis passim aliter describendos censet M. Schmidt Pind. Ol. p. LXXIX. — V. 1. Ἑγεία Athen., Ἑγεία Luc. Max. neque aliter lapis secundum consuetudinem istius saeculi, quamquam iam Demosthenis aetate haec forma usu venit, siquidem in Attico titulo Ol. 105, 4 vel 106, 1 navis semel Ἑγεία comparet, quae alias Ἑγεία appellatur, vid. Boeckh. Seeurk. p. 323. Neque tamen hoc loco admitti potest ista forma, nam grammatici testantur trisyllabam ultima producta dici, hinc in epigrammate Romano CIGr. IV 6273 Ἑγείη scriptum, item in noviciis poematis passim ἑγείης et ἑγείην legitur. — σεῦ Luc., σοῦ Ath. Max. — ναίοιμι, Luc. vulgo (non codd.) et Maximi cod. Par. νίοιμι, Nauck ναίουν βίον ex titulo non recte: fortasse in exemplo fuit ναίειν με, quemadmodum in votis suspiciendis passim infinitivus adhiberi solet. — V. 2. σύνοικος εἶης, Hartung titulo Attico obsecutus συνείης, perperam, nam ne id quidem constat, utrum ξυνείης an ζυνείης lapidarius in suo exemplo reperit. Maximus tuetur ξύνοικος scribens ξύνοικον αὐτῷ ἐλθεῖν παρακαλεῖ. — V. 3. εἰ (ἢ A) γάρ τις ἢ (ἢ A), Hartung ex Licymnio τίς γάρ ἢ. Aut hoc Ariphronis aut Licymnii carmen (vid.

ἡ τὰς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς, ἡ πόθων,
 5 οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἔρκεσιν θηρεύομεν,
 ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἡ πόνων ἀμπνοὰ
 πέφανται,

μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὀγύγεια,
 τέθαλε [πάντα] καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
 σέθεν δὲ χωρὶς οὐτις εὐδαίμων (ἔφν).

fr. 4) resp. Plutarchus de virtut. mor. c. 10: ἡ τε τοῦ σώματος ὕγεια . . . δοκεῖ μέγιστον ἀγαθόν· οὔτε γὰρ πλούτου χάριν ἢ τεκνέων, οὔτε τὰς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς, τελευτῶντες δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν ἀνωφελεῖ καὶ ἀνόνητον ἡγοῦνται, τοῦ ὀφειλόμενου μὴ παρόντος: sed cum de virtute nihil dictum sit in Ariphronis poematio, Plutarchus censendus est Licymnium adhibuisse, qui amplificandi gratia hanc sententiam exornaverit. Huc adde Plut. de fraterno amore c. 2 (Stob. Flor. 84, 9): Ἦς χωρὶς οὔτε πλούτου, φασίν, οὔτε τὰς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς εἶναι τινα χάριν καὶ δνησιν. Sed Themist. Or. XI 161 βασιλ. ἀρχᾶς clarum poetam, quem cum Pindaro componit, dixisse testatus, utrius poemation versaverit, incertum. — V. 4. ἡ ante τὰς Boeckh ex Licymnio adiecit — ἰσοδαίμονος Epit. Hoeschelii, ἰσοδαίμονός τ' C, εἰσοδαίμονος (τ') A, εὐδαίμονός τ' L, ἰβδαίμονός τ' V. — ἡ πόθων, A πόθων. — V. 5. κρυφίοις, Hartung ἐν κρυφίοις. — Ἀφροδίτας C, ἀφροδίτης VL. — ἔρκεσι scripsi, lapis ελκεσι, quod manifesto mendosum antiquae scripturae vestigia servat, Athen. ἄρκουσι (A ἀρκουσι, cod. epit. ap. Schoell. ἄρκουσι) quae est interpretatio, cf. Hesych. ἔρκεσι· δικτύοις, schol. Hom. Od. XXII 409 ἔρκει, νῦν τῷ δικτύῳ, adde Polluc. V 26 et Photium. Sophocles saepius utitur, velut de Nauplio ap. Herod. π. μον. λ. 31, ubi corrigas (καὶ) κάτω (κάρα) κρέμονται, σπλ' ὅπως ἐν ἔρκεσιν. — V. 6. ἡ εἴ τις, A utrum hoc an ἡ εἴ τις exhibeat, incertum, lapis HICTIC (?), Hartung ἡ τις

scripsit. — ἄλλα, A ἄλλα^η. — V. 7. μάκαιρ', μάκαιρα ACVL. — Ὀγύγεια, A ὕγεια. — V. 8. τέθαλε C, τέθηλε VL, utrumque A. — πάντα prorsus otiosum, praeterea iusto numero adversatur, quod quidem animadvertit Boeckh, summus harum rerum arbiter, qui καὶ τέθαλε πάντα καὶ suasit, at vocula illa plane iners est, itaque praeeunte Hartungo adpunxi πάντα, quod omisit lapis, hoc loco interpolationis expers, cum v. 1 ineptum additamentum βροτοῖσι praebeat. — ἔαρι scripsi, quamquam etiam ἔαρος conveniens, quemadmodum Pindarus Ol. II 72 ἀνθεμα χρυσῷ φλέγει dixit, vulgo ἔαρ, A ὄαρος vel ὄαροι, C ὄαρ, epit. Hoeschelii ὄαρι, epit. (Laurentiana?) δαρι γρ. ὄαρ, lapis OAOO i. e. ὄα(ρ)ος, non φάος, ut Kaibelio visum. Hartung solita audacia ἔαρα scripsit. — V. 9. ἔφν ex Licymnio et titulo adiecit Boeckh et Mehlhorn.

LICYMNIUS.

1.

· · · · ·

Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει.

2.

· · · · ·

*· · · Ἀχέρων ἄχεα
βροτοῖσι πορθομένη. . .*

3.

· · · · ·

*Ἵπνος δὲ χαίρων ὁμμάτων αὐγαῖς ἀναπεπταμένοις
ὄσσοις ἐκοίμιζε κοῦρον.*

Licymnius. Fr. 1. Stob. Ecl. Phys. I 41, 50: Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη (κατωνομάκασιν) . . . ἔτι καὶ Λικύμνιος φησι· Μυρίαις κτλ. — παγαῖς Grotius, v. πάσαις. Ante ἀχέων Grotius Ἀχέρων addidit, quod videtur commendare unus cod. (V) ἀχέρων pro ἀχέων exhibens, sed numeris adversatur hoc additamentum, itaque abieci: nomen hoc aut subsequente versu legebatur, nisi forte scribendum:

*Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τ' (Ἀχέρων)
βρύει.*

Fr. 2. Stob. ibid.: καὶ πάλιν· Ἀχέρων κτλ. — V. 2. Meineke transponere mavult πορθομένη βροτοῖσιν.

Fr. 3. Athen. XIII 564 C: Λικύμνιος δ' ὁ Χῖος τὸν Ἵπνον γήϊας ἐρᾶν τοῦ Ἐνδυμίωνος οὐδὲ καθεύδοντος αὐτοῦ κατακαλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἀναπεπταμένων τῶν βλεφάρων κοιμίζει τὸν ἐρώμενον, ὅπως διὰ παντὸς ἀπολαύῃ τῆς τοῦ θεωρεῖν ἡδονῆς· λέγει δ' οὕτως· Ἵπνος κτλ. — V. 1. Ἵπνος L, ὕπνον PV, ὕμνον B. — V. 2. ἐκοίμιζε, ABΓ' ἐκοίμisen, Meineke coni. ὄσσοισιν ἐκοίμισε κοῦρον, M. Schmidt ἐκοίμιζεν κόρας.

λάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους, συνεργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων· τὸν μέντοι Κύρον μὴ ἐμπεδῶσαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.

7.

Ael. Fest. Aphthon. p. 241 ed. Gaisf.: „*Mélos* autem dictum putant a Melia (legebatur *Meline*, quod correxi) Oceani filia, quam primum quatuor chordis usam adfirmat *Lyſanias* (cf. Boisson. An. IV 458), sive ut Licymnius ἀπὸ τοῦ μελεάζειν, τούτ' ἐστι θρηνεῖν.“ Nisi forte hoc ex rhetorico aliquo libro petitum, de quibus Spengel dixit Synag. Techn. p. 88; quorsum etiam refero, quod legitur Schol. II. β 106. Quod Dionys. Hal. de Dem. 1035 affert: καὶ ταῦτα τὰ πάρισα οὐ Λικύμνιοι ταῦτ' εἰσὶν οὐδ' Ἀγάθωνες οἱ λέγοντες ὕβριν ἢ πρὶν μισθῷ ποθὲν ἢ μόχθου πατρίδων (Schmidt coni. ὕβριν ἢ Κύπριν ὅσσων πόθον ἢ μόχθον πατρίδων), utrum Agathonis an Licymnii sit incertum.

PHILOXENUS.

ΔΕΙΠΝΟΝ.

1.

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

... Κατὰ χειρὸς δ'
ἦλυθ' ὕδωρ· ἀπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ φέρων προχόφ'
ἐπέχευεν·
εἶτ' ἔφερε στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτιδος εὐγνήτων κλα-
δῶν δισύναπτον.

2.

Εἰς δ' ἔφερον διπλοοὶ παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν
ἄμμ', ἔτεροι δ' ἑτέραν, ἄλλοι δ' ἑτέραν, μέχρι οὗ πλήρω-
σαν οἶκον.

Philoxenus. De Philoxeno ceterisque dithyrambographis cf. M. Schmidt Diatribe in Dithyrambum, Berol. 1845. De Philoxeni poemate, quod *Δεινός* inscribitur, commentatus est Meineke Poet. Com. III 635 seqq.

Fr. 1. Athen. XV 685 D: Φιλόξενος δ' ο διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπῳ ἀρχὴν ποιεῖται τὸν στέφανον τῆς εὐωχίας οὕτως λέγων· Κατὰ χεῖρος κτλ. — V. 2. δ' ἤλυθ', B διήλυθ'. — φέρον προχόω scripsi, libri προχόω φέρων. Erfurdt πρόχω φέρων. Hartung κατὰ χεῖρος λείβειν ὕδωρ ἀπαλὸς παιδίσκος' ἐν ἀργυρέῳ πρόχῳ δὲ φέρων ἐκ. — V. 3. ἔφερε, B ἔφερεν. — στέφανον λεπτὰς ἀπὸ μυρτίδος Grotefend, vulgo στεφανολεπτὰς ἀπὸ μυρτιάδων. — εὐννήταν, fort. εὐννάμπων. — κλαδίον correxī, legebat κλαῖδων. M. Schmidt coni. κλαδίον θυσανωτόν, Hartung κλαδίον δασυνάκτων.

Fr. 2. Athen. IV. 146 F: Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγρα-
φομένῳ Δείπνῳ, εἶπερ τούτου καὶ ὁ καμαδοιοποιὸς Πλάτων ἐν τῷ
Φαωνί ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου, τοιαύτην ἐκτίθεται
παρασκευὴν δείπνου· Εἰς δ' ἔφερον κτλ. usque ad v. 39 κατὰ χει-
ρῶν. — V. 1 affert Eust. 1888, 64. — V. 2. ἄμ' scripsi, AB ἄμμ.

τὰ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς
 εὐστέφανοι λεκάναις παροψίσι τ' ὀξυβάφων [πλήρεις]
 σὺν τε χλιδῶσαι 1254
 5 παντοδαποῖσι τέχνας εὐρύμασι πρὸς βιοτάν, ψυχᾷς δει-
 ασματίοισιν.
 . . . πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας, ἄλλοι δ' . .
 (τοῖς δ') ἐπι πρῶτα παρῆλθ' οὐ κάκκαβος, ὧ φιλότας,
 ἀλλ' ἄλλοπλατεῖς τὸ μέγιστον
 πάντ' ἔπαθεν λιπαρόν τ' ἐς ἐγγέλεᾶ τινες ἄριστον,
 γογγροιτωιωνητεμῶν πλήρες θεοτερπές· ἐπ' αὐτῷ δ'
 10 ἄλλο παρῆλθε τόσον, βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος.
 μικρὰ δὲ κακκάβι' ἦς, ἔχοντα τὸ μὲν γαλεοῦ τι,
 ναρκίον ἄλλο, ...
 . παρῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καὶ σηπιοπουλυπο-
 δείων
 (τῶν) ἀπαλοπλοκάμων· θερμὸς μετὰ ταῦτα παρῆλθεν
 15 ἰσοτράπεζος ὄλος νῆστις συνόδων . . . . .

VL ἄμμι δ', P ἄμμι δ'. — ἕτεροι δ' ἑτέρων scripsi, vulgo ἑτέρων δ' ἑτεροι. Neque vero haec satisfaciunt: elisio dativi ἄμμι magnopere offendit; fortasse locus ita refingendus: ἄμμι, φέρον δ' ἑτέροις, ἄλλοι δ' ἑτέροις, i. e. iidem pueri aliis ferebant, alii vero aliis ministrabant, commodiore etiam oratione, nam vulgo plane bis idem dicitur. — μέχρι, BC μέχρις. — V. 4. εὐστέφανοι λεκάναις vel λακάναις παροψίσι τ' scripsi, codd. ἑστέφανοις (ἑστέφανοις A, αἰστέφανοις VL, ἑστέφανοι B, ἑστέφανοι P) λακάναις παροψίσι τε, Hartung numerum evertit λακάναις τε παροψίσι τ' scribens. — πλήρεις cancellis saepsi, manifestum interpretamentum vocabuli εὐστέφανοι τράπεζαι i. e. ἐπιστεφείς, quod restitui, atque sublato isto additamento simul legitimum numerum reciperavi. — V. 5. παντοδαποῖσι scripsi, παντοδαποῖς ABP, παντοδαποὺς VL. — εὐρύμασι P, εὐρύματι AB, εὐρύματι VL. — V. 6. Indicavi lacunam in principio et exitu versus. — πάρφερον ἐν κανέοις scripsi, legebatur παρῆλθεν ἐν κανέοις. Hartung nihil deesse ratus πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας ἄλλοι· οἷς ἐπι scripsit. — V. 7. τοῖς δ' ἐπι scripsi, vulgo ἐπέι. — παρῆλθ' scripsi, legebatur παρῆλθεν. — ἀλλ' P, ἀλλὰ VL. — ἄλλοπλατεῖς A, ἀλοπλατεῖς B, ἀλοπατεῖς P, λοιπὰς ἦς VL, λοιπὰς τις Dobree. Emendare nequeo. Quae Schmidt et Hartung hic et in iis, quae proxime sequuntur, periclitati sunt, si quis cognoscere velit, adeat ipsos. — V. 8. πάντ' AB, πάντη PVL. — ἔπαθεν A, ἔπαθε B, ἔπεθεν VL, ἔπεσθεν λιπαρόντες ἐγγέλεᾶ τινες P. — τ' ἐς om. B. — ἐγγέλεᾶ AB, ἐγγέλεᾶς VL. — V. 10. βάτις δ' ἐνέης scripsi, vulgo βαστινέην. — V. 11. κακκάβι' ἦς scripsi, κακκάβις AB, κακκάβι' L, κακκάβι' V. — γαλεοῦ τι, ναρκίον ἄλλο scripsi et lacunam indicavi, P γαλεοῦ τι ναρκίον ἄλλον, vulgo γαλεοντιναρκίον ἄλλον. Hartung Schmidti inventum σαρκίον praeoptavit. — V. 13. πίων, πίων P. — τευθιάδων scripsi, v. τευθιάδα. — σηπιοπουλυποδείων τῶν scripsi, vulgo σηπίου πολυποδίων, Hartung σηπιοπουλυπόδειον requirit. — V. 14. μετὰ ταῦτα om. B. — V. 15. νῆστις scripsi cum

πυρὸς ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων· ἐπὶ τῷ δ' ἐπίπασται
 τευθίδες, ὧ φίλε, ἀξάνθισμέναι καρίδες αἱ κυφαὶ παρ-
 ῆλθον.
 θρυμματίδες δ' ἐπὶ ταύταις εὐπέταλοι χλωραὶ θ' ἄδυφά-
 ρυγγες . . . 1255
 πύρων τε στεγανὰ φυστὰ μέγαθος κακὰ κακκάβου γλυ-
 κνου ὄξιος . . . . .
 20 ὀμφαλὸς θοίνας καλεῖται παρὰ γ' ἐμὴν καὶ τίν, σάφ'
 οἶδα.
 ὕστατα ναὶ μὰ θεοὺς ὑπερμέγεθές τι δέμας θύννου μόλεν
 ὀπτὸν ἐκεῖθεν,
 θερμοῦ ὅθι γλυφάνοις τετμημένον εὐθὺς ἐβάφθη·
 τοῦ δ' ὑπογαστριδίοις διανεκέως ἐπαμύνειν

Schweighausero, vulgo *μνήστης*, Hartung *νήστις σινόδοντος* ο ο _ _ _
 scripsit. — V. 16. *πυρὸς*, antea *πυρρός* substitui, sed cum sequentia
 nequeam probabiliter expedire, nunc antiquandum censui. Hartung
ἄπειρ' ἀγάθ' ἀτμίζων. — *ἐπίπασται* scripsi, vulgo *ἐπίπνυται*. Meineke
 coni. *ἀτμίζων ἔτι, τῷ δ' ἐπιπασταί*. — V. 17. ὧ φίλε Dindorf, vulgo
 ὧ φίλαι. — *ἀξάνθισμέναι καρίδες* scripsi, legebatur καὶ ξανθαὶ μελι-
 καρίδες, Meineke καὶ ξανθαὶ μέλι (i. e. μέλιτι) καρίδες, quod non ido-
 neum, nisi forte quis duriuscule interpretari malit ξανθαὶ (ὡς) μέλι,
 Hartung καὶ ξανθὸν μέλι * * * καρίδες. — *κυφαὶ* scripsi cum Schweig-
 hausero, vulgo *κοῦφαι*. — V. 18. *εὐπέταλοι*, B *ἐπέταλοι*. — θ' ἄδυ-
 φάρυγγες scripsi, τε δὴ φάρυγγες AB, τε ἡδυφάρυγγες PVL. Postea
 nomen placentae alicuius excidit. — V. 19. *πύρων τε στεγανὰ φυστὰ*
 scripsi, Schmidt *πύρινα καὶ στεγανὰ φύσται*, Hartung *πύρινα καὶ στε-*
γανὰ φυστὰ, legebatur *πυρίων τε* (sic APV, *πηρίων τε* L, *πυρίωντα*
 B) *στεγανὰ* (στυγνὰ P) *βύσται*. — *μέγαθος*, P *μέγεθος*. — *κακὰ* AB,
 om. PVL, — *γλυκνου* A, *γλυκῶν* B, *γλυκὺ* PVL, *γλυκνόξεις* Schmidt,
 Hartung *μέγαθος κακάβου γλυκνόξεις*. Postea indicavi lacunam. —
 V. 20. *θοίνας* scripsi, vulgo *θοινάας*. — *παρὰ γ' ἐμὴν καὶ τίν, σάφ'*
οἶδα, scripsi, et sic etiam Meineke, qui *παρὰ γ' ἐμὴν* praeoptat, fortasse
 recte, vulgo *παράγειμιν καπὶν σαφύοιδα* (P *σάφιν οἶδα*), Hartung *παρὰ*
τ' ἐμὴν requirit. — V. 21. *ὕστατα ναὶ μὰ θεοὺς* scripsi, vulgo *ἔσταδαναιμα-*
θέους (B *εὐσταδέναι μὰ θεοὺς*), Schmidt *εἶτα δὲ κτλ.* — *ὑπερμέγεθες* AB,
ὑπερμέγεθος PVL, Hartung *ἐν ὑπερμέγεθες* numero hic ut alias corrupto
 scripsit. — *τι δέμας θύννου* scripsi, vulgo *τίθεμος θυγμοῦ*, Schmidt
τέμαχος θύννου. — V. 22. *θερμοῦ ὅθι γλυφάνοις τετμημένον εὐθὺς*
ἐβάφθη· τοῦ δ' ὑπογαστριδίοις scripsi, libri satis mendose *θερμόν ὅθεν*
γλυφὶς τέτμενον (P *γλυφὶς τε μένον*, VL *γλυφὶς τεμενον*) *εὐθὺς ἐπ'*
αὐτάς τὰς ὑπογαστρίδας. *Θερμοῦ ἐβάφθη* quod restitui est: calida aqua
 mersum est corpus. Hypocoristicis cum alias quoque Philoxenus in hoc
 carmine sit usus, non dubitavi τοῦ δ' ὑπογαστριδίοις corrigere, cf. Eu-
 bulus ap. Athen. III 113f *λοπαδάγχει λευκῶν ὑπογαστρίδιων*, thynni enim
 ὑπογάστρια cupide expetebantur. — V. 23. *διανεκέως ἐπαμύνειν εἶπερ*
ἐμὴν τε μέλοι καὶ τίν scripsi, legebatur *διανεκέος* (P *διὰ νέκεος*) *ἐπά-*
μυνε πέμιντε (P *πέμιν τε*) *μέλοι καὶ τιν* (P *καὶ τήν*). Hartung *τὰς*
ὑπογαστρίδας εἰ κε διανεκέως ἐπαμῆσαι μὴν τε μέλοι, Schmidt *ὅθεν*
πολύπους τετμημένους εὐθὺς ἐπ' αὐτάς τὰς ὑπογαστρίδας ἤλθεν. τῶν

- εἶπερ ἐμὶν τε μέλοι καὶ τίν, μάλα κεν κεχαροίμεθ'.
- 25 ἄλλ' ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης, ὅτ' ἐπαλλάξαι δύ-
νατ' ἐπικρατέως ἔγωγ' ἔτι, κοῦ
κε λέγοι τις.
- πάντα παρῆς ἐτύμως ἄμμιν· παρέπαισε δὲ θερμόν
σπλάγγνον, ἔπειτα δὲ νῆστις
δέλφακος οἰκετικᾶς καὶ νῶτος ἐσῆλθε καὶ ὄσφυνς καὶ μι-
νυρίγματα θερμά· 1256
- καὶ κεφάλαιον ὅλον διάπτυχες ἐφθὸν ἀπερπευθηνὸς ἄλε-
κτοτρόφου πνικτᾶς ἐρίφου παρ-
έθηκεν·
- 30 εἶτα δῖεφθ' ἀκροκώλια, σχελίδας τε μετ' αὐτῶν
λευκοφορινοχρόους, ῥύγχη, κεφάλαια, πόδας τε, χναυμά-
τιόν τε σεσιλφωμένον.
- ἐφθά τ' ἔπειτα κρέ' ὀπτά τ' ἄλλ' ἐρίφων τε καὶ ἀρνῶν·
ἀθυπέρωμα καρὸς χορδὰ γλυκίστα

δὲ διανενέως ἔπαινος ἐμὶν κτλ. — V. 24. κεχαροίμεθ', legebatur κεχα-
ροίμεθα. — V. 25. ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης scripsi, vulgo οὐθὲν
ἐλλείπομεν θοιναπαρέης, Schmidt ἐλλίπομες. — ὅτ' ἐπαλλάξαι P, vulgo
ὅτε παλάξαι. ἐπαλλάξαι secundum schol. Il. N 358 id quod συνάψαι.
— δύνατ', B δύναται. — Deinde ἐγκρατέως coniciias pro ἐπικρατέως,
sed locum non expedit. Schmidt ὅτ' ἀπαλλάξαι δύναιτο λιμὸν ἐπικρα-
τέως· λέγω γ' ὅτι οὐν κε λέγοι τις κτλ., contra Hartung ἄλλα δ' ἀνελ-
λιπέος θοίνας, ἀπερ οὐτ' ἐπιλέξαι ἐγκρατέοιμ' ἂν ἔγωγ' ἔτι. — ἔγωγ'
ἔτι, κοῦ κε scripsi, vulgo ἔγω γετικὸν καί, P ἔγωγε τικον καί. — λέγοι,
P λέγει. — V. 26. παρῆς Meineke, vulgo παρῆν. — ἐτύμως scripsi si-
militerque Meineke, ἐτύμως B et ut videtur A (non ἐτόμως), ἐτοίμως
PVL. — ἄμμιν scripsi similiterque Meineke, vulgo ὕμμιν. — παρέπαισε
scripsi, vulgo παρέπεσσε, B παρέπεσαι. — V. 28. νῶτος ἐσῆλθε scripsi,
vulgo νώτιος εἰληφε. — ὄσφυνς, PVL ὄσφυνς, B ἰσφυνς, A ἰσφυνς. — μι-
νυρίγματα, B μινυρίσματα. — V. 29. ἀπερπευθηνός, ἀπερ πεύθηνος P.
— ἀλεκτοτρόφον, ἀλεκτροφόρον P. — παρέθηκεν, fort. παρέεθηκεν,
sed omnia incerta. Hartung ἐφθὸν ὑπέρφευ δμῶς τις ἀλευροτρόφον
π. ἐρ. παρέθηκεν. — V. 30. εἶτα δῖεφθ' ἀκροκώλια, conieci εἶτα δ'
ῥεῖ ἀκροκώλια. Cf. Luciani Lexiph. 6: παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ
ποικίλα, δίχηλα ὕεα καὶ σχελίδες καὶ ἡτριάλα καὶ τοκάδος ὕος τὸ ἐμ-
βρυοδόχον ἔντερον καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου. Ceterum A δῖεφθα ἀκροκώ-
λια, P δῖεφθ' ἀκρόκωλα, VL δῖεφθα κρόκω λασχελίδας. Hartung iustum
metrum corrumpit ἀκροκώλιά τε scribens, similiterque proximo versu
ὀπτά τ' ἔτ' ἄλλ'. — V. 31. κεφάλαια, πόδας τε, χναυμάτιόν τε scripsi,
σεσιλφωμένον Meineke, similiterque Dobree correxit, confirmante ut
videtur cod. A, vulgo καὶ κεφαλαὶ ἄποδος τεχνάματι ὄντες (τεχναμα-
τίοντες P, τεχνάματ' ἴόντες VL) ἐσιφωμένον. — V. 32. ἐφθά τ', malim
ἐφθά δ'. — κρέ' ὀπτά τ' scripsi, vulgo κρέα ὀπτά. — V. 33. ἀθυπέ-
ρωμα καρὸς A, ἀθυπέρωμακαρὸς B, ἀθυπέρωμα καρὸς P, ἀθυπέρωμα
καρὸς VL. Fortasse ὑπερωμόκρεως novaverat poeta. Hartung
ἄ θ' ὕπερ, ὦ μάκαρες. — χορδὰ γλυκίστα μιξεριφαρνογενῆς scripsi,

μιξεριφαρνογενής, ἂν δὴ φιλέοντι θεοί· τούτων (σὺ μὲν),
 ὦ φιλότας, ἔσθους κε· λα-
 γῶα δ' ἔπειτ' ἀλεκτρούνων τε
 νεοσσοί,
 35 περδίκων φασέων τε χύδαν ἦδη παρεβάλλετο θερμὰ
 πολλά. . .
 καὶ μαλακοπυχέων ἄρτων· ὁμοσύζυγα δὲ ξανθόν τ' ἐπεισ-
 ἦλθεν μέλι καὶ γάλα σύμπα-
 κτον, τό κε τυρόν ἅπας τις
 ἦμεν ἔφασχ' ἀπαλόν, κήγῶν ἐφάμαν· ὅτε δ' ἦδη 1257
 βρώτους ἡδὲ ποτάτους ἐς κόρον ἦμεν ἑταῖροι,
 τήνα μὲν ἐξαπάειρον δμῶες, ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδο-
 σαν κατὰ χειρῶν,
 40 σμήμασιν ἱρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγγέοντες
 τόσσον, ὅσον (τις) ἔχρηξ', ἐκτρίμματά τε . . . λαμπρά
 σινδονυφή, δίδοσαν (δὲ) χρίματα τ'· ἀμβροσίον καὶ
 στεφάνους ἰοθαλέας.

legebatur χορδή· γλυκὺς ταμιξεριφαρνογένης (B ταμιξεριφαρνογενής).
 — V. 34. ἂν Dindorf, ἂν δὴ φιλέοντι P, vulgo ἀνδριφιλέοντι. — τού-
 των σὺ μὲν ὧ scripsi, τοῦτ' ὧ B, τοῦτο P, τούτῳ VL. Antea conieci
 τὰ τ' ὧ φιλότας φιλότας. Hartung θεοί περ· τούτων, ὧ φιλότας. —
 φιλότας Dindorf, vulgo φιλέτας (P φιλετας). — ἔσθους, P ἔσθους. — κε·
 λαγῶα δ' scripsi, legebatur καὶ λαγῶα τ' (sic PVL, λάγυνά τε B) unde
 Schweighaenser καὶ λαγῶα τ'. — V. 35. φασέων scripsi, cum ante
 φασσέων correxissem (Meineke φασσών), vulgo φάσεων. — χύδαν ἦδη
 scripsi et lacunam post πολλά significavi, legebatur χύδαν· ἦδη δέ. —
 V. 36. ὁμοσύζυγα Dindorf, vulgo ὁμοσσύζυγα, Schmidt ἄρτων ὄχος,
 σύζυγα, Hartung ἅμα, σύζυγα. — σύμπακτον Schweighaenser, συμπακτον
 PVC. — τό κε Dindorf, vulgo τὸ καί. — τυρόν ἅπας τις Schweighaenser,
 vulgo τυρονάπαστις. — V. 37. ἦμεν Dindorf, vulgo ἡ μὲν. — ἔφασχ'
 Dindorf, vulgo ἔφασκεν. — V. 38. ἦμεν ἑταῖροι scripsi, vulgo ἑταῖροι
 ἴμεν (sic A, ἴσμεν P, ἦσμεν VL). — V. 39. τήνα μὲν PL, τήναμεν V.
 — ἐξαπάειρον scripsi, vulgo ἐξαπαείρον. — ἔδοσαν, ἔδωσαν PVL. —
 κατὰ χειρῶν AB, κατὰ χειρὸς VL, κατὰ χειρὸς χειρῶν P, sed del. χει-
 ρὸς. Ath. IV 156 E non hunc locum respicit, sed dictum aliquod facete
 sive huius Philoxeni sive Leucadii. — Hanc extremam partem affert
 Athen. IX 409 E: Καὶ Φιλόξενος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ φησὶν·
 ἔπειτα δὲ παῖδες . . . ἰοθαλέας. — V. 40. σμήμασιν AB, σμήμα-
 σιν PVL, deinde V ἱρινομίκοι. — χλιεροθαλπὲς Schweighaenser, χαιε-
 ροθαλπὲς A, χαιεροθαλπὲς B, χαιτροθαλπὲς P, χαιροθαλπὲς VL, χλιαρο-
 θαλπὲς Schmidt. — ἐπεγγέοντες, ἐπεπεγγέοντες A, ἐπιγεύοντες Hartung.
 — V. 41. τόσσον AP, vulgo τόσον. — τις ἔχρηξ' scripsi, vulgo ἔχρηξεν.
 — ἐκτρίμματά τε PVL, indicavi autem lacunam, ἐκτριμμά τε AB, ἐκ-
 τρίμματα Schmidt et Hartung. Respicit hoc verbum Eust. 1887, 50.
 — λαμπρά σινδονυφή L, λαμπρασιν νύμφη B, λαμπρά σινδονύμφη P,
 λαμπρά σινδονύφη V. — V. 42. δίδοσαν δέ scripsi, Meineke δίδοσαν
 τε, vulgo δίδοσαν. — χρίματα τ' Villebrun, vulgo χρίματ'. — ἀμβρο-

3.

Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας . . . . λιπαρυνγεῖς,
 πορθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἰσφερον γεμούσας,
 τὰς ἐφήμεροι καλέοντι τραπέζας (δευτέρως,)
 ἀθάνατοι δέ τ' Ἀμαλθείας κέρας.
 5 ταῖσι δ' ἐν μέσαις καθιδρύθη μέγα χάσμα βροτοῖς, λευκὸς
 μυνελὸς γλυκερός, λεπτοῖς ἀρά-
 χνας ἐναλιγκίοισι πέπλοις
 συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο, μὴ κατίδῃ τις
 μαλογενὲς πῶῦ λιπόντ' ἀνάγκαις 1258
 ξηρὸν ἐν ξηραῖς Ἀρισταίου παλιρρύτοισι παγαῖς
 τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος· χερσὶν δ' ἐπέθεντο στόμιον μα-
 λεραῖς
 10 . . . . . τὰν δεξαμένην ὅ τι κα διδῶ τις· ἃ Ζανὸς
 καλεῦντι

σίοδμα PVL, ἀμβροσιοιοδμά B. His versibus fortasse subiungendum continuo fr. 3, quod etiam Meineke coniecit.

Fr. 3. Athen. XIV 642 F: Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Κυθήριος Φιλόξενος ἐν τῷ Δείπῳ δευτέρων τραπέζων μνημονεύων πολλὰ καὶ τῶν ἡμῶν παρακείμενων ὠνόμασε, φέρε καὶ τούτων ἀπομνημονεύσωμεν. Τὰς δὲ δὴ κτλ. — V. 1. Post μολούσας lacunam indicavit Meineke, fortasse τετραπόδας addendum. — V. 2. εἰσφερον Meineke, vulgo εἰσέφερον. — V. 3. ἐφήμεροι Meineke, vulgo ἐφημέριοι. — καλέοντι scripsi, legebatur καλέοντι (B καλέοντο) νῦν, deleui importunum additamentum νῦν, quod servans Meineke καλεῦντι scripsit. — δευτέρως adieci. — V. 5. ταῖσι, Meineke ταῖς numeris aliter discriptis. — καθιδρύθη scripsi, vulgo ἐγκαθιδρύθη. — βροτοῖς, Hartung βροτοῖσιν, hic versum terminans contra legem huius carminis, nam nusquam Philoxenus anacrusi usus est. — ἀράχνας a v. ἐναλίγκιος suspensum, cui patrium casum adiunxit poeta, quam structuram ὁμοίως et παραπλήσιως quamvis raro admittunt. Possis ἀράχνας conicere, quemadmodum Homericam κόμαι χαρίτεσσιν ὅμοιαι eandem ostentat breviloquentiam, sed hoc loco officit sententiae institutae. — ἐναλιγκίοισι APV, ἐναλίγκις L, ἀλιγκίοισι B. — V. 6. συγκαλύπτων I, συγκαλύπτων APV, Meineke ἐγκαλύπτων. — κατίδῃ τις B. κατίδῃς PVL, κατίδῃς τε Meineke. — V. 7. μαλογενὲς Meineke, vulgo μολογενὲς, B μηλογενὲς. — πῶῦ, Hartung πύιον. — λιπόντ' ἀνάγκαις Meineke, qui praeterea suasit μαλογενὲς (κρατεραῖσι) πῶῦ λιπόντ' (ἐν) ἀνάγκαις, codd. λιπὼν ταῖς ἀνάγκαις. — V. 8. ξηραῖς Meineke, legebatur ξηροῖς. — παλιρρύτοισι, Meineke μελιρρύτοισι, quocum conf. Hesych. v. Μελιρρύτοισι, ego in proecdosi πολυρρύτοισι. — παγαῖς VL, πάγαις AP, M. Schmidt πάγαις. — V. 9. τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος Meineke, A τὸ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος, B τὸ δ' ὄνομησαμυλος, P τὸ δ' ὄνομησα μυλός, VL τὸ δ' ὄνομασαν μυλός. — χερσὶν PVL, χερσὶ B. — ἐπέθεντο VL, ἐπίθεντο ABP. — στόμιον, Hartung στόμιον. — μαλεραῖς, fort. μαλεραῖσι. Deinde lacunam indicavi. — V. 10. δεξαμένην, vulgo δεξαμένην. — κα διδῶ Dindorf, vulgo καὶ διδῶ. — ἃ Ζανὸς Schweighauser, vulgo ἀζανός. — καλεῦντι Meineke, codd. καλέοντι

τρώματ'· ἔπειτ' ἐπένειμεν ἐγκατακνακομιγῆς πεφρυγ-
μένον

πυρρομολενκερεβινθοξάνθωμ' ἔκκριτον ἄδύ
βρώμα τὸ παγκατάμικτον· ἀμπυρικήροιστίχας παρεγί-
νετο τούτοις

σταιτινοκογχομαγῆς χά ψαιστελαιοξανθεπιπαγκαπύρωτος
χοιρίνας.

15 ἄδέα δὲ . . . . κυκλώθ' ὀλόφωκτ' ἀνάριθμα,
καὶ μελίπηκτα τετυγμέν' ἄφθονα σασαμόφωκτα·
τυρακίνας δὲ γάλακτι καὶ μέλι σγκατάφυρτος ἦς ἄμυλος
πλαθανίτας·

σασαμοτυροπαγῇ δὲ καὶ ξεσελαιοπαγῇ πλατύνετο σασαμό-
παστα

1259

(B καλέοντο). — V. 11. τρώματ' AB, τρώματα PVL. — ἔπειτ' Schweighauser, ἐπεὶ τ' PVL. — ἐγκατακνακομιγῆς Meineke, vulgo ἐν κατὰ κνα κομιγῆς, M. Schmidt ἐγγυτοκνακομιγῆς. — V. 12. πυρρομολενκερεβινθοξάνθωμ' ἔκκριτον ἄδύ dubitanter scripsi (Meineke . . . ἐρεβινθον ἀνθίσκιστον ἄδύ) et v. 13 cum Meinekio βρώμα τὸ παγκατάμικτον, A πυρρομολενκερεβινθοακάνθου μικριτοαδύβρωματοπανταμίκτον, B πυρρομόλενκε ερεβινθοακάνθου μικριτο αδύβρωματο πάντ' ἀνάμικτον, P πυρροβολ' ἐρέβινθὸ ἀκάνθους μικριτυαδύβρώματος παντ' ἀνάμικτον, et sic fere VL. M. Schmidt partim aliter constituit. Nunc Meineke scripsit πυρρομολενκερεβινθοακάνθου μικριτο αδύ. — ἀμπυρικήροιστίχας, B ἄμπυρ κήρος δῆστιχας, Meineke ἀμπυρικήροιστίχας, Schmidt ἀμπυρικήροῖσιπτύχας, Hartung ἀμπυρικήροιστίχας. — V. 14. σταιτινοκογχομαγῆς χά ψαιστελαιοξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας, ἄδέα δὲ scripsi Meinekium secutus, nisi quod ille ὁ τε ξεσελαιο — correxit, quod cum numerorum legi non satis conveniat, antea ὁ τε σεσελαιο — dedi, nunc χά ψαιστελαιο emendavi: ψαιστά, quamvis Hesych. ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδενμένα interpretetur, potuit tamen hoc loco praeterea olei mentio fieri: cf. de hoc vocabulo Ruhnkenium ad Tim. p. 231. Apud Athenaeum legebatur ταῖτιν ὁ κολχομανῆς (κογχομανῆς B) τοξαισελαιο (sic A, ελεο PVL) ξανθεπίπαν καπνρός, χοιρινισάδεα δέ. Hartung σταιτινοκογχομαγῆς, ξεσελαίῳ ξάνθοπι παγκαπύρωτος χοιρινίς. — V. 15. δὲ, lacunam indicavi, Meineke δ' εὔ. — κυκλώθ' ὀλόφωκτ' scripsi, κύκλωθ' ὀμόφωκτ' Meineke, vulgo κυκλωτά (P κύκλωτα) ὀμοφλώκτα, Schmidt εὐκύκλωτ', quod Hartung et Meineke probant. — V. 16. ἄφθονα Schweighauser, σασαμόφωκτα Meineke, vulgo ἄφθόνως ἀσαμόφωκτα. — V. 17. μέλι scripsi, vulgo μέλιτι, quod Hartung servat, Meineke μελισγκατάφυρτος, fortasse recte; cf. Paul. Silent. Anth. P. V 270 καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη ἦθεος ἀρμονίη. — σγκατάφυρτος ἦς Schweighauser, vulgo σγκαταφυρτόσης. — πλαθανίτας· σασαμοτυροπαγῇ Schmidt praeunte Meinekio, qui πλαθανίτας· σασαμοτυροπαγῇ scripsit, πλατάνισσα σαμοτυροπάγῃ PVL, πλατάνισσα σασαμόφωκτο πηγῇ B. cf. Batrachom. 36: οὐδὲ πλακούς τανύπελος ἔχων πολὺ σασαμόφωκτον. — V. 18. ξεσελαιοπαγῇ Meineke, vulgo ξεσελαιοπάγῃ. — πλατύνετο Meineke, σασαμόπαστα Schweighauser, vulgo πλατύντος ἀσαμόπαστα. — V. 19. κατ' ἐρεβινθοὶ κνακοσυμμειγῆς (κνακομιγῆς

πέμματα, καὶ τ' ἐρέβινθοι κνακοσυμμιγείς ἀπαλαῖς θάλλ-
 λοντες ὦραις,
 20 ὦά τ', ἀμυγδαλίδες τε τᾶν μαλακοφλοῖδων . . . τε τρωκτά
 τε παισίν
 ἀδνῖδῃ κάρυ', ἄλλα τ' ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν
 ὀλβιόπλουτον (ἔμεν)· πόσις τ' ἐπεραίνετο κότταβοί τε
 λόγοι τ' ἐπὶ κοινᾷς·
 ἐνθα τι καινὸν ἐλέχθη κομψὸν ἀθυρμάτιον, καὶ θαύμασαν
 αὐτ' ἐπὶ τ' ἤνησαν. . .

4.

* * Σὺ δὲ τάνδε Βακχίου
 εὐδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι·
 πρᾶτ' τί τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψιν
 πάντας ἄγει.

5.

Πίνετο νεκτάρεον πῶμ' ἐν χρυσείαις προτομαῖς κοίλων
 κεράτων,
 ἐβρέχοντο δὲ κατὰ μικρόν.

Schmidt) Meineke et praeterea καλαῖς, vulgo καὶ τερεβινθο (sic AB. θερεβινθο PVL) κνακοσυμμιγεία παλαῖς (sic A, παλλαῖς PVL, γείσ' ἀπαλαῖς B). — ὦραις, Hartung ἐν ὦραις. — V. 20. ὦά τ' BPL, nisi quod τε exhibent, I. om. — τε τῶν μαλακοφλοῖδων scripsi, τε τῶν μαλακοφλοῖων . . . τε τρωκτά τε Meineke, codd. τᾶν (B τήν) μαλακόφλοια ὧν τε τετρωκτατε (sic A, ὧν τετρώνασι PV, ὧν τετρώκατε L), Hartung τε τρώγματα παισίν. — V. 21. ἀδνῖδῃ, Fiorillo ἀδνεδῇ. Mihi locus ita videtur redintegrandus: (ὠραῖά) τε τρωκτά, τὰ παισίν ἀδὺν ἔδειν (sive τρώχθ', ἄτε), cf. Xenoph. Anab. V 3, 12: ἡμέρων δένδρων ἐφν-τεῦθῃ, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὠραῖα. — V. 22. ἔμεν adieci. — τ' ἐπὶ κοινᾷς Schweighauser, τ' ἐπικοινᾷς A, τε πικοινᾷς B, τε πικινᾷς VL. Nescio an rectius scribendum sit τ' ἐπὶ κοίνας retracto accentu, ut Philoxenus siculo sive latino vocabulo coenae convivium nuncupaverit: quod vocabulum fortasse etiam Hesychius exhibet κοινά, χορτος, κοινή, δημοσία. — V. 23. καινὸν Dalecampius, vulgo κηρόν. — θαύμασαν Meineke, vulgo ἐθαύμασαν. — ἐπὶ τ' scripsi, ἔπειτ' A, ἔπειτα PVL. Fort. scrib. ἤνησαν περισσῶς.

Fr. 4. Athen. XI 487 A: Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ μετὰ τὸ ἀπονύψασθαι τὰς χεῖρας προπίνων τινί φησι· Σὺ δὲ τάνδ' κτλ. — V. 1. τάνδε Βακχίου scripsi, nisi forte ἐν βακχίᾳ praestat, cf. Archilochi fr. 83. Meineke τάνδε Βακχίαν, τάνδ' ἐκβακχία B, τάνδ' ἐκβάκχια AP, τάνδ' ἐκβάκχιον VL, Hartung scripsit σὺ δὲ τάνδε Βακχίου εὐδροσον εὐπλήρη. — V. 3. πρᾶτ' τί τοι A, πρᾶν-τιτοι PVL. — V. 4. πάντας Meineke, vulgo ἅπαντας, nisi malis ἐπὶ . . . τέρψιν ἅπαντας ἄγει.

Fr. 5. Athen. XI 476 E: Καὶ Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπι-

Κ Υ Κ Λ Ω Ψ.

1260

Videtur, carmen ab aliis Γαλάτεια (vel etiam Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια) inscriptum esse, vid. Schol. Aristoph. Plut. 290: ὁ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Διονυσίῳ· λέγουσι δέ, ὅτι ποτὲ Γαλατεία [τινὶ] παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε· καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν· φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ ὄρη τῶν Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον· ἀπέκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ᾤξυδόρκει. Cf. inprimis Athen. I 6 E, ubi similiter Philoxenus modo γράφων τὴν Γαλάτειαν, modo ποιῶν τὸν Κύκλωπα dicitur. Ceterum carmen nobilissimum multi respiciunt. cf. inprimis Aelian. Var. Hist. XII 44. Schol. Theocr. VI 7 et Argument. eiusdem carm., Hermesianax v. 69 seqq. Aristot. Poet. c. 2. — Fortasse ad similitudinem Philoxeni adumbrata sunt, quae habet Synes. Epist. CXXI: Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον διαφεῖναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου· γόης γὰρ εἰμι καὶ εἰς καιρὸν ἄν σοι παρείην οὐκ εὐτυχοῦντι τὰ εἰς τὸν θαλάττιον ἔρωτα· ἀλλ' ἐγὼ τοι καὶ ἐπωδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἔρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν· μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι, μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον εἶναι φαίνεται· ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοί, θᾶττον ἢ λόγος τὴν παιδα κατεργασάμενος· τί λέγω, κατεργασάμενος; αὐτὴν ἐκείνην ἀποφανῶ σοι δεῦρο πολλαῖς ἔγχεϊ γενομένην ἀγώγμουν· καὶ δεήσεται σου καὶ ἀντιβολήσει· σὺ δ' ἄκκιῃ καὶ κατειρωνεύσῃ· ἅτᾳρ μεταξὺ μέ τι καὶ τοιοῦτον ἔθραξε, μὴ τῶν κωδίων ὁ γράσος ἀηδὴς γένηται κόρη τρυφώσῃ καὶ λουομένη τῆς ἡμέρας πολλάκις· καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐκπλυνεῖς καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον· ἔτι δὲ κάλλιον, εἰ καὶ στεφάνους παρασκευάσαιο, κιττοῦ τε καὶ μίλακος, οἷς σαντόν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδῆσαιο· ἀλλὰ τί διατρίβεις; οὐκ ἐγχειρεῖς ἤδη τῇ θύρᾳ; πρὸς οὖν ταῦτα ὁ Πολύφημος ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἡδύνατο μέγιστον, καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησε· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν, ὅ τι ἑαυτῷ χρῆσαιτο, κατελ-

1261

γραφομένην Δείπνῳ φησίν, ἔπινε τὸ κτλ. — V. 1. πίνετο Meineke, ἐπίνετο Dindorf, libri ἔπινε τὸ. — πῶμ' Dindorf, libri πῶμ'. — κοίλων scripsi, legebatur τε ἄλλων, idem etiam Meineke proposuit, cui antea καλῶν, postea γναμπτῶν probatum. — V. 2. ἐβρέχοντο scripsi, libri ἔβρεχον. Meineke ἐβρέχοντο δ' αὐτὰ κατὰ μικρὸν (ἅπαντες) vel ἔβρεχον [δὲ] κατὰ μακρόν, Hartung ἐβρέχοντο δ' οὐ κατὰ μικρόν.

πίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι· ὁ δέ, ὑπογενειάσας αὐτόν, ὧς Οὔτι, ἔφη, δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν· ἄλλο μέντοι τι ποίκιλλε· ἐνθὲνδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις. Nam Synesius si non ipsum carmen usurpavit, at rhetorem aliquem antiquiorem, qui illo usus est, videtur secutus esse. At non respexit Philoxenum Himer. I 19: εἰ δὲ καὶ τὸ ἄνθος τῆς ὄψεως γράφειν ἐθέλοιμι, τὰ ποιητῶν ἀνάγκη φθέγγεσθαι· ὧς λευκότητος καὶ γάλακτος· ταῦτα γὰρ πού τις ποιμὴν παρ' ἐκείνοις ποθῶν τὴν Γαλάτειαν τὴν Νηρηΐδα προσείληκεν, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ποιήσας τέχνης τὸ μέλος. nam hoc ad Theocrit. XI 20 referendum, frustra enim Hartung praeunte Schneidewino in his Philoxeni versum:

ὦ λευκότητος καὶ γάλακτος λευκοτέρως.

qui antiquo poeta plane indignus est, sibi videtur deprehendisse. — Ex Philoxeni Cyclope fortasse petitum est proverbium ap. Diogen. VII 82:

Πῦρ ἐπὶ δαλὸν ἐλθόν.

ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων· ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος ἡ μεταφορά. ubi vid. interpr. Sed cave ne item huc referas proverb. ap. Zenob. I 92: Ἄν οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου. ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσεύα τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρηθη κτλ. videntur enim grammatici, qui haec ad Cyclopi fabulam rettulerunt, omnino doctrina intempestive usi esse; recte vim proverbi exponit schol. Aristoph. Pac. 123: φαίνεται τὸ ἐπὶ τῶν παιδίων λεγόμενον ἀρχαῖον ὅν·

ἦν δ' οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.

ὑπὲρ τοῦ ἐθίλγειν τοὺς παῖδας μηδὲν τι περιττὸν αἰτεῖν.

*6.

— — — — —

Συμβалоῦμαι τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα.

Fr. 6. Athen. XV 692 D: Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμέν, συμβαλοῦμαι τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα· κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητήν. Eadem respicit VI 271 B: Συμβαλοῦμαι τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλότιμῳ Δημοκρίτῳ. Respicit Dionys. Hal. de comp. verb. c. 1: εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, ὃ δεῖ πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαι σοι μέρος (M. Schmidt μέλος) εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. et fortasse etiam Plato Sympos. 185 C: Ταῦτά σοι, ἔφη, ὥς ἐκ τοῦ παρὰ σοὶ ἔρωτος συμβάλλομαι. Adde Proverb. Append.

7.

Schol. Theocr. XI 1: Καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφίσιν, ὅπως ἀγγέλωσιν αὐτῇ, ὅτι ταῖς Μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκείται. Plutarch. Symp. Quaest. I 5: Ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα Μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαι φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. et similiter Erotic. c. 18. Respicit huc Philodem. de Mus. Vol. Herc. I 15: Καὶ μὴν οὐδὲ παραμυθεῖσθαι δύναται μουσικὴ τὰς ἐν ἔρωτι δυσπραξίας, λόγον γὰρ μόνον τὸ τοιοῦτον, ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισπῶσα, καθάπερ ἀφροδίσια καὶ μέθη· ποιήματα δ' εἰ προαιρεῖται, διδόνθω, καὶ Φιλόξενον, εἰ τοῦτ' ἡνίκετο, μὴ τελῶς ψεύδεσθαι. Adde etiam Callimachi Ep. 49.

8.

— 1 0 0 — 0
1 0 — 0 0 0 — 0
0 0 0 — 0 0 0 — —

ὦ καλλιπρόσωπε
χρυσοβόστρυχε Γαλάτεια,
χαριτόφωνε, θάλος ἐρώτων.

9.

— 1 0 — — 0 0 0 — 0 — 0

ὦ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.

IV 77. T. I p. 463: Συμβαλούμενος (Meineke συμβαλοῦμαι μέλος)· κατ' ἔλλειψιν καὶ αὐτῇ· ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα· μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος (Bernhardy Ἀναξανδρίδης). Existimo exordium esse Cyclopiis, itaque huc rettuli, contra Meineke Philoxenum peculiare carmen in *Amorem* composuisse censet. — Videtur συμβαλεῖν et ὕμνῳ restituendum. Pro futuro alios συμβάλλομαι legisse non satis certum, nam solent variare qui poetarum versibus utuntur.

Fr. 8. Athen. XIII 564 E: Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ, ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει, λέγων ὥδε· ὦ καλλιπρόσωπε κτλ. Cf. Eust. 1558, 15. — V. 2. χρυσοβόστρυχε scripsi, χρυσεοβόστρυχε ABC Eust., χρυσιοβόστρυχε PVL. — Γαλάτεια om. Eust. — V. 3. θάλος scripsi, libri κάλλος, Fiorillo θάλλος.

Fr. 9. Zenob. V 45: ὦ μ' ὁ δ. τ. συγκ. ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπὶ τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία· Κύκλωψ γὰρ ἐστὶ δῖον Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει· ὦ μ' ὁ δ. σ. Frustra, ut trimetrum restituerent, συγκαθεῖρξατο, συγκατέφικισεν, alia coniecerunt. Cf. Diog. VII 19. Apostol. XIV 24. Arsen. 379.

10.

... 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

... "Εθυσας; ἀντιεὐόση.

11.

1263

Aristoph. Plut. 290: Καὶ μὴν ἐγὼ βουλῆσομαι θρεττανελὸν τὸν Κύκλωπα Μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὥδὲ παρενσαλεύων Ἑμᾶς ἄγειν· ἄλλ' εἶα τέκεα θαμύν' ἐπαναβοῶντες Βληχῶμενοι τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, Ἑπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. ΧΟΡ. Ἑμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν θρεττανελὸν τὸν Κύκλωπα Βληχῶμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες, Πήραν ἔχοντα λάχανα τ' ἄγρια, δροσερά, κραιπαλῶντα, Ἑγούμενον τοῖς προβατίοις, Εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα πον, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλώσαι. ubi Sch. ad v. 298: ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου εἰπόντος πῆραν βαστάζειν τὸν Κύκλωπα καὶ λάχανα ἐσθλῆιν· οὕτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσθη δὲ καὶ τῆς τυφλώσεως, ὥς οὔσης ἐν τῷ ποιήματι· ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλοξένον εἶπεν, ὥς μὴ ἀληθεύοντα. ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὥς φησιν Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λάχανα· ἃ τοίνυν ἔφησεν ἐκεῖ ὁ Φιλοξένος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ μέσον ἀναφέρει. Omnis igitur illa apud Aristophanem descriptio adumbrata ad similitudinem carminis Philoxenii. Idem: πῆραν ἔχοντα] Φιλοξένου ἐστὶ παρηγμένον καὶ τοῦτο τὸ ῥηθὲν· τοιοῦτον γὰρ τὸν Κύκλωπα εἰσάγει πῆραν ἔχοντα καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἄγρια λάχανα. ταῦτα δὲ φησὶ καὶ τὰ ἐξῆς ὥς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ οὔσης ἐν τῷ ποιήματι. Fortasse aliquis colligat etiam illud θρεττανελὸν ex Philoxeno petitum esse, nam schol. ad v. 290: οἱ δὲ λέγοντες τὸν θρεττανελὸν Κύκλωπα, ἤγουν τὸν ἄδοντα τὸ θρεττανελῶ, καὶ διὰ τοῦτο τὸ λωμεγεθύνοντες, ἀμαθεῖς· τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστίν· πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα. et ibid. Φιλοξένον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγφοδιιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατεία· εἶτα κιθάρας

Fr. 10. Suid. Ἐθυσας, ἀντιθύση (vulgo ἀντί τοῦ θύσῃ): τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ ὁ Κύνελαν λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα. ἀπεδέχοντο γὰρ τὸ ἐνθάδε πῦρ κτείναντες ἐθύσαμεν (Hom. Od. i 231) παρὰ τῷ ποιητῇ εἰληθῆσαι ἐπὶ τῶν ἀνώνων, οὐχὶ δὲ τὸ ἀπεθύσαμεν (fort. ἐπεθύσαμεν vel ἐθυμιάσαμεν) νοεῖσθαι. Huc respicit etiam Schol. II. i 219: ἡ διπλῇ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάζει, (ὡς) ὁ Τυμῶθεος ὤκλεαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως ἢ ἡμετέρας συνηθείας, ἀλλὰ θυμιάσαι, καὶ ὅτι θυνηλάς τὰς ἐπιθυμώμενας ἀπαρχας. Cf. Zonar. 625 (ἔθυσας ἀντί τοῦ θύσῃ· τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ) et Append. Proverb. II 10, ubi C ἀντιθύσῃ, V ἀντιθύῃ, B ἀντιθύει.

ἦχον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι, τοῦτό φησι τὸ ὄημα θρετ-
τανερό· ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα καθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα
(fort. καὶ τερεθίζοντα εἰς Γαλ. cf. Athen. I 20 A) τὴν Γαλάτειαν.
sed tamen hoc non satis tuto colligas: nam videtur ridiculi gra-
tia hoc ipse finxisse Aristophanes, cf. sch. ibid. Διασύρει δὲ Φι-
λόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε καθαρίζοντα τὸν Πολύφημον, τὸ
δὲ θρεττανελὸ ποιὸν μέλος καὶ κρουμάτιόν ἐστιν, τὸ δὲ ἄλλ' εἶα
τ. θ. ἐπ. ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστίν. Itaque hic ipsius
est Philoxeni versus:

— ∟ ∪ ∞ ∪ ∪ ∪ ∞ ∪ — ∟
'Ἄλλ' εἶα τέκεα, θαμὴν' ἐπαναβοῶντες.

ubi non opus est, ut ἐπαναβοῶτε scribatur, quod M. Schmidt re-
quirit. Praeterea verba λάχανά τ' ἄγρια δροσερά et ipsa ex
Philoxeno petita videntur.

Σ Υ Ρ Ο Σ.

12.

Hesych. Μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης φησί· Μεσαυχένας νέκυνας,
ἀσώτους (Dobree coni. τοὺς ἀσκούς)· διὰ τοῦ μ γραπτέον μεσαύ-
χενες, ὅτι μέσον αὐχένα αὐτοῦ (M. Schmidt ἀσκοῦ) πιέζει (cod. 1264
πιέξει) παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. τραγωδεῖ δὲ (fort. παρατραγω-
δεῖ δὲ, Berglein παρωδεῖ δὲ) τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου (cod. Φιλο-
ξένω) Σύρφ· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι δεσαύχενες, καὶ οὐ
καλῶς (Schmidt κακῶς, postea οὐ καλῶς deleteo καὶ scripsit). Locus
variis coniecturis tentatus, quemadmodum Schneidewin μεσαύχενας
κυνὸς ἀσκούς coniecit, Hartung μεταύχενας νάκας τοὺς ἀσκούς.
Sed scribendum: Ἀριστοφάνης φησί·

. . . . Μεσαύχενας
νέκυνας, ἀσκούς. . . .

et deinde ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει ὃ παρεβάλλοντο (Hartung
περιβαλλόμενον τὸ) σχοινίον. Utres, quoniam ex pellibus mor-
tuorum animalium conficiuntur, poeta comicus νέκυνας appellavit,
nec tamen id suo ingenio invenit, sed id ipsum opinor Philoxenus
dithyrambicorum more novare ausus erat in carmine, cuius nomen
haud dubie corruptum, neque tamen Bergleini coniecturae Σισύ-
ρφ vel Σκίρφ placent, coniicio Σατύρφ, in quo commode eius-
modi quid commemorari potuit. Comicus ut Philoxeni audaciam
exagitarēt, epitheton de suo adiecit: sed lectio incerta: quor-

sum etiam spectat Phot. 259, 13: Μεσαύχενες· οἱ ἀσκοτηδὲς αὐ-
χένης (scr. οἱ ἀσκοί· οἱ δὲ δεσαύχενες). Adde Hesych. v. Δεσαύ-
χενες et Et. M. 258, 29. Sed veram lectionem videtur Pollux
servavisse II 136: βυσαύχην δὲ ὁ τοὺς μὲν ὤμους ἀνέλκων, τὸν
δὲ αὐχένα συνέλκων, ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιολογῶμονεϊ (in
Physiognomicis, quae vulgo Aristotelis nomine feruntur, voca-
bulum non legitur, sed res significatur c. 6: οἷς δὲ βραχὺς ἄγαν
τράχηλος, ἐπίβουλοι). καὶ βυσαύχενας τοὺς ἀσκούς Ἀριστοφάνης
κῆκλεκεν, eaque lectio videtur etiam ab Hesychio memorata esse,
ubi scrib. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γραφουσι δεσαύχενες καὶ (βυσαύχενες)
οὐ καλῶς. Hartung βυσσαύχενες requirit, cf. Xenarchus Ath. II
63 F: κοῦτε βυσαύχην θεᾶς Διοῦς σύνοικος γηγενῆς βολβός, ubi
Dindorf item βυσσαύχην coniecit.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

13.

ο ο ο _ 2 ο ο . . .

Γάμε θεῶν λαμπρότατε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1265

*14.

Αὐτοὶ γὰρ διὰ Παρνασσοῦ . . .

χρυσορόφων Νυμφέων εἶσω (ἴσαν) θαλάμων.

Fr. 13. Athen. I 6 A: Οὗτος (Φιλόξενος) εἰς Ἐφεσον καταπλεύσας
εὐρῶν τὴν ὀψοπωλίαν κενήν, ἐπύθετο τὴν αἰτίαν· καὶ μαθὼν ὅτι πᾶν
εἰς γάμους συνηγόρασται, λουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν νυμφίον.
Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἔσας Τμέναιον, οὗ ἡ ἀρχή· Γάμε θ. λ. πάν-
τας ἐψυχαγώγησεν· ἣν δὲ διθυραμβοποιούς. καὶ ὁ νυμφίος, Φιλόξενε,
εἶπε, καὶ αὐρίον ὥδε δειπνεῖς; καὶ ὁ Φιλόξενος, ἂν ὄψον, ἔφη, μὴ
πωλὴ τις. Suidas v. Φιλόξενος Λευκαδίου similia narrat de Philoxeno
Leucadio: utcunque statuas de illa narratiuncula (cf. quae dixi in Com-
mentat. de Com. Att. Ant. 211), ansam ei prae buisse videtur Philoxeni
poetae carmen aliquod, cui Τμέναιος nomen fuit, quare non dubitavi
in ordinem recipere.

Fr. 14. Antigon. Hist. Mirab. 127 (141): Οἱ Δελφοὶ δὲ λέγουσιν,
ὅτι ἐν τῷ Παρνασσῷ κατὰ τινὰς χρόνους τὸ Κωρύνιον φαίνεσθαι χρυ-
σοειδές. Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδείς ἂν εἰκαιολαλεῖν εἴποι λέγονθ'·
οὕτως· αὐτοὶ κτλ. — V. 1. αὐτοὶ, Emperius, qui lyricos numeros sibi
deprehendisse visus est, ἀγγή vel ἀῦτῃ coni. Versus fort. sic redinte-
grandus: πτύχας ἡγεμοίεσσας. — V. 2. ἴσαν adieci.

15.

Τληπόλεμός μ' ὁ Μυρῆς Ἐρμῶν ἀφετήριον ἔρμα
 ἱεροδόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
 δις δέκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε
 μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπώσάμενοι.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

16.

- - - - -

Εὐρείτας οἶνος πάμφωνος.

17.

Antiphanes ap. Athen. X 446 A: Παραδίδου δ' ἐξῆς ἐμοὶ
 οἶνον (corrīgunt τὸν) ἀρκεσίγνιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης. B.
 Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν; A. Ἀλλὰ τίς; B. Φιλόξενος δῖπου-
 θεν. A. οὐδὲν διαφέρει, ὦ τάν' ἐλέγχεις μ' ἔνεκα συλλαβῆς μιᾶς.

18.

Aristoph. Nub. 335: Ταῦτ' ἄρ' ἐποιοῦν ὕγραν Νεφελῶν
 στρεπταίγλαν (στρεπταίγλᾶν) δάϊον ὄρμᾶν. ubi schol. ταῦτα δὲ εἰς
 Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν· τὸ γὰρ στρεπταίγλαν οὗτος εἶπεν.
 Aristophanes illo loco non potuit Philoxenum notare: sed nequa-
 quam improbabile, hoc vocabulo usum esse etiam postea Philo-
 xenum, id quod istum grammaticum in errorem induxit.

19.

1266

Theophrastus de Ventis 38: Πνεῖ δ' ἐνιαχοῦ μὲν χειμέριος
 (ὁ Ζέφυρος), ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς δυσσαῖ προσηγόρευσεν· ἐνιαχοῦ
 δὲ μετρώως καὶ μαλακῶς, διὸ καὶ Φιλόξενος ἰδίαν (recte Meineke
 ἡδεῖαν) αὐτοῦ πεποίηκε τὴν πνοήν,

Fr. 15. Anth. Pal. IX 319: A Φιλόξενου. Corr. εἰς Ἐρμού ἄγαλ-
 μα, ὅπερ ἀνέθηκε Τληπόλεμος Μυρῆς. — V. 1. Τληπόλεμός μ' scribei,
 vulgo μ' deest. — ἔρμα, Dorville coni. Ἐρμῶ. — V. 2. Πολυκρίτεω,
 aut Πολυκριτίδew aut Πολυκράτεος corrigendum. — V. 3. δις δέκ' ἀπὸ
 σταδίων, Hecker II 115 δις δέκα πρὸ σταδίων coniecit. Mihi scriben-
 dum videtur Ἐρμῶν ἐναγώνιον ἔρμα . . . δις δέκα πον σταδίων ἀφ-
 ετήριον. — Berglein epigramma Philoxeno abiudicat, quoniam Pausan.
 V 8, 1. Tlepoleum Lycium Olympicam circa Ol. 131 commemorat,
 at non docuit eundem hominem utroque loco significari.

Fr. 16. Athen. II 35 D: Ὁ δὲ Κυθήριος Φιλόξενος λέγει· εὐρεΐ-
 τας κτλ. Recte C et Eust. 1770, 9 εὐρείτας. Hartung ad *Cyclopaem* refert.

20.

Plin. Hist. N. XXXVII 31: „Phaethontis fulmine icti sorores luctu mutatas in arbores populos lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus, et electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit Elector, plurimi poetae dixere, primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, Nicander.“ Hartung carmen, unde haec petita sunt, *Φαέθων* vel *Ἡλιάδες* inscriptum fuisse suspicatur.

Ex Philoxeni carminibus Suidas v. *Φιλόξενος* (cf. Eudoc. 428), postquam dixit *ἔγραψε διθυράμβους κδ'*, unum memorat: *ἔγραψε δὲ μελικῶς Γενεαλογία τῶν Αἰακιδῶν*, cuius alibi nusquam fit mentio. Sed extat aliorum carminum memoria. Ex Suida v. *Ἀντιγενίδης Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικός, ἀνλφδὸς Φιλοξένου· οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο καὶ προκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον· ἔγραψε μέλη Berglein* coniecit ipsius Philoxeni illud fuisse carmen: sed hoc quidem ambiguum. — At huc pertinet, quod dicit Aristot. Pol. VIII 7, 9: *καὶ τοῦτον πολλὰ παραδείγματα λέγουσιν οἱ περὶ τὴν σύνεσιν ταύτην ἄλλα τε καὶ διότι Φιλόξενος ἐγχειρήσας ἐν τῇ Δωρισί ποιῆσαι διθυράμβον τοὺς Μυσοὺς* (ita recte Schneider, v. *μύθους*), *οὐχ οἷός τ' ἦν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐξέπεσεν εἰς τὴν Φρυγισί τὴν προσήκουσαν πάλιν*. Huc refero Plut. de Mus. 33: *ὥστε οὐδὲ ζητεῖν παρὰ ταύτης τὸ διαγινῶναι δύνασθαι, πότερον οἰκείως εἴληφεν ὁ ποιητὴς ὡς οἶον εἰπεῖν ἐν μούσοις* (corrigere *Μυσοῖς*) *τὸν ὑποδῶριον τόνον ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν μισολύδιόν τε καὶ δῶριον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν, ἢ τὸν ὑποφρύγιόν τε καὶ φρύγιον ἐπὶ τὴν μέσσην (τὸ μέσον?)**. — Etiam *Persas* scripsisse Philoxenum conieci (assentiente Sussemanhio ad hunc librum p. 162) ex Aristot. de Poet. c. 2, 6: *οἶον Ὅμηρος μὲν βελτίους, Κλεοφῶν δὲ ὁμοίους, Ἰγλήμων δέ, ὁ τὰς παρωδίας ποιήσας πρῶτος, καὶ Νικοχάρης, ὁ τὴν Διηλιάδα, χείρους· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ*

*) Westphal Proleg. z. Aesch. Trag. p. 74 negat Aristoxenum Mysos Philoxeni respexisse recteque monuit *υποδῶριον τόνον*, quem Aristoxenus exordio attribuit, non congruere cum dorica harmonia, a qua Philoxenus orsus erat: sed verisimile est librarios Plutarchi peccavisse: si permutaveris *δῶριον* et *υποδῶριον* scribens *τὸν δῶριον τόνον ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν μισολύδιόν τε καὶ ὑποδῶριον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν*, omnis dissensio est sublata, nisi quod Aristoxenus modos poematis accuratius quam Aristoteles descripsit. A Philoxeni hoc dithyrambo originem duxit proverbium *ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον* (Apostol. III 61), quo Synesius utitur.

τοὺς νόμους, ὥς Πέρσας (ita Ald., nam Ac ὥς περγᾶς, NaBc ὥσπερ γᾶς) καὶ (add. Ald., om. libri) Κύκλωπας Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος [μιμήσαιντο ἄν τις]. Existimabam Aristotelem non simpliciter Timothei artem, quae meliores exhibebat homines, cum Philoxeno comparare, sed utriusque poetae carmina: iam ut constat utrumque poetam Cyclopem scripsisse (hinc apparet non recte Reitzium coniecisse Κύκλωπα), ita verisimile arbitrabar etiam Persas edidisse tam Philoxenum, quam Timotheum, et sic demum hoc exemplum cum altero apte componi videbatur. Sed non iam audeo Persas Philoxeno vindicare, cum haec suspicio nulla auctoritate firmetur, quamquam hi poetae eadem argumenta certatim 1267 iterare solebant. Neque Aristoteles inter Philoxenum et Timotheum eam ingenii diversitatem intercessisse significat, qua pictores clarissimi Polygnotus, Pauson, Dionysius diremti fuerunt: nam quod Timotheus Cyclopem scripsit, id ipsum indicio est, hunc poetam humiliora argumenta haud aspernatum esse: haec enim fabula ita nata, ut qui generosa ingenia moresque imitari studebat, eam omnino abiicere coactus sit. Igitur Aristoteles cum exempla ex lyrica poesi petita affert, aut duo tantum argumentorum genera discernit, quemadmodum deinceps, ubi dramaticam artem perlustrat, ut Timothei nomus Persae generosi generis, Timothei Cyclops pariter atque Philoxeni dithyrambus humilioris generis exemplum adhibeatur, aut si tria, quemadmodum in epica poesi genera distinguit, Timotheus in Persis meliores, idem in Cyclope mediocres, Philoxenus in Cyclope deteriores imitatus esse censendus est: atque haec quidem ratio maxime probabilis. Nuper Susemihl ὥσπερ (Πέρσας Τιμόθεος καὶ Ἀρ)γᾶς, Κύκλωπας κτλ., quemadmodum iam olim Tyrwhitt ὥσπερ Ἀργᾶς proposuerat. Alii alia moliuntur. — Ea quae Athen. I 5 B ex Platonis comici Phaone, ubi Philoxeni Ὀψαρτυσία versibus heroicis conscripta laudatur, profert, non sunt huc referenda, sive statuis Philoxeni Cytherii Δεῖπνον ibi liberius a comico exagitari, sive Philoxeni Leucadii carmen aliquod didacticum ad similitudinem Gastrologiae Archestratae compositum rideri. — Philoxeno vindicare vult Dindorf duos versiculos ap. Antiphanem in Ὀμολοίς ap. Ath. XI 471 C:

ὥς δ' ἐδείκνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰν μέσῳ,
καὶ Διὸς σωτήρος ἦλθε θεράκλειον ὄργανον,
τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπνόου σταρόνος
πλήρης, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερῶ δ' ἔλαβεν.

item ex eadem comoedia ap. Athen. XIV 642 A:

εἴτ' ἐπεισῆγεν χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.

At sunt hi ipsius Antiphanis versus, quod vel numeri docent, quamquam Philoxeni *Δεῖπνον* obversatum est comico poetae, qui non tantum *παρατραγωδεῖ*, ut solent mediae comoediae poetae, sed etiam dithyrambicorum lumina et ampullas aemulatur, velut insignis locus ex Aphrodisio (fr. 1) decerptus docet, ubi v. 7 seq. ad exemplum Philoxeni fr. 3, 5 seq. conscriptos esse verissime animadvertit Meineke.*) Non probari possunt, quae de his Cobet in *Mnemosyne* anni 1856 p. 85 disputavit. cf. Nov. Lect. 133. — Non recte Philoxeni nomen restituendum censuit Hemsterhuys ap. Hesych. v. *Δορυφονον* τὸν δορυφονοῦντα· *Ἀριστοφάνης Δαιδάλω*. ὅτι δὲ *Φιλοκτίτης* τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ *Τηλεκλείδης* ἐν *Πρωτάνεσιν*. rectius Meineke *Φιλοκλῆς* proposuit. — Corruptum Philoxeni nomen in Et. M. 753, 51: *Τριτημόριον* τοὺς ἕξ χαλκοῦς εἶρηκε *Φιλόξενος* (P *φίλων*, ML *φιλ*') ubi recte Meineke alii *Φιλήμων* emendaverunt. — Et. M. 376, 4: *Ἑρμῖς* κλινόπους, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἐγλυφον ἀγάλματα *Ἑρμοῦ*, ὡς ἐφόρου ὕπνου καὶ ὕνελων καὶ *Φιλοξένης* χάρισιν, Sylburg dubitanter *Φιλόξενος*, sed recte M *φυλακῆς* χάριν, idque etiam ceterorum codd. lectiones firmant. — Alia denique quae passim apud grammaticos Philoxeni nomine leguntur, ad grammaticum sunt referenda.

*) Etiam Timocles in Heroibus fr. 2 item coquum sermonis ambagibus usum deridens *Φιλοξένειον* τρόπον affectare videtur.

TIMOTHEUS.

Timotheus. *Timothei* carmina Suidas haec recenset, ut solet pro arbitrio inserens carminum generibus aliquot poematum titulos: γράψας δὲ ἑπὶ νόμους μουσικοὺς ἰθ', προοίμια 15', Ἀρτεμιν, διασκευάς η', ἐγκώμια, Πέρσας ἢ Ναύπλιον (V Ναύπλειον), Φινειδᾶς, Λαέρτην, διθυράμβους 17, ὕμνους καὶ καὶ ἄλλα τινά. De numero nomorum paululum discrepat Steph. Byz. v. Μίλητος: Τιμόθεος καθαρχὸς, ὃς ἐποίησε νόμων καθαρχδικῶν βιβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἑπὶ ὀκτακισχίλιων τὸν ἀριθμὸν, καὶ προοίμια (fort. προοίμια ut Suidas vocat), ἄλλων (αὐλῶν Bothe coni.) χίλια (Salmasius χιλίων). Incertum, utrum in numero librariorum culpa error sit admissus, an critici veteres, qui Timothei carmina in ordinem redegerunt, passim dubitaverint, quorsum singula carmina pertinerent. Velut Ἀρτεμιν, quod carmen *hymni* loco fuisse indicare videtur Alexand. Aetol. ap. Macrob. Sat. V 22: 'Ἄλλ' ὃ γε πενθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεισθαι Τιμόθεον καθαρχᾶς ἰδμονα καὶ μελῶν, Τῶν Θεράνδροιο, τὸν ἦνεσαν ἀνέρα σίγλων Χρυσείων λεῖρῃ δὴ τότε χιλιάδι Ἵμνῃσαι ταχέων Ὀπιν βλήτειραν ὀιστῶν, Ἦτ' ἐπὶ Κεγχρεῖφ τίμον οἶκον ἔχει, fortasse secundum alios *Nomos* fuit. Certe Πέρσαι *Nomos* fuit, vid. Pausan. VIII 50, 3: Πυλάδου δὲ Μεγαλοπόλιτον μὲν ἀνδρὸς γένος, καθαρχδοῦ δὲ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ δοκιμασάτων καὶ ἀνηρημένου Πυθικὴν νίκην, τότε δὲ ἄδοντας Τιμοθέου Νόμον τοῦ Μιλησίου Πέρσας κτλ. Adde Aristot. Poet. c. 2: ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας καὶ Κύνκλωπας, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος μιμήσαιο ἄν τι. nam Cyclops haud dubie *dithyrambus* fuit: item *Laertes* et *Phiniadae* vel *Nomis* vel *Dithyrambis* adscripti fuerunt, non encomiis, ut Suidas videtur testificari. Quod Suidas dicit, Persas etiam *Ναύπλιον* vocatos, manifestus error est, fort. legendum Πέρσαι, *Ναυτίλον* ἢ *Ναύπλιον*, ut etiam Bippart coniecit, cf. Athen. VIII 338 A (Eust. II. 1538, 5): ὁ αὐτὸς Δωρῶν καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου *Ναυτίλῳ* (Casaubonus coni. *Ναυπλίῳ*) χειμῶνος, ἔφασκεν ἐν κακκάβῃ ζεούσα μελίζονα ἐωρακέναι χειμῶνα. — Ὡδῖνα Timothei memorat Athen. VIII 352 A: ἐπακούσας δὲ (Στρατόνικος) τῆς Ὡδίνος τῆς Τιμοθέου, εἰ δ' ἐργολάβον, ἔφη, ἔτιτε, καὶ μὴ θεόν, πόλιν ἂν ἠφίει φωνάς; integer titulus Σεμέλης ὠδῆς fuit, vid. ephorum decretum apud Boethium de mus. p. 182 Friedl. (quod quamvis ficticium, tamen a musicae artis perito arbitro Aristoxeni ut videtur sectatore et antiquae disciplinae vindice compositum, haud inepte Timotheum exagitat): παρακληθεῖς δὲ καὶ ἐτὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Ἐλεισινίαν Δάματρον ἀπρεπῇ διεκείασατο τὰν τῷ μίτῳ διασκευῶν· τὰν γάρ Σεμέλῳ ὠδῖνα οὐκ ἐν δίκῃ τὸν νεὸς διδάσκει. Adde etiam Dio Chrysost. LXXVII 768: τέλος δὲ τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἐκατέρως μόλις ἔξω βαδίζειν, ὥσπερ ἀλύοντα

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1.

— — — — —

Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.

*2.

1269

— — — — —

Διὰ κνάνεον πόλον ἄστρον,
διὰ τ' ὠκυτόκοιο σελάνας.

*3.

ὅτ' ἀέξεται ἁλίου ἀνγαῖς.

ΚΤΚΛΩΨ.

4.

— — — — —

τὴν τῆς Σεμέλης ὠδίνα. — Αἶαντα μαινόμενον, quem Timotheus Athenis tribus Pandionidis choro usus docuit, solus Lucianus Harmonid. c. 1 commemorat. — Denique Νιόβην Macho ibid. VIII 341 C tangit, vide fr. 6.

Fr. 1. Plut. de audiend. poet. c. 4: Τιμοθέω μὲν γὰρ ᾄδοντι τὴν Ἀρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ, Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα, Κινησίας ἐνθὺς ἀντεφώνησε· Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Eadem de superst. c. 10 sed inverso ordine θυιάδα, φοιβ. μαιν. λυσσ. Vulgo θυιάδα, scripsi θυιάδα. De hoc Timothei carmine conf. Alexand. Aetol. ap. Macrobi. V 22.

Fr. 2. Plut. Quaest. Sympos. III 10, 3: Ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἀρτεμιν Λοχίαν καὶ Ελλείθυιαν, οὐκ οὔσαν ἑτέραν, ἣ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι· Τιμόθεος δ' ἀντικρὺς φησί· Διὰ κνάνεον κτλ. et rursus sine poetae n. Quaest. Rom. c. 77. Eadem Macrobi. VII 16, 28. Haud dubie est ex eodem carmine, ex quo fr. 1. — V. 1. κνάνεον, Macrobi. λαμπρόν. — Meineke ad hoc carmen refert Hesychii gl.: πολυθύσανε.

Ἀρτεμι, πολυθύσανε κόρυς.

διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι, ἢ ὅτι πολλὰ χόθεν ἄσσεται ὡς κνυηγίτις, ἢ πολυθύυστος (πολυθύυκτος) ἢ πολυθυσιάστος.

Fr. 3. Porphyri. ap. Stob. Ecl. Phys. I 41, 61: ἡλύσιον μὲν πεδίον εἰκότως προσειπὼν τὴν τῆς σελήνης ἐπιφάνειαν ὑφ' ἡλίου καταλαμπομένην, ὅτ' ἀέξεται ἡλίου ἀνγαῖς, ὥς φησι Τιμόθεος. Meineke ἀέξεται et ἁλίου restituit, qui censet hunc versum continuo subiungendum esse fr. 2, idem tamen coniecit fortasse praeterea versum intercidisse: διὰ τ' ὠκυτόκοιο σελάνας (φάος αἰθέριον, πυρόεντος) ὅτ' ἀέξεται κτλ.

Οὐ τοι τόν γ' ὑπεραμπέχοντα
οὐρανὸν εἰσαναβήσει.

5.

υ λ υ - λ υ - λ υ - υ - -
υ υ υ - υ λ υ - υ - υ -
λ υ - υ λ υ υ - υ υ - υ
λ υ - υ λ υ - υ λ υ υ - υ - -

Ἔχευε δ' ἐν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας
σταγόνοσ ἀμβρότας ἀφροῶ βρυάξον·
εἴκοσιν δὲ μέτρ' ἀνέχευεν ἔμισγέ θ'
αἶμα Βακχίου νεορρότοις δακρύοισι Νυμφᾶν. 1270

NIOBH.

*6.

Ἔρχομαι· τί μ' αὔεις;

Fr. 4. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 10: *Εἰ Κύκλωψ ὁ τοῦ Τιμοθέου πρὸς τινὰ οὕτως ἀπεφήνατο· οὐ τοι κτλ.* — V. 1. cod. τόγγε.

Fr. 5. Athen. XI 466 C: *Τιμόθεος δ' ἐν Κύκλωπι* (ita L et East., *Κυκλωπία* PV). Ἔχευε κτλ. et Eust. 1631, 61. — V. 1. ἔχευε δ' om. C et Eustath., ἔχευεν δὲ B, ἔχευε δὲ L, ἔχυνεν δὲ P, ἔχυνε δὲ V. Schneidewin ἐπλησε, fort. ἔγγχευε, nam craterae vini poculum infundit, Hartung plane delet. — μελαίνας, B μολαίνας. — V. 3. εἴκοσιν Dindorf, vulgo εἴκοσι. — ἀνέχευεν CPVL, ἀνέχευαν AB. Ap. Eust. est εἴκοσι δὲ ὕδατος μέτρ' ἔχευεν, unde ὕδατος restituendum censet M. Schmidt: sed hoc est Eustathii additamentum, evanescit difficultas copula τε pro δὲ restituta. — ἔμισγε A, ἔσμιγε PVL, ἀνέμισγε C. — V. 4. θ' αἶμα scripsi, δ' αἶμα Grotefend, A διαμα, CPVL θ' ἄμα. — Βακχίου, B βακχεῖα. — νεορρότοις C, νεορρότως A, νεωρύτως P, νεωρ-ρῶτως B, νεορρότω VL. — δακρύοισι C, sed PVL δακρύουσι. — Νυμφᾶν Schweighauser, PVL νύμφαν, C πηγᾶν.

Fr. 6. Diog. Laert. VI 28 de Zenone: *ἐτελεύτα δὲ οὕτως· ἐκ τῆς σχολῆς ἀπὼν προσέπειται καὶ τὸν δάκτυλον περιέτρηξε· παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι· τί μ' αὔεις* (αὔεις Hermann, nisi praestat αὐτεῖς); quae ipse Diogenes deinde in epigrammate imitatur *ἐρχομαι αὐτόματος· τί δὴ καλεῖς με*; Eadem Stob. Flor. VII 46 (ubi *τί με αὔεις*) et Suidas v. αὔεις. Ex Timothei carmine clausulam hanc petitam esse fidem facit Macho ap. Athen. VIII 341 C: *ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἔα οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν (πορθμίδ' Casaubonus et Meineke) ἀναβοᾷ, καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρεών.* Ac Timotheo etiam Nauck vindicat, Hermann Aeschyli Niobae, Brunck cognomini Sophoclis tragoediae adscripsit. Sed suspicor etiam praecedentem Charonis versum servatum esse:

Ἐμβα, πορθμίδος ἔρμα,

apud Teletem Stob. Flor. V 67: *ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι, οὐδὲν δυσχεραίνων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου, ὅταν ἡ ὥρα ᾗ, ἔμβα πορθμίδος ἔρμα*, ubi Nauck Fr. Trag. adesp. 433 ἔρμα correxit.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

7.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Τεταμένον ὀρίγανα διὰ μυελотреφῇ.

ΠΕΡΣΑΙ.

8.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Κλεινὸν ἐλευθερίας τεύχων μέγαν Ἑλλάδι κόσμον.

9.

1271

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Σέβεσθ' αἰδῶ σύνεργον ἀρετᾶς δοριμάχου.

*10.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἄρης τύραννος· χρυσὸν Ἑλλὰς δ' οὐ δέδοικεν.

Fr. 7. Et. M. 630, 41: Ἡ ἐπειδή (ὡς φησιν Ὀριγένης) εὐρηται ἐν συστολῇ ἢ ρι συλλαβῇ, ὡς παρὰ τῷ Τιμοθέῳ τῷ κιθαρωδῷ· τεταμένον (M et Flor. τεταμένα) ὁρ. δ. μυελотреφῇ (M μνέλτροφῇ) Ὀδυσσεύς δ'. σύγκειται δ' οὗτος ὁ στίχος ἀπὸ προκελευσματικῶν, ὁ δὲ τελευταῖος ποὺς ἀνάπαιστός ἐστι, τῶν δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν. Ὀδυσσεύς δ' Sylburg ita redintegrandum censuit, ut scriberet ὡς διο- τρεφέος βασιλῆος, Ὀδυσσεύς δ', sed potius dithyrambi nomen latet, itaque scripsi Ὀδυσσεύς, et M habet οδ, D οδ^α. Flor. om. Ceterum Ὀδυσσεύς fortasse non diversus fuit a Cyclope. Ipsum versum servavit etiam Cram. An. Par. IV 12, 25 (τεταμένα . . . μυελотреφῇ).

Fr. 8. Plut. vit. Philopoem. c. 11: Ἄρτι δ' αὐτῶν εἰσεληλυθόντων κατὰ τὴν Πυλάδην τὸν κιθαρωδὸν ἄδοντα τοὺς Τιμοθέου Πέρσας ἐνάρξασθαι· Κλεινὸν κτλ. (ubi M κλεινῶν τ' ἐπ' ἐλ., Vb κλεινῶν ἐπ' ἐλ. et pro τεύχων M τ' εὐχῆς, Vb τεύχε, Stephan. τεύχω) ἅμα δὲ τῇ λαμπρότητι τῆς φωνῆς τοῦ περὶ τὴν ποιήσιν ὄγκου σύμπρέψαντος, ἐπί- βλεψιν γενέσθαι τοῦ θεάτρον πανταχόθεν εἰς τὸν Φιλοποίμενα καὶ κρότον μετὰ χαρᾶς. Affert etiam Pausan. VIII 50, 3 ubi item τεύχων scribitur.

Fr. 9. Plut. de audiend. poet. c. 11: Ἄφ' ὧν καὶ Τιμόθεος ὁρ- μηθεὶς οὐ κακῶς ἐν τοῖς Πέρσαις τοὺς Ἕλληνας παρεκάλει· Σέβεσθ' κτλ. Respicit idem de fort. Roman. c. 11. — Scripsi δοριμάχου, vulgo δορυμάχου.

Fr. 10. Plut. vit. Agesil. c. 14: Ἰδίστον δὲ θέαμα τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἀσίαν Ἕλλησιν ἦσαν οἱ πάλαι βαρεῖς καὶ ἀφόρητοι καὶ διαρρέοντες ὑπὸ πλοῦτον καὶ τρυφῆς ὕπαρχοι καὶ στρατηγοί, δεδιότες καὶ θερα- πεύοντες ἀνθρώπων ἐν τρίβωνι περιιόντα λιτῶ καὶ πρὸς ἑν ῥῆμα βραχὺ καὶ Λακωνικὸν ἀρμόζοντες ἑαυτοὺς καὶ μετασχηματίζοντες· ὥστε πολ-

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

11.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Μακάριος ἦσθα, Τιμόθεε, κᾶρυξ ὅτ' εἶπεν·
 νικᾷ Τιμόθεος Μιλήσιος
 τὸν Κάμωνος τὸν ἰωνοκάμπταν.

12.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

λοις ἐπῆει τὰ τοῦ Τιμοθέου λέγειν· Ἄρης τύραννος (τύραννον SgCTuqV)· χρυσὸν δὲ Ἑλλάς οὐ δέδοικε. Transposui δέ. Respicit etiam vit. Demetr. c. 42. Adde Hesych. v. Ἄρης τύραννος. παροιμία. Suid. s. h. v. et Macarius in not. ad Arsen. p. 79. Auctiora exhibet cod. Milleri Misc. 363: Ἄρης τύραννος· τοῦτο τὸ κομμάτιον ἐκ τῶν Τιμοθέου Περσῶν, ὃ διὰ τὴν ἐπὶ τὴν σωτηριώδη εὐημερίαν Ἀθήνησιν ἐπιπολάσασαν εἰς παροιμίαν περιέστη· μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Θαῖδι. quae expedire nequeo. Videtur Timotheus nomen hunc docuisse circa illud tempus, quo bellum Corinthium exarsit, h. e. Ol. 96, 2, cum Agésilas in Asia Persarum imperium bello quateret, et Tithraustes satrapa per Timocratem Rhodium in Graeciae civitatibus viros populares pecunia tentaret, quo promptius Lacedaemoniorum dominationem depellerent: cf. comment. de com. Att. p. 389 seq. Huc spectat opinor Milleri anecdoton: grammaticus, ut quae sequuntur Timothei verba χρυσὸν Ἑλλάς δ' οὐ δέδοικεν explanaret, harum largitionum fecerat mentionem, quibus Athenarum opulentia insigne incrementum cepisse visa sit. Sane Xenophon negat Athenienses quidquam pecuniae a Timocrate accepisse, sed Pausanias Epicratem et Cephalum corruptos esse auctor est. Plutarchi autem testimonium cum hac coniectura, quam feci de tempore, quo Timothei Persae docti sunt, facile potest conciliari: nam consentaneum est, versiculum hunc, qui Graecorum animos graviter percussit, celeriter hominibus sermonibus propagatum esse, ita ut in Asiam Agésilao nondum revocato pervenerit. Nauck requirit Χρυσὸς τύραννος· Ἄρη δ' Ἑλλάς οὐ δέδοικεν contra mentem poetae.

Fr. 11. Plut. de se ipsum laud. c. 1: ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφανονμέτους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἔτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσαι, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαντολογίας ἀφαιροῦντες· ἢ καὶ τὸν Τιμόθεον ἐπὶ τῇ κατὰ Φρύνιδος νίκη γράφοντα· Μακάριος κτλ. εἰκότως δυσχεραίνομεν, ὥς ἀμούσως καὶ παρὰ νόμους ἀνακηρύττοντα τὴν ἑαυτοῦ νίκην. — V. 1. κᾶρυξ ὅτ' scripsi, legebatur ὅτε κῆρυξ, Hartung scripsit Τιμόθεος, ὅτε κᾶρυξ. — V. 2. Τιμόθεος scripsi, legebatur Τιμόθεος ὁ. — V. 3. Κάμωνος scripsi, legebatur Κάβωνος, Schmidt Σκάμωνος vel Κάβωνος coniecit, quemadmodum qui περὶ εὐρημάτων scripsit Σκάμων vel Κάμων dicitur. Cf. Pollux IV 66: Καὶ Φρύνιν δὲ τὸν Κάμωνος (CF κάβωνος) βίβλοι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῶδων δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κερῆσθαι λέγουσιν. Male Suidas v. Φρύνις Κάνωπος filium dicit.

υ υ ι - υ υ ι -
 υ υ ι - υ υ ι -
 5 υ υ ι - υ υ ι -

Οὐκ αἰίδω τὰ παλαιά,
 καινὰ γὰρ μάλα κρείσσω·
 νέος δ' Ζεὺς βασιλεύει,
 τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων·
 5 ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

13.

υ ι υ υ - υ υ - υ υ υ
 - ι υ - - ι υ υ - -
 ι υ υ - υ υ - ι υ υ
 ι υ υ - - ι υ υ ι -

Σὺ τ' ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον
 ἀκτίσι λαμπραῖς Ἴλιε βάλλων,
 πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος
 σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ ἱὲ Παιάν.

*14.

υ υ ι - υ υ ι - υ υ ι -

Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

Fr. 12. Athen. III 122 D: Κατὰ γὰρ τὸν Μιλήσιον Τιμόθεον τὸν ποιητὴν· Οὐκ αἰίδω κτλ. Cf. Eust. 1422, 50. — V. 1. οὐκ αἰίδω, Meineke οὐ κλείω. — V. 2. καινὰ VL, καὶ τὰ ABP. — μάλα scripsi, vulgo ἄμα, om. C et Eustath. M. Schmidt θαμά, Schneidewin καινὰ γὰρ ἄσματα κρέσσω. — V. 4. τὸ πάλαι Meineke, vulgo τὸ παλαιόν. — V. 5. ἀπίτω, BP ἀπείτω.

Fr. 13. Macrob. Sat. I 17, 19: „Sed Timotheus ille: σύ τ' ὦ κτλ. — V. 1. σύ τ' ὦ vulgo, σύ τε ὦ libri, fort. σὺ δ' ὦ praestat. — V. 2. ἀκτίσι λαμπραῖς scripsi, legebatur λαμπραῖς ἀκτίσι, Ian λαμπραῖς ἀκτίσι edidit, ex libris ut videtur, nam nihil adnotavit, nisi quod N ακτισινατε. — Ἴλιε Schneidewin, vulgo ἦλιε, RB HAT, praeterea B BAAION. — V. 3. ἐχθροῖς, Ian ἐχθροῖσι ex libris ut videtur. — V. 4. νευρᾶς, BR ΝΕΥΡΑ. — ὦ ἱὲ Παιάν scripsi, legebatur ὦ ἱὲ Παιάν, PN ωιε παιαν. BR ωε παιαν, SP7 ὦ παιάν, vulgo παιάν. Schneidewin ὦ ἱὲ Παιάν. Hartung ὦ ἱήιε Παιάν. Sane ipse Macrob. ib.: „Obtinuit tamen ut cum sanitatem dari sibi precantur, ἱὲ παιάν per η litteram enuntient, id est *medere Pacan*; cum autem ἱὲ Παιάν per ε litteram dicunt cum aspiratione prioris litterae, significant hoc dici in aliquem adversa precatione, βάλλε Παιάν, id est *immitte feriendo*.“ tnetur ἱε, verum ἱὲ non segregandum ab interiectione ἱή, quae formae mensura tantum novissimae syllabae differunt inter se. Cf. carm. popul. 45 et 47.

Fr. 14. Plutarch. de fort. Alex. II c. 1: Ἀρχελάω δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι Τιμόθεος ἄδων ἐσήμεινε πολλὰ· κίς τουτί τὸ κομμάτιον· Σὺ δὲ τὸν γ. ἄρ. αἰ. Ὁ δὲ Ἀρχελάος οὐκ ἀμού-

15.

1273

Οὐθ' ὁ πτερωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων, Ἔρωσ,
ὁ Κύπριδος κυναγός, ἡ φρενῶν ἄκισ,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὀρκίων δίκας.

16.

Antiphanes ap. Athen. X p. 433 C: Οὐκ ἂν ἀμάρτοι δέ τις καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ (Νέστορος) λέγων φιάλην Ἄρεως κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως· εἰ τῇ δῆλος (Emperius coniecit εἴτ' ἤδη δός) φιάλην (τὸ ὄπλον vulgo additur, delevit Koppiers) Ἄρεως κατὰ Τιμόθεον ξυστόν τε βέλος. Cf. Aristot. Ars poet. c. 21, 6: λέγω δὲ οἶον ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διονύσον, καὶ ἀσπίς πρὸς Ἄρην· ἐρεῖ τολύνην καὶ τὴν ἀσπίδα (A addit οὐ) φιάλην Ἄρεως (Ἄρεος G) καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου (fort. hoc quoque exemplum ex Timotheo petatum). Cf. Rhetor. III 4 et 11 et Athen. XI 502 B: Ἀναξανδρίδης δὲ φιάλας Ἄρεος καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα (hinc aliquando conieci in Anaxandridis versu ap. Athen. IV 131 legendum esse φιάλην τ' Ἄρεως ἢ δὲ λεπαστήν). M. Schmidt credit Timotheum φιάλην Ἄρεως ἄοινον vcl φιάλην Ἄρεως οἶνου dixisse, abusus Aristotelis loco de poet. c. 21, 8: ἔστι δὲ τρόπῳ τούτῳ τῆς μεταφορᾶς χρῆσθαι καὶ ἄλλως, προσαγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι, οἶον εἰ τὴν ἀσπίδα εἴποι φιάλην μὴ Ἄρεως, ἀλλ' ἄοινον (ita Victorius praeclare, libri οἶνου). ubi Schmidt intempestivam adhibens medicinam voculas μὴ et ἀλλ' delendas esse censet.

17.

Anaxandrides ap. Athen. XI 455 F: Ἀρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ μὲν διανεκῇ Σώματος μέρη δαμάζειτ' ἐν πυρικτίτοισι γᾶς, Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν οἶμαι λέγων. Ita Meineke Poet. Com. Fr. T. III 164 emendavit, vulgo ἐν πυρικτύποισι γῆς (sic PVL, ἐν πυρικτίτοισι γᾶς A, ἐν πυρὶ κτιτισιγᾶς B, ἐν περικτίτοισι γαῖς Dobree).

σως ἀντεφώνησε· σὺ δέ γ' αἰτεῖς. Eadem Apophthegm. p. 177 B, ubi recte σὺ δέ. Videtur autem ex ipsis Timothei aliquo carmine petatum. — γηγενέταν, Meineke γαγενέταν.

Fr. 15. Stob. Append. p. 23. Τιμόθεον θ' ὁ πτερωτός. Scripsi οὐθ' ὁ πτ. et Ἔρωσ, vulgo ἔρωσ, Meineke εἰθ' ὁ πτερ. vel ἡἰθ' ὁ πτερ., Nauck θεὸς πτερωτός. — V. 2. Κύπριδος Meineke, legebatur Κύπριος. Ceterum valde dubium an hi versus dithyrambographi sint, Meineke Timotheo comico tribuit, sed fort. Σωσιθέου scribendum, olim conieci Τιμοκλήους, Nauck Τιμησιθέου praeoptat.

18.

Et. M. 271, 57: Διαψάλρουσα· διασύρουσα· καὶ Τιμόθεος τὴν ἐκλυομένην καὶ καταρρέουσαν· σημαίνει καὶ τὴν ἡρεμαίαν. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἶον·

Γλώσση διαψάλρουσα μυκτῆρων τόπους. 1274

Zonaras 536 eadem, sed plenius: σημαίνει δὲ (καὶ) τὴν ἡρεμαίαν κίνησιν. Εὐριπίδης ἐ. τ. κ. κέχρηται τῇ λέξει, οἶον κτλ. Adde Mingarelli codd. Nan. 492. Ambigas sane, Timotheus utrum poeta an grammaticus aliquis sit intelligendus. Τιμόθεον, quem Et. Flor. Miller Misc. 215 de origine vocis μετεωρίζω adhibet, grammaticum esse apparet, si integrum est nomen, neque vero cum Nauckio Μεθόδιος scribendum, cuius nomen nusquam comparet in Et. Flor.

19.

Schol. Il. ι 219: ἡ διπλῇ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάζαι (ὥς) ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρῃ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιᾶσαι, καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυνομένας ἀπαρχάς. Haud dubie ad Cyclopiis aliquem locum pertinet, vid. Philox. fr. 10.

ΑΡΓΩ.

1.

[illegible]

Ὅν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλομαι νόῳ θνητοῖς
ὁρείοις

ὀργάνων διὰν Ἀθάναν,

1275

Telestes. Fr. 1. Athen. XIV 616 F: 'Ἄλλ' ὃ γε Σελινούντιος Τελείστῃ τῷ Μελανιππῷ ἀντιοκουσόμενος ἐν Ἀργοίῃ ἐφη, ὃ δὲ λόγος ἐστὶ περὶ τῆς Ἀθηναίων ὃν σοφὸν . . . Κλωθῶ (v. 1—7) ὡς οὐκ ἂν ἐλατρωθῆσθαι τὴν ἀλκασθέντα τοῦ εἰδους διὰ τὴν παρθενίαν. ἔξις τέ φησιν· Ἄλλα μάταν . . . ὄνειδος (v. 8—10). μετὰ ταῦτα δὲ ἐγκωμιάζων τὴν αὐτῇ τικὴν λέγει· τὰν κτλ. (v. 11, 12). — V. 1. ὄν, Meineke ἄν coniecit. — λαβούσαν, Β λαβούσα. — ὄρεσις Λ, ὄρεσις AB, ὄρεσις P. — V. 2. ὀργάνων scripsi, libri ὄργανον, quod cum relativo ὃν v. 1 conciliari nequit, quod refertur ad αὐλόν, quem poeta antea memoraverat. Animadvertit difficultatem Meineke, sed correctioni ἂν adversatur verborum ordo, qui tunc invertendus erat ἂν σοφὸν σοφὸν λαβούσαν, neque placet ἂν, cum continuo nomen deae subsequatur, unde colligas Minervae in praegressis versibus nullam factam esse mentionem. Quod restitui ὀργάνων cum αἰσχος iungendum; Telestes fabularum memoriam de tibiis inventis enarrans adversatur Melanippidi, ita ut illius verba fr. 2 aperte respiceret: ἀ μὲν Ἀθᾶνα ὄργαν' ἔρρειψεν θ' ἱερὰς ἀπὸ χειρὸς, εἰπέ τ' ἔρρετ' αἰσχα, σώματι λῦμα. — διὰν Mei-

δυσόφθαλμον αἰσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
 αὐθις ἐκ χειρῶν βαλεῖν,
 5 νυμφαγενεῖ χοροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
 τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος ὄξυς ἔρωσ ἔτειρεν,
 ἃ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθῶ;
 ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος
 ἄδε ματαιολόγων φάμα προσέπταθ' Ἑλλάδα μουσοπόλων,
 10 σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος,
 τὰν οὐ μεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς
 δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμα λιγυπτέρυγον σὺν ἀγλαᾶν ὠκύ-
 τατι χειρῶν.

ΑΣΚΑΗΠΙΟΣ.

2.

1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 -

neke, legebatur δῖαν. — Ἀθάναν Schweighaeuser, vulgo Ἀθανᾶν. —
 V. 3. ἐκφοβηθεῖσαν, Meineke ἐκπλαγεῖσαν. Ego olim proposui ἐκφο-
 βηθεῖσαν αἰσχος. — V. 4. αὐθις Hartung delevit. — V. 5. χοροκτύπῳ
 scripsi, idemque Meineke coniecit, vulgo χειροκτύπῳ. — φηρὶ, Hartung
 τῷ φηρὶ. — νυμφαγενεῖ, P νυμφαγένει. — V. 6. τί γάρ, C οὐ γάρ. —
 κάλλεος, C κάλλους. — ἔτειρεν, C ἤγειρεν. — V. 7. ἃ scripsi itaque
 Dobree (vel ἄπερ), codd. αἰ (A al) γάρ, Iacobs ἃ γε, Meineke τᾷ γάρ.
 — ἄγαμον Casaubonus, libri ἄγανόν. — ἀπένειμε, Meineke ἐπένειμεν
 coni. — V. 8—10 continuo adiunxi prioribus, nam nihil intercidisse
 apparet, sicuti etiam deinde v. 11—12 statim adieci, nam omnia bene
 cohaerent. — ἀχόρευτος Grotefend, libri ἀναχόρευτος. — V. 9. φάμα
 Schweighaeuser, φήμα PVL et A a m. pr. (a m. s. φήμη). — προσέπταθ',
 in proecdosi προσέπτα scripsi, versum hic terminans, libri προσέπτατο.
 — μουσοπόλων VL, μουσοπόλον P, μουσοπόλου BC. — V. 10. σοφᾶς
 AC, σοφᾶς PVL. — ἐπίφθονον, P ἐπιφθόνον. — τέχνας, A a m. s.
 τέχνης. — V. 11. τὰν οὐ μεριθοτάταν intactum reliqui, nisi quod λέγει
 τὰν ex Schweighaeuseri coniectura recepi, nam libri AB τὴν ἀύλητι-
 κὴν λεγε γαν ου (B λέγε γάνου) μεριθοτάταν, P λέλεγαν οὐ μεριθοτά-
 ταν VL λέγει τὰν οὐν περιθειοτάταν. Praeterea Schweighaeuser τὰν
 οὐν ἐριθειοτάταν, Kayser τὰν θυμαρεστάταν, Emperius γάνους μερίδ'
 ἱροτάταν, Bippart τὰν οὐν ἐριβρομωτάταν, Hartung γάνωμά τι θειότα-
 τον, M. Schmidt τὰν συνεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε νεῦμα, ac
 συνεριθοτάταν etiam Hecker. Haec pericula non satisfaciunt, non in-
 commodum fuerit τὰν κόμου ἐριθοτάταν, aptius etiam τὰν θυμ-
 ερεθιστοτάταν, nomen θυμερεθιστής, quamquam non est traditum,
 rationi convenit, inde si superlativum deducere instituit Telestes, dithy-
 rambographo audaciae venia parata est. — V. 12. ἀερθὲν, in proecdosi
 ἀερόεν conieci, Kayser παρθένην αἰολ., οὐρεῖας Hartung. — πνεῦμα
 λιγυπτέρυγον refinxī, αἰολοπτέρυγων AB, αἰλοπτέρυγων P, ἀελλοπτέρυ-

"*Η Φρύγα καλλιπνύων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα,* 1276
Λυδὸν ὃς ἄρμωσε πρῶτος
Λωρίδος ἀντίπαλον μούσας νόμον αἰόλον ὀμφᾶ,
πνεύματος εὐπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.

3.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 32 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 131): Ἀσκληπιὸν δὲ Ζεῦς ἐπεράνωσεν, ὥς μὲν ὁ τὰ Ναυπα(κτι)κὰ συγγράψας (κὰ)ν Ἀσκληπιῶ (Τελ)έστῃς καὶ Κεινη(σ)ίᾳς ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸν) Ἰππόλυτον (παρα)κληθεὶς ὑπ' Ἀρ(τέμι)δος ἀνέστησεν. Cf. ib. p. 17 (II 45): τὸν Ἀσκληπιὸν δ' ὑπὸ Διὸς κε(ρανν)ωθῆναι γεγρ(άφ)ασιν) . . . καὶ ὁ τ(ὰ Ναυ)πάκτια ποι(ή)σας καὶ Τελέστ(ῃς) Ἀσκληπιῶ.

γων VL, Hartung ἀελλοπτέρυγον. — σὺν ἀγλαῶν ὠκύτατι Casaubonus, συναγαανω κυτάτι B, σὺν ἀγλααν ὠκυτάτη P, σὺν ἀγλαῶν κυτάτι VL, Hartung σὺν ἀγανᾶν ὠκ. γ.

Fr. 2. Athen. XIV 617 B: Κομφῶς δὲ κὰν τῷ Ἀσκληπιῶ ὁ Τελέστῃς ἐδήλωσε τὴν τῶν αὐλῶν χρεῖαν ἐν τούτοις· ἡ Φρύγα κτλ. — V. 2. Λυδὸν ὃς Huschke, libri αὐδονος. — ἄρμωσε Schmidt, ἤρμωσε Grotefend, PVL ἤρωσε. — V. 3. μούσας Schmidt, vulgo μούσης. — νόμον αἰόλον scripsi praeennte Dobraeo, legebatur νομοαίολον. — ὀμφᾶ Schweighauser, ὀμφάν Huschke, ὀρφναί PVL, Hartung νόμον αἰολόμορφον edidit. Quod Phryx primus dicitur tibiae cantum (νόμον αἰόλον) adaptavisse voci humanae (ὀμφᾶ), cum constet a principio ἀσκληπικήν fuisse ψιλήν ac Clonam Graecum artificem primum αὐλοδικοὺς νόμους condidisse, condonabimus facile poetae, qui Olympum potius, quam Marsyam dicere videtur, id quod Lydii modi mentio suadet, cf. Plut. de mus. c. 15: Ὀλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος . . . ἐπὶ τῷ Πύθωνι φησιν ἐπικήδειον αὐλῆσαι Λυδισί. Ipse antea de emendatione Huschkii dubitans (quam quidem Λωρίδος, quod subsequitur, satis tuetur) suspicatus sum scribendum esse:

αὐλὸν ὃς ἄρμωσε πρῶτος
 Λωρίδος ἀντίπαλον Μάσσης νομοαίολον ὀμφᾶς.

vel potius, cum αὐλὸν repetitum displiceat, ἀηδόν' ὃς, sive quoniam anacrusis ab hoc loco aliena, ἀδόν' ὃς contractione admissa; vid. de voce ἀηδῶν Bekk. An. I 349, 3: ἀηδόνα, ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν (αὐλῶν), ἔστι δὲ ὄπουν καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις Λιδύμων. adde Hesych. ἀηδόνα et λωτίνας ἀηδόνας. neque obscurum hoc loco vocabulum, cum αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα praecesserit. Quod addidit poeta νομοαίολον, ad eundem modum esset novatum, quo Aristophanes πτεροποικίλος dixit. Formam Μάσσης ex Xanthi Lydiacis affert Hephaest. 14: et Xanthus quidem fluvium Marsyam hoc nomine appellavisse videtur, cf. Et. M. 249, 15, sed idem etiam viri nomen fuisse testatur Plut. de mus. c. 7: τὸν δὲ Μαρσύαν φασὶ τινες Μάσσην καλεῖσθαι, οἱ δ' οὐ, ἀλλὰ Μαρσύαν. sed apud Plut. de Is. et Osir. c. 24, ubi de nomine Μάνης disserens addit ὃν ἐνιοὶ Μάσσην καλοῦσι, num Dübner recte Μάσσην scripserit, dubito.

TMENAIOS.

4.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἰεῖς
 κερατόφωνον ἠρέθιζε μάγαδιν,
 ἐν πενταράβῳ χορδᾶν ἀρθμῷ
 χεῖρα καμψιδίανλον ἀναστροφῶν τάχος.

1277

5.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
 συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
 Φρύγιον ἄεισαν νόμον·
 τοὶ δ' ὄξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
 Λύδιον ὕμνον.

6.

Athen. XI 501 F: Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ ἔφη· Λαβοῦσα
 πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον φιάλην· Τελέστης δ' ἄκατον ὠνόμαξέ
 νιν. ὥς τοῦ Τελέστου ἄκατον τὴν φιάλην εἰρηκίτος. ubi ἄκατον
 Porson restituit, libri ἄκρατον.

Fr. 4. Athen. XIV 637 A: Τελέστης δ' ἐν Τμεναίῳ διθυράμβῳ
 πεντάχορδόν φησιν αὐτὴν (μάγαδιν) εἶναι διὰ τούτων· Ἄλλος δ' ἄλλαν
 κτλ. — V. 2. ἠρέθιζε scripsi, legebatur ἑρέθιζε. — μάγαδιν, B μάγα-
 δον, Dindorf coni. μαγάδ' ἐν, aut ἐν delendum esse censet. — V. 3.
 πενταράβῳ B, πενταράβδῳ ABP, πενταραράβδῳ VL. — χορδᾶν Porson,
 vulgo χορδάν. — ἀρθμῷ scripsi, libri ἀριθμῷ, Meineke ῥυθμῷ. —
 V. 4. καμψιδίανλον, BP κάμψει διάνλον. — ἀναστροφῶν Eustath. 1108,
 1, qui hunc versum s. p. n. affert, vulgo ἀναστροφῶν, Meineke coni.
 ἐναστροφῶν ταχύς.

Fr. 5. Athen. XIV 625 F: Μαθεῖν οὖν τὰς ἀρμονίας ταύτας τοὺς
 Ἑλληνας παρὰ τούτων (τῶν Φρυγῶν καὶ Λυδῶν)· διὸ καὶ Τελέστης
 ὁ Σελινούντιός φησι· Πρῶτοι κτλ. — V. 1. πρῶτοι, B πρῶτος. — Ἑλ-
 λάνων scripsi, vulgo Ἑλλήνων. — V. 4. τοί, BP τοῖς. — πηκτίδων, BP
 πνκτίδων. — ψαλμοῖς PVL, contra AB ψαλμοί.

7.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 18 Gomperz (Vol. Hercul. coll. nova II): *Αἰσχύλος δ' (ἐν Φινειῖ) καὶ Εἰβ(υκος καὶ Τε)λέστης (ποιοῦσιν) τὰς Ἀρπ(υίας θνησκ)ούσας ὑπ(ὸ τῶν Βορέου καὶ)δων.* ita supplevit Gomperz.

8.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 23 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II): *Μελανιπ(πί)δης δὲ Δῆμητ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχ(ειν), καὶ Τελέσ(της) — CΓONACTC — 1278 AΙPEANC —*, ubi Sauppe suspicatur legendum esse καὶ Τελέστης δὲ λόγον ἀστεῖον ἔχει καὶ Πέαν (Nauck δὲ τὰς γονὰς τοῦ . .). sed haec satis incerta, fortasse Telestes idem quod Melanippides (vid. fr. 10, quemadmodum ibi Philodemi locum restitui) perhibuit in eo carmine, unde petitum est fr. 5. — Telestis nomen Gomperz sibi visus est etiam alio loco deprehendisse p. 42 (Vol. H. II): *Ὅμηρος δ' ἐν (τοῖς ὕμ)νοις πρόπ(ολον) καὶ (ὁ)πάονα, (Τελέστ)ης δὲ τροφόν*, praeunte Nauckio, qui Τελέστης δὲ Τροφωνίου proposuit, sed haec coniectura nimis incerta: de Hecate philosophus disserit, Homeri locum hymn. in Cerer. v. 438 respiciens: *τῇσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἐκάτη λιπαροκρήδεμνος· πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἄγνῃν, ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὁπάων ἔπλετ' ἄνασσα.* Itaque Proserpinae nomen omnino addendum, et scribendum *πρόπολον καὶ ὁπάονα (Περσεφόν)ης, (ἄλλοι) δὲ τροφόν.* Librarius omisit ἄλλοι sive poetae alicuius nomen.

XLV.

P O L Y I D U S.

Tzetz. Lycophr. 879: Πολύιδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς τὸν Ἄτλαντα τοῦτον ποιμένα Ἀιβὺν φησίν, οὐ μαθηματικὸν. ἀπολιθωθῆναι δὲ ὑπὸ Περσέως, δείξαντος αὐτῷ τὴν Γοργόνα διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτὸν διελθεῖν, ἀλλ' ἐρωτᾶν αὐτὸν τίς εἴη· τούτου καὶ τοῦ Ἄτλαντος υἱὸς ἦν ὁ Ἑσπερος κατὰ τοὺς λοιπούς, οὐ κατὰ τὸν Πολύιδον. Adde Tzetz. Exeg. II 132, 18 et Et. M. 164, 20: Ἄτλας, ὄρος Αἰβύης· Πολύιδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς παρίστησιν αὐτὸν ποιμένα γεγονέναι, καὶ φησιν, ὅτι παραγινόμενος ὁ Περσεὺς ἐπερωτώμενός τε ὑπ' αὐτοῦ, τίς εἴη καὶ πόθεν ἀφῆκτο, ἐπειδὴ λέγων οὐκ ἐπειθεν, ἀνάγκη ἔδειξεν αὐτῷ τὸ τῆς Γοργόνης πρόσωπον καὶ ἀπὸ ἐλθῶσεν αὐτόν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄρος Ἄτλας ἐκλήθη. Οὕτω Ἀνρόφρονος ἐν ὑπομνήματι. — Quod habet Schol. Hom. II. ω 804: Ἀττικοὶ τὸ περιδείπνον τάφον λέγουσι, Πολύιδος δὲ τὸ μνημεῖον, corruptum videtur, fort. Πολυρρήνιοι vel tale quid legendum.

LYCOPHRONIDES.

1.

2 0 - 0 2 0 0 - 0 - 0 -
 - 2 0 0 - 2 0 0 - 2 0 0 - -
 0 2 0 0 - 0 - - 2 0 - 0 - -
 2 0 - - 2 0 0 - 0 - -

Οὔτε παιδὸς ἄρρενος οὔτε παρθένων
 τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
 καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν μὴ κόσμιον πεφύκη.
 ἢ γὰρ αἰδῶς ἄνθος ἐπισπείρει.

Lycophronidem huc rettuli propter Clearchi auctoritatem: non enim inter antiquiores numerandus est, ac si constaret illum versibus ionicis a maiore usum esse, Alexandrini potius saeculi poetis accensendus: Clearchum etiam novissimis poematis usum esse colligere licet ex astorionis fr. 2.

Fr. 1. Athen. XIII 564 A: Πρὸς ἀλήθειαν γὰρ, καθάπερ φησὶ Κλέρχος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἑρωτικῶν Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι [φησὶν]· οὔτε κτλ. — V. 1. ἄρρενος, Meineke ἄρρενος. — παρθένων, Meineke παρθενικῶν. — V. 2. τῶν delendum censet Meineke. — οὔτε Porson, alio οὐδέ. — V. 3. ἂν μὴ κόσμιον πεφύκη scripsi ex Meinekii emendatione, nisi quod ille ἦν praeoptavit, vulgo ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει, chaefer πέφυκεν refinxit, ego olim conieceram μὴ ἄμᾳ κόσμιον ὃν ἐφύκεν. Versus 2 Sotadei prae se fert speciem pariter atque 3, si aditam scripturam:

καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει

nearis. Verum enim vero ἀλλὰ aperte refragatur poetae proposito, nec κλόν priorē producta videtur admittendum, quandoquidem infra fr. 2, 2 irripitur. Quare v. 3 equiparandus est Cratino: Ἑρασμονίδη Βάθιπεν ὃν ἄωρολείων. Nec iam credibile ionicum a maiore semel ac seorsim imixtum esse alienis numeris, itaque v. 2 ad choriambicum numerum sit revocandus. Nec Sotadeus est qui videtur fr. 2, 3:

τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεὶ μοι νόος ἄλλα,

am neque licuit v. 2 vocula καὶ terminare, neque v. 4 a verbo κέχνηται ichoare propter hiatus asperitatem: itaque hic quoque versus pro choriambico habendus.

2.

υ υ υ υ - υ υ υ υ
 υ υ υ υ - υ υ υ υ - υ υ υ υ -
 υ - - υ υ - υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ -
 υ υ υ υ υ - υ - υ υ - υ -

Τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόδον
 καλὸν ἀνάθημα καὶ πέδιλα καὶ κυνέαν ·
 καὶ τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεὶ μοι νόος ἄλλα κέχνται 1280
 ἐπὶ τὰν Χάρισιν φίλαν πάνδα καὶ καλάν.

XLVII.

CASTORIO.

EIE ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

1.

υ υ - υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ -
 - υ υ - υ υ - -

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἡλιόμορφος ζαθέοις
 ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

Fr. 2. Athen. XV 670 E item ex Clearcho: Ὅθεν Λυκοφρονίδης τὸν ἑρῶντα ἐκείνον ἀπὸ δὸν ἐποίησε λέγοντα· τόδ' ἀνατίθημι κτλ. — V. 1. ῥόδον, Hermann ῥόδειον. — V. 2 fortasse trimeter iambicus est, vocalibus coalescentibus novissimi vocabuli κυνέαν. — ἀνάθημα scripsi, vulgo νόημα, Meineke ἀνθημα maluit, Hermann μνήμα. Longe aliter C. Fr. Hermann, qui legendum censuit τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόπαλον, ὁ (vel ῥ) νεῖμα. at cf. Philostr. vit. Apoll. V 15: ὡς εἶη μὲν ποτε ποιμὴν ὁ Αἰσωπος, νέμοι δὲ πρὸς ἱερῶ Ἑρμοῦ . . . ὁ δὲ Αἰσωπος ἔχει μὲν οὕτως, ὡς μηδὲν τῶν τοιούτων ἔχειν, φεῖδοιτο δὲ καὶ ὧν εἶχε, γάλακτος δὲ αὐτῷ σπένδοι, ὅσον οἷς ἀμελχθεῖσα ἐδίδου, καὶ κηρίον ἐπὶ τὸν βωμὸν φέροι, ὅσον τὴν χεῖρα ἐμπλῆσαι, ἐστιᾶν δ' αὐτὸν καὶ μύρτοις ᾤετο καὶ παραθεῖς ἂν τῶν ῥόδων ἢ τῶν ἰων κομιδῇ ὀλίγα· τί γὰρ δεῖ, ὦ Ἑρμῇ, ἔλεγε, στεφάνους πλέκειν καὶ ἀμελεῖν τῶν προβάτων; — κυνέαν AB, κυνέην PVL, τὰν κυνέαν Hermann. — V. 3. τὰν Dindorf, vulgo τήν. — ἄλλα Schweighauser, ἄλλαι ABP, ἀλλὸ V, ἀλλῇ L. — κέχνται Dindorf casu, ut videtur, omisit. — V. 4. Χάρισιν scripsi, legabatur Χάρισι. Meineke ἐπεὶ τοι νόος ἀμῖν (vel ἀμός) κέχνται ἐπὶ σε τὰν Χάρισι φίλαν.

Castorio. Fr. 1. Athen. XII 542 E: Ἐν δὲ τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἣν ἔπεψεν (Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς) ἄρχων γενόμενος, ἦδε χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Σειρώμενος τοῦ Σολέως (PVL Σωλέως), ἐν οἷς ἡλιόμορφος προσηγορεύετο· ἐξόχως κτλ. Recte Leopardus Καστοριώτιος τοῦ Σολέως. Quod Athenaeus scripsit εἰς αὐτὸν, negligenter locutus est, nam ut recte animadvertit Meineke carmen hoc, in quo

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

2.

Σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον
ναῖονθ' ἔδραν, θηρονόμει Πάν, χθόν' Ἀρκάδων, 1281
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη

etiam Demetrii Phalerei mentio facta est, in Bacchi honorem conditum. — V. 1. *ἐξόχως*, ita etiam Eust. 1558, 1, sed C *ἐξόχος*. — δ', Eust. τε. — *εὐγενέτας*, B *εὐγενέτης*. — *ἡλιόμορφος* Kubn, itaque Eust. legit, vulgo *ἡπιόμοιρος*. — V. 2. *τιμαῖς*, Meineke *τιμαῖσι* requirit. — Nescio an versus ad ionicum numerum revocandi sint:

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἡλιόμορφος
ζαθέοις ἄρχων σε τιμαῖσι γεραίρει.

ut poeta in primore versu — ∪ — — admiserit loco ionicus pedis ∪ ∪ — —, qua licentia postea passim usi sunt Anacreonteorum poetae. Ad eundem modum etiam Aristophanes in bacchico carmine Ran. 324 et 342 creticum copulavit cum ionicis pedibus *ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορευ-σων* et *νυκτέρον τελετῆς φασφόρος ἀστήρ*. Carmen hoc compositum Olymp. CXVII 4.

Fr. 2. Athen. X 454 F: Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέ-αρχός φησιν, εἰς τὸν Πᾶνα πόλημα τοιοῦτόν ἐστιν· τῶν ποδῶν ἕκαστος ὅλοις ὀνόμασι παρειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοῦς καὶ ἀκολον-θητικούς ἔχει τοὺς πόδας, οἷον Σὲ τὸν . . . μελίλιγμ' ἔης. καὶ τὰ λοιπὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. τούτων δ' ἕκαστον τῶν ποδῶν ὡς ἂν τῇ τάξει θῆς τὸ αὐτὸ μέτρον ἀποδώσει, οὕτως· Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσ-χείμερον, νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον. καὶ οὗτοι τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δεκαγράμματος. ubi Schweighauser iam ante Cobetum Var. Lect. 221 recte ἐστιν ἐν δεκαγράμματος emendavit: tot enim litteris singulae dipodiae constant. Fortasse eiusdem Castorionis ibidem est lusus:

Μέτρον φράσον μοι, τῶν ποδῶν μέτρον λαβών.
Οὐ βούλομαι γὰρ τῶν ποδῶν μέτρον λαβεῖν.

V. 1. *βολαῖς* Meineke, legebatur *βόλοις*. — V. 2. *ναῖονθ'* L, *νέον θ'* ABPV. — *ἔδραν* Cobet, nam *ἔδος*, quod Scaliger scripsit, sic demum licet tueri, si plane scriptum *ναῖοντα* statuas: at alias in hoc carmine vocales elisae non numerantur, ὁδός PVL, ὁδὸς B et codd. Cas. — *θηρονόμει*, Meineke coniecit *θηροφόνει*. — *χθόν'* L, *χθών* APV. — V. 3. *κλήσω* Schweighauser et Cobet, legebatur *κλήσω*, quod litterarum numerum excedit: sed quod Cobet dicit: „verbum *celebrandi* non est *κλείω*, multo minus *κλήω*, sed *κλέω* . . . Iones dicebant interdum *κλείω* . . . itaque *κλήσω* et *ἐκλήσω* Graeca sunt, non *κλήμω* et *ἐκλήμισα*.“ de his valde dubito: sane forma *κλήω* nullius est auctoritatis, at dicebatur *κλήζω* (*κλήτίζω*, *κλεῖζω*, etiam *κλεῖζω* extat in epigrammate), unde recta ratione descendit *κλήσω* et *ἐκλήσω*: idque verbum pariter atque *κλέω* tam *nuncupare* quam *celebrare* significat: at num etiam verbi *κλέω* futurum *κλήσω* et aoristus *ἐκλήσω* in usu fuerint, ambigo: sane in Et. Gud. 294, 46 *κλήσω* ad *κλέω* refertur auctore Herodiano *περὶ παθῶν*. cf. Et. M. 519, 31 seq., sed veterum grammaticorum ea de re exigua auctoritas, libri modo addunt *ι*, modo detrahunt, ac variant saepe eodem loco: *ι* in his mature oblitteratum esse arguit hic Castorionis versus. Me quidem iudice errant nostri homines, qui Nicandreum *ἐκλήσε*

συνθείς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφῶ κλύειν,
 ὁ μωσοπόλε θήρ, κηρόχυτον ὅς μείλιγμ' ἔεις.

a κλέω, Aristophaneum κλήσατε, Apollonianum κλήσουσι a κλήζω reputant, nam omnia pariter ad κλήζω sunt referenda. Vicissim aberrant, qui σώσω, ἔσωσα ad σώζω referunt, quae descendunt a principali verbo σώω, sed iste error iam dudum se insinuavit, hinc non solum libri, sed etiam tituli passim ἔσωσα exhibent. — τῇ δ' ἐν Porson, τῇδε vulgo. — πάγκλειτ' Porson, πάγκλητ' ABPV, πάγκλυτ' L. — V. 4. σοφῶ Meineke, libri σοφοῖς: hanc malui emendationem probare, quam κλύειν, ut Cobet scripsit. — V. 5. μωσοπόλε Cobet, legebatur μουσοπόλε, tamen dorica forma non videtur huic poematio convenire; sed μουσοποιε, quod olim proposui, non uno nomine reiiciendum. — κηρόχυτον ὅς Porson, κηροχύτωνος A, κυροχύτωνος P, κηροχίτωνος VL, Cobet κηρόχυτοχ. — μείλιγμ' ἔεις scripsi, Cobet μείλιγμ' ἔεις, legebatur μείλιγμ' ἔης, sed μείλιγμ' ἔεις VL, μείλιγμεις B, μείλιγμεις P. — Ceterum hoc carmen Castorio fortasse Antigono Gonatae dedicavit, quemadmodum etiam Aratus in illius regis gratiam scripsit ὕμνον εἰς Πᾶνα, quod carmen Theocritus Id. VII respexit. Igitur hoc carmen Castorio multis annis post carmen in Bacchum et Demetrii Phalerei honorem composuisse videtur. — Eodem hoc artificio non inscite usus est, qui epigramma praemisit Eudoxi arti (Notices et extraits XVIII 2 p. 43 seq. coll. tab. IX). Epigramma duodecim versibus titulum operis exhibet Εὐδόξου τέχνη, sed ne acrostichis lateat legentium animadversionem, primores litterae repetitae sunt: singuli versus tricenis litteris constant, praeter novissimum, in quo sunt litterae XXXV, ut epigrammatis tot sint litterae, quot dies anni.

Ε' Ἐν τῷδε δελῶ πᾶσιν ἐκμαθεῖν σοφὴν
 Τ' Τμῖν πόλου σύνταξιν ἐμ βραχεῖ λόγῳ,
 Ι' Δούς τῇδε τέχνης εἰδέναι σαφὴ πέρι.
 Ο' Οὐθεις γὰρ ἐστὶν ἐνδεὴς γνώμη, ὅτω
 Ξ' Ξένον φανεῖται, τῶνδ' ἐὰν ἐννῆ καλῶς.
 Ο' Ο' μὲν στίχος μείζ' ἐστι, γράμμα δ' ἡμέρα
 Τ' Τμῖν, ἀριθμὸν δ' ἴσον ἔχει τὰ γράμματα
 Τ' Ταῖς ἡμέραισιν, ἃς ἄγει μέγας χρόνος.
 Ε' Ἐνιαύσιον βροτοῖσι περίοδον τ' ἔχει
 Χ' Χρόνος διοικῶν ἀστέρων γνωρίσματα.
 Ν Νικᾷ δὲ τούτων οὐθὲν ἕτερον, ἀλλ' αἶε
 Η ΗΚΕΙΤ' ΑΠΑΝΤΑ ΕΙCΤΟΑΤΤ' ΟΤΑΝ ΕΛΘΗΟΧΡΟΝΟΣ

V. 5. τῶνδ' scripsi, in charta est ΤΩΙΔ. — V. 8 librarius perperam μέγας ὁ χρόνος scripsit. — V. 9 malim περίοδον δ' ἔχει. — V. 12 videtur sic scribendus:

Ἦκει τὰ πάντ' εἰς ταῦτόν, ὅτ' ἀνέλθῃ ὁ χρόνος.

Articulus, qui numero versus non satis commodus, adiectus est ad litterarum numerum redintegrandum: nam elisarum vocalium nulla habetur ratio. Conieci praeterea, sed dubitanter, εἰς ταῦθ', ὅτ' ἂν ἐλέχθῃ χρόνος. Boeckh (vid. Wachsmuth ad Ioh. Lydum de ostentis p. LIX) scripsit εἰς ταῦθ' ὁπότεν ἐλθῇ χρόνος, ut elisarum litterarum ratio habeatur, quod non videtur admittendum esse; idem v. 11 ἕτερον οὐδεὶς non recte, nam ita redundat littera.

HERMODOTUS.

Plut. de Is. et Osir. c. 24: Ὅθεν Ἀντίγονος ὁ γέρον Ἑρμο-
δότου τινὸς ἐν ποιήμασιν αὐτὸν Ἑλλίου παῖδα καὶ θεὸν ἀναγο-
ρεύοντος, οὐ τοιαῦτά μοι, εἶπεν, ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. Cf.
Apophth. Reg. p. 181. Parum probabilis Schneideri coniectura,
qui hic Ἑρμοδώρον nomen restituendum putat, cuius epigramma
extat in Anth. Plan. 170 (cf. Meleager Prooem. v. 44). — Huius
Hermodoti an alius cognominis sint versus ap. Stob. LX 3
(Apostol. XIII 39 m.) non decerno:

Οὐχ ὁ λόγος αὔξει τὴν τέχνην περισσὸς ὦν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

Comici poetae esse videntur, si ex finitimis eclogis licet coniec-
turam capere, neque vero tragico indigni. Quodsi tragoedias
scripsit Hermodotus, possis eidem tribuere fr. ap. Stob. XCVIII
66: Ἑρμολόχου (Trinc. Vind. Ἑρμολάου, Apostol. IV 23 g. s. p. n.),
ut sit scr. Ἑρμοδότου, quod Meineke quoque coniecit, cum Pflugk
Simonidi vindicasset. Videntur autem hi versus ita refingendi:

Ἀτέκμαρτος ὁ πᾶς
(βροτοῖς) βλὸς οὐδὲν ἔχων πιστὸν πλανᾶται συντυχλαῖσιν (αἰέ).
ἐλπὶς δὲ φρένας παραθαρσύνει, τὸ δὲ μέλλον ἀκριβῶς
οἶδεν οὐδεὶς θνατὸς ὅπα φέρεται.
ἀντιπνεῖ γὰρ πολλάκις εὐτυχλαῖς δεινὰ τις αὔρα.
θεὸς δὲ πάντας ἐν γε κινδύνουσιν ἐν τ' αἵταις κυβερνᾷ.

(traieci v. 5 et 6, legebatur θεὸς δὲ . . . ἀντιπνεῖ δὲ . . .) — 1283
Meineke Hermodoti nomen etiam restituere vult ap. Athen. XV
697 A: Ἐπ' Ἀντιγόνῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναῖος
ᾄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμύππου τοῦ Κυζικηνοῦ,
ἐφαμίλλων γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν, καὶ τοῦ
Ἑρμοκλέους προκριθέντος. Meinekio utrumque nomen mendosum vide-
tur, Schweighausero alterutrum, recte opinor, eique Ἑρμοκλέους pro

Ἐρμύππου corrigenti assentior. Hic paeon in Antigoni et Demetrii honorem videtur conditus esse, quo tempore Demetrius primum Athenis commoratus est, hoc est Ol. 118, 2. Non defuisse Atheniensium adulationi versificatores certamen, quod memorat Athenaeus, arguit. Extat etiam nunc eiusdem aetatis monumentum, incerti poetae ithyphallicum carmen in Demetrium, vid. Carm. Popul. 46.

In edit. 2 Cleomachum in ordinem receperam, quem existimabam patrem esse Gnesippi illius, quem amatoria carmina composuisse constat, vid. Comment. de comoed. Att. p. 32: at illum Cleomachum poesi operam dedisse omnino non constat. Cleomachus, quem Hephaestio p. 63 dicit, Magnesius fuit, cinaedologus, id quod schol. a Gaisfordio in ed. 2 foras datus ostendit (quem scholiastam descripsit Tricha p. 34), comparato Strabonis loco XIV 648. Atque etiam numerus ionicorum a maiore, quo usus est Cleomachus, plane congruit: sic autem scribendi sunt illi versiculi:

*Τίς τὴν ὑδρίην ἱμῶν
Ἐψόφησ' ; ἐγὼ πίνων.*

ubi Hephaestionis libri ἡμῶν vel ὑμῶν exhibent: *ἱμῶν* autem priore producta dictum, quemadmodum in compositis ἀνιμῶν et καθιμῶν passim fit: molosso enim hos versus terminari testatur Hephaestio. Ceterum quod Schol. Hephaest. p. 36 vocat Κλεομάχειον μέτρον, potius Καλλιμάχειον est, itaque nunc Gaisford ex cod. G edidit. — De Damophyla omnia incerta sunt, dubiumque quid veri insit in iis, quae Philostr. v. Apoll. I 30 (37) narrat: καὶ καλέσας τὸν Δάμυν· ἦρου με, ἔφη, πρῶτην ὃ τι ὄνομα ἦν τῇ Παμφύλῳ γυναικί, ἣ δὲ Σαπφοῖ τε ὁμιλῆσαι λέγεται καὶ τοὺς ὕμνους, οὓς ἐς τὴν Ἀρτεμιν τὴν Περγαίαν ᾄδουσι, ξυνθεῖναι τὸν Αἰολέων τε καὶ Παμφύλων τρόπον· ἠρόμην, ἔφη, τὸ δὲ ὄνομα οὐκ εἶπας· οὐκ, ᾧ χρηστέ, εἶπον, ἀλλ' ἐξηγούμην σοι τοὺς νόμους τῶν ὕμνων καὶ τὰ ὀνόματα καὶ ὕπη τὰ (cod. Par. τῶν) Αἰολέων εἰς τὸ ἀκρότατόν τε καὶ τὸ ἴδιον Παμφύλων παρήλλαξε· πρὸς ἄλλῳ μετὰ ταῦτα ἐγενόμεθα καὶ οὐκίτ' ἦρον με περὶ τοῦ ὀνόματος· καλεῖται τοίνυν ἡ σοφὴ αὕτη Δαμοφύλη, καὶ λέγεται τὸν Σαπφοῦς τρόπον παρθένους τε ὁμιλητρίας κτήσασθαι ποιήματά τε ξυνθεῖναι τὰ μὲν ἐρωτικά, τὰ δὲ ὕμνους· τὰ τοι ἐς τὴν Ἀρτεμιν καὶ παρῳδῆται αὐτῇ καὶ ἀπὸ τῶν Σαπφῶν ᾄσται. Quae de Pamphyla poetria Sapphus amica (videtur Δαμοφίλα potius quam Δαμοφύλα dicta esse) Philostratus narrat, haud dubie ficticia sunt, ex Apollonii opinor epistolis descripta: sed hymnos

antiquos in honorem Dianae Pergaeae Aeolico sermone Pamphy-
lorum in morem conditos usque ad Apollonii saeculum propagatos
fuisse satis est verisimile. — Eurytus Lacedaemonius cuius aeta-
tis sit, prorsus incertum: memorat Lydus de mens. p. 117 Bekker:
ὁμοίως δὲ καὶ Τύχῃ ἐφόρῳ (ἡῦχοντο), Σωφροσύνη τε καὶ Ἔρωτι,
ὃν οἱ μυθικοὶ Ζεφύρου τοῦ γίγαντος*) εἶναι παῖδα ἀξιούσιν,
ὥς φησιν Εὐρυτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μελοποιός· ἄρχεται δὲ οὕτως·
ἀγαλμοειδὲς Ἔρως (ubi Meineke verissime restituit ἀγλαομειδὲς). 1284
Frustra G. Wolf Τυρταῖος scribendum censet, nec minus fallitur
M. Schmidt, qui ad Alcmanem haec refert, corrigens ὥς φησί
που ῥητῶς. — Nec magis constat de Arei Laconis aetate, cuius
melicum carmen commemorat Antonin. Liber. c. 12: Ἰστορεῖ Νί-
κανδρος ἑτεροιοιμένων γ' καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ᾧσματι Κύνκῳ:
idem, ut videtur, etiam epica carmina composuit, vid. Pausan.
III 13, 8: Θέστιον γὰρ τὸν Λήδας πατέρα Ἀρειός φησιν ἐν τοῖς
ἔπεσιν Ἀγήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος. nam nomina Ἀρεὺς
et Ἀρειος etiam alibi promiscue usurpantur. Sed diversus ut videtur
Ἀρειος ὁ Ψάλτης, qui Stratonici musici fuit aequalis, vid. Athen.
VIII p. 352 B. — Hermias poeta, cuius versus Hephaest. 120
affert:

Ἐπτά μοι δις τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.

videtur iambographus Cyprius esse, qui Stoicos insectatus est. —
Lamynthium non recepi in ordinem, nam titulum tantum car-
minis testatur Athen. XIII 597 A: Ἀλλὰ μικροῦ . . . ἐξελαθόμην
ὑμῖν εἰπεῖν τὴν τε Ἀντιμάχου Λυδὴν, προσέτι δὲ καὶ τὴν δμῶνυμον
ταύτης ἐταίραν Λυδὴν, ἣν ἡγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος· ἐκάτερος
γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς,
τῆς βαρβάρου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστὰς ἐποίησεν ὁ μὲν ἐλε-
γείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λυδὴν. — Pancrates,
quem memorat Plutarchus, Aristoxeni vel aequalis fuit, vel paulo
ante vixit, ut etiam Volkmann censet, nam ex Aristoxeno haud
dubie descripsit, quae de eo Plutarchus memoriae prodidit. Iam
quod Pancrati tribuit Plutarchus, apparet apophthegma aliquod
esse, neque ex carmine aliquo petitum: vid. de Mus. c. 20: εἰ
οὖν τις Αἰσχύλον ἢ Φρόνιχον φαίη δι' ἄγνοιαν ἀπεσχῆσθαι τοῦ
χρώματος, ἅρα γ' οὐκ ἂν ἀτοπος εἴη; ὁ γὰρ αὐτὸς καὶ Παγκράτην
ἂν εἴποι ἀγνοεῖν τὸ χρωματικὸν γένος· ἀπείχετο γὰρ καὶ οὗτος ὡς
ἐπιτοπολὺν τούτου, ἐχρήσατο δ' ἐν τισιν· οὐ δι' ἄγνοιαν οὖν δηλον-

*) Cf. Aeschyl. Agam. 669 Ζεφύρου γίγαντος αὔρα, cuius loci venu-
statem adeo non perspexerunt critici, ut temerariis coniecturis tentarent.

ὅτι, ἀλλὰ διὰ τὴν προαίρεσιν ἀπείχετο. ἐξήλουν γοῦν, ὡς αὐτὸς ἔφη, τὸν Πινδάρειόν τε καὶ Σιμωνίδειον τρόπον, καὶ καθόλου τὸ ἀρχαῖον καλούμενον ὑπὸ τῶν νῦν. Ab hoc Pancrate fortasse trochaicum penthemimeres dictum est *metrum Pancration*, vid. Serv. Centim. 2, 1. Endlicher Anecd. Vindob. 516, ut Burette probabiliter suspicatur. — Philonis versus:

Τί μ' ἀνέμναςας κείνων κυκλικῶν;

ap. Athen. XV 697 B: τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Δημοκρίτου ὁ Κύνουλκος ἔφη· τί μ' ἀ. κ. κυκλικῶν (ita libri, quod correxi, Schweigh. κυκλίων) κατὰ τὸν σὸν (τὸν σοφὸν PV) Φίλωνα novicii poetae esse videtur: certe de Philone Aristotelis discipulo (vid. Athen. XIV 610 F) non est cogitandum: quem poetam et tibicinem Philonem Stephanus Byz. v. Μεταπόντιον intelligat, prorsus incertum.

SCOLIA
CARMINA POPULARIA
FRAGMENTA ADESPOTA.

---

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

101.

102.

1.

ΠΤΘΕΡΜΟΤ.

Οὐδὲν ἦν ἄρα τ᾽ ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.

2.

[illegible]

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηναῖ,
ὄρθον τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας

Scol. 1. Athenaeus XIV 625 C: Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήιον ἐν τῷ γένει τῆς ἀρμονίας αὐτῷ ταύτῃ ποιῆσαι σκαιά (σκόλια) μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικόν· Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἀρμονίαν· οὗτος ἔστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάκροισ ἡ Ἰππώναξι ἐν τοῖς ἰαμβοῖσι οὕτως· χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τὰλλα· λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος· οὐδὲν (PV οὐθὲν) κτλ. Diogenian. Prov. VI 94: Οὐδὲν ἢν τὰλλα πάντα πλὴν χρυσός· αὕτη ἀρχὴ ἔστι σκολιοῦ. ἀνατιθεῖσαι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι (Πυθέρμω). Plut. Prov. I 96. Suidas v. οὐδὲν ἢν (ubi παρὰ pro ἄρα).

Scol. 2. Athen. XV 694 C: Τῶν οὖν δειπνοσοφιστῶν ὁ μὲν τις ἔλεγε τῶν σχολῶν τῷδε, ὁ δὲ τις τῷδε: πάντα δ' ἦν τὰ λεγόμενα ταῦτα: Παλλὰς κτλ. — V. 1. Ἀθηνᾶ, haud dubie a librariis vulgaris haec forma ascita est, cum poeta Ἀθᾶνα dixisset: in titulis Atticis usque ad Euclidis annum solenni consuetudine Ἀθηναια, raro admodum Ἀθηνᾶ scribitur: post belli demum Peloponnesii exitum publica auctoritate recepta est forma Ἀθηνᾶ, quae quamvis haud dubie iam antea populi usu trita fuerit, tamen recentior esse videtur, quam quae his cantilenis popularibus conveniat: consentaneum est Ἀθᾶνα hic usurpatum fuisse,

*) In primo pede etiam singulares aliquot formae reperiuntur $\cup \cup -$, $\cup -$, $\cup \cup$.

**) Haec forma, quae hendecasyllabi modum videtur excedere, nam bini dactyli medium locum tenent, reperitur Scol. 9. 11. 12. Casui autem fortuitotribuendum, quod haec licentia in secundo tantum versu strophae deprehenditur. Ceterum similiter Seneca tragicus in hendecasyllabo Sapphico dactylum geminavit.

***) Hanc pede auctiorem formam restitui Scol. 5 et 10. Cf. Scol. 17—20.

ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἁώρων σύ τε καὶ πατήρ.

1288

3.

Πλοῖτου μητέρ', Ὀλυμπίαν αἰίδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε παῖ Διὸς Φερσεφόνῃ·
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

4.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέρων
Ἄρτεμιν, ἧ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

5.

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
ὄρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναισι, ταῖσδ' αἰοιδαῖς κεχαρημένος.

6.

Ἐνικήσαμεν, ὥς ἐβουλόμεσθα,

quam formam ex lyrica poesi asciverunt tragici. — V. 3. καὶ Hermann, libri τε καί. — V. 4. ἁώρων, C et epit. Hoeschelii εὐώρων.

Scol. 3. Athen. ibid. — V. 1. Ὀλυμπίαν, Casaub. coni. ὀμπνίαν, quod prorsus metro adversatur, certe ὀμπνίαν esse debebat, v. Herodian. π. διχρ. p. 364. — αἰίδω, A εἰδω δημητραστεστεφ, B ἐδωδῆν μήτρας τε στεφ. — V. 3. σέ τε A, vulgo deest. — Φερσεφόνῃ A, vulgo Περσεφόνῃ. — V. 4. ἀμφέπετον Canter, vulgo ἄμπετον.

Scol. 4. Ibid. V. 1. τέκνα, Hermann παιῖδα (παιῖδε) coniecit. — V. 2. Ἀπόλλω Ilgen, libri ἀπόλλων' vel ἀπόλλωνα. — V. 3. ἐλαφηβόλον, expectaveris ἐλαφαβόλον, sed in his scoliis plurima inaequalitatis vestigia deprehenduntur, velut sc. 3, 4 τάνδ' legitur, ubi τήνδ' convenientius.

Scol. 5. Ibid. V. 1 et 3. ὦ Πάν Hermann, libri ὦ Πάν. — μεδέων, Hermann μέδων. — V. 2. C nihil nisi βρόμιε pro Βρομίαις... γελάσειας. — V. 3. γελάσειας Valckenaer, libri γελασίαις, nisi praestat γελάσαις ὦ. — V. 4. εὐφροσύναισι, ταῖσδ' αἰοιδαῖς scripsi, libri εὐφροσύναις ταῖς δ' αἰοιδαῖς αἰεῖδε (αἰοῖδε AB). Vulgo ex Hermannii coniectura εὐφροσύναις αἰοιδαῖς κεχαρημένος. Nunc Meineke eandem emendationem proposuit, addens etiam τᾶδ' αἰοιδᾶ scribi posse: si quid mutandum, malim τᾶσδ' αἰοιδᾶς, cf. Theocr. XXVII 70 κεχαρημένος εὐνᾶς.

Scol. 6. Ibidem. Hoc scoliū recedit ab usitato numero, nam non

καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

7.

1289

Εἶθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἔσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφω φρενί.

8.

Ἐγλαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ φυνάκω καλὸν γενέσθαι,

solum tertius quoque versus est hendecasyllabus, sed etiam in prima sede hae formae $\cup$ — et $\cup \cup$ reperiuntur. — V. 2. θεοὶ AC, vulgo οἱ θεοὶ. — V. 3 de vitio suspectus, conicio παρὰ Πάνδροσον ὡς φίλην Ἀθηνᾶν, nam Pandrosus, in cuius sacello primigenia oliua, Minervae carissima ex Cecropis filius. Hartung novavit παρὰ Πανδρόσου Κεκροπίδος Ὀπλᾶ, φίλης Ἀθηνᾶς . . . . Ceterum Ἀθηνᾶ potius legendum, vide ad Scol. 2 v. 1.

Scol. 7. Ibid. et Eustath. p. 1574, 16. Respicit Aristoph. Eccles. 969. — V. 3. ἐσιδόντα, Eust. ἰδόντα. — πάλιν, Dindorf coni. πάλιν τ'. Si quid mutandum, malim κλείσαι τε πάλιν ἄνδρα κτλ.

Scol. 8. Athen. XV 694 E et deinde adiecit: ἁσθέντος δὲ τούτου καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῷ καὶ μνημονευσάντων ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἄριστα εἰρημένον, ὁ Μυρτίλλος ἔφη Ἀναξανδρίδην αὐτὸ διακεχλευακέναι τὸν κωμωδιοποιὸν ἐν Θησαυρῷ λέγοντα οὕτως. Ὁ τὸ σκόλιον εὐρὼν ἐκείνος, ὅστις ἦν. Τὸ μὲν ὑγλαίνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ἦν (l. ὅν) Ὀνόμασεν ὀρθῶς· δεύτερον δ' εἶναι καλόν, Τρίτον δὲ πλουτεῖν· τοῦθ' ὀρθῶς, ἐμαίνετο. Μετὰ τὴν ὑγλαίαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει. Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον. Plato respicit Gorg. p. 451 E (ὁ τὸ σκόλιον ποιήσας), ubi Schol. qui integrum adfert, τὸ σκόλιον τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου. Cf. Leg. I p. 631 C et II p. 661 A. Respicit etiam Lucian. de lapsu inter salutand. c. 6. Popularem cantilenam, cuius auctor ignorabatur, ut locupletes testes Plato et Anaxandrides asserunt, Simonides in carmine aliquo commentatus erat (vid. Simon. fr. 190 A), inde perperam praeter schol. Platon. huic poetae tribuunt Clem. Alex. Strom. IV 375: ὁ μὲν οὖν Σιμωνίδης καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑγλαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ γράφει, δεύτερον δὲ εὐφυνά καὶ καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως. Apostol. XVII 48 d. Theodoret. XI 153, Schol. Lucian. l. 1., Arsen. Viol. p. 456 ed. Walz. Cramer An. Par. III 291. Item quod alii Epicharmo tribuunt, inde repetendum, quod comicus hoc scolium commemoraverat, videturque huc pertinere versus ab Arist. Rhet. II 21 servatus, Ἀνδρὶ δ' ὑγλαίνειν ἄριστόν ἐστιν, ὡς γ' ἡμῖν δοκεῖ, doricam ille quidem dialecto orbatus (ubi Meineke Poet. Com. III 169, qui et ipse Epicharmo tribuit, ἐμὴν scripsit), ad quem locum schol. ap. Cram. An. Par. I 290: τὸ ἀνδρὶ δ' ὑγλαίνειν ἄριστον Σιμωνίδου ἐστὶν ἀπὸ τῶν σολιῶν αὐτοῦ ἐκῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου. Ex hoc loco etiam Walz Rhet. 1154 ἀνδρὶ δ' ὑγλαίνειν ἄριστόν ἐστι. Denique Stobaeus Flor. CIII 9 nomine Σκληρίου (sive rectius Σκίρου) integrum affert: fortasse

τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἥβαν μετὰ τῶν φίλων.

9.

1290

(ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.)

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

10.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὗ τί πον τέθνηκας,

hic quoque comicus alicui fabulae inseruit, aut cum Scleriae versus librarii negligentia intercepti essent, lemmate relicto comici poetae nomen huic scolio adhaesit. Respicit etiam Liban. Epist. 1060. — V. 1. *Θνατῶ*, Athen. epit. *Θνητῶ*, Schol. Luc. *Θνητῶ ἀνδρὶ*, Theod., Ars. om. *Θνατῶ*. — V. 2. *φῶν καλόν*, ap. Ath. AC *καλόν φῶν*, L *καλοφῶν*. — V. 3. *τὸ om.* Apost. Theod. Schol. Luc. (idem exhibet *πλουτεῖν*), Schol. Pl. legit *τὸ δὲ τρίτον*. — V. 4. *καὶ τὸ*, Apost. *εἶτα τὸ*, om. Schol. Luc. et Plat. (ubi praeterea *τέταρτον δέ*). — *ἥβαν*, Athen. *συνῆβαν*. — *τῶν*, ap. Stob. Trinc. *σῶν*.

Scol. 9 Athen. XV 695 A affert (adde Enst. 1400, 18), quod quoniam cum Scol. 10. 11. 12. 13 in eodem argumento versatur, Fritzsche (Quaest. Aristoph. p. 50) et Schneidewin haec in unius carminis formam redegerunt. Callistratum carminis auctorem esse perhibet Hesychius v. *Ἀρμόδιον μέλος* τὸ ἐπὶ Ἀρμόδιῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον. quod ad primam huius argumenti tractationem referendum videtur: sed princeps quae sit ex variis cantilenis incertum, fortasse est scol. 10, quod quodammodo firmat Schol. Acharn. v. 980: Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ἡδὸν τι Ἀρμόδιον καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχὴ Φίλταθ' Ἀρμόδιε, οὗ τί πον τέθνηκας. Respicit Harmodii scolia praeterea Aristoph. Acharn. 989. Pelarg. fr. 3. Antiphan. Athen. XI p. 503 E, adde Diogen. Proverb. II 68 ibique interpr. — Scol. 9 respicit Aristoph. Lysistr. v. 632 ibique Schol., Suid. v. *ἐν μύρτου* et Apost. VIII 35. — V. 1. *φορήσω*, Suidas *κρατήσω*. — V. 2. *καὶ* libri, quod hic et pariter Scol. 11 et 12 servavi, Brunck κ' scripsit, at non ausus sum huius elisionis insolentiam his quamvis popularibus cantilenis vindicare: est sane particulae *καί* minor vis ac pondus, hinc ubi longa vocalis sive diphthongus subsequitur, plerumque ecthlipsin admittit; at ubi a brevi vocali inchoatur subsequens vocabulum, ibi vero cum illa coalescere solet. Metricam potius agnosco licentiam, poetae hi formas specie dispares, reapse aequabiles alternatim adhibuerunt. Atque etiam Meineke, qui olim *Ἀρμόδιός τ' Ἀριστογείτων θ'* coniecerat, nunc in Athenaeo καὶ servavit. — V. 3. *κτανέτην* AC, *κατανέτην* Cant. L, *κανέτην* requirit Cobet.

Scol. 10. Athen. ibid. Respicit Arist. Acharn. v. 1092 Ὁρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἀρμόδιον, καλαί, ubi nescio an scribendum sit τὸ φίλταθ' Ἀρμόδι', οὗ τί πον. — V. 1. οὗ τί πον Schol. Arist. Acharn. v. 980. Suid. v. *οὐδέ ποτ' ἐγὼ* et *παροινοῖς* et Aristides I p. 133 (ubi οὗ τι πον

νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδάκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τέ φασιν ἐσθλὴν Διομήδεα.

11.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

1291

12.

Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

* 13.

Οὐδείς πάποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθηναίης.

14.

Αἰαί, Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἷους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι

ΑΘ, οὔτε πω vulgo), ap. Athen. οὔπω. — V. 2. νήσοις, B νήσσοις. — V. 3. Ἀχιλεὺς Brunck, vulgo Ἀχιλλεύς. — V. 4. om. Epit. — φασιν ἐσθλὸν scripsi, libri φασι τὸν ἐσθλόν. Vulgo ex Lowthii coniectura τὸν ἐσθλόν deletum.

Scol. 11. Athen. ibid. — V. 2. καὶ AB, κ' Cant. L.

Scol. 12. Athen. ib. — V. 1. Αἰεὶ A, vulgo αἰεὶ. — V. 2. Ἀρμόδιος Ilgen, vulgo Ἀρμόδιε. — καὶ B, v. κ'. — V. 3. ὅτι AB, sed Cant. L. ὅτε. — κτανέτην, B κατανέτην, Cobet κανέτην.

Scol. 13. Aristophanes Vespis v. 1224 videtur hoc novi scolii exordium servasse: Ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων, Αἰδω δὲ πρῶτος Ἀρμόδιου· δέξει δὲ σύ· Οὐδείς πάποτ' ἀνὴρ ἐγένετ' Ἀθηναίος (quae Bentley correxit) Οὐχ οὔτω γε πανοῦργος κλέπτῃς (scr. οὐδὲ κλέπτῃς).

Scol. 14. Athen. XV 695 E. Legitur etiam ap. Etym. M. 361, 31: Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ, χωρὶον ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, ὧν οἱ Ἀλκμαιονίδαι προεστήκεισαν. ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ᾗδετο· Αἰ' αἰ' κτλ. Apostol. VII 70. Arsen. 239. Eustath. ad. II p. 461, 26 (ubi omissus est v. 4) et Suidas v. ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ. — V. 1. Αἰαί Dindorf, vulgo αἰ' αἰ'. — προδωσέταιρον Hermann (et sic in Et. VM,

ἀγαθούς τε χαῖμ' εὐπατρίδας,
οἳ τότε' ἔδειξαν οἴων πατέρων ἔσαν.

15.

(υ ἰ υ) — — υ υ — υ υ
— ἰ υ — υ — υ υ — υ —
υ ἰ υ — — ἰ υ — —
ἰ υ υ — υ υ — υ —

* * * Ἐκ γῆς χορὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

1292

16.

υ ἰ υ υ — υ —
υ ἰ υ υ — υ —
ἰ — — υ υ — υ — υ
υ ἰ υ υ — υ —

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χορὴ τὸν ἐταῖρον ἔμμεν
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

προδοσέστερον D), vulgo προδοσέταιρον. — V. 3 et 4 desunt in cod. V Etym. — μάχεσθαι, Ars. Apost. μάχεσθ', Eust. et Suidas vulgo μάχεσθαι τ' (ABEM δ'). — V. 3. τε χαῖμ' scripsi, legebatur τε καὶ, Eust. et Suidas vulgo καὶ (sed τε καὶ AE, γε καὶ BV ut Apost.), Hermann μάχεσθαι τ' ἀγαθούς γένει τ'. Nisi forte scribendum ἀγαθούς τ' ἐτῇ τ' (ἐτεῇ τ') εὐπατρίδας, quo pacto indigenarum nobilium invidia, qua Alcmeonidae laborabant, amovetur. — V. 4. om. Eustath. — οἳ τότε', in Et. D ὁπότε' ut Suid. Arsen. Apost. — ἔσαν ap. Suid. ABVE (vulgo ἦσαν) et Ars. Apostol., ἔασιν Etym. (ἔασαν DM), κύρησαν Ath. Fortasse aliud quid latet; conieci ἔγαν, quod Hesychius ἐγένετο interpretatur, sed ibi ἐγένοντο omnino scribendum.

Scol. 15. Athen. XV 695 A: ἐξῆς δ' ἐλέχθη καὶ τάδε· ἐκ γῆς καὶ. Excidit ab initio Ἐκχλον vel πόρρωθεν (quod etiam Schneidewin commemorat), Grotefend ἐκ γῆς μὲν ἄνδρα, ego antea ἐκ γῆς, Μέλαγχε, ut esset Alcaeae carmen, conieci: et Aeolici poetae sane videtur esse, sed exuit germanam formam. — V. 3. δέ κ' Dindorf, δέ κ' Cant. L, δὲ καὶ ABC. — V. 4. τρέχειν de vitio suspectum, fort. τῷ παρεόντι χορεύσθ' ἀνάγκη scribendum, cf. Plut. praec. reip. ger. c. 2 de iis, qui inviti in altum feruntur: ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν τε καὶ χορῆσθαι τοῖς παρούσιν ἀνάγκην ἔχοντες.

Scol. 16. Athen. ibid. — V. 1. ὁ A, ὁ δὲ BC et Eustath. p. 1574, 14. — ἔφα, A Eust. ἔφη. — V. 2. χαλᾷ τὸν Eustath. C (nisi quod hic χηλῇ supra script.) epit. Hoeschel. L, χαλλιτὸν AB cod. Cant. — V. 3. εὐθὺν,

17.

1 0 0 - 0 - 0 - 1 0 0 - 0 0
 1 0 0 - 0 - 0 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0

*Παῖ Τελαμῶνος Αἴαν αἰχμητά, λέγουσί σε
 ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.*

18.

1293

*Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
 ἐς Τροίαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.*

19.

*Εἶθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
 καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.*

20.

*Εἶθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
 καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.*

C εὐθεα, Epitome Hoesch. L et Eustath. εὐθέα. — ξῦμεν Casaubonus, codd. ενμεν vel ἐν μέν, Eust. C et cod. Cant. ξμεν, Cobet εἰμεν. — Olim scolium sic conformandum videbatur:

ὁ δὲ καρκίνος ὥδ' ἔφα χαλαῖσιν τὸν ὄφιν λαβών·
 εὐθὺν χρή τὸν ἐταῖρον ξῦμεν καὶ μὴ σκολιά φρονεῖν.

quemadmodum etiam Cobet constituit, nisi quod τᾶ χαλᾶ scripsit. Ceterum conf. Fab. Aesop. 70. Aliorum pertinet paroemia, qua utitur Plut. de Herodoti malign. c. 27: *Μένε, καρκίνε, καὶ σὲ μεθήσω.*

Scol. 17. Athen. ibid. p. 695 C. Eust. 285, 2. Respicit Hesychius: *Ἀιδεῖν (παῖ) Τελαμῶνος· ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα.* — V. 1. *λέγουσί σε*, C Cant. L. Eust. *λέγουσί σ'*, A *λεγούσης*. — V. 2. *μετ'* Eustath. (ubi etiam *Ἀχαιῶν* pro *Δαναῶν*), vulgo *καί*. Respiciunt huc Theopompus com. ap. Athen. I 23 E et Antiphan. ib. XI 503 E. cf. etiam Alcaei fr. 48. Brunck hoc scolium cum sequente in unum coniunxit. Ceterum videntur fuisse, qui *Pindaro* tribuerent hoc scolium, vid. Schol. Arist. Lysistr. 1237: *Ἀρχὴ τινος σκολίου· παῖ Τελαμῶνος αἰχμητά· περὶ οὗ δεδήλωται ἤδη* (vid. Schol. Acharn. 980). ὁ δὲ νοῦς, ὅτι τὰ ἐναυτία λέγομεν ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν. ὅταν γάρ τις ἄσῃ ἀπὸ τῶν σκολίων *Πινδαρόν*, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ἄδειν ἀπὸ *Κλειταγόρας* τῆς ποιητρίας.

Scol. 18. Athen. ibid., omisit C. — V. 2. *μετ'*, libri *καί*.

Scol. 19. Athen. ibid. et Dio Chrysost. I 36: *Ἡ νῆς Αἴα τῶν Ἀττικῶν σκολιῶν τε καὶ ἐποίνων εὐχὰς οὐ βασιλεῦσι προεπούσας, ἀλλὰ δημόταις καὶ φράτορσιν ἀγαθοῖς καὶ σφόδρα ἀνειμένοις.* Εἶθε λύρα κτλ. — V. 1. *γενοίμην*, Dio *γενοίμαν*, fortasse recte, ut est in vasculo Attico Annal. Inst. Archaeol. 1837 p. 186: *ὁ Ζεὺ πάτερ, αἶθε πλούσιος γενοίμαν.* — *ἐλεφαντίνη* Ath., sed ap. Dion. tantum M (*ἐλεφαντία* supra, *ἐλεφαντίους* C, *ἐλεφαντίνα* BA, *ἐλεφαντίη* P, *ἐλεφαντία* rel.). — V. 2. *φέροιεν* Athen. et ap. Dion. CM (sed ex corr. *φορέοιεν*, ut rel.).

Scol. 20. Athen. ibid. et Dio Chrysost. l. l., qui omisit verba *καθαρόν θ. ν.* — V. 1. *γενοίμην*, Dio *γενοίμαν*. — V. 2. *φοροίη* Athenaei

21.

ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.

ὧ ὦ — ὦ ὦ — ὧ ὦ — ὧ ὦ — ὦ ὦ
 ὧ ὦ — ὦ ὦ — ὧ ὦ — ὧ ὦ — ὦ ὦ

Ἀδμήτου λόγον, ὃ ἑταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

22.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφροσι σωφρόνει.

23.

1294

(ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.)

Ἐπὶ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὃ ἑταῖρ', ὑποδύεται·
φράξεν, μὶ σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος.

24.

Ἄ ὦς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

25.

Πόρνα καὶ βαλανεὺς τῶντὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταῖτ' ἄν πελὼ τὸν τ' ἀγαθὸν τὸν τε κακὸν λόει.

codd., et ap. Dion. M (rel. φοροῖεν vel φοροῖεν). Praeterea ap. Dion. est γυνὴ καλὴ (sed P καλὴ γυνή). Brunck coniunxit cum praegresso scolio.

Scol. 21. Athen. XV 695 C. Eust. 326, 40. Dixi de hoc scolio ad Praxillae fragm. 3. — V. 2. ὀλίγα Eust., ὀλίγη Athen.

Scol. 22. Athen. ibid. et Eust. 1574, 20. — V. 1. συνήβα A et Eustath., vulgo συνήβα. — συστεφανηφόρει C, συνστεφανηφόρει L. Cant., συγκανηφόρει Eustath. — V. 2. σὺν σώφροσι σωφρόνει Canter, συσσωφρόνει σώφροσι C Eust., συσσωφρονήσω σώφροσι A, συνσωφρονήσω σώφροσι L. Cant.

Scol. 23. Athen. ibid. — V. 1. ὃ ἑταῖρ', ὃ ἑταῖρε ABC. Confer Praxillae fr. 3.

Scol. 24. Athen. ibid. — V. 2. τὴν μὲν AB, et τὴν δ' B, vulgo τὰν μὲν . . . τὰν δ'. — ἔχω, ἔχων AB. Dubium est, utrum doricae formae a librariis tantum sint oblitteratae, an consulto poeta variaverit.

Scol. 25. Athen. ibid. — V. 1. πόρνα scripsi, v. πόρνη.

26.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
τιμὴν ἐν τε βροτοῖς ἐν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

27.

Ἔχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χοῆς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἴνοχοεῖν.

28. ..

ΤΒΡΙΟΤ.

1 0 _ _ _ 0 _ 0 0 _ 0 0
 1 0 0 _ _ _ 0 _ 0 _ 0 _ 0
 _ 1 0 0 _ _ _ 0 _ _
 _ 1 0 _ 0 _ 0 _ 0 0 _ 0 0
 1 _ _ 0 _ 0 0 _ 0 _ _ (1 0 _ 0 0 _ 0 _ 0 _ 0)

Στρ. α'.

1295

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἄδυν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·

Scol. 26. Athen. ibid. — V. 1. *μεγάλαν* scripsi, vulgo *μεγάλην*. — V. 2. *θεοῖσιν*, *θεοῖς* B.

Scol. 27. Athen. XV 695 E. — V. 1. *καὶ Κήδωνι* AB cod. Cant., *κώθωνι* Canter, δὴ *κώθωνι* Porson non recte, fort. *Κύδωνι* scribendum, vide Proverb. *αἰεὶ τις ἐν Κύδωνος* Zenob. II 42. Diog. VIII 42. — *διάκονε* AB, *διάκονε* L. Cant. — V. 2. *εἰ δὴ χοῆς* scripsi, vulgo *εἰ δὴ χοῆ τοῖς*, Porson *εἰ χοῆ τοῖς*, Dobree ἢ *χοῆ τοῖς*. Porson ἢ *δὴ χοῆ σ'*, M. Schmidt *εἰ δὴ λῆς χοηστοῖς*.

Scol. 28. Athen. XV 695 F: Σχόλιον δὲ φασὶ τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ἰβριίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν. ἔχει δ' οὕτως· ἔστι κτλ. Eadem Eust. 1574, 7. Attigit Goettling in comm. acad. Ienae 1855. Duabus strophis carmen, strophae quinque versibus logaoedicis constant: v. 1, 2, 4 sunt hexapodiae, v. 3 tetrapodia, v. 5 pentapodia, sed in hoc hendecasyllabo strophae discrepant, variavit enim poeta: in priore versu dactylus tertiam, in altero secundam sedem obtinet, quemadmodum etiam Seneca tragicus sapphiciis versibus subinde phalaeceos interserit, pariterque Priapeum carmen (Meyer Anthol. Lat. 1704) phalaeceos passim sapphiciis versibus temperat; item in strophā v. 5 primam sedem occupat spondeus, quae licentia etiam apud Senecam deprehenditur. — *Hybriae* nomen Schmidt suspicatur restituendum esse apud Hesych. v. *Ἰβρυτήρ* (Philol. XIV 760), ut ille Cretensibus etiam *ἐμβατήριον* condiderit. — V. 1. *μέγας*, Eust. *μέγα*. — V. 4. *ἀμπέλω* Stephanus, *ἀμπέλων* CL Cant., *ἀμπέλου* Eust. Hartung audacter novavit *πατέω τ'*

5 τούτῳ δεσπότας μνοῖας κέκλημαι.

Στρ. β.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισθήειν, πρόβλημα χρωτός·
πάντες γόνυ πεπτηῶτες (ἀμφὶ)
ἔμουν . . (προσ)κυνεῦντί (με) δεσπόταν
10 καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

29.

— — — — —

Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρα τε κάμοι μετὰ Θεσσαλῶν.

οἶνον [ἄδῶν] ἀπ' ἀμπέλω. — V. 5. μνοῖας scripsi, ut tribus syllabis pronuntietur, quamquam enim in huiusmodi versibus nonnunquam spondeus vice dactyli adhibetur, tamen praeter necessitatem non est admittenda ista asperitas. In libris est *μνοίας*, nisi quod C et Eust. plane omittunt, Hermann *δεσπότα μνωίας* scripsit, ego in edit. 2 suspicatus eram *μνοίταις* (*μνώταις*), Hartung verbis traiectis *δεσπότας μνοίας* τούτῳ κέκλημαι, non recte, nam τούτῳ suo loco non debebat moveri, Meineke *δέσποτα μνωίας*. — κέκλημαι, B βέβλημαι. — V. 6. *τολμῶντ'* Hermann, vulgo *τολμώντες*. — καὶ ξίφος om. Eust. — V. 7. *πρόβλημα* L Cant., *πρόβλημά τι* ABC, om. Eust. una cum voce *χρωτός*. — V. 8. *πεπτηῶτες* Eust., *πεπτηότες* Ath. — ἀμφὶ adieci; ἔμουν, cuius loco Hermann *ἔμουν*, Goettling *ἀμύν* scripsit, quoniam eo vocabulo versum terminaverunt, servavi: nam in versus exordio non offendit syllaba ancipis. — V. 9. lacunam indicavit Hermann, quam Goettling inserto *ἀφαιμῶται* sibi redintegravisse visus est. — *προσκυνεῦντί με* scripsi, vulgo *κυνέοντι*, Hermann *κυνεῦντί τε*. Eust. interpretatur *ἡγουν προσκυνούσιν με ὡς δεσπότην καὶ προσφωνοῦσιν μέγαν βασιλέα*. — V. 10. *βασιλῆα* scripsi, cum in libris sit *βασιλέα*, auctore Hermann. — *φωνέοντες* ABC, *φωνέοντι* VL Cant. Eust.

Scol. 29. Aristoph. Vesp. 1243: Μετὰ τούτον Αἰσχίνης ὁ Σείλ^{ος} δέξεται ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός, κατ' ἔσται. Χρήματα καὶ βίαν Κλει^{ταγόρα} τε κάμοι μετὰ Θεσσαλῶν. Correxi βίον et Θεσσαλῶν. Ceteri Schol. ad h. loc. Κλειταγόρας μέλος λέγουσι τὸ εἰς αὐτὴν Κλειταγόρα^ν ἢ τις ἐγένετο ποιήτρια Θεσσαλὴ τις γυνή . . . ἐκ σχολίου τινός ἐστι^ν Ἀθηναίσις δὲ Θεσσαλοὶ συνεμάχησαν ἐν τῷ πρὸς τοὺς τυράννους π^ρο^ς λέμῳ. et supra ad v. 1239: Ἡρόδικος δὲ ἐν τοῖς κωμωδομένοις καὶ τ^ῷ Ἀδμήτῳ ἀναγέγραφε, παραθεῖς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρῶν^{ων}. Κλει^{ταγόρας} ἔδειν. ὅταν Ἀδμήτου μέλος ἀνῆλ^η. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδ^{ος} ὡς Ἀρτεμίδωρος (cod. Ven. ἀρτεμίδωρον) φησί, περὶ μὲν τῆς Κλει^{ταγόρας} τῆς ποιητρίας, ὅτι ὡς ἀνδρῶν^{ων} ἀναγέγραφε Κλειταγόρα^ν Ἀμμόνιος ἀπελέγει αὐτόν, περὶ δὲ τοῦ Ἀδμήτου παρῆγεν. hoc scholi^{ον} quomodo emendandum sit, incertum: Herodicus videtur Clitagoram et Admetum recensuisse, sed Ammonius utrum et ipse Κλειταγόραν τα^ς quam ἀνδρῶν^{ων} in indices retulerit, an Herodici errorem castigaver^{it} non ausim decernere. Clitagorae scoliū commemoravit etiam Ari^{st.} Lysistr. 1236, ubi Schol.: ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας· ἢ γὰρ Κλει^{ταγόρα} ποιήτρια ἦν Λακωνική, ἣς μέμνηται καὶ ἐν Λαλαῖσιν Ἀριστοφ^{αν} νης. Hesych Κλειταγόρα, ῥῶδης τι εἶδος καὶ (ποιήτρια) Λεσβία τὸ γέν^{ος}. Sed Clitagora an revera pœsi operam navaverit prorsus incertum, h^{oc} certe scoliū non est ab ea profectum.

* 30.

1296

$$\begin{array}{ccccccc} 1 & - & 1 & \cup & - & 1 & \cup & - & 1 & \cup & - & \cup & - \\ 1 & \cup & - & \cup & - & \cup & \cup & - & \cup & - & - & & \end{array}$$

Οὐ γὰρ πολλὰ ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐραῦν,
καὶ κατεσθίλειν· σὺ δὲ κάρτα φεΐδῃ.

Scol. 30. Ampisias ap. Athen. XI 783 E: *Αὔλει μοι μέλος, Σὺ δ' ὀδὸς πρὸς τήνδ' ἐκπίομαι δ' ἔγων τέως. Αὔλει σὺ καὶ σὺ τὴν ἀμυστὶν ἀμβανε. Οὐ γὰρ κτλ.* Non videtur hoc ab Ampisia compositum esse, sed vetus scolium. — V. 1. *ἄνθρωπον, Meineke ἄνδρ' vel ἄνθρωπον ντ'.* — V. 2. *καὶ κατεσθίειν, Dindorf κάσθιειν.* Deinde Meineke coni. *ὃ δὲ κάρτ' ἀπειδέης*, et fuit fortasse sic in scolio, quod consulto mutaverit Ampisias. Hartung, qui negat optimos hos numeros probari posse, a conformavit: *Ὁ γὰρ καὶ κατὰ κτλ.*

Aliorum scoliorum memoria paene intermortua, velut unus Hesi-
chus cantilenam huius generis, quae a vocabulo *Βορέας* inchoabatur,
estatur: *Βορέας' σκολιόν τι οὐτως ἀδόκμον* (Meineke *ἀρχόμενον*)
λεγον. Sed quod comicus poeta fr. inc. com. CCCV: *Τρυφεύο δ'*
ισχυρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης ὁ Φοῖβος οὐ προσφδά dicit, praenam,
on scoliū significare videtur.

ΙΟΤΛΟΣ.

1.

Πλείστον οὔλον ἔει, ἱούλον ἔει.

ΛΙΝΟΣ.

2.

*ὦ Λίνε (πᾶσι) θεοῖσιν
 τιτιμένε, σοι γὰρ ἔδωκαν
 πρῶτον μέλος ἀνθρώποισιν
 φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι·
 5 Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀναιρεῖ,
 Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.*

Fr. 1. Athen. XIV 618 D: Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων φησί· Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην οὔλους καὶ ἱούλους· καὶ τὴν Δῆμητρα ὅτε μὲν Χλόην, ὅτε δὲ Ἰουλῶν ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δῆμητρος ἐύρημάτων τοὺς τε καρπούς καὶ τοὺς ἕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν οὔλους καλοῦσι καὶ ἱούλους· δημήτρονλοι καὶ καλλίονλοι. Καὶ Πλείστον κτλ. ἄλλοι δὲ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ὥδην. Eadem Eustath. 1162, 42: καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τό· πλείστον κτλ. Cf. Sch. Apoll. Rh. I 972. — οὔλον semel Eust. PV, οὔλον οὔλον L. — ἔει AC a m. pr. Eust., ἔει PVL, ἔει C a m. sec. — ἱούλον, P οὔλον. Versus, ut Meineke animadvertit, hendecasyllabi speciem prae se fert, si sumas prosodiam vocis ἔει variatam esse, quod non solum novicii poetae, cum idem vocabulum iterant, dedita opera admittunt, velut τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφονται, sed antiquis quoque non inusitatum fuisse testatur Homericum Ἄρεσ Ἄρεσ βροτολογέ.

Fr. 2. Schol. Hom. Il. σ 570: Ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ἰσχυροφωνίας ἀδόμενος . . . ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως· ὦ Λίνε θεοῖς τιτιμένε, σοι γὰρ πρῶτον μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δὲ σε κότῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν (ita codd. AV). quae correxi, ita quidem ut πᾶσι adderem, quod saepe excidit, estque in epigrammate ad imitationem huius cantilenae composito (ap. Eust. πάντα), et ἀθάνατοι ciicerem, quod ex isto epigrammate irrepsit; reliqua menda facili negotio procuravi, ut iustos numeros restituerem, v. 5 correxit Schneidewin. Scholiastae si fides habenda, ferebatur haec cantilena ab ipsis Musis in Lini honorem condita, quamquam fortasse scholion non intergrum propagatum, ut ante οὕτως nonnulla intercepta sint. Carmen

3.

Ἄρτεμι, σοί μέ τι φρήν ἐφίμερον

hoc, quamvis non sit antiquissimum, tamen antiquitatis speciem prae se fert: deprehendimus hic exemplum metri, quod apud Graecos antiquissimum fuit, unde *hexametri* quoque origines sunt repetendae:

∞ ∟ ∟ ∟ - ∞ - ∟

vel

∟ ∟ ∟ ∟ ∞ - -

semper autem bini paroemiaci, ut fit in popularibus carminibus, copulantur. Schneidewin haec Melanippidae tribuit, quoniam idem schol. paulo ante dicit: *Ἡ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ*. a cuius poesi isti versus prorsus abhorrent. Ad hanc veterem cantilenam compositi sunt hexametri ap. Schol. Hom. (solus V addit), Eust. 1163, 59. Eudoc. 277:

*ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
ἄθᾶνᾶτοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν αἰεῖσαι
ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δὲ σε φρήνεον αὐταὶ
μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἧλλον ἀνγᾶς.*

Horum versuum auctor cum dicit Linum primum cecinisse carmen *ἐν ποδὶ δεξιτερῷ*, videtur ipsum numerorum genus indicare, quod in hac cantilena deprehendimus: i. e. dimidiatos hexametros: veteres artis magistri priorem heroicam partem *δεξιόν*, posteriorem *ἀριστερόν* appellant, vid. Aristot. Metaph. N. c. 6: *βαίνεται δὲ (ἔπος) ἐν μὲν τῷ δεξιῷ ἐννέα συλλαβαῖς, ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ ὀκτώ*, adde Alex. Aphrod. comm. p. 813. cuius doctrinae vestigia etiam novicii magistri produnt, velut Marius Vict. p. 108 ed. Keil., hinc Marius Plotius p. 514 et 544 hemidexium trimetrum appellat quod hemiepes (*δεξιόν*) dici solebat. Quod Eustathius hos quattuor versus vocat *ἐπίγραμμα*, item Cram. An. Par. III 289, 7 *ἐπιγραφὴ ἔστιν ἐν θήβαις*, error subesse videtur, condonandus sane, quandoquidem in scholiis illis epigrammata in Linum leguntur, de quibus supra p. 357 dixi: at hi heroici versus, qui paraphrasin popularis cantilenae suppeditant, ab epigrammatis natura prorsus recedunt. Iam cum scholiasta praeterea Orphicum carmen memoret in Lini honorem conditum: *ἧ τε καλουμένη Σφαῖρα ποιημὰ ἔστιν* (Eust. 1163, 57 *ποιημάτων*) *εἰς τὸν Λίνον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα*, ad hoc poemata fortasse quattuor isti hexametri sunt referendi, ac possis coniecere, carmen illud, quod schol. *Σφαῖραν* inscriptum fuisse testatur, a Persino fuisse fictum; nam Mall. Theodor. ap. Gaisfordium script. lat. rei metr. 537: „Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit, Democritus a Musaeo, Persinus a Lino, permulti ab Homero.“ vel quem descripsit, fortasse verba *ἐν ποδὶ δεξιτερῷ* perperam ad hexametrum rettulit, quemadmodum Plotius trimetrum dactylicum appellans hemidexium aberravit. De Persino, qui apud Eubulum Atarnitem vitam aliquamdiu degit, itaque Hermiae et Aristotelis aequalis fuit, vid. Pollux IX 93. Ab hoc Orphico carmine diversam eiusdem nominis poematum, quod Schol. Hephaest. p. 54 memorat: *ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον*, quae figurata fuerunt carmina, haud dubie Alexandrini alicuius poetae, fortasse Simmiae.

Fr. 3. Athen. XIV 636 D: *Κρέμβαλα· περὶ ὧν φησὶ Δικαίλαρχος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου ἐπιχωριάσαι φάσκων ποτὲ καθ' ὑπερβολὴν*

ὕμνον νεναι τε ὄθεν

Αἰ δὲ σίονθ' ἄμα χρυσοφάεννα
κρέμβαλα χαλκοπάρα χαρσίν.

ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

4.

Ἀνάβαλ' ἄνω τὸ γῆρας,
ὦ καλὰ Ἀφροδίτα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΕΩΝ.

1299

5.

Καλεῖτε θεόν.
Σεμελήϊ' Ἰακχε πλουτοδότα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΕΩΝ.

6.

Ελθεῖν, ἦρω Διόνυσε,

εἰς τὸ προσορχεῖσθαι τε καὶ προσάδειν ταῖς γυναῖξιν ὄργανά τινα ποιά, ὧν ὅτε τις ἄπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ποιεῖν λιγυρὸν ψόφον· δηλοῦσθαι δ' ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἄσματι, οὐ ἔστιν ἀρχή· Ἀρτεμι . . . χαρσίν. Facile apparet duo diversa fragmenta eiusdem carminis afferri. — V. 1. ἐφίμερον AB, ἐφ' ἡμερον PVL. — V. 2. ὕμνον L, ὕμνον PV. — νεναι A, νέναι B, λέναι PVL. — ὄθεν BVL, ὄθε P. Emendatio incerta, tentavi σοί μ' ἐπὶ φρήν σὺτ' ἐφίμερον ὕμνον ἀειδέμεναι (antea ὕφαινέμεναι commendavi) πεδόθεν, i. e. φρήν μοι ἐπέσσντο, de elisione vid. Spitzner Exc. ad II. XIII, de adverbio πεδόθεν cf. Pind. Isthm. V 38. — V. 3 αἰ δὲ σίονθ' ἄμα χρυσοφάεννα scripsi, vulgo ἄδέ τις (P ἄδέ τις) ἀλλὰ χρυσοφανία. Requiritur verbum, itaque σίοντι restitui, de qua forma cf. Anacr. fr. 49. — V. 4. χαλκοπάρα, A a m. sec. χαλκοπάρα, a m. pr. χαλκοπάρα ut PVL. — χαρσίν, conieci χαρσίν, ut hic versus aequiperetur v. 2.

Fr. 4. Plut. Quaest. Symp. III 6, 4: ἀλλὰ καὶ προσερχόμεθα δῆ· πουθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς θεῶν ὕμνοις· ἀνάβαλε κτλ. — Ἀφροδίτα Dübner, v. Ἀφροδίτη. Quod est apud Hesychium ἀναβαλλογῶρας· φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ fortasse corrigendum ἀναβαλλογῆρας, quod ad exemplum vocis ἐρυσσιπέλας est novatum, lapidi enim Samio, cuius magna vis adversus varia mala esse perhibebatur, etiam haec virtus potuit attribui.

Fr. 5. Schol. Aristoph. Ran. 479: Ἐν τοῖς Ἀθηναίοις ἀγῶσι τοῦ Διονύσου ὁ δαδούχος κατέχων λαμπάδα λέγει· καλεῖτε θεόν· καὶ οἱ ἐπακούοντες βοῶσι· Σεμελήϊ' Ἰακχε πλουτοδότα (ubi malim Ἰακχ' ὦ, ut numerus anapaestus restituatur) ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὴν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ἐπιλέγουσιν Ἐκκέχυνται· καλεῖ θεόν.

Fr. 6. Cantilenam, quae quidem nulla Eleorum sermonis vestigia ostentat, servavit Plut. Quaest. Graec. 36, 7: Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἰ

Ἀλείων ἐς ναόν
 ἄγνόν σὺν Χαρίτεσσιν,
 ἐς ναόν
 δ τῷ βοέῳ ποδὶ θύων.
 ἄξιε ταῦρε,
 ἄξιε ταῦρε.

7.

(Ἀνάγετε πάντες,) ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
 τῷ θεῷ ποιεῖτε·
 ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδωμένος
 διὰ μέσου βαδίξειν.

1300

8.

Σοί, Βάκχε, τάνδε μουῦθον ἀγλαῖζομεν
 ἀπλοῦν ῥυθμόν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
 καινάν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος
 κεχρημέναν ᾠδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον
 κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

τῶν Ἡλείων γυναῖκες ὁμνοῦσαι παρακαλοῦσαι βοέῳ ποδὶ παραγίγνεσθαι πρὸς αὐτάς· ἔχει δ' οὕτως ὁ ὕμνος· ἐλθεῖν . . . θύων, εἶτα δις ἐπαδουσιν· ἄξιε ταῦρε. — V. 1. ἦρω, non ausus sum ἦρος substituere, minus etiam Διόνυσον probabile. — V. 2. Ἀλείων scripsi, ut duo sint molossi, cf. v. 4. Welcker Ἄλιον, vulgo ἄλιον. De Bacchi cultu apud Eleos eiusque festo Θυῖα vid. Paus. VI 26, 1. — V. 3. ἄγνόν, conieci ἀγρίανον. — σὺν, Leutsch, qui in Philologo XI 730 de numeris huius cantilenae disseruit, ἀμᾶ coniecit, v. 4 redintegrat Ἀλείων ἐς ναόν, hoc quidem probabiliter. — V. 5. τῷ, conieci τεῷ. — V. 6 et 7 Cobet Νάξιε restituendum censet, non recte.

Fr. 7. *Ithyphallos* cantilenam affert Semus ap. Athen. XIV 622 B: Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι . . . ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον λέγοντες· ἀνάγετε εὐρυχωρίαν κτλ. — V. 1. ἀνάγετε πάντες ad versum redintegrandum adieci, ἀνάγετε κῶμον addidit Tyrwhitt, rectius Meineke ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες coniecit, sed praestat, quod dedi ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ', ut percussione variata iteratum vocabulum sit insigne. — V. 2 τῷ θεῷ ποιεῖτε Porson, codd. ποιεῖτε τῷ θεῷ. — V. 3. ἐθέλει, Meineke θέλει. — ἐσφυδωμένος scripsi atque sic etiam Meineke, libri ἐσφυρωμένος.

Fr. 8. *Phallophorum* cantilenam servavit Semus ap. Athen. XIV 622 E: Οἱ δὲ φαλλοφόροι . . . παρέρχονται οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ καὶ λέγοντες· Σοὶ Βάκχε κτλ. — V. 1. σοί, B σύ. — V. 3. καινάν Hemsterhuys, codd. καὶ μάν. — V. 4. κεχρημέναν ᾠδαῖσιν Porson, A κεχρημεῖαν ᾠδαῖσιν, B κέχρημε κανώδῃσιν, P κέχρημεν κανώδασιν, VL κέχρημεθα κανώδασιν. — *Praetinae* sine idonea ratione tribuit Porson.

9.

Πάριθι, κόρη, γέφυραν·
ὅσον οὔπω τρὶς πολέουσιν.

10.

Ἰερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον
Βριμὼ βριμόν.

11.

1301

Τίς τῆδε; πολλοὶ κάγαθοί.
Ἐκκέχνται· κάλει θεόν.

Fr. 9. Proclus in Hesiodi Op. 389: οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ πρωλαιτέρων ἔσπειρον, καὶ δῆλον ἐκ τῶν Ἑλευσινίων τελετῶν. ubi A haec addit: ἐν οἷς ἔλεγε τοῦ πᾶθι κόρη γεφύραν ὅσον οὔπω· τριπόλεον δέ. Scribendum ἐν οἷς ἐλέγετο· πᾶριθι κόρη γέφυραν· ὅσον οὔπω τρὶς πολέουσιν. i. e. mox ter agros arant, quae ad Προηγόσια referenda sunt, quae mense Boedromione celebrabantur, cf. Aug. Mommsen Heortologie p. 75 seq. et 220 seq.

Fr. 10. Origenes (Hippolyt.) adv. Haeret. p. 115: ὁ δὲ στάχς οὐτός ἐστι καὶ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ παρὰ τοῦ ἀχαρκτηρίστου φωστήρ τέλειος μέγας, καθάπερ αὐτὸς ὁ ἱεροφάντης . . . νυκτὸς ἐν Ἑλευσίνι ὑπὸ πολλῶ πυρὶ τελεῶν τὰ μεγάλα καὶ ἄρρητα μυστήρια βοᾷ καὶ κέκραγε λέγων· ἱερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον Βριμὼ βριμὴ· τουτέστιν ἰσχυρὰ ἰσχυρόν. ubi βριμόν scribendum esse vidit etiam Miller. — Alias cantilenas in mysticis sacris frequentatas praetermisi, quoniam maximam partem satis sunt recentes, velut quod est apud Firm. Mat. p. 26 ed. Bursian:

Χαῖρε νυμφίε, χαῖρε νέον φῶς.

et ibidem p. 30:

Εὐοῖ δικέρως, δίμορφε.

Prior cantilena ad Phrygia sacra videtur pertinere, nam de Magnae Matris et Attidis mysteriis supra disputavit Firmicus, cf. Lobeck Aglaoph. I 649. Firmici codex cum exhibeat ΔΕΝΥΝΦΕ ΧΑΙΡΕΝΥΝΦΕ, fortasse colligas in sacris variatum esse χαῖρε νυμφίε et χαῖρε νύμφη, nam tauroboliis et crioboliis etiam mulieres operam dedisse multi tituli et graeci et latini testantur, quamquam fieri potest, ut ibi Phrygia sacra cum Mithriacis coaluerint, quam societatem praeter alios lapides arguit planissime monumentum CIGr. III 6012 B. In altera cantilena haud scio an Εὐὺν δικέρως δίμορφε scribendum sit, nam in codice est ΕΑΙ (cf. Et. M. 553, 46 Εὐὺς Εὐαντος· ἔστι δὲ ἐπίθετον Διονύσου), sed quamvis Bacchus indigitari videatur, tamen taurum a Mithra percussum invocari testatur Firmicus, quod non mirum, quandoquidem multa aliena translata sunt in haec sacra, itaque Mithrae sacerdotes passim etiam munere archibucoli Dei Liberi funguntur. Ex Mithriacorum sacrorum carmine etiam versus, quem Firmicus p. 6 adscripsit, petitus:

Μύστα βοοκλοπίης, νῆξ δέξιε πατρὸς ἀγανού.

Fr. 11. In principio libationis utebantur versu iambico:

Τίς τῆδε; πολλοὶ κάγαθοί.

12.

Ἥλιος Ἀπόλλων, ὁ δέ γ' Ἀπόλλων ἥλιος.

13.

Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον.

14.

Ἀρχεὶ μὲν ἀγῶν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.

quem morem respexit Aristoph. Pac. 968: εὐχόμεθα· τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἶσι πολλοὶ ἀγαθοί. ubi schol. Σπένδοντες γὰρ ἔλεγον· τίς τῇδε; ἀντὶ τοῦ τίς πάρεστιν, εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον· πολλοὶ ἀγαθοί. τοῦτο δὲ ἐποιοῦν οἱ σπένδοντες, ἵνα οἱ συνειδότες τι ἑαυτοῖς ἄτοπον ἐκχωροῖεν τῶν σπονδῶν. Eadem Appendix Proverb. IV 90 ubi καλοὶ ἀγαθοί. Peracta autem libatione precabantur, ut schol. Arist. Ran. 479 docet: ἡ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὴν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ἐπιλέγουσιν· ἐκκέχυνται· κ. θ.

Fr. 12. Heraclit. Allegor. Hom. c. 6: καὶ τὸ δημῶδες ἄνω καὶ κάτω θρυλλούμενον· ἥλιος κτλ. Huc refero, quod Proclus Theol. Platon. VI 12 scripsit: ὁ Ἥλιος Ἀπόλλων ὑμνούμενος χαίρει διαφερόντως, καὶ Ἀπόλλων Ἥλιος ἀνακαλούμενος, quibus Lobeck (Aglaph. I 111) anacleticum theurgorum hymnum notari existimavit, non recte. Etiam Schol. Plat. Rep. VI 509 B Solis et Apollinis nomen componit, schol. Demosth. Mid. 9 praeterea Bacchum adiungit. Praeterea latinum carmen apud Festum p. 318: *tu es Apollo, (tu Sol in coelo deus.)* non decet praetermittere. — Usener Mus. Rhen. XXIII 373 versum segregandum esse censet, quippe qui vel Euripidi vel recentioris comoediae poetae sit attribuendus, at eiusmodi argumentum a nova comoedia alienum, neque tragici poetae hunc versum esse arguit spondei species sede paenultima: quamquam fortasse Aeschylus in Bassaridibus Orpheia in eandem sententiam disputantem induxit, cf. Eratosth. Catast. 24: τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ εἴμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν, ἐπεχειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Πάγγαιον καλούμενον προσέμενε τὰς ἀνατολάς. ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον.

Fr. 13. Athen. III 109 F: Ἀχαΐνας· τοῦτον τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῃ Ἀηλιάδος λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι· εἶσι δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων Ἀχαΐνην (ἀχαΐνου B) στ. ἔμπλεων (sic AD, ἐμπλεῶ B, ἔμπλεων VL) τράγον. hanc imperativi formam esse pro τράγε docuit Meineke ad Athen. Syracusanis hanc formam vindicat Choeroboscus, vid. indicem v. εἶπον et Συρακούσιοι.

Fr. 14. 15. 16 reliquiae sunt cantilenae, qua praeco in ludis gymniciis utebatur. Disputavit de hac cantilena Haupt: *de pede a praeconiibus recitato* in Instit. Archeol. novae Memoriae Lips. 1865 p. 209 seq.

Fr. 14. Iulian. Caesar. p. 318: Καὶ ὁ Σεληνὸς δηχθεὶς εἰσιῶπα καὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις ἐκ τούτου τὸν νοῦν προσεῖχεν· Ἐρμῆς δὲ ἐκήρυττεν· Ἀρχεὶ μὲν ἀγῶν ὁ τῶν . . . μέλλειν. quamquam Iulianus in

15.

1302

*Βαλβίδι ποδῶν
θέντες πόδα παρ πόδα (θείτε).*

16.

*Λήγει μὲν ἁγῶν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.*

ampla cantilena, quae sequitur, etiam alia ex praeconis anapaestis videtur adhibuisse, velut quod continuo subsequitur: *ἀλλ' ἀκούοντες* (Cobet *ἀλλὰ κλύοντες* coniecit) *τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν*, fuit opinor:

*μηκέτι μέλλειν· ἀλλ' ἄτοντες
τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν.*

item novissima: *Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει· ταῦτα τοῦ Ἑρμοῦ κηρύττοντος ἐκληροῦντο.* nam hic versus:

Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει.

praeconis voci satis est conveniens. — *καιρὸς κτλ.* iteratur infra 16, 2. Cf. Soph. Philoct. 466.

Fr. 15. Moeris p. 193, 4: *Βαλβίδες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφάσεων βάσεις ἐγχεραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον αἱ δρομεῖς, ἐν' ἧς ἴσονται* (cf. Harpocratio v. *βαλβίς*). *διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων· βαλβίδα ποδὸς θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἐτι λέγουσιν. Ἀττικοί, ὅσπληξ δὲ κοινόν.* ita Bekkerus ex cod. Coisl. edidit neque variant libri apud Piersonum, nisi quod *βαλβίδα πόδας θέντες* codd. Pricaei et Vossii exhibent, Gronovii autem liber *παρ' ὁ*. Correxī haec, nisi initio *βαλβίδι ποδῶν* malis, lenius foret *βαλβίδι ποδὸς*, nec tamen satis commodum. Pierson edidit Salmasio auctore *βαλβιδ' ἀπόδος, θέτε πόδα παρὰ πόδα*, Hauptius dimetrum anapaesticum restituit:

Βαλβίδα ποδὸς θέτε πόδα παρὰ πόδα.

verum neque numeri apti, nam anapaestis solutionibus nullus hic locus, neque satis intelligo, unde accusativus *βαλβίδα* sit suspensus. Tenendum autem est in singulis certaminibus hoc praeconium pro rei natura variatum esse; his quidem versibus utebatur praeco, cum cursores adhortaretur, quorum certamen non solum Olympiae, sed etiam alibi primum obtinebat locum; cf. Plato Leg. VIII 833: *σταδιοδρόμον δὲ πρῶτον ὁ κήρυξ ἡμῖν, καθάπερ νῦν, ἐν τοῖς ἀγῶσι παρακαλεῖ.*

Fr. 16. Lucianus in Demonactis vita 65: *ὅτε δὲ συνήκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα· Λήγει . . . μέλλειν. καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρός.* Initium tantum cantilena adscripsit Lucianus, praeco alia addebat, ut indicat Philostr. de gymn. c. 7 (Cobeti editionem non licuit inspicere): *εἰ δὲ μὴ ὁραθῶμος ἀκούεις τοῦ κήρυκος, ὁρᾷς ὡς ἐπὶ πάντων κηρύττει λήγειν μὲν τὸν τῶν ἄθλων ταμίαν ἀγῶνα, τὴν σάλπιγγα δὲ τὰ τοῦ Ἑνναλίου σημαίνειν. προκαλουμένην τοὺς νέους εἰς ὄπλα· κλεῦει δὲ τοῦτ' ἐν τῷ κήρυγμα καὶ τοῦ λαίου ἀραμένους ἐκ ποδῶν ποι φέρειν, οὐχ ὡς ἀλειφομένους, ἀλλ' ὡς πεπαισμένους τοῦ ἀλείφεσθαι.* Cantilenam hanc Lucia-

17.

Πόρρω γάρ, ὦ παῖδες, πόδα
μετάβατε καὶ κωμάξατε
βέλτιον.

1303

18.

Ἄμες πόκ' ἡμεῖς ἄλκιμοι νεανῖαι.
Ἄμες δέ γ' εἰμές· αἱ δὲ λῆς, ἀνγᾶσδεο.
Ἄμες δέ γ' ἐσσύμεσθα πολλῶ κάρρονες.

nus τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Galenus de motu muscul. II 9 et in Hippocr. Epidem. IV 24 etiam brevius τὸν καλούμενον πόδα (τῶν κηρύκων) appellat, ubi πούς neque pedem neque versum (ut est apud Arist. Ran. 1322), sed *periodum*, *systema* significat, quemadmodum κομμάτιον, quando parabasis partem significat, item latius patet. Huc adde Pollucis locum IV, 91: τὸ δὲ κηρύκων γένος . . . καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκλήρουν· καὶ ἦν ἀγώνισμα σάλπιγγος πρεσβύτερον. εἰς δὲ φιλοτιμίαν τῶν ἐπ' αὐτῷ προελθόντων οἱ τε καλούμενοι πόδες συν-ετίθησαν, ἐλεγχον ἔχοντες εἰς μῆκος πνεύματος κτλ. Igitur haec cantilena etiam in certamine praeconum usu veniebat, quod tubicinum certamine antiquius esse tradit Pollux, cum Africanus utrumque eodem tempore Ol. XCVI institutum esse auctor sit. Hic Pollucis locus satis superque confutat ea, quae Haupt proposuit de pede praeconum. — Denique addo falli Naberum, qui in Mnemos. Nova I 164 in narratione Heliodori Aethiop. IV 1 τέλος ὁ μὲν κῆρυξ οἱ ὀπλῖται παριόντων ἀνεβόησεν versum sibi visus est indagavisse:

Ἄνδρες ὀπλῖται παριόντων,

quem huic cantilenae adscripsit.

Fr. 17. Lucian. Saltat. 10: Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι (οἱ Λάκωνες) ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπικλήσις ἐστὶν καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκωμάξοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο· καὶ θάτερον δὲ τῶν ἁσμάτων — δύο γὰρ ἔδεται — καὶ διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι· πόρρω γάρ φασιν (φησιν), ὦ παῖδες κτλ. τοιούστιν ἄμεινον ὀρχήσασθε, ubi κωμάξατε Solanus, κομάξατε a, κωμάσατε codd. Cf. Hesych. κωμάδδειν· ὀρχεῖσθαι.

Fr. 18. Plut. vit. Lyncurg. 21: Τριῶν γὰρ χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος ἦδεν· Ἄμμες ποκ' κτλ. ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων ἀμειβόμενος ἔλεγεν· Ἄμμες δέ γ' κτλ. ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων· Ἄμμες κτλ. Possis ad *Tyrtaeum* referre, siquidem Pollux IV 107 dicit: τριχορίαν δὲ Τύρταιος ἔστησε, τρεῖς Λακόνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἐκάστην, παῖδας ἄνδρας γέροντας. Iidem versus Instit. Lac. 15 et de se ipsum citra inv. laud. 15 (ubi inverso ord. v. 1. 3. 2) leguntur. — V. 1. ἄμες hic et similiter v. 2 et 3 scripsi, Miller Misc. 367 ἄμες πόθ' ἡμεῖς, vulgo ἄμμες, Plut. secundo loco ἄμες (Xyl. ἄμμες). — πόκ' ACS primo Plut. loco, v. ποτ'. — ἡμεῖς, tertio loco vulgo ἡ μὲν, sed Mosc. 1, 2. ἡμεῖς, primo loco FaL ἡμεν. — V. 2. δέ γ', Keil coni. δ' ἔτ'. — εἰμές Plutarchi primo loco tantum X (εἰμὲν ACS, εἰμεν ia), secundo ἐσμέν, tertio εἰμὲν. Ahrens ἐσμές vel ἡμές requirit, et eane antiquior Dorien-sium sermo ἡμές desiderat. — ἀνγᾶσδεο duobus locis, πείραν λαβέ primo loco, non recte Rauchenstein πειράσδεο coniecit. — V. 3. ἐσσύμεσθα primo loco AC, v. ἐσόμεσθα, Herwerden ἐσσεύμεσθα. — πολλῶ Steph.,

19.

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἰα, ποῦ μοι τὰ καλὰ
σέλινα;
Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἰα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

20.

Χαλκῆν μυῖαν θηράσω.
Θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

21.

1804

A. Χέλει χελώνη, τί ποῖεις ἐν τῷ μέσῳ;
B. Μαρύομ' ἔρια καὶ κρόκαν Μιλησίαν.

codd. πολλῶν (C πολλὸν), qui etiam κρείσσονες praebent. Cf. praeterea schol. Platon. p. 223, ubi v. 2 *ἐνεσμεν*, ἦν δὲ λῆς, πείραν λαβέ. Diógen. II 30 et V 3. Zenob. I 82. Greg. Cyr. I 48. Apost. II 72. Arsen. p. 51. Conferas denique epigramma Laconicum ap. Plut. Consol. c. 15 et Arsen. 369:

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον (ἐθάλεον), ἀντίκα δ' ἄλλοι,
ὧν ἄμμες γεγεῖν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.

ubi Cobet ἀμῆς scripsit.

Fr. 19. Athen. XIV 629 E: Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἀνθεμα· ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι καὶ λέγοντες· Ποῦ κτλ. — V. 2. om. PVL, add. ABC et epit. Hoesch. — ταδὶ τὰ ῥόδα censor Ienensis, codd. ποῦ μοι ταδὶ τὰ ῥόδα κτλ.

Fr. 20. Poll. IX 123: Ἡ δὲ χαλκῇ μυῖα, ταινία τῷ ὀφθαλμῷ περισφίξαντος ἑνὸς παιδός, ὃ μὲν περιστέφεται κηρύττων· χαλκῇ μ. θ., οἱ δὲ ἀποκρινάμενοι· θηράσεις κτλ. σκύτεσι βυβλίνοις αὐτὸν παῖουσιν, ἕως τινὸς αὐτῶν λάβηται.

Fr. 21. Pollux IX 125: Ἡ δὲ χελλ χελώνη παρθένων ἐστὶν ἡ παιδιά, παρόμοιον τι ἔχουσα τῇ χύτρη· ἡ μὲν γὰρ κάθηται, καὶ καλεῖται χελώνη, αἱ δὲ περιτρέχουσιν ἀνερωτῶσαι· χελλὶ χελ. . . ἡ δὲ ἀποκρίνεται· ἔρια μαρύ. . . εἴτ' ἐκείναι πάλιν ἐκβοῶσιν· ὃ δ' ἐκγονός σου . . . ἡ δὲ φησι· λευκά κτλ. Eadem Eust. Od. 1914, 56. — V. 1. χέλει χελώνη Eustath., qui dicit: ἔστι δ' ἐν τούτοις τὸ χέλει προστακτικόν δῆθεν, παρηχοῦμενον τῇ χελώνη. Nisi forte malis χελεῦ, vid. Hesych. χελεῦς· κιθάρα et χελεῦ· χελώνη. Pollux χελί, sed Bekker χελιχελώνη. Simile est πόνω πόνηρος, vel rectius πονωπόνηρος ap. Arist. Vesp. 466. Lys. 350. — ποῖεις Meineke et v. 3 ποῖων, i. e. ποίεις et ποῖων, legabatur ποιεῖς et ποῖων. Ita in tabulis Heraeleensibus leguntur non solum ποῖων, ποῖωντι, sed etiam ἐξεπόιον (i. e. ἐξεποῖουν) et ποῖόντασσι (i. e. ποιεόντασσι), vid. Ahrens D. D. 208. Praeter Dorienses etiam Boeoti eiusmodi formis usi sunt, velut in titulo Chaeronensi (Act. Soc. Saxon. 1854, 199) ποῖόμεναι, in cuius locum non erat ποιοῦμενος substituendum, quamquam clausula εἰ vitiosa, item ib. 200 ἀνὰ τιθ(έαντι τ)ὸν Φίδιο(ν δοῦλον . . . τῷ) Σαράπι τὰν ἀνάθεσιν (πο)ῖόμεναι i. e. ποεόμενοι. Quod in titulo Olympiae nuper reperto (Arch. Zeitg. 1878) extat Πολύκλειτος ἐπόισε pro ἐποίησε dictum arbitror: nam semibarbarae sunt formae quae extant in titulis Cnidiis, quos Newton edidit,

- A. Ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποῖων ἀπώλετο;
B. Λευκᾶν ἄφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ᾗλατο.

22 A.

Ἔξεχ', ὦ φίλ' Ἥλιε.

22 B.

Ἐξάγω χαλὸν τραγίσκον.

23.

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

24.

Μακρὰ δρῦες, ὦ Μέναικα.

25.

1305

Ἐκκόρει, κόρη κορώνη.

ΠΟΙΣΑΙ et ΠΕΠΟΙΚΗ. — V. 2. μαρύσμ' ξρια Meineke, v. ξρια μαρύσμαι, idem κρόκαν (v. κρόκη) scripsit. — V. 3. ἔκγονος, Eust. ἔγγονος.

Fr. 22 A. Pollux IX 123: Ἡ δὲ ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παιδῶν σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπότεν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεόν, ὅθεν καὶ Στράτις ἐν Φοινίσσαις· εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, ὅταν λέγῳσιν· ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Cf. Aristoph. Insul. fr. 4. Eust. II. 881, 42. Athen. XIV 619 B: Ἡ δὲ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ φιληλίας, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν.

Fr. 22 B. Hesychius: ἔξάγω χαλὸν τραγίσκον· παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίνοις. Exordium hoc cantilenae puerilis. — Item Theophrast. Char. c. 5: καὶ τοῖς μὲν (παιδίοις) συμπαίξειν λέγων

Ἀσκός, πέλεκυς,

τὰ δὲ ἐπὶ τῆς γαστρὸς ἔᾶν καθεύδειν ἅμα θλιβόμενος principium puerorum cantilenae videtur adhibere.

Fr. 23. Plut. Quaest. Graec. c. 35: Τί δήποτε ταῖς κόραις τῶν Βοττιαίων ἔθος ἦν λέγειν χορευούσαις· Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

Fr. 24. Athen. XIV 619 C: Κλέαρχος δ' ἐν πρώτῳ Ἑρωτικῶν νόμιον καλεῖσθαι τινὰ φησιν ᾠδὴν ἀπ' Ἡριφανίδος, γραφῶν οὕτως· Ἡριφανίς ἡ μελοποιός, Μενάλκου κυνηγετούντος ἐρασθεῖσα, ἐθῆρεν μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις· φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὄρελους ἐπεξήει δρυμοὺς, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἴους δρόμους, ὥστε μὴ μόνον τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀστοργίᾳ διαφέροντας, ἀλλὰ καὶ τῶν θηρῶν τοὺς ἀνημερωτάτους συνδακρῦσαι τῷ πάθει λαβόντας αἰσθῆσιν ἑρωτικῆς ἐλπίδος· ὅθεν ἐποίησέ τε καὶ ποιήσασα περὶ κατὰ τὴν ἐρημίαν, ὡς φασιν, ἀναβοῶσα καὶ ᾄδουσα τὸ καλούμενον νόμιον, ἐν ᾧ ἐστι· Μακρὰ δρῦες, ὦ Μέναικα (B Μενάλκαι). Eriphanis cur non sit recipienda in numerum poetarum, facile apparet.

Fr. 25. Horapollo Hierogl. I 8: Τῆς δὲ τοιαύτης αὐτῶν (τῶν κορωνῶν) ὁμονοίας χάριν μέχρι νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις ἐκ κορὶ κορὶ κορωνῆ (sic cod. Par. C, cf. codd. ap. Bachm. An. II 407) λέγουσιν ἀγνοοῦντες. sed cod. Aug. et edd. ἐκκορὶ κορὶ κορώνην, codd. Par. AB

26.

Στρίγγ' ἀποπομπεῖν
 νυκτιβόαν (γᾶς),
 στρίγγ' ἀπὸ λαῶν,
 ὄρνιν ἀνάνυμον (ἐχθρῶν)
 ὃ ἀκνύορους ἐπὶ νῆας.

1306

cod. Mor. κορώνη. Adde Schol. Pind. Pyth. III 27: κἄν τῷ βίῳ ἀκορεῖ (cod. Gott. εὐκτορεῖ) ἀντὶ τοῦ κόρας (cod. Gott. κούρους) κορώνας. παροτρύνοντες δ' (cod. Gott. προτρεποντες) ἐνιοί φασιν· ἐκκορεῖ κόρους κορώνας (cod. Gott. ἐκκόρει κόρει κορώνας). quae Boeckhio ex dittographia orta esse videntur: idem scripsit ἐκκόρει, κόρει κορώνην· *exorna, orna cornicem*. Hermann Opusc. II 328: κἄν τῷ βίῳ, ὥσπερ ἐλ ἀντὶ τοῦ κούρους, κορώνας παροτρύνοντες ἐνιοί φασιν· ἐκκόρει κόρην, κορώνην· i. e. *devirgina virginem cornix*. Welcker Prometh. 397: ἐκκόρει, κόρε, κορώνην. Mihi leg. videtur: κἄν τῷ βίῳ ἐκκορεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκορυφῆσθαι, καὶ κορώνας παροτρύνοντες ἐνιοί φασιν· ἐκκόρει, κόρη κορώνη. Etenim quod ὑποκορυφῆσθαι vel κορυφῆσθαι dici solebat, vulgo dicebatur ἐκκορεῖν, vid. Hesych. κορυφομένης, ὕμναιον μύνης, γαμουμένης, διὰ τὸ λέγειν· σὺν κούροις τε καὶ κόραις· ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως ἐκκορεῖν (cod. ἐκ κόρεν) λέγεται. Haec explicatio etiam adhibenda huic cantilenae nuptiali, restituendum autem ἐκκόρει κόρη κορώνη, *hymenaeum cane, virgo cornix*, quo nomine apte appellare licuit cornicem (quod Hesych. habet: κνσθοκορώνη· νύμφη ex comico poeta petitum videtur), nisi forte quis comparare malit χέλει χελώνη, quod extat supra. Ex eadem hac cantilena nuptiali fortasse etiam petitum est, quod exhibet Schol. Pind. et Hesych.:

Σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

quod Aeschylus in Danaïdibus adhibuit. Resp. huc etiam Aelian. Hist. An. III 9: Ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὕμναιον τὴν κορώνην καλεῖν, σύνθημα ὁμονοίας τοῦτο τοῖς συνιούσιν ἐπὶ τῇ παιδοποιίᾳ δίδόντας.

Fr. 26. Festus p. 314: (Strigem ut ait Verri)us Graeci στρίγγα ap(pell)ant), quod maleficis mulieribus nomen inditum est, quas volaticas etiam vocant. Itaque solent his verbis eas veluti avertere Graeci: ΣΤΡΠΙΝΤΑ ΠΟΜΠΕΙΕΝ ΝΥΚΤΙΚΟΜΑΝ ΣΤΡΙΝΤΑΤΟΛΛΟΝ ΟΡΝΙΝ ΑΝΩΝΥΜΙΟΝ ΩΚΤΠΟΡΟΤΣ ΕΠΙ ΝΗΑΣ. — V. 1. ἀποπομπεῖν, Turnebus ἀποπέμπειν, sed Hesychius ἀποπομπεῖν τὸ ἀποπέμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι. — V. 2. νυκτιβόαν γᾶς scripsi, ut versus aequalis sit proximis, νυκτιβόαν Turnebus, νυκτικορώνην Müller, quod nusquam legitur, neque aptum: νυκτικόρακα si numero conveniret, dici poterat: nam hanc avem sive noctuam (cf. Unger copias ad Valgium p. 13) strigis nomine significari veteres credebant, ut Hesychius testatur: at in vetere hac cantilena avis feralis proprium nomen additum fuisse non est verisimile, nam veteres ipsi ambigebant, ut Plinius docet H. N. XI 232: „Fabulosum arbitror de strigibus ubera eas infantium labris immulgere: esse in maledictis iam antiquis strigem convenit, sed quae sit avium constare non arbitror“. Recte igitur Turnebus νυκτιβόαν scripsit, quod Hesychius planissime confirmat: Στρίγγος· τὰ ἐν τὸς τοῦ κέρατος· νυκτιφοῖτον· καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα, οἱ δὲ νυκτοκόρακα. quae glossa ex duabus coaluit, fuisse videtur: στρίγγα· ὄρνειον νυκτιφοῖτον· καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόας. idem Hesych.: γλαύξ· νυκτοβάς, πετεινὸν νυκτερινόν, ubi ambigas, utrum νυκτοβάς an νυκτοβαῦς sit restituendum. —

27.

Ω τί πάσχεις; μὴ προδῶς ἄμμ', ἱκετεύω·
πρὶν καὶ μολὲν κέινον, ἀνίστω·

V. 3. ἀπὸ λαῶν Haupt, ἀπὸ λαοῦ Scaliger, ἀλαῶπιν Sopingius. — V. 4. ἀνώνυμον scripsi, i. e. δυσώνυμον, legebatur ἀνώνυμιον, quae forma alias non legitur, sed eam ἐπωνύμιος et εὐωνύμιος tuentur, sed hic certe ἀνωνυμίαν dicendum fuit: deinde autem ipsa sententia aliquid deesse arguit, nam permirum est, strigem navibus immitti, quod non satis commode Müller explanare studuit, itaque ἐχθρῶν adieci, ut hic versus novissimo sit par. — Frustra haec ad heroici numeri legem revocare conati sunt cum priores, ut Turnebus, Scaliger, Sopingius, tum Haupt Στείγγ' ἀποπέμπειν νυκτιβόαν, τὰν στρίγγ' ἀπὸ λαῶν Ὅρνιν ἀνώνυμιον, στρίγγ' ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας, et Müller, qui scripsit Στείγγ' ἀποπομπεῖν, νυκτικοράνην στρίγγ' ἀπὸ λαῶν, Ὅρνιν ἀνώνυμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας ἐλαύνειν. — Aliae cantilenae superstitiosae vel heroicis versibus constant, velut quod Meineke ex Plinio H. N. XXXVII 100 adscripsit:

φεύγετε κανθαρίδες· λύκος ἄγριος ὅμμε διώκει.

(ὅμμε Meineke scripsit, Sillig ἄμμε, v. ex Dalecampi emendatione αἶμα.) vel numeris omnino non adstricta sunt, velut quod est apud Marcellum Empir. p. 279 ed. Steph.: φεύγε, φεύγε· κριθὴ σε διώκει. idem quod Alexander Trall. X p. 296 ed. Steph. exhibet, φεύγε, φεύγε, ἰού, χολή· ἢ κορύδαλος ἐξήτει (quamquam hoc possis ad numeros revocare:

φεύγε, φεύγ', ἰού, χολή· ὁ κορύδαλλός σε ζητεῖ).

alia id genus; velut morbo averruncando fortasse etiam inserviebant graeca vocabula, quae exhibet frustulum chartae Aegyptiae, quod edidit Tischendorf cod. Sinait. tab. XX 7:

ΕΚΤΕΙΝΕΙ
ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΙΑ
ΒΤΡCΑ
ΕΚΤΟC ΕΚΤΟC ΝΟC
CΤNΧΕΙ
ΠΩΓΩN
ΗΙΘΕΟC
ΗΜΙΞΕΟC

vel denique admodum novicia sunt, velut apud Marcellum p. 307:

Εἶδον τριμερῇ χρύσειον Τοάναδον
καὶ ταρταροῦχον ἄκειν Τουσάναδον·
σῶσόν με σεμνέ, νεοτέρων ὑπέρτατε.

ubi v. 1 τριμορφον, v. 2 ταρταροῦχον ἀκείσιον scribendum videtur; ἄκειν deest in ed. Stephaniana, sed legitur in ed. Basil. — Item aliud trimetron ibidem p. 373:

Θεὸς κελεύει μὴ κύειν κῶλον πόνοys.

Barbara autem et semibarba carmina hinc omnino segreganda.

Fr. 27. Athen. XV 697 B: Οὗτος γὰρ τὰς καπρωτέρας ῥῥὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἱσπουδασμένων· οἳ αἱ εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλοῦμεναι, μοιχικαὶ τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὥς καὶ ἦδε· Ὡ κτλ. — V. 1. ἦδε· ὦ τί Dindorf, ἦδέω τι A, ἦδεῶ τί B, ἦδέω τί P, ἦδέως τι VL. — V. 2. μολὲν Bentley, μόλεν PVL, μόλιν AB, Meineke μολῆν. — ἀνί-

μὴ κακὸν σὲ μέγα ποιήσης κῆμὲ τὰν δειλάκρην· 1307
ἀμέρα καὶ δὴ· τὸ φῶς ζὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὀρῆς;

28.

Ἔς τε μέσον πεδίων Στενκλήριον, ἔς τ' ὄρος ἄκρον
εἶπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

29.

Ἐν φανερῷ γενόμεαν, πάτραν δέ μου ἄλμυρὸν ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοτο πάϊς.

30.

Ἦσων ἀλγῆσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος.

στω Bentley, ἀνιστῶ PVL. — V. 3. σὲ μέγα ποιήσης κῆμὲ scripsi, libri μέγα ποιήσης καὶ με, Dindorf ποιήση σὲ κάμῃ, Bothe ποιήσης με. — τὰν Bothe, vulgo τὴν. — V. 4. δὴ scripsi, vulgo ἤδη, contra Dindorf καὶ delevit. — ζὰ scripsi, libri δια, cf. Theocr. XXI 6 ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν. — ὀρῆς scripsi, ἔκορῆς A, ἐκόρῆς B, ἔσορῆς VL. Meineke εἰσορῆς. Schneidewin, ut Locrorum dialectum restitueret, de qua nihil compertum habebat, v. 1 ἀμέ, v. 2 κῆνον et ἀνίστα scripsit; poterat certe ἀμάρα scribi. ut est in titulis δέκ' ἀμαράν. — Hermann (Philol. V 743) cuncta ad creticum numerum revocare studuit: Ὡ τί πάσχεις σύ; μῆ, μῆ προδῶς ἐμ', ἱκετεύω σε, πρὶν καὶ μολῆν | κῆνον· ἀνστάθι καὶ μὴ κακὸν μέγα ποιήσης με τὰν δειλάκρην· | ἀμέρα δ' ἔστι καὶ δὴ· τὸ φῶς τὸ δια τᾶς θυρίδος οὐκ εἰσορῆς;

Fr. 28. Pausan. IV 16, 6: Ἀριστομένει δέ, ὡς ἀνέστρεψεν ἐς τὴν Ἀνδανίαν, ταινίας αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὠραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθρώπων ἐπέλεγον ἄσμα τὸ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ῥδόμενον· ἔς τε μέσον κτλ. Hecker II 41 Epaminondae demum aetate hanc cantilenam compositam esse arbitrat, sed nihil causae video, cur antiquitatem huic disticho abrogeamus, cf. Polyb. IV 33: οἱ γὰρ Μεσσήνιοι πρὸς ἄλλοις πολλοῖς καὶ παρὰ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἰνκαίου βωμὸν ἀνέθεσαν στήλην ἐν τοῖς κατ' Ἀριστομένη καίροις, καθάπερ καὶ Καλλισθένης φησί, γράψαντες τὸ γράμμα τοῦτο·

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ,
εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διὶ τὸν προδότην
ῥήϊδίως· χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον·
χαῖρε, Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάω Ἀρκαδίαν.

eadem Pausanias IV 22, 7.

Fr. 29. Athen. X 455 D: ἔστιν εὐπορεῖσθαι καὶ ἄλλων γρίφων· ἐν φανερῷ κτλ. φανερῷ μὲν οὖν λέγει τῇ Διῇ, ἣτις ὑπὸ θαλάσσης περιέχεται, μήτηρ δ' ἡ Αἰτώ, ἣτις Κοῖον ἔστι θυγάτηρ, Λακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι. cf. Eustath. Od. 1558, 3. — V. 1. ἐν φανερῷ ABCP Eust., ἐν φανερῷ VL. — πάτραν δέ μου AC, πάτρην δέ μου Eust., πάτρη δέ μοι PVL. — V. 2. ἔστ' L Eust., ἔστιν PV.

Fr. 30. Trypho περὶ τρόπων c. 4 (Rhett. Gr. III 193 ed. Spengel): διαφέρει δὲ αἰνιγμα) ἀλληγορίας, ὅτι ἡ μὲν ἀμυνροῦται ἢ λέξει ἢ δια-

νοία, τὸ δὲ καθ' ἑκάτερον, οἷον· ἦσαν α. π. τ. ἐκ Θέτιδος ἀνέ-
 θρεψε· ἦσαν γὰρ ὁ χείρων, ἀλγῆσας πονήσας. ἔστι δὲ ὅτι Χείρων ὁ
 Κένταυρος ἐξέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα. ubi ἀνέθρεψεν quod post Θέτιδος
 additur de medio tollendum: est enim librarii additamentum: nam
 ἀλγῆσας sive πονήσας significat Centaurum eduxisse Achillem, quem-
 admodum est ap. Theocr. XIII 14 ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονα-
 μένος εἴη, alias ἐκπονεῖν dicitur, velut ap. Eurip. Iph. Aul. 207:
 Ἀχιλλῆα Χείρων ἐξεπόνασεν. Itaque Tryphon griphum enodans recte
 utitur verbo ἐξέθρεψε, ubi quod nonnulli libri addunt ἀλγῆσας καὶ
 πονήσας, non debebat Finckh Philol. XXIV 338 his obsequi. Respicit
 huc, si recte memini, etiam Demetrius περὶ ἑρμηνείας, sed locum nunc
 non reperiō, item Quintil. VIII 6, 37: „Graecis tamen frequentior, qui
 Centaurum Chirona ἦσσανα (ita recte emendavit Meister Philol. XVIII
 518) et ὀξείας insulas θοᾶς (ita corrigendum) dicunt, nos quis ferat, si
 Verrem suum aut Aelium Catum (hoc addidi) doctum nominemus? ubi
 meae correctiones excerptis Parisinis plane confirmantur, vid. Halmii
 ed. Quod addit Tryphon: καὶ πάλιν.

γῆς ἔθανεν καταδέσμον, ὅτ' ἀγγείων ἀπάμαρτεν.

ἀντὶ τοῦ Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἐτελεύτησεν, ὅτε τῶν ὀπλῶν ἀπέτυχε· γῆς
 γὰρ Αἴας γίνεται, (κατα)δέσμον Τελαμώνιος, ἀγγείων δὲ τῶν ὀπλῶν,
 alius est griphus multo ille quidem magis frigidus et perplexus: ubi
 Finckh γῆς ἔθανεν κατὰ δεσμοῦ scripsit, non recte. Prope accedit
 ille griphus, quem Sext. Empir. adv. Math. p. 673 adhibet, qui fortasse
 et ipse numeris adstrictus fuit, quamquam anapaesti species parum
 elegans:

Ἐβαρβάριζε θοῦλον ἔλκος ἔχον χερί.

i. e. ἐσύριζεν ὁ Πᾶν σύριγγα ἔχων ἐν τῇ χειρὶ, qui griphus Theocrito
 cum Fistulam conderet, obversatus est. Ex Anthol. Pal. libro XIV, ubi
 plurima extant aenigmata, heroicis versibus vel elegiacis, passim etiam
 iambicis exposita, nullum recepi, pleraque enim admodum recentia
 sunt, unum tamen alterumve aliquanto antiquius, velut XIV 18:

Ἐκτορα τὸν Πριάμῳ Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ
 αἴας πρὸ Τρώων ἔγχεϊ μαρνάμενον.

ubi μαρνάμενον Brunck scripsit pro μαρνάμενος, quod mendosum esse
 arguit alius poeta hoc gripho usus Anth. Plan. III 29: Ἐκτορα τὸν
 Πριάμῳ . . ὃν ποτε μαρνάμενον Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ αἴας πρὸ
 Τρώων Δαναοῖσι μάχην προσφέροντα. Pentameter, quo griphi augetur
 difficultas propter ambiguum αἴας i. e. γῆς et Αἴας, fortasse postea ab
 alio adiectus. V. 1 adhibet etiam schol. Aristid. III 509: γρίφος δέ,
 οἷον Ἐκτορα . . ἔκτεινεν ἀνὴρ. ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ ῥηθέν,
 ἀγνοεῖ δέ, ὅτι Διομήδης ἦν ἀνὴρ ὁ Ἀχιλλεύς· ἐκείνην γὰρ ἔσχε μετὰ
 τὴν Βρισηίδα· ὅθεν καὶ τὸ· ὃν οὐκ ἔκτεινε Διομήδης, ἔκτεινεν ἀνὴρ
 Διομήδης. Adde Apostol. XII 88 et Eustath. Il. 596, 22 ὁ εἰπὼν περὶ
 τινος, ὃν οὐκ ἀνείλεν ὁ Διομήδης, τὸν κτάνε Διομήδης ἀνὴρ. Noviciū
 est, quod ex cod. Flor. cum aliis griphis edidit Piccolos in Anthol. 192:

Ἦν ἐθέλης, λαλέω φωνῆς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
 φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτιν χεῖλε' ἀνοιγόμενα.

Antiquorum aenigmatum reliquiae satis memorabiles supersunt apud
 Gregor. Corinth. περὶ τρόπων (Spengel Rhet. III 225): αὐτὰρ ἐπεὶ δαιτὸς
 μὲν ἔστις ἐξ ἔρον ἔντο, ita enim scribendum videtur pro ἐπεὶ δ' αὐτοὶ
 μὲν κνίσσης, sed reliqua quibus griphus absolvebatur, desiderantur:
 versus Hesiodeus opinor, quemadmodum is, qui praecedat, et ea quae
 subsequuntur, quae ad carmen Κήνκος γάμον pertinere alias dixi: sed

31.

1308

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν;

32.

Τί ταυτόν (ἐστίν) οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;

33.

1309

Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίει.

34.

ΠΑΝΑΡΚΟΤΣ.

Αἰνός τίς ἐστίν, ὥς ἀνὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθ' ἰδῶν τε κοῦκ ἰδῶν
ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου καθημένην,
λίθῳ τε κοῦ λίθῳ βάλοι τε κοῦ βάλοι.

valde dolendum quod hoc aenigma de ignis origine non integrum servatum, haec tantum licet recuperare: μητέρα μητρός ἄγοντο ἀζαλήν τε καὶ ὀπταλήν . . . ἐπὶ σφετεροῖς τεκέεσσι τεθνάναι.

Fr. 31 et 32. Athen. X 458 B: ἀρχαιοτάτος δ' ἐστὶ λογικὸς γρίφος καὶ τῆς τοῦ γριφεύειν φύσεως οἰκειότατος. Τί πάντες κτλ. (fr. 31) καὶ τί ταυτόν κτλ. (fr. 32) καὶ τί ταυτόν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάσῃ; τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμωνυμία, καὶ γὰρ ἄρκτος καὶ ὄφις καὶ ἀετὸς καὶ κύων ἐστὶν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ. Τὸ δὲ χρόνον σημαίνει· ἅμα γὰρ παρὰ πᾶσιν ὁ αὐτὸς καὶ οὐδαμοῦ, διὰ τὸ μὴ ἐν ἐνὶ τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν· τὸ δὲ προάγον ἐστὶ ψυχᾶς (scribo παραψυχᾶς) ἔχειν· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς ἡμῶν ἐπιστάμενος διδάσκει τὸν πηλοῖον. — Fr. 31. τί, B ὅτι. — Fr. 32. ἐστίν addidit Meineke, nisi forte praestat τί ταυτόν οὐδαμοῦ τε χαῖμα πανταχοῦ. — Etiam tertium griphi exemplum (quocum componas Aristoph. Vesp. 21) videtur numeris astrictum, Meineke septenarium restituit:

Τί ταυτόν ἐστ' ἐν οὐρανῷ καὶ γῇ τε καὶ ἐν θαλάττῃ;

Fr. 33. Athen. X 455 D: καὶ ἐπὶ τῆς πτισάνης· Κριθῆς κτλ. Sed quod ibid. legitur 457 B: λαβὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος ex tragico aliquo poeta petatum videtur.

Fr. 34. Schol. Plat. de Rep. V p. 479 C: Κλεάρχου γρίφος· Αἰνός κτλ. et deinde: ἄλλως·

Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου καθημένην,
λίθῳ βαλὼν τε κοῦ λίθῳ διώλεσεν·

νυκτερίδα ὃ εὐνοῦχος νάρθηκος κισσῆρεϊ. (Similiter Schol. Aristot. IV p. 14, nisi quod ter ὄρνιν.) Plato ipse dicit: τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνοῦχου τῆς βολῆς περὶ τῆς νυκτερίδος. Affert etiam Eustath. II. 713, 10, ubi v. 3: καθημένην τε κοῦ καθημένην, Suid. v. Αἰνός, ubi v. 2 ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως, v. 3 Bernhardt ἐπὶ ξύλου με, vulgo με deest, v. 4 libri λίθῳ με βαλὼν διώλεσεν. Respicit Trypho ap. Walz. Rhet. VIII 736, Choeroboscus περὶ τρόπων Rhet.

35.

Γαστήρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμός, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον.

36.

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον,
σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὄλμος, λήκυθος,
σπυρίς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατήρ, ῥαφίς.

37.

1310

Ἔτνος, φακῇ, τάριχος, ἰχθύς, γογγυλὶς,
σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἄλμη, κρόμμυον,
σκόλυμος, ἐλαία, καππαρίς, βολβός, μύκης.

38.

Ἄμης, πλακοῦς, ἐντιλτος, ἱτριον, ῥόα,
ῥόν, ἐρέβινθος, σησάμη, κοπτή, βότρυς,
ἰσχάς, ἄπιος, πέρσεια, μῆλ', ἀμύγδαλα.

39.

Σῖτον ἐν πηλῷ φύτευε· τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει.

Gr. ed. Spengel III 253, Moschopol. 75. — *Panarci vindicat* Athen. X 452 C: καὶ τὸ Πανάρκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλω τε καὶ οὐ ξύλω καθεμένην ὀρνιθα καὶ οὐκ ὀρνιθα ἀνῆρ τε καὶ οὐκ ἀνῆρ λίθω τε καὶ οὐκ λίθω. Cf. etiam Photius v. *Νυκτερίδος αἶνος*.

Fr. 35. Plut. Am. et Adul. c. 9: οὕτως ἄπειρος ἦν κόλακος ὁ νομίζων τὰ λαμβεῖα ταυτὶ τῷ κόλακι μᾶλλον ἢ τῷ καρκίνῳ (leg. τῷ καρκίνῳ μᾶλλον ἢ τῷ κόλακι) προσήκειν· Γαστήρ κτλ. Nisi forte ex comico poeta petitum est.

Fr. 36. 37. 38. Athenaeus XIV 648 F ex Clearchi libri περὶ γρίφων (unde etiam priora aenigmata fr. 31. 32 videtur petiisse) hos puerorum lusum ac nugas adscripsit: Σκευὴ κελεύοντος λέγειν ὁμοία εἰπεῖν· Τρίπους κτλ. (fr. 36) καὶ πάλιν ὁψων οὕτως· Ἔτνος κτλ. (fr. 37) ἐπὶ τε τῶν τραγημάτων ὁμοίως· Ἄμης κτλ. (fr. 38). — Fr. 36 v. 1. ἀκταία Schweighauser, ἀκταία PVL. — V. 2. ὄλμος Dindorf, legebatur ὄλμος. — V. 3. σπυρίς, B σπιρίς.

Fr. 37 v. 1. γογγυλὶς, B γυγγυλὶς. — V. 2. θύννειον Schweighauser, θυννίον PVL, θυννίον B. — ἄλμη PVL, ἄλλη B, ἄλλη A. — κρόμμυον, B κρόμυον.

Fr. 38 v. 1. ῥόα, ῥόν Salmasius, libri ῥοδῶν. — V. 3. πέρσεια Salmasius, πέρσια P, πέρσια VL. — μῆλ' Schneider Saxo, libri μῆλεα.

Fr. 39. Plut. Quaest. Nat. c. 16: Διὰ τί λέγεται· σῖτον κτλ. — φύτευε, legebatur φυτεύετε.

40.

*Λιψ ἄνεμος ταχὺ μὲν νεφέλας, ταχυ δ' αἰθρία ποιεῖ,
'Αργέστη δ' ἀνέμῳ πᾶς' ἔπεται νεφέλη.*

Fr. 40. Theophrast. de vent. 51: Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὰς χώρας ἐκάστοις καὶ τοὺς τόπους ἐπινεφεῇ καὶ αἰθρίαι, διὰ τοῦτο καὶ τὰ τῶν ἐν παροιμίᾳ λεγομένων πρὸς τινὰς τοποὺς εἰσὶν, ὥς περὶ τοῦ ἀργέστου καὶ λιβόσ· ἰσχυρὸς δὲ μάλιστα περὶ Κνίδον καὶ Ῥόδον· Λιψ ἄνεμος κτλ. — V. 2. αἰθρία Turnebus, αἰθρία A, αἰθρίαν Vossianus, αἰθρίας ed. Bas.

Extant alia praecepta popularia de tempestate versibus paroemiacis aut iambicis aut heroicis inclusa, velut apud Theophr. Hist. plant. VIII 7 et de causis pl. III 23:

Ἔτος φέρει, οὐχὶ ἄρουρα.

posteriore loco οὕτι legitur. Item ap. Theophr. de vent. 50:

Φιλεῖ δὲ νότος μετὰ πάχνην.

ubi fortasse Φιλέγει corrigendum. Item ap. Theophr. ib. 37 et Aristot. Probl. 26, 31:

Ἐλκων ἐφ' αὐτὸν ὥστε καινίας νέφη.

apud Suidam v. τέγγει:

*(Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ Σείριος ἄξει,
Οἶνῳ πνεύμονα τέγγει, φίλης δ' ἀπέχον Κυθερείης.*

ubi versum 1 de coniectura adieci. ap. Theophr. 49 et Aristot. 26, 9 et 14:

Οὐποτε νυκτερινὸς βορέας τρίτον ἔκετο φέγγος.

ap. Aristot. 26, 48 (respicit huc Theophr. 46):

*Εἰ δ' ὁ νότος βορέαν προκαλέσεται, αὐτίκα χειμῶν.
Εἰ βορρᾶς πηλὸν καταλήψεται, αὐτίκα χειμῶν.*

priorem versum adhibet etiam Plut. de primo frig. c. 11, ubi scriptum εἰ δὲ νότος . . . αὐτίκα νύψει, utrumque praeferendum lectioni Aristoteliae. ap. Arist. 20, 2:

Μίνθην ἐν πολέμῳ μῆτ' ἔσθιτε μῆτε φύτετε.

ap. Aristot. 26, 21. 28. 43. 47.

Ἀρχομένου τε νότου καὶ λήγοντος βορέας.

praeceptum hoc navigationem spectat, cf. Theophr. 5: καὶ ὁ μὲν Βορέας εὐθύς ἀρχόμενος μέγας, ὁ δὲ νότος λήγων, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία συμβουλεύει τὰ περὶ τοὺς πλοῦς. et Apostol. III 72 συννπακουεταί τὸ· δεῖ πλεῖν. (adde Aristotelis libellum de inundatione Nili apud Rose Arist. Pseudop. 636: propter quod proverbialiter loquentes dicimus: inchoante autem austro et desinente borea.) ap. Theophr. 61 et Aristot. 26, 59 et 25, 7:

*Μή ποτ' ἀπ' ἠπείρου δέσσης νέφος, ἀλλ' ἐπὶ πόντου
χειμῶνος, θέρους δὲ ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης.*

Denique:

Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν.

ap. Schol. Aristoph. Pac. 1001: ὅτι δὲ καλοὶ οἱ πρῶτοι σικύαι καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ. sed quorsum spectet praeceptum, non addit.

'Ηλθ', ἦλθε χελιδών,
 καλὰς ὥρας ἄγουσα,
 καλοὺς ἐνιαυτούς,
 ἐπὶ γαστέρα λευκά,
 5 ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
 παλάθαν σὺ προκύκλει
 ἐκ πίονος οἴκου,
 οἴνου τε δέπαστρον,
 τυρῶν τε κύνυστρον.
 10 καὶ πύρνα χελιδών
 καὶ λεκιθίταν
 οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
 εἰ μὲν τι δῶσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἔασομεν,

Fr. 41. Athen. VIII 360 B: Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρα
 'Ροδίοις ἀγεργμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θέογνις φησιν ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν
 ἐν 'Ρόδῳ θυναιῶν γράφων οὕτως· Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν
 οἱ 'Ρόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί· χελιδονίζειν
 δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι· 'Ηλθ' κτλ. τὸν δὲ ἀγεργμόν
 τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενο-
 μένης συλλογῆς χρημάτων. Cf. Eust. 1914, 45 ubi afferuntur v. 1—5,
 deinde εἰτα ὡς ἐν συνόψει φάναι, οὐ παλάθαν ζητοῦμεν οἴνου τε
 δέπαστρον, ἃ χελιδών καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται usque ad v. 15,
 μετὰ δὲ ὀλίγα τελειοῦται ἢ ὡδὴ εἰς τὸ ἄνοιγ' κτλ. (19. 20). Dixit de
 hoc carmine Ahrens Dial. Dor. 478. Schema v. 1—11. 17 et 18 est
 ∞ ∟ ∟ ∟ — ∟ vel — ∟ ∟ ∟ — ∟, denique etiam abiecta plane anacrusi ∟ ∟ ∟ — ∟,
 ut 11 et 17, quamquam facile hi quoque poterant corrigi. Sed non vide-
 tur ferendum schema hoc ∟ ∟ — ∟ ∟ — ∟, quare v. 3 et 5 correxi. Copu-
 lantur autem, ut sit in popularibus cantilenis, hini semper versus, nisi
 quod primus haud inepte singularis est. — V. 1. Hermann ἦνθ' ἦνθε
 Doctr. Metr. 461. — V. 2. ὥρας Hermann, v. ὥρας. — V. 3. καλοὺς Her-
 mann, v. καὶ καλοὺς. — V. 5. ἐπὶ Eustath., κἀπὶ vulgo. — μέλαινα
 Eust., μέλαινα BPV. — V. 6. παλάθαν σὺ προκύκλει Hermann, v. παλά-
 θαν οὐ (P1 φαλάνθου, P2 παλαθάνου) προκύκλεις, Meineke παλάθαν
 προκύλισον vel προκύκλησον, idem praeterea proposuit παλάθαν οὐ
 προκύλισεις (προκύλεις); quod a numeris huius cantilenae abhorret. —
 V. 9. τυρῶν B, τυρῶ PV, τυροῦ L. — κύνυστρον V (cf. Pollux X 86),
 κύνυστρον BDPQ, κύνιστρον L. — V. 10. καὶ πύρνα χελιδών scripsi,
 καὶ πυρῶνα χελιδών A, καὶ πυρῶν ἃ χελιδών B, καὶ πυρῶν χελιδών VL,
 vulgo κύνιστρον καὶ πυρῶν; ἃ χελιδών. Ahrens τυρῶν τε κ. καπυρῶν
 ἃ χελιδών. Conieci etiam καπυρῶνα χελιδών καὶ λεκ., ut καπυρῶν
 fuerit panis genus, quod καπυρίδιον vocat Athen. III 113 D. — V. 11.
 λεκιθίταν, λεκιθι τάν P, λεκίθι τάν V. Hermann τὸν λεκ., Ahrens καὶ
 δὴ λεκ., Meineke κάρτον λεκ. — V. 12. ἀπωθεῖται, P ἀποθεῖται. Versum
 trochaicum alienum esse censet Meineke, itaque haec verba οὐκ ἀπωθεῖται
 corrupta esse arbitratur, deinde trimetrum restituit πότερα πάλιν ἀπίω-
 μες, vel πότερα κεν οἱ πῖωμες, quemadmodum iam Ahrens coni. κεν οἱ
 πότερ'. — ἀπίωμες, ἀπίωμεν C et Eust. — V. 13. cf. Homeri Carm. min. XV

ἦ τὰν θύραν φέρωμες ἦ τοὔπερθυρον,
 15 ἦ τὰν γυναιῖκα τὰν ἔσω καθημέναν· 1312
 μικρὰ μὲν ἔστι, ῥαδίως μιν οἴσομεν.
 ἄν δὲ φέρῃς τι,
 μέγα δὴ τι φέροιο.
 ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
 20 οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

42.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίαιαν,
 ἄν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἄν ἐκαλέσσατο τήνα.

43.

υ ι ∞ υ -
 ι - - υ υ - -
 υ υ ι υ υ ι - υ υ ι -

14, ubi praeterea v. 11 χελιδονισμού mos respicitur: νεῦμαί τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν ἔστηκ' ἐν προθύροις, ψιλή πόδας. — V. 14. φέρωμες, C φέρομες, Eust. φέρομεν. — τοὔπερθυρον, vulgo τὸ ὑπέρθυρον. — V. 16. μικρὰ μὲν, fort. μικρὰ γάρ. — μιν, Meineke νιν. — οἴσομεν PVK, οἴσομαι C. — V. 17. ἄν δὲ scripsi, v. ἄν δὴ, formam ἄν sollicitare non sum ausus, quamquam sane dorica dialectus αἰ δὲ vel αἰ κα δὲ flagitat, sed supra quoque v. 13 εἰ legitur. — V. 18. τι φέροιο scripsi, τι φέροις B, τοι φέροις P, τι καὶ φέροις VL. — Efficiunt vulgo ex his duobus versiculis senarium, velut Dindorf Ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις, Meineke ἄν δὴ φέρῃς τι, μέγα τι δὴ καὶ τὸς (καὶ τὴ) φέροις.

Fr. 42. Argument. Theocriti III: Τοὺς δὲ νενικημένους (βονκόλους) εἰς τὰς περικοιῖδας χωρεῖν, ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφὰς διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν. Δέξαι κτλ. Ahrens in quatuor versus discipit. — V. 1. δέξαι τὰν PQ Gen. Call. Ambr., legebatur δέξαι δ'. — Lips. Borb. bis τήν, Gen. τὸν ἀγαθὴν, Lips. ὑγίαιαν, Ambr. ὑγείαν. — V. 2. φέρομεν, Ziegler φέρομες fort. ex Ambr. possis φέρομεν coniicere, vid. Et. M. 253, 25, quemadmodum φέρετε dicitur, sed dactylum tuetur proximum colon, si lectio vitii expers. Ahrens ἄ φέρομεν edidit. — τᾶς Hermann, vulgo τῆς, Ambr. τοῦ. — θεοῦ, Schneidewin θεῶ. — ἄν ἐκ. τήνα om. Vat. 1, 2. Borb. Lips. — ἐκαλέσσατο, Call. ἐκαλέσατο, Gen. ἐκαλέσαντο, Ambr. ἐκλελάσκειτο. Emendatio incerta, fortasse ἄν ἐκλάζετο vel ἐκλάξατο τήνα legendum, i. e. quam dea claustris suis retinebat, ut sit media verbi forma, passivum testatur Hes. κατεκλάζετο κατεκλέκλειστο, κατακεκλεισμένως εἶχεν. Hermann coni. κἀχαρίσσατο τήνα, Duebner ἄν ἐχαρίσσατο τήνα, Ahrens ᾧ κελήσατο τήνα.

Fr. 43. Plut. Sept. Sap. Conv. c. 14: Ἐγὼ γάρ, εἶπε, τῆς ξένις ἥκονον ἀδούσις πρὸς τὴν μύλην ἐν Λεσβῶ γενόμενος· ἄλει κτλ. — V. 2. ἄλει scripsi, ut etiam Koester coni., vulgo ἀλεῖ legitur, quod et institutae sententiae et numero versus adversatur. Ritschl in Mus. Rhen. I 301 auctore Reisigio contendit hanc cantilenam argumento esse, olim Graecos in versibus pangendis non tam syllabarum mensuram curavisse, quam accentus habuisse rationem, itaque servata scriptura ἀλεῖ carmen

ἄλλει μύλα ἄλλει·
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

44.

1313

ὦ παῖδες, ὅσοι Χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχεται ἑσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὧρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν·
σὺν γὰρ ἀνδρεία καὶ ὁ λυσιμελὴς ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων
θάλλει πόλυσιν.

45.

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας
στραταγὸν ἀπ' εὐρυχόρου
Σπάρτας ὑμνήσομεν, ὦ
ἡ Παιάν.

in hunc modum esse metiendum 1 0 0 0 0 | 1 0 0 0 0 | 0 1 0 0 1
0 0 0 1 0, postea autem Aeolicos accentus revocandos esse ratus v. 2
verba traiecit καὶ Πίττακος γὰρ ἄλλει 0 1 0 0 1 0. Facile apparet ele-
gantissimi carminis varietatem numerorum ita plane everti: ac permirum
illi legi, cui olim Graecos obtemperavisse opinatur, unum hoc astri-
ctum esse monumentum, satis illud quidem exiguum nec valde ve-
tustum: attamen Ritschelio assensus est Hermann Epit. doctr. metr.
220 ed. 2.

Fr. 44. Plut. Amator. c. 17: Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κλεόμαχον
ἄλλως ἀποθανεῖν φησι, κρατήσαντα τῶν Ἑρετριέων ἐν τῇ μάχῃ· τὸν δὲ
ὑπὸ τοῦ ἑρωμένου φιληθέντα τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων γενέσθαι,
πεμφθέντα τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῦσιν ἐπίκουρον· ὅθεν ἄδεισθαι
παρὰ τοῖς Χαλκιδεῦσιν· ὦ παῖδες κτλ. — V. 1. ὅσοι scripsi, vulgo οἱ.
— λάχεται Meineke, ἐλάχετε vulgo. — V. 2. ὁμιλίαν, aut ὁμιλεῖν, ut
olim scripsi corrigendum, aut ὧρας ἀγαθοῖς (ἐρανᾶς) ὁμιλίαν. —
V. 3. ἀνδρεία, BE ἀνδρία.

Fr. 45. Plut. v. Lys. 18: Πρῶτον μὲν γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις,
Ἑλλήνων ἐκείνῳ (Λυσάνδρῳ) βωμοὺς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῷ καὶ
θυσίας ἔθυσαν, εἰς πρῶτον δὲ παιᾶνες ἡσθησαν, ὧν ἐνὸς ἀρχὴν
μνημονεύουσι τοιάνδε· τὸν κτλ. — V. 2. στραταγὸν, Sg στρατηγόν.
— εὐρυχόρου Naeke, v. εὐρυχώρου. — V. 3. ὑμνήσομεν, SgAC ὑμνήσωμεν.
— ὦ om. C, praeterea SgAPSV ὦ Παιάν. Fort. praestat ὦ ἡ Παιάν,
vid. Hephaest. p. 128 et exitum paeanis Chalcidensium in Titum Fla-
minium ap. Plut. vit. Flam. 16 (ubi correxi quod v. 2 legitur μεγα-
λενκτοτάταν ὄρκους):

πίστιν δὲ Ῥωμαίων σέβομεν
τὰν μεγαλυντοτάταν ὄρκους φυλάσσειν.
μέλπετε κοῦραι
Ζῆνα μέγαν Ῥώμαν τε Τίτον θ' ἅμα Ῥωμαίων τε
πίστιν ἡγήε Παιάν·
ὦ Τίτε σῶτερ.

nisi praestat divisim scribere ἡ ἡ, nam ex geminata interiectione
originem duxit adiectivum ἡῖος. Variari solebat epiphthegma in pae-

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι

anibus, vid. inprimis infra 47 et Timoth. fr. 13. Huc adde Athen. XV 696 E, ubi hunc ipsum paeanem memorat: οὐκ ἔχει δ' οὐδὲ τὸ παιανικὸν ἐπὶ ῥῥημα, καθάπερ ὁ εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς ὄντως παιᾶν, ὃν φησὶ Δούρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις Ὀροις ἄδασθαι ἐν Σάμῳ. Παιᾶν δ' ἐστὶ καὶ ὁ εἰς Κρατερόν τὸν Μακεδόνα γραφεὶς, ὃν ἐτεκμήνατο Ἀλεξίνος ὁ διαλεκτικός, ὡς φησὶν Ἑρμιππος ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀριστοτέλους· ἄδεται δὲ καὶ οὗτος ἐν Δελφοῖς, λυρῶντος γέ τινος παιδός. Καὶ ὁ εἰς Ἀγήμενα δὲ τὸν Κορίνθιον, Ἀλκυόνης πατέρα, ὃν ἄδουσι Κορίνθιοι, ἔχει τὸ παιανικὸν ἐπιφθεγμα· παρέθηκετο δὲ αὐτὸν Πολέμων ὁ περιγηγῆς ἐν τῇ πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολῇ. Καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ τὸν πρώτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα παιᾶν ἐστίν, ὃν ἄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γὰρ τὸ ἰὴ παιᾶν ἐπιφθεγμα, ὡς φησὶ Γόργων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων. Ἐπ' Ἀντιγόνην δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναῖος ἄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαμύλλων γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος.

Fr. 46. Athen. VI 253 C ex Demochare haec refert: Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημητρίον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσοδιακοί (ita recte Bernhardt, legebatur προσόδια καὶ) χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ἦδον ὀρχοῦμενοι καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, γεγωνὸς δ' εἴη ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, τῷ δὲ κάλλει διάφορος καὶ τῇ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίᾳ κοινός· δεόμενοι δ' αὐτοῦ ἰκέτευον καὶ προσεῦχοντο. Deinde Athen. pergit: Δούρις δ' ὁ Σάμιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἰθύφαλλον (παρέθηκετο addidit Casaubonus, παρατίθεται Hullem.). ὡς οἱ μέγιστοι κτλ. Initio duos tantum versus (fortasse:

Ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
τοῖς θεοῖς ποιεῖτε.)

Meineke deesse censet, item Cobet, qui librariorum negligentia haec omissa censet τὸν ἰθύφαλλον (παρατίθεται οὕτως ἔχοντα· Χαίροντες, ὦ πάντες λεῷ, συνέλθετε πρὸς τὸν ἰθύφαλλον). Carmen hoc quo anno sit conditum, ambiguum. A vero prorsus aberrat Schneidewin, qui ad Ol. CXVIII 2 retulit: Droysen Gesch. des Hellenismus I 512, cui assensus est Hullemann Duridis rel. p. 111, revocat ad annum quo Demetrius mysteriis initiatus est, Ol. CXIX 3 (sec. Droysenum CXIX 2), verum cum hoc tempore Aetolorum mentio vix potest conciliari: deducimur potius ad Ol. CXXII 3: tunc enim Aetoli Delphos occupaverant et obstiterunt quominus Pythia agerentur, itaque Demetrii iussu tunc Athenis celebrata sunt. Demetrius tunc a Corcyra et Leucadia redierat Athenas; videtur igitur Thebis expugnatis classe Corcyram petivisse a Ianassa invitatus, vid. Plut. vit. Pyrrhi c. 10, qui cum dicit καὶ ταῦτα Κέρκυραν ἔναγχος ἀφρημένος μετὰ τῆς γυναικός, huic rerum gestarum ordini haud adversatur. Corcyra igitur occupata Demetrius Athenas rediit, ut hoc ipsum carmen v. 3 indicat Boedromione mense, quo Eleusinia agebantur, ab Atheniensibus honorifice exceptus, atque haud ita multo post puto eum Pythia instauravisse, fortasse mense Pyanepsione: nam iusto tempore hunc mercatum Athenis celebratum esse neque memoriae proditum neque per se verisimile est: hieme autem

- τῇ πόλει πάρεισιν·
 ἐνταῦθα (γὰρ Δῆμητρα καὶ) Δημήτριον
 ἅμα παρήγ' ὁ καιρός.
 5 χῆ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
 ἔρχεθ', ἵνα ποιήσῃ,
 ὁ δ' Ἰλαρός, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
 καὶ γελῶν πάρεστιν.
 σεμνὸν τι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
 10 ἐν μέσοισι δ' αὐτός· 1315
 ὅμοιον, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
 ἥλιος δ' ἐκείνος.
 ὦ τοῦ κρατίστου καὶ Ποσειδῶνος θεοῦ
 χαίρει ἀφροδίτης·
 15 ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,
 ἢ οὐκ ἔχουσιν ὧτα,
 ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἔν,
 σὲ δὲ παρόνθ' ὀρώμεν,
 οὐ ξύλινον, οὐδε λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν·
 20 εὐχόμεσθα δὴ σοι.
 πρῶτον μὲν εἰρήνην ποιήσον, φίλτατε·
 κύριος γὰρ εἰ σύ.
 τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
 Σφίγγα περικρατοῦσαν,
 25 Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
 ὥσπερ ἡ παλαιά,
 τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,

exacta bellum intulit Aetolis, id quod hoc ipso carmine flagitant Athe-
 nienses. Itaque cum hoc carmen Ol. CXXII 3 sit conditum, oportebat
 ab hac sylloge segregari; nolui tamen praetermittere, quoniam olim in ordi-
 nem recepi. Cf. p. 637 sq. — V. 1. ὦς, Hullemann ὦς. — V. 3. γὰρ Δῆμητρα
 καὶ addidit ex con. Toup. — Δημήτριον Casaub., Δημήτριος PVL. — V. 4.
 ἅμα PL, ἅμος V. — παρήγ' Porson, παρήν PVL. — V. 7. καλὸς καὶ
 ABC, καλὸς PVL. — V. 9. σεμνὸν τι scripsi, quod Meineke quoque
 coniecit. σεμνόν, ὅθι ABDPQ, σεμνός, ὅθι VL. — φαίνεθ' ABP,
 φαίνονθ' VL. — V. 10. αὐτός C, αὐτοῖς PVL. — V. 11. ὅμοιον scripsi
 quod etiam Meineke coniecit, libri ὅμοιος. — οἱ, Toup. εἰ. — V. 12.
 ἐκείνος, B ἐκείνοι. — V. 14. ἀφροδίτης, PVL καὶ ἀφροδίτης. — V. 17.
 οὐδὲ ἔν, P οὐδέ ἐν. — V. 18. παρόνθ', παρόντα ABCP. M. Schmidt
 inutili coniectura haec tentavit παρόντ' ἀφροῦμεν scribens. — V. 20.
 εὐχόμεσθα, εὐχόμεθα PVL. — V. 21. μὲν, A με. — V. 24. περικρα-
 τοῦσαν Casaub., libri περικρατοῦσαν. — V. 25. Αἰτωλὸς ABP, Αἰτωλὸν
 DQ, αἰτωλίδ' CVL. — V. 26. ἡ παλαιά Casaubonus, ἡ πάλαι VL, οἱ

κοῦκ ἔχω μάχεσθαι·
 Αἰτωλικὸν γὰρ ἄρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
 30 νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·
 μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
 Οἰδίπουν τιν' εὐρέ,
 τήν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἦ κατακρημνιστῇ,
 ἢ σπῖλον ποιήσει.

47.

ΜΑΚΕ(ΔΟΝΟΣ)

ΠΑΙΑΝ

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

α' Δήλιον εὐφραρέτρα(ν καλὰ μέλπετε

πάλαι P. — V. 31. κόλασον Toup, σχόλασον PVL. — V. 34. σπῖλον i. e. πέτραν (vid. Hesych.) Meineke, quod ego quoque conieci, σπείνον A, σπεινόν P, πεινήν CVL. Schweighauser σπῖνον, Meineke antea (vide ad Alciph. 99) κρίνον commendaverat.

47. Legitur carmen in lapide nuper Athenis propter Asclepieum reperto, edidit Cumanudes in Ἀθηναίων VI 143 seq., unde receptum est in CI Att. III in addend. 171 b a Dittenbergero, qui novo exemplo per Duhnium confecto usus est; denique Kaibel in Mus. Rhen. XXXIV 208 iteravit. (Ego Cumanudis exemplo usus paeānem restitui, antequam Dittenberger et Kaibel eidem negotio operam dederunt) -- Poetae nomen praemissum:

Μακε . . .
 ἐπολ(σεν),

i. e. Μακεδών vel Μακεδόνιος, quemadmodum Cumanudes supplevit; nam Romanum nomen Μάκερ non placet, minimeque de Pompeio Macro (vid. Meineke Vindic. Strab. 214) cogitandum. Litterae tituli sunt Romanae aetatis, eidemque aetati etiam carmen haud cunctanter attribuo: neque enim existimandum est antiquum aliquod et nobile carmen, quemadmodum Sophoclis paeānem vel Aripbronis hymnum, posteriore tempore monumento fuisse inscriptum. Huic suspicioni, quamvis numerorum ac passim sermonis habitus videatur favere, adversantur tamen manifesta recentioris aetatis vestigia, quae ibidem deprehenduntur: ac vel poetae nomen arguit, non admodum vetustum esse. Itaque carmen ab hac sylloge erat segregandum; nihilo setius in ordinem recepi, quoniam paeānum speciem atque indolem commodè illustrat. Ignobilis sane poeta, quem consentaneum est alienis potissimum usum esse, ut ingenii sui inopiam occultaret, sed cum antiquorum exempla sit sectatus, quorum nullae vel tenues admodum supersint reliquiae, poema animadversione non indignum. Lucianus in en com. Demosth. c. 27 (vide supra ad Sophocl. Paeān. T. II p. 247) testatur Athenis in honorem Aesculapii etiam posteriore tempore singulis annis novum paeānem compositum esse, sin novi carminis copia non esset, antiquum paeānem vel Sophoclis vel Isodemi Troezenii recitatum esse. Ad illorum poetarum exemplum novicios paeānes fere

εὐφροῖ θυμῷ, εὐφημ(εῖτ' ὦ,
 β' Ἰκτῆρα κλάδον ἐν παλά(μαις, Διός
 ἄ(γλ)αδὸν ἔρνος, κοῦροι Ἀθη(νέων).
 γ' 5 . \YI . . . . AME . . —ΟΣΥΜΝΟΣΑΕΙ
 ΚΛΥΤΟΝΗΙ . . . ΟΝΥ . . . . .
 δ' Ἐπιτάφροθον ὄ(ς) ποτ' (ἐγέλ)νατο

factos esse consentaneum est. Dittenberger ibidem 171 c reliquias alius paeanis edidit eodem loco repertas, quae ad Macedonis paeanis similitudinem proxime accedunt, sed maior pars tabulae periit, ita ut restituendi periculum irritum sit. Item carminum reliquiae deprehenduntur n. 171 d, 171 f, 171 g, 171 h, 171 i, 171 k. — Neque Macedonis poema omni ex parte integrum servatum: nam tabulae dextra pars cum abscissa esset, licuit novissimos tantum versus recuperare, neque quot litterae in fine v. 1—19 interceptae sint, comparet. Sed si ab his detrimentis discesseris, poema incolume, constans XII pericopis binorum plerumque vel ternorum sive quaternorum versuum. Versus in lapide non sunt diremti, quemadmodum in Sophoclis paeane fr. 7, sed lapidarius continuavit scripturam, ita quidem ut in secundo pericoparum versu (nam binis fere versibus absolvit pericopas, peric. 6. 9. 11. 12 unus versus sufficit) εἰσθεσιν adhiberet, velut:

Ἦδ' Ἰασὼ Ἀκασῷ τε καὶ Αἰγλή καὶ Πανάκεια Ἠπιόνης . . . .
 ἀριπρέπω Ὑγεία ἢ Παιάν.

Itaque carminis articulis distincti species nulli dubitationi obnoxia: praeterea pericopis 7—12 clausulae loco epiphthegma solenne subiectum, quod nec prioribus pericopis 1—6 defuisse consentaneum est, sed quoniam pro numerorum lege variatur (ἢ παιάν, ἢ Παιάν, ὦ ἢ Παιάν, ὦ ἢ, ὦ ἢ Παιάν) satius est hoc additamento abstinere. Scriptura cum passim evanida vel fracto lapide intercepta sit, moneo Cumanudes esse supplementa pleraque, ceteris locis auctorem nominavi. — V. 1 et 2 redintegravi, tetrametro dactylico bini dimetri subiiciuntur, quemadmodum in Euripidis Phaeth. fr. 775 v. 6 dimetri cum tetrametris copulantur, Ὀκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες εὐφραμεῖτ' ὦ κτλ. Ac similibus numeris Aeschylus in extremo Eumenidum cantico usus est. Hiatum μέλπετε εὐφροῖ et rursus θυμῷ εὐφημεῖτ' ὦ tuetur Euripides ibid. ἀπαείρετε ὦ ἦτε λαοί. — V. 3 et 4 παλάμαις, Διός et κοῦροι Ἀθηνέων vel Ἀθηνῶν scripsi numeris iisdem, qui supra v. 1 et 2. Ne quis participium ἔχοντες desideret, haec breviloquentia videtur hymnis inprimis propria esse, cf. ad Pind. Ol. VIII 9, quamquam ita etiam alii, velut Apollon. Rh. III 443 ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κόρη λοξά, παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην, ubi recte schol. λέγει τὸ ἔχουσα. ac similiter passim tam Latini, quam nos. Διὸς ἔρνος est Apollo, quod moneo, ne quis ad κλάδον referat. Dittenberger ἐν παλά(μαισιν ἔχοντες ἑλαίας) ἀγ. ἔ. κ. Ἀθηνῶν scripsit, Kaibel versus numero consulens non meliore successu ἐν παλά(μαις ἀνέχοντες ὦ — | — ὦ ἑλαίας) ἀ. ἔ. κ. Ἀθηναίων ὦ — ὦ — ὦ), at κοῦροι Ἀθηναίων sunt Athenienses, universa civitas, v. Hom. Il. B 551, κοῦροι Ἀθηναίων ἱερῶν iuventus Attica, vid. Hesiodi versum ap. Hesych. ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγῶν. — V. 5. 6, quos restituere non audeo, exhibeo secundum novum exemplum. Cumanudes κλυτὸν ἦπιον, Kaibel κλυτὸν ἦθεον proposuit. — V. 7. ὄ(ς) ποτ' ἐγέλνατο scripsi, lapis ut videtur ΟΓΠΟΣ, Cumanudes ὄ(ν) ποτ', ut de Aesculapii matre Coronide sermo

- νοῦσω(ν ἡδὲ) δύης Ἀσκληπιόν, εὖφρ(ον)α κοῦρον.
 ε' Τὸν δ' ἀνὰ Πηλιάδας κορυφὰς ἐδιδάξ(ατο τέ)χνη(ν
 10 (καὶ σο)φίαν Κένταυρος ἀλεξίπονος μερόπεσσιν,
 ς' Παῖδα Κορωνίδος ἥπιον ἀν(δ)ράσι,
 δαίμονα σεμνότα(τον).
 ζ' Τοῦ δ' ἐγένοντο κόροι Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων,
 Ἑλλή(νων ἄκρα) λόγχης, ἰὴ Παιάν,
 η' 15 Ἡδ' Ἰασώ Ἀεσώ τε καὶ Αἶγλη καὶ Πανάκεια,
 Ἡπιόνης (θυγάτρες σὺν) ἀριπρέπῳ Ὑγείᾳ.
 ἰὴ Παιάν.
 θ' Χαῖρε βροτοῖς μέγ' ὄνειαρ,
 δαῖμον κλεινότατε,
 20 ὦ (ὠ) Παιάν).
 ι' Ἀσκληπιέ, σὴν δὲ δίδου σοφίαν
 ὑμνοῦντας ἐς αἰ(εί)
 (θ)άλλειν ἐν βιοτῇ σὺν τερπνοτάτῃ ὑγείᾳ.
 ἰὴ Παιάν(ν).
 ια' 25 Σώζοις δ' Ἀτθίδα, Κεκροπίαν πόλιν
 αἰὲν ἐπερχόμε(ν)ος, ἰὲ Παιάν.
 ιβ' Ἥπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγεράς δ' ἀπέρυκε νοῖσους.
 (ὠ) ἰέ, ὦ ἰὲ Παιάν.

sit, quemadmodum est in Homericō hymno 16, 2 νῖδ' Ἀπόλλωνος, τιν γείνατο διὰ Κορωνίς. Logaedicus anapaestus cui displiceat hoc loco poterit ἐγείνατο νοῦσων | (ἀργαλῆς τε) δύης scribere, cui supplemento non adversatur vacuus locus: atque id ipsum commendavit postea Kaibel, qui praeterea μῆτιρ ἀργαλῆς τε δύης heptametro admisso coniecit. — V. 9. ἐδιδάξ(ατο τέ)χνην scripsi, lapis ΞΓ . . . ΛΝΗ, Cumanudes ἐδίδαξε τέχνην τε, neque hoc neque ἐδίδαξε τέχνην commodum, nam logaedicus versus, qui in fine paeonis v. 27 adhibetur, ab hoc loco alienus. — V. 10. ἀλεξίπονος nov. ex., Cumanudes ἀλεξίπονον. — V. 14. Ἑλλή(νων ἄκρα) λόγχης meum supplementum tuebitur Theocr. XV 142 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἀργεὺς ἄκρα Πηλᾶσγ' οἶ. Dittenberger Ἑλλή(σιν κοσμήτορες) λόγχης, Kaibel δ' ἄκιστορες praeoptat. — V. 15. Prava corruptio ἡδ' Ἰασώ novicio poetae condonanda, poterat Homeri ad modum Ἰασώ τ' Ἀεσώ τε scribere, iambum spondei vicarium adhibens. Ἀεσώ inter Aesculapii filias refertur nusquam nisi hic et apud Suidam: Ἡπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ, καὶ θυγάτηρ (scr. θυγάτρες) αὐτῆς Ὑγεία, Αἶγλη, Ἰασώ, Ἀεσώ, Πανάκεια. — V. 20. ὦ (ὠ) Παιάν) epiphthegma subiecti, in lapide unius litterae Ω particula comparet. In alio paeane Cl Att. III 171 c v. 10 (κλεινότατε ὠ) (Παιάν) legitur. — V. 22 tripodia est anapaestica, nisi forte lapidarius ante ὑμνοῦντας neglexit ἡμᾶς. — V. 27. ἀπέρυκε, Dittenberger porperam ἀπερύκε. — V. 28. (ὠ) ἰέ, ὦ ἰὲ Παιάν scripsi, lapis //ΙΕΩ, idem Kaibel vidit, Dittenberger ὠ ὠ ἰὲ Παιάν.

Antea huc retuli:

*Μέλπωμεν
Διόνυσον ἀγλαόμορφον
Βακχεύτορα ξανθοκάρηνον.*

quae leguntur in ara rotunda, quae pompam Bacchicam sculptam ¹³¹⁶ exhibet, litteris ad antiquitatis speciem scriptis: iam Boeckh C. Inscr. I n. 38 (cf. etiam Franz Elem. Epigraph. n. 35) titulum hunc subditicium esse censuit, quippe qui mala fraude sit compositus ad exemplum hymni, qui extat Anth. Pal. IX 524:

*Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύϊον, εἰραφιώτην,
ἄβροκόμην, ἀγροῖκον, αἰδιμον, ἀγλαόμορφον,
Βοιωτόν, βρόμιον, βακχεύτορα, βοτρυοχαίτην . . .
ξυστοβόλον, ξυνόν, ξενοδώτην, ξανθοκάρηνον.*

Atque Conze, qui monumentum in museo Pembrokiano denuo examinavit, Boeckhii suspicionem non vanam fuisse testatur.

Non recepi cantilenam, quam Meineke sic constituit:

*Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ παῖδα βάσκανον,
μηδὲ δαφυλῇ γυναιῖκα, μηδὲ γέιτονος κύνα,
μὴ κυβερνήτην φίλυννον, μὴ λάλον κωπηλάτην.*

(vid. Diogenian. VI 6. Suid. v. ἄχρηστα et v. μηδέποτ' εὖ. adde Arsen. 356 et Paroemiogr. II 528 ed. Gotting.); proverbium dicit etiam Aristot. Rhet. I 15: οἷον εἴ τις συμβουλεύει μὴ ποιῆσαι φίλον γέροντα, τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. — Contra quod Athenaeus VII 325 D ex Chariclide comico ut videtur poeta profert: Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνῃ (Eust. 1197, 30 τριγλαθίνῃ). διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἀλύσει φησί· Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδίτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένα (ita BC, κηλευμένη PVL Eust.) non ab ipso poeta videtur profectum, sed ex populari cantilena adscitum:

*Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδίτι,
τρίμορφε θεά, τριπρόσωπε,
τρίγλαις κηλευμένα . . .*

— Titulus Dodonae repertus, de quo cum alii, tum Kaibel Mus. Rhen. XXXIV 197 disputaverunt:

*Θεός· τύχα.
Ζεῦ Δωδώνης μεδέων,
τόδε σοὶ δῶρον πέμπω παρ' ἐμοῦ*

Ἀγάθων Ἐμφύλου καὶ γενεὰ
πρόξενοι Μολοσσῶν

κτλ. praeter alia hoc nomine memorabilis, quod exordium ex
nomō antiquo in Iovem Dodonaeum videtur translatum:

Ζεῦ Δωδώνης μέδιων, τόδε σοί
δῶρον πέμπω.*)

— Permira sunt indigitamenta, quae leguntur apud Plutarchum de superstitione, c. 10: Τοῦ Τιμοθέου τὴν Ἀρτεμιν ᾄδοντος ἐν Ἀθήναις καὶ λέγοντος· Θανάδα, φοιβάδα, μαινάδα, λυσσάδα, Κινησίαν δὲ μολοποιὸς ἐκ τῶν θεατῶν ἀναστὰς, τοιαύτη σοι, εἴπαι, θυγάτηρ γένοιτο. Καὶ μὴν ὅμοια τούτοις καὶ χεῖρονα περὶ Ἀρτέμιδος οἱ δευσιδαίμονες ὑπολαμβάνουσιν, αἵτις καὶ ἀπ' ἀγγόνας ἀΐξασα αἵτις καλεχόνα (sic Dübner, καλεφῶνα cod. Harl., καὶ λεχὼ Wyttenbach, Turnebus καὶ λεχὼ) κναίσατε, αἵτις τε καὶ ἐκπεκρος μαίλουσα (Harl. ἐπέκρος μ' οὔσα) εἰς πεφυρμένα ἐσῆλθες (sic Dübner et cod. Harl., εἰσῆλθες Wyttenbach) αἵτις (om. C) τε καὶ (om. Ven.) ἐκ τριπόδων καθ' ἐρμάτεσσιν (CE Harl. καθαρμάτεσσιν, cod. coll. Nov. καθ' ἐρμάτεσσιν, Wyttenbach καθ' ἐρμάτεσσιν) ἐπισπωμένα (Mosc. 1 ἐπιπτομένα) τῷ παλαμναίῳ συμπλεχθεῖσα. Emperius haec sic conformavit: ... λεχαῖαν (λεχῶδ') ἀποκλύσασα ἐκ νεκροῦ μολοῦσ' ἀμπεφυρμένα προσῆλθες, αἵτις καὶ τριόδων καθαρμάτεσσ' ἐπισπωμένα τῷ παλαμναίῳ τε συμπλακείσα. Mihi scribendum videtur: αἵτις καὶ ἀπ' ἀγγόνας ἀΐξασα, αἵτις καὶ λεχῶν μαιωσαμένα, αἵτις καὶ ἐκ νεκρῶς μαίνουσα (vel ἐκ νεκρῶν αἵμασιν) ἀμπεφυρμένα ἐσέλθης, αἵτις κα(ν) ἐκ 1317 τριόδων καθαρμάτεσσιν ἐπισπομένα τῷ τε παλαμναίῳ συμπλαχθεῖσα. Quod Diana ἀπ' ἀγγόνας ἀΐξασα indigitatur, congruit cum Arcadium religione, qui Ἀρτεμιν ἀπαγχομένην divinis honoribus colebant, vid. Pausan. VIII 23, 6 seq. Clemens Alex. Protr. p. 24 c. Atque Arcadium dialecto peculiaris forma καν, quam hic haud dubie deprehendimus, vide quae dixi in comm. de titulo Arcadio p. XVI (1860), quamquam etiam Dorienses ea forma usi sunt, certe passim in Pythagoreorum reliquiis compareret: itaque aliquando suspicatus sum haec indigitamenta ex Sophronis mimis esse petita: ac numerorum sane quandam speciem ostentant, ut fieri solet in eiusmodi solennibus cantilenis, neque tamen ad legitimos numeros revocare licet.

1) Quod Θεός· τύχα praemisum est (cf. plane geminum exemplum CIGr. I 4 in titulo satis antiquo), θεός non rectus, sed patrius casus videtur, i. e. θεοῦ τύχα. Antiquam hanc formam composita θεόδοτος et θεοσεχθρία tuentur. Ad eundem modum dicitur θεός τύχαν vel θεός τύχαν ἀγαθάν, vel θεός·ἀγαθὸς ἀγαθῇ τύχα, vel ἀγαθῇ τύχῃ Ζεὺς.

Porro omnia, quae heroicis versibus composita sunt, procul habui. Seiungenda igitur cantilena notissima *Εἰρεσιώνη*, cuius exordium cum alii, tum Plut. vit. Thes. c. 22 affert:

*Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πλόνας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι
καὶ κύλικ' εὐζώρου, ὥς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς.*

quamquam fortasse deinde versus alius generis sequebantur, quemadmodum etiam Homericæ Iresione (carm. min. XV) duobus trimetris iamb. terminatur. — Item seiungendus versiculus, quem Chaeroneae cantabant

Ἔξω τὰν βούλιμον, ἔσω τὰν πλουθυλείαν,

vid. Plut. Quaest. Symp. VI 8, 1 (ubi *ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλουῦτον καὶ ὑλείαν* scribitur), patrio more *βουλίμον ἐξέλασιν* celebrantes, quacum comparandus Arcadum ritus ap. Theocr. VII 106. — Neque recepi puerorum cantilenam, quando noctuam ceperunt (cf. Pollux IV 103), quae commemoratur Cram. An. Par. IV 103, 26: *Αἴθ' ὄφελος θανεῖν ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι*. versus haud dubie fuit:

Αἴθ' ὄφελος θανεῖν ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.

legiturque, si recte memini, etiam alibi. — Item procul habendum carmen adespoton, quod Stob. Ecl. Phys. I 2, 31 servavit:

*Ἡρακλῆος κρατεροῦ, ὃς γὰρ ἐκάθαρεν ἅπασαν,
πετροβάτα τε θεοῦ Πανὸς νομίῳ βρυάκτα,
θνατῶν τ' ἱατῆρος Ἀσκληπιοῦ ὀλβιοδῶτα,
πρεσβίστας τε θεᾶς Ὑγείας μελιχοδώρου,
ναυσί τ' ἐπ' ὠκυπόροισι Διοσκούρων ἐπιφάντων,
Κουρήτων θ', οἳ ματρὶ Διὸς Πέγᾳ ἐντὶ πάρεδροι,
καὶ Χαρίτων μεμνᾶσθαι ἐν ἔργῳ παντὶ μέγιστον,
ἥδ' Ἐχρόνου παίδων Ὠρεῶν, αἳ πάντα φύονται,
Νυμφῶν τ' οὐρεῶν, αἳ νάματα κάλ' ἐφέποντι,
ὑμνώμεν μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, ἀφθίτοις ἀοιδαῖς.*

Mihi quidem Heeren haec videtur recte Orphico alicui poetae tribuisse, quamvis Hermann Opusc. II 248 et Lobeck Aglaoph. I 600 adversati sint. Ceterum locus non integer servatus, nonnulla fortasse ab initio intercepta sunt, extrema autem aperte complurium versuum reliquias ostendunt: ibi haud dubie dixit poeta de deo summo, cuius gratia haec Stobaeus adscripsit: quae supersunt, sic videntur conformanda:

Ἵμνέομες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, . . .
 . . . (θεὸν) ἄφθιτον αἰὲν ἀοιδαῖς.

Praeterea v. 3 ubi libri non *θανάτων*, sed *θειατῶν* exhibent, haud 1318
 dubie corruptus, conieci *σεῖό τ', ὃ ἱατὴρ Ἀσκληπίε ὀλβιοδῶτα*.
 V. 5 pro *ἐπιφάντων* malim *φασθύντων*, sed v. 8 *χρόνον παλ-*
δων non est sollicitandum, quamvis *χθονὸς* possis conicere, cf.
 Hesych. *χθονόπαιδ' Ὀραν'*. — Incertum, utrum ex poeta ali-
 quo an ex populari cantilena petatum sit quod servavit Hesy-
 chius: *ὦπι ἄνασσα· πυρρὰ πρόθυρος. πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν*. Scri-
 bendum:

Ὡπι ἄνασσα, πυρὰ προθύροις.

ac *πυρά* etiam Palmerius. Interpretatio autem sic restituenda
 videtur, huc relatis iis, quae falso s. v. *ὠπωτῆρε* leguntur: *Διὰ*
φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις, πῦρ πρὸ
θυρῶν (ἀνάπτοντες). Cf. Theodoret. T. I 352 ed. Sirmond: *εἶδον*
γὰρ ἐν τισὶ πόλεσιν ἄπαξ τοῦ ἔτους ἐν ταῖς πλατείαις ἀπτομένας
πυράς, καὶ ταύτας τινὰς ὑπεραλλομένους καὶ πηδῶντας, οὐ μόνον
παῖδας, ἀλλὰ καὶ ἄνδρας. τὰ δέ γε βρέφη παραφερόμενα διὰ τῆς
φλογός· ἐδόκει δὲ τοῦτο ἀποτροπιασμός εἶναι καὶ κάθαρσις. —
 Denique carmen quod servavit Origenes (Hippolytus) adv. Hae-
 ret. p. 72 ed. Miller mihi quidem quamquam non valde anti-
 quum, at certe non prorsus novicium videtur:

Νερερίη χθονίη τε καὶ οὐρανίη μόλε βομβώ,
 εἰνοδίη· τριοδίτι, φασφόρε, νυκτεροφοῖτι·
 ἔχθρη μὲν φωτός, νυκτὸς δὲ φίλη καὶ ἑταίρη·
 χαίρουσα σκυλάκων ὑλακῇ τε καὶ αἵματι φοινῶ
 ἂν νέκυας στείχουσα κατ' ἡέρα τεθνηώτων,
 αἵματος ἰμείρουσα, φόβον θνητοῖσι φέρουσα,
 γοργὴ καὶ μορμὼ καὶ μήνη καὶ πολύμορφε,
 ἔλθοις ἐνάντητος ἐφ' ἡμετέρῃσι θυηλαῖς.

Certe hanc vel simillimam cantilenam Theocritus respicere vide-
 tur II 13, et hinc etiam repetendum quod ibi pro *ἐρχομένην*
νεκύων ἀνά τ' ἡέρα καὶ μέλαν αἷμα alii legebant *ἀνά τ' ἡέρα*
κεκμηώτων. — V. 1. *Βομβώ*, quod tuetur Dilthey Mus. Rhen.
 XXVII 393, Millero suspectum, qui *Βανβώ* scribendum censuit,
 atque revera sic indigitatur Hecate in alio hymno quem nuper
 edidit Misc. 442*). Quod olim conieci *δόμβω* iam retracto, sed

1) Tria carmina magica in Hecaten, in Solem, in Lunam, quae
 Miller in Misc. p. 437 seq. edidit et Orphicos hymnos inscripsit, haud
 dubie in chartis Aegyptiacis reperta sunt (nam editor nescio cur reti-

malim *Βριμώ* scribere, quo nomine Hecaten Lycophro indigitat, nisi forte fuit a principio scriptum *μόλε δεῦρο*, postea magus aliquis substituit nomen *Μομβρώ* (vid. Hesych.) sive *Μορμώ*, quo Trivia v. 7 invocatur. — V. 2. Meineke *νυκτεροφοῖται* emendavit, legebatur *νυκτεροφοίτη*. — V. 5. *ἀν νέκυας* Dillthey, legebatur *ἐν νέκυσιν*.

Aliorum carminum prorsus non constat quae fuerit forma. Ita epicumne an vere lyricum carmen fuerit *hymnus in Herculem*, quem memorat Ptolem. Heph. p. 186 West. ignoramus: *τίνος ἐστὶν ὁ ὕμνος ὁ ἀδόμενος ἐν Θηβαίοις εἰς Ἡρακλέα, ἐν ᾧ λέγει* (scr. *λέγεται*) *Διὸς καὶ Ἥρας υἱός· ἐνθα περὶ τῶν κατὰ πόλεις τοὺς ὕμνους ποιησάντων, καὶ ὡς Φιλοστέφανος ὁ Μαντινεὺς ὁ ποιητὴς ἐκ γενετῆς ἱματίῳ οὐκ ἐχρήσατο, καὶ ὡς Μάτρει ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὕλον τὸν βλον ἐσιτεῖτο.* unde coniicias, Ptolemaeum hunc hymnum ad illum ipsum *Matrin* retulisse, de quo cf. Athen. II 44 C, ubi Meineke *Θηβαῖος* pro *Ἀθηναῖος* correxit; sed *ἐγκώμιον Ἡρακλέους*, quod Ath. X 412 B *Matridis* nomine affert, quodque etiam Diodor. Sic. I 24 respicit, non huic poetae tribuendum videtur, sed rhetori, quem dicit Longin. de Subl. c. 3, nisi eundem hominem et rhetoricae et poesi operam dedisse censeas. — Non ausim decernere, id quod exhibet Pollux X 162: *σίφνιν δ' ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις οὐ τὴν γῆν ἐνιοὶ ἀκούουσι, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὔκομιζε τὰς τροφάς,* utrum ex epico an lyrico carmine petitum sit. — Alia 1319 autem aliena sunt, velut ex *titulo sepulchrali* virginis Spartanæ petitum existimo, quod habet Pollux IV 102: *Καὶ βίβασις δέ τι ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἀθλα προὔτιθετο οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις· ἔδει δὲ ἄλλεσθαι καὶ ψάτειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγὰς, καὶ ἡριθμεῖτο τὰ πηδῆματα, ὅθεν καὶ ἐπὶ μιᾷς ἦν ἐπίγραμμα·*

Χίλιά ποκα βιβάντι, πλείστα δὲ τῶν πῆ ποκά.

Legendum videtur:

Χίλι' ᾧ ποκ' ἄλτο βιβάτι, πλείστα δὲ τῶν πῆ ποκά.

Χίλι' ᾧ Bekker correxit, *ἄλτο βιβάτι* ego restitui, Meineke *βίβατι* et *πά ποκα* scripsit, Ahrens (II 483) *χίλι' ᾧδε ποκά βιβαντι, πλείστα δὲ τῶν πῆ ποκά.* — Alia, quoniam non sunt numeris

cet, unde sibi horum carminum copia sit facta), cf. Dillthey, qui in *Mus. Rhen.* XXVII 375 seq. post Meinekium et Nauckium de his hymnis disseruit et commodè adhibuit magicas chartas Berolinenses, quas Parthey in *Actis Acad. Berol.* 1865 p. 109 seq. edidit.

astrecta, seiunxi, velut puerorum cantilenam, quam memorat Schol. Aristoph. Av. 56: *Δὸς τὸ σέλιος τῇ πέτρῃ καὶ πεσοῦνται τὰ ὄρεα*, vel preces Atheniensium in honorem Iovis Pluvii, quas adhibet Marcus Anton. V 7:

*Ἵνυν, ὕσον, ὦ φίλε Ζεῦ,
κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν παιδίων.*

ubi nescio an scribendum sit: *κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν Παιδαίων*, ut urbani tantum pro se et Pediasis decorum pacem imploraverint.

Alia carmina, quoniam recentioris originis notas haud dubias prae se ferunt, non in ordinem recepi, velut versus ex *Hymno in Apollinem*: Hermann apud Buttmannum Mythol. I 277 hymnum ad novissimam Platonicorum sectam refert, et quamvis dubitanter ipsi Porphyrio tribuit, adversante Buttmanno huic quidem suspicioni. Versus sunt hi:

*Σοὶ δ' ἄρα πηγὰς νοερῶν ὑδάτων
(Ναῖδες) ἄντροις μέμνουσαι,
ἔταμον γαίης ἀνταλλόμεναι
πνεύματι μούσης θέσπιν ἐς ὁμήν·
ὅ ται δ' ὑπὲρ οὐδας
διὰ πάντα νάπη φήξασαι
παρέχουσι βροτοῖς γλυκερῶν χεῖδρων
ἀλιπεῖς προχοάς.*

Servavit hos versus Porphyry. de antro nymph. c. 8: *ὅτι δὲ καὶ ταῖς νύμφαις ἀνελθισαν ἄντρα, καὶ τούτων μάλιστα ταῖς Ναΐδαι, αἱ ἐπὶ πηγῶν εἰσὶ, καὶ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαί, Ναΐδες ἐκαλοῦντο, δημοῖ καὶ ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνος, ἐν ᾧ λέγεται· Σοὶ δ' κτλ.* — V. 1. *νοερῶν* haud scio an Porphyrii librarii intulerint, poetam *ναρῶν* scripsisse existimo. — V. 2. *Ναΐδες* adieci, quod hoc loco lectum esse Porphyrius ipse testatur. — *μέμνουσαι*, fort. *ναίουσαι*, van Goens *ὑμνοῦσαι*. — V. 3. *ἔταμον* post *παροεμιαicum* inserui, legitur vulgo *ὑδάτων τέμον* (Barnes *τάμον*) *ἄντροις μέμ.* *γαίης*. — V. 4. *πνεύματι*, Barnes *πνεύμασι*, van Goens *γαίην* (*γαῖαν*) *ἀν.* *φεύμασι*. — V. 6. *νάπη* Hermann, *νάη* vel *ναή* vulgo, Barnes *νασμούς*, praeterea Hermann post *φήξασαι* addere voluit *ἀελ*. — Neque reliquias *Hymni in Iovem* recepi:

Δία τὸν πάντων ὕπατον κλήζω.

* * *

Πολὺ γὰρ πολὺ μοι τὸ μέσον βίотου

μέλπειν τε θεοὺς ἔν τ' εὐφροσύναις

ἦτορ λαλνεῖν

1820

τοιῶδ' ὑπὸ παιδονόμῳ.

Affert Aristid. I 452: δευτέρα ἐδόκουν ἐν τῷ λερω εἶναι τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὄρθριον εὐθὺς ἐξ ὁδοῦ ποθὲν ἦκων, καὶ χαίρειν ὡς ταχέως ἀνεώγνυντο· ἐδόκουν δὲ καὶ τοὺς παῖδας ἄδειν τὸ ἀρχαῖον ἄσμα, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐστὶ· Δία κτλ. καὶ εἶναι ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει τοῦ ἔσματος· πολὺ κτλ. Hoc quamquam ab Aristide antiquum vocatur carmen, satis tamen novicium videtur. — V. 1. Aristides quod infra dicit p. 485: κελεύει . . . καθέξεσθαι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ λεροῦ, καλοῦντα Δία, θεὸν (l. θεῶν) ὑπατον καὶ ἄριστον, ad Homerum referendum. — V. 2. τὸ μέσον, fort. λῶστον. — V. 3. τε θεοὺς ΓΑΘ, v. τοὺς θεοὺς. — V. 5 fort. παιδονομή. — Aperte ficta exordia hymni in Minervam:

Ἔπεσθε Περγάμῳ νέοι.

et in Bacchum:

Χαῖρ' ὦ ἄνα κισσεῦ
Διόνυσε.

quae rhetor halucinabundus profert I 513. Idem valet de paeane I p. 62.

Segregavi reliquias *Hymnorum in Attin*, quae leguntur apud Origenem (Hippolyt.) adv. Haeret. 118: Τοιγαροῦν, φησί, ὅταν συνελθὼν ὁ δῆμος ἐν τοῖς θεάτροις εἰσὶ τοὶς ἡμφισεμένους στολὴν ἑξάλλον, κιθάραν φέρων καὶ ψάλλον, οὕτως λέγει ἄδων τὰ μεγάλα μυστήρια οὐκ εἰδὼς ἃ λέγει· Εἴτε Κρόνον γένος, εἴτε Διὸς μάκαρος, εἴτε Πέας μεγάλης χαῖρε τὸ κατηφές ἄκουσμα Πέας Ἄττι, σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι τριπόθητον Ἀδωνιν, ὅλη δ' Αἴγυπτος Ὀσirin ἐπουράνιον μῆνης κέρα, Ἕλληνες σοφίαν, Σαμοθράκες Ἀδάμ σεβάσμιον, Αἰμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες ἄλλοτε μὲν Πάπαν, ποτὲ δὲ Νέκυν, ἢ Θεόν, ἢ τὸν ἄκαρπον, ἢ αἰπόλον, ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα, ἢ ὃν πολύκαρπος ἔτεκεν ἀμύγδαλος ἀνέρα συρικτάν. Τοῦτον φησὶν εἶναι πολύμορφον Ἄττιν, ὃν ὑμνοῦντες λέγουσιν οὕτως· Ἄττιν ὑμνήσω τὸν Πέλης, οὐκ ὠδινῶν συμβόμβοις, οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων Κουρήτων, μύκτητα, ἀλλ' οἷς Φοιβέαν μῆξω μοῦσαν φορμύγγων, εὐοί. εὐὼν ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς, ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρον. Haec Schneidewin (Philol. III 247 seq.) ad numeros revocare studuit, cf. etiam G. Hermann in Actis Soc. Sax. 1849 p. 1, qui hexametros restituere conatus est, et Schneidewin in Nuntiis Gotting. 1852 p. 101. Sed prior quidem cantilena mihi aliter conformanda videtur, constat autem versibus anapaestis, quos deinde dactylicus tetrametri excipiunt.

Χαῖρ', εἴτε Κρόνου γένος εἴτε Διός,
 μάκαρ, εἴτε Πέας μεγάλης εἴ,
 ὦ χαῖρε κατηφές ἄκουσμα Πέας
 Ἄττη' σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι
 5 τριπόθητον Ἀδωνιν, ὅλη δέ
 Αἴγυπτος Ὅσιριν, ἐπουράνιον
 Μήνης κέρας Ἑλληνες, σοφίαν

Σαμόθρακες Ἀδάμνα σεβάσμιον·
 Ἀκμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες
 10 ἄλλοτε μὲν Πάππαν, ποτὲ δ' αὖ νέκυν
 ἦ θεὸν ἦτοι ἄκαρπον ἦ αἰπόλον
 ἦ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα,
 ἦ πολύκαρπον, ὃν ἔτεκεν ἀμύγδαλος,
 ἀνέρα συρικτὰν (πολυώνυμον).

1321

V. 3. ἄκουσμα intactum reliqui, conieci ἄθυρμα, Hermann ἄκρισμα, certe κατηφές non est sollicitandum. — V. 6. Schneidewin parum recte conformavit scribens ὅσιον δ' Αἴγυπτος ἐπουράνιον μήνης κέρας, Ἑλληνες δ' Ὀφίαν (postea retractavit scribens κέρας Ἑλληνες, Κυλλήνιοι λόγιον): nam ipse Origenes p. 106 testificatur Graecos ἐπουράνιον μήνης κέρας appellare, hinc ipse Attis μηνότυραννος in titulis tam graecis quam latinis indigitatur, cf. de tauroboliorum sacris disputantem Prellerum Roem. Mythol. 738 seq. quorum sacrorum ne germana quidem Graecia expers fuit, ut atticum epigramma docet, quod illustravit C. Keil Philol. Suppl. II 588 seqq. Excidit post σοφίαν versus. — V. 8. Ἀδάμνα scripsi, cf. Hesychius: Ἀδαμνεῖν· φιλεῖν· καὶ Φρύγες ἀδάμνα τὸν φίλον λέγουσιν. — V. 9. Ἀκμόνιοι scripsi, Schneidewin Μαιόνιοι. — V. 10. Πάππαν, nisi forte Παπλάν praestat. — V. 11. ἦτοι scripsi, haec quoque Schneidewin satis audacter neque vere immutavit, nam ipse Origenes et θεὸν et αἰπόλον tuetur. — V. 13. πολύκαρπον restitui, nam ita nuncupari auctor est Origenes. — V. 14. πολυώνυμον addidi, vid. Origenes p. 117. — Alteram autem cantilenam Schneidewin in hunc modum restituit:

Ἄττιν κλήσω τὴν Πείης,
 οὐ κωδώνων σὺν βόμβοις
 οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων
 κουρήτων μύκτητα,
 ἀλλ' εἰς Φοιβείαν μίξω
 μοῦσαν φορμίγγων, εὐοί,

εὐάν, ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς,
ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρον.

Hermann v. 3 et 4 sic constituit οὐδ' Ἰδαίων κουρήτων Ἀὐλῶν
μυκητῶν φωναῖς.

Extant praeterea apud Philostratum quaedam carmina, quae
quin sophista ipse finxerit, non est dubium, velut *Hymnus in*
Thetin:

Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία,
σὺ μέγαν τέκες υἱὸν Ἀχιλλέα·
θνατὰ μὲν ὅσον φύσις ἤνεγκεν,
Τροία λάχε, σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου
5 γενεᾶς παῖς ἔσπασο, Πόντος ἔχει·
βαῖνε πρὸς αἰπὺν τόνδε κολωνόν,
μετ' Ἀχιλλέως ἔμπυρα (βαῖνε)·
βαῖν' ἀδάκρυτος μετὰ Θεσσαλίας,
Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία.

item alius:

Ἀχῶ, παρὰ μυρλον ὕδωρ
μεγάλου ναλοῖσα πέραν Πόντου, 1322
ψάλλει σε λύρα διὰ χειρὸς ἐμᾶς,
σὺ δὲ θεῖον Ὅμηρον αἰεδῇ μοι,
5 κλέος ἀνέρων,
κλέος (ἄφθιτον) ἀμετέρων πόνων,
δι' ὃν οὐκ ἔθανον, δι' ὃν ἐστὶ μοι
Πάτροκλος, δι' ἔν ἀθανάτοις ἴσος
Ἄας ἐμός,
10 δι' ὃν ἅ δορίληπτος αἰδομένην
(μέλεσιν) σοφοῖς
κλέος ἤρατο κοῦ πέσε Τροία.

Prior hymnus legitur ap. Philostrat. Heroic. p. 741. Hanc can-
tilenam dicit Thessalos theoros, qui Achilli in littore Troiano
inferias Dodonaei oraculi iussu offerebant, canere solitos: νυκτὸς
μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔδει καὶ πρὶν ἄψασθαι τῆς γῆς ὕμνον ἀπὸ
τῆς νεῶς ἄδειν ἐς τὴν Θέτιν ὡςδε συγκείμενον· Θέτι κτλ. Eadem
Eudocia p. 85. — V. 1. Κυανέα, κυαναία 2. — Πηλεία Kayser,
Πηλία codd., Πηλεῖ, ἃ coni. Visconti, unde Kayser deinde ἃ τὸν
μέγαν scripsit. — V. 2. σὺ scripsi, legebatur τὸν. — τέκες Bois-
sonade, legebatur ἔτεκες. — Ἀχιλλέα codd., vulgo Ἀχιλλῆα. —
Quod deinde libri et edd. addunt τοῦ proscripsi. — V. 3. ὅσον,
2 ὅσων. — ἤνεγκεν, b ἤνεικε. — V. 4. Τροία codd., τοι Τροία

vulgo. — V. 6. βαῖνε πρὸς αἰπὺν 2 (in i γρ.), βαῖν' ἐπ' αὐτὸν 1. i. 3. 4. — τόνδε om. 1. 3. 4 praeter β, in ρ est τόν, totum versum om. n. — V. 7. μετ' om. Olear. — ἔμπυρα, ἐν πυρᾷ e, Eud. — βαῖνε adieci, Kayser coni. βαῖνε θεά. — V. 8. ἀδάκρυτος, εὐδάκρυτος ε (in m. γρ. ἀδάκρ.) et Eud. — μετὰ Θεσσαλλίας aperte vitiosum, e Morell. et Eud. μετὰ Θυηλᾶς, scribendum videtur τᾶσδε Θυηλᾶς. — V. 9. κυανέα, κυαναία 2. — Πηλεία, Πηλία codd. — Facile apparet hoc carmen non antiquum esse, sed ab ipso Philostrato compositum: istius enim saeculi plane indolem refert.

Alter hymnus extat ib. p. 747: Καὶ μὲν, ξένη, πολλοὶ τῶν προσελθόντων τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ἄδοντος ἀκούειν φασί, τουτὶ δὲ πέρυσιν, οἶμαι, τὸ ἄσμα ἡρμόσατο χαριέστατα τῆς γνώμης καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον, ξύγκειται δὲ ὧδε Ἀχὼ κτλ. ubi aperte indicat a se confectam esse cantilenam. — V. 1. Ἀχῶ, suprascr. ἡ(χῶ) b, ἡχῶ j, e, n. Olear., ἀλλὰ γ. — παρὰ codd., περὶ edd. — V. 2. μεγάλου om. l. — ναλοῖσα, νέοισα 2. ψ, οὔσα p ex corr. et 4. — πέραν scripsi, legebatur πλευρά. — V. 3. σε, δέ σε e n. — V. 4. μοι, ἐμοὶ γ. Morell. — V. 5. ἀνέρων, ἀνδρῶν Morell. Olear. — V. 6. ἄφθιτον ad versum redintegrandum addidi. — V. 7. δι' ὄν, δι' ὦν π. — οὐκ ἔθανον Mor. Olear., οὐ θάνον codd. — V. 8. ἴσος, ἴσος a. — V. 9. ἐμός, ἐμοὶ ψ. — V. 10. ἄδορύληπτος f, ut Wesseling. coniecit, ἄδορύληπτος γ, ἀδορύληπτος 2. 3, ἀδορύληπτος l. 4 edd. — V. 11. μέλεσιν adieci, contra σοφοῖς delendum censet Kayser. — V. 12. κοῦ, καὶ 4. fort. κελ πέσε Τροία corrigendum. — Denique confictum haud dubie quod memorat Philostr. v. Apoll. VIII 30: Στεῖχε γὰρ, στεῖχε ἐς οὐρανόν, στεῖχε.

Novicii poetae versiculi delitescunt apud Boethium de consol. IV 6, ubi philosophia haec fatur: *nam ut quidam me quoque excellentior ait, ἀνδρὸς ἱεροῦ σῶμα δυνάμεις οἰκοδομοῦσι.* quae temere interpolata esse arguit librorum scriptura quamvis mendosa et fluctuans, de qua vid. Haupt Herm. III 146, sed heroicus versus, quem ille restituendum censet, ἀνδρὸς δὴ ἱεροῦ δέμας αἰθέρες οἰκοδόμησαν omnino reprobandus. Mihi scribendum videtur:

Ἀνδρὸς δ' ἱεροῦ δέμας ἀγναί
χέρες (αἰθέρος) οἰκοδόμησαν

Mendum inde ortum, quod ΑἰΝΑΙΧΕΡΕC et ΑἰΘΕΡΟC propter similitudinem litterarum male coaluerunt.

I. ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ως ἂν' ἐχινόποδας καὶ ἂνὰ τρηχέαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθρα λευκοῖων.

2 A.

Ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται·
εἰ δὲ δίκην βλάπτοι, πολὺν χειροτέρεν.

2 B.

Τοιάδε τοι θνητοῖσι κακὸν κακῶ, ἀμφὶ τε κῆρες
εἰλεῦνται, κενεὴ δ' εἰσδυσιν οὐδ' Ἀἰδεω.

3.

Θριαλ (δὲ) τὴν γρηῦν ἐπιπνέουσι κορώνην.

Fr. 1. Plutarch. de aud. poet. c. 13, de fratern. am. c. 13, quaest. Sympos. I 4, 3. — V. 1 adhibet etiam Athen. III 97 D.

Fr. 2A. Schol. Eurip. Androm. v. 184: Κακὸν γε θνητοῖς τὸ νέον] διὰ τὴν προπέτειαν κακὸν τὸ νέον. Ἡ νεότης κτλ. Fort. *Eueni* est. — V. 2. πολὺν, πολὺ codd. (πολλῇ I), emend. Matthiae. — χειροτέρεν Cobet ex cod., v. χειροτέρεν.

Fr. 2B. Plutarchus consol. ad Apoll. c. 26. — V. 1. τοι adieci, omisit Plutarchus, quemadmodum proxime in Hesiodio versu πλείη μὲν γαῖα κακῶν πλείη δὲ θάλασσα expunxit γάρ. — κακὸν κακῶ scripsi, legebatur κακὰ κακῶν, quod alienum a poetae instituto, nam κακὰ κακῶν sunt summa mala, ut τὰ καλὰ τῶν καλῶν pulcherrima, estque hoc genus dicendi Atticis potissimum usitatum. Quod restitui idem est atque κακὸν ἐπὶ κακῶ, de quo dativi usu exposuit G. Wolf ad Soph. Ai. 866. — V. 2. Ἀἰδεω scripsi, legebatur αἰθέρι, quod frustra tuetur Schneidewin comparans Apoll. Rhod. IV 1666. Antea conieci κενεὴ δ' ἐκδυσίς οὐδὲ μέγα. — Veteris elegiaci poetae versus esse veri simillimum, Welcker *Simonidi melico* vindicavit probante Schneidewino, qui θνατοῖσι et κενεά requirit, quem olim secutus melicorum poetarum reliquiis adespotis inserui.

Fr. 3. Cram. An. Ox. IV 337, 26: Τὸ νηὺς ἢ γρηῦς διηρημένον
PORTAR LXX. III.

4.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

5.

Οὐ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει, οὐδ' ἔτι μολπῆς.

6.

1324

Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρήας.

7.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῇρι θεοὶ νόον εἰ καὶ ἔφυσαν,
ἀλλ' ἅμα τῷ φουσῇν χά νόος ἐκπέταται.

8 A.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

κατὰ τοὺς Ἴωνας οὐκ ἐκλήθη, τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει·
Θριαλίτην γρηὺν κτλ. Scribendum Θριαλί τήν, cf. Homeri Hymn. in Mer-
cur. v. 552 seqq. Inserui δὲ, quamquam alia quoque possunt tentari,
velut Θριαλί τ' ἤν γρηὺν (τὴν) ἐπιπνεύσει κ. Fort. Archilochi (cf. Ar-
chil. fr. 168) versus est, O. Schneider Callimacho tribuit, scribens
Θριαλί ται τήν κτλ.

Fr. 4. Zenob. III 77. Utitur hoc versu Plut. vit. Nic. c. 11 (ubi
pro ἔμμορε V ἔλλαξε), compar. Lyc. et Sullae c. 1 (ubi ἔλλαξε), vit.
Alex. c. 53 (item ἔλλαξε), de frat. am. c. 2. Versus haud dubie anti-
qui poetae, ad cuius similitudinem facti comicorum versus apud Zenob.:

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.

(fort. καὶν — πολεμαρχοῖ) et:

Ἐν γὰρ ἀμυχανίῃ καὶ ὁ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

Fr. 5. Chrysippus π. ἀποφατικῶν c. 9: εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπε-
φύνατο· Οὐ μοι κτλ. Alcmani vindicat Schneidewin, quod si verum,
expectes μολπᾶς. — οὐδ' ἔτι, Letronne οὐδέ τι.

Fr. 6. Aristot. Eth. Eudem. VII 10: Καὶ ὥσπερ αἱ πόλεις ἀλλή-
λαις φίλαι, οὕτω καὶ οἱ πολῖται· καὶ ὁμοίως οὐκ ἔτι . . . Μεγαρήας
καὶ οἱ πολῖται κτλ. et antea iam VII 2: Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι
φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέχρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαυκ' ἐπί-
κουρος ἀνὴρ τὸν σὸν φίλος, ἔσκε μάχεται. καὶ οὐκ ἔτι γ. Ἀθηναῖοι
(Mb Ἀθῆναι, Pb ἀλιθῆναι) Μεγαρήας. Fort. Solonis est, eum autem
qui praecedit versum Archilochi adscripsi, vid. fr. 14. — Dubium an
ex elegia petitus sit versus Eth. Nic. VIII 6 (cf. Apostol. XIV 59a):

Πολλὰς δὲ φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Fr. 7. Athen. VIII 337 E: λόγος γὰρ παλαιός, ὅτι Ἀνδρὶ κτλ. —
V. 1. εἰ καὶ ἔφυσαν Iacobs, legebatur οὐκ ἐνέφυσαν, Casaubonus
εἰσενέφυσαν, Schweighaeuser οὐκ ἐνέφυσαν. — V. 2. φουσῇν ABC, φύσειν
P, φουσῶν VL.

Fr. 8 A. Polybius XV c. 16: Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον

8 B.

Τόλμα δὴ, καὶν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

9.

Ἦν θεὸς ἧ κρέσσων δὴ τις ὀνησόμεθα.

10.

* Οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν.

11.

Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί.

11 B.

Τοῦτο ποιήσας

τῶν ἀδίκων ἔργων ἐν τὸ δικαιοτάτον.

ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἔστιν δ' ὅτε πάλιν κατὰ τὴν παροιμίαν ἰσοθλὸς κτλ. Fort. *Theognidis* est.

Fr. 8 B. Stob. Flor. LI 8 ubi lemma Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου alienum esse apparet, recte hunc versum elegiaco poetae tribuit Meineke (Stobaeus illo capite Tyrtaei, Eueni, Callini versus adscripsit), sed non probandum, quod τόλμης δεῖ vel τολμᾶν δεῖ requirit, vulgo legitur τόλμ' αἰεί,

A et Vind. τόλμ' αἰεί, B τόλμης αἰεί, scripsi τόλμα δὴ, quocum componas Homericum Τετλάθι δὴ κραδίη. Lemma ἐκ Τηλέφου, ut iam olim significavi, fortasse pertinet ad LI 6, ut ibi scribendum sit: Εὐριπίδου (ἐκ Τηλέφου).

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὖξεται κλέος βροτοῖς.

Fr. 9. Herodian. π. μον. λέξ. p. 40, 23: Λέγεται δὲ καὶ κρέσσων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ἰ . . . καὶ ἦν θεός ἧ κρέσσων δὲ τι ὀνησόμεθα. Dubitanter pentametrum restitui: Lehrs: ἦν θεὸς ἧ κρέσσων· τί ὀνησόμεθα. O. Schneider Callim. II 756 ἦν θεός ἧ κρέσσων· τί δ' ὀλησόμεθ' (αὐτὸς μογέοντες);

Fr. 10. Epigramma incertum in Anthol. XII 96: Οὐτι μάταν θνατοῖσι φάτις τοιαύδε βοᾶται, ὥς οὐ πάντα κτλ. Fortasse illud ipsum ὥς praemittendum, nisi malis οὐ γὰρ ἅπαντα. — Item ex antiquiore elegiaco poeta videtur petitum, quod ib. XII 18 Alpheus dicit: τοῦ νεκροῦ οὐ φεύγειν γλυκὺν ἥμερον, ἀλλὰ διώκειν πᾶσι λέγων· ψυχῆς ἐστὶν Ἔρως ἀκόννη.

Fr. 11 A. Aristot. Eth. Nic. II 5: Καὶ διὰ ταῦτ' οὖν τῆς μὲν κακίας ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἑλλειψις, τῆς δὲ ἀρετῆς ἡ μεσότης. ἰσθλοὶ κτλ. Ceterum LbOb κακοὶ δὲ παντοδαπῶς.

Fr. 11 B. Suidas: τοῦτο ποιήσας ἐν (ita libri, γ. καὶ ξ) κατὰ τὴν παροιμίαν τῶν ἀδίκων ἔργων δικαιοτάτον. Adde Polyb. IV 18: οἱ δ' Αἰτωλοὶ . . . ἐγκρατεῖς γενόμενοι τῆς πόλεως τῶν ἀδίκων ἔργων ἐν τοῦτ' ἔπραξαν δικαιοτάτον. et XV 25: Δείνωνα τὸν Δείωνος ἐπανέλετο Ἀγαθονίης, καὶ τοῦτο ἔπραξε τῶν ἀδίκων ἔργων, ὥς ἡ παροιμία φησί, δικαιοτάτα. Proverbium hoc ex elegiaco carmine repetitum esse manifestum.

12.

1325

Τὸν φρουρὸν φρουρεῖν χροή, τὸν ἐρωῶντα δ' ἐρωᾶν.

13.

Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλης πόντον ἀπεπλέομεν.

14.

Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἵχνι' ἀειράμεναι.

15.

. . Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας.

II. IAMBOI.

16.

Ξάνθη παλαιῇ γρηῖ πολλοῖσιν φίλῃ.

17 A.

Περὶ σφυρὸν παχεία μισητὴ γυνή.

Fr. 12. Macar. Prov. VIII 40, ubi legitur *χροή φρουρεῖν*, quae transposui. Versus novicius videtur.

Fr. 13. Mar. Victor. p. 154: „Hoc quoque notandum in enuntiatione pentametri elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo graeco versu *Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπ.*“ Sed hoc divisim scribendum esse ipse gramm. docet. Fort. hoc sicut fr. 14. *Callimachi* est; de utroque consentit O. Schneider.

Fr. 14. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 25, ubi de pentametro disserit: ὁμοιον τούτοις· κοῦραι κτλ. ubi Reg. 1 et Colb. *ἐλαφροπόδων*. — ἵχνι' Hermann, vulgo ἵχνε'.

Fr. 15. Herodian. post Moer. p. 475 ed. Piers.: *ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας· ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν*. Ex Attico poeta peti- tum videtur, fort. *Critia*.

Fr. 16. Rufin. de metr. com. p. 385 hoc iambi exemplum ex Inba affert: *Ξανθῇ π. γ. πολλῇσιν* (ita etiam libri ap. Keilium) φ., quae correxi, nam *Ξάνθη* nomen proprium illius mulieris. *Archilochi* vel *Anacreontis* videtur versus.

Fr. 17 A. Schol. Aristoph. Av. 1620: *μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν καὶ τὸ περὶ . . . γυνὴ οὕτως ἐξηγοῦνται*. ubi Ald. *παχεία καὶ μισ*. Eustath. 1651, 1: *χράται δ' αὐτῶ καὶ παροιμία ἐν τῷ περὶ κτλ.* ubi *μισίτη* potius quam *μισητή* scribendum praecipit. Photius 274, 4: *καὶ τὸ ἐν παροιμίᾳ δὲ μέρεϊ λεγόμενον παρὰ κτλ.* (cod. *παχείαν*). Eadem Suid. v. *μισητή*, Apostol. XIII 95. — *Archilochi* tribuunt Iacobs et Meineke Poet. Com. II 202.

17 B.

Δίφρου τέτυκται βλῶσις, εὖζυγον κτέρας.

18.

Ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλη πόλις.

19.

1326

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως.

20 A.

Πολλὰ δ' ἐν μεταίχμιῳ
Νότος κυλίνδει κύματ' εὐρείης ἀλός.

20 B.

Οὐκ ἀξιῶ μικκῶν σε· μεγάλα δ' οὐκ ἔχω.

21.

Καὶ παχυσκελὴς ἀλετρις πρὸς μύλην κινουμένη.

Fr. 17 B. Et. M. 201, 19: Βλῶσις· οἶον· Δίφρου τετ. βλῶσις (Et. Flor. Miller 66 addit εὖζυγον κτέρας) ἢ ἔδρα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ πορευτικόν, ἴσως μύλησις οὐσα. Cf. Hesych. βλῶσις· παρυσία. Scripsi κτέρας pro κέρας, nisi forte quis γέρας malit.

Fr. 18. Luciani Scyth. c. 9: Καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμὴ τσαύτῃ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον· ἀνθεῦσαν (ἀνθεοῦσαν M) κτλ. — ῥάλλη scripsi, legebatur θάλλει. Versum probabiliter *Archilochi* attribuit Schneidewin.

Fr. 19. Hesych.: Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, ἣν (om. cod., sed recte addidit Musurus) τὸν Πρίαπον τὸν Λιονύσου καὶ Περικίτης (Περικώτης) φασὶν οἰκῆσαι (οἰκίσαι). Scripsi πόλεος pro πόλεως. Versus *Archilochi* videtur. Priapum urbem pariter atque Abydum et Proconnesum Milesii Gyge regnante condiderunt, cf. Strabo XIII 587 coll. 590.

Fr. 20 A. Cicero ad Attic. V 3: „Tu autem abes longe gentium: πολλὰ κτλ. *Archilochi* videntur versus, quo poeta saepius utitur Cicero.

Fr. 20 B. Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν c. 19: εἰ οὕτως ἀπεφαίνεται οἱ τῶν ποιητῶν· οὐκ ἀξιῶ κτλ. versum quater deinceps more suo repetens. Μικκῶν nunc quam μικρῶν scribere malui, charta μικῶν constanter, ac simplicem litteram κ nomina propria ab hoc vocabulo deducta identidem testantur. Ipsum vocabulum grammatici Doriensibus vel Aeolensibus vel denique Ionibus vindicant, quippe quod communi usu fuerit tritum. Versum *Epicharmo* tribuunt Letronnius et Schneidewin, ego olim *Euripidi*, sed Euripidem Chrysippus proximis prioribus capitibus nominatim adhibuit, videtur minus nobilis poetae, *iambographi* alicuius esse.

Fr. 21. Plut. non posse suaviter viv. c. 21: Ἐν δὲ πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέγων καὶ γεγηῆς, οὐδὲ πένης καὶ ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχ. κτλ. Nisi forte est versus Eupolideus *Comici* alicuius.

vulgo. — V. 6. βαῖνε πρὸς αἰπὺν 2 (in i γρ.), βαῖν' ἐπ' αὐτὸν 1. i. 3. 4. — τόνδε om. 1. 3. 4 praeter β, in ρ est τόν, totum versum om. n. — V. 7. μετ' om. Olear. — ἔμπυρα, ἐν πυρῇ e, Eud. — βαῖνε adieci, Kayser coni. βαῖνε θεά. — V. 8. ἀδάκρυτος, εὐδάκρυτος s (in m. γρ. ἀδάκρ.) et Eud. — μετὰ Θεσσαλλίας aperte vitiosum, e Morell. et Eud. μετὰ Θυηλᾶς, scribendum videtur τάσδε Θυηλᾶς. — V. 9. κυανέα, κυαναία 2. — Πηλεῖα, Πηλεα codd. — Facile apparet hoc carmen non antiquum esse, sed ab ipso Philostrato compositum: istius enim saeculi plane indolem refert.

Alter hymnus extat ib. p. 747: Καὶ μὲν, ἔνε, πολλοὶ τῶν προσελθόντων τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ᾄδοντος ἀκούειν φασί, τοῦτι δὲ πέρυσιν, οἶμαι, τὸ ᾄσμα ἡρώδῳτο χαρίεστατα τῆς γνώμης καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον, ἔγχεσται δὲ ᾄδει Ἀχὼ κτλ. ubi aperte indicat a se confectam esse cantilenam. — V. 1. Ἀχῶ, suprascr. ἡ(χῶ) b, ἡχῶ j, e, n. Olear., ἀλλὰ γ. — παρὰ codd., περὶ edd. — V. 2. μεγάλου om. l. — ναλοῖσα, νλοῖσα 2. ψ, οὔσα p ex corr. et 4. — πέραν scripsi, legebatur πλευρά. — V. 3. σε, δέ σε e n. — V. 4. μοι, ἐμοὶ γ. Morall. — V. 5. ἀνέρω, ἀνδρῶν Morell. Olear. — V. 6. ἄφθιτον ad versum redintegrandum addidi. — V. 7. δι' ὄν, δι' ὦν π. — οὐκ ἔθανον Mor. Olear., οὐ θάνον codd. — V. 8. ἴσος, ἴσος a. — V. 9. ἐμός, ἐμοὶ ψ. — V. 10. ἄ δορύληπτος f, ut Wesseling. coniecit, ἄ δορύληπτος γ, ἀδορύληπτος 2. 3, ἀδορύληπτος l. 4 edd. — V. 11. μέλεσιν adieci, contra σοφοῖς delendum censet Kayser. — V. 12. κοῦ, καὶ 4. fort. κελ πέσει Τροία corrigendum. — Denique confictum haud dubie quod memorat Philostr. v. Apoll. VIII 30: Στεῖχε γὰρ, στεῖχε ἐς οὐρανόν, στεῖχε.

Novicii poetae versiculi delitescunt apud Boethium de consol. IV 6, ubi philosophia haec fatur: *nam ut quidam me quoque excellentior ait, ἀνδρὸς ἱεροῦ σῶμα δυνάμεις οἰκοδομοῦσι.* quae temere interpolata esse arguit librorum scriptura quamvis mendosa et fluctuans, de qua vid. Haupt Herm. III 146, sed heroicus versus, quem ille restituendum censet, ἀνδρὸς δὴ ἱεροῦ δέμας αἰθέρες οἰκοδόμησαν omnino reprobandus. Mihi scribendum videtur:

Ἀνδρὸς δ' ἱεροῦ δέμας ἀγναί
χέρεσ (αἰθέρος) οἰκοδόμησαν

Mendum inde ortum, quod ΑΓΝΑΙΧΕΡΕC et ΑΙΘΕΡΟC propter similitudinem litterarum male coaluerunt.

I. ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ὡς ἂν' ἐχινόποδας καὶ ἂνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθρα λευκοῦαν.

2 A.

Ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται·
εἰ δὲ δίκην βλάπτει, πολὺν χειριότερον.

2 B.

Τοιάδε τοι θνητοῖσι κακὸν κακῷ, ἀμφὶ τε κῆρες
εἰλεῦνται, κενεὴ δ' εἰσδυσιν οὐδ' Ἀἰδεω.

3.

Θοῖαι (δὲ) τὴν γρηῦν ἐπιπνέουσι κορώνην.

Fr. 1. Plutarch. de aud. poet. c. 13, de fratern. am. c. 13, quæst. Sympos. I 4, 3. — V. 1 adhibet etiam Athen. III 97 D.

Fr. 2 A. Schol. Eurip. Androm. v. 184: *Κακὸν γε θνητοῖς τὸ νέον*] διὰ τὴν προπέτειαν κακὸν τὸ νέον. Ἡ νεότης κτλ. Fort. *Euēni* est. — V. 2. πολὺν, πολὺ codd. (πολλῇ 1), emend. Matthiae. — *χειριότερον* Cobet ex cod., v. *χειροτέρη*.

Fr. 2 B. Plutarchus consol. ad Apoll. c. 26. — V. 1. *τοι* adieci, omisit Plutarchus, quemadmodum proxime in Hesiodio versu *πλείη μὲν γαῖα κακῶν πλείη δὲ θάλασσα* expunxit γάρ. — *κακὸν κακῷ* scripsi, legebatur *κακὰ κακῶν*, quod alienum a poetæ instituto, nam *κακὰ κακῶν* sunt summa mala, ut τὰ καλὰ τῶν καλῶν pulcherrima, estque hoc genus dicendi Atticis potissimum usitatum. Quod restitui idem est atque *κακὸν ἐπὶ κακῷ*, de quo dativi usu exposuit G. Wolf ad Soph. Ai. 866. — V. 2. *Ἀἰδεω* scripsi, legebatur *αἰδέρι*, quod frustra tuetur Schneidewin comparans Apoll. Rhod. IV 1666. Antea conieci *κενεὴ δ' εἰσδυσιν οὐδὲ μίαν*. — Veteris elegiaci poetæ versus esse veri simillimum, Welcker *Simonidi melico* vindicavit probante Schneidewino, qui *θνατοῖσι* et *κενεά* requirit, quem olim secutus melicorum poetarum reliquiis adespotis inserui.

Fr. 3. Cram. An. Ox. IV 337, 26: *Τὸ νηὺς ἢ γρηῦς διηρημένον*

4.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

5.

Οὐ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει, οὐδ' ἔτι μολπῆς.

6.

1324

Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρήας.

7.

Ἀνδρὶ μὲν ἀύλητῇρι θεοὶ νόον εἰ καὶ ἔφυσαν,
ἀλλ' ἄμα τῷ φυχῇ γὰρ νόος ἐκπέταται.

8 A.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντίτευχεν.

κατὰ τοὺς Ἰωνας οὐκ ἐκλήθη, τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει·
Θριαλτήν γρηὺν κτλ. Scribendum Θριαλ τήν, cf. Homeri Hymn. in Mer-
cur. v. 552 seqq. Inserui δὲ, quamquam alia quoque possunt tentari,
velut Θριαλ τ' ἢ γρηὺν (τιν') ἐπιπνεύσει κ. Fort. Archilochi (cf. Ar-
chil. fr. 168) versus est, O. Schneider Callimacho tribuit, scribens
Θριαλ ται τήν κτλ.

Fr. 4. Zenob. III 77. Utitur hoc versu Plut. vit. Nic. c. 11 (ubi
pro ἔμμορε V ἔλαχε), compar. Lyc. et Sullae c. 1 (ubi ἔλλαχε), vit.
Alex. c. 53 (item ἔλλαχε), de frat. am. c. 2. Versus haud dubie anti-
qui poetae, ad cuius similitudinem facti comicorum versus apud Zenob.:

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλῆς πολεμαρχεῖ.

(fort. καὶν — πολεμαρχοῖ) et:

Ἐν γὰρ ἀμνηχανίῃ καὶ ὁ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

Fr. 5. Chrysippus π. ἀποφατικῶν c. 9: εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπε-
φύνατο· Οὐ μοι κτλ. Alcmani vindicat Schneidewin, quod si verum,
exspectes μολπᾶς. — οὐδ' ἔτι, Letronne οὐδέ τι.

Fr. 6. Aristot. Eth. Eudem. VII 10: Καὶ ὥσπερ αἱ πόλεις ἀλλή-
λαις φίλαι, οὕτω καὶ οἱ πολῖται· καὶ ὁμοίως οὐκ ἔτι . . . Μεγαρήας
καὶ οἱ πολῖται κτλ. et antea iam VII 2: Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι
φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέγρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαῦκ' ἐπί-
κουρος ἀνὴρ τὸν σὸν φίλος, ἔσκε μάχηται. καὶ οὐκ ἔτι γ. Ἀθηναῖος
(Mb Ἀθῆναι, Pb ἀλιθῆναι) Μεγαρήας. Fort. Solonis est, eum autem
qui praecedat versum Archilochi adscripsi, vid. fr. 14. — Dubium an
ex elegia petitus sit versus Eth. Nic. VIII 6 (cf. Apostol. XIV 59a):

Πολλὰς δὲ φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσε.

Fr. 7. Athen. VIII 337 E: λόγος γὰρ παλαιός, ὅτι Ἀνδρὶ κτλ. —
V. 1. εἰ καὶ ἔφυσαν Iacobs, legebatur οὐκ ἐνέφυσαν, Casaubon
ἐίσενέφυσαν, Schweighaeuser οὐν ἐνέφυσαν. — V. 2. φυχῇ ABC, φύσει
P, φυχῶν VL.

Fr. 8 A. Polybius XV c. 16: Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματ

8 B.

Τόλμα δὴ, κᾶν τι τρηγὴν νέμωσι θεοί.

9.

Ἦν θεὸς ἣ κρέσσων δὴ τις ὀνησόμεθα.

10.

* Οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν.

11.

Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί.

11 B.

Τοῦτο ποιήσας

τῶν ἀδίκων ἔργων ἔν τὸ δικαιοτάτον.

ἀντιέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἔστιν δ' ὅτε πάλιν κατὰ τὴν παροιμίαν· ἐσθλὸς κτλ. Fort. Theognidis est.

Fr. 8 B. Stob. Flor. LI 8 ubi lemma Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου alienum esse apparet, recte hunc versum elegiaco poetae tribuit Meineke (Stobaeus illo capite Tyrtaei, Eueni, Callini versus adscripsit), sed non probandum, quod τόλμης δεῖ vel τολμᾶν δεῖ requirit, vulgo legitur τόλμ' αἰεί,

A et Vind. τόλμ' αἰεί, B τόλμης αἰεί, scripsi τόλμα δὴ, quocum componas Homericum Τετλάθι δὴ κραδίη. Lemma ἐκ Τηλέφου, ut iam olim significavi, fortasse pertinet ad LI 6, ut ibi scribendum sit: Εὐριπίδου (ἐκ Τηλέφου).

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὖξεται κλέος βροτοῖς.

Fr. 9. Herodian. π. μον. λέξ. p. 40, 28: Λέγεται δὲ καὶ κρέσσων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ἰ . . . καὶ ἦν θεός ἢ κρέσσων δὲ τι ὀνησόμεθα. Dubitanter pentametrum restitui: Lehrs: ἦν θεὸς ἢ κρέσσων· τί ὀνησόμεθα. O. Schneider Callim. II 756 ἦν θεὸς ἢ κρέσσων· τί δ' ὀλησόμεθ' (αὐτὸς μογέοντες);

Fr. 10. Epigramma incertum in Anthol. XII 96: Οὐτι μάταν θνατοῖσι φάτις τοιαυτὴ βοᾶται, ὥς οὐ πάντα κτλ. Fortasse illud ipsum ὥς praemittendum, nisi malis οὐ γὰρ ἅπαντα. — Item ex antiquiore elegiaco poeta videtur petatum, quod ib. XII 18 Alpheus dicit: τοῦτο οὐ φεύγειν γλυκύν ἡμερον, ἀλλὰ διώκειν πᾶσι λέγω· ψυχῆς ἐστὶν ἔρως ἀκόνῃ.

Fr. 11 A. Aristot. Eth. Nic. II 5: Καὶ διὰ ταῦτ' οὖν τῆς μὲν κακίας ἢ ὑπερβολῆς καὶ ἢ ἑλλειψος, τῆς δὲ ἀρετῆς ἢ μεσότης· ἐσθλοὶ κτλ. Ceterum LbOb κακοὶ δὲ παντοδαπῶς.

Fr. 11 B. Suidas: τοῦτο ποιήσας ἔν (ita libri, v. καὶ ἔν) κατὰ τὴν παροιμίαν τῶν ἀδίκων ἔργων δικαιοτάτον. Adde Polyb. IV 18: οἱ δ' Αἰτωλοὶ . . . ἐγκρατεῖς γενόμενοι τῆς πόλεως τῶν ἀδίκων ἔργων ἔν τούτ' ἐπράξαν δικαιοτάτον. et XV 25: Δείνωνα τὸν Δείνωνος ἐπανέλετο Ἀγαθουλῆς, καὶ τοῦτο ἐπραξε τῶν ἀδίκων ἔργων, ὥς ἡ παροιμία φησί, δικαιοτάτα. Proverbium hoc ex elegiaco carmine repetitum esse manifestum.

12.

1325

Τὸν φρουρὸν φρουρεῖν χρόν, τὸν ἐρῶντα δ' ἐρᾶν.

13.

Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλης πόντον ἀπεπλέομεν.

14.

Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἵχνι' ἀειράμεναι.

15.

. . Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας.

II. IAMBOI.

16.

Ξάνθη παλαιῇ γρηῖ πολλοῖσιν φίλῃ.

17 A.

Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή.

Fr. 12. Macar. Prov. VIII 40, ubi legitur χρόν φρουρεῖν, quae transposui. Versus novicius videtur.

Fr. 13. Mar. Victor. p. 154: „Hoc quoque notandum in enuntiatione pentametri elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo graeco versu Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπ.“ Sed hoc divisim scribendum esse ipse gramm. docet. Fort. hoc sicut fr. 14. *Callimachi* est; de utroque consentit O. Schneider.

Fr. 14. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 25, ubi de pentametro disserit: ὁμοιον τούτοις· κοῦραι κτλ. ubi Reg. 1 et Colb. ἐλαφροπόδων. — ἵχνι' Hermann, vulgo ἵχνε'.

Fr. 15. Herodian. post Moer. p. 475 ed. Piers.: ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας· ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν. Ex Attico poeta petiunt videtur, fort. *Critia*.

Fr. 16. Rufin. de metr. com. p. 385 hoc iambi exemplum ex Iuba affert: Ξανθῇ π. γ. πολλῶσιν (ita etiam libri ap. Keilium) φ., quae correxi, nam Ξάνθη nomen proprium illius mulieris. *Archilochi* vel *Anacreontis* videtur versus.

Fr. 17 A. Schol. Aristoph. Av. 1620: μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν καὶ τὸ περὶ . . . γυνή οὕτως ἐξηγοῦνται, ubi Ald. παχεῖα καὶ μισ. Eustath. 1651, 1: χρόναι δ' αὐτῶ καὶ παροιμία ἐν τῷ περὶ κτλ. ubi μισίτη potius quam μισητή scribendum praecipit. Photius 274, 4: καὶ τὸ ἐν παροιμίᾳ δὲ μέρεϊ λεγόμενον παρὰ κτλ. (cod. παχεῖαν). Eadem Suid. v. μισητή, Apostol. XIII 95. — *Archilochi* tribuunt Iacobs et Meineke Poet. Com. II 202.

17 B.

Δίφρου τέτυκται βλωσις, εὔζυγον κτέρας.

18.

Ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλη πόλιν.

19.

1326

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως.

20 A.

Πολλὰ δ' ἐν μεταχμίῳ
Νότος κυλίνδει κύματ' εὐρείης ἁλός.

20 B.

Οὐκ ἀξιῶ μικρῶν σε· μέγала δ' οὐκ ἔχω.

21.

Καὶ παχυσκελὴς ἀλετρὶς πρὸς μύλην κινουμένη.

Fr. 17 B. Et. M. 201, 19: Βλωσις· οἶον· Δίφρου τετ. βλωσις (Et. Flor. Miller 66 addit εὔζυγον κτέρας) ἢ ἔδρα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ πορευτικόν, ἴσως μόλῃσις οὐσα. Cf. Hesych. βλωσις· παρυσία. Scripsi κτέρας pro κτέρας, nisi forte quis γέρας malit.

Fr. 18. Luciani Scyth. c. 9: Καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆσθαι τὴν γνώμην ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον· ἀνθεῦσαν (ἀνθεοῦσαν M) κτλ. — Θάλλη scripsi, legebatur θάλλει. Versum probabiliter Archilochi attribuit Schneidewin.

Fr. 19. Hesych.: Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, ἣν (om. cod., sed recte addidit Musurus) τὸν Πριάπον τὸν Λιονύσου καὶ Περικώτης (Περικώτης) φασὶν οἰκῆσαι (οἰκίσαι). Scripsi πόλεως pro πόλεως. Versus Archilochi videtur. Priapum urbem pariter atque Abydum et Proconnesum Milesii Gyge regnante condiderunt, cf. Strabo XIII 587 coll. 590.

Fr. 20 A. Cicero ad Attic. V 3: „Tu autem abes longe gentium: πολλὰ κτλ. Archilochi videntur versus, quo poeta saepius utitur Cicero.

Fr. 20 B. Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν c. 19: εἰ οὕτως ἀπεφαίνετό τις τῶν ποιητῶν· οὐκ ἀξιῶ κτλ. versum quater deinceps more suo repetens. Μικρῶν nunc quam μικρῶν scribere malui, charta μικρῶν constanter, ac simplicem litteram κ nomina propria ab hoc vocabulo deducta identidem testantur. Ipsum vocabulum grammatici Doriensibus vel Aeolensibus vel denique Ionibus vindicant, quippe quod communi usu fuerit tritum. Versum Epicharmo tribuunt Letronnius et Schneidewin, ego olim Euripidi, sed Euripidem Chrysippus proximis prioribus capitibus nominatim adhibuit, videtur minus nobilis poetae, iambographi alicuius esse.

Fr. 21. Plut. non posse suaviter viv. c. 21: Ἐν δὲ πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέρων καὶ γρηῶς, οὐδὲ πένης καὶ ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχ. κτλ. Nisi forte est versus Eupolideus Comicī alicuius.

22.

Βαῖνε λάξ, ἐπὶ τραχήλου βαῖνε, καὶ πέλα χθονί.

23.

Δῆμος ἄστατὸν κακόν
καὶ θαλάσση πάνθ' ὁμοῖον ὑπ' ἀνέμου διπίζεται,
καὶ γαληνὸς ἦν τύχη, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται,
κῆν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπειν.

24.

Πέλλα γάρ (πλείη)
τρυγὸς γλυκεῖης, ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών.

Fr. 22. Plut. de cohib. ira c. 9: ἄρχομαι καταφρονεῖν τῶν λεγόντων . . . καὶ Βαῖνε κτλ. Meineke Archilocho tribuit. — πέλα, Lobeck πάλιν.

Fr. 23. Dio Chrysost. XXXII p. 432: Καὶ ταῦτα ἀκούων Ὀμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων αἰεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπὸν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἔτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος — ἑτέρου δὲ πάλιν αὖ, Δῆμος κτλ. Fortasse Solonis sunt versus, nam Archilocho quominus tribuantur frequentia solutionum prohibet. Meineke inter comicorum fr. anon. 48 recepit. Non ignobilis poetae haec esse certum est, cf. orationem Antonii qua Octavianum corripit ap. Appian. Bell. Civ. III 20: ὁ δὲ δῆμός ἐστιν, ὥσπερ καὶ σὺ τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδιδάκτος ὢν ἔμαθες, ἀσταθμητον ὥσπερ ἐν θαλάσῃ κύμα κινούμενον· ὁ μὲν ἤλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθεν· ὁ λόγος καὶ τῶν ἡμετέρων αἰεὶ τοὺς δημοκόπους ὁ δῆμος ἐπὶ πλείστον ἐξάρας, ἐς γόνυ ἔρριψεν. quibus verbis hunc ipsum locum notari manifestum est. Respicit huc etiam Demosth. de falsa leg. 136: ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχη, κινούμενον. Sed dispar Livianus locus XXXVIII 10: „Atheniensis legatus Leon Hicesiae filius . . . vulgata similitudine, mari tranquillo quod ventis concitaretur aequiperando multitudinem Aetolorum usus“ qui ex ampliore Polybii narratione XXII 14 in arctum redactus est (orator hic dicitur Δᾶμις ὁ Κιχησίων, apud Livium Leon Hicesiae, quorum nihil sanum, verba fecit Λέων ὁ Κιχησίον, Δᾶμις videtur Rhodiorum fuisse orator); referendus est ad Aesopium apologum, quem Babrius versibus explanavit, cf. Solon. fr. 12. — V. 2. ὁμοῖον, vulgo ὁμοιον. — V. 3. ἦν τύχη Kayser, καὶ γαληνὸς ὢν τύχοι Emperius, ἐντ' ἡμέρᾳ B, ἐντεῖχῳ M, ἐντ' ἡμέρᾳ V, ἐντ' ἡμέρᾳ rel. — πρὸς Reiske, vulgo πᾶν. — βραχὺ, Jacobs ταχὺ. — V. 4. Fort. ἀντίος (hoc etiam Geel) τῶν πολιτῶν, et M πολίτ' ἂν. Ac negat singularem numerum ferendum esse Bernhardt Paralipom. p. 52.

Fr. 24. Et. Gud. 57, 33: Ἀνθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ ἄνθη ἐνδεῖν ἐν αὐτῷ· ἀπλαῖ γὰρ τρύγος γλυκὴς ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών. Et. Sorb. ap. Gaisford. Et. M. 108, 44: Ἀνθηδόνοσ ἡ μέλισσα, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐνδεῖν ἐν αὐτῇ· ἀπλαῖ γὰρ τρύγος γλυκείης ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών. Schneidewin coni. Ananiti esse versum: Πλεία γάρ τρυγὸς γλυκεῖης, ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών id est μέλισσα. Sed scribendum: Ἀνθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐδεῖν· (καὶ πόλις Βοιωτίας, διὰ τὸ πλεῖστα

25.

1327

Ὁ τὸν κυσὸν τρωθείς
ῥῥδεις, ὅπου μάλιστα τοῦ κράνους χρεία.

26 A.

Βαὺ βαὺ κατὰ κύν' ὅς φωνήν ἴεις.

26 B.

Γηρεῖς ἐν οἰκίουσιν.

27.

Ἐγὼ μὲν, ὦ Λεύκιππε, δεξιὴ σίττη.

ἀνθη ἀνθεῖν) ἐν αὐτῇ· (vid. Steph. Byz. v. Ἀνθηδῶν et Schol. II. β 508) deinde possis tetrametrum restituere πέλλα γὰρ τρυγὸς κτλ. sed malui trimetrum conformare, quamquam emendatio incerta, illud certum de musto vini Anthedonii (vid. Athen. I 31 B) locutum esse poetam, fortasse *Hipponactem*, cf. Hippon. fr. 38 et 39.

Fr. 25. Photius p. 355, 19: ὁ τὸν κύσον τρωθείς ἦδη Ἀλώπου μάλιστα τοῦ κράνους χρεία, quae emendata sunt a Dobreo in Indice p. 728, nisi praeterea χρείη malis. H. Sauppe ἦδη γ' praefert.

Fr. 26 A. Io. Alexandr. 32, 33: Καὶ τὸ βαὺ κατὰ μίμῃσιν κυνὸς ὀξύ-νεται, βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνήν ἴεις· ἐξ οὗ καὶ τὸ βαύζω ῥήμα. Emendavi κατὰ κύν' ὅς φ. Ἱ. Meineke olim *comico* poetae tribuit et ἴεις scripsit, sed Atticis canes latrant αὐ αὐ, vid. Aristoph. Vesp. v. 903, Ionibus βαὺ βαὺ, unde etiam Heraclides Clazomenius (de quo vid. Plato Ione 542 D. Athen. XI 506 A. Aelian. Var. H. XIV 5) fortasse βαὺς dictus id est κύων. Conferas Hesych. Κλαζομένιος· οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος τε καὶ ὁ βαὺς καλούμενος. Est haec glossa, quae intelligi nequit, coniungenda cum praegressa: Κλαζομένιοι. οὗτοι κωμω-δοῦνται· δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προστιλᾶν· [Κλαζομένιος] ὡς Ἡρα-κλείδης ὁ Κλαζομένιος ὁ καὶ βαὺς καλούμενος. Ceterum conf. Auson. Epigr. 131, 4.

Fr. 26 B. Et. M. 231, 2: γηρῶ, γηρᾶς καὶ γηρεῖς· ἡ μετοχή· γηρεῖς ἐν οἰκίουσιν. quod correxit Sylburg. Respicit huc Cramer An. Ox. IV 339, ubi γήρησι scriptum. Tria exempla participii γηράς, quae in Et. M. leguntur, ex Hesiodo deprompta, γήραντας τιμᾶν ad Χείρωνος ὑποθήκας refero, in quo carmine Centaurus primo loco pietatem erga deos commendavit (πρῶτον μὲν ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηται, ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτησιν, ὥς κε πόλις ῥέξῃσι νόμος δ' ἀρχαῖος ἀριστος, hic enim versus adiungendus videtur), proximo loco reverentiam parentum, cf. Pind. Pyth. VI 21.

Fr. 27. Schol. Aristoph. Av. 704: Λίδυμος δέ, ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται. Ἐγὼ μὲν ὥς Λευ-κίππη (V λευκίπη) δ. σ. Suidas v. Αἰὶ τοῖς ἐρώσιν exhibet ὦ Λευκίππη δεξιὰ. Emendavit Bentley. Meineke praeterea coniecit δεξιῇ σίττη, retulit autem ad *Hipponactem* (Babrius p. 123) et coniecit pertinere ad narrationem de Leucippo et Leucophryne ap. Parthen. Erot. c. 5. Ego olim conieci post φαίνεται inserendum esse Φοῖνιξ, quem sane non est improbable istam fabellam versibus exposuisse.

28.

Κέρδαιν' έτατρε καλ θέρους καλ χειμῶνος.

29.

1328

Μέλλοντας ἤδη παρθένοις ἀλινδεῖσθαι.

III. ΜΕΛΗ.

30 A.

Μοῖσά μοι, ἄμφι Σκάμανδρον εὖρρων ἄρχομ' αἰίδεν.

30 B.

Χειρῶν ἡδὲ ποδῶν ἀκινάγματα.

31.

Ὀψόμενος Φελέναν ἐλικώπιδα.

Fr. 28. Sext. Empir. adv. Math. XI p. 270: Καὶ ἑκαστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα· Κέρδαιν' κτλ. — Θέρους, Brinck θέρεως. Κωμικὸν videtur Sextus paulo liberius adhibuisse, Meineke verum ad Eupolidis Baptas retulit, cum olim χεῖματος coniecisset, quod fortasse non improbandum.

Fr. 29. Et. M. 64, 13: ἀλινδῶ· τὸ κνλίω· οἶον· μέλλοντας κτλ. — παρθένοις Hemsterh., v. παρθέινους.

Fr. 30 A. In vasculo, quod Duris picturis decoravit, puer comparet volumen manu tenens, in quo versus heroicis scriptus Μοῖσά μοι ΑΘΙ Σκάμ. ΕΤΡΩΝ ἄρχομαι ΑΕΙΝΔΕΝ, vid. Archaeol. Zeit. 1874 p. 1 s^q. ΑΘΙ esse ἄμφι omissa littera Ν(Μ), quae temere addita est in extremo vocabulo αἰίδεν, vidit Michaelis. Εὖρρων scripsi, non εὖρροον, in vasculo more vetusto geminatio omissa; ἄρχομ' αἰίδεν, non ἄρχομαι ἄδεν enuntiandum esse testificatur Homericorum hymnorum consuetudo. Prooemium haud dubie melici carminis adscripsit pictor: argumentum, ut videtur, ex Troicarum rerum orbe repetitum, velut possis in hunc modum redintegrare καὶ θέτιος φίλον νῆα, παρίστασο. Nomus certe non fuit.

Fr. 30 B. Etym. M. 48, 39: ἀκινάγματ' οἶον· χειρῶν κτλ. τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῶν χειρῶν κινήματα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α καὶ τοῦ γ, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἀκινάγματα· Ἡρωδιατός. Haec ex Herodiani opere περὶ παθῶν descripta, in quo ille lyricorum poetarum carmina imprimis respexit. Euphorioni vel Callimacho tribuit Meineke.

Fr. 31. Priscian. I 20: „Adeo autem hoc verum est, quod pro Aeolico digamma F ponitur u: quod sicut illi solebant accipere digamma modo pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: Ὀψόμενος Φελέναν ἐλικώπιδα. H οτόμενος (supra aspiciens), RA ουόμενος, r οφομενος, G οφομεννος, D οφομηννος l'utsche οόμενος. — Pro ἐλικώπιδα libri varias corruptelas exhibent, neque tamen lectio incerta. — Veteres Latini similiter, vid. Quintilian., I 4, 16: „sed B quoque in locum aliarum dedimus aliquando, unde

32.

Νέστορα δὲ Ἔω παιδός.

33 A.

Ἄμεις δ' Φειράναν, τὲ δέ, τάροθε Μῶσα λίγεια.

33 B.

Αἰνοδρυφῆς δὲ τάλαινα τεοῦ κατά τυμβοχόγησα.

34. 35. 36. 37 A B.

1329

Κὼ τοξότας Ἡρακλῆς.

Κάλλιστ' ὑπανλὲν.

Κὰ μεγασθενῆς Ἀσαναία.

Μελάμποδά τ' Ἀρπόλυκόν τε.

Ἄρχοιμεν γὰρ κῶθρασίων.

Burrus et Bruges et Belena.“ quod sicut priora exempla ex Ennio peti-
tum videtur, quamquam nunc nullum superest vestigium (fortasse in
cista Praenestina Ephem. Epigr. I p. 153 scriptum fuit *Belena*). Hoc
quidem hemistichium *Alcmanis* videtur, sicut fr. 32.

Fr. 32. Priscian. I 21: „Est tamen, quando idem Aeolis inveniun-
tur pro duplici quoque consonante digamma posuisse, ut *Νέστορα δὲ*
Ἔω παιδός.“ codd. et *Νέστορα* et *Νέστορι* exhibent, ut optio sit dubia,
cetera variis modis depravata leguntur in codicibus neque vero de
lectione ambigi potest.

Fr. 33 A. Prisc. I 22: „Digamma Aeolis est quando pro nihilo in
metris accipiebant, ut *Ἄμεις δ' Φειρήναν τὲ δέ τ' ἄρ θέτο Μῶσα*
λίγεια. Est enim hexametrum heroicum,“ ita Krehl ex Lips. Zwicc.
Erl., Hertz *ἄμεις δ' Φειρήναν † το δε γαρ θέτο Μῶσα λίγεια.* Co-
dicum scripturas qui cognoscere velit adeat Hertzius. Ego tenni
quod olim scripsi *Ἄμεις δ' Φειράναν, τὲ δέ, τάροθε* (vel *παρθένη*)
Μῶσα λίγεια, quamquam emendatio incerta; nam fortasse aliud potius
oblitterati digamma exemplum latet, velut *τὸ δ' Ἑάρ.* Versus *Alc-*
mani tribuendus, nam *Terpandri* carmina rarissime adhibent gram-
matici.

Fr. 33 B. Apollon. de pron. p. 356 B de dorica forma τεοῦ disserens:
ἡ χοῆσις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σώφρονι· Αἰνοδρυφῆς κτλ. Σώφρων
οὐχ ἦσων τεοῦ. Ἐπιχάρμος· παιδὶ τεοῦ. Grammaticus Epicharmum
et Sophronem testes nominatim adhibet, sed heroicus versus ab utro-
que alienus lyrici esse videtur, fort. *Alcmanis*. Valkenarius Antimacho
attribuit.

Fr. 34—37 AB. Apoll. de Synt. p. 335: *Ἀπειράκις γὰρ τὰ Λωρικὰ*
διὰ ψιλῶν ἀντιστοίχων τὰς συναλοιφὰς ποιεῖται· κὼ τοξότας κτλ.
Ne quis nimium tribuat grammaticorum veterum auctoritati, moneo,
quamdiu asperi spiritus nota in usu fuit, Graecos tenues litteras sub-
sequente *H* retinuisse, nam litterae *TH* (κάλλιστ' ὑπανλὲν) aequiparant
aspiratae *Θ*. Iam abrogata spiritus asperi nota sane *Θ* substituendum
erat, sed non mirum si scribae tenues propagabant tralaticio more

38.

Μενέλας τε κἀγαμέμνων.

39.

1 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0
 - 1 0 - 1 0 0 - - - 0 0 - 0
 5 1 - - 0 0 - 0 0 - 0 0
 1 0 0 - 0
 * * * *
 1 0 - 1 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 0
 1 0 - 1 0 - 1 0 0 - 0 0 - 0
 - 1 0 - 1 0 0 - - - 0 0 - 0
 * * * *
 10 1 - - - - 0 0 - 0 0 - 0
 1 0 0 - - - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0
 * * * *
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - - - 0

etiam iis locis, ubi aspiratae in populari sermone enuntiabantur. Fr. 34—36 *Alcmanis* videntur.

Fr. 35. A *κάλιστ'*. — *ὑπαυλέν* scripsi pro *ὑπανλεν*.

Fr. 36 emendavit Ahrens, legebatur *κἀ μέγ' ἀπενήσασα ναι ἄ*, cod. A *καμεγ' ἀσθενήσασαν*, Dud. *ἀπενήσασα*.

Fr. 37 A. Fort. rectius ex more *Ἀρπάλυκον* scribas, quamquam haec affectio litterae *A* alias passim deprehenditur. Nomina haec sunt canum Actaeonis, vid. Hygin. fab. 181, itaque versus hic videtur *Stesichori* esse, vid. ad. fr. 39.

Fr. 37 B. Cod. A *κοθρασιων*. Verba prorsus obscura, nescimus utrum proprium nomen an appellativum lateat, sed numerus versus logaedicus integer servatus, itaque retracto, quod conieci *ἄρχοι μὲν γὰρ κῶ βράσσων*, neque *θρασίων* i. e. *θρασύτερος* verisimile, quoniam omni auctoritate destitutum.

Fr. 38. Et. M. 579, 19: *Μενέλας· Μενέλας τε καὶ Ἀγαμέμνων· ἀπὸ τοῦ Μενέλαος. ἀμφίβολον, εἴτε συγκοπῇ Μενέλας καὶ (scr. ὥς) Διορύλας, εἴτε κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ᾧ μακρόν. ὥς ἐλέξαι ἐλέξα, ἐπρία ἐπρία, ἐπαιδεύσαι ἐπαιδεύσαι.*

Fr. 39. Apollod. Bibl. III 4, 4: *Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν ἐκ τῶν οὔτω* (sic. codd. praeter Rc qui a pr. m. *ἐκ τῶν οὔτοι*, vulgo *ἐξ ὧν οὔτοι*).

*Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδόν, ἥντε θῆρες,
 τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας Ἄρκυα πρώτη.
 * * * μετὰ ταύτην, ἄλκιμα τέκνα·
 Ἀνγκεὺς καὶ βάνος πόδας ἀνετός, ἡδ' Ἀμάρυνθος·*

καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὥς κατέλεξε (libri καὶ οὗς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὥς καταλέξεη).

*καὶ τότε Ἀκταίων ἐθανεν Διὸς ἐννεσίῃσιν·
 πρότωι γὰρ μέλαν αἷμα πῖον σφετέρωιο ἀνακτος*

Οἱ δέ νυ καλόν

1330

σῶμα περισταδόν, ἥντε θηρός,

τοῦδ' ἄασαντο κύνες κρατεροί· πέλας

Ἄλκαινα πρῶτα· μετὰ ταύταν δ' ἄλκιμα τέκνα

Ἰ Λυγκεὺς καὶ Βαλλίος πόδας αἰνετός

ἥδ' Ἀμάρυνθος.

* * * * *

Σπαρτός τ' ὦν Ἄργος τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος.
 τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἶμα δ' ἔλαψαν·
 τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσυνθεν ἐμμεμαῶτες·
 ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκοξ ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

Ita hae veteris alicuius poetae reliquiae nunc in heroicos versus redactae sunt, at apparet lyricos potius hic numeros deprehendi, et mihi quidem videntur *Stesichori* versus delitescere, quem Pausania auctore IX 2, 3 constat Actaeonis fabulam illustrasse, ut mihi videtur peculiari carmine, quod *Ἀκταίων* sive *Ἀκταίωνίς* inscriptum fuerit, vide quae dixi in Annal. Antiquitat. 1850 p. 401 seqq. Fortasse Philodemus π. εὔσεβ. p. 60 Gomperz c. 147 huius carminis fecit mentionem: (Στησίχορος) Ἀκταίωνι καὶ (Ἀλκμά)ν, καὶ καθάπερ . . . ἐν ἑοίαις λέγεται, nam ibi tragicos poetas, velut (Φρυγί)χος Ἀκταίωνι καὶ (Ἰοφῶ)ν (vid. Suidas) commemoratos fuisse minus est verisimile. Ad idem hoc carmen referas etiam fr. adesp. 37: Μελάμποδά τ' Ἀρπόλυνόν τε, nam utrumque nomen ab Hygino 181 inter Actaeonis canes refertur. Itaque sic fere redintegrandus ille locus: τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν ἐκ τῶν (Στησίχορου) οὕτως· οἱ δὲ νυ κτλ. . . . καὶ (ἄλλοι), οὗς ὀνομαστὶ ἐξήνεγκεν ὁ Στησίχορος κατὰ λέξιν· καὶ τότε κτλ. Apparet autem quatuor fragmenta servata esse. M. Schmidt (Mus. Rhen. VI 404 seq.), qui satis violentis mutationibus heroicos versus restituit, vindicat *Eratosthenis Mercurio*, sed ultimum versum (v. 12) ad *Panyasin* refert. Idem postea (Philol. VII 750) in primis verbis δὴ νῦν poetae nomen delitescere arbitratur, et *Δεινάρχου* corrigit, ut Dinarchus epicus poeta intelligendus sit: Delius hic Dinarcho oratore natu maior, *Διονυσιακά* scripsit, in quo carmine etiam Actaeonis obitum descripsit, quem ad Bacchum retulit, cf. Müller Frag. Hist. IV 491. At Dinarchus nimis obscurus: neque de *Sacada* cogitandum, cuius nomen fortasse aliquis hic delitescere existimet. — V. 1. οὕτως· Οἱ δὲ νυ scripsi, quamquam possis etiam οὕτω δὲ νυ, ut οὕτω poetae sit, libri οὕτω (οὗτοι) δὴ νῦν. — V. 2. θηρός Scaliger, vulgo θήρες. — V. 3. τοῦδ' ἄασαντο scripsi (cf. Hesych. ἄασαντο, ἔβλαψαν), P τοῦ δ' αὖ τό, Itab X τοῦ δάσαντο, V τοῦ δάσαντος, vulgo τοῦτον ἐδάσαντος, unde male corrigunt τοῦδε δάσαντο, quod ab hoc loco alienum; antea ὠδάξαντο conieceram. — κρατεροί, libri κρατεροῦ. — V. 4. Ἄλκαινα scripsi, ἄρκενα libri, unde Scaliger Ἄρκενα (cf. Aeschyl. ap. Polluc. V 47 et Ovid. Met. III 315). Compares Schol. Il. v 29: οἱ κύνες πολλάκις ὀνομάζονται μετὰ τῶν κτητόρων, οἷον Κέρβερος Ἰδίου, Ὀρθος Γηρυόνοιο, Ἄλκαινα Ἀκταίωνος. Ceterum nihil excidit, tres qui deinceps recensentur, Alcaena nati sunt. — πρῶτα, μετὰ ταύταν δ' scripsi, vulgo πρῶτη, μετὰ ταύτην, nisi malis μετὰ δ' αὖ τάν. — V. 5. Βαλλίος Mitscherlich (nisi quod Βάλιος scripsit), libri βάνος. — αἰνετός Gale, libri ἀνετός, cf. Antimach. ap. Paus. VII 26: πόδας αἰνετὴν ἤλασεν Ἰππω, et ap. Schol. Il. δ 239: Δειμός τ' ἥδὲ Φόβος,

καὶ τότε Ἀκταίονα κτεῖναν Διὸς ἐννεσίαισιν·
 πρῶτος γὰρ Μέλαμπος σφετέροιο ἄνακτος
 Πᾶγός τ' Ὀμαργός τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος . . .

* * * * *

10 οἷδ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἶμα δ' ἔλαψαν· 1331
 τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες.

* * * * *

ἀργαλεῶν ὀδυνᾶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

40.

Ἄ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο
 χρύσειον αἶψα ποτήριον . . .

41.

Μήτ' ἐμῶ ἀντᾶς
 μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας
 τρύσης.

πόδας αἰνέτω, vñ Θυέλλης. — V. 7. καὶ τότε libri, nisi quod P^cV καὶ om. — Ἀκταίονα κτεῖναν scripsi, VM Ἀκταῖον κτεῖναι, PDRcX Ἀκταῖον κτεῖνε. Poeta hic videtur nomen herois modo correpta modo producta antepaenultima adhibuisse, cf. v. 10, sed hic aegre restituas illam formam καὶ τότε Ἀκταίων' ἔκταν. — ἐννεσίαισιν scripsi, libri αἰνεσίησι, vulgo ἐννεσίησιν. — V. 8. πρῶτος libri, sine causa πρῶτοι corrigunt. — Μέλαμπος scripsi, libri μέλαν ἀπὸ, unde Scaliger μέλαν αἶμα πόν. — V. 9. Πᾶγος scripsi (fortasse idem apud Hyginum perperam *Padritus* dicitur). Σπαργός Scaliger, libri παργός. — τ' Ὀμαργός scripsi, libri τ' ὦ (vel δὲ ὦν) ἀργός. Cf. Arcad. de Accent. 47, 18: καὶ τὸ Ὀμαργός (scr. Ὀμαργός) σύνθετον ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀργός· ἔστι δὲ ὄνομα κυνός. — V. 10. οἷδ' Ἀκταίωνος nunc scripsi (antea Ἀκταίωνος), οὗ Ἀκταίων M, οὗ δ' Ἀκταίων ceteri libri, τοῖ δ' Ἀκταίωνος Scaliger. — ἔλαψαν Scaliger ut videtur, libri ἔδαψαν. — V. 11. μετ', vulgo μετ'. — ἐπέσσυθεν Scaliger, ἐπέσσυθον vulgo. — V. 12. alienum ab Actaeonis fabula esse existimant, at dixerat poeta de malis, quae propter Actaeonis caedem invaserant terramque vexabant, donec placatus est Actaeon: cf. Pausan. IX 38, 5. Doricae formae hic quoque oblitteratae. — ἀργαλεῶν ὀδυνᾶν correxi libr. scripturam ἀργαλέων ὀδυνῶν.

Fr. 40. Athenaeus XI 781 D: Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλίου γενέσεως ἄξιον ἡγρεῖται δῶρον Ἀλκμήνῃ δοθῆναι ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρώωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν· Ἄ δ' ὑποδεξαμένα κτλ. Ποτήριον vulgo ad Athenaei sermonem referunt, sed aperte est poetae, quem *Alcmanem* fuisse suspicor, nisi ad recentiore aliquem, velut *Ibycum* revocare malis, quoniam Athenaeus XI 460 A ubi recenset eos, qui primum voce ποτήριον usi sint, Simonidem Amorginum, Alcmaeonidis poetam, Sapphonem et Alcaeum commemorat. De fabula ipsa vid. Ath. XI 474 F. 475 C. Pausan. V 18, 3.

Fr. 41. Apollon. de pronom. p. 318: Καὶ ἔτι τό· μήτε ἐμῶ ἀντᾶς (cod. ἐμ' ὠντᾶς. κτλ. διέσταλκε δύο περισπωμέναις· ἡδυνάττει γὰρ συν-

42.

Καὶ τὸ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες.

43 A.

Καί τν φίλιππον ἔθηκεν.

43 B.

ο ο ο - - - ο ο ο - -

Ἐνετίδας πάλως στεφαναφόρος.

44.

Ἄλλ' ἃ πολυνεικῆς
δὲ Ἑλένα.

45.

1332

Ἄγ' αὐτ' ἐς οἶκον τὸν Κλησίππω.

τεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ὄημα. — V. 3 videtur scribendum (ἔππως) τρύσης.

Fr. 42. Apollon. de pronom. p. 328 B: Ἡ γὰρ τὸ ὀρθῆς τάσεως οὐσα εὐθείαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσι· Καὶ τὸ κτλ.

Fr. 43 A. Apoll. de pron. p. 328 B: Τὸ . . . ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικὴν (σημαίνει παρὰ Δωριεῦσιν) καὶ τν (Cod. τοι) κτλ. Legitur etiam de Synt. p. 131 et 132.

Fr. 43 B. Hesych. Ἐνετίδας, πάλως στεφάν. tum tanquam novam glossam: Ἐνιφόρος· ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρει γάρ. Ita codex, quae recte composuit Musurus scribens: Ἐνετίδας πάλως στεφαναφόρους· ἀπὸ . . . διαφέρουσι γάρ. Ego doricis formas restitui, nisi forte praeferas patrios casus, quos M. Schmidt commendat, Ἐνετίδος πάλω στεφαναφόρω. Versus Alcmanis videtur esse, cf. Alcman. fr. 23 v. 50 κείλης Ἐνετικός.

Fr. 44. Schol. Il. π 52: — ὅσοις κυρίοις εἰς ἧς λήγουσι βαρυτόνοις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικά ὀξυνόμενα, Διογένης . . . αὐτὰρ ὁ διογενῆς. Πολυνεικῆς . . . ἀλλὰ (quod correxi) πολυνεικῆς (corr. Schneidewin) διελένα (corr. Hermann). Lyrici haud dubie est, cum sequantur exempla ex Bacchylide, Pindaro, Alcmane petita: fort. est Stesichori. Ceterum Schneidewin et Lobeck Δυσελένα, Meineke Φελένα, possis etiam Αἰνελένα, vid. Eust. Il. 379, 38.

Fr. 45. Hephaest. p. 25: Βραχυνκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ ὀλῶ ποδὶ μεμείωται, ὅσον ἐπὶ λαμβικῶ· Ἄγ' κτλ. ἐνταῦθα γὰρ ὁ σιππὼ πούς ἀντὶ ὀλῆς λαμβικῆς κεῖται διποδίας. — ἄγατ' ἐς CM, κλησίππω A, Καλλισίππω cod. Nan, sed cod. Darmst. 1 κλεσίππω, 2 καλησίππω. Nomen Κλησίππω olim mihi videbatur non minus suspectum quam Καλησίππω, a verbo καλεῖν nullum id genus nomen descendit nisi novicium Καλεσίχορος. Itaque Κλειξίππω conieci; quemadmodum Iacones Σοῦξιππος, Σοῦξιτέλης alia a verbo σοῖζω (σοῖδω) deducunt, ita etiam a verbo κλείζω fictum nomen Κλειξίππος i. e. Κλεισίππος rationem habet. Sed nihil novandum esse docet simillimum

46 A.

Εἴμ' ὦτ' ἀπ' ὕσσάκῳ λυθεῖσα.

46 B.

— — — — —

Ἄρταμι, ῥύτεια τόξων.

47 A.

Cramer. An. Ox. IV p. 356, 24. τῷ ἔντι, τὸν ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ οὕτως ἔχουσα· παῖδα ἔντα. Cf. Choerobosc. II 859. Favor. 205 et 206. Fort. *Alcmanis* est.

47 B.

Ἄδον φίλον, ὅς κεν ἄδησιν.

48. 49.

Ἄχι Λίχα μέγα σᾶμα.

Ἄχι ὁ κλεινός

Ἀμφιτρωνίδας.

nomen Laconium Κλεισιθήρα i. e. Κλεισιθήρα, quod apud Alcmanem in Parthenio carmine fr. 23 v. 72 exstare docui.

Fr. 46 A. Hephaest. p. 25: 'Περικατάληκτα δέ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός, οἷον ἐπὶ λαμβικοῦ· εἴμ' ὥστ' ἀπὸ πυσσάλῳ λυεῖσα, ita olim legebatur, PSA εἴμ' ὦ ταπυσσάκῳ λυθεῖσα, C εἴμ' ὦ τὰ πόσσα κωλυθεῖσα, M εἴμ' ὦ ἀπυσσάλῳ λυθεῖσα, Nan. εἴμ' ὡς ἀπυσιλάκῳ λυθεῖσα. — ὦτ' ego, ἀπ' ὕσσάκῳ Bentley restituit: ὕσσακος Doriensium vocabulum dicit Photius 634, 7, ut possis *Alcmani* versum tribuere, quamquam poterat hic versus etiam ex Alcaica strophā depromi. Ceterum Schol. SA: ἀντὶ τοῦ εἶμι ὥστε ἀπὸ πασσάλῳ λύνουσα, τοῦτο δ' ἴσον τῷ πορεύομαι ὥσπερ ἀπὸ πασσάλῳ λυθεῖσα.

Fr. 46 B. Et. Flor. Miller Misc. 263: 'Ρύτεια, παρὰ τὸ ἐρύω ἐρύνει καὶ ῥύτεια ἀποβολῇ τοῦ ἔ. Ἄρταμι κτλ.

Fr. 47 B. Et. M. 420, 40: ἦδω, παρὰ τὸ ἄδω τὸ ἀρέσκω· ἄδον φίλον, ὡς κεν ἄδησι· τὰ γὰρ ἀρέσκοντα ἡδέα. Scripsi ἄδον et ὅς κεν. Fort. *Alcmanis* verba sunt, de quibus secus iudicavit O. Schneider Calim. II p. 723.

Fr. 48. 49. Et. M. 417, 12: Ἰστίον, ὅτι τὸ ἦχι οἱ Λωρεῖς ἄχι λέγουσι διὰ τοῦ α· ἄχι Α. μ. σ. τουτέστιν ὅπου τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημεῖον καὶ αχι ὁ κλ. Ἀμφιτρωνίδης (sed DM — ἰδας), fort. Ἀμφιτρωνιάδας. — αχι Kulenkamp. — Fortasse continuanda sunt duo fr. in hunc modum:

Ἄχι Λίχα μέγα σᾶμ' (ἀναφαίνεται), ἄχι ὁ κλεινός
Ἀμφιτρωνιάδας.

nonne refragor, si quis haec Alexandrino poetae vindicet, quemadmodum Callimacho adscripsit.

50.

Καύκων θ' ἔλικας βόας.

51.

υ λ υ - - λ υ υ λ υ - - υ λ υ υ
 Τοιοῦτος εἰς Θήβας πάϊς ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος.

52.

1333

- λ υ - - λ υ υ - - υ - - λ υ υ
 Μᾶλις μὲν ἔννη λεπτὸν ἔχουσ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

53.

Ἐγὼ φαμι ἱοπλοκάμων Μοισᾶν εὖ λαχεῖν.

Fr. 50. Etym. Gud. 308, 26: *Καύκοντες ἔλικας βόας· ἀποκοπῇ καὶ συγκοπῇ Καύκωνες, Καυκῶνων πτολίεθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν κῶκων· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Scribendum *Καύκων θ' ἔλικας βόας*, atque ita An. Paris. Cram. IV 55, 29, adde ib. 68, 24 et Et. Flor. Miller Misc. 180. Fortasse *Ibyci* est, ut ille dixerit:

Καύκων θ' ἔλικας βόας ἤλατο.

vid. Ibyci fr. 55. Epico poetae vindicare studet O. Schneider.

Fr. 51. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἥτοι ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν (ἀπὸ μελζονος) ἢ δευτέραν παιωνικὴν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου κατακλειδᾶ· οἷον· τοιοῦτος κτλ. Μόλις μὲν κτλ. (fr. 52).* Versus est asynartetus Archilochius, velut:

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

vid. Archil. fr. 120. — *τοιοῦτος*, A *τεοῦτος*, fort. *τοοῦτος*. Ahrens, qui Aeolico poetae adscripsit, *τοῖοντος εἰς Θήβαις*. — *ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος* Bentley nisi quod *ἀρμ.*, PE pr. A Turn. Fl. *ἀρμάτεσσι χήμενος*, C *χέλιμενος*, Arnaldus *ἀρμάτεσσ' ὀχούμενος*, ego olim *ἀρμάτεσσ' ὠχημένος*. — Versus fortasse *Corinnae* tribuendus.

Fr. 52. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν . . . οἷον . . . Μόλις μὲν ἔννη κτλ.* — *Μᾶλις* scripsi, ut mulieris sit nomen, C *μᾶλις*, PA *μάλις*, vulgo *μόλις*. — *ἔννη* scripsi, *ἔννη* Toup, vulgo *ἔννα*. cf. Et. M. 344, 1: *ἔννη· ἔστι νῶ· σημαίνει τὸ νῆθω· ὁ παρατατικός καὶ ἐπὶ πρώτης ἐστὶ συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας· ἂν γὰρ ἐστὶ νῶμενος ὡς κλώμενος, δηλονότι ἐστὶ δευτέρας· τοῦ νῶ ὁ παρατατικός ἔνων, ἔνης ἔνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔννη, οὕτως Ἡρωδιανός.* quae, ut etiam Gaisford coniecit, ad hunc ipsum versum referenda sunt, sed p. 603, 34 testatur aliam scripturam *ἔνει* (μάλιστα μὲν *ἔνει* ibi legitur) comparans Hesiodium Op. 777 *νεῖ νήματα*, at ibi quoque scriptura fluctuat, B 1 *νῆ* exhibet, id quod etiam Suidas testatur. Hesychius formam *ἔνει* Atticis attribuit. — *ἐπ' ἀτράκτω λίνον*, A *ἐπ' ἀτράκτω λίνον*. — Fort. *Alcae* est versus, nisi quis malit *Corinnae* vindicare (tunc *ἔχουσα* pro *ἔχουσα* corrigatur oportet).

Fr. 53. Plut. de garrul. c. 5: *Καὶ σκόπει τὴν Λυσίου περὶ θῶ καὶ*

54.

Schol. Homeri Il. N 257 κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον: πλη-
θυντικῶ ἐνικῶ ἐπήγαγεν Αἰολικῶς (hoc add. BL, om. AV)· καὶ
Εὐρυπύδης Ἴωνι· κωλυόμεσθα μὴ παθεῖν ὃ βούλομαι. Aeolenses
igitur poetae hanc structuræ varietatem videntur frequentavisse,
nunc exempla desiderantur.

55.

Aristid. I p. 327: Δοκῶ τὸ νῦν ποιήσιν τοῖς Αἰολεῦσι
ποιηταῖς· ἐκεῖνοι μὲν γάρ, ἐπειδάν τι βούλωνται τῶν καθ' αὐτοὺς
φανίλσαι, μεγάλῳ αὐτὸ παρέβαλον καὶ παρ' ἀρχαίοις περιφανεῖ,
ἡγούμενοι μάλιστα ἂν οὕτως ἐξελέγξειν (scr. ἐξελέγξει).

56 A.

ΔΩCHN
ΥΤΩΝΜΕΝΕΠ
ΑΛΩΝΚΑCΛΩΝ·(C
ΛΟIC.ΛΥΠΗCTÉM
5 Μ'ΟΝΕΙΔOC
ΟΙΔΗCΑIC.ΕΠIT(A
ΙΑ(N)ΑCΑIC.ΤΟΓΑΡ
(M)ΟΝΟΥΚ'ΟΥΤΩ(M
ΔΙΑΚΗΤΑΙ·
10 M(HΔ

χάριν· κακεῖνον γὰρ ἐγὼ φάμι κτλ. Fort. Sapphus est: ac videtur
scribendum esse:

... ἔγω φαμι ἱοπλόκων
Μοισᾶν ἐν λαχέμεν.

Fr. 56 A et 56 B edidit Blass in Mus. Rhen. XXXV 287 ex mem-
branula Aegyptiaca, quae Berolini adservatur, quam propter litterarum
speciem saec. VIII p. Chr. n. adscribit. Litterae planae sunt, si quae
evanidae reperiuntur, cancellis saepsi; fuitque liber diligenter exara-
tus, accentibus ubique fere additis, neque interpunctione neglecta.
Lesbiaci sermonis et Sapphici metri cum manifesta deprehendantur
vestigia, Blass has reliquias Sapphoni adscripsit, sed παιδικὰ potius
esse existimaverim. Tutius tamen visum hic collocare, quam Al-
caei*) reliquiis inserere. Denique utrumque fragmentum constat ver-
sibus sed mutilatis; in fr. 56 B adonii (v. 4 et 8) penitus inter-

*) Horapollon Panopolita, qui Theodosio imperante Alexandriae,
postea Constantinopoli grammaticam factitavit, teste Suida commen-
tarius in Alcaei carmina edidit.

56 B.

ΘΕΘΥΜΟΝ

ΜΙΤΤΑΜΠΤΑΝ

ΔΥΝΑΜΑΙ·

5

ΑΚΚΕΝΗΜΟΙ

CANTILÁMPTHN

ΛΟΝΤΠΡÓCΩΠΤΟΝ

ΓΧΡΟΪCΘΕΙC

10

..... (ΡΟC

57.

Οψι γὰρ ἄρξατο.

cepti sunt. Videntur diversorum carminum reliquiae esse, nisi forte quis ordinem fragmentorum invertere malit, ut fr. 56 B ex priore, fr. 56 A ex posteriore carminis parte sit servatum. Cum non liceat reliquias redintegrare, paucis defungar.

Fr. 56 A. V. 1 fortasse fuit *δοκίμοις χάριν μοι οὐκ ἄπυ* δώ-
σῃν. — V. 2. Blass (*κλ*)ύτων scripsi, deinde conieci *ἐ(πτερύγης)* et *ΕΠΤ*
etiam Blass in membrana sibi visus est deprehendisse, cf. Hesych. *ἐπ*-
τερύγη· ἀνέπτῃ. — V. 3. (*κ*)άλων Blass, idem deinde (*φ*)λοις, *λύπης*
τέ με (κἀπορίπτῃς εἰς ἐ)μ' ὀνειδος, (φ κεν) οἰδήσαις, ἐπὶ τᾷ (τε λῶβᾳ
καρδίαν ἄσαιο· τὸ γὰρ (νόημα τῶ)μον οὐκ οὕτω μ(αλάκως . . .) διάκη-
ται. Bücheler tentavit (*συμφ*)ύτων μέν τ' ἐπ(ατόνοις λύραισι καὶ κ)άλων
κᾶσλων ἐ(πέων ἀπέλλῃς τοῖς φ)λοις *λύπης τέ με, tum idem v. 6 (Θύμον)*
οὐ δήσαις et v. 7 *τὸ γὰρ (νόημα τῶ)μον οὐκ οὕτω μ(αλάκως πρὸς ὄργαν*
σάν) διάκηται, Blassio assensus qui *διάκηται* indicativum modum esse
statuit. Equidem quamvis dubitanter periclitatus sum (*ῆ κεν*) *οἰδήσαις*,
ἐπὶ τ' α(ῖγ' ἀμέλγων Σκυρ(ίαν ἄσαιο, hoc enim proverbio usus est Al-
cæus fr. 110, *ἐπὶ* cum *ἄσαιο* iungendum, quemadmodum *ἐπασγάλλειν*
dicitur. Quae sequuntur in hunc modum refingenda arbitror: *τὸ γὰρ*
(νόημα τῶ)μον οὐκ οὕτω μ(αλακάφρον, ἔχθρως τοῖς) διάκηται qui
coniunctivus est modus.

Fr. 56 B. V. 3. *δύναμαι* prisca est coniunctivi forma, pro *δύνωμαι*
(dixi de eiusmodi formis in comm. de titulo Arcadio), Blass *κῶδύναμαι*
scripsit. — V. 5 legas *ἄς κεν ἦ μοι*, quemadmodum *ἄς κεν* etiam Theo-
critus in *παιδικοῖς* usurpavit. Utrum *ῆ* an secundum noviciam con-
suetudinem *ῆ*, ut est in membrana, scribendum sit, ambigas. — V. 7.
Blass (*κᾶ*)λον πρόσωπον. — V. 8 fuit opinor (*συ*)γχοῖσθεις, Blass *ἐγχο*.
scripsit. — V. 10 fortasse (*ῥ*)ταῖρος delitescit.

Fr. 57. Apollon. de adv. Bekk. An. II 573: *Ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ*
παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ· ὄψι γ' ἄ. Herodian. π. μον.
λέξ. 26, 11 ubi *ὄψι γὰρ ἄρξάτω*. Fortasse *Alcæi*, qui videtur sive de
vento sive translate dixisse:

Πεσεῖται ταχέως· ὄψι γὰρ ἄρξατο.

vid. proverbium ap. Schol. Soph. Ai. v. 257: *Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλι-*
νὸς γὰρ ἦρξατο. Futurum *πεσεῖται* Aeolensibus tribuit Eust.

58.

Ἀλλά τις ἄμμι δαίμων.

59.

1334

Παῖς ὁ χῶρος.

60.

Καὶ κατ' ἰψηλῶν ὄρεων.

61.

Ἀλλ' ὃ πάντ' ἐπόρεῖς Ἄλιε.

62.

Ἐκ Σάπφως τόδ' ἀμελγόμενος μέλι τοι φέρω.

63.

Ἰδρῶς ἀμφότερα.

Fr. 58. Apollon. de pron. p. 383 B: *Αἰολεῖς ἄμμι· ἄλλα κτλ.*Fr. 59. Herodian. Cram. An. Ox. III 239, 28: *Τὸ μέντοι πᾶν ἐπὶ μόνον τοῦ Πανὸς λέγεται καὶ κλίνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδετέρου παντός· ἐπεὶ καὶ πᾶς, παντός· ἐπεὶ ἕαν σοι προτείνῃ τις τὸ πᾶς κλίνει· πύθου, εἰ μὲν τὸ κοινόν· εἰ δὲ παρ' Αἰολεῦσι, παντός· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι πᾶς παῖς ὁ χῶρος· „ἵνα ἴδωμεν ὅτι πάντα.“ * **Fr. 60. Cramer An. Ox. I 63, 29: *ὕψος . . . ἔνθα οἱ Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσιν ὕψος λέγοντες καὶ κατ' ἰψηλῶν ὄρεων.* et 418, 31: *ἀλλὰ καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν Αἰολεῖς τρέπονσι τὸ εἰς τὸ κατ' ἰψηλῶν ὄρεων.* Sapphus videtur.Fr. 61. Cram. An. Ox. I 327, 3: *Τὸ γὰρ ὄρεω δευτέρως μὲν ὡς πρόδηλον, ἀλλὰ καὶ πρώτης, ὡς δὴλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἢ μετοχή . . . οἰκείς, οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρεω· ἀλλ' ὡς π. ἐφορεῖς Ἄλιε.* — Scripsi ἐπόρεῖς Ἄλιε. *Alcaeī videtur, quoniam Grammaticus ibi componit cum alio Alcaeī fragmento.*Fr. 62. Choerobosc. in Aldi Cornu Cop. 268: *Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιοῦσαι τὴν γενικὴν· οἶον ἢ Σαπφῶ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἢ Αἰγῶ, τῆς Αἰγῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσιν· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀ. μ. τ. φ. καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφῶ· μάλα κτλ.* Ahrens correxit, sed quod addit a Sapphus *discipula* versus profectum esse, manifestus error est. Fortasse *Alcaeī* est, nam Alexandrinum poetarum testem adhiberi non est verisimile.Fr. 63. Cram. An. Ox. I 208, 13: *Ἰδρῶς· τοῦτο παρὰ Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῶ γενεῖ . . . ὁμοιον τῷ ἰῶς· εἴτα ἢ γενική· ἰδρῶς ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ ἰδρῶς, ὡς Μελάγχρους ἀντὶ μελάγχρους καὶ αἰδῶς ἄξιος.* Ahrens *ἰδρῶς ὁμῶρα* vel *ἀμῶρα*. Fort. *ἰδρῶς ὁμῶρα*, cf. Hesych. *ὁμῶρ. ὁμῶρ. Λάκωνες.* unde pronus error *ἄμω* et *ἀμφότερα*, quae vocabula saepius permutantur.

64.

Τὸ πασσύριον ἡμῶν ἀπάντων γένος.

65.

1335

Κλαίην δάκρυσιν.

66.

Αἰτιάο τὰ μέτερρα.

67.

Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς.

68.

Παρά δέ σφι κόραι λευκάσπιδες.

Fr. 64. Hesych.: Πασσύριον, ἀντὶ τοῦ πασσυδίνην. Αἰολεῖς. Τὸ πασσ. κτλ. Meineke Αἰολεῖς corruptum esse putat, et legendum suadet: . . . Διῶλετο Πάσσυρτον ἡμῶν (δυστυχεῖς) παντῶν γένος, ut tragici alius sint versus. Fortasse scribendum . . . ἀπὸ δ' ὤλετο Πάσσυρτον ἄμμεων ἀπάντων ἔθνος . . . quae Alcaeo vindicare possis.

Fr. 65. Et. M. 574, 65: Μανίην· ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. ἐκ τοῦ μάω τὸ ζητῶ . . . καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν διήρηται κλαίην δάκρυ, οὕτως καὶ μαίην καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μανίην, sed V ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διήρηται καὶ γίνεται κλατεῖν δάκρυσιν. Etiam μανίην Aeolici poetae est: quod legitur apud Hesychium: μαλιεῖς· ζητεῖς, Schmidt μαλεις correxit.

Fr. 66. Et. M. 587, 12: Μέτερρα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστὶ διαλέκτου· οἷον· Αἰτιάο τὰ μέτερρα (D αἰτιάσά μέτερρα, M αἰτιάο τ' ἄμετερρα)· ὁ γὰρ μέτριος μέτερος παρ' αὐτοῖς λέγεται. Hemsterhuys δίξεο, Valckenaer αἰτιδδε, Ahrens αἰτη εἶν. Scribendum puto αἰ-τίαό | μεν τὰ μέτερρα, ut Sapphicæ strophæ sit clausula, quinquam alia possunt coniici.

Fr. 67. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: Βαρόνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεως ἐστὶ τῶν εἰς θεῶν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι . . . ὕπισθεν, ὅπισθα· ὁ δ' ἐξ. κ. Ahrens secundum Aeolensium consuetudinem κασταθείς, sed potest etiam *Alcmanictum* esse.

Fr. 68. Et. M. 702, 41: εὔρηται ἡ σφι ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν, Συρακούσιοι δὲ φλν λέγουσι, Λάκωνες φλν (ita libri, v. σφλν). sed Et. Flor. Miller 260 addit παρὰ δέ σφι κ. λ., ut videatur *Alcmanis* esse versus, sed forma φλν numero non satis apta, itaque suspicor haec ita supplenda: (Αἰολεῖς ἄσφι) πάρα δ' ἄσφι κόραι λευκάσπιδες, nam grammaticum vulgaris formae σφι exemplum attulisse non est verisimile. Potuit haec *Sappho*, quae utitur versiculo — — — — —, de Amazonibus dicere: nam has λευκάσπιδας dici recte vidit Schneider Callim. II 737, qui elegiaco poetae fragmentum adscripsit.

46 A.

Εἴμ' ὦτ' ἀπ' ὕσσάκῳ λυθείσα.

46 B.

⋈ ⋈ ⋈ — ⋈ ⋈ — —

Ἄρταμι, ρύτεια τόξων.

47 A.

Cramer. An. Ox. IV p. 356, 24. τῷ ἔντι, τὸν ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ οὕτως ἔχουσα· παῖδα ἔντα. Cf. Choerobosc. II 859. Favor. 205 et 206. Fort. *Alcmanis* est.

47 B.

Ἄδον φίλον, ὅς κεν ἄδησιν.

48. 49.

Ἄχι Λίχα μέγα σᾶμα.

Ἄχι ὁ κλεινός

Ἀμφιτρωνίδας.

nomen Laconium Κλεσισίγηρα i. e. Κλεισιθήρα, quod apud Alcmanem in Parthenio carmine fr. 23 v. 72 exstare docui.

Fr. 46 A. Hephaest. p. 25: Ὑπερκατάληκτα δέ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός, οἶον ἐπὶ ἱαμβικοῦ· εἴμ' ὥστ' ἀπὸ πυσσάλῳ λυείσα, ita olim legebatur, PSA εἴμ' ὦ ταπυσσάκῳ λυθείσα, C εἴμ' ὦ τὰ πόσσα κωλυθείσα, M εἴμ' ὦ ἀπυσσάλῳ λυθείσα, Nan. εἴμ' ὡς ἀπυσσάλῳ λυθείσα. — ὦτ' ego, ἀπ' ὕσσάκῳ Bentley restituit: ὕσσακος Doriensium vocabulum dicit Photius 634, 7, ut possis *Alcmani* versum tribuere, quamquam poterat hic versus etiam ex Alcaica strophā depromi. Ceterum Schol. SA: ἀντὶ τοῦ εἶμι ὥστε ἀπὸ πασσάλου λύουσα, τοῦτο δ' ἴσον τῷ πορεύομαι ὥσπερ ἀπὸ πασσάλου λυθείσα.

Fr. 46 B. Et. Flor. Miller Misc. 263: Ρύτεια, παρὰ τὸ ἐρύω ἐρύτῃρ καὶ ἐρύτεια ἀποβολή τοῦ ἔ. Ἄρταμι κτλ.

Fr. 47 B. Et. M. 420, 40: ἦδω, παρὰ τὸ ἄδω τὸ ἀρέσκω· ἄδον φίλον, ὡς κεν ἄδησι· τὰ γὰρ ἀρέσκοντα ἡδέα. Scripsi ἄδον et ὅς κεν. Fort. *Alcmanis* verba sunt, de quibus secus iudicavit O. Schneider Callim. II p. 723.

Fr. 48. 49. Et. M. 417, 12: Ἰστέον, ὅτι τὸ ἦχι οἱ Ἰωριεῖς ἄχι λέγονσι διὰ τοῦ α· ἄχι Α. μ. σ. τουτέστιν ὅπου τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημεῖον καὶ ἀχι ὁ κλ. Ἀμφιτρωνίδης (sed DM — ἰδας), fort. Ἀμφιτρωνιάδας. — ἀχι Kulenkamp. — Fortasse continuanda sunt duo fr. in hunc modum:

Ἄχι Λίχα μέγα σᾶμ' (ἀναφαίνεται), ἄχι ὁ κλεινός
Ἀμφιτρωνιάδας.

neque refragror, si quis haec Alexandrino poetae vindicet, quemadmodum Ahrens Callimacho adscripsit.

50.

Καύκων θ' ἔλικας βόας.

51.

υ λ υ - - λ υ υ λ υ - - υ λ υ υ
 Τοιοῦτος εἰς Θήβας πάς ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος.

52.

1333

- λ υ - - λ υ υ - - υ - - λ υ υ
 Μᾶλις μὲν ἐννῇ λεπτόν' ἔχουσ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

53.

Ἐγὼ φαμι ἱοπλοκάμων Μοισᾶν εὖ λαχεῖν.

Fr. 50. Etym. Gud. 308, 26: *Καύκοντες* ἔλικας βόας· ἀποκοπῇ καὶ συγγοπῇ *Καύκωνες*, *Καυκῶνων* πτολίεθρον, καὶ κατὰ συγγοπὴν *κῶκων*· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Scribendum *Καύκων θ' ἔλικας βόας*, atque ita An. Paris. Cram. IV 55, 29, adde ib. 68, 24 et Et. Flor. Miller Misc. 180. Fortasse *Ibyci* est, ut ille dixerit:

Καύκων θ' ἔλικας βόας ἤλατο.

vid. Ibyci fr. 55. Epico poetae vindicare studeo O. Schneider.

Fr. 51. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν*, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει λαμβικήν, ἥτοι ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικήν (ἀπὸ μελίζονος) ἢ δευτέραν παιωνικήν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκήν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, εἴτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφύρου κατακλιθεῖσθαι οἶον· τοιοῦτος κτλ. *Μόλις μὲν* κτλ. (fr. 52). Versus est asynartetus Archilochius, velut:

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβαν.

vid. Archil. fr. 120. — *τοιοῦτος*, A *τεοῦτος*, fort. *τοοῦτος*. Ahrens, qui Aeolico poetae adscripsit, *τοῖοντος* εἰς Θήβαις. — *ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος* Bentley nisi quod *ἀρμ.*, PE pr. A Turn. Fl. *ἀρμάτεσσι χήμενος*, C *χέλιμενος*, Arnaldus *ἀρμάτεσσ' ὀχούμενος*, ego olim *ἀρμάτεσσ' ὠχημένος*. — Versus fortasse *Corinnae* tribuendus.

Fr. 52. Hephaest. 81: *Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν . . . οἶον . . . Μόλις μὲν Ἐννῇ κτλ.* — *Μᾶλις* scripsi, ut mulieris sit nomen, C *μᾶλις*, PA *μάλις*, vulgo *μόλις*. — *ἐννῇ* scripsi, *Ἐννῇ* Tonp, vulgo *Ἐννα*. cf. Et. M. 344, 1: *Ἐννῇ*· ἐστὶ νῶ· σημαίνει τὸ νῆθ'· ὁ παρατατικός καὶ ἐπὶ πρώτης ἐστὶ συγγίαις καὶ ἐπὶ δευτέρας· ἀν γὰρ ἐστὶ νῶμενος ὡς κλάμενος, δηλονότι ἐστὶ δευτέρας· τοῦ νῶ ὁ παρατατικός ἔνων, ἔννης ἔνῃ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν *ἐννῇ*, οὕτως Ἡρωδιανός. quae, ut etiam Gaisford coniecit, ad hunc ipsum versum referenda sunt, sed p. 603, 34 testatur aliam scripturam *ἐννῇ* (μάλιστα μὲν *ἐννῇ* ibi legitur) comparans Hesiodium Op. 777 *νεῖ νήματα*, at ibi quoque scriptura fluctuat, B 1 *νῇ* exhibet, id quod etiam Suidas testatur. Hesychius formam *ἐννῇ* Atticis attribuit. — *ἐπ' ἀτράκτω λίνον*, A *ἐπ' ἀτράκτω λίνον*. — Fort. *Alcae* est versus, nisi quis malit *Corinnae* vindicare (tunc *ἔχουσα* pro *ἔχουσα* corrigatur oportet).

Fr. 53. Plut. de garrul. c. 5: *Καὶ σκόπει τὴν Λυσίου πειθᾶ καὶ*

54.

Schol. Homeri Il. N 257 κατέξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον: πλη-
θυντικῶ ἐνικῶ ἐπήγαγεν Αἰολικῶς (hoc add. BL, om. AV): καὶ
Εὐριπίδης Ἴωνι· κωλύμεσθα μὴ παθεῖν ὃ βούλομαι. Aeolenses
igitur poetae hanc structuræ varietatem videntur frequentavisse,
nunc exempla desiderantur.

55.

Aristid. I p. 327: Δοκῶ τὸνναντίον ποιήσῃ τοῖς Αἰολεῦσι
ποιηταῖς· ἐκεῖνοι μὲν γάρ, ἐπειδάν τι βούλωνται τῶν καθ' αὐτοὺς
φασίλσαι, μεγάλῳ αὐτὸ παρέβαλον καὶ παρ' ἀρχαίοις περιφανεῖ,
ἡγούμενοι μάλιστα· ἂν οὕτως ἐξελέγξῃ (scr. ἐξελέγξει).

56 A.

ΔΩCHN
ΥΤΩNMΕΝΕΠ
ΑΛΩNKΑCΛΩN·(C
'ΛOIC·ΛΥTTHTÉM
6 Μ'ONΕΙΔOC
OΙΔΗCΑIC·ΕΠIT(A
ΙΑ(N)ΑCΑIO·TOΓAP
(M)ONΟΥK'ΟΥΤΩ(M
ΔΙÁKHΤAI·
10 M(HΔ

χάριν· κακεῖνον γὰρ ἐγὼ φάμι κτλ. Fort. Sapphus est: ac videtur
scribendum esse:

... ἔγω φαμι ἰοπλόκων
Μοισᾶν εὖ λαχέμεν.

Fr. 56 A et 56 B edidit Blass in Mus. Rhen. XXXV 287 ex mem-
branula Aegyptiaca, quae Berolini adservatur, quam propter litterarum
speciem saec. VIII p. Chr. n. adscribit. Litterae planae sunt, si quae
evanidae reperiuntur, cancellis saepsi; fuitque liber diligenter exara-
tus, accentibus ubique fere additis, neque interpunctione neglecta.
Lesbiaci sermonis et Sapphici metri cum manifesta deprehendantur
vestigia, Blass has reliquias Sapphoni adscripsit, sed παιδικὰ potius
esse existimaverim. Tutius tamen visum hic collocare, quam Al-
caei*) reliquiis inserere. Denique utrumque fragmentum constat ver-
sibus sed mutilatis; in fr. 56 B adonii (v. 4 et 8) penitus inter-

*) Horapollon Panopolita, qui Theodosio imperante Alexandriae,
postea Constantinopoli grammaticam facitavit, teste Suida commen-
tarium in Alcaei carmina edidit.

56 B.

ΘΕΘΥΜΟΝ

ΜΙΤΤΑΜΙΤΑΝ

ΔΥΝΑΜΑΙ·

5

ΑΚΚΕΝΗΜΟΙ

CANTILÁMITHN

ΛΟΝΤΠΡÓCΩΠΤΟΝ

ΓΧΡΟΪCΘΕΙC

10

..... (ΡΟC

57.

Οψι γὰρ ἄρξατο.

cepti sunt. Videntur diversorum carminum reliquiae esse, nisi forte quis ordinem fragmentorum invertere malit, ut fr. 56 B ex priore, fr. 56 A ex posteriore carminis parte sit servatum. Cum non liceat reliquias redintegrare, paucis defungar.

Fr. 56 A. V. 1 fortasse fuit *δοκίμοις χάριν μοι οὐκ ἄνυ* δώσῃν. — V. 2. Blass (*κλύτων* scripsi, deinde conieci *ἐπτερύγῃς*) et *ΕΠΤ* etiam Blass in membrana sibi visus est deprehendisse, cf. Hesych. *ἐπτερύγη· ἀνέπτυ*. — V. 3. (*κάλων* Blass, idem deinde (*φίλοις*, *λύπης* *τέ με* (*κἀπορίπτῃς* εἰς *ἐμὸν* δνειδος, (*ὦ κεν*) *οἰδήσαις*, *ἐπὶ τᾷ* (*τε* *λώβῃ* *καρδίαν* *ἄσαιο*· *τὸ γὰρ* (*νόημα* *τῶμον* *οὐκ οὕτω* *μ(α)λάκως* . . .) *διάκηται*. Bücheler tentavit (*συμφύτων* *μέν τ' ἐπ(α)τόνοις* *λύραισι* *καὶ* *κάλων* *κἀσλων* *ἐ(π)ίων* *ἀπέλλῃς* *τοῖς* *φίλοις* *λύπης* *τέ με*, tum idem v. 6 (*Θῦμον*) *οὐ δήσαις* et v. 7 *τὸ γὰρ* (*νόημα* *τῶμον* *οὐκ οὕτω* *μ(α)λάκως* *πρὸς* *ὄργαν* *σάν*) *διάκηται*, Blassio assensus qui *διάκηται* indicativum modum esse statuit. Equidem quamvis dubitanter periclitatus sum (*ἦ κεν*) *οἰδήσαις*, *ἐπὶ τ' α* (*ἢ* *ἀμέλγων* *Σκυρίαν* *ἄσαιο*, hoc enim proverbio usus est Alcaeus fr. 110, *ἐπὶ* cum *ἄσαιο* iungendum, quemadmodum *ἐπασχάλλειν* dicitur. Quae sequuntur in hunc modum refingenda arbitror: *τὸ γὰρ* (*νόημα* *τῶμον* *οὐκ οὕτω* *μ(α)λακάφρον*, *ἔχθρως* *τοῖς*) *διάκηται* qui coniunctivus est modus.

Fr. 56 B. V. 3. *δύναμαι* prisca est coniunctivi forma, pro *δύνωμαι* (dixi de eiusmodi formis in comm. de titulo Arcadio), Blass *κῶδύναμαι* scripsit. — V. 5 legas *ἄς κεν ἦ μοι*, quemadmodum *ἄς κεν* etiam Theocritus in *παιδικοῖς* usurpavit. Utrum *ἦ* an secundum noviciam consuetudinem *ἦ*, ut est in membrana, scribendum sit, ambigas. — V. 7. Blass (*κάλον* *πρόσωπον*. — V. 8 fuit opinor (*συγχοῖσθεις*, Blass *ἐγγχρ*. scripsit. — V. 10 fortasse (*ἔταιρος* delitescit.

Fr. 57. Apollon. de adv. Bekk. An. II 573: *Ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ· ὄψι γ' ἄ.* Herodian. π. μον. λέξ. 26, 11 ubi *ὄψι γὰρ ἄρξατο*. Fortasse *Alcaei*, qui videtur sive de vento sive translate dixisse:

Πεσεῖται ταχέως· ὄψι γὰρ ἄρξατο.

vid. proverbium ap. Schol. Soph. Ai. v. 257: *Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως· δεξιὸς γὰρ ἦρξατο*. Futurum *πεσεῖται* Aeolensibus tribuit Eust.

58.

Ἀλλά τις ἄμμι δαίμων.

59.

1334

Παῖς ὁ χῶρος.

60.

Καὶ κατ' ἰψηλῶν ὀρέων.

61.

Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐπόρεις Ἄλιε.

62.

Ἐκ Σάπφως τόδ' ἀμελγόμενος μέλι τοι φέρω.

63.

Ἰδρωῶς ἀμφοτέρα.

Fr. 58. Apollon. de pron. p. 383 B: *Αἰολεῖς ἄμμι· ἀλλὰ κτλ.*

Fr. 59. Herodian. Cram. An. Ox. III 239, 28: *Τὸ μέντοι πᾶν ἐπὶ μόνου τοῦ Πανὸς λέγεται καὶ κλίνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδετέρου παντός· ἐπεὶ καὶ πᾶς, παντός· ἐπεὶ ἅν σοι προτείνῃ τις τὸ πᾶς κλίνει· πύθου, εἰ μὲν τὸ κοινόν· εἰ δὲ παρ' Αἰολεῦσι, παντός· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι πᾶς παῖς ὁ χῶρος· „ἵνα ἴδωμεν ὅτι πάντα.“ * **

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 63, 29: ὕψος . . . ἔνθα οἱ Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσιν ὕψος λέγοντες καὶ κατ' ἰψηλῶν ὀρέων. et 418, 31: ἀλλὰ καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν Αἰολεῖς τρέπουσι υ εἰς ι· κατ' ἰψηλῶν ὀρέων. *Sapphus videtur.*

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 327, 3: *Τὸ γὰρ ὀρῶ δευτέρας μὲν ὡς πρόδηλον, ἀλλὰ καὶ πρώτης, ὡς δὴλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἢ μετοχῇ . . . οἰκέις, οὕτω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ· ἄλλ' ὦ π. ἐφορεῖς Ἄλιε.* — Scripsi ἐπόρεις Ἄλιε. *Alcaei videtur*, quoniam Grammaticus ibi componit cum alio Alcai fragmento.

Fr. 62. Choerobosc. in Aldi Cornu Cop. 268: *Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἶον ἢ Σαπφῶ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἢ Αἰητῶ, τῆς Αἰητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσιν· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἁ. μ. τ. φ. καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· μάλα κτλ.* Ahrens correxit, sed quod addit a Sapphus *discipula* versus profectum esse, manifestus error est. Fortasse *Alcaei* est, nam Alexandrinum poetarum testem adhiberi non est verisimile.

Fr. 63. Cram. An. Ox. I 208, 13: *Ἰδρωῶς· τοῦτο παρὰ Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῶ γενεῖ . . . ὁμοιον τῷ ἡῶς· εἴτα ἢ γενική· ἰδρωῶς ἀμφοτέρα ἀντὶ τοῦ ἰδρῶς, ὡς Μελάγχρως ἀντὶ μελάγχρους καὶ αἰδῶς ἄξιος.* Ahrens *ἰδρωῶς ὁμφοῖρα* vel *ἀμφοῖρα*. Fort. *ἰδρωῶς ὁμφοῖρα*, cf. Hesych. *ὁμφοῖρα ὁμῶ· Λάκωνες*. unde pronus error *ἄμφο* et *ἀμφοτέρα*, quae vocabula saepius permutantur.

64.

Τὸ πασσύριον ἡμῶν ἀπάντων γένος.

65.

1335

Κλαίην δάκρυσιν.

66.

Αἰτιάο τὰ μέτερρα.

67.

Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς.

68.

Παρά δέ σφι κόραι λευκάσπιδες.

Fr. 64. Hesych.: Πασσύριον, ἀντὶ τοῦ πασσυδίου. Αἰολεῖς· Τὸ πασσ. κτλ. Meineke Αἰολεῖς corruptum esse putat, et legendum suadet: . . . Διώλετο Πάσσυρτον ἡμῶν (δυστυχεῖς) πάντων γένος, ut tragici alius sint versus. Fortasse scribendum . . . ἀπὸ δ' ὤλετο Πάσσυρτον ἄμμεων ἀπάντων Ἔθνος . . . quae Alcaeo vindicare possis.

Fr. 65. Et. M. 574, 65: Μανίην· ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. ἐκ τοῦ μαίω τὸ ζητῶ . . . καὶ ὥσπερ τὸ κλαῖν διήρηται κλαίην δάκρυ, οὕτως καὶ μαίην καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν μανίην, sed V ὥσπερ τὸ κλαῖν Αἰολικῶς διήρηται καὶ γίνεται κλαῖν δάκρυσιν. Etiam μανίην Aeolici poetae est: quod legitur apud Hesychium: μαλιεῖς· ζητεῖς, Schmidt μανίεις correxit.

Fr. 66. Et. M. 587, 12: Μέτερρα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστὶ διαλέκτου· οἷον· Αἰτιάο τὰ μέτερρα (D αἰτιάοτὰμέτερρα, M αἰτιάο τ' ἀμέτερρα)· ὁ γὰρ μέτριος μέτερος παρ' αὐτοῖς λέγεται. Hemsterhuys δίξεο, Valckenaer αἰτιδδε, Ahrens αἴτη ἄιν. Scribendum puto αἰτῖάο, μεν τὰ μέτερρα, ut Sapphicæ strophæ sit clausula, quinquam alia possunt coniici.

Fr. 67. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: Βαρόνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεως ἐστὶ τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι . . . ὅπισθεν, ὀπισθα· ὁ δ' ἐξ. κ. Ahrens secundum Aeolensium consuetudinem κασταθείς, sed potest etiam Alcmænicum esse.

Fr. 68. Et. M. 702, 41: εὔρηται ἡ σφι ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν, Συρακούσιοι δὲ φλν λέγουσι, Λάκωνες φλν (ita libri, v. σφλν). sed Et. Flor. Miller 260 addit παρὰ δέ σφι κ. λ., ut videatur Alcmænis esse versus, sed forma φλν numero non satis apta, itaque suspicor haec ita supplenda: (Αἰολεῖς ἄσφι) πάρα δ' ἄσφι κόραι λευκάσπιδες, nam grammaticum vulgaris formæ σφι exemplum attulisse non est verisimile. Potuit haec Sappho, quae utitur versiculo — — — — —, de Amazonibus dicere: nam has λευκάσπιδας dici recte vidit Schneider Callim. II 737, qui elegiaco poetae fragmentum adscripsit.

69. 70. 71.

1336

*Ιστοπόνοι μείρακες.**Οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.**Αἰ Κυθερήας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.*

72.

Ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν.

73.

Πάντες φανροτέροις πόκτοις φέρον.

74.

Τυτὶδ' ἄν κολώναν Τυνδαριδᾶν.

75.

*Πέθεν δ'**ὠλκὸς εὐπετές ἐβλης:*

Fr. 69. 70. 71. Hephaest. p. 50: Περιαιούται μὲν γὰρ (το χοριαμβικόν) καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον ἢ κρητικόν, οἷον δίμετρον μὲν τό· ἴστοπ. μ., τρίμετρον δέ, οἷον· οὐδὲ . . . τροφαί, τετράμετρον δέ· Αἰ Κυθ. κτλ. Repetit Schol. -- αἰ, Α αἰ. — Κυθερήας PC, Κυθερῆας A, Κυθερείας vulgo.

Fr. 69. ἴστοπ. μ. etiam Mar. Plot. p. 286.

Fr. 71 etiam Greg. Cor. in Hermog. VII 988, ubi ἐκ Κυθερ.

Fr. 72. Et. M. 635, 22: καὶ τὸ πὸς, οἷον ὡς πὸς χειμαινομένοισιν ἀπὸ τοῦ πούς γέγονε, sed Choerobosc. ap. Bekk. An. III 361 (p. 248 ed. Gaisf.; cf. ib. 182) ἔχει μ. Lobeck coni. ᾧ πὸς ἄγ' ἱεμένοισιν. O. Schneider μαιομένοισιν.

Fr. 73. Et Flor. Miller. Misc. 249: πόκτος· πάντες φ. πόκτοις φ. παρὰ τὸ πόκος πόκτος. Scripsi πόκτοις, nam aeolici poetae manifesto sunt verba. Praeterea coniciat aliquis πάντες et ἔφερον. Meineke ποκτός requirebat, sed formam πόκτος testatur Arcadius 80, 9 (ubi Schmidt tacite πέκτος substituit), φαῦρος Hesychius (φαῦρος, κοῦφος) agnoscit. Quae O. Schneider Callim. II p. 736 de hoc fr. disputavit, improbanda.

Fr. 74. Hesychius: Τυτὶδ· (cod. τυτῶν) ἐνταῦθα· Αλολεῖς τυτᾶν κολωνᾶν· Τυνδαριδᾶν κολωνᾶν. Male haec dispescunt, quasi duae diversae sint glossae, sed in fine nonnulla exciderunt, scribendum Αλολεῖς· τυτὶδ' ἄν κολωνᾶν Τυνδαριδᾶν· κολωνᾶν (Τυνδαριδᾶν τὴν Θεράπραν λέγει). Alcmænis haud dubie est versiculus. — Scripsi τυτῶν, quamvis τυτῶν possis tueri, cf. Ahrens I 155.

Fr. 75. Et. M. 199, 52: Ἡ ἀπὸ τοῦ βλήμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐβλην, οἷον πόθεν δὲ ὠλκὸς κτλ. Et Flor. 65 δ' ὠλκῶς εὐπέες. Fort. ἔλκος sive aeolice ὄλκος. Anacreontis vel Sapphus videtur.

76.

Ναρκίσσου τερενώτερον.

77.

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

78.

1337

*Ἐπὶ δ' ἰαχε
Ζηνὸς ὑπερεφῆς δόμος
ζαχρειές.*

79 A.

*- Κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ᾤλεσεν.*

Fr. 76. Cram. An. Ox. I 413, 12: "Ενθεν σημειοῦνται τὸ ναρκ. τερ. καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τῆς τέρενος εὐθεία γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τούτου τὸ τερενώτερος. . . ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγχοπὴν τερενότερον. *Sapphicum* videtur. Non recte O. Schneider Callim. II p. 783 Antimachi esse credit hoc ipsum, *ναρκίσσοιο τερενότερον* scribens.

Fr. 77. Et. M. 225, 8: Γέλαν· οἶον γέλαν κτλ. κατὰ συστολὴν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ· γέλαντος γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ συστολὴν τοῦ ἄ. *Sapphus* videtur.

Fr. 78. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 23: Ἰστέον ὅτι τοῦ Ζην. Ζηνὸς ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνες τὴν κλίσιν, οἶον· ἐπεὶ δ' ἴσχε Ζ. ὑπερεφῆς δόμοις ζαχρῆς. Emendavi *ζαχρειές*, olim *ζάχρυσος* scripsi; adverbii loco est, cf. Nicand. Ther. 290.

Fr. 79 A. Hephaest. p. 56: Δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκῶνειον, αὐτοῦ τοῦ (τοῦ om. CPEA Turn.) Γλύκωνος εὐρόντος αὐτό· Κάπρος κτλ. — V. 1 etiam Schol. Heph. p. 106. Mar. Plot. p. 291. V. 1 et 3 affert Schol. Arist. Nub. 563 ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος, dilucide haec Glyconi tribuens, quae ex Hephaestione descriptae. — Versu Glyconeo primus, ut videtur, usus est Alcman (vid. fr. 7, 3), frequentavit hunc numerum Sappho; quare Glyco, si primus auctor huius versus fuit, foret Alcmane aetate maior aut certe suppar: verum poetae, qui tunc inter principes lyricae artis referendus esset, memoriam penitus oblitteratam esse, parum est verisimile: neque credo Hephaestionem id memoriae prodidisse, sed potius ille scripserat: οὐ τοῦ Γλύκωνος εὐρόντος αὐτό, πολλοὶ γὰρ πρὸ αὐτοῦ ἔχρησαντο· οἶον· Κάπρος κτλ., sed cum haec intercidissent, librarii αὐτοῦ Γλύκωνος correxerunt. Diomed. III p. 501 Glyconeum inter ea metra refert, quae non ab inventoribus, sed ab iis qui frequentaverunt sint nominata. Glycon videtur ignobilis aliquis Alexandrino saeculo poeta fuisse, in cuius honorem artis metricae magistri versus hoc genus Γλυκῶνειον appellaverunt. Tres autem versus, quibus Hephaestio utitur, ipsius Glyconis, neque vero antiquioris alicuius poetae esse arbitror:

79 B.

ο ο ι ο ο - - - -

Ὅμοπαιδα κάσιν Κασάνδρας.

79 C.

- ο - - - ο - ο

Εὐσέλανον δίον οἶκον.

80.

ο ο ο - ο ο ο - -

Γλυκντάτων πρότανιν ὕμνων.

81.

ο ο ο ο - ο ι ο - -

Μέλεα μελιπτέρωτα Μωσᾶν.

82 A. B.

1338

Κλῦθί μοι Ζανός τε κούρη.

Ζανί τ' ἐλευθερίφ.

itaque debebam hos versus ab hac sylloge segregare, sed quoniam alii aliter de ea re sentient, nolui hac sede depellere. Glyconis nomine extat in Anthol. Pal. X 124 epigramma, quod magis etiam noviciū videtur. Hephaestionis scholiasta (codicis Saibantiani sive Bodleiani), qui alias amplius veterum magistrorum copiis usus est, nihil videtur de Glycone compertum habuisse: nam suo periculo haec commentus est p. 60 ed. 2 Gaisf.: κωμικὸς δὲ ἦν ὁ Γλύκων, οὗ καὶ δρᾶμα φέρεται κωμικὸν οἱ Φράτορες. Glyconem cum Leucone confundens, quem ex Aristophanis didascaliiis novit: similiter statim p. 62 Phalaecum, cuius poetae nomen ignorabat, cum Philico Corcyraeo temere confudit.

Fr. 79 B. Hesych. Ὅμοπαιδα κάσιν (cod. κάσι) Κασάνδρας· ὁμοῦ παιδευθέντα (cod. — θέντες) ἢ ὁμοῦ τεκνωθέντα, ἐπεὶ δὲ δίδυμοί εἰσιν. Poeta fortasse Parin sive Alexandrum his verbis designavit.

Fr. 79 C. Hesych. Εὐσελανόνδιον οἶκον· ἦτοι παρὰ τὸ σέλας ἢ παρὰ τὴν σελήνην, ἵνα ἢ ἀπὸ μέρους ἑναστρον. Codicis scripturam εὐσελανόνδιον correxit Meineke, cum Salmasius εὐσέλαον διὸς οἶκον suspicatus esset.

Fr. 80. 81. Athen. XIV 633 A: Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν . . . τηροῦσι δὲ καὶ νῦν τὰς ἀρχαίας ᾠδὰς ἐπιμελῶς, πολυμαθεῖς τε εἰς ταύτας εἰσι καὶ ἀκριβεῖς ὅθεν καὶ Πρατίνας φησί· Λάκων κτλ. (fr. 2)· διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ (fort. οἱ ἐκεῖ ποιηταί, nam de Laconicis poetis haec necessario intelligenda) διετέλουν προσαγορεύοντες οὕτως τὰς ᾠδὰς· Γλυκ. πρ. ὕμνων (ita L. ὕμνων AB, om. PV)· καὶ· Μέλεα μελιπτέρωτα (sic A, μελιπτερώτα PVL, μέλι πτερωτά B) Μωσᾶν (sic ABPVL, Μονσᾶν Casaubonus, Μοισᾶν Dindorf, scripsi Μωσᾶν). Fort. Alcmanis sunt.

Fr. 82 A. B. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 26: Καὶ ἔτι μετὰ.

83 A.

— — — — —

Βαίῳ δ' ἐν αἰῶνι βροτῶν.

83 B.

Τὰς Ῥαθάμανθους πιμπλεῖς βίαν.

84.

S t r o p h a.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32
 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62
 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92
 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118
 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144
 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170
 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196
 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222
 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248
 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274
 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300
 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326
 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352
 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378
 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404
 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430
 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456
 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482
 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508
 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534
 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560
 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586
 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612
 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638
 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664
 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690
 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716
 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742
 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768
 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794
 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820
 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846
 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872
 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898
 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924
 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950
 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976
 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002
 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1

E p o d u s.

1339

. . . . . 1 0 0 - 0 0 - 2 .
 0 0 0 - 1 0 0 - 0 0 - 1 0 - 1 0 0 0 - 1 0 0
 - 1 0 . . . . .
 - 1 0 - - 1 0 0 - 1 0 - 0 1 0 0

γενέστεροι οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ Ζάν, τῷ Λύκανι· κλύθι μοι Ζανός τε
 κούρηξαντελευθερίω. quae correxī. Grammaticus quosnam poetas in-
 telllexerit incertum, fortasse *Ionem Chium*. Fr. 82A fortasse in hunc
 modum supplendum κλύθι μοι Ζανός τε κούρη καὶ πινυτῆς Θέμιτος.

Fr. 83 A. Et. Flor. (Miller Misc. 142: λέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἡβαιὸν καὶ βαιὸν . . . . οἱ δ' ἐλθόντες οὐδ' ἢ βαιὸν καὶ βαιῶ δ' ἐν αἰῶνι βορρῶν καὶ βαιὸν ἐπὶ ποταμοῖσι. Primum exemplum ex Homero (Od. XX 462), tertium ex Arato (358), medium ut videtur ex lyrico poeta sumptum.

Fr. 83 B. Et. M. 230, 58: ἔστι δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τὸ γράψ, ὥσπερ τὸ πιμπλᾶς, ὅσον πιμπλῶ, πιμπλᾶς καὶ πιμπλεῖς. ubi Et. Flor. Miller 76 addit ὅσον τὰς 'P. πιμπλεῖς β. Videtur participium *πιμπλεῖς* fuisse, ut etiam Miller in addendis coniecit, ubi τὰς scripsit. Apud Hesiod. Theog. 880 legitur *πιμπλεῖσαι*, sed ex bonis libris restituendum *πιμπλεῖσαι*. In hoc versiculo pro βλαν videtur *μίαν* scribendum, i. e. *κατὰ μίαν*, vel *μίαν μίαν* (vid. Sophocl. apud Antiattic. 108): nisi τὰν pro τὰς malis. Eadem brevilloquencia videtur Sophocles usus in Chryse: ἐγὼ *μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίγας*, ubi *τρίγας* tueor.

Fr. 84. Origenes (vel potius Hippolytus) adv. Haeret. V p. 96 ed. Miller, ubi Gnosticorum doctrinam refutat: *Μάθετε πῶς κατὰ μέρος παρὰ τῶν ἑθνῶν τὴν ἀνεξέφρητον καὶ ἀδιάφορον τοῦ ἀνθρώπου γενεάν*

Στφ.

Ἀνθρωπον (ὥς) ἄνδωκε γαῖα πρώτα ἐνεγκαμένα καλὸν
γέρας 1340

λαβόντες ἐπιπλάσσουσι τῷ Χριστῷ. Γῇ δέ, φασὶν οἱ Ἕλληνες, ἄνθρωπον ἀνέδωκε πρώτη, καλὸν ἐνεγκαμένη γέρας, μὴ φυτῶν ἀναισθητῶν μηδὲ θηρίων ἀλόγων, ἀλλὰ ἡμέρου ζῶον καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλουσα μη-τηρ γενέσθαι. Χαλεπὸν δέ, φησὶν, ἐξευρεῖν εἴτε Βοιωτοῖς Ἀλκομενεὺς ὑπὲρ λίμνης Κηφισίδος ἀνέσχε πρώτος ἀνθρώπων, εἴτε Κουρήτες, ἢ

σανίδαι οἱ θεῖον γένος, ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες, οὓς πρῶτος ἥλιος ἐφίδε δειδροφνεῖς ἀμβλαστάνοντας, εἴτε πρὸς σελιναῖον Ἀρκάδα διαπελασγὸν ἡραρυίας οἰκήτορα, δῖανλον Ἐλευσίην ἢ Λῆμνος καλλιπαῖδα, Κάβιρον, ἀρρήτων ἐτέκνωσεν ὀργιασμῷ, εἴτε Φελλήνη Φλεγραῖον Ἀλκονοέα πρεσβύτατον Γιγάντων. Αἰβες δὲ Τάρβαντα φασὶ πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύντα πεδίῳ, γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου. Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ὕλην ἐπιλιπαίνων μέχρι σήμερον ζωογονῶν, φησὶν, ὕγρᾳς ἀρ-κούμενα θερμότῃ ζῶα, καὶ σῶμα ἀναδίδωσιν. Ἀσσύριοι δὲ Ἰαννὴν ἰχθυοφάγον γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Χαλδαῖοι δὲ τὸν Ἀδάμ, καὶ τοῦτον εἶναι φάσκουσι τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἀνέδωκεν ἡ γῆ μόνον, κείσθαι δὲ αὐτὸν ἄπνουν, ἀκίνητον, ἀσάλευτον ὡς ἀνδριάντος εἰκόνα ὑπάρ-χοντα ἐκείνου τοῦ ἄνω τοῦ ὁμονομένου Ἀδάμαντος ἀνθρώπου. unde primus edidit Schneidewin in Philol. I 421 seqq., qui hoc modo in versus digessit:

Ἄντ.

... ἄνθρωπον δὲ Γαῖ' ἄνδωκε πρώτα καλὸν ἐνεγκαμένα γέρας
μὴ φυτῶν ἀναισθητῶν μηδὲ θηρῶν ἀλόγων,
ἀλλ' ἡμέρου ζῶον καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλοισα μάτηρ γενέσθαι· χαλε-
πὸν δ' ἐξευρέμεν,

αἶτε Βοιωτοῖσιν Ἀλκομενεὺς
πρῶτος ἀνθρώπων ὑπὲρ Κηφισίδος λίμνας ἀνέσχεν,

Ἐπ.

αἶτε Κουρήτες ἔσαν θεῖον Ἰδαῖοι γένος
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς αἴλιος πρῶτους ἐπεῖδεν δειδροφνεῖς ἀμβλαστάνοντας,
αἶτε προσελαναῖον Ἀρκαδία δῖον Πελασγόν,
Παρθενίας οἰκήτορ, ἢ Δῖανλον Ἐλευσίς,
ἢ Λῆμνος ἱρὰ καλλιπαῖδα Κάβιρον ἀρρήτων ἐτέκνωσ' ὀργιασμῶν,
αἶτε Φαλλάνη Φλεγραῖον Ἀλκονοῆα, πρεσβύτατον Γιγάντων.

Στφ.

Αἰβες δ' Ἰάρβαντα φαντὶ πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύντα πεδίῳ
γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου.
Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ἵλην γὰρ λιπαίνων
ὕγρᾳ σαρκούμενα θερμότατι ζῶά τε σῶματ' ἀνδίδωσιν.

Aliter rursus Hermann ib. p. 585 seqq.

Πρώτα δὲ γαῖ' ἄνδωκεν ἄνθρωπον τότε ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας,
ἡμέρου καὶ θεοφιλοῦς μάτηρ ἐθέλοισα γενέσθαι γενεᾶς· χαλεπὸν δ'
ἐστὶν εὐρεῖν,

Ἄντ.

εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Κηφισίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
ἢ καὶ Κουρήτες Ἰδαῖοι ἔσαν, θεῖον γένος,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς τότε πρῶτους ἶδε δειδροφνεῖς ἀμβλαστάνοντας Ἄλιος,

. . . . . τὸ δ' ἐξευρεῖν χαλεπὸν,
 εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Καφισίδος
 πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχευεν,
 εἴτε Κουρῆτες ἔσαν γένος Ἰδαῖοι θεῶν,
 ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
 οὓς Ἄλιος πρῶτους ἐπέιδεν δενδροφυεῖς ἀναβλαστόντας,
 εἴτ' Ἀρκαδία προσελαναῖον Πελασγόν,
 ἢ Ῥαρίας Δίαυλον οἰκιστῆρ' Ἐλευσίς,

Ἄντ.

10 ἢ καλλιπαιδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον
 ὀργίαν,
 εἴτε Πελλάνα Φλεγραῖον Ἀλκουνῆα Γιγάντων πρεσβύ-
 τατον.

* * * * *

εἴτ' ἄρα καὶ προσελαναῖον Πελασγὸν Ἀρκαδία,
 ἢ Ῥαρίας οἰκιστῆρ' Ἐλευσίς Δίαυλον,
 ἢ καλλιπαιδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον ὀργίαν,
 εἴτε Παλλάνα Φλεγραῖον ἔντυεν Ἀλκουνῆ
 πρεσβύτατον Θρασυγυῖων Γιγάντων.

Ἐπ.

πρωτόγονον Λίβνες δ' αὐτ' Ἰάφραντα κρατερόν
 φασιν ἀνήμερῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκεί-
 ας ἀπάρξασθαι βαλάνου Διός· Αἰγύ-
 πτω δὲ καὶ νῦν Νεῖλος, λίην ἐπιλιπαί-
 νων ὑγρὰ σαρκουμένην θερμόταται
 σώματα ζῶντ' ἀνδιδόει.

Dixi de hoc fragmento in Annal. Antiquit. 1847 p. 1 seqq., ubi operam dedi, ut paucis quibusdam mutatis iustos numeros restituerem. Pindari hos versus esse probabiliter coniecit Schneidewin, sunt autem fortasse petiti ex hymno in Iovem Ammonem, neque adversantur numeri fr. 12: Ἀμμων Ὀλύμπου δέσποτ', quod ipsum hymni illius fuit exordium. — Origenis locum quoniam una cum Hermannii et Schneidewini coniecturis adscripsi, paucis possum defungi. — V. 1. ὡς inserui, poeta enim dixisse videtur, in hac re omnes gentes consentiunt, a terra primos homines editos fuisse. — V. 2 lacunam indicavi, nam quamquam Origenes etiam hic summam sententiae poetae acceptam refert, ipsa tamen verba certo restitui nequeunt. — V. 3. εἴτε an αἴτε scribendum sit ambigas, cum alias apud Pindarum εἴτε nusquam, αἴτε semel extet. — V. 5. θεῶν scripsi, cod. θεῖον. — V. 7. ἀναβλαστόντας scripsi, cod. ἀναβλαστάνοντας. — V. 9. Δίαυλον, videtur idem esse Schneidewino, qui alias Λυσσάλης dicitur. — οἰκιστῆρ' scripsi, cod. οἰκῆτορα. — V. 10. ὀργίαν Hermann, cod. ὀργισμῶ, sed genitivus vix aptus, nescio an scribendum sit ὀργεῶν, nam ὀργεῶν corrigere, ut ipsa Lemnus mysticorum sacrorum sacerdos dicatur, non sum ausus. — V. 11. Πελλάνα scripsi, cod. Φελλήνη. Post hunc versum indicavi lacunam, nam plures haud dubie deinceps fabulae commemoratae; si Pindari revera sunt hi

Ἐπ.

* * * * * φαντὶ δὲ πρωτόγονον Γαράμαντα
 Αἴβυες ἀύχμηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκείας Διὸς ἀπάρ-
 ξασθαι βαλάνου·

Νεῖλος δὲ . . . . .
 15 σαρκούμεν' ὕρῳ θερμότατι ζωὰ σώματ' ἀνδιδοῖ.

85. .

ΕΠΙΗΝΙΚΟΣ ΕΧΕΚΡΑΤΕΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ.

1 υ -
 υ υ υ - 1 υ -
 1 υ - υ υ - -
 υ 1 - υ - υ -
 5 υ υ 1 - υ - υ -
 1 υ - 1 υ -
 υ υ 1 υ - 1 υ -
 υ υ υ - υ υ - υ -
 1 υ - υ υ υ
 10 1 - - υ υ - υ υ -
 υ 1 υ - υ - υ
 1 υ - υ υ - υ υ
 υ 1 - υ - υ -
 1 υ - υ - υ υ - 1 - υ -
 15 υ υ υ υ - -

versus, possis huc referre fr. 237 de Erichthonio. — V. 12. *Γαράμαντα* scripsi, auctorem Garamantum gentis, quem Servius Virg. Aen. IV 198 Apollinis filium fuisse perhibet. — V. 14 et 15 certo restitui nequeunt, lacunam antea sic redintegravi *Αἰγυπτίαν δὲ Νεῖλος ἐπ' ἰλύι πιαίνων*, sed *ζωὰ σώματ'* pro *ζῷα καὶ σώμα* omnino fuit corrigendum, *ἀνδιδοῖ* restituit Hermann. Quae Origenes de Assyriorum Oanne narrat, quamquam bene poterat etiam poeta huius famae mentionem facere, de quo adiecisse censendus est: nam postquam Nili generantem vim illustraverat poeta, non iam locus eiusmodi fabulis fuit.

Fr. 85. Hoc fragmentum nescio cuius melici poetae post Eggerum, qui in Actis Acad. Paris. 1877 de his reliquiis disseruit, Blass edidit in Mus. Rhen. XXXII 450 seq. Repertae sunt ante aliquot annos in Aegypto viginti fragmenta chartarum, eiusdem ut videtur voluminis, quod poetae alicuius lyrici poemata continebat: sed praeter unum hoc fragmentum, quod supra exhibui, reliqua tam exilia aut male habita sunt, ut hoc loco repetere noluerim: nam vel in secundo fragmento, quod ceteris aliquanto magis integrum est, unum tantum alterumve vocabulum licuit recognoscere, velut *αριταν τε νεμεις* vel *διέπει* vel *δαιμον*, insunt autem in illo fragmento duorum laterculorum reliquiae, ita ut versuum clausulae prioris laterculi, posterioris principia servata sint, et hic quidem comparet non solum paragraphus — et X, sed etiam alia nota ι., ut videtur coronis. In tertii fragmenti initio legitur

Ἕμνον ᾠν
κλύετε· πέμπω δέ νιν

χα· με(γ)αλοσθεν(ης)
τον· υμν(ον)

Sed missa haec faciam. *Pindaro* adscripsit has reliquias Blass, perperam. Huic coniecturae plane adversatur numerorum conditio: singuli enim versus singulis colis constant κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, etiam v. 14 i. e. hexapodia logaoedica, ubi alter dactylus silentio vel adiectione est complendus. Semel v. 9 non integro vocabulo terminatur, πόλιν ἐς Ὀρχομένω διώξιππον, ἔνθα ποτέ, sed composita vocabula velut διώξιππος φιλησίμολπος alia id genus ita si dirimuntur, venia in promptu est. Antiquae igitur artis hic deprehendimus consuetudinem, quam Aleman inprimis secutus est, sed etiam alii poetae, velut Argiva Telesilla, a Pindari autem magnitudine haec simplicitas aliena, quamquam is quoque passim minutiores numeros adhibuit, velut in nonnullis Pythiis carminibus. Neque sermo huius fragmenti Pindari audaciam et ingenii lumina ostentat; atque doricae formae Πυθαγγέλω et Ὀρχομένω plane a Thebani poetae usu recedunt. Denique cum epinicion fuisse carmen videatur, conditum propter victoriam, quam Echecrates Orchomenius Delphis reportavit, id quod v. 4. Apollinis mentio testatur, poema hoc adscribendum foret Pythiis carminibus, ubi non legitur, quamvis ille liber integer sit servatus. Epinicion dixi carmen, nisi ἐγκώμιον vel σκολιόν quis appellare malit, id quod v. 7 στεφάνωμα δαιτυκλυτόν arguit, neque enim Blass audiendus, qui inter παρθενεῖα rettulit, neque hyporchema fuisse credibile. Cui poetae hoc carmen adscribendum sit prorsus incertum. Plutarchus vit. Pelop. c. 16 Echecratem memorat, qui eo tempore, quo Persae infesta arma Graecis intulerunt, oraculi Apollinis Tegyraei propheta fuit, quod oraculum in Orchomeniorum erat dicione. Eundem Echecratem si hic poeta praekonio ornavit, suppar aetate fuit Simonidi et Pindaro. Idem Blass stropharum et antistropharum vestigiis indagandis frustra operam dedit. Fortasse v. 11 strophae fuit clausula, v. 12—15 initium antistrophae: sane non congruunt cum v. 1—4, at potest strophae exordium interceptum esse. Sed possis v. 12—15 etiam epodo attribuere, ut v. 1—11 antistropham vel integram vel maiorem partem exhibeant, strophae autem h. e. carminis exordium plane sit deperditum. Hoc enim fragmentum chartae fuit pars inferior, in qua scripti versus 17, sed v. 1 et 2 plane oblitterati.

Chartae haec est species secundum Blassii apographon:

... ON . . .
†
. NE . ΤΕΤΕΑΙΡΩ — vel ME . ΤΕΤΕΑ . ΓΩ
††† † ††
. OCE . ΚΛ . . ΘΕΜΙC . —
††
A . ΠΟΛΛΩΝΙ . ΜΕΝ . Θ —
†
5 ΑΤΑΙΑΝΔΡΩΝΕΧΕΚ . . ΤΕΙ ||
† †
ΠΑΙΔΙΠΥΘΑΓΓΕΛΩ ;,
CΤΕΦΑΝΩΜΑΔΑΙΤΙ . ΓΑΥΤ —
†† †† †
ΠΟΛΙΝΕCΟΡΧΟΜΕΝΩΔΙΩ

ὥς σέ, Κλ(ει)θέμιος παῖ,
 Ἀπόλλωνι μὲν θεῶν,
 ἅτὰρ ἀνδρῶν Ἐχεκράτει
 παιδὶ Πυθαγγέλῳ
 στεφάνωμα δαιτυκλυτὸν
 πόλιν ἐς Ὀρχομενῶ διαῶξ-
 ιππον· ἐνθα ποτέ
 10 ὅς δ' Ἐϋρυνόμα Χάριτας

ΞΙΠΠΟΝΕΝΘΑΠΟΤΕ. ||
 10 ΥC . . ΕΥΡΥΧΜΑ . ΧΑΝ —
 . . . ΑC C I A C E T I K T E N |
 . . . ΕΦΟΝ . ΤΟΔΕΤΑΡΘΕ —
 . . . C A Γ Λ Α Ο Ν Μ Ε Λ Ο C . |
 . . . Θ Ε Ν Η . Ι Α C . Ο Π Ο C . . Ε Υ Η Ρ —
 15 . . . Ν Τ Ι Π Α Ρ Α Ν Α

Memorable stigme interposita passim non solum vocabula, sed etiam syllabas separari, velut v. 14, quae stigme modo superne, modo infra est addita, modo medium occupat locum, sed ubi infra deprehenditur, velut v. 12 et 13, supra locavi, ne quis opinetur litteram desiderari. In novissima parte versuum ubi nihil deesse videtur, Blass addidit, ubi scriptum obliterata. — Litteris incertis non stigmen subieci, sed †.

Carmen ut potui instauravi. V. 2 πέμπω haud dubie delitescit in chartae scriptura, itaque (ῥῆνον) (ὧν κλύετε· πέμπω (δέ νιν) scripsi. — V. 3 scripsi ὥς σέ, Κλειθέμιος παῖ. Blass dicit se etiam haec legisse . ΟC ΕΔΩ . ΕΘΕΜΙC C, sed pro ΕΘ etiam ΑΘ legi posse. Qui hic com-

pellatur (Κλειθέμιος παῖς) videtur auctor fuisse, ut poeta carmen in Echecratis laudem conderet, quemadmodum Theorax Thessalus Hippocleae Pindari praeconium conciliavit, vid. Pyth. X 64. — V. 4 supplementum θεῶν certum, quamvis Blass dicat pro Θ etiam Ε vel Η legi posse. — V. 5. ἅτὰρ, charta ΑΤΑΙ, correxit Blass. — V. 7. στεφάνωμα δαιτυκλυτὸν certa opinor emendatione expediendi chartae scriptura ΔΑΙΤΙ . ΓΑΥΤ vel CAYT ut legit Blass, sed professus C interstitio supplendo non satis facere, fuit scilicet IC. Adiectivum δαιτυκλυτὸς Pindaro Ol. VIII 52 restitui. — V. 10. Eurynomen Gratiarum matrem agnovit Blass, qui pro ΕΥΡΥΧΜΑ etiam ΕΥΡΥΧΡΟΑ et pro ΧΑΝ legi posse ΧΑΡΙ dicit. Solent sane nomina fabulis antiquis propagata variari, itaque possis Εϋρυνόμα conicere, neque tamen probabilis haec suspicio. Orchomenii prae se ferebant, primos se divinis honoribus Gratias coluisse; hinc poeta vel antiquam aliquam Orchomeniorum memoriam secutus vel suo periculo finxit. Gratias Orchomeni nutritas esse, non natas, ut Blassio et Büchelero visum. Itaque scripsi ὅς δ' Ἐϋρυνόμα Χάριτας θαλασσίας ἐκτεκε, ἔτραφον. Eurynome, cum Oceani filia, in maris fundo Gratias partu edidit, hinc θαλασσίας ἐκτεκεν, nam eo ducunt litterarum vestigia, quamvis prima littera Α i

θαλασσίας ἔτικτεν,
 ἔτραφον· το δὲ παρθένος
 ἄεισ' ἀγλαὸν μέλος,
 παρθενῆϊας ὁπὸς εὐηράτω
 15 στόματι πέρανεν.

86 A.

1341

⋮ ⋮ - - ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ -
 ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ ⋮ -

(Μηδὲ) πᾶν ὅ ττι κ' ἐπ' ἀκαιρίμαν
 γλώσσαν ἔπος ἔλθῃ κελαδεῖν.

86 B.

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ - - ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ -
 ⋮ ⋮ ⋮ - - ⋮ ⋮ ⋮ -

certa, cuius loco etiam X vel Θ sibi visam esse Blass dicit. (ΕΤΡ)ΕΦΟΝ (littera Ε ambigua, Blass ambigit utrum O an C fuerit) librarii est erratum pro ἔτραφον. . . V. 12. παρθένος sane incertum, nam Blass dicit se etiam ΠΑΡΞ legisse. Novissima haec dubitanter refinxi, virgo est Eurynome Oceani filia, quae carmen canit, quod filiae virgines iterant, itaque (στόματι) πέρανεν scripsi, quemadmodum dixit Antiphanes μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων τούτων περάνης, τὸν Τελαμῶνα μηδὲ τὸν παιῶνα μηδ' Ἀρμόδιον, cf. Meineke Poet. Com. III p. 3. Poeta argumentum huius cantilenae deinde pluribus videtur persecutus esse. — Subiicio Blassii tentamina: Ἄνετ' ἔπεα παιῶνος εὐκλεῖα θεμισκρόντι . . . στεφάνωμα δαιτὶ γ' αὐτοῦ (vel δαιτὶ κλυτῶ) . . . γονῶς Εὐρυνόμα Χάριτας | ἀποθεσίας ἔτικτεν. | ἐτρέφοντο δὲ παρ' Θέμι, | ἄφ' ἃς ἀγλαὸν μέλος | παρθενῆϊας ὁπὸς εὐηράτον | μάθον· τί γὰρ ἄνακτ' . . . Aliter Bücheler constituit: ἐμέ τ' ἔπε' ἀγῶνος εὐκλεῖα θέμις φέρειν | . . . στεφάνωμα δαιτὸς αὐτῶ | . . . τρεῖς Εὐρυνόμα Χάριτας | γλυκείας ἔτικτεν, | ἐτρέφοντο δὲ παρ' θεοῖς (vel παρ' θρόνῳ Διὸς) | τοῖς ἀγλαὸν μέλος | παρθενῆϊας ὁπὸς εὐηράτον | ἴσαν· τί γὰρ ἂν ἄ . . .

Fr. 86 A. Athen. V 217 C: Κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν ὅττι κ. ε. α. γλώτταν ἔλθῃ (ἔλθοι B) τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει. Lucian. de Hist. conscr. c. 32: ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλώσσαν, φασίν, ἔλθῃ. ubi G ὅττι κεν, deinde A ἐπ' ἀκαιρίμαν, ceteri libri ἐπὶ κε ῥῆμα, ἐπὶ καίριμαν, alias corruptelas exhibent. γλώσσαν AEGHΦ, γλώτταν v, ἐπέλθῃ A. Idem Rhet. praec. c. 18: μηδὲ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν (codd. ut vulgo ἐπὶ κε ῥῆμα) γλώτταν ἔλθῃ Dionysius de Comp. verb. c. 1: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλώσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν. Redintegravi ope Strabonis I p. 23: ἥ καὶ Πισιόδῳ μὲν ἔπρεπε μὴ φλυαρεῖν, ἀλλὰ ταῖς κατεχούσαις δόξαις ἀκολουθεῖν, Ὀμήρῳ δὲ πᾶν, ὅτι ἂν ἐπ' ἀκαιρίμαν (ἐπικερῆμα BC, κερῆμα l A, se ibi i m. ἐπὶ ἐρῆμοις, ἐπὶ καὶ ῥῆμα t) γλώτταν ἱγ. κελαδεῖν. Pindaro Dindorfius vindicat, Aeschyle non recte Valckenaer in Diatribe: neque enim Attici poetae, si ab uno Solone discesseris, particula κέν usi sunt: adde, quod Aeschyleum servavit Plato Rep. VIII 563 B: Οὐκοῦν κατ' Ἀσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα, cf. Plutarch. Erot. c. 18 et Themist. IV 32 B, quod et forma discrepat et in aliam sententiam dictum est.

Οὐ γὰρ ἐν μέσοισι κείται δῶρα δυσμάχητα Μοισᾶν
τῶπιτυχόντι φέρειν.

87.

- 1 0 - 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 - -
1 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 1 1 -

Ναὶ τὰν Ὀλυμπον καταδερχομένην σκαπτοῦχον Ἥραν,
ἔστι μοι πιστὸν ταμείον ἐπὶ γλώσσας.

88.

1 0 - - 0 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 0

Ἀφροδίτας ἄλοκα τέμνων καὶ Χαρίτων ἀνάμεστος.

89.

1342

... 1 0 - - 1 1 -
1 0 0 - 0 0 -

ὦ γλυκεῖ' εἰράνα,
πλουτοδότειρα βροτοῖς.

90.

... 0 0 - 0 - - 1 0 0 - 0
1 0 0 - - 1 0 0 - -
1 0 - 0 0 - 0 - - 1 0 0 - 0 -
1 - - 0 0 - 0 - - 1 0 -
5 1 - - 0 0 - 0 0 - 1 0 0 - 0

Fr. 86 B. Clem. Alex. Str. V 654. — V. 1. μέσοισι, fort. μέσσοισι.

Fr. 87. Clem. Alex. Str. V 661: Ναὶ τὰν κτλ. ἡ ποιητικὴ φησιν, ὃ τε Δίος υἱὸς ἄλλ' ἔστι κάμοι κλῆς ἐπὶ γλώσση φύλαξ. Pindari esse videtur. — V. 1. σκαπτοῦχον, cod. Par. σκηπτοῦχον.

Fr. 88. Schol. Aristotel. IV p. 26 B 35: ἐν μὲν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἑξωτερικοῖς σαφές (ὁ Ἀριστοτέλης), ὡς πρὸς τοὺς ἔξω φιλοσοφίας διαλεγόμενος. ὡς δὲ ἐν διαλεκτικοῖς, ποικίλος τοῖς μιμήσεσιν, Ἀφροδίτης ὄνομα τέμνων κ. Ἄ. ἄν. Haec haud dubie ex poeta aliquo desumpta. — ἄλοκα scripsi, legebatur ὄνομα, Bernays de Aristot. Dialog. 137 Ἀφροδίτης ἐννόμον γέμων.

Fr. 89. Theodorus Metoch. p. 515: Καὶ ποιηταὶ δὲ φασιν ὦ γλ. εἰρήνη πλ. Fortasse Pindari est, quo poeta ille saepius utitur, et videtur ex eodem petitum, quod est p. 562: Καὶ λαμβάνειν ἔξδον καὶ χρηματίζεσθαι ῥᾶστα; καὶ ἐλ πλάττωνται παρολιγορεῖν καὶ παρορᾶν ἀνεπιστρόφως καὶ παρατρέχειν, νύττει γ' ὁμῶς σφᾶς θ' ἐλγητερ' ἡδονᾶς (Mon. et Aug. ἡδονᾶς), φησὶν ἡ ποιήσις.

Fr. 90. Plutarch. de Pyth. orac. c. 29: Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἡσθοντο τοῦ θεοῦ (Ἀπόλλωνος) τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ τε καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· προβάτων γὰρ ἐκ π. κ.

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν
 ὥς ἀπὸ κραναῶν φέρετατον ὕδωρ
 θάλειον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
 ἄσκος δ' οὐδέ τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ' ἐν δόμοις·
 5 πέλλαι γὰρ λίθινοί τε πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες.

91.

ο ο ι ο ο - ο - ι ο ο - - ι ο -
 - ι

Ὅτε Τυνδαριδᾶν ἀδελφεῶν ἄλιον ναύταν πόθος
 βάλλει.

92.

ι ο ο - ι ο - - ι ο - - ι ο ι

Νυκτὸς ἀιδναῖς ἀεργηλοῖό θ' ὕπνου κοίρανον.

93.

1848

Εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων.

94.

Οὐ ψάμμος ἢ κόνις ἢ πτερὰ ποικιλοθρόων οἰωνῶν
 τόσσον ἂν χεῖραιτ' ἀριθμόν.

ὡς ἀπὸ κραναῶν φ. ὕ. θήλειον γ. τοὶ δὲ ἐ. ἐ. π. ἀ. δ' οὔτε τ. ἀ. ἐλίνυε
 δ. πέλλαι δὲ λίθινοί πίθοι πλᾶσθεν (sic Duebner, πλᾶσθεν Wyttenbach)
 ἅπαντες· quae correxi, similiter Schneidewin, qui *Pindaro* tribuit, nisi
 quod v. 2 φέρετιστον et v. 5 πέλλαι δὲ καὶ λίθινοί πίθοι scripsit. V. 3
 pro ἐπίμπλων malim ἐπίμπλευν scribere.

Fr. 91. Plutarch. an seni sit ger. resp. 12: Ἡ πλοίων μὲν ἄρχον-
 τας οὐ ποιεῖ γράμματα κυβερνητικά, μὴ πολλάκις γενομένους ἐν πρύμνῃ
 θεατὰς τῶν πρὸς κύμα καὶ πνεῦμα καὶ νύκτα χειμερίων ἀγώνων,
 ὅτε κτλ. Fort. Τυνδαριδᾶν ὅτ' ἀδελφεῶν.

Fr. 92. Plutarch. de occ. viv. c. 6: Τὸν δὲ τῆς ἐναντίας κύριον
 μοίρας, εἴτε θεός, εἴτε δαίμων ἐστίν, Ἀιδην ὀνομάζουσιν, ὥς ἂν εἰς
 αἰεδὲς καὶ ἀόρατον ἡμῶν, ὅταν διαλυθῶμεν, βαδιζόντων, Νυκτὸς κτλ.
 et rursus de El ap. Delph. c. 21. *Pindari* ex threnis videtur versus,
 quibus Plut. ibi saepius utitur.

Fr. 93. Plut. non posse suaviter vivi c. 13: Ποῖος γὰρ ἂν ἀνὴρ ἢ
 κιδάρα διηρησμένη πρὸς ᾧδὴν ἢ τις χορὸς εὐρύοπα . . . στομάτων
 φθεγγόμενος οὕτως ἠΰφρανε; — ἀγνύμενον Ven. 1, v. ἀγνυμένων.
 Fort. *Pindari*.

Fr. 94. Plut. adv. Stoic. c. 19, ubi οὐ Bas. Xyl. TV Mez., vulgo
 οὐ. Adde de amor. prol. c. 4: ψάμμος . . . ποικιλοθρόων οἱ . . . τόσ-
 σον οὐκ ἔχει ἀριθμόν, ὅσος ἐστὶν ὁ τῶν κληρονομούντων. unde ποικιλο-
 θρόων recepi, nam priore loco minus recte ποικιλοτρίχων legitur.

βλάσταις τε τέκνων βριθομένα γλυκερόν
φάος ὀρώσα.

99

1344

— — — — —
— — — — —

Ἄλλον τρόπον ἄλλον ἐγείρει
φροντὶς ἀνθρώπων.

100.

— — — — —
— — — — —

Πρὸ χείματος ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν
Βορέα πνέοντος.

101.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

... χαροπὰν κύνα· χάλκεον δέ οἱ
γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας ὑπάκουε μὲν Ἴδα

πρόχειρον εἶχε τὴν ὑπόληψιν ταύτην, ὅτι οὐκ αἰεὶ... ὀρώσα τελευ-
τήσει. — V. 2. τε add. Dübner ex codd. ut videtur. — Nisi forte sunt
tragicici alicuius versus, et Tragicorum reliquiis adespotis inseruit
Nauck 304.

Fr. 99. Plut. de amicor. mult. c. 5: Τὰ γὰρ εὐχρηστα τῆς φιλίας
δύσχρηστα γίγνεται διὰ τὴν πολυφιλίαν· ἄλλον τρόπος, ἄλλον ἐγείρει
φρ. α., quae correxi.

Fr. 100. Plut. de sanit. praec. c. 13: ἀλλὰ πόρρωθεν ἐξευλαβεῖσθαι
πρὸ χείματος, ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορρᾶ πνέοντος. Idem de gar-
rulitate c. 2: ἂν δ' αὐτὸς ἄρξῃται διαίρειν τὸ στόμα, πρὸ χείματος
ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορέου ξέοντος ὑφορώμενοι σάλον καὶ ναυ-
τίαν ἐξανέστησαν. ubi Wyttenbach πνέοντος. Adde de cohib. ira c. 4:
ὅθεν ὁ Σωκράτης ὁσάκις αἰσθοίτο κινουμένου τραχύτερον αὐτοῦ πρὸς
τινα τῶν φίλων πρὸ κύματος ὥς τινα ποντίαν ἄκραν στελλόμενος ἐν-
εδίδον τῇ φωνῇ καὶ διεμειδία τῷ προσώπῳ.

Fr. 101. Dio Chrysost. Or. XXXIII T. II 470: Οὐδ' ἂν ὑλακτῶσιν,
ὥσπερ τὴν Ἑκάβην οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ἐπὶ πᾶσι τοῖς δεινοῖς τελευταῖον
ποιῆσαι τὰς Ἑρινύας χαροπὰν κύνα κτλ. — V. 1. χαροπὰν, BUA χα-
ρόπαν. — δέ οἱ, B δέοι. — V. 2. γναθμῶν, Geel γνάθων. — πολιᾶν,
M πολιάν. — φθεγγομένας, quod libri exhibent, displicuit Reiskio, qui
φθεγγομένα requirit, et Emperio, qui quidem hic genitivum servavit,
sed supra χάλκεον δὲ εὖ scripsit: sed mutata structura satis defenditur
Homeri exemplo, velut Il. π 531: ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξα-

Τένεδός τε περιφρόντα

1345

Θρηϊκιοί τε (πάγοι) φιλάνεμοί τε πέτραι.

102.

Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

103.

ο ο ο ο ο ο ο ο

Ὁ τὸν πίτυος στέφανον.

μένοιο. Od. χ 17: δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένον. item Il. ξ 25: λάκκῳ δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρὴς νισσομένων aliiisque quae collegit Classen de Homeri dic. gen. IV 29, ac leguntur simillima exempla, si recte memini, apud Herodotum. — ὑπάκουε μὲν Geel, ὑπακονέμεν BMDv, ὑπακούμεν UA, ὑπακούομεν mr. — Ἴδα BUD, ἰδία A, Ἰδέους reliqui. — V. 3. Τένεδός τε, M in rasura τε δος τε. — περιφρόντα Emperius, vulgo περιφροντά. — V. 4. Θρηϊκιοί τε (πάγοι) φιλάνεμοί τε πέτραι scripsi addito vocabulo πάγοι, nam libri Θρηϊκιοι (M Θρήκιοι), neque probabilis correctio Θρηϊκιοι aut quod proposui Θρηϊκίας τε φιληνέμοιο πέτραι. — φιληνέμοι Iacobs, φιλάνεμοι Hermann, φιλάνεμοί γε Geel, φιλήν ἔμοιγε BMUAv, φίλαι ἔμοιγε mr. — Alcmani vindicat hos versus Welcker Mus. Rhen. 1833 p. 430, ego olim Ibyci esse suspicabar, sed fortasse Simonidis sunt, qui cum pariter atque Ibycus (fr. 36) Polyxenae sacrificium enarraret (fr. 209) potuit hanc famam persequi; Stesichoro certe nolim vindicare, qui cum Hecubam ab Apolline in Lyciam ablatam esse tradiderit, aliam ac vulgarem famam videtur secutus esse.

Fr. 102. Aristoph. Nub. 966: Εἴτ' αὖ προμαθεῖν ἄσμι' ἐδίδασκιν . . . ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἢ τηλέπορόν τι βόαμα. ubi Schol. τὸ δὲ τηλέπορόν τι βόαμα καὶ τοῦτο μέλους ἀρχή· φασὶ δὲ μὴ εὐρίσκεσθαι ὅτου ποτ' ἐστίν· ἐν γὰρ ἀποσπάσμαι ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εὐρεῖν Ἀριστοφάνη· τινὲς δὲ φασὶ Κυδίδου τινὸς Ἑρμιονέως· τηλέπορόν τι βόημα λύρας. et deinde τὸ δὲ τηλέπορον βόημα Κυδίδου τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδοῦ ἀπὸ τινος τῶν ἁσμάτων· τηλέπορόν τι βόαμα λύρας. Utroque scholio quae leguntur ad Eratosthenem auctorem referenda, cuius itentidem fit mentio; Κυδίδου libri, Bernhardy Κυδίδου coniecit, quae coniectura speciosior quam verior est. Itaque carmen quidem ipsum ab Aristophane Byzantio repertum, sed auctorem cernimus Eratosthenes, Aristophanis magister, coniectura videtur indagasse fortasse satis incerta: nam Cydides ille videtur non diversus esse a Cecide qui vulgo vocatur ap. Aristoph. ib. 985: Ἀρχαῖά γε καὶ Λιγυῖα καὶ τεττίγων ἀνάμεστα καὶ Κηκείδου (V κηκίδου, Mm κυκείδου) ego aliquando conieci Κυκλείδου i. e. Arionis, nam Κυκλείδας Arionis frater, quem Boeckh ingeniose in titulo Theraeo deprehendisse visus est, nimis incertus) καὶ Βουφονίων, ubi Schol. Λιθυράμβων ποιητὴς πάνυ ἀρχαῖος, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις, et Κηκείδης παλαιὸς ἦν ποιητὴς ἀφελὴς καὶ ἄχαρις. Nauck Mus. Rh. 431 ubique Κηκείδης restituendum censet coll. Et. M. 166, 4. Ph. 160, 19. (Nomen hoc in tabellis plumbeis Euboicis ΚΕΚΕΙΔΗΣ scribitur vid. Ephem. Arch. Nova p. 302. quemadmodum ib. 274 ΟΚΕΙΔΗΣ extat i. e. Ὀκλείδης.)

Fr. 103. Bacchius Introd. Mus. p. 25: Λέκατος δὲ ἐνόπλιος

104 A.

1346

— — — — —

Ποικίλλεται μὲν γαῖα πολυστέφανος.

104 B.

— — — — —

Οὐ μήποτε τὰν ἀρετὰν ἀλλάξομαι ἀντ' ἀδίκου κέρδεος.

105.

— — — — —

Πολύμνια παντερπῆς κόρα.

106.

— — — — —

Οὐκ εἶδον ἀνεμωκέα κόραν.

107.

Θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

λάμβον καὶ ἡγεμόνος καὶ χορείου καὶ *λάμβον* οἶον ὁ τὸν π. σ. — Quod ibidem dochmii exemplum proponitur: ἐνατος δὲ δόχμιος, ἐξ *λάμβον* καὶ ἀναπαίστου καὶ παιᾶνος τοῦ κατὰ βάσιν, οἶον ἔμμεν ἐκ Τροίας χρόνον, valde dubium est. Fort. pro ἀναπαίστου leg. δακτύλου, cf. Aristid. Quint. de Mus. I p. 39, et deinde:

Ἔμμεν' ἐκ Τροίας χρόνον.

quod quidem exemplum fortasse fictum ex Eurip. Orest. 56: ἀκταῖσιν ὄρμει δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον ἄλαισι πλαγχθεῖς.

Fr. 104 A. Demetr. de eloc. 164: Τὸ μὲν γὰρ εὐχαρι μετὰ κόσμον ἐκφέρεται καὶ δι' ὀνομάτων καλῶν ἃ μάλιστα ποιεῖ τὰς χάριτας, οἶον τὸ ποικίλλεται μ. γ. π. καὶ τὸ χλωροῦς ἀηδῶν.

Fr. 104 B. Clem. Al. Str. VI 796: οὐ μὴν ποτ' ἂν ἀρετὰν ἀλλάξωμαι ἀντ' ἀδίκου κέρδους· ἀδικον δὲ ἀντικρυς κέρδος ἡδονὴ καὶ λύπη πόνος τε καὶ φόβος κτλ. Lyrici vel tragici poetae versu Clementem uti manifestum est. Vitium sermonis iam Sylburgius advertit, qui quidem οὐ μὴν πω τὰν ἀρ. ἀλλάξομαι scripsit.

Fr. 105. Cram. An. Ox. I 171, 33: σεσημείωται τὸ Πολύμνια ἐπὶ τούτου· καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ προσηγορικόν ἐξέθλιψε τὸ ν. Πολ. π. κ.

Fr. 106. Chrysippus π. ἀποφατικῶν c. 24: εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπεφαίνετο· οὐκ κτλ. Fort. Pindari est versus.

Fr. 107. Hephaest. p. 75: Συντιθέασι δέ τινες καὶ ἐτέρω τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παιῶνας, εἴτα τελευταῖον τὸν κρητικόν· θυμελικὰν (C θεμελιακὰν) ἴθι κτλ. ubi scholiasta: ἐκ τῶν καλουμένων Δελφικῶν ἔστιν ἡ προκειμένη χρησις, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. Meineke, cum hoc scholion nunc demum Gaisfordus ediderit, versum comicorum poetarum fr. incert. 184 inseruit.

108.

Βρόμει, δοξατοφόρ', ἐνύαλιε, πολεμοκέλαδε, πάτερ Ἄρη.

109.

Ἰακχε θρίαμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

110.

Σοί, Φοῖβε, Μούσαις τε σύμβωμον.

111.

1347

Κέχνται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

112.

Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόχυντα μέλεα.

Fr. 108. Dionysius Hal. de comp. verb. c. 17: Ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἀπα-
σῶν βραχειῶν συννεστάς, καλούμενος δὲ ὑπὸ τινῶν τριβραχὺς πούς, οὗ
παράδειγμα τοιόνδε· Βρόμει . . . πολεμοκέλαδε. ubi cod. Darmst.
πολέμοιο κέλαδε, Mon. πολεμοικέλαδε. Auctius Keil Anal. Gramm.
p. 8, 11: Bq. δ. ἐν. πολεμόκλονε, πάτερ Ἄρη. Ut Ἄρης (Ἄρεϊς) corrigatur,
non videtur necessarium esse, cf. Schol. Aesch. Sept. 105: Ἀττικῶς δὲ
τῇ κλητικῇ ὡς Ἄρης, οἱ δὲ γράφουσιν ὡς Ἄρη. Ambigas autem utrum
Bacchus an Mars indigitetur, sed πάτερ cum a Marte abhorreat, Baccho
sit convenientissimum, ad hunc deum rettulerim; cf. Macrobi. Sat. I
19, 1: quae de Libero patre dicta sunt, haec Martem eundem ac solem
esse demonstrant, siquidem Liberum plerique cum Marte coniungunt,
unum deum esse monstrantes: unde Bacchus Ἐνυάλιος cognominatur,
quod est inter propria Martis nomina. quare neque Ἄρη in corruptelae
suspicionem vocandum. — Versus fortasse Simmiae est.

Fr. 109. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: Ἀμφίβραχὺς ὀνόμα-
σται, καὶ οὗ σφόδρα τῶν εὐσημύων ἐστὶ ῥυθμῶν . . . οἷά ἐστι ταυτί·
Ἰακχε διθρίαμβε κτλ. Sylburg θρίαμβε, Schaefer διθνηρσε, rectius
L. Dindorf θρίαμβε. Nauck tragicis reliquiis adscripsit fr. 118.

Fr. 110. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17, ubi de cretico nu-
mero agit, pergit de Bacchio, quem vocat: ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἰ δύο
μακροὶ κατάσχωσιν, τὴν δὲ τελευτὴν ἢ βραχεῖα. οἷά ἐστι ταυτί· Σοί
κτλ. — Σοί, l. σὺ. — Μούσαις scripsi, quod in suum usum convertit
Nauck, legebatur Μοῦσαι. — σύμβωμον emendavi, vulgo συμβῶμεν,
cod. Mon. l. σύμβωμοι. Nauck tragicorum reliquiis inseruit fr. 121.

Fr. 111. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: Τοῦτον χωρίζαντες
ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων Κυκλικὸν καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες
τοιόνδε· κέχνται κτλ. — ὑψίπυλος, Ald. ὑψίπυλον. — Nisi forte tragici
potius poetae est versus, et horum reliquiis addit Nauck fr. 119, ver-
sum integrum, quem tamquam cyclici anapaesti exemplum Dionysius
homo doctus proposuit, inscite sic dispescens . . . κέχνται | Πόλις ὑψί-
πυλος κατὰ γᾶν . . .

Fr. 112. Dionys. de comp. verb. c. 17: Σχήμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·
λέγε κτλ. — νεόχυντα cod. Mon. l., vulgo νεόλυντα. Nauck tragici esse
censet fr. 114.

113.

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέμας ἐλάφου,
πτεροφόρον (ἀνὰ) χειρὶ δόνακα τιθεμένα.

114.

Ξεῖνε, τὸν Ἀρχεμόρου τάφον.

115 A.

Ἴθι μᾶτερ μεγάληα.

115 B.

Ἐλικοπέταλε, καλλικέλαδε, φιλοχορευτὰ (Βάκχε).

Fr. 113. Schol. Hephaest. p. 157: Κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκλευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκλευσματικά ἢ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα· Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπί-δεσμα (S ἐπὶ δεσμά) ἐλάφου πτεροφόρον χειρὸν καθήμενα. ubi S πτε-

ροφόρον χειρὸς καθομάγ^α. Keil Anal. Gr. 4: Ἴθι μόλε ταχύποδε· ἐπὶ δέμας ἐλάφου πτεροφόρον· χειλιδόνα καθήμενην, ex cod. Ambrosiano, qui sec. Studemundum ταχύποδος per compendium exhibet. Denique

cod. Chisianum adhibuit Mangelsdorf, in quo libro ἐπίδεσ^μ (πτεροφόρον om.) χαιρηδόνα καθε^{μν} legitur. — V. 1 librorum ope restituere licuit; v. 2, qui graviolem labem contraxit, correxi πτεροφόρον (ἀνὰ) χειρὶ δόνακα τιθεμένα, neque enim offensionem est, quod poeta media forma pro ἀναχθείσα utitur: iubetur Diana pinnatam arundinem manu sua arcui imponere. Antea conieci (ἐν) χειρὶ δόνακα καθεμέναι, i. e. manu, tenens sagittam, ut demittas; eadem breviloquentia Aristoph. Ran. 340 usus est λαμπάδας ἐν χειρὶ γὰρ ἦκει. Singuli pedes separati seorsim, ut numerus sit manifestus, praeter clausulam v. 2, quocum componas Aristophanum τίς ὄρεα βαθύκομα τὰδ' ἐπέσυντο βροτῶν. Westphal v. 2 scripsit πτεροφόρα χειρὸς (ἀπο) καθεμένα (βέλη). — Versus fortasse Simmiae Rhodii sunt.

Fr. 114. Marius Plot. 264: „Hemidexium trimetrum dactylicum . . . de quibus unum solum ponam Graecum exemplum hemidexium, quod repperi, tribus dactylis constans, ut ξεῖνε τὸν Ἀρχεβίου τάφον.“ Ἀρχεμόρου scripsi, cod. AB APXEBPOT, videntur verba ex epigrammatis alicuius versu hexametro repetita. Putsche Ἀρχιλόχον, Scalliger Ἀρχεβίου, similiter Meineke Ἀρχεβίου τάφον εἶσιδε.

Fr. 115 A. Marius Plot. p. 294: „Minus ionicum dimetrum catalectum . . . Ἴθι μᾶτερ (A ματῆρ, B μητερ) μεγάλη, quod correxi.

Fr. 115 B. Plotius 293 ubi de pedibus numeri ionicum a maiore disserit, tria haec vocabula exempli gratia proponit, hand dubie ex versu ionico repetita, quem redintegravi addito Βάκχε. — Ἐλικοπέταλε scripsi, ΕΛΙΚΟΨΤΗΤΑΛΗ A, ΕΛΤΚΟΨΗΤΑΛΗ B, Ἐλικοβλέφαρε Putschius, Ἐλικοπλόκαμε Keil, neutrum numero conveniens. — καλλικέ-

116.

Τὶν' ἀκτάν, τὶν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

117.

Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήναισι χαλκεμβόλοις.

118.

1348

Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

119.

Ἴλιον ἄμφ' Ἑλένη πεπυρωμένον ὤλετο.

120.

Ὁ Πύθιος μεσομφάλοις θεὸς παρ' ἐσχάrais.

λαδε Keil, ΚΑΑΑΤΚΕΑΑΗ A, (brachy)catalectis ΑΛΔΕ B. — φιλογο-
ρεντά Putschius, ΦΙΛΟΚΧΟΡΕΙΤΑ A, ΦΙΛΟΚΟΛΟΡΕΙΤΑ B.

Fr. 116. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: Παράδειγμα δὲ αὐ-
τοῦ (Hypobacchi, quem dicit Dionysius) τοῦτο· τὶν' κτλ. Tragico pro-
babiler tribuit Nauck 122.

Fr. 117. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: Τπόδειγμα δ' αὐτοῦ
(Cretici numeri) τοιόνδε· οἱ δ' κτλ. — πλωταῖς, 1 πρώταις. — ἀπήναισι
cod. Darmst. et Mon., vulgo ἀπήνησι. — χαλκεμβόλοις, cod. Mon. Darmst.
1, vulgo χαλκεμβόλοισιν. Tragico tribuit Nauck 120, vix recte.

Fr. 118. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 25 de cretico numero dis-
serens: Οὗ τοιοῦτος μέντοι κάκεινός ἐστιν ὁ ῥυθμός· Κρησίοις κτλ.

Fr. 119. Marius Plot. p. 259: „De pentametro integro acatalecto
monoschematisto: est metrum integrum pentametrum dactylicum, quod
semper quinque dactylis constat, quale est exemplum Graecum illud:

ΔΕΙΜΟΝΑΜ ΦΕΑΗΝΕΝΙΠΤΩΜΕΝΟΝΩΛΗΤΟ.

ita cod. A, ΔΕΙΜΟΝΑΑΑΦΕΑΕΝΕΙΠΤΩΜΕΝΟ^ωΑΕCΟ cod. B. Gram-
maticus cum dicit quinque dactylis versum constare, non ex Aeolico
poeta petivisse censendus est, sed fortasse ex heroico versu hunc pen-
tametrum detruncavit. Scripsi Ἴλιον ἄμφ' Ἑλένη πεπυρωμένον ὤλετο,
cf. Pindari Pyth. XI 33 ἐπεὶ ἄμφ' Ἑλένα πυρωθέντων (θέντας) Τρώων
ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. Hecker Εἰκόνα δ' ἄμφ' Ἑλένας πεπυρωμένον
ὤλετο, ac Schneidewin quoque δέικλον ἄμφ' proposuit.

Fr. 120. Marius Plot. p. 273: „Tetrametrum brachycatalectum
colurum . . . ut est: Ὁ Πύθιος μεσομφάλιος κτλ.“ In librorum corrupte-
lis μεσομφάλον delitescit; scripsi μεσομφάλοις. Alia quae ibidem
leguntur graviter corrupta sunt, dubiumque omnino, quid ipsi gram-
matici finxerint quidve ex antiquis poetis sive scenicis sive lyricis
petiverint, velut p. 275 exempla tetr. hypercat. iamb.

Εἶδω τρυφερόν, εἶδω μελιχρόν, εἶδω ἀπαλόν, εἶδω ἄγαλμα.

ΟΜΥCΔΙΕΦΑΤΕΤΗΝΠΑΤΙΚΑΤΙΡΟΛΕΠΤΚΑΚΩCΜΑΜΜΑΝΗΤΑΙ.

(ita cod. B, nec multum discrepat A) prior versus videtur refictus esse
ex tetrametrio catalecto:

121.

Γαλλαὶ μητρὸς ὀρεΐης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγείται καὶ χάλκεα κρόταλα.

122.

1349

Κλάδα χρυσεόκαρπον.

εἶδον τρυφερόν, εἶδον μελιχρόν, εἶδόν τι καλὸν ἄγαλμα.

item alter, ubi Keil scripsit ὁ μῦς διέφαγε τὴν παγίδα, τυροῦ λεπίδα κακῶς μασᾶται, tollendum est κακῶς, et fortasse τυροῦ δὲ πλάκα μασᾶται legendum, et tetr. acatal. clod.

Ἄνασσα θνατῶν κοινὰ μοῦσα ΠΙΟΡΟΝ λίσσον.

(ANACCAΘNATHOTIKONAXCOTCAPIPONINCOT cod. B, neque multum discrepat A), et tetr. cinaedoiambicum brachycat.:

Ταχύ σε ΛΕΤΤΑΜΤΤΧΗ βιοτον ΜΑΙΝΕΤΕ πρόβασα.

(TAXTCEMETAMTIXH BIOCTONMAINHTHΠPOBACA cod. B, neque multum discrepat A) corrigas

Ἄνασσ' Ἀθηναίων ἱκοῦ, λαχοῦσα δεῖθρον Ἰλισσοῦ.

et tetr. satyricum colurum:

τὸν Πύθιον, τὸν Δῆλιον, ὃν ἔτασσε βίχορος.

ubi B ONHTACCΕBICTPOC, sed A exhibet ONEΓACCΕBIXOPOC, Is. Vossius ὃν ἔτης σέβει χορὸς coniecit, scribendum ὁ μέγας σέβει χορὸς.

Fr. 121. Hephaest. p. 68: Τοῦτο μέντοι καὶ γαλλιαμβικὸν καὶ μητρωνικὸν καὶ ἀνακλώμενον καλεῖται (ὅστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη, διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ· haec Westphal recte censet margini olim adscripta fuisse, corrigens ὅστερον δὲ τὸ ἀνακλώμενον ἐκλήθη μητρωνικὸν διὰ κτλ., sed repetita est haec adnotatio ex ampliore Hephaestionis opere vel ex Heliodoro)· ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παῖδνας ἔχοντα καὶ τὸν παλιμβάκχειον καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνοντες πρὸς τὰ καθάρᾳ· ὥς καὶ τὰ πολυθρόλλητα ταῦτα παραδείγματα δηλοῖ· Γαλλαὶ κτλ. Post v. 2 alios, quos addidit metricus, interceptos esse recte statuit Westphal, id quod etiam alias passim animadvertere licet. Hoc metro Callimachus usus est, ut testatur scholiasta: Διὰ τοῦτο γὰρ μητρωνικόν· [ἴσως δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἀνακλώμενον διὰ τὴν κλάσιν τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ ἀπαλότητα] ᾧ (legebatur δ, quod correxi, ac similiter Westphal) καὶ Καλλίμαχος κέχρηται. Verba, quae cancellis sepsi, postea ab alio sunt adiecta. Neque tamen ipsius Callimachi hos versus esse puto, fortasse Euphronii Chersonesitae sunt, atque huc spectat, quod supra legimus, recentiores poetas (τοὺς νεωτέρους) hoc metrum frequentavisse.

Fr. 122. Herodian π. διχρ. in Cram. An. III p. 283, 5: Τὸ δὲ σταῖδα λίμνην ἢ κλ. χρ. οὐχ ἔξει τινὰ εὐθείαν στας ἢ κλᾶς. μεταπλασμοὶ γὰρ εἰσι. Prius, quod epici alicuius esse videtur, affert etiam Choerobosc. II p. 435, qui εὐστάδα interpretatur.

123.

Καὶ τὰν ἀκόρεστον ἀνάταν.

124.

Διὰ σὲ καὶ τεὰ δῶρ' εἶτε σκῦλα.

125.

*— — — — —**Εὐθύς ἀνέπλησεν ἀεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων.*

126.

Demetr. de eloc. 143: Ἐκ συνθέτου τοῦ ὀνόματος καὶ διθυραμβικοῦ· δέσποτα πλούτων (Pag. n. R πλούτων) μελανοπτερύγων (b μεγαλοπτ.), τουτὶ δεινὸν (Mor. δεινῶν) πρὸ πτερύγων αὐτὸ ποίησον. μάλιστα δὴ κωμωδικὰ παλγνιά ἐστὶ καὶ σατυρικά. Hoc ex comico aliquo petitum videtur, qui dithyram- 1350 bicum irrisit poetam, qui fort. dixerat:

Δέσποτα Πλούτων μελανοπτερύγων ὀνείρων.

127.

Aristot. Rhet. III 11: Οἶον ἢ ἀσπίς φαρμέν ἐστὶ φιάλη Ἄρεος (Timoth. fr. 16) καὶ τόξον φόρμιγξ ἄχορδος. Cf. Demetr. de eloc. 85: ὡς ὁ Θεογνίς παρατίθεται τὸ τόξον φόρμιγγα ἄχορδον ἐπὶ τοῦ τῷ τόξῳ βάλλοντος. qui non Theognidi poetae hoc

Fr. 123. Cod. V ap. Gaisford ad Hesiod. Op. v. 664 et ad Etym. M. p. 497, 17: Μετὰ γὰρ τὸ ἄ φωνήεντος ἐπαγομένον προστίθεται Αἰολικῶς τὸ υ, ὡς . . . ἀάταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον ἀνάταν. Quod ibidem legitur νῶννμος ὄκχος et ipsum videtur ex Aeolico poeta petitum. Favorinus p. 262: ἄαταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον ἀνάταν.

Fr. 124. Aristot. Rhet. III 14: Τὰ δὲ τοῦ δικανικοῦ προοίμια δεῖ λαλεῖν, ὅτι ταῦτό δύναιται, ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια· τὰ μὲν γὰρ τῶν διθυραμβῶν ὅμοια τοῖς ἐπιδεικτικοῖς· Διὰ κτλ. - - εἶτε, Ζβ εἶτι, Δε εἶτα. — σκῦλα, Δε σκύλλα. Schol. (Spengel II 427) οἶον ἦλθον εἰς σε διὰ σὲ καὶ τὰ τεὰ καὶ τὰ σὰ δῶρα καὶ εὐεργετήματα καὶ τὰ σκῦλα ὧ θεὲ Διόνυσσε, quae videtur interpres suo periculo addidisse, itaque non est hic abutendum ad locum redintegrandum, velut σκῦλ' ἔμολον Διόνυσσε. — Coniicias *Licymni* esse, si comparaveris Aristotelis iudicium ibid. III 12: Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγλωσστικοί, οἶον Χαιρήμων, ἀκριβὲς γὰρ ὥσπερ οἱ λογογράφοι, καὶ Λικνυμνίος τῶν διθυραμβοποιῶν.

Fr. 125. Plut. de primo frig. c. 17: Ὁ γὰρ ἥλιος ἀνίσχων, ὥς τις ἵππῃ τῶν διθυραμβοποιῶν, εὐθύς κτλ. — ἀεροβάταν, Duebner ἀεροβίαν, nullum ἀεροβάτας vel ἀεροβατῶν.

adscribit, sed rhetoris alicuius testimonio utitur, quod vitium contraxisse apparet: fort. Θεοδέκτης legendum, ut is in Rhetoricis ex dithyrambo aliquo attulerit, vel Θεόδωρος, i. e. Byzantius artium scriptor, quem Aristoteles passim adhibet. Ipsa verba φόρμιγξ ἄχορδος fortasse *Timothei* sunt.

128.

Demetr. de eloc. 91: Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οἷ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον θεοπεράτους πλάνας οὐδὲ ἄστρον δορύπυρον στρατόν. ubi θεοπεράτους Ald. Cant., vulgo θεοτεράτους, Vind. θεοπεράτας (supra ου), deinde Ald. ἄστρον, Mor. δορύπυρον, Cant. ἀστροδορύπυρον.

129.

Aristot. Eth. Nic. VII 7: Ἡ δ' ἐπιθυμία, καθάπερ τὴν Ἀφροδίτην φασί· Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενοῦς. ubi Lb Δολοπλόκας. Fortasse redintegrandus locus ope Hesychii: Κυπρογενέος· προπόλου (cod. πρόπολον)· προαγωγῶ (cod. προάγγον), ut sit scribendum:

οὐδὲν — — — — —
Δολοπλόκας γὰρ Κυπρογενέος πρόπολον.

Ap. Hes. scribo Κυπρογενέος πρόπολον· προάγγελον.

130.

Plato Menone 77 A: Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι (καλοῦσι ΣΤτ) καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορῆσθαι. Clari poetae, fortasse *Simonidis* vel *Pindari* locum Plato respicere videtur, ac nescio an huc etiam Aristotelis verba referenda sint Polit. VIII 5, ubi de musicae studio disputat: ταῦτα γὰρ τί δεῖ μανθάνειν αὐτούς, ἀλλ' οὐχ ἑτέρων ἀκούοντας ὁρθῶς τε χαίρειν καὶ δύνασθαι κρίνειν, ὥσπερ οἱ Λάκωνες· ἐκεῖνοι γὰρ οὐ μανθάνοντες ὅμως δύνανται κρίνειν ὁρθῶς, ὥς φασί, τὰ χρηστὰ καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν. ubi non opus Spengelii correctione χαίρειν δύνασθαι καὶ κρίνειν, quamquam paulo ante legimus τὴν μουσικὴν τὸ ἥθος ποιοῦν τι ποιεῖν, ἐθίζουσιν δύνασθαι χαίρειν ὁρθῶς, et infra c. 6: ἐπεὶ τοῦ κρίνειν χάριν μετέχειν δεῖ τῶν ἔργων, διὰ τοῦτο χρὴ νέους μὲν ὄντας χρῆσθαι τοῖς ἔργοις, πρεσβυτέρους δὲ γενομένους τῶν μὲν ἔργων ἀφείσθαι, δύνασθαι δὲ τὰ καλὰ κρίνειν

134.

Aelian. Hist. An. XIV 14: ἥ γε μὴν καλουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν κεμὰς δραμεῖν ὠκίστη θυέλλης δίκην. (Vat. δραμεῖν μὲν ὠκ.)

135.

Plato de Rep. X 607 B: παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων καὶ κραυγάζουσα, καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι, καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν, καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες ὅτι ἄρα πένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. Ex his quatuor exemplis quum unum alterumve ex comoedia vel tragoedia petitum esse videatur, duo priora certe ad lyricos poetas referenda sunt, et primum resp. etiam de Leg. XII 967 C: καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπὶ λθον ποιηταῖς τοὺς φιλοσοφοῦντας κυσὶ ματαλαῖς ἀπεικάζοντας χρωμέναισιν ὕλακαῖς ἄλλα τ' αὖ ἀνόητ' εἰπεῖν. Pro δεσπόταν Vat. B δεσπότα, Ven. C δέσποτα, Ang. B δεσπόθαν, deinde κράζουσα exhibent Vind. F. Ang. B. Flor. R, et κενεαγορίαις Par. K, καινεαγορίαισι Vat. H. Flor. A. Deinde Δία σοφῶν Par. A, διὰ σοφῶν vel διασοφῶν ceteri.

136.

Athen. IV 163 F: Διοδώρου τοῦ τὸ γένος Ἀσπενδίου τὴν ἐξηλλαγμένην εἰσαγαγόντος κατασκευὴν καὶ τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθέντος· πρὸς ὃν ἐπιστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ζῆθὲν ἀπαγγεῖλαι τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστασίμον στοᾶν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτῃ. Meineke scripsit: Τῷ πατρὶ πηροπέπλου μανίας ὕβρεός τε περιστασίμον | στοᾶν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτῃ. Malim:

Τῷ περιθηροπέπλου
μανίας θ' ὕβριός τε περιστασίμου
στοᾶν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτῃ.

quos versus Stratonicus homo facetus vel ipse iecit in Diodorum vel aliunde petitos parodiae gratia refinxit.

137.

Himerius IV 1: Ἴδου δὴ τὰ νῦν, ὁ γενναῖος, τῇ νέᾳ σου πόλει ταύτῃ καὶ μουσικῇ συνεγείρεται, ᾠδίνουσα μὲν καὶ πρόσθεν 1352 φανῆναι τοῖς Ἕλλησιν, οὐδὲν γὰρ οἶμαι καλὸν ἐθέλει κρύπτεσθαι·

ἔκατι δὲ σοῦ, ἔφη τις ἤδη τῶν πρὸς λύραν ᾄσαντων, ἐπὶ σοὶ
τὴν ᾠδὴν αὖτις τηρήσασα, ἵνα δὴ τελέσφορον αὖτις ἐπιδείξῃ
καὶ ᾠριον. quamquam fere ubique ignoramus, quid iste ineptus
rhetor aliis acceptum referat, quidve ipse finxerit.

138.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ
βίῳ, οὐδ' ἀδάμας,
οὐδ' ἀργύρου κλίνει πρὸς ἄνθρωπον δοκιμαζόμεν' ἀστρά-
πτει πρὸς ὄψεις,
οὐδὲ γαίης εὐρυπέδον γόνιμοι βρίθοντες ἀντάρκεις γύναι,
ὥς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

139.

... — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

. . . Τύχα, μερόπων

1353

Fr. 138. Plato Epist. I: Κάκεινο δὲ τὸ ποίημα τοῖς νοῦν ἔχουσιν
οὐ κακῶς ἔχειν δοκεῖ. Οὐ χρυσὸς κτλ. Suspiciatus sum *Bacchylidis*
esse, sed fort. ex tragoedia petatum, sicut ii qui praecedunt versus
tragicorum sunt. — V. 1. ἀγλαός, malim ἀγλάεις. — ἐν θνατῶν, ἐν
θνατῶ dn, ἐν θνατοῖς e, ἐνθα τῶ fn. — V. 2. ἀργύρου, ἔσθ' ἀργυρίου.
— ἄνθρωπον, ἀνθρώπων e in marg. — πρὸς ὄψεις, πρόσψεϊς dfhn. —
V. 3. γαίης, γαίης f. — γόνιμοι, γόνιμοι. — γύναι, ἔσθ' γυνῆ, plerique
γύναι. — V. 4. ὁμοφράδμων, ὁμοφράδων n. M. Schmidt aliter numeros
discribendos censet: δοκιμαζόμενα | στράπτει . . . γόνιμοι | βρίθοντες
. . . νόησις.

Fr. 139. Stob. Ecl. Phys. I 6, 13 ubi vulgo lemma *Ἀσχύλον* prae-
mittitur, secundum Heerenium VAE *Ἀσχύλον Ἀριστοτέλ.* (itaque olim
hos versus *Aristoteli* vindicavi), sed Heerenii testimonium satis incer-
tum, nam ipse sibi adversatur, cum infra ex iisdem codicibus tantum
Aeschyli nomen protulerit, vid. Meineke T. II p. XXXIII. Et ab

ἀρχά τε καὶ τέρμα· τὸ καὶ σοφίας θακείς ἔδρας,
καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις·
καὶ τὸ καλὸν πλεον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν, ἃ τε χάρις
5 λάμπει περὶ σάν πτέρυγα χρυσεάν·
καὶ τὸ τεᾶ πλάστιγγι δοθέν μακαριστότατον τελέθει·
τὸ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσιν,
καὶ λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ, προφερεστάτα θεῶν.

140.

— ∟ ∟ ∟ — — ∟ ∟ —
∟ ∟ — ∟ ∟ ∟
∟ ∟ ∟ — ∟ ∟ — ∟ ∟ ∟ — ∟ ∟ — ∟
∟ ∟ ∟ — ∟ ∟ — ∟ ∟ —
5 ∟ ∟ ∟ — ∟ ∟ ∟ — ∟
∟ ∟ ∟ — ∟ ∟ — ∟ ∟ — ∟ ∟ —
∟ ∟ ∟ — ∟ ∟ — ∟ ∟ —
∟ ∟ ∟ — ∟ ∟ ∟ ∟ —
∟ ∟ ∟ ∟ ∟ ∟ —

Κλωθὸ Λάχεσις τ' εὐώλενοι
κοῦραι Νυκτός,

Aeschylus quidem hi versus plane alieni, huius poetae nomen fortasse referendum ad versum adespoton, qui praecedit: Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν. Meineke Βακχylίδου scripsit, mutatione leni, sed mihi hi versus ab recentiore scriptore, a philosopho potius quam a poeta conditi videntur: neque enim Sophoclis sunt, quem Fortunae numen carmine celebravisse constat, vide quae supra vol. 2 p. 248 dixi. — V. 1. τύχα, A τύχαν. — V. 2. ἀρχά καὶ τε Meineke, ἀρχά καὶ libri. — τέρμα, τὸ Grotius, legebatur τέρμα vel τέρματι. — θακείς ἔδρας Iacobs et Meineke, legebatur ἄκος δρᾶς, ego olim proposui ἄκρον δρᾶς, coll. Bekk. An. I 372, 5. — V. 4. καλόν VAE, v. κάλλον. — κακόν, VAE καλόν. — V. 5. χρυσεάν VAE, v. χρύσειον. — V. 6. τεᾶ πλάστιγγι VAE, v. τε ἀπλάστιγγι. — V. 7. εἶδες, fort. εὐρες. — V. 8. ἄγαγες, AE ἤγαγες, v. ἄγανες. — ἐν σκότῳ, fort. ἐκ σκότου. — προφερεστάτα, V προφερέστατα, A προφανέστατα, E προφανέστατον, v. προφερκίστατον. — Carminis numerorum discriptio incerta.

Fr. 140. Stob. Ecl. I 5 12. ubi hoc fragmentum adespoton legitur, praecedunt et subsequuntur versus Sophoclis (Σοφοκλέους ἐκ Φαίδρου), itaque possis suspicari etiam hos versus Sophoclis esse vel ex chorico carmine tragoediae alicuius depromptos vel ex peculiari hymno in Fortunam, vid. supra vol. 2 p. 248. Olim Pindari haec esse conieci, ut sint petita ex Hymno in Fortunam, vid. Fr. Pindari 38—41. Meineke Simonidis vel Bacchylidis esse putat hos versus. — V. 1. Conieci Λῖσα καὶ Κλωθὸ Λάχεσις τε, ut tres Parcae invocentur, facile autem haec duo vocabula potuerunt obliterari, cum praecedens Sophoclis fragmentum terminetur voce αἶσα. Etiam Homerus Λῖσαν et sorores videtur dicere Od. VII 197 ἄσσα οἱ Λῖσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινο-

εὐχομένων ἐπακούσαι, οὐράνιαι χθόνιαί τε
δαίμονες ὧ πανδείμαντοι·
ὅ πέμπετε δ' ἄμιν ῥοδόκολπον
Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ' ἀδελφάς, Δίκαν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·
πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
λελάθοιτε συντυχιᾶν.

1354

141.

· · · · ·

Μισέω μνάμονα συμπόταν.

142.

· · · · ·
· · · · ·

Ὅθενε μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν,
οἷτε τὰν πρώταν λελόγχασι τιμάν.

143.

· · · · ·
· · · · ·

μίσω νῆσαντο λίνω. Sed geminas Parcas colebant Delphi, vid. Pansa X 24, 4. Plut. de ei apud Delphos c. 2. Welcker Zeitschrift für die Kunst p. 220. — V. 3. ἐπακούσαι, VA ἐπακούσατε, vulgo ἐπακούσα. — V. 5. πέμπετε δ' scripsi, legebatur πέμπετ'. — ἄμιν, V ἄμιν. τ. ἄμιν. — ῥοδόκολπον, A ῥοδοκόλην. — V. 6. ἀδελφάς, L. Dindorf ἀδελφάς. — V. 8. πόλιν τε, malim πόλιν δέ. — V. 9. συντυχιᾶν Grotius, v. συντυχίαν, fort. συντυχιᾶν λελάθοιτε.

Fr. 141. Plutarch. Quaest. Sympos. I prooem.: τὸ μισέω μνάμονα συμπόταν, ὃ Σοφοκλῆς Σιντικῶν, ἔστι πρὸς τοῖς ἐπιστάθμοις ἐλθόντων λεγόμεναι φοβητικὰς ἐπιστικὰς καὶ ἀναγνώσεις ἐν τῷ πίπειν ὄντας οἱ γὰρ ἐν Σιντικῇ Λωριεῖ, ὡς εἶπεν, τὸν ἐπιστάθμον μνάμονα προσετίθει· ἔστι δὲ τῆς παροιμίας οἶσται τοῖς παρὰ ποταμὸν λεγόμενοις καὶ πρὸς τοῖς ἀμνηστίας προσεργεῖν κτλ. item Plut. ap. Stoic. XVIII 23. ἐμνηστία. Trincav. μνημοετίας ποταμ. Lucian. Sympos. c. 3: Μισέω; καὶ οὐ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα στυγνότης. Martial. I 27.

Fr. 142. Apollonius Rhod. ep. 83 p. 55 ed. Kayser: Πατρίδος ἰσὺν πορρωτέρω σὺ δαίμων, ἔστι δὲ τὰ τῆς πατρίδος πράγματα ἐν τῷ ἔμηναι καὶ ἐδιδόναι τὸ εἶδεναι. ἄλλα πρὸς τοῖς ἀνδρῶν, οἱ τὰν πρώταν ἱστορίας τιμάν. — V. 2. οἷτε πρὸ οἱ scripsi. — Videntur haec ex iunctis et tragica recta recta esse.

Χῶπερ μόνον ὀφρῦσι νεύσῃ,
καρτερά τούτῳ κέκλωστ' ἀνάγκα.

Pauca ex multis in hunc fragmentorum adespotorum ordinem recepi, et vel in his insunt quaedam, quae fortasse non ecte huc revocata sunt. Heroici versus supersunt satis multi, ut passim sine poetae nomine leguntur, sed plerique ex epicis otius quam ex elegiacis poetis videntur petiti esse, alii ex epigrammatis deprompti, velut versus, quo Teles utitur ap. Stob. lor. 98, 82:

Ἄρμενον ἐν μικροῖσι καὶ ἄρμενος ἐν μέγалоιςιν.

Fortasse tamen *Elegiaci* alicuius poetae, sed certe non *Theognidis* versus est, quem servaverunt Plato Protagor. 344 D et Xenophon Memor. I 2, 20:

Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός. 1355

Alteris elegiographi versus videtur esse, qui extat apud Plutarchum vit. Themistocl. c. 18:

Ὅψ' ἐμὲν, ἀμφοτέρω δ' ἄμα νοῦν ἐσχέκαμεν (ἤδη).

tem elegiaci poetae reliquiae opinor delitescunt apud Plutarchum e. 1 apud Delphos c. 21: αὐλὸς ὀψ' ἐμὲν καὶ πρῶτῳ ἐτόλμησεν φωνήν ἐφ' ἡμεροῖσιν ἀφείναι. Pentametri fragmentum deprehendere visus sum ap. Schol. Aeschyl. Choeph. 344:

. . νεοκρήτου τ' εἰσεπιλειβομένης.

ibi νεόκρητός τ' ἐξεπιλειβομένης scribendum videtur, nisi νεόκρητας δέξ' ἐπιλειβομένης malis; verba fortasse ex *Aeschyli elegiis* deprompta, cf. Et. M. 537, 46: καὶ νεοκράτας σπονδὰς Αἰσχύλος αὖς νεωστὶ ἐκχυθείσας, adde ib. 541, 31, ubi codd. Voss. et Iavn. haec addunt: καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ (Voss. καὶ Σοφοκλῆς) νεοκράτ' (Voss. νεόκρας) αἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστιν αἱ νεωστὶ

Fr. 143. Plutarchus ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 19: τὸ γὰρ εἰμαρμένον ἀτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, χῶπερ (Meineke, χῶπερ Gaisford, ὥπερ A, ὥπερ E, ὥπερ Canter) μόνον ὀφρῦσι νεύσῃ (Meineke, legatur νεύσει) κ. τοῦτο (V. τοῦτο, A. τοῦτοι, Canter τοῦτω, quod praestert Meineke) κέκλωστ' (Meineke, vulgo κέκλωτ', A κέκλυτ') ἀνάγκα. καὶ πεπωμένη· διὰ τοῦτο τὴν εἰμαρμένην καὶ ἀδράστειαν καλοῦσι κτλ. Poetae verba agnovit Meineke, qui v. 1 antea poetam ὥπερ scripsisse notabat.

εὐχομένων ἐπακούσατ', οὐράνιαι χθόνιαί τε
δαίμονες ὧ πανδείμαντοι·

5 πέμπετε δ' ἄμμιν ῥοδόκολπον

Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ' ἀδελφάς, Δίκαν

καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·

1354

πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων

λελάθοιτε συντυχίαν.

141.

— — — — —

Μισέω μνάμονα συμπόταν.

142.

— — — — —

— — — — —

Ὅδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν,

οὔτε τὰν πρώταν λελόγγασι τιμάν.

143.

— — — — —

— — — — —

μῆνα νήσαντο λίνω. Sed geminas Parcas colebant Delphi, vid. Pausan. X 24, 4. Plut. de ei apud Delphos c. 2. Welcker Zeitschrift für alte Kunst p. 220. — V. 3. ἐπακούσατ', VA ἐπακούσατε, vulgo ἐπακούσατε. — V. 5. πέμπετε δ' scripsi, legebatur πέμπετ'. — ἄμμιν, V ἄμμιν, v. ἄμιν. — ῥοδόκολπον, A ῥοδοκόλην. — V. 6. ἀδελφάς, L. Dindorf ἀδελφείας. — V. 8. πόλιν τε, malim πόλιν δέ. — V. 9. συντυχίαν Grotius, v. συντυχίαν, fort. συντυχιᾶν λελάθοιτε.

Fr. 141. Plutarch. Quaest. Sympos. I prooem.: τὸ μισέω μνάμονα συμπόταν, ὧ Σόσσιε Σενεκίων, ἔνιοι πρὸς τοὺς ἐπιστάθμους εἰρησθαι λέγουσι, φορτικὸς ἐπεικῶς καὶ ἀναγῶνος ἐν τῷ πίνειν ὄντας· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Λωρεῖς, ὡς εἶπκε, τὸν ἐπίσταθμον μνάμονα προσηγόρευον· ἔνιοι δὲ τὴν παροιμίαν οἰοῦνται τοῖς παρὰ πότον λεγομένοις καὶ πραττομένοις ἀμνηστίας προσάγειν κτλ. item Plut. ap. Stob. XVIII 28, ubi μνημονα (Trincav. μνημοσύνας ποτάν). Lucian. Sympos. c. 3: Μισῶ γὰρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. Martial. l 27.

Fr. 142. Apollonius Tyan. ep. 83 p. 55 ed. Kayser: Πατρίδος ἔσμεν πορρωτέρω σὺν δαίμονι, ἥδη δὲ τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐν νῶ ἐβαλόμαν (ἐβαλόμην)· ὁδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν, οἱ τὰν πρώταν λελόγγασι τιμάν. — V. 2. οὔτε pro οἱ scripsi. — Videntur haec ex lyrico vel tragico poeta petita esse.

Χῶπερ μόνον ὀφρῦσι νεύση,
καρτερά τούτῳ κέκλωστ' ἀνάγκα.

Pauca ex multis in hunc fragmentorum adespotorum ordinem recepi, et vel in his insunt quaedam, quae fortasse non recte huc revocata sunt. Heroici versus supersunt satis multi, qui passim sine poetae nomine leguntur, sed plerique ex epicis potius quam ex elegiacis poetis videntur petiti esse, alii ex epigrammatis deprompti, velut versus, quo Teles utitur ap. Stob. Flor. 98, 82:

Ἄρμενον ἐν μικροῖσι καὶ ἄρμενος ἐν μεγάλοισιν.

Fortasse tamen *Elegiaci* alicuius poetae, sed certe non *Theognidis* versus est, quem servaverunt Plato Protagor. 344 D et Xenophon Memor. I 2, 20:

Ἀντὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τότε μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός. 1365

Veteris elegiographi versus videtur esse, qui extat apud Plutarchum vit. Themistocl. c. 18:

Ὅψ' ἐμὲν, ἀμφοτέρω δ' ἅμα νοῦν ἐσχέκαμεν (ἦδη).

Item elegiaci poetae reliquiae opinor delitescunt apud Plutarchum de ei apud Delphos c. 21: ἀνλὸς ὀψ' καὶ πρῶν ἐτόλμησεν φωνήν ἐφ' ἱμεροῖσιν ἀφείναι. Pentametri fragmentum deprehendere visus sum ap. Schol. Aeschyl. Choeph. 344:

. . νεοκρήτου τ' εἰσεπιλειβομένης.

ubi νεόκρητός τ' ἐξεπιλειβομένης scribendum videtur, nisi νεόκρητας δέξ' ἐπιλειβομένης malis; verba fortasse ex Aeschyli *elegiis* deprompta, cf. Et. M. 537, 46: καὶ νεοκράτας σπονδὰς Αἰσχύλος τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας, adde ib. 541, 31, ubi codd. Voss. et Havn. haec addunt: καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ (Voss. καὶ Σοφοκλῆς) νεοκραι (Voss. νεόκρας) αἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστιν αἱ νεωστὶ

Fr. 143. Plutarchus ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 19: τὸ γὰρ εἰμαρμένον ἄτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, χῶπερ (Meineke, χῶπερ Gaisford, ὥπερ VA, ὥσπερ E, ὅσπερ Canter) μόνον ὀφρῦσι νεύση (Meineke, legabatur νεύσει) κ. τούτῳ (V τούτο, A τούτοι, Canter τούτω, quod praefert Meineke) κέκλωστ' (Meineke, vulgo κέκλωτ', A κέκλυτ') ἀνάγκα. καὶ πεπωμένην· διὰ τοῦτο τὴν εἰμαρμένην καὶ ἀδράστειαν καλοῦσι κτλ. Poetae verba agnovit Meineke, qui v. 1 antea poetam ὥπερ scripsisse putabat.

ἐκχυθεῖσαι. — Ex elegiaco fort. poeta petitus versus ap. Plat. Phaedr. p. 241 D:

Ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὥς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.

Hermog. III 321: ὥς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', sed Schol. Hermog. V 487 φιλεῦσιν et praeterea var. lect. αἴγ' ἀγαπῶσ'. Sed Schol. II. γ 263 praeter pedestrem proverbii formam servavit etiam hanc: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι, νέον ὥς φιλέουσιν ἐρασταί, nam quod additur τὴν ἐρωμένην delendum. — Quod extat apud Apoll. de Synt. p. 308, 21: Καὶ γὰρ ὅτε πρῶτιστον ἐμοῖς ἐπι δέλτον ἔθηκα Γούνασι, ambigas, utrum ex elegiaco an ex epico carmine petatum sit, conf. Batrachom. v. 3. *Callimachium* videri dixi in Prolegomenis Anthologiae Lyricae. — Ex elegiaco poeta potest esse petatum, quod ibid. p. 341, 12 legitur εὐσεβίῃ τέθυκεν (cf. Theogn. v. 1138), fortasse *Callimachi*, cuius est, quod ibidem extat: Εὐμαθίην ἤτειτο διδούς ἐμέ (Epigr. 52 v. 1); quod ibidem legitur Ἀδρανίῃ τόδε πολλόν, O. Schneider *Callimacho* vindicat. *)

Versus pentametri, qui apud antiquos grammaticos leguntur, *Callimacho* et *Alexandrinis* poetis plerique omnes tribuendi, quemadmodum quod Hephaestio affert p. 92 (cf. ibid. Schol. p. 186) Νηϊδες οὐ Μούσης, οὐκ ἐγένοντο φίλοι, quod vel epigrammatographorum imitatio suadet; item *Callimachi*, quod extat ibidem: Πέξειν (ῥέξειν) καὶ στεφάνων εὐάδε τῷ Παρίῳ (quod inserui *Callimachi* reliquiis fr. 37), porro ibid. παῖς ἄτε, τῶν δ' ἐτέων ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη (quod *Agathiae* imitatio suadet). et fortasse: Τίκτεσθαι βροντᾶν δ' οὐκ ἐμὸν ἀλλὰ Διός (conf. Plut. de adul. et amico c. 10); item quae leguntur apud Io. Alexandr. p. 27, 22: τῶν πάντων δ' ἔπτυσσε πολὺ (πολύ) κάτα (cf. Schol. II. ε 279. Apoll. de Synt. p. 305, 12). — *Callimacheis* elegiis vindicavi (fr. 20) quod ibidem legitur p. 18, 5: Κοῦραι πετράων ἥριπον ἐξ ὑπάτων (Choerobosc. II p. 456). *Callimachea* videntur ea quae exstant ap. Schol. II. τ 1: Ἀρτεμι, Κρητῶν πότνια τοξοφόρων. Λαοὶ χαλκοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων Καλοὶ νησάων ἀστέρες. nam *Epicharmi* nomen ex ἐπιγράμμασι videtur depravatum. Non minus *Callimachi* videtur quod affert Steph. Byz. v. Θανμακία· Θανμακίης ἱερὸν Ἀρτέμιδος. adde aliud ibidem v. Παρρασία: Δέξονται Φολόης οὐρεα Παρρασί-

*) De his poetarum reliquiis aliisque, quas deinceps attigi, diligenter nuper disputavit O. Schneider in editione *Callimachi*.

δος (nisi cum Meinekio ad Parthenium quis referre malit); item quod est in Cram. An. Par. IV 6, 10: ἃ πάντα (legebatur ἀπάντη) πάντα θαλυκρὸς ἐγὼ, et ibidem γέντο δ' ἀλυκρά. — Aliae reliquiae utrum ex hexametris an pentametris petitae sint, non satis certo dignoscere licet, velut τοῦτό γε μοι χάρισαι ap. Apollon. de Synt. 266, 25 et de coni. ap. Bekk. An. II 517 et 518. — Μὴ μιν ἔδουσιν ἄσαι ap. Etym. M. 270, 16, alia id genus.

Integra disticha quae huc revocare liceat perpanca supersunt. Quod Plut. Symp. Quaest. IX 15, 2 tanquam exemplum pedestris et cacometri carminis affert:

Τῆς δὲ πατὴρ καὶ ἀνὴρ καὶ παῖς βασιλεῖς, καὶ ἀδελφοί
καὶ πρόγονοι· κλῆζει δ' Ἑλλὰς Ὀλυμπιάδα.

ex epigrammate aliquo in Alexandri Magni matrem petitum est (v. 1 fort. ἀδελφὸς legendum), sed potest illud a recentiore poeta compositum esse. — In Anthologia insunt in numero ἀδῶλων aliquot antiqua simplicitate insignia epigrammata, quae huc aliquis possit revocare, velut Anth. Plan. I 16:

Πᾶν τὸ περισσὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὥς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλεον ἐστὶ χολή.

quod *Eueno* non indignum. Sed quod Anthol. Pal. X 109 legitur:

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὃ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,
καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

noviciium videtur. Epigramma apud Suidam v. Παλαμήδης:

Εἴη μοι βί(στ)ος πανεπάρκιος, ὅμμα βάλοι δέ
μήποτ' ἐφ' ἡμετέrais ἐλπίσι βασκανίη.

quamvis φησί τις τῶν παλαιῶν subiectum sit, noviciium esse apparet; sed utrum iste poeta Rufino accepta referat ὅμμα . . . . βασκανίη (vid. Anth. Pal. V 22) an Rufinus anonymo, in medio relinquo. V. 1 possis etiam ἀλλ' εἴη βί(στ)ός μοι ἐπάρκιος scribere. In Titulis autem quae leguntur, quamquam antiqua epigrammata insunt multa, consulto procul habui.

Iambica fragmenta anonyma maximam partem ex Atticae comoediae reliquiis videntur petita esse, velut ap. Polluc. II 35: καὶ τὴν κόμην ἠψήσατο et ἐφθῆν τὴν κόμην ξανθίζεται: conf. Bekk. An. I p. 284: ξανθίζεσθαι . . . Ἀττικοὶ τὸ βάπτεσθαι τὰς τρίχας. Alia tragicis vindicanda videntur, velut:

Σκληράν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακὴν.

ap. Plut. de exil. c. 8 αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος Γύαρον ἢ Κίναρον σκληρὰν κτλ. Item:

Ἐφέσπερον δαίονσα λαμπτήρος σέλας.

Plut. Erot. c. 16: Καὶ ὅπως ἐνταῦθα μὴ Φρύνας ὀνομάζωμεν, ᾧ ἑταῖρε, ἢ Λαῖδας, Γναθαίνιον ἐφέσπερον (ita BE, ἐφ' ἔσπερον vulgo) δαίονσα (BE δέουσα) λ. σ. ἐκδεχομένη καὶ καλοῦσα παροδενέται πολλάκις. quem verum parum probabiliter *Machoni* tribuit Iacobs. — Proverbii loco erat haud dubie versus, qui extat ap. Galen. T. V 878:

Παχεῖα γαστήρ λεπτόν οὐ τίκει νόον.

item:

Μωρὸς παλαιὸς φρόνιμον οὐ ποιεῖ νέον.

qui adscriptus est in Isidori glossis p. 689 ed. Vulcan. ubi legitur παλαιὸς μωρὸς νέον φρ. οὐ ποιεῖ. — Iambum, qui extat ap. Platon. de Iusto 374 A (hunc Platonis locum respexit Aristides II 547, quod propterea notandum, quoniam rhetor hoc Platonis libro haud cunctanter tanquam germano attitur), quem verum etiam Aristoteles Eth. Nicom. III 5 adhibet:

Οὐδεὶς ἐκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄκων μάκαρ.

antiqui poetae esse certum est: ego dubitanter *Soloni* tribui; nam quamvis Eustratius ad Aristot. recte dicat proverbii loco tritum esse versiculum, tamen satis constat proverbia Graecorum pleraque, ut numeris sunt adstricta, ita poetarum studiis potissimum propagata esse, qui veteris sapientiae praecepta populo grata acceptaque haud cunctanter carminibus suis inseruerunt: et cum poetarum, qui primi usi erant proverbio, non raro oblitterata esset memoria, eiusmodi versus tanquam proverbia adespota ferebantur. Etiam hunc versum poeta aliquis neque ignobilis effatus est, id quod Plato satis significat: οὐκ, εἴ γέ τι δεῖ τῷ ποιητῇ πείθεσθαι· ποίω ποιητῇ; ὅστις εἶπεν· οὐδεὶς κτλ. Schneidewin praepostere ut solet (Philol. VIII 651) *Epicharmi* esse versum contendit, at Eustratius prudenter dicit eodem hoc proverbio usum esse Epicharmum: παροιμία γὰρ τοῦτο, ἣ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ Συρακούσιος κέχρηται, ἐν οἷς φησὶν· ἀλλὰ μὰν ἐγὼ ἵνα καὶ ταῦτα πάντα ποιέω· οἶμαι δὲ ὡς οὐδεὶς ἐκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄταν ἔχων. Igitur versus auctor Epicharmo antiquior, neque comicus poeta integrum proverbium adhibuit, sed priorem tantum partem, quae poetae instituto conveniebat; nam quod Schneidewin

apud Epicharmum quoque οὐδ' ἄκων μάκαρ restituendum censet, gravissimae est levitatis. Antiquus poeta cum πονηρόν dicit, miserum intelligit, id quod ex adverso positum μάκαρ satis indicat (nihil aliud enim dicere voluit, quam quod est apud Pindarum fr. 226 οὔτις ἐκὼν κακὸν εὔρετο); Epicharmus, qui alteram partem proverbii omisit, ut vis illius vocabuli plana esset, de suo adiecit οὐδ' ἄταν ἔχων, nisi forte iam Epicharmus, quamquam non adeo inique quemadmodum Plato et Aristoteles interpretatus, ut vocabuli ambiguitatem significaret dixit: *neque praevis neque miser quisquam sua sponte est.**) Ac video etiam Lorenzium (de Epicharmo p. 241) recto iudicio usum Epicharmei versus lectionem tuitum esse. — Callimacho fortasse vindicandum, quod Et. Flor. p. 134 Miller adhibet: Καὶ γλανκῶπιν τίω πάντοτε βροτοῖσιν εὐνοέστατον: nam pro καὶ scribendum puto Καλλίμαχος.

Γλανκῶπιν τίω
πάντων θεῶν βροτοῖσιν εὐνοεστάτην.

At versus:

Κόσμον προσηνῶς ἐξακείμενον φύσιν.

ap. gramm. ap. Gaisf. Etym. M. p. 46 not. ἀκείμενον· ἀκῶ το θεραπεύω· ἀκέομαι, ἀκοῦμαι, ἀκείμενος, ἀκούμενος καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν εὐ δίφθογγον, ἀκείμενον. Κόσμον κτλ., novicii alicuius poetae videtur, quales alibi quoque leguntur, velut Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα apud Favorin. p. 314 (ubi κατεβρόντισεν, initium versus etiam ap. Schol. Il. β 233), qui est Iouanni Damasceni ex hymno pentocostali, vid. Eustath. ap. Mai Spicileg. Rom. V 321. — Iambographi fortasse alicuius, sed recentioris, sunt quae exhibet Plut. Cons. ad Apoll. c. 15 mira dialectorum confusione notabilia:

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ (κεῖνα); ποῦ δὲ Λυδίας

*) Fortasse in eadem comoedia legebantur, quae Philo Quaest. in Genes. IV 203 adscripsit: *porro optime dixit Epicharmus: quicumque, ait, minus delinquit, optimus est vir: nemo est enim innocens, nemo reprehensionis expertus*. Inscribenda autem Epicharmi fabula Ἡρακλῆς παρ Φόλω, cf. Apollon. de coniunct. p. 490 (non παρὰ Φ.), quemadmodum alius comoediae Epicharmiae titulus Πύρρα ἢ Λευκαρίων integer est servatus in Et. Flor. Miller p. 204 (quo testimonio mirum in modum post O. Schneiderum nuper nescio quis in Museo Rhén. abusus est), atque iam licet schol. Aristoph. Pac. 73 restituere: Ἐπίταρμος ἐν Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστήρα . . . (καὶ ἐν) Πύρρα ἢ Λευκαρίωνι. ubi Πυγμαρίωνι legitur: prioris fabulae exemplum intercidit, in altero scribendum λοχαγὸς εἰς τῶν κανθάρων.

μέγας δυνάστης Κροῖσος ἢ Ξέρξης βαρύν
 ζεύξας θαλάσσης ἀνχέν' Ἑλλησποντίας;
 ἅπαντες ἀτδαν ἦλθον καὶ λάθας δόμους.

ubi certe ἅπαντ' ἐς ἄτδαν ἦλθε scribendum, nisi forte quartus versus est ex lyrico aliquo carmine petitus. — Versus qui legitur Paroemiogr. T. II 778 (Apostol. XX 19):

φιλεῖν ἀκαίρως ἶσον ἐστὶ τῷ μισεῖν. 1358

nisi forte casu tantum versus speciem refert (ap. Maximum certe Conf. II 549 *Socrati* tribuitur et τοῦ μισεῖν legitur), ita legendus: φιλεῖν ἀκαίρως ἐστὶ τῷ μισεῖν ἶσον. — Trimetri duo, qui leguntur apud Plut. consol. ad Apollon. c. 5:

Τροχοῦ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἡτέρα
 ἀψὶς ὕπερθε γίγνεται, ἄλλοθ' ἡτέρα.

(qui etiam extant apud Macarium Prov. VIII 58, ubi ἄλλοτε ἡ ἑτέρα ἀψὶς ἄνωθεν ἐστίν, ἄλλοτε ἡ ἑτέρα legitur) non iambographi sed tragici videntur. — Quod Apollonius Dysc. in Bekkeri Anecd. II 490 affert:

Ἡρ' ἔστι θυδωρ σ . . .

unde sit petatum, prorsus incertum. — Versus apud Herodianum π. μ. λέξ. p. 6:

Μὴ Δνεὺς Χίμαιραν μωρίαν ὑφλήσης.

ita enim scribendum i. e. ὥς Δνεὺς Χίμαιραν ἀνατρέφων, attici poetae videtur. — Versus septenarius ap. Plutarch. de profect. in vit. c. 2, qui proverbii loco adhiberi solebat, quem olim inter adespota Lyricorum fragmenta recepi:

Πρὸς στάθμῃ πέτρων τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην.

vel propter correptum vocabulum στάθμῃ comico poetae tribuendus. — H. Sauppe in Philologo XI 39 seq. complures versus claudos sibi videtur indagavisse, qui proverbii vicem partim usurpabantur, quos Archilocho vel Hipponacti tribuit, velut apud Phrynichum in Bekkeri Anecd. I 67, 27:

Ἵπερδεδίσκευκας πονηρίᾳ πάντας.

id quod iam ten Brinck suspicatus est: at Phrynichus ut solet haec ex comico poeta depromsit, quae casu tantum hipponactei versus speciem prae se ferunt: nec minus incerta sunt reliqua, quae Sauppe ibi attigit. — Apud Stobaeum XXVIII 18 insigne fragmentum ionici scriptoris extat, quod non solum poesis lumi-

nibus ornatum est, sed etiam passim iambici numeri vestigia exhibere videtur: his abusus Haupt apud Meinekium in Addendis in versus trimetros redegit, sed numeri sunt innumeri, maximeque vitiosi anapaesti offendunt.*)

Iambographorum reliquiae complures apud Hesychium videntur delitescere, velut fortasse *Archilochi* est vel *Hipponactis*: *πατρόθεν πορδικίδαι* (cod. *πορδικίδαι*), *ὅτι πατέρων ὄνων εἰσὶν ἡμίονοι*. Archilochi haud dubie est ibidem: *ἐπ' Αἰνύρων ὁδόν* (legebatur *ἐπ' Αἰνύρων ὁδῶν*). *Αἴνυρα, χωρίον τῆς Θράκης ἀπὸ Αἰνύρου ὀνομασθέν*, ita enim correxi locum coll. Herod. VI 47 (vid. Philol. XVI 590). — Item iambographi videtur, quod exhibet Steph. Byz. v. *ἀγρός· Ἀγροικηρὴν φύσιν*.

Quod legitur in Et. M. 270, 9 not. (cod. Voss.) *Διατραμήσαντες· διακόψαντες, διαμερίσαντες, οἷον μεληδὸν διατραμήσαντες*. fortasse ex pedestri libro petitum scribendumque cum Meinekio *μεληδόν*. Iambographi versiculum deprehendisse sibi videtur Meineke apud Athen. III 126 F: *ἵνα μὴ λέγῃς· ἄκικύς εἰμι καὶ ὀλιγοδρανέω*, ut *κῶλιγοδρανέω* . . scribatur; mihi videntur haec ex Aeschyli Prometheo v. 546 liberius conformata esse. — 1359 Item Meineke suspicatur iambographorum reliquias delitescere in Athenaei oratione IX 381 B: . . . *πολλὸν ἐπιχέας ζῶμόν*, et *τὴν ἡμίσειαν ἀλφίτοις πολλοῖς κριθῆς*.

Difficilius etiam distinguas, quae *melicis* poetis, quaeve *septicis* sint vindicanda. Quod olim inserui reliquiis adespotis:

Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο ἀταρβές.

ex Bachmanni An. II 373, 11, petitum est ex *Antiphili* Byzantii epigrammate, quod extat in Anthol. Pal. VI 97 v. 1 *Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο* et v. 5 *Ἰλαθι δοῦρας ἀταρβές* (nominativum *δοῦρας* agnoscit etiam Herodianus Cram. An. Ox. I 122, 21). — Item quae Herodianus Cram. An. Ox. III 261, 30 adscripsit:

Πελλου τε Μάγνησαν κόραν.

*) Scriptorem hunc respexit opinor Phrynich. 312 Lob.: *Παραθήκην Ἰππῖαν καὶ Ἴωνα τινὰ συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι*, quod interpretes non recte ad Herodotum referunt (quem antestatur Thomas Mag.), nam hoc ipsum *παραθήκη* et praeterea *παράθεσις* legitur in hac ecloga. Meineke quamvis dubitanter ad Anaxarchum rettulit eclogam, at ille Heracliti vestigia secutus dispari dicendi genere usus est, neque Ioni Chio, quem fortasse aliquis haec composuisse augeretur, conveniunt argutiae et cincinni orationis, quibus hic scriptor legentes captat. Ipsam rem etiam Conon c. 38 enarrat, sed alio usus auctore, ut vel nomina diversa et locorum et hominum arguunt.

Callimacho vindicavi, vid. Anthol. lyr. fr. 198 ed. 2. — Ex comœdia petitum, quod exhibet Apostol. XVIII 8:

- A. Χαίροις Ὑψιπύλῃ φίλῃ.
 B. Τοὺς ἐμοὺς πλέκω κορύμβους.
 A. Οὐ σοι λέγω περὶ τούτου.
 B. Οὐ μὲν ἀκρίτης ἐνταῦθα.

vulgo κορύμβους πλέκω et v. 4 ἄκοιτις vel ἦκοι τις legitur; sed praeterea videtur οὐ σοι τῶνδε λέγω περὶ, οὐ μὲν ἐστ' ἐνταῦθ' ἀκρίτης scribendum. — Quod proceleusmatici metri exemplum proponitur in Endlicheri Anal. Vindob. 30:

Ὅνος ὄνος ἀπέθανε, τίνι τίνι θανάτῳ;

quod Plotius 283 (cf. J. Klein de cod. Nicol. Cusani p. 33) satis inepte interpretatur:

Moreris asine moreris asine vapulans.

comici poetae est. — Quod Apollonius de pronom. p. 321 adscripsit (cf. id. de synt. 156 et de adverb. in Bekk. An. II 583) Dorici poetae esse antestatus, quodque Alcmani tribuit Ahrens, ego olim adespotis Lyricorum reliquiis inserui, sed est potius Epicharmi septenarius:

Ὡτε χερναῖτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιομένα.

ita vel potius προμαθιομένα scribendum (non προμαθιομένα, ut Ahrens, quem olim secutus sum): hanc et similes formas neque Ahrens (II 210) neque Dietrich (in Kuhnii Diario X 410) recte explicaverunt: auctior haec forma etiam apud Homerum extat, velut futurum μαχεούμεθα Od. X 403. XXIV 113 legitur. Hiatus in caesura tetrametri apud Epicharmum satis habet excusationis. — Versum apud Millerum Misc. 65:

Βλάξ τε καὶ ἡλίθεος γένωμαι

non tam lyrici poetae, quam Aristophanis esse arbitror. — Quod est apud Dionem Chrysost. LXXX 9: ἡ νῆ Αἴα εἴ τις κόρας χαλεποὶ πατέρες, ὥς ὁ τῶν ποιητῶν λόγος, χαλκίων περιβόλων ἐφορούρησαν εἰρκταῖς. tragici potius, quam lyrici poetae esse credo. — Quod est ap. Aristot. Poet. 21, 7: .

(Ἄλιος) σπείρων θεοκτίσταν φλόγα.

utrum lyrici an tragici sit, incertum. — Ea quae exhibet Demetr. de eloc. 151: ἔχουσι δέ τι στωμύλον καὶ ἀλληγοροῖαι τινές, ὥσπερ τό· δελφοῖ παιδίον ὑμῶν ἃ κύνων (Vind. ἀκύνων, n ὁ κύνων, 136¹)

Ald. Vind. b ἀκούων) φέρει. ubi cum Schneidero δελφυνί scribendum, fortasse *Alcae* sunt*), qui potuit cum cane praegnante non sine contemptu comparare patriam suam, cui tyrannis imminabat, velut est apud Theogn. v. 39: Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα εὐθυντήρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. Ac versus erit Asclepiadeus, si statuas & correptum esse, quamquam hoc quidem satis dubium, vide quae dixi ad Sapphus fr. 103. — Sed unde petatum sit quod legitur in Et. M. 727, 38 Στιβάς παρὰ τὸ στοιβάζω· Πυθμῶ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσιν, sed Et. Flor. 272 ἐνθμῶ τὸ ψ. στιβίζουσιν, h. e. στοιβάζουσιν, non liquet, alii videntur στοιβάσουσι legisse, vid. Hesych. στο(ι)βάσουσι· σωρεύσουσι, nisi forte scriptura inter στοιβάζειν et στοβάζειν (i. e. κακολογεῖν) fluctuabat. — In Hesychio denique multae glossae latent, quas possis huc referre, sed plerumque incertum, utrum ex melico poeta an ex canticis tragoediarum sint petitae, velut Χθονόπαιδ' Ὠραν· καθ' ὃ ἐκ Γῆς αἱ Ὠραι τὰ φνύμενα, ὡς ἡμέρα Ἥλλου, καθ' ἰστορίαν. — Non recte lyrici alicuius poetae reliquias indagavisse videtur Emperius ap. Dion. Chrys. XII p. 223, qui de cycno moribundo dicit: οὐκοῦν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται κηλούμενα τοῖς μέλεσι:

πρὸς ὄχθην ποταμοῦ τινος ἢ λειμῶνα πλατύν
ἢ καθαράν ἥονα λίμνης
ἢ τινὰ σμικρὰν εὐθαλή ποταμίαν νησίδα.

florida haec sophistae oratio. — Quod Dio Chrysost. V 4 scripsit τόδε μὲν δὴ προοίμιον, ὡς ἔφη τις, τοῦ νόμου, non ex antiquo poeta, sed ex sophista opinor desumptum. — Passim veteres scriptores sententiae tantum summam, non ipsa poetae verba adhibent, velut Aristides II 555: τῶν μὲν αἰσχυρῶν οὗ φασι ξρωτα εἶναι, τῶν δὲ καλῶν καὶ θεοῖς εἶναι ποιηταὶ λέγουσιν: sane hic rhetor Pindari carmina studiose legit, sed potest hoc etiam ex tragoedia petatum esse. — Versum apud Clem. Alexandr. Paedag. I 154:

ἀρετὰ γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὡς ἀέξεται.

detortum esse ex Pindarico Nem. VIII 40: αὖξεται δ' ἀρετά, γλωφαῖς ἑέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἄσσει ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερεθεῖς ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα dixi ad h. l. — Ex tragoedia,

*) Ex *Sophonis* mimis videtur hoc exemplum repetitum, sed quomodo verba corrigenda sint ambigo. Usener Mus. Rhen. XXIII 337 scripsit ἀδελφὸν παιδίον ὅμιν ἃ κύνων φέρει quae argute interpretatur.

fortasse ex *Euripidis Bellerophonte*, petitum carmen, quod exhibet Diodor. Sicul. Exc. Vat. III p. 134: *Τοσαύτην ἔχει ὁ χρυσὸς δύναμιν ἐπὶ κακῷ προτιμώμενος παρὰ ἀνθρώποις, οἳ τινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπιθυμίας παρ' ἑκάστα προσφέρονται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν* (sequuntur Euripidis iambi) *καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα* (Nauck fr. inc. 102):

ὦ χρυσέ, βλάστημα χθονός, ὅλον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις,
πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε·
πολεμεῖς δ' Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν, τᾷ πάντα θέλγεις·
ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς
εἶπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη,
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος (πολιὸς) καὶ ὁ παμμήστωρ
Ἄρης.

Item *Euripidis* videtur carmen:

Πότνι' ὦ σοφία, σύ μοι ἄνδανε· 1361
ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέου φαεινάν
ἀκτίνα δαίμων διδοίη σοφίας πάρος ἢ τυραννίδα·
Διὸς ἀπωτάτω
ὅ κείμεναι, καλὸς θησαυρὸς ὅτῳ προσέβα.

vid. Diod. Sic. Exc. Vatic. T. III p. 135: *Καίτοι γε πόσῳ κρείττον' ἐστὶν ἐκφέρεσθαι τῶν ποιημάτων τὰ τὴν ἐναντίαν τούτοις ἔχοντα παράκλησιν· πότνια σοφία κτλ.* (Nauck fr. inc. 103). — Tragici, non lyrii est, quod extat apud Stob. Ecl. Phys. I 2, 22 (Nauck 402):

Νῦν οὐκέτι μοι δίχα θυμός,
ἀλλὰ σαφὴς (λόγος ἔσθ'), ὅτι πάντα βροτοῖς
Ζεὺς ἐπικάρσια τέμνει,
καθελὼν μὲν δοκέοντα,
ὅ ἀδόκητον δ' ἐξείρω.

V. 2. λόγος ἔσθ' addidi, quamquam σάφ' οἶδ' sententiae institutae sufficiebat; πάντα Bücheler et Meineke, legebatur καὶ τά. Credo autem *Euripideos* esse versus, ac nescio an praecesserit fragm. adesp. 72 ed. Nauck, quod nondum in integrum est restitutum.

Recentioris tragici, non Euripidis est, quod idem Diodorus XVI 92 adscripsit (Nauck 100):

Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον
καὶ μεγάλων πεδίων ἀρούρας·

φρονεῖθ' ὑπερβαλλόμενοι
 πόνων πόνους, ἀφροσύνα
 5 πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
 ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπους
 κέλευθον ἔρκει σκοτίαν,
 ἄφνω δ' ἄφαντος προσέβα
 μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας
 10 θνατῶν πολύμοχθος Ἴλιδας.

ubi v. 4 πόνων πόνους scripsi, legebatur δόμων δόμους, v. 7 ἔρκει, ubi ἔργῳ erat; v. 10 recte emendavit Reiske, vide Arsenium p. 371. Sed praeterea nescio an gravius vitium delitescat v. 6, ubi in libris est ταχύπουν, non ταχύπους. Iam cum Philodemus περὶ θανάτου Vol. Hercul. IX col. 20 extrema hunc in modum exhibeat: ἄφνω δ' ἄφαντον προσέβα μακρὰς ἀφαιρούμενον ἐλπίδας τὸ χρεῶν, liberius ut fieri solet conformata, tamen τὸ χρεῶν opinor non substituisset, nisi ipse poeta alio loco suppeditavisset: itaque conieci:

ἀφροσύνα
 πρόσω τὸ χρεῶν τεκμαιρόμενοι.
 τὸ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπουν
 κέλευθον ἔρκει σκοτίαν.

INDEX POETARUM.

Pars III.

Poetae Melici.

	Pag.
I. Eumelus	6
II. Terpander	7— 12
III. Polymnastus	13
IV. ALCMAN	14— 78
V. Arion	79— 81
VI. SAPPHO	82—140
VII. Erinna	141—146
VIII. ALCAEUS	147—197
IX. Pittacus	198
X. Bias	199
XI. Chilo	199
XII. Thales	200
XIII. Cleobulus	201—202
XIV. Echembrotus	203
XV. Sacadas	203
XVI. Xanthus	204
XVII. STESICHORUS	205—234
XVIII. IBYCUS	235—252
XIX. ANACREON	253—295
XX. ANACREONTEA	296—338
XXI. ANACREONTEORUM APPENDIX	339—375
XXII. Lasus	376—377
XXIII. Apollodorus	378
XXIV. Tynnichus	379
XXV. Telesilla	380—381
XXVI. SIMONIDES	382—535
XXVII. Timocreon	536—541
XXVIII. Myrtis	542
XXIX. Corinna	543—553
XXX. Lamprocles	554—556
XXXI. Pratinas	557—560

	Pag.
XXXII. Phrynichus	561
XXXIII. Diagoras	562—563
XXXIV. Cleomenes	564
XXXV. Cydias	564—565
XXXVI. Praxilla	566—568
XXXVII. BACCHYLIDES	569—588
XXXVIII. Melanippides	589—593
XXXIX. Cinesias	593—594
XL. Aripbron	595—597
XLI. Licymnius	598—600
XLII. PHILOXENUS	601—618
XLIII. TIMOTHEUS	619—626
XLIV. TELESTES	627—631
XLV. Polyidus	632
XLVI. Lycophronides	633—634
XLVII. Castorio	634—636
XLVIII. Hermodotus	637—640

Scolia, Carmina Popularia, Fragmenta
adespota.

Scolia	643—653
Carmina Popularia	654—688
Fragmenta adespota	689—745